

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

கீதா வயாக்யானம்

(9 முதல 12 அததியாயங்கள்)

[புக,வத, கீ,தையும். அதறகு ஸ்ரீராமாநுஜ ப,ராஷ்யமும். ஆளவநதார் அருளிய கீ,தார்தத, ஸங்க,ரஹமும். வாதி,கேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவதகீதை வெண்பாவும், ஸ்ரீவேத,ரந்ததே,சிகர் அருளிய கீதார்ததசங்கிரகமும். 'ஸுத,ர்ஸனம்' ஆசிரியர் இயற்றிய கீ,தார்தத,விவரணம் என்னும் தமிழ் வியாக்கியானமும், கீ,தாஸலோகார்தத,ச் சுருக்கமும் அடங்கியது.]

கிடைக்குமிடம் —

ஸ்ரீ உ. வே.

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் (ஸுதர்ஸனா),

'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்ஸனம்' ஆசிரியர்,

3, புத்தூர் அகரஹாரம், திருச்சி-620,017.

ஸ்ரீ ரா ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீதிவாஸ்யயங்கார் குடுமப்
தாம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்பெற்றது.

டி.ரஸடிகள் -

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M A B L, அட்வகேட்.

S. ராம அய்யங்கார், B.Sc B L, அட்வகேட்.

விலை ரூ. 20-00] 1985. [தபாற்கூலி 3-00

ஸ்ரீ நிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அகரஹாரம், திருச்சி.

M

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

உரையாசிரியரின் முன்னுரை

—❀—

[9-12 அத்தியாயங்கள்]

கண்ணன் அருளிய கீதையும், அதன் செம்மைப்பொருள் தெரியப்பாரினில் சொன்ன இராமாநுசர் அருளிய பூஷ்யமும், இவற்றை அனுஸரித்து ஸ்ரீவாதிகேஸரி ஜீயர் தமிழில் ஒவ்வொரு கீதா ஸ்லோகத்தையும் வெண்பாவாகப்பாடிய பகவத் கீதை வெண்பாவும், கீதாபூஷ்யத்துக்கு வழிவகுத்துக் கொடுத்த ஆளவந்தாரின் கீதார்த்த, ஸங்க்ரஹமும், அதைத் தமிழ்ப் பாட்டாக்கிய ஸ்ரீவேதாந்த தேஸிகரின் கீதார்த்தசங்கிரகமும் பத்யங்களுக்குப் பதவுரைகளோடு, இவைஅனைத்தின் ஆழ்பொருள்களையும் எளிய தமிழ் நடையில் விளக்கும் கீதா வியாக்கியானமொன்றும் 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்ஸனம்' மாதபபத்திரிகையில் சார்வரி வருஷம் மார்கழி மாதத்திலிருந்து தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. அந்நூலில் முதல் ஆறு அத்தியாயங்கள் அடங்கிய ப்ரத, மஷ்டகம் சுமார் ஆயிரம் பக்கம் கொண்டதாக பிரமாதீச வருஷம் சித்திரை ரேவதியில் (1—5—73) தனிப்புத்தகமாக வெளியிடப் பெற்றது. கீதை ஏழு, எட்டு அத்தியாயங்களுக்கு இவையனைத்தையும் கொண்ட நூலின் இரண்டாம பாகம் (23—3—79) அன்று தனிப் புத்தகமாக வெளியிடப் பெற்றது. கீதை ஒன்பது முதல் பன்னிரண்டு முடிய உள்ள நாலு அத்தியாயங்களுக்கு இவையனைத்தையும் கொண்ட கீதாமத்யமஷ்டகத்தின் எஞ்சிய பகுதி குரோதன வருஷம் ஐப்பசித் திருமூலம் (15—11—85) அன்று தனிப்புத்தகமாக வெளியிடப்படுகிறது.

முதல் ஷட்கததிற்போலவே ஒவ்வோரத்தியாயத்தின் முக்கிய விஷயங்கள் கீதாஸ்லோகார்த்த, சுருக்கம்

என்ற தலைப்பில் அந்தந்த அத்தியாயத்தின் கடைசியில் மத்யம ஷட்கததின் இரண்டு பாகங்களிலும் கொடுக்கப் பட்டுள்ளன. இந்த மூன்றாவது பாகத்தில் நமது கீதார்த்த, விவரணம், பெருமபாலும் தாதபர்ய சந்த்ரிகையில் காட்டப் பட்ட அர்த்தங்களை உள்ளடக்கியதாகவே அமைந்துள்ளது. முதல ஷட்கததிற் போலே இவவிவரணாவது ஷட்கததிலும் மூர்புக,வத்கீ,தையின் பாத்ரநுக்ரமணிகை மூன்றாவது பாகத்தின் இறுதியில் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வண்ணமே மூன்றாவது ஷட்கமும் வெளிவரும் படியாக கீதாசார்யனும் எம்பெருமானாரும் அருள் புரிவார்களாக.

குரோதன
ஐப்பசி திருமூலம்.
(15—11—85)

இங்ஙனம்,
ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸா நுதாஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார,
(ஸுதர்சனர்)
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதாசனம் ஆசிரியர்.

இராமாநுசநூற்றநதாதி—68

ஆரெனககின்று நிகர்சொல்லில்
மாயனன றைவர்தெய்வத
தேரினிறசெப்பிய கீதையின் செம்மைப
பொருள்தெரியப
பாரினிற சொன்ன விராமாநுசனைப்
பணியும் நல்லோர்
சீரினிற சென்று பணிநதது
என்னுவியும் சிநதையுமே.

பிழைதிருத்தம்

— . —

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
423	5	तव्व	तेव्व
428	11	பூதூரி	பூதாநி
445	2	परिवर्त्ते	परिवर्त्ते
454	27	சைதந்யத்தைச்	சைதநயத்தைக்
486	12	தேவா	தம்போகத்தை— தேவா
486	13	தம்போகத்தை— லோகத்தில்	லோகத்தில
512	22	कृण्णङ्कन्	कृण्णङ्कन्
524	19	आश्रयिककुण	आश्रयिककुम्
568	21	कृणूः	कृणू
580	15	அத்தியிலபில	அததியலபில
587	14	மகலேம்	க்லேஸம்
657	6	ஸங்கர	ஸங்கர.
701	13	யதையும்	வதையும்
701	14	வாலே	யாலே
845	27	இதம்	இதம்
850	2	दृष्टा	दृष्टा
865	5	दश	द्वादश
877	34	எடுத்து	எடுத்து
919	7	துலய	துலய
920	1	शत्रु मित्रादिषु	शत्रुमित्रादिषु

— * —

ஸுதாசனம் காரியாலயத்தில் கீடைக்கும் புத்தகங்கள் -

ஆழ்வார அருளிச்செயல்களுக்குப் பூவாசாராயர்களின் வயாக்யானங்கள்
(பதவுரை அரும்பதவுரை பரமாணத்திரட்டுகளோடு கூடியவை)

	கூரந்கூங்கன்	விலை தரால்
1. முதல திருவந்தாதி வயாக்யானம்		2 50 .50
2 திருப்பள்ளியெழுச்சி வயாக்யானம்		1.50 .40
3 பகவதவிஷயம் I (முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகள்)		37.00 5.00
ஷை II பாகம் (முதற்பதது 3 10 ,,)		42.00 6 00
ஷை III பாகம் (இரண்டாம்பதது முழுவதும்)		52.00 7.00

II ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை

விவரணத்ததுடன் கூடிய பூவாசாராயர்களின் வயாக்யானங்கள்

1 சிறியதிருமடல் வயாக்யானம்	4.50 .75
2 பெரியதிருமடல் வயாக்யானம்	7.50 1.50
3. இரண்டாந்திருவந்தாதி வயாக்யானம்	6.00 1.00
4 மூன்றாந்திருவந்தாதி வயாக்யானம்	6.00 1.00
5. நான்காம் திருவந்தாதி வயாக்யானம்	7.50 1.00
6 திருவெழுச்சுற இருக்கை வயாக்யானம்	1.50 .40
7 திருமாலை வயாக்யானம்	16.00 2.00

III அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை விவரணம் மாதிரம்

1 திருப்பல்லாண்டு வயாக்யானம்	3.00 .60
2 சங்கத தம்ழமாலை முப்பது—திருப்பாவை விளக்கவுரை	1.50 .40

IV நமது மற்ற வெளியீடுகள்

1. ஸதோதரரத்தசது ஸலோகீஜிதநதேவ்யாக்யானங்கள்	12.00 1.00
2 சது ஸலோகீ வயாக்யானம் [நாயனாராசசானபிள்ளை]	3.75 .75
3 கதய வயாக்யானங்கள்	6.75 1.25
4. ஸ்ரீராமாயண தனிசலோகம் [விவரணத்ததுடன்] I Part	5.25 1.00
ஷை இரண்டாம் பாகம் [விவரணத்ததுடன்]	10 50 2.00
5 பாசரப்படி ராமாயணம்	0.25 —
6. முமுக்ஷுப்படி வயாக்யானம்	4 50 .75
7. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராபரபாவம் முதலியவை	18 00 2 50
8. ஸ்ரீவசநபூஷண வயாக்யானம்	
4-அரும்பதவுரைகளுடன் முதல்பாகம்	9 00 1 50
9 சாரீரக்காரிகாவளி [இரண்டாம் பாகம்]	7 50 1.50
10 ஆறுவாரத்தை	0.50
11. உபாயவேதாந்த ஐக்கண்டியம்	3 00 .60
12. வடுகநம்பி அருளிய யதிராஜவைபவம் [விவரணத்ததுடன்]	1.50 .40
13 திருக்குறள ஸம்ஸ்கருதஸலோக மொழிபெயர்ப்புடன்	10 00 2 00
14 [போதாயந] ஸந்த்யாவதநதம் பதவுரையுடன்	1.00 .30
15 [போதாயந] உபாகாமவிதி	0.75 .30
16 அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் [வரதாசார்யஸவாமி தொகுத்த பூஷணத்ததுடன்]	3 75 .75
17 புருஷஸூகத வயாக்யானம்	2.25 .40
18 நாராயணஸூகத வயாக்யானம்	1.50 .40
19 ஸ்ரீஸூகத வயாக்யானம்	3 00 .75
20. பூதீளா விஷ்ணுஸூகத வயாக்யானங்கள்	2.50 .50

21	தேஹஸீஸ ஸுபரபுராதம்	0 50	25
22.	சாதிமத ஆராய்ச்சி [முதலபாகம்]	6 00	1 00
23.	ஸ்ரீலக்ஷ்மீ நருஸிமஹஸ்தவம்	0 75	.25
24	விஷ்ணுசித்தவிஜயம் [முதல பாகம்]	7 50	1.25
	ஷட [இரண்டாம் பாகம்]	10 00	1.50
	ஷட [மூன்றாம் பாகம்]	16 00	2.00
25	ஸாதவிகவிஜய ஸாவஸவம்	1-25	-40
26.	ஸந்தயாவந்தநபுராஷ்யம்	4 50	-75
27	மகரநெடுங்குழைக்காதா பாமாலைநதாதி	2 25	50
28	ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	1 25	-40
29	அறுபதுக்கு அறுபது (ஸுதாசனா வைபவம்)	1 25	-40
30	ஸித்ததோபாயவிஜயம் & [ஸ்ரீரங்கராஜவிஜயம்]	4 50	-75
31.	திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி மூலமடடும்	0.75	-25
32	திருவாயமொழி நூற்றந்தாதி—மூலமடடும்	0 50	-25
33.	கீதா வயாக்யானம் முதலபாகம் (ஆறு அத்தியாயம்)	15 00	5.00
	ஷட இரண்டாவது பாகம் (7,8அத்தியாயம்)	12 00	2.00
	ஷட மூன்றாவது பாகம் (9முதல் 12அத்தியாயங்கள்)	20 00	3 00
34.	அகநிஹோதரியம் வைணவமும்	3.75	75
35.	சோலைகைக்குறவஞ்சி	5.25	1 00
36.	ஸ்ரீவைஷ்ணவ மகாநாடும்லா	1.50	-40
37.	ஸுதாசனாபதில் (ஏழு ஸ்தகங்கள்)	25 50	3 00
38.	What is Visishtadvaita System of Philosophy? (English)	1.50	45
39.	பராசரவிசிஷ்ட பரமநாம சாஸ்திரம்	4 50	75
40.	இராமலிங்க பரதிஷ்டை		0 75
41.	ஆண்டாள சந்திரகலாமாலை	3 00	60
42.	யதீந்தரமததீபிகை—ஸந்மதகாரிகாவளி விவரணம்	10 00	1 50
43.	சங்ககாலத் தமிழா சமயம்	1 50	40
44	ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோதரம்	1.50	40
45.	சரமகுருநிரண்யம் [பரமணைதிரட்டுடனகூடியது]	1 50	40
46.	மோக்ஷோபாய பரதீபிகை—		
	வைகாநஸ ஸித்ததாந்த ஸாரம்	10.00	1-50
47.	நித்யாநுசந்தானம்—சாதாரண	6.00	பைண்டு 7 00 -75
48	வாததாமாலை (விவரணத்துடன்)	20.00	2 50
49.	பரபநநாமருத் தாபபணம்	25.00	3 00
50.	கோதையும் சங்கத்தமிழும்	0.75	-25
51	பரப்பிரம் விவேகம்	5.00	-75
52	ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவவுரை [ஸ்ரீ P B A ஸ்வாமி இயற்றியது]	8 00	1-50
53.	சங்ககாலத் தமிழா சமயமே கம்பனின் சமயம்	8.00	1.00
54.	ஸ்ரீவைஷ்ணவமத விஜயம்	1.50	-30
55	புருஷகாரம்—சிற்றியிருந்தவன் ஏற்றம்	1.50	-30
56	மணிவிழா மலா (மலிவுப் பதிப்பு)	10.00	2.00
57.	கதயதரயம் (மூலம் மட்டும்—தமிழ்)	1.00	-25
58.	கதயதரயம் (மூலம் மட்டும்—தமிழ், ஸம்ஸ்கிருதம்)	2.00	-40

இடைக்குமிடம் — ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார, அடவகேட,
 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதாசனம்' ஆசிரியா,
 3, புத்தூர் அகரஹாரம், திருச்சி-620 017.

எம்பெருமானா — ஸ்ரீபெருமபூதூர்

(தாமுகநத திருமேனி)

ஸ்ரீ

ஆளவந்தார் அருளிய கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

[ஒன்பதாவது அததியாயத்தின் சுருக்கம்]

खमाहास्यः मनुष्यत्वे परत्वं च महात्मनाम् ।

विशेषो नवमे योगो भक्तिरूपः प्रकीर्तितः ॥ १३ ॥

13 ஸ்வமாஹாதமயம் மநுஷ்யதவே பரதவம் ச

மஹாதமநாம் ।

விறேஷோ நவமே யோகோ புக்திரூப பரகீர்த்தித ॥

ஸ்வமாஹாதமயம் — தன்னுடைய பெருமை, மநுஷ்யதவே பரதவம் — மனிதனுயிருக்கும்போதே மேனமையை உடைத்தாயிருக்கை, மஹாதமநாம் விறேஷ — ஜ்ஞாநிகளுக்கும் சிறப்பு, (ஆகியவற்றோடு கூடிய) புக்திரூப யோக்ய ச—புக்தியோக்யம் எனப்படும் உபாஸனம், நவமே—ஒன்பதாவது அததியாயத்தில், பரகீர்த்தித — நனருகச் சொல்லப்பட்டது

ஸ்ரீகருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன இயற்றிய

கீதார்த்த விவரணம்—ஒன்பதாம் அததியாயம்

முன் இரு அததியாயங்களோடு ஸங்க்யத்யும்,

இவ்வததியாயார்த்தசு சுருக்கமும

முன் இரு அததியாயங்களிலும் “தன்னைப் பற்றிய உண்மையறிவே சேதனைத தன்னுடைய நிரஹேதுக கருபைக்கு விஷயமாகி, பரம் மோக்ஷத்தை எளிதில் பெற்றுக் கொடுத்துவிடும்” எனனும் பரம் ரஹஸ்யார்த்தத்தைக் கண்ணன் வெளியிட்டருளினான். அந்த உண்மையறிவு நிறைவடையப் பெருதவர்களுக்கு, அதை நிறைவடையச் செய்வதற்காக அவரவா பெறவிருமபும் ஐஸ்வரியம், கைவல்யம், புகழ்வத பராபதி ஆகிய ஸ்வார்த்த பூலனங்களுக்கு புக்தியை ஸாத்நமாக விதித்தது. அவரவா அறியவேண்டியவற்றிலும், கைக்கொள்ளவேண்டியவற்றிலும் உள்ள வேறுபாடுகளை எட்டாம் அததியாயத்தில் காட்டினான் இரு அததியாயங்களின் ஸாரார்த்தமான ‘எம்பெருமானே பராபயம், பராபகம், தூரக போஷக போக்யங்கள் முதலான எல்லாமாயிருப்பவன்’ எனும்

வாதிகேஸரி ஜீயா அருளிய
பகவத்கீதை வெண்பா—அததியாயம் 9

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம்

உண்பப படுமபர ஞெணசீர மருவுயாததி
மனன்ப பயிலஞானி வாசிதான—றனனமாநது
நின்றியலும பததி நிகழநதுரைதத நறகீதை
யொன்றியசீ ரொன்பதா மோதது

உண்பபபடும—உபாஸிக்கப்படும, பரன—பரமாதமாவினு
டைய, ஞெணசீர மருவு—ஸௌலப்ய ஸௌரீலயங்களோடு
கூடிய, உயாததி—மேனமையை, மனன்ப பயிலஞானி வாசி
தான—எப்போதும் சிந்திக்கும் ஜஞானியின் சிறப்போடு, தன
அமாநது நின்று இயலும பததி—தன்னிடத்தில் பொருநதி
நிலையாக உபாஸிப்பதாகிற புகதியோகத்தை, நல கீதை
சீர ஒன்றிய ஒன்பதாம் ஒத்து—நல்ல கீதையின் சிறப்புப்
பொருநதிய ஒன்பதாம் அததியாயம், நிகழநது உரைதத—
நனகு உரைத்தது

உணமையறிவை அாஜுனன பரிபூரணமாகப் பெற்றிருந்தால்,
“ஸத்திதோ஽ஸமி க்ருதஸநதேஹ சரிஷ்யே வசநம் தவ” [கீதை
18-73] [நான் ஐயம் நீங்கப்பெற்றவனாயிருக்கிறேன் நீ சொன்னபடி
போரா புரிகிறேன்] எனனும் வாராததையை அப்போதே சொல்லி
யிருப்பான அது சொல்லாமையாலே, இவனுக்குத் தன்னைப் பற்றிய
உணமையறிவு நிறைவடையவில்லை என்பதை உணர்ந்து, அதை
நிறைவடையச் செய்வதற்காகத் தன்னைப் பற்றிய புகதி ரூபமான
உபாஸனத்தின் ஸவரூபத்தை இவ்வத்தியாயத்தில் பரதூனமாகக்
கூறுகிறான் அதற்கு உறுப்பாக—உபாஸிக்கப்படும பரமபுருஷனாகிற
தனது பெருமையையும் மஹாதமாவான ஜஞானிகளுடைய சிறப்பை
யும் இவ்வத்தியாயத்தில் விவரிக்கிறான். ஆக, ஆளவந்தார அருளிய
கீதாதத்து ஸங்கூரஹத்தில் இவ்வத்தியாயத்தின் பரமேயமாக
(1) ஸாவேரவரனின் பெருமை, (2) மனிதனுமிருக்கும்போதே
மேனமை, (3) மஹாதமாக்களின் சிறப்பு, (4) புகதியோகத்தின்
ஸவரூபம் ஆகிய நாலு விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டபோதிலும்,
புகதியோக ஸவரூபமே இவ்வத்தியாயத்தின் பரதூன பரமேயம்
என்றும், மற்ற மூன்றும் அதற்கு உறுப்பாகச் சொல்லப்பட்டன
என்றும் அறியத்தக்கது.

श्रीः

अथ नवमोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ उपासकभेदनिबन्धना विशेषाः प्रतिपादिताः । इदानी-
मुपास्यस्य परमपुरुषस्य माहात्म्यं, ज्ञानिनां विशेषं च विशोध्य भक्ति-
रूपस्योपासनस्य स्वरूपमुच्यते ।

श्रीभगवानुवाच—

इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे ।

ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् ॥ १ ॥

ஸ்ரீ புகுவாநுவாச—

1. இதும து தே குஹ்யதமம் பரவக்ஷயாமயநஸூயவே ।

ஜஞாநம் விஜஞாநஸஹிதம் யஜ்ஜஞாதவா

மோக்ஷயஸேதஸுபூத ॥

யத ஜஞாதவா—எதை அறிநது, அஸுபூத மோக்ஷ-
யஸே—(என்கை அடைவதற்குத் தடையான) புணயபாபங்க
ள்கைத்திலிருநதும் விடுபடுவாயோ, இதும குஹ்யதமம்
ஜஞாநம்—இநத அதிரஹஸயமான உபாஸன ரூபமான
அறிவை, விஜஞாந ஸஹிதம்—அவவுபாஸனத்தின வகை
களைப்பற்றிய அறிவோடு கூட, அநஸூயவே தே—என
விஷயத்தில் பொருமையற்ற உனக்கு, பரவக்ஷயாமி—
நனகு கூறுகிறேன

1. இந்த மறைபொருளை யெனபாற பொருமையிலாச

சிறதை திகழுனக்குச செபபுகே—னெநத

வறிலை யறிவகைசோந தவவறிவு தபபாச

செறிவில வினைவிடுதி தீநது.

எநத அறிவை—எநத உபாஸனரூபமான அறிவை,
அறிவகை சோநது—அவவுபாஸனத்தின வகைகளைப்பற்றிய
அறிவோடு கூட அறிநது, அவவறிவு தபபாச செறிவில—

॥ பா ॥ इदं तु ते गुह्यम्, भक्तिरूपसाधनार्थं ज्ञानं

அவ்வறிவு நமுவாதபடி அனுஷ்டானமீருக நிறைவடைந்த தாகில, வினை தீரந்து விடுதி — (என்கை அடைவதற்குத் தடையான) புணையபாபங்கள்கைத்திலிருந்தும் விடுபடுவாயோ, இந்த மறைபொருளை—இருக அதிரஹஸ்யமான அாதத்ததை, எனபால பொருமையிலா சிந்தை திகழ உனக்கு—என்னிடம் பொருமையிலலாத மனத்தோடுகடிய உனக்கு, செபபுகேன—சொல்லுவேன

1 சென்ற இரு அதியாயங்களில், தானே பராயமும், பராயமுமாயிருப்பவன் என்னும் மூலையிலே கிடந்த வேதூரநதாராதத்ததை முறத்ததிலே இட்டபின்பும், அரஜுனன் 'நீ சொன்னபடி செய்கிறேன்' என்று கூருமையாலே, இவனுக்கு அதயந்த பாரதந்தாய ஜனானம் ஏற்படவில்லை என்று உணர்ந்து அதை ஏற்படுத்துவதற்காக வேதூரநத ரஹஸ்யமாய, மோக்ஷஸாதூர்மான புகதியோகத்ததை அரஜுனன் கேளாமல் இருக்கச்செய்யேயும், தன்னுடைய பரமகருணையாலே மேலவிழுந்து உபதேசிக்கத் தொடங்குகிறான் கண்ணன். (இதும் குஹ்யதமம் ஜனாநம்) வேதூரநதங்களில் அதிரஹஸ்யமாகப் போற்றப்படுவதாய, வேதூர்நம், ஜனாநம், தூயநம், உபாஸநம் என்று ஓதப்படும் புகதிருபமான் ஜனாநத்ததை இங்கு தொடக்கத்தில் 'குஹ்யதமம் ஜனாநம்' என்று எடுக்கப் பட்டதையே இவ்வததியாயத்தின் இறுதியில் 'மநஸா புவ மத்யபுகத்' [9-34] என்று எடுக்கையாலும், இடையிலேயும் 'புஜநதயநய மநஸ' [9-13] 'நமஸ்யநதஸச மாம புகதயா நித்யபுகதா உபாஸதே' [9-14] 'யஜநதோ மாம உபாஸதே' [9-15] 'யே ஜநாபாயுபாஸதே' [9-22] 'யோ மே புகதயா பரயசசுதி' [9-26] 'யே புஜநதி து மாம புகதயா' [9-29] 'புஜதே மாம அநயபுகாக' [9-30] 'ந மே புகத பரணஸயதி' [9-31] என்று புகதிருபமான உபாஸநத்தையே பல கால சொல்லுகையாலும் பரதயக்ஷமாயிருப்பது, மிகவும் இனியதாயிருப்பது, கீர்த்தனம், உபாயாநுஷ்டூரநபரயதனம், நமஸ்காரம் முதலானதாகப் பரிணமிப்பது முதலான அபூவமான புகதியின் தன்மைகளைக் கூறுகையாலும், தானே மிகச்சிறந்த பூலமாயிருந்துகொண்டு, பரமமோக்ஷமாகிற தலைசிறந்த பூலனை ஸாதித்துக்கொடுப்பதாகவும் இருக்கிறது என்று இதற்கு

விज्ञானசஹிதம்—उपासनाविशेषज्ञानसहितम्, अनसूयवे ते प्रवक्ष्यामि ;

ஒப்பற்ற பூலனைக் கூறுகையாலும், “ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யம்” [9-2] முதலான இடங்களில் இதைப் புகழுகையாலும், இவ்வாத த்வுகளை நிலைநிறுத்துவதற்குப் பலவகையான உபபத்திகளை (யுகதி களை)க் காட்டுகையாலும், “உபகரமோபஸம்ஹாரௌ அப்யாஸ அபூவதா பூலம் | அாதத்வாதோபபத்தி ச லிங்கம் தாதபாய நிர்ணயே ||” [(1) உபகரமோபஸம்ஹாரங்கள் (முதலும் முடிவும்) (2) அப்யாஸம் (அடிக் கடி படித்தல்) (3) அபூவதை (அபூவ மானதைச் சொல்லுதல்) (4) பூலம் (பூலத்தைச் சொல்லுதல்) (5) அாதத்வாதம் (சொல்ல வந்த விஷயத்தைப் புகழுதல்) (6) உபபத்தி (சொல்லவந்ததை நிலைநிறுத்த யுகதிகளைக் காட்டுதல்) என னும் ஆறும் ஒரு பரகரணத்தின் தாதபாயத்தை நிஷ்காஷிக்கும் அடையாளங்களாகும்] எனும் ஆறுவிதமான தாதபாய லிங்கங் களாலே இவ்வத்தியாயத்தின் பரதூரண பரமேயம் புகதியே என்றும், மற்ற விஷயங்கள் அதற்கு உறுப்பாகச் சொல்லப்படுகின்றன என்றும் விளங்குகிறது ‘இதம்’ (இது) என்று இவ்வத்தியாயத் தில் தான் சொல்லவேண்டுமென்று நினைவிற்கொண்டவற்றை நிராதேஸிககிருள் ஏஷ து வர் அதிவத்தி ய ஸத்யேந அதிவத்தி’ [சூந 7-16-1] [ஸத்யம் எனப்படும் பரம்பொருளின் மேளமையைக் கூறுபவனே உண்மையில் அதிவாதம் செய்பவனாவான்] என்று பராணன் எனப்படும் ஜீவனை பராபயமாக உபாஸிக்கும் கைவலய நிஷ்டையைக் காட்டிலும், பரமாத்மாவை பராபயமாக உபாஸிக்கும் ஜ்ஞானிக்கு ‘து’ ஸபூதத்தாலே சிறப்பைக் கூறியதுபோலே, இவ் கு ‘து’ என்று முதல் ஷ்டக்கத்தில் சொல்லப்பட்ட காமயோக்ய ஜ்ஞாந யோக்யங்களைக் காட்டிலும் இந்த புகதிகளுள் சிறப்பு உணராதப் படுகிறது அதுவே ‘சூஹ்யதம்’ [மிக மிக ரஹஸ்யமானது] எனனும் பதத்தால் ஸ்வரிக் கப்படுகிறது காம யோக்யமானது சூஹ்யம் (ரஹஸ்யமானது), ஜ்ஞாந யோக்யம் சூஹ்யதம் (மிக ரஹஸ்யமானது), புகதியோக்யம் சூஹ்யதம் (மிக மிக ரஹஸ்ய மானது) என்று கண்டுகொள்வது. இப்படி இதை சூஹ்யதம்மாகக் கூறுவது, இதைக்கேட்பதிலே அாஜுனனுக்கு விருப்பத்தை உண்டாகக் கு வதற்காகவும், இதை அநதிகாரிகளுக்கு உபதேஸித்துவிடக்கூடாது என்று உணராததுவதற்காகவும் ஆடும் (ஜ்ஞாநம்) வேதாநத வாக்யங் களிற்போலே இங்கும் ‘ஜ்ஞாந’ ஸபூதம் புகதி எனனும் நிலையை

मद्विषयं सकलैस्तरविसजातीयमपरिमितप्रकारं माहात्म्यं श्रुत्वा एवमेव
संभवतीति मन्वानाय ते प्रवक्ष्यामीत्यर्थः। यज्ज्ञानमनुष्ठानपर्यन्तं
ज्ञात्वा मत्प्राप्तिविरोधिनः सर्वस्मादशुभान्मोक्ष्यसे॥ १॥

அடைந்த ஜஞானத்தைக் காட்டுகிறது (விஜ்ஞாந ஸஹிதம்) உபாஸந்ததைப்பற்றிய முறைகளை விளக்கும் அறிவோடு கூடியது, “ஜஞாநம் தேஹம் ஸவிஜ்ஞாநம்” [7.2] எனனுமிடத்தில், உபாஸிக்கப்படும் பரமபுருஷனைப்பற்றிய ஜஞான விஜ்ஞானங்களைப் பேசிறறு இங்கு உபாஸந்ததைப்பற்றிய ஜஞான விஜ்ஞானங்களைக் கூறுகிறது என்று வாசி கண்டுகொள்வது. (அநஸூயவே தே பரவக்ஷ்யாமி) அஸூயையறவனுன் உனக்கு நன்கு கூறுகிறேன். சூணங்கையே தோஷமாக நினைக்கும் மனநிலையே அஸூயை எனப்படும் பொருமையாகும் அதற்கு நோ எதிர்த்தட்டாக, சூணங்களை சூணங்களாகவே அறுதியிடுகையாகிற அநஸூயையை (பொருமையினமையை) உடையவன் நீ அதாவது—ஏழாம் அததியாயத்தில், “மற்ற சேதநாசேதநங்கள் அனைத்தைக் காட்டிலும் அவற்ற பெருமையை உடையவன் நான்” என்று நானே கூறிக்கொண்ட போதிலும், ‘இது பொருத்தமானதே’ என்று நீ நினைக்கிறவன், ஆகையாலே இதையே உனக்குத் தகுதியாகக்கொண்டு நான் பின்வரும் ரஹஸ்யாராததத்தை நன்கு விளக்குகிறேன். முன் இரு அததியாயங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களைப் பூணமாகப் புரிந்து கொண்டு ‘நீ சொன்னபடி செய்கிறேன்’ என்று பதிலுரைக்கக் கூடிய அதயந்த பாரதந்தாய ஜஞாநம் அாஜுனனிடம் இல்லா விடிலும், அவனிடமிருக்கும் பொருமையினமையையே தகுதியாகக் கொண்டு, அந்த அதயந்த பாரதந்தாய ஜஞாநத்தை விளைப்பதற்காக வேதாந்த ரஹஸ்யமான புகதியோகூததை அாஜுனனுக்கு உபதேசிக்கிறான பரமகாருணிகளுள் கண்ணன். (அநஸூயவே) ‘அஸூயகாய மாம மாதா’ [பூரா-மோக்ஷ 328-49] [அஸூயைய யுடையவனுக்கு எனனை உபதேசிக்காதே] ‘ந ச மாம யோ஽ப்ய ஸூயதி’ [கீதை 18-67] [என்னிடம் பொருமையுள்ளவனுக்கு இதை உபதேசிக்காதே] என்று மற்ற பலவிடங்களிலும் கூறப்பட்ட ஸிஷ்ய லக்ஷணம் உணர்த்தப்படுகிறது. (பரவக்ஷ்யாமி) த்ரௌபதியும் பரம எளிவரவு காணமாட்டாமையாலே, அவளுடைய மனோரதம் ஈடேறுவதற்காக, வேதாந்தங்களின் மூலமுடுக்குகளில் இருக்கும் ரஹஸ்யாராததங்களையெல்லாம் இந்த யுத்தி பூயியிலே

राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम्।

प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तुमव्ययम् ॥ २ ॥

2 ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யம் பவித்ரமிதமுத்தமம் ।

பரதயக்ஷாவக்யமம் த்யாமயம் ஸுஸுக்யம் காததும்வயயம் ॥

இதும்—இந்த புகதியோக்யம், ராஜவித்யா—வித்யைகளுக்கும் சிறந்ததாய், ராஜகுஹ்யம்—ரஹஸ்யங்களுக்கும் சிறந்ததாய், உத்தமம் பவித்ரம்—பாபங்களைப் போக்கடிப்பவற்றுள் உயர்ந்ததாய், பரதயக்ஷாவக்யமம்—(என்க) நேரில்காட்டுவதாய், த்யாமயம்—என்கை அடைவிகும் ஸாத்யமானவ்மிருப்பதாய், ஸுஸுக்யம் காததும்—அநுஷ்டிப்பதற்குமிகவும் இனியதாய், அவயயம்—(புலத்தைக் கொடுத்தபின் பு) அழியாததாயிருப்பது

உனக்கு எளிய சொற்களால் தெளிவாக முழுவதும் விளக்குகிறேன். (யத ஜ்ஞாதவா அஸுபூரத மோக்ஷயஸே) இந்த புகதியோக்யத்தை அறிந்து அநுஷ்டித்தால், என்கை அடைவதற்கு வ்ரோதியான எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் நீ விடுபடுவாய். 'ஜ்ஞாதவா' என்று புகதியோக்யத்தை அறியுதே இங்கு சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், அநுஷ்டானமில்லாத ஸாத்ய ஜ்ஞாததால் மாதிரம் ஸாத்யம் ஸித்திதிக்காதாகையாலே 'அநுஷ்டானபாயந்தம் ஜ்ஞாதவா' [அநுஷ்டானபாயந்தமாக அறிந்து] என்று பூஷயம் இடப்பட்டது. (அஸுபூரத மோக்ஷயஸே) காமஜ்ஞான யோகங்களை புகதியோக்யம் உண்டாவதற்குத் தடையான பாபங்களையே போக்கும், புகதியோக்யமோவெனில் என்கை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கும் என்று கருத்து (அஸுபூரத) இந்த 'அஸுபூரதம் நரகத்தை வினைக்கையாலே இரும்பு விலங்கு போன்ற பாபங்களைமாதிரம் குறிக்காமல், ஸ்வாக்ஷத்தில இவனைச் சிறையிட்டு, ஸாஸாரத்திலேயே இருத்திவைக்கும் பொன்விலங்கு போன்ற புண்ணியங்களையும் குறிக்கும் ஆக, இந்த ஸலோகத்தால்—ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவிகும் புகதியோக்யத்தை ஸபரகாரமாக உபதேசிக்கிறேன் என்று பரதிஜ்ஞாசெய்தானாயிற்று. 1.

2 இதிராச வித்தை யிதிராச குயய

மதியாம பவிதிர மிதாகு—மெதிகாணு

மாட்சிதருந தனமத்து மனனுஞ் சுகத்தியலு

மேட்சிதரும் வீயா திது.

இது இராச வித்தை—இந்த புகதியோகும் வித்யை களுள் தலைசிறந்தது, இது இராச குயயம்—இது ரஹஸ்யங்களுள் தலைசிறந்தது, இது அதியாம பவிதிரம் ஆகும்—இது பாபங்களைப் போக்கும் பவிதிரங்களில் மிகச்சிறந்ததாகும் எதிர காணும் மாட்சி தரும் — (என்கை) நேரே காணும் பெருமையைத் (தன்கை அனுஷ்டிப்பவனுக்குத்) தரும் தனமத்து மனனும்—(என்கை ஸாதித்ததுகொடுக்கும்) தாமமாகவும் நிலைபெறும் மேட்சிதரும் சுகத்து இயலும்—செய்வதற்கு மிகவும் இனியதாயிருக்கும், இது வீயாது—(புலன்கை கொடுத்த பின்பும்) இது அழியாமலிருக்கும்

2. காமயோகும், ஜ்ஞாநயோகும் முதலான மஹ உபாயங்களைக் காட்டிலும் இந்த புகதியோகத்திற்குள்ள சிறப்பைக் காட்டுகிறது. இந்த ஸலோகத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டே இவ்வத்தியாயத்திற்கு “ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யயோகும்” என்று பெயர் ஏற்பட்டுள்ளது. (ராஜவித்யா) வித்யைகளுக்கு அரசனாயிருப்பது கற்கப்படும் கல்விகளுக்குத் தலைசிறந்தது என்றபடி ராஜஸப்தத்திற்குக் கூதரியாகளே முக்யாரத்தமாயினும், ‘கூதரியாகளின் வித்யை’ என்று இவ்ரு பொருள் கொண்டால், “‘விரேஷ்விதி, ரேஷ்விதி, கேதம் காமயதி” [குறிப்பிட்டு ஒன்றுக்கு ஒரு விஷயத்தை விதிப்பது மஹவைகளுக்கு அவ்விஷயம் இல்லை என்று காட்டும] என்னும் நியாயப்படி, பூராஹமணா முதலான மஹ வாணத்தாராக்களுக்கு இவ்வித்யையில் அநவயமில்லை என்று தோன்றிவிடுமாயால், அப்படிப் பொருள்கொள்ளாமல் ராஜஸப்தத்திற்குச் சிறந்தது என்னும் ஒளபசாரிகப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. ராஜாவாய் (சிறந்ததாய்) இருக்கும் வித்யை ராஜவித்யை என்றபடி வித்யைகளுக்கு அரசன் என்று விகுரஹம் அப்படியாகில் ‘விக்யாராஜ’ என்று இருக்கவேண்டாமோ? எனில், “‘ராஜதந்தாதிஷு பரம்” [அஷ்டாத்யாயி 2-2-31] என்னும் பாணினி ஸூத்ரத்தின்படி தந்தங்கட்கு அரசன் தந்தராஜ என்று வராமல் ராஜதந்த என்று வருவதுபோல் ராஜவித்யா என வருகிறது என்று கண்டுகொள்வது.

॥ भा ॥ राजविद्या—विद्यानां राजा, राजगुह्यं—गुह्यानां राजा । राज्ञां विद्येति वा राजविद्या; राजानो हि विस्तीर्णागाधमनसः; महामनसामियं विद्येत्यर्थः । महामनस एव हि गोपनीयगोपनकुशला इति तेषामेव गुह्यम् । इदमुत्तमं पवित्रं—मत्प्राप्तिविरोध्यशेषकल्मषापहम् । प्रत्यक्षावगमम्—अवगम्यत इत्यवगमो विषयः; प्रत्यक्ष-

(ராஜகுஹ்யம்) மறைக்க வேண்டிய ரஹஸ்யங்களுள் தலைசிறந்தது இந்த புகதியோக்யமே. இப்படி ராஜ ஸப்தத்திற்குச் சிறந்தது எனும் ஒளபசாரிகப் பொருளைக் கொள்ளாமல், “விஸ்திராணகூதா மஸோ ஹி ராஜாந” [மிக விரிந்ததும், ஆழந்ததுமான நெஞ்சக் கருத்தை உடைய வாகனளரே அரசர்கள்] என்னும் பரஸித்தியையிட்டு அததகைய அரசர்களையும், அஜஹலலக்ஷணையாலே அததகைய தன்மையையுடைய மறறவர்களையும் இங்கு ‘ராஜ’ஸப்தம் முக்கியமாகக் குறிப்பதாகவோ, அல்லது அததகைய தன்மையுடைய அனைவரையும் குணத்தையிட்டுக் கொள்ளமாகக் குறிப்பதாகவோ கொள்ளலாம். (ராஜவித்யா) இப்படி விரிந்து ஆழந்த கருத்துடையவாகனாத தவிர மறறவர்களால் இந்த புகதியோக்யம் அறியத்தக்கதன்று என்றபடி. “ராஜஞாம வித்யா ராஜ வித்யா” [ராஜாக்களின் வித்யை ராஜவித்யை] என்று விசுரஹம். பரந்த நெஞ்சை உடையவார்களுடைய வித்யை என்று கருத்து (ராஜகுஹ்யம்) முறஹிய விரிந்த ஆழந்த நெஞ்சக் கருத்தை உடையவார்களுடைய, ரஹஸ்யமாயிருப்பது இந்த புகதி யோக்யம். பரந்து ஆழந்த நெஞ்சையுடையவார்களே மறைக்கவேண்டியதை மறைப்பதில் வல்லவார்களாகையாலே இது அவார்களுடைய ரஹஸ்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது (இதும் உததமம் பவித்ரம்) இது பாபங் களைப் போக்கும் பவித்ரங்களுள் தலைசிறந்ததாயிருப்பது மறற புண்யங்கள் சிறசில் பாபங்களைப்போக்கும் காமயோக்யம், ஜஞான யோக்யம் எனும் புகதியோக்யாங்குங்கள் உபாயமான புகதியோக்யத் துக்குத் தடையாயிருக்கும் பாபங்களுையே போக்கும் இந்த புகதி யோக்யமோவெனில் எனனை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் அத தனை பாபங்களுையும் போக்கும் என்று கருத்து (பரத்யக்ஷாவக்யம்) எனனை நேரில் காட்டுவது இந்த புகதியோக்யம் “அவக்யமயதே இதயவக்யம்,” [எது அறியப்படுகிறதோ அது ‘அவக்யம்’ என்ப்படு கிறது] எனகிற வயுதபத்தியாலே ‘அவக்யம்’ ஸப்தம் அறிவுக்கு விஷயமாயிருப்பதைக் குறிக்கிறது பரதயக்ஷமான விஷயத்தை கீ—53

भूतोऽवगमो विषयो यस्य ज्ञानस्य तत्प्रत्यक्षावगमम्; भक्तिरूपेणोपासनेनोपासमानोऽहं तदानीमेवोपासितुः प्रत्यक्षतामुपगतो भवामीत्यर्थः।

உடையது எந்த ஜ்ஞானமோ அது பரதயக்ஷாவக்ஷமம் ஆகிறது புகத்திருப்பதாக முதிர்ந்த ஜ்ஞானமான இந்த உபாஸனத்தினால் உபாஸிக்கப்படும் விஷயமான நான அப்போதே (விரைவில்) உபாஸிப்பவனுக்கு பரதயக்ஷமாகத் தோன்றுகிறேன் என்று 'நு'தது. இததால் தன்னை நேரில் காட்டுவது இந்த புகத்தியாக்ஷம் என்ற தாயிற்று ஜ்ஞானத்தைச்சொல்லும் 'அவக்ஷம்' ஸப்தம் புலவிங்கு மாகையாலே, 'பரதயக்ஷாவக்ஷம்' என்னும் பத்யத்திற்கு 'பரதயக்ஷ மான அவக்ஷமமாகிற ஜ்ஞானம்' என்று பொருள்கொண்டால் 'பரதயக்ஷாவக்ஷம்' என்று புலவிங்குமாக வரவேண்டுமெயொழிய 'பரதயக்ஷாவக்ஷம்' என்று நபுமஸக விங்குமாக வரக்கூடாது. இதைத் தவிர்ப்பதற்காக 'பரதயக்ஷ அவக்ஷம் யஸ்ய தத் பரதயக்ஷாவக்ஷம்' [பரதயக்ஷமான ஜ்ஞானம் எதைப்பற்றி உள்ளதோ அது பரதயக்ஷாவக்ஷம்] என்று பூஹுவரீஹியாகக் கொள்ளப்பாராததால் விசேஷணமான பரதயக்ஷமுட, விசேஷயமான ஜ்ஞானமுமாகிற இரண்டும் ஜ்ஞானமாயிருப்பது ஒட்டாது அதனால் முறகூறியபடி 'அவக்ஷம் ஸப்தத்துக்குக் காமணியவ்யுத்தபத்தியாலே 'விஷயம்' என்று பொருள்கொண்டு 'பரதயக்ஷமான விஷயத்தை உடையது பரதயக்ஷாவக்ஷம்' என்று பொருளுரைப்பதே பொருந்தும், உபாஸனத் துக்கு விஷயமான பரம்பொருள் பரதயக்ஷமானதல்ல என்று ஸாஸ்த ரங்கள் கூறும்போது, இங்ஙனம் அதை புகத்தியால் நேரே காணப்படுவ தாகக் கூறுவது எப்படி ஒட்டும்? எனில், 'ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே ஸாபி வாசா' [முண்ட 3-1-8] [பரம்பொருள் கண்ணாலும் வாக்காலும் அறியப்படுவதில்லை] என்று கண் முதலான வெளி இந்தூரியங்களால் அறியமுடியாததாகச் சொல்லப்படும் பரமாத்மஸவரூபமே புகத்திக்கு இருப்பிடமான பரிஸுத்தமான நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் உணரப்படும் என்று 'மநஸா து விஸுத்தே' [பரிசுத்தமான நெஞ்சாலேயே காணப்படுவது பரம்பொருள்] முதலான வேத்ய வாக்யங்களும், 'புகதயா தவநயயா ஸக்ய அஹமேவமவிதோ ஸாஜுந! ஜ்ஞானம் த்ரஷ்டும் ச தததவேந பரவேஷ்டும் ச பரநதப்! ||' [கீதை 11-54] [வீரனான அாஜுனனே! இத்தகைய நான அநநயபுகத்தி யினாலேயே உள்ளபடி அறிவதற்கும் காண்பதற்கும், நுழைவதற்கும் தக்கவன்] முதலான கீதா வாக்யங்களும் முழங்கினவாகையாலே பொருந்தும் 'இப்படி உன்னை நேரே காட்டுவதாயிருக்கையாலே

अथापि धर्म्य—धर्मादनपेतम्; धर्मत्वं हि निश्चयससाधनत्वम्;
स्वरूपेणैवात्यर्थप्रियत्वेन तदानीमेव मद्दर्शनापादनतया च स्वयं निश्चयस-
रूपमपि निरतिशयनिश्चयसरूपात्यन्तिकमत्प्राप्तिसाधनमित्यर्थः। अत

ஸவயம்பரயோஜனமாயிருக்கும் இந்த புகதி மோக்ஷஸாதனமாயிருக்க முடியுமோ? உலகில ஸவயம்பரயோஜனமானவை ஒரு பூலத்துக்கு ஸாதனமாயிருப்பதாகக் காணப்படுவதில்லையே?" எனும் கேள்விக்கு பதிலுரைக்கிறுன மேலே—(தூமயம்) தூமத்தை விட்டு விலகாததாகவும் இருப்பது தூமபத்யாததநயாயாதநபேதே' [அஷ்டா 4.4 92] ['விலகாதது' என்னும் பொருளில் தூம, பதிந், அதத, நயாய எனும் பதங்களினமேல் 'ய' எனும் விசுதி சேரும்] என்னும் பாணினி ஸுதிரத்தின்படி தூமத்தைவிட்டு விலகாதது தூமயமாகிறது. தலைசிறந்த பூலனுக்கு ஸாதனமாயிருப்பது தூமம். இந்த புகதியானது தானே மிக இனிதாயிருக்கையாலும், எனனையே நேரில் காட்டுகையாலும் ஸவயம்பரயோஜனமாயிருந்தபோதிலும், தலைசிறந்த பூலனுள் எனனை அடைவதாகிற மோக்ஷத்திற்கும் ஸாதனமாயிருப்பது என்று கருத்து. தூருதி எனப்படும் பரீதியைக் குறிக்கும் தூதுவிலிருந்து தோன்றிய இந்த 'தூம' ஸப்தம், தானே ஆனதந்ருபமாகவும், ஆனதந்ருத்திற்குக் காரணமாகவும் இருப்பதைக் காட்டுமன்றே, "தூம இதயுபஸம்ஹாயே யசசுரேயஸகர பூஷணம் | தததூம பத வாக்யாதத நிருபண விவக்ஷயா ||" [மீமாம்ஸா ஸலோகவாராததிகம் 2-190] ["சோதநாலக்ஷண தூம" என்று ஸுதிரத்திற்போலே தூமஸப்தத்தைவிட்டு முடிக்காமல், "சோதநாலக்ஷண ஸ்ரேயஸகர" என்று பூஷயகாரா தூமபத ஸதநாததில் ஸரேயஸகர ஸப்தத்தை இடிருப்பது தூமபதத்தின் பொருளைத் தெரிவிப்பதற்கேயாகும்.] என்று மீமாம்ஸார்களும் நனமையைத் தருவது தூமம் என்று லக்ஷணமுரைத்தார்களன்றே. "முகதி கைவலயரிாவாணஸரேயோரிஸஸரேயஸாமருதம்" [அமர கோஸம் 1 5-6] என்று நிக்ஷணடுக்களிலும் தனக்கு மேலிலலாத நனமையாயிருக்கும் பூலன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலையடைவதாகிற மோக்ஷமே என்று கூறப்பட்டது அநுஸந்திக்கத்தக்கது (தூமயம்) 'நமமைக் காண்கை ஒருதலையானால், அதூமயமானாலும் மேலவிழ வேணும். இது அங்ஙனன்றிககே தூமாதநபேதமுமாயிருக்கும்" என்று ஈட்டில் (1-7 பரவேஸம்) அருளியபடியே தகாத காயத்தைச் செயதாவது பெறவேண்டியதான தலைசிறந்த இப்பருஷாததத்தைப் பெறுவதற்கு தூமத்தை மீருத வழியாகவும் இருப்பது இந்த புகதி

एव सुसुखं कर्तुं — सुसुखोपादानम् । अत्यर्थप्रियत्वेनोपादेयम् ।
अव्ययम्—अक्षयं; मत्प्राप्ति साधयित्वाऽपि स्वयं न क्षीयते । एवंरूपं
उपासनं कुर्वतो मत्प्रदाने कृतेऽपि न किञ्चित्कृतं मयाऽस्येति मे
प्रतिभातीत्यर्थः ॥ २ ॥

யோக்யம் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம் இந்த புகதியோக்யம் அநுஷ்டிக்கும் காலத்தில் மிகவும் ஆபாஸத்தை விளைக்குமோ? எனில் (ஸுஸுக்யம் காததும்) இவ்வண்ணமாக புகதிதானே ஸ்வயம்பரயோஜநமாயிருக்கையாலும், பரம்புருஷாராததஸாதநமாயிருக்கையாலும், அநுஷ்டிக்கும்போது ஆபாஸமில்லாமலிருப்பதோடனறியில், மிக இனிதாகவுமிருப்பது. “செய்வதற்கு மிக எளிதாயிருப்பது” என்று பொருள்கொள்வதைக் காட்டிலும், “அநுஷ்டிக்கும்போது மிக இனிதாயிருப்பது” என்று பொருள்கொள்வதே ஸ்வரஸமாகவும், பரகர்ணத்திற்குப் பொருத்தமாகவுமிருக்கையால், அப்படியே பூஷ்ய மிடப்பட்டது (ஸுஸுக்யம்) அன்புருவாயிருப்பதால் இதுதானே இனியது, அதற்குமேலே இந்த புகதியோக்யத்தால் நினைக்கப்படும் நான் மிகவும் இனியவனாகையாலும் இது மிக இனிதாயிருப்பது என்று கருதது ‘மற்ற ஸாத்நங்கள் அனைத்தும் பூலன உண்டானவுடன் அழிந்துவிடுமே, அதுபோல இதுவும் பூலன உண்டானவுடன் அழிந்துவிடுமோ?’ எனில் (அவ்யயம்) பூலன விளைந்த பின்பும் அழியாதது. ஸாத்நத்யஸையிலேயே “அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” [திருமாலை 2] என்று சொல்லும்படி இனிதான புகதியானது பூலத்யஸையிலும் ஸ்வயம்பரயோஜநபுருஷாராததமாகத் தொடராகையாலே, மற்ற ஸாத்நங்களைப்போலிராமல் பூலத்யஸையிலும் அழிவில்லாமல் தொடராவதாயிருப்பது ஸ்வதந்தரான ஸாவேஸவரன இதைத் தொடர்விடாமல் செய்துவிட்டால் என செய்வது? எனில் “உன்னடியாகக் குணசெய்வனென்றே இருத்தி நீ” [பெரியதிருவ 53] “ருணம் பரவருத்தியிவ மே ஹருத்யாந்நாப ஸாப்பதி” [பூர-உத 47-39] [தூரென்பதி 3] ‘கோவிந்தா’ என்று கூறியது வட்டியால் வளர்ந்த கட்டுப்போல என நெஞ்சைவிட்டு அகல்கின்றதில்லை] என்கிறபடியே அடியார்க்கு எத்தனைசெய்தாலும் ஒன்றும் செய்யவில்லையென்று நினைப்பவனாக நானிருக்கையால், இது பூலத்யஸையிலும் அழிவற்றதாகவேயிருக்கும் என்று கருதது ஆக, கர்மஜ்ஞாநயோக்யங்கள் முதலான மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் புகதியோக்யத்திற்குள்ள சிறப்புகள் விவரிக்கப்பட்டன.

अश्रद्धानाः पुरुषा धर्मस्यास्य परन्तप ! ।

अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥ ३ ॥

3 அஸரத்யூத்யூநா. புருஷா த்யாமஸ்யாஸ்ய பரந்தப' ।

அபராபய மாம நிவாததநதே மருதயு ஸமஸார வாதமநி ॥

பரந்தப — எதிரிகளைத் தவிககசெய்யபவனே ! அஸ்ய த்யாமஸ்ய அஸரத்யூத்யூநா புருஷா — புகதி யோக்யமாகிற இநத உபாயவிஷயத்தில் ஸரத்யூத்யூயிலலாத மனிதர்கள், மாம — எனனை, அபராபய — அடையாமல், மருதயு ஸமஸார வாதமநி — ஆதம விநாஸத்தைச் செய்யும் ஸமஸாரவழியில், நிவாததநதே — மிகவும் உழலகிருக்கா

3 இததருமந தனனை யியலவான விருமபாத

மததரவ ரெனனை மருவாதே — யதத

முடிவியற்று மிப்பவதது முளுமவா முளவா

படிமதிகும விலலாய பகை

படி பகை மதிகும விலலாய' — உலகத்தவா அனைவரும், பகைவாக்களுங்கூடக் கொண்டாடும் விலவீரனே ! அதத' — அப்பா அாஜா! இததருமந தனனை — மோகூபாயமான இநத புகதி யோக்யத்தை, இயலவான விருமபாத மததரவா — அநுஷ்டிகக இசையாத அறிவிலிகள், எனனை மருவாதே — எனனை அடையாமல், முளுமவா முடிவு இயற்றும் இப்பவதது — தன்னிடம் உழலகின்றவாக்களுடைய ஆதம நாஸத்தை விளைக்கும் இநத ஸமஸாரத்தில், முளவா — உழலவாக்கள்.

3 முற்கூறிய புகதி யோக்யத்தை அநுஷ்டிக்காவிடில் மோகூபம் ஸித்திக்காது என்று கூறியுக்கொண்டு, தானே தலைசிறந்த ஸுக்ய ரூபமாய், தலைசிறந்த ஸுக்யமான மோகூபத்தை விளைப்பதான இநத புகதியோக்யத்தை அனைவரும் அநுஷ்டிக்காமைக்குக் காரணம் ஸரத்யூத்யூயினமையே என்று தெளிவு படுத்திக்கொண்டு, 'நாநய பந்த்யா அயநாய வித்யதே' எனும் புருஷஸூக்ய மந்தரத்தை விளக்குகிருந இநத ஸலோகத்தில் (அஸ்ய த்யாமஸ்ய) தலைசிறந்த ஸுக்யரூபமான என விஷயமாயிருப்பதால் தானே தலைசிறந்த ஸுக்ய

॥ भा ॥ अस्य-उपासनाख्यस्य धर्मस्य निरतिशयप्रियमद्विषयतया
स्वयं निरतिशयप्रियरूपस्य परमनिश्चयसरूपमत्प्राप्तिसाधनस्याव्ययस्य
उपादानयोग्यदशां प्राप्य अश्रद्धाघानाः— विश्वासपूर्वकत्वरारहिताः पुरुषाः

ரூபமாயிருப்பதாய என்னையடைவதாகிற தலைசிறந்த பூலனுக்கு
ஸாதனமாகவும் இருப்பதான இந்த புகதியோக்ய விஷயத்தில்
(அஸ்ய த்யாமஸ்ய) “அஸ்ய த்யாமஸ்ய எனருளிதே தனக்கம
இனிதாயிருக்கையாலே” என்ற ஈடு (1-7 பரவேஸம்) ஸ்ரீ ஸூகதி
அநுஸந்திக்கத்தக்கது. (அஸ்ய த்யாமஸ்ய அஸரத்யத்யாநா.) இந்த
மோக்ஷோபாயமாகிற புகதியைக் கைக்கொள்ளாத தகுதிபெற்றிருந்தும்
அதில் நம்பிக்கையோடுகூடிய தவரையிலலாதவர்கள் இந்த புகதி
யோக்யத்தை அநுஷ்டிக்கத் தகுதியில்லாத ஸதீஸூகதீராகளும்
“வாஸுதேவ ஸாவம்” [கீதை 7-19] [எல்லாம் கண்ணன்]
என்றிருக்கும் மஹாதமாக்களும் இதை அநுஷ்டிக்காவிடில் குறை
யில்லையாகையாலே அவர்களைத் தவிர்த்த மற்றவர்களையே இங்கு
இகழ்வதாகக் கொள்ளவேண்டும் ‘த்யாமஸ்ய என்கிற ஆருவது
வேற்றுமை ஸம்பந்தத் த்யாமாநயே ஷ்ஷ்டியாகையாலே, ‘இந்த
த்யாமவிஷயத்தில் ஸரத்யத்யாமிலலாதவர்கள்’ என்று பொருள்படுகிறது
இந்த புகதி யோக்யத்தில் நம்பிக்கைகொண்டு தவரையுடன்
அநுஷ்டிக்காதவர்கள் என்றபடி ‘காமணி ஷ்ஷ்டியாகவும் கொள்ள
லாம்’ என்று முற்கூறிய ஈட்டின [1-7 பரவேஸம்] அருமபதவுரையில்
காட்டப்பட்டது (மாம் அபராய) என்னை அடையாமல் (மருதயு
ஸம்ஸார வாதமநி நிவாததநதே) ஆதமாவையே அஸ்தஸம்மாகக்
வல்லதாகையாலோ, பிறப்பிறப்புகளையே இயல்வாக்கொண்டதாகை
யாலோ மருதயு எனத்தக்க ஸம்ஸாரவழியிலேயே மிகவும் உழல்கின்றா
கள். ‘நிவாததநதே’ எனபதற்கு நிதராம் வாததநதே (மிகவும்
உழல்கின்றார்கள்) என்றே பொருள்கொள்ளவேணும் ‘எதிலிருந்து
மீள்கின்றார்கள்’ என்று குறிப்பிடாமையால் ‘மீள்கின்றார்கள்’ எனும்
பரஸித்த்யுமான பொருள் இங்கு பொருந்தாது. ‘மருதயு ஸம்
ஸார வாதமநி’ எனும் பத்யும ஒரு வினைச்சொல்லை எதிரா
பாத்தது நிறகிறது. ஆகையால் மருதயுரூபமான ஸம்ஸாரவழியில்
மிகவும் உழல்கின்றார்கள் என்று பொருள்கொள்வதே இங்கு
பொருந்தும் (மாம் அபராய மருதயு ஸம்ஸார வாதமநி நிவாத
தநதே) “செய்த குற்றங்களையடையப் பொறுத்துத் தங்களை நலவழிப்
போக்கும் என்னைவிட்டு, தந்தாமுடைய விநாஸத்தைச் சூழப்பதான
ஸம்ஸாரத்தை விருட்பி அவவழியே போகாநிற்பார்கள்” என்று

मामप्राप्य मृत्युरूपे संसारवर्त्मनि नितरां वर्तन्ते। अहो महदिदमाश्चर्य-
मित्यर्थः ॥ ३ ॥

॥ भा ॥ शृणु तावत्प्राप्यभूतस्य समाचिन्त्यमहिमानम् —

मया ततमिदं सर्वं जगद्व्यक्तमूर्तिना ।

मत्स्थानि सर्वभूतानि न चाहं तेष्ववस्थितः ॥ ४ ॥

न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम् ।

भूतभृन्न च भूतस्थो समात्मा भूतभावनः ॥ ५ ॥

4. மயா ததமிதம் ஸாவம ஜகத்யவ்யகதமுாததிநா ।
மதஸ்தாநி ஸாவபூதாநி ந சாஹம் தேஷ்வவஸ்தித ॥
5 ந ச மதஸ்தாநி பூதாநி பஸ்ய மே யோக்யமைஸவரம் ।
பூதபுருநந ச பூதஸ்தோ மமாதமா பூதபாவந ॥

ஈட்டில் (1-7 பரவேஸம்) அருளிச்செய்யப்பட்டது இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது (புருஷா நிவாததநதே) ஸவயம் பரயோஜனமாயும், தலைசிறந்த புருஷாதத்யஸாதனமாயும், மிக எளியதாயும் இருக்கும் இந்த புகதி யோக்யத்தையறிந்தும், புருஷாதத்யங்களின் வாகியை அறியவல்ல அறிவுடைய புருஷர்கள் தலைசிறந்த புருஷாதத்யமான எனனைவிட்டு மிகத்தாழ்ந்ததான ஸம்ஸாரத்தை மிகவிருமபி மணடுகிறார்களே. எனனை அவாளுடைய பாபத்தின் வலிமை இருக்கும்படி!'' என்று தன்னுடைய ஆஸாயத்தை 'புருஷா மாம அபராபய நிவாததநதே' முதலான ஒவ்வொரு பத்துத்திலும் காட்டுகிறான் ' 'இதுதான் இருந்தபடி பாராய' எனகிறான் ' 'என்பது ஈடு (பரந்தப!) எதிரிகளைத் தவிககச செய்யும்வனே! வெளியிலுள்ள எதிரிகளைத் தவிககச செய்வதோடு நிலலாமல இந்த ஸரத்யதையினமைகருக காரணமான உடபகைகளையும் நீ வெல்ல வேணும் என்று கருதது 'விரோதிவாகக்யத்தை உதறவல்லாய நீயன்றே' என்று ஈட்டில் இப்பதும் விவரிககப்பட்டது ஆக, இந்த ஸலோகத்தால் ' 'தமேவம் வித்யவாந அமருத இஹ புவதி நாரய பந்தா அயநாய வித்யதே' [புருஷஸூ] [அந்தப பரம் புருஷனை இப்படி உபாஸிப்பவனே மோக்ஷமடைகிறான், மோக்ஷ மடைய வேறு வழியில்லை] என்னும் வேத்யவாகயத்தின் பொருள் விவரிககப்பட்டதாயிற்று

இதும் ஸாவம ஜக்த—(சேதநாசேதநாதமகமான) இவ்வுலகனைத்தும், அவயகதமுாததிநா மயா—வெளிப்படாத ஸவருபததையுடைய அநதாயாமியான என்னால், ததம்—வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது ஸாவபூதாநி—எல்லாப் பொருள்களும், மதஸ்தாநி — (அநதாயாமியான) எனனிடம் உள்ளன. அஹம் தேஷு ந ச அவஸதித —நான் (அவற்றால் தாங்கப்பட்டு) அவற்றில் நிற்பவனல்லன் பூதாநி—பொருள்கள், மதஸ்தாநி ந ச—(குடம் முதலானவற்றால் ஜலம் முதலானவை போல தாங்கப்பட்டு) எனனிடம் இருப்பதில்லை (என ஸங்கலபததால் தூரிக்கப்பட்டே எனனிடம் உள்ளன) ஐஸவரம்—ாஸவரஞ் எனக்கே உரியதான், மே யோக்யம் — எனது ஸங்கலபததை, பஸ்ய—பாராய ! (அது யாதெனில்) பூதபுருத் — எல்லா பூதங்களையும் தூரிப்பவன் நானே, பூதஸ்த ந ச—(நான்) பூதங்களால் தாங்கப்படுபவனல்லன் , மம் ஆதமா ஏவ — எனது ஸங்கலபமே, பூதபாவந — பூதங்களுக்கு ஸத்தாகாரணமாகவும், தூரகமாகவும், நியமிப்பதாகவும் இருப்பது.

4 நானிவவுலகெல்லா நானபரநதது குடகரநது
தானியலு மேனியயைத தானறரிபப—ஞனமையா
லெனஞற றரிததிருக்கு மெப்பு தமுமவற்றின
மனஞது நர்னிருபபன மற்று

இவவுலகெல்லாம்—(சேதனம் அசேதனம் என்று இருவகைப்பட்ட) இவவுலகனைத்தும், உடகர்நது தான இயலும் மேனியயை—உள்ளே மறைநது அநதாயாமியாய விளங்கும் ஸவருபததை உடையவயை, நான் தான் பரநது தரிபபன—நானேதான் வியாபிதது தூரிப்பேன். ஆனமையால்—இக்காரணத்தால், எப்பூதமும்—எந்தப் பொருளும், என்னால் தரிததிருக்கும் — என்னால் தூரிக்கப்பட்டிருக்கும் நான் மற்று அவற்றில் மனஞது இருபபன—நானேவெனிலி அவற்றால் தாங்கப்பட்டாதவனாயிருப்பேன்.

॥ भा ॥ इदं—चेतनाचेतनात्मकं कृत्स्नं जगत्, अव्यक्त-
मूर्तिना—अप्रकाशितस्वरूपेण मया अन्तर्यामिणा, ततम्—अस्य जगतो

5. அததனமை யாறபூதத தாங்கெனக்கோர் தொத்திலலை
யிததனமை யெனனைச்சோ யோகங்காண—மெயததனமை
யீங்கிதனைத் தாங்கியிதில வேறுநினறே யெனனினைவா
லாங்கதனைத் தானளிப்ப னாநது

பூததது ஆங்கு — அநதப பொருள்களிடத்தில், அத
தனமையால்—அவை ஒன்றையொன்று தாங்குவதுபோலே,
எனக்கு ஓர் தொத்தது இல்லை—எனக்கு ஒரு தொடாபிலலை.
இததனமை எனனைச்சோ யோகம் காண—இப்படி ஈஸ்வரத
தனமையையுடைய எனக்கேயுரியதான எனது ஸங்கல
பததைப் பாராய ஈங்கு இதனை — இங்கு இவவுலகை,
மெயததனமை தாங்கி — உண்மையாகவே தூரிததுநின்று,
இதில வேறு நினறே — இதனால் நான தூரிக்஑ப்படாமலே,
என நினைவால்—எனது ஸங்கலபததால், ஆங்கு அதனைத்
தான ஆநது அளிப்பன — அப்பொருள்களனைத்தையும
நனருகப் படைப்பேன்.

4.5 இதுவரையில் இவ்வததியாயத்தின் முக்யாராததூமான
புகதியோகூமாகிற உபாயத்தின் பெருமை சொல்லப்பட்டது. இனி
இதனால்டையப்படும் பராயமாகிற எம்பெருமானின் அளவிட
வொண்ணாத பெருமையைக் கூறுவதன்மூலமும் அவவுபாயத்தின்
பெருமை வலியுறுத்தப்படுகிறது. (இதும் ஸாவம்) சேதநங்கனும்,
அசேதநங்கனும் அடங்கிய இவவுலகனைத்தும் (அவயகதமூத்திநா
மயா ததம்) வெளிப்படாத ஸவருபத்தையுடைய அநதாயாமியான
எனனால் வயாபிக்஑ப்பட்டுள்ளது. இந்த பரகரணம் ஸவருப வயாபதி
யைச் சொல்லுவதாய்காலே, மூரத்தி ஸப்தும் ஸரீரத்தைக்
குறிப்பது உசிதமன்று. ஆகையால் ‘அவயகத மூத்திநா’ என்ற
தற்கு ‘வெளிப்படாத ஸவருபத்தையுடைய அநதாயாமியால்’ என்று
பொருள்கொள்ளப்பட்டது. மூரத்தி ஸப்தும் ஸவருபத்தை உபசார
வழக்காலே குறிக்கிறது. (மயா ததம்) வேதூநதங்கன இவனுடைய

धारणार्थं नियमनार्थं च शेषित्वेन व्याप्तमित्यर्थः । यथाऽन्तर्यामि-
ब्राह्मणे * यः पृथिव्यां तिष्ठन्...यं पृथिवी न वेद (बृ. ५. ७. ३)
* य आत्मनि तिष्ठन्...यमात्मा न वेद (बृ. ५. ७. २२. मा)
इति चेतनाचेतनवस्तुजातैरदृष्टेनान्तर्यामिणा तत्रतत्र व्याप्तिरुक्ता । ततो
मत्स्थानि सर्वभूतानि-सर्वाणि भूतानि मय्यन्तर्यामिणि स्थितानि । तत्रैव

வயாபதியானது ஆகாஸ்போல வெறும் வயாபதியன்று, அனைத்திலும் உளநுழைந்து நியமிப்பதற்கான வயாபதியேயாகும் என்று முழங்குகையாலே 'அநதாயாமியான என்னால் வயாபிக்கப்பட்டுள்ளது' என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. எதற்காக, எக்காரணத்தால இப்படி வயாபித்திருக்கிருன்? எனில், இவவுலகை தீர்ப்பதற்காகவும் நியமிப்பதற்காகவும் வயாபித்திருக்கிருன. இவவுலகிற்கு ஸ்வாமியா யிருக்கையாலே இதை ரக்ஷிக்கவேண்டியது இவன் பொறுப்பாகையாலே வயாபித்திருக்கிருன. வயாபதியின் பயனான தீாரணம் அடுத்த அரத்தத்தில் சொல்லப்படுகிறது நியமனம் அதிலிருந்தே அரத்தஸித்தித் துமாக கிடைக்கிறது. " ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய பரஸாஸநே க்ராகக்ஷி ஸ்வாயாசநத்ரமஸௌ வித்யுருதௌ திஷ்டுத " [புருஹ 5-8-9] [க்ராகக்ஷி' இந்தப் பரப்பொருளின் நியமனத்தாலேயே ஸ்வாயசநத்ராகள தீரிக் கப்படுகிறார்கள்.] என்று தீாரணம் நியமனத்தீனமாக ஒதப்படுகிறதன்றோ. வயாபதிக்கு காரணமான சேஷிதவம் (ஸ்வாமிதவம்) ஏழாமத்தியாயத்திலேயே சொல்லப் பட்டது இங்கு சொல்லப்படும் ஸீரிதவத்தாலும் அரத்தஸித்தித் துமாக கிடைக்கும். அநதாயாமிப் பூராஹமணத்தில் " ய பருதி ஸ்யாம திஷ்டுந . யம் பருதிவீ ந வேத " [புருஹ 5 7 3] "ய ஆதமநி திஷ்டுந யமாதமா ந வேத " [புருஹ 5-7-22] [எந்தப் பரமாதமா பூமியில் நிற்கின்றனோ எவனை பூமி அறியவில்லையோ எவன் ஆதமாவில் நிற்கின்றோ எவனை ஆதமா அறியவில்லையோ] என்று 'சேதநாசேதநவஸதுக்களாலே காணப்படாமலே எம்பெருமான அவற்றில் அநதாயாமியாய வயாபித்திருக்கிருன்' என்று உபநிஷத்தும் ஒதிற்று. இந்த அநதாயாமி ப்ராஹ்மண வாக்யங்களில் பூமி முதலான எல்லா அசேதநப்பொருள்களிலும் சேதநப்பொருள்களிலும் எம்பெருமானுக்கு அநதாவயாபதியும், ப்ராஹ்மணவயாபதியும் உத்கேசாஷித்திருப்பது பரஸித்தித் தம். (மதஸ்தாநி ஸாவ பூதாநி) முறையாக காரணத்திலேயே எனக்கு ஸீரமான எல்லாப்பொருள்களும் அநதாயாமி

ब्राह्मणे * यस्य पृथिवी शरीरं.. यः पृथिवीमन्तरो यमयति, * यस्यात्मा शरीरं...य आत्मानमन्तरो यमयतीति शरीरत्वेन नियाम्यत्वप्रति. पादनात्तदायत्ते स्थितिनियमने प्रतिपादिते, शेषित्वं च। न चाहं तेष्ववस्थितः—अहं तु न तदायत्तस्थितिः, मत्स्थितौ तैर्न कश्चिदुपकारः

யான என்னிடத்தில் நிறகின்றன அந்த அந்தாயாமி பூராஹ மணத்திலேயே “யஸ்ய பருதிவீ ஸீரம் ய பருதிவீமந்தரோ யம் யதி யஸ்யாதமா ஸீரம் ய ஆதமாநமந்தரோ யம்யதி” [புருஹ 5-7-3 22] [எதப் பரமாதமாவுக்கு பூமி ஸீரமோ எவன பூமியை உளநுழைந்து நியமிக்கிறானே . எவனுக்கு ஆதமா ஸீரமோ எவன ஆதமாவை உளநுழைந்து நியமிக்கிறானே] என்று பரமாதமாவுக்கு மற்ற எல்லாச் சேதநாசேதநப்பொருள்களும் ஸீரமாயிருந்துகொண்டு அவனால் நியமிக்கப்படுகின்றன என்று முழங்கப்படுகையாலே எல்லாப்பொருள்களுடைய ஸ்திதி பரவருத்தி களும் பரமாதமாவுக்கு அதீனமாயிருப்பவை என்று சொல்லப்பட்ட தனறே இதனால் தனிப்பட்டு நிற்கும் உலகமானது தூணால் உத தரம் தூரிக் கப்படுவதுபோலே எம்பெருமானால் தூரிக் கப்படுகிறது எனனும் எண்ணம் தவிரக்கப்படுகிறது. ஸலோகத்தின் முற்பாதி யாலே எம்பெருமானின் வயாபதி சொல்லப்பட்டது. மூன்றாவது பாதமான இதனால் எம்பெருமானுடைய தூரணநியமனங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஸீரஸீரிப்பாவம் சொன்னபோதே எம்பெரு மானுடைய தூரகதவமும், ஸேஷிதவமும் அாததஸித்ததூமாகக் கிடைக்கும். (ந சாஹம் தேஷுவவஸதித) ‘நான் அவற்றில் நிற பதிலை’ என்று மேலெழுந்தவாரியாக இதற்குப் பொருள்கொண்டால், ஸலோகத்தின் முற்பாதியில் ‘மயா ததம்’ [என்னால் வயாபிக் கப் பட்டுள்ளது] என்று கூறியிருப்பதோடும், ‘ய பருதிவயாம் திஷ்டுந்’ [எவனொருவன் பூமியில் நிற்கிறானே] முதலான முன்னெடுத்த வேதூவாகயங்களோடும் முரண்படும் ஆகையால் இதற்கு “என் இருப்பு அவற்றுக்கு அதீனம் என்று சொல்லும்படி நான் அவற்றில் இல்லை” என்று பொருள்கொள்ளவேண்டும். என இருப்பிற்கு அப பொருள்களால் எவ்வித உதவியுமில்லை என்று கருத்து முதனின் பாதத்தில் ‘எல்லாப் பொருள்களும் என்னிடம் இருக்கின்றன’ என்று சொன்னவிடத்தில் எனக்கு அவற்றைக் குறித்து தூரண நியமனாதிசுக் கள ஸித்தித்தததுபோலே ‘நான் அவற்றிலிருக்கிறேன்’ என்று சொல்லும்போது அவற்றுக்கு என்னைக்குறித்து தூரணநியம்

भूतभृन्न च भूतस्थो समात्मा भूतभावनः—सर्वेषां भूतानां भर्ताऽहं,
नच तैः कश्चिदपि समोपकारः। समात्मैव भूतभावनः—मम मनोमय-
स्सङ्कल्प एव भूतानां भावयिता धारयिता नियन्ता च ॥ ४ ॥ ५ ॥

நானே ஆனால் அவற்றால் எனக்கு எவ்வித உதவியுமில்லையாகையாலே நான் அவற்றில் இல்லை என்றும் சொல்லலாம் 'மத்ஸ்தூதி ஸாவபூதாநி' என்று ஏற்கனவே சொன்ன அாதத்ததை 'பூதபூருத்' என்றும், 'ந சாஹம் தேஷ்வவஸ்தித்' என்றதை 'ந ச பூதஸ்து' என்றும் அநுவதிக்கிருன. 'அஹம்' (நான்) என்னும் பதத்தை வருவித்துக்கொள்ளவேண்டும் அல்லது அடுத்தபடியுள்ள 'மமாதமா' என்பதையே இதற்கும் விஸேஷ்யமாகக்கொண்டு 'எனது ஸங்கலபமே பூதங்களைத் தாங்குகிறது. அதற்கு அவற்றால் எவ்வுதவியுமில்லை' என்றும் கொள்ளலாம். தாதபாயம் இரண்டுக்கும் ஒன்றே. (மமாதமா பூதபூாவந்) எனது ஸங்கலபமே எல்லாப் பொருள்களையும் படைப்பது என்று கூறியது முன்னும் பின்னும் கூறப்படும் தூரகதவத்துக்கும், நியந்தருதவத்துக்கும் உபலக்ஷணம். "பஞ்ச பஞ்சநக்ஷா பூக்ஷ்யா" [ரா கி 17-37] [ஐந்து நக்ஷகளுடைய மருக்ஷங்களில் ஐந்துவகை மருக்ஷங்களே புஜிக்கத்தக்கவை] என்றவிடத்தில் ஐந்து என்றது பரிஸங்க்யாநயாயத்தாலே ஐந்துவகை தவிர மற்றவை புஜிக்கத்தகாதவை என்று உணர்த்துவதுபோலே இங்கும் 'என ஆதமா எல்லாப் பொருள்களையும் படைப்பதும், தூரிப்பதும், நியமிப்பதுமாகும்' என்றது — மற்ற பொருள் எதுவும் எல்லாப்பொருள்களையும் படைப்பதும், தூரிப்பதும், நியமிப்பதுமாகாது என்னும் கருத்துடையதாகும் 'மமாதமா' என்னுமிடத்தில் 'ஆதம்'ஸபூதம் மனத்தைக்குறித்து. அந்த மனத்தினால் செய்யப்படும் ஸங்கலபத்தை இங்கு காட்டுகிறது அல்லது ஸங்கலபத்தோடு கூடிய மனத்தையே ஆதம்ஸபூதம் குறிக்கிறது என்றும் கொள்ளலாம் "மநோ஽ருத ஸயாமிதி" [புருஹ 1 2-1] [நான் எல்லாமாக ஆக்ககடவேன் என்று பரம்பொருள் மனத்தால் ஸங்கலபித்தது] என்று உபநிஷத்திலும், "மநஸைவ ஜக்தஸருஷ்டிம் ஸமஹாரஞ்ச கரோதி ய" [வி-பு 5-22 15] [எந்தப் பரமாதமா இவ்வுலகின் ஸருஷ்டி ஸமஹாரங்களை மனத்தாலேயே செய்கிருளே] என்று உபபுருமஹணங்களிலும் மனத்தாலேயே ஜக்தஸருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்வதாகச் சொல்லப்பட்டது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது இதனால், "கதம் நு புந உசயதே 'அஸௌ மம ஆதமா' இதி? விபுஜ்ய தேஹாதி ஸங்க்யாதம், தஸமிந் அஹங்காரம் அத்யாரோபய லோகபூதாதிம்

॥ भा ॥ सर्वस्यास्य स्वसङ्ख्यायत्तस्थितिप्रवृत्तिर्वे निदर्शनमाह—

यथाऽऽकाशस्थितो नित्यं वायुस्सर्वत्रगो महान्।

तथा सर्वाणि भूतानि मत्स्थानीत्युपधारय॥ ६॥

6 யதாऽऽகாஸஸ்திதோ நித்யம் வாயுஸ ஸாவதரகோ
மஹாந்।

ததா ஸாவாணி பூதாநி மதஸ்தாநீதயுபதாரய ॥

ஸாவதரக — எல்லாவிடத்திலும் ஸஞ்சரிப்பதாய், மஹாந் பெரியதாய், நித்யம் ஆகாஸஸ்தித — (எதற்கும் ஆதாரமாயிராத) ஆகாஸத்தில் எப்போதும் இருக்கும், வாயு. — வாயு வானது, யதா — எப்படி என்கையே தூரகனாகவும், நியநதாவாகவும் கொண்டதாயுள்ளதோ, ததா — அப்படியே ஸாவாணி பூதாநி — எல்லாப் பொருள்களும், மதஸ்தாநி இதி — என்கையே தூரகனாகவும், நியநதாவாகவும் கொண்டவை என்று, உபதாரய — அறிவாய்.

6 வாயுவிசும புறநெழுநது மனனுமுல கெவவிடததும்
போயுலவுந தனமையது போலவே — யேயுமுல
கெனனிடையி லெல்லா மினிதிருக்கு மென்பதனை
நினனிடையே சால நினை

அநுஸரந வயபதிஸ்தி 'மம ஆதமா' இதி'' ['இது என ஆதமா' என்று எப்படிச் சொல்லப்படுகிறது? தேஹம் முதலான பூதேந் திரியச சோத்தியைப் பிரித்து, அதில் அஹங்காரத்தை ஏறிட்டு உலக அறிவையொட்டி 'என ஆதமா' என்கிறான் கண்ணன்] என்று ஸங்கரா ப்ராஷ்யமிட்டது பரமாத்மாவான கண்ணனிடம் பொருந்தாதாகையால் ஆதூரிகத்தகத்தன்று என விளங்குகிறது ஆக, இவ் விரண்டு ஸலோகங்களாலும் மறற பொருள்களால் அறியப்படாமலே அவற்றை எம்பெருமான வியாபித்திருக்கிறான் என்றும், எல்லாவற்றையும் தூரிப்பவனாய், நியமிப்பவனாய், படைப்பவனாய், அனைத்துக்கும் ஸரீரியாய், ஸேஷியாயிருக்கிறான் என்றும், ஸங்கல்பத்தாலேயே அனைத்தையும் படைத்தல், தூரித்தல், நியமித்தல் முதலானவற்றைச் செய்கிறான் என்றும், மறற எப்பொருளுக்கும் இப்பெருமைகள் கிடையா என்றும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

॥ भा ॥ यथा आकाशे अनालम्बने महान् वायुस्थितस्सर्वत्र
गच्छति; स तु वायुर्निरालम्ब[स्थितो]नो मदायत्तस्थितिरित्यवस्थाभ्यु-

விசமபு உற்று எழுநது — (எதற்கும் ஆதாரமாயிராத) ஆகாயத்தில் இருநது எழுநது, மன்னும் உலகு எவ்விடத தும் போய உலவும் தனமையது — காட்சியளிக்கும் உலகத தில் எல்லாவிடத்திலும் சென்று ஸஞ்சரிக்கும் தனமையை உடைய, வாயுபோலவே—வாயு (என்னையே தூரகனாக வும், நியந்தாவாகவும் கொண்டிருப்பது) போலவே, ஏயும் உலகு எல்லாம்—(என்னிடம்) பொருநதிநிற்கும் உலகனைத தும், என்னிடையில் இனிது இருக்கும் எனபதனை—என்னிட த்தில் தூரிககப்படுவதாய், நியமிக்கப்படுவதாய் இருக்கும் எனனும் விஷயத்தை, நினைனிடையே சால நினை—உன னெஞ்சில் நீ நனருக நினைப்பாய

6 எல்லாப் பொருள்களும் தன் ஸங்கலபத்தாலேயே ஸ்திதி பரவருத்திகளை அடைகின்றன என்று சென்ற ஸலோகத்தில் நிரு பிக்கப்பட்டது அவ்விஷயத்தில் ஒரு துருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டு கிருள் இந்த ஸலோகத்தில் (மஹாத் நிதயம் ஆகாஸஸ்தித் ஸாவ தாக்ஷ வாயு யத்ரா) பெரியதாய், எப்பொருளுக்கும் பற்றுமிராத ஆகாஸத்தில் எப்போதுமிருப்பதாய், எங்கும் ஸஞ்சரிப்பதான வாயு வானது எப்படியோ, அதாவது—எப்படி என்னையே தனது ஸ்திதி பரவருத்திகளுக்குக் காரணமாகக் கொண்ட தாயிருக்கிறதோ, இதற்கு மேலெழுந்தவாரியாகப் பொருள்கொண்ட சிலர், 'எப்படி வாயு ஆகாஸத்திலிருக்கிறதோ அப்படியே எல்லாப் பொருள்களும் என்னிடம் இருக்கின்றன' என்று ஆகாஸத்தில் வாயு இருப்பதைத் தன்னிடம் எல்லாப் பொருள்களும்மிருப்பதற்கு துருஷ்டாந்தமாக்கினூகன் எல் லாப் பொருள்களுக்கும் ஸ்திதி பரவருத்திகளுக்குக் காரணமாயிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு வாயுவினுடைய ஸ்திதி பரவருத்திகளுக்குக் காரணமல்லாத ஆகாஸத்தைத் துருஷ்டாந்தமாகக் கூறுவது பொருந தாதாகையாலே, அப்பொருள் ஒட்டாது ஆகாஸமானது எந்தப் பொருளுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கத் தகாததொன்று. அதிலே வாயு இருக்கிறது ஆகாஸம் வாயுவை நியமிக்க வல்லமையுடையதன்று. ஆயினும் மிகப்பெரிய தத்துவமான வாயு அதில் எங்கும் ஸஞ்சரிக்ிறது.

पगमनीयः [मयैव धृत इति विज्ञायते]; एवमेव सर्वाणि
भूतानि तैरदृष्टे मयि स्थितानि, मयैव धृतानि इत्युपधारय।

ஆகையால் இந்த வாயுவினுடைய ஸ்திதி பரவருத்திகளுக்கு ஸாவ
ஸகதியுடைய பரமாதமாவே காரணமாயிருப்பவன என்று ஒப்புக
கொண்டே தீர்வேண்டும் எனபது ஸலோகத்தின் முற்பாதியின் கருத
தாகும். இங்கு மறநெரு த்ருஷ்டாந்தமும் காணலாம் எதற்கும்
ஆதாரமாயிராத ஆகாஸத்தில் பக்ஷிஸீரீரம் பறப்பதைக் காண்கிறோம்
அந்தப் பக்ஷிஸீரீரத்திற்கு ஆகாஸம் ஆதாரமல்ல எனபதையும்,
அப்பக்ஷியின் ஆதமாவே ஆதாரம் எனபதையும் உணர்கிறோம்.
சிறியகான அப்பக்ஷிஸீரீரத்திற்கு அதன் ஆதமா ஆதாரமாயிருப
பதுபோலே, ஆகாஸத்திலிருப்பதாய அதில் ஸஞ்சரிகமும் மிகப்பெரிய
தான் வாயுவுக்கு மிகப்பெரிய ஸகதியுடைய பரமாதமாவே காரணமா
யிருக்கவேண்டும் எனனும் இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டும்
உணரலாம். பக்ஷிஸீரீரத்தில் ஆதமா இருந்து செயல்படுகிறது
எனபதை பரதயக்ஷாநுமானங்களால் அறிகிறோம். வாயுவின உளனி
ருந்து அப்படிப் பரமாதமா நியமிப்பதை நாம் அறியமுடியவில்லையே ?
எனில், “யோ வாயௌ திஷ்டுந யம் வாயுா ந வேதஃ யோ வாயும
அநதரோ யமயதி” [எவன் வாயுவில் நிற்கிறானே, எவனை வாயு
அறியவில்லையோ, எவன் வாயுவை உளநுழைந்து நியமிக்கிறானே.]
என்று முன்னெடுத்த ப்ருஹதாரணயக் ஸருதியிலிருந்து இவ்வர்த்தம்
ஸித்திபூககிறதாய்காலே, பரதயக்ஷாநுமானங்களால் காணாவிடிலும்
ஸாஸ்தரஸித்திதாமான இதை ஒப்புக்கொள்ளாத தட்டில்லை (ததார
ஸாவாணி பூதாநி மதஸதாரி இத்யுபதாரய) முறக்கூறியபடி வாயு
வானது தனது ஸ்திதி பரவருத்திகளுக்கு எனனையே காரணமாகக்
கொண்டதாயிருப்பதுபோலே, எல்லாப் பொருள்களுமே தமது ஸ்திதி
பரவருத்திகளுக்கு எனனையே காரணமாகக் கொண்டவை என்று அறி
வாய, ‘மதஸதாரி’ என்று இங்கு ஸ்திதியைச் சொன்னது பரவருத்திக
கும் உபலக்ஷணம். த்ருஷ்டாந்தத்தில் ‘ஆகாஸஸ்தித’ என்று ஸ்திதி
யும் ‘ஸாவத்ரக்’ என்று பரவருத்தியும் சொல்லப்பட்டதாகையால்,
தாராஷ்டாந்திகமான இங்கும் அவவிரண்டையும் கொள்ளவேண்டு
மன்றோ ‘ஸாவரனை அனுமானத்தால் ஸாதிக்க இயலாது’ என்பது
ஸாஸ்தரயோநிதவாதிக்கரணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது; அப்படி
யிருக்க, இங்கு த்ருஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டு அநுமானத்தால் ஸா
வரனை ஸாதிக்கலாமோ? எனில் ஸருதி ஸமருதிகளால் தேறிய அாத
தத்தைத் தாக்கத்தால் உறுதிப்படுத்தலாமாகையாலே குறையிலலை.

यथाऽऽहुर्वेदविदः—* मेघोदयस्सागरसन्निवृत्तिरिन्दोर्विभागः स्फुरितानि वायोः। विद्युद्भिज्जो गतिरुणरश्मेर्विणोर्विचित्राः प्रभवन्ति

வேதத்தை விளக்கவந்த ரிஷிகளும் இப்படி ஸருதி ஸமருதிகளால் தேறிய அாதத்ததைத் தாக்கத்தால் உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். “மேகோத்யஸ ஸாகரஸநிவருத்திரிந்தோரா விபாக்ய ஸபுரிநாநி வாயோ | வித யுத்விபுஙகோ க்ருநுஷணரஸமோவிஷ்ணோவிசிதரா பரபுவநதி மாயா ||” [மேக்யம தோனறுவது, கடல கரைகடக்காம லிர்ப்பது, சந்திரன வளநது தேயவது, காற்று வீசுவது, மின்னல மின்னுவது, ஸ்ராயனின் ஸஞ்சாரம் ஆகியவையெல்லாம் விஷ்ணுவி னுடைய விசிதரஸகதியினால் உண்டாகின்றவையாகவேண்டும்.] எனனும் பரமாணம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது இதன் கருத தாவது— (1) நமமால் அறியவொண்ணாத உபாத்நம், உபகரணம், ஆஸரயம் முதலானவற்றையுடையவையாய ஒரு கணநேரத்தில் எத் திசைகளிலும் வயாபிக்கின்றவையான நீர்கொண்ட மேகங்கள் உண்டாவது (2) எல்லா உலகையும் மூழ்கடித்து அழிக்கவல்ல ஸகதியையுடைய கடலில், ஆகாசம் அளவும் அலைகள் கிளம்பி, கரையில் வந்து மோதித் திரும்பிச்செல்வது (3) ஒரு கணக்கின்படி வளாவதும் தேயவதுமாய, கோடு (முனை) உயாவதும் தாழ்வது மாயிருக்கும் சந்திரனின் வேறுபாடுகள் (4) எங்கிருந்து எந்தத் திசையில் வருகின்றது என்று அறியமுடியாமல் புல, குளறுகள், மரங்கள் முதலானவற்றை வாசியறப் பெயாத்துக்கொண்டுவரும் புயற்காற்று முதலானவை வீசுவது. (5) அகூநி, ஸ்ராயன, சந்திரன முதலானவற்றின் ஒளிகளெல்லாம் ஒடுங்கியிருக்கும் மழைகாலத்தில் நடுநிசியிலும் முன்பின் கணங்களில் என்ன ஆகிறது என்று அறியப் படாமல் கணநேரமே மின்னல்கள் மின்னுவது (6) எதற்கும் பற்றா யிராத ஆகாயத்தில் மிகப்பெரியதான ஸ்ராயமண்டலம் காலக கணக்கிற்குக் கட்டுப்பட்டு, பகல், இரவு, மாஸம், அயனம், வருஷம் முதலானவற்றைக் காட்டிக்கொண்டு ஸஞ்சரிப்பது இதுபோலவே, (7) ஸ்ராய சந்திரர்களுக்குப் பரிவேஷங்கள் (சூழ்நதிருக்கும் ஒளி வட்டங்கள்) ஏற்படுவது. (8) ஸ்ராயசந்திரர்களுக்குக் க்ரஹணம் ஏற்படுவது. (9) பல நிறமுடைய இந்திரனவில் ஆகாயத்தில் தோனறுவது (10) ஆலங்கடடி மழை விழுவது. (11) இடி இடிப் பது விழுவது. (12) ஆங்காங்கு பூக்கம்பம் ஏற்படுவது (13) சுழற் காற்று வீசுவது முதலான பேராச்சரியமான வகைகளையுடைய

மாया: || இதி ; விணோரந்யஸாधारणानि महाश्रयणीत्यर्थः । श्रुतिरपि
 * एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ णिष्ठतः
 (बृ. ५-८-९) * भीषासाद्वातः पवते, भीषोदेति सूर्यः, भीषा-
 सादग्निश्चेन्द्रश्च (आ. ८) इत्यादिका || ६ ||

|| भा || सकलेतरनिरपेक्षस्य भगवत्सङ्कल्पात्मर्वेषां स्थितिः प्रवृत्ति-
 शोक्ता; तथा तत्सङ्कल्पादेव सर्वेषामुत्पत्तिप्रलयावपीत्याह—

सर्वभूतानि कौन्तेय! प्रकृतिं यान्ति मामिकाम् ।

कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पादौ विसृजाम्यहम् || ७ ||

7 ஸாவபூதாநி கௌந்தேய' பரகருதிம யாநதி மாமிகாம ।
 கலபக்ஷயே புநஸ்தாநி கலபாதௌ விஸருஜாமயஹம் ||

இவையெல்லாம் எங்கும் வியாபித்திருப்பவனாய், எல்லாம் வல்லவ
 னான விஷ்ணுவினுடைய ஆரசாயமான சகதியால ஏற்படுகிறவை
 யாகவே இருக்கவேண்டும் எனபது இந்தப் பிரமாணத்தின் கருத்து
 ' விஷ்ணுவின் விசித்திரமான பொய்களாகவே இருக்கவேண்டும் '
 என்பது பொருந்தாதாதாகையாலே, மாயா ஸப்தம் வருமிடமெல்லாம்
 ' பொய் ' என்று சிலா பொருள் கொள்வது முறையற்றது என்றும்
 இதிலிருந்து விளங்குகிறது. " ஏதஸ்ய வா அக்ஷாஸ்ய பரஸாஸநே
 க்ஷாக்கிஷு ஸஞாயாசநதூரமஸௌ வித்யுருதௌ திஷ்டத ''
 [புருஹ 5-8-9] [க்ஷாக்கிஷு' அழியாத இப்பரம்பொருளின் நியமனத்
 தாலேயே ஸஞாயசநதூராகள த்ரிசுபபபபந நிறிக்ரூகள]
 " பீஷாஸமாதுவாத பவதே, பீஷோதேதி ஸஞாய பீஷா
 ஸமாதுக்ஷிரிஸசேநதூரசு ' [தை-ஆந 8] [இப்பரம்பொருளிடம்
 பாயத்தாலே காற்று வீசுகிறது ஸஞாயன உதிக்கிறான் அகநி
 இந்திரன் முதலான தேவதைகளும் தத்தம் தொழில்களைச் செய்கி
 ரூகள] என்று வேதமும், எம்பெருமானே அனைத்தையும் நியமித்து,
 த்ரிதது, ஆட்டிவைக்கிறான் என்று முழங்கிறது ஆக, இவ்வளவால்,
 எல்லாப் பொருள்களின் ஸதிதிபரவருத்திகளும் தனக்கு
 அதீனமானவை என்று கண்ணன் த்ருஷ்டாநதம் காட்டி
 நிரூபித்தானயிறது.

கௌந்தேய' — குந்தீபுதரனே !, கலபக்ஷயே—நானமுத
னின் ஆயுள் முடிவில், ஸாவபூதாநி—எல்லாப் பொருள்க
ளும், மாமிகாம—எனக்கு ஸரீரமான, பரகருதிம—மூல
பரகருதியை, யாநதி—அடைகின்றன, தாநி—அவற்றையே,
அஹம்—நான், கலபாதௌ—ஸருஷ்டி காலத்தின் தொடக்க
த்தில், புந விஸருஜாமி—மறுபடியும் படைக்கிறேன்

7 முன்னசித்தா மென்னுருவின முற்றுமிப பூதங்க
டன்னசிப்பா மூழிச சமைவிலு—மன்னவற்றை
யாதிகா லத்தே யடையப் படைத்திடுவன
மீதியான ருனே விரித்து

ஊழிச சமைவிலும் — ஊழிகாலத்தின் முடிவில், இப்
பூதங்கள் முற்றும்—இந்த எல்லாப் பொருள்களும், முன்
அசித்தாம என உருவில்—மூல பரகருதியான எனது ஸரீ
ரத்தில், தன் நிசிப்பாம்—தன்னடையே லயமடையும், மீது
யான தானே—அக்காலத்தில் எஞ்சிநிற்கும் யானே, ஆதி
காலத்தே—ஆதி ஸருஷ்டி காலத்தில், அன்னவற்றை—
அப்பொருள்களை, விரித்து—வெளிப்படுத்தி, அடைய படைத்
திடுவன—முழுவதும் ஸருஷ்டிக்கிறேன்

7. வேறு எவரையும் எதிர்பாராத ஜ்ஞாநாதிசூனபரிபூரண
னை எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தால் எல்லாப் பொருள்க
ளுடையவும் ஸதிதி பரவருத்திகள் நடக்கின்றன என்று இதுவரை
சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸலோகத்தில் அவனுடைய ஸங்கல்பத்
தாலேயே எல்லாப்பொருள்களுடைய உத்பத்தி பரளயங்களும்
நடக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது (ஸாவபூதாநி) அசையாத
ஸத்யாவரங்களாகவும், அசையும் ஜங்குமங்களாகவும் இருக்கும்
எல்லாப் பொருள்களும் (மாமிகாம பரகருதிம) எனக்கு ஸரீரமான
மூலபரகருதியை. 'மாமிகாம' என்றதால் 'தன்னுடையது' என்று
காட்டப்படுகிறது 'யஸ்ய தம் ஸரீரம்' [புருஹ 5-7-13] [எவனுக்குத்
தமஸ் எனப்படும் மூலபரக்ருதி ஸரீரமோ] என்னும் வேதவாக
யத்திலிருந்து, மூலபரகருதியானது இவனுக்கு ஸரீரமாயிருந்து
கொண்டே உடைமையாயுள்ளது என்று ஒதுகையாலே 'மாமிகாம'
என்றதற்கு 'எனக்கு ஸரீரமான' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது

॥ பா ॥ ஸ்ாவரஜங்ஜமாत्मகानि सर्वाणि भूतानि, मामिकाम्—
मच्छरीरभूताम्, प्रकृति — तमश्शब्दवाच्यां नामरूपविभागानर्हा,
कल्पक्षये—चतुर्मुखावसानसमये मत्सङ्कल्पाद्यान्ते ; तान्येव भूतानि
कल्पादौ पुनर्विस्तृजाम्यहम् ; यथाऽऽह मनुः—* आसीदिदं तमोभूतं...

(பரகருதிம்) எல்லாப் பொருள்களும் லயமடையும் இடமாகக் குறிப்பிடுகையாலே, இங்கு 'பரகருதி' என்று நாமரூபப்பிரிவுகளுக்குத் தகுதியற்றதாய், 'தமஸ' எனப்படுவதான மூலபரகருதியையே குறிக்கிறது "தம பரே தேவ ஏகீபுவதி" [ஸுப்பரலோபலிஷத்] [தமஸ பரமபுருஷனிடத்தில் ஒன்றுகிறது] என்று தமஸஸனது நாமரூபப் பிரிவற்றதாய், புகுவதஸவருபத்தில் ஒன்றுவதாகச் சொல்லப்பட்டதன்றோ (கலபகூபே) நானமுகனின் ஆயுள் முடிவான பராகருத் பரளயகாலத்தில் 'ஸாவபூதாநி' என்று எல்லாப் பொருள்களும் லயமடைவதாக எடுக்கையாலும், மூலபரகருதியில் லயமடைவதாகச் சொல்லுகையாலும் இங்கு பிரமனின் ஆயுள் முடிவில் உண்டாகும் பராகருத் பரளயமே கருதப்படுகிறது என விளங்குகிறது 'கலப்' ஸபூதம் பிரமனின் கடைசி நாளைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம், அல்லது 'கலபங்களின் முடிவில்' என்று பராகருத் பரளயத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம் அல்லது கலபஸபூதம் பிரமனின் ஆயுளைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம் (யாததி) அடைகின்றன "ஸமஹாததா ச ஸவயம் பரபு" [வி-பு 1-2-67] [எம் பெருமான தானே அனைத்தையும் ஸமஹரிக் கிருள்] "மநஸைவ ஜக்தஸநுஷ்டிம் ஸமஹாரம் ச கரோதி ய" [வி-பு 5-22-15] [எந்தப் பரமாத்மா தன் மனத்தாலேயே (ஸங்கல்பத்தாலேயே) உலகைப் படைப்பதையும், அழிப்பதையும் செய்கிறதே] என்று பரமாணங்கள் கூறுகையால், 'என ஸங்கல்பத்தால் நானே எல்லாப் பொருள்களையும் மூலபரகருதியில் லயமடையாப்படி செய்கிறேன்' என்று பொருள்சொள்ளவேண்டும் அவை தாமே லயமடைவதாகப் பொருள்கொள்கக்கூடாது இந்த ஸலோகத்திலேயே பிறபாதியில் 'அஹம் விஸருஜாமி' என்று தானே இவற்றைப் படைப்பதாகக் கூறுகையாலே, ஸமஹரிப்பவனும் இவனே என்று தன்னடையே விளங்கும் (தாநி) லயமடைந்த அந்தப் பொருள்கள் போன்ற பொருள்களையே "யதூததுஷ்வருதுலிங்கூரி நானாருபாணி பாயயே | த்ருஸ்யாதே தாநி தானயேவ ததூ பூவா யுகூதிஷு ||" [வி-பு 1 5-66] [அந்தந்த ருதுக்களில் அந்தந்த ருதுக்களுக்குரிய

सोऽभिध्याय शरीरात्स्वात् (१. ५) इति। श्रुतिरपि * यस्याव्यक्तं शरीरम् (सु. ७) इत्यादिका, * अव्यक्तमक्षरे लीयते, अक्षरं तमसि लीयते (सु. २) * तम आसीत्तमसा गूढमग्रे प्रकेतम् (अष्ट. २८-९) इति च॥ ७॥

பலவகைப்பட்ட அநதந்த அடையாளங்கள் மாறி மாறி வருவது போலே ஸருஷ்டி காலத்திலும் பொருள்கள் ஒரே ரீதியில் மாறிமாறி வருகின்றன] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. (கலபாதென அஹம் ஸிஸருஜாமி) ஸருஷ்டி காலத்தின் தொடக்கத்தில் நானே இப் பொருள்களைப் படைக்கிறேன். (கௌநதேய !) குந்திபுத்ரனே ! குந்திகுப் பிள்ளையாய நீ தோன்றியவன் என்று உனக்கு நினைவில்லாவிடிலும், ஆபதாக்குடைய வாகயததால் நீ உறுதியாக அறிவதுபோலே, என ஸரீரத்திலிருந்து இவவுலகம் உண்டாகிறது என்று என வாகயததாலே அறிவாயாக என்று கருத்து இவ்விஷயம் எம்பெருமான சொல்லுவது மாததிரமல, ' யதுவை கிஞ்ச மநுரவதத ததுபேஷஜம் ' [யஜுாவேதும்] [மநு சொன்னதெல்லாம் மருந்தாகும்] என்று வேதத்தாலும் புகழப்பட்ட புகுவான் மநுவும் தமது ஸமருதியின் தொடக்கத்தில், ' ஆஸீதிதும் தமோபூதம் ' என்று பரளயகாலத்தில் இவையெல்லாம் மூலபரகருதியில் லயித்திருந்தன என்று காட்டி ' ' ஸோபித்யாய ஸரீராத ஸவாத ' ' என்று நாராயணன் தன் ஸரீரத்திலிருந்து ஸங்கலபம்செய்து எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்தான் என்று காட்டும் ஏழு ஸலோகங்களிலே முழங்கினானன்றோ இப்படி பரளயகாலத்தில் ஸுக்ஷ்மமாயிருக்கும் பரகருதியும் எம்பெருமானுக்கு ஸரீரமாய அவனைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாயிருக்கிறது என்பதை ' யஸ்யாவயகதம் ஸரீரம் ' [ஸுப்ரால் 7] [எவனுக்கு அவயகதம் ஸரீரமாயுள்ளதோ] ' ' அவயகதம் அக்ஷரே லீயதே அக்ஷரம் தமஸி லீயதே ' [ஸுப்ரால் 2] [அவயகத நிலையிலுள்ள அசிதது அக்ஷர நிலையிலுள்ள அசிதத்தில் லயிக்கிறது. அக்ஷர நிலையிலுள்ள அசிதது தமஸ் எனப்படும் மூலபரகருதியில் லயிக்கிறது] ' 'தம் ஆஸீத தமஸா கூடும்கூரே பரகேதம் ' [யஜு அஷ்ட 2-8-9] [அப்போது தமஸ் எனப்படும் மூலபரகருதியே இருந்தது. பரம்பொருள் தமஸ்ஸாகிற ஸரீரத்தால் மூடப்பட்டிருந்தது] என்று இந்த மநுஸமருதிக்கு மூலமான வேதவாகயங்ங்ளும் ஒதினவனன்றோ ஆக இததால் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உதப்பதி லயங்கள் (ஸருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள்) தன்னாலேயே ஏற்படுகின்றன என்று உரைத்தானாயிற்று.

प्रकृति स्वामवष्टभ्य विसृजामि पुनःपुनः।

भूतग्राममिमं कृत्स्नमवशं प्रकृतेर्वशात् ॥ ८ ॥

8 பரகருதிம ஸவாமவஷ்டப்ய விஸருஜாமி புந புந:

பூதகூராமமிமம் கருதஸநமவஸம் பரகருதோவஸாத ||

ஸவாம பரகருதிம—(பலவிதமாகப் பரிணமிகும்) என னுடைய மூலபரகருதியை, அவஷ்டப்ய—(எட்டுவிதமாகப்) பரிணமமடையச் செயது, இமம் கருதஸநம் பூதகூராமம்—(தேவா முதலான நாலு வகைப்பட்ட) இந்த ஜீவராசிகள் முழுவதையும், பரகருதே வஸாத அவஸம்—மூலபரகருதிக்கு வஸப்பட்ருபத்தால் தன் வஸம் இழந்ததாமபடி, புந. புந விஸருஜாமி—மறுபடியும் மறுபடியும் படைக்கிறேன்.

8 என்றன பிரகிருதி யேயநதுநா விங்கிவறறை

முனறனமை யாறபினனு முண்டளிப்பன—றனறனமை

சோவசமொன றினறிச சிறந்த வசத்திலவை

யாவகையே பூதமுமங் காம்.

என்றன பிரகிருதி—(பலவிதமாகப் பரிணமிகும்) என னுடைய மூலபரகருதியை, ஏயநது — (எட்டுவிதமாகப்) பரிணமம் அடையச்செயது, நான—நான், இங்கு அங்கு பூதமும ஆம் இவறறை—கீழ் மேல் உலகங்களில் (தேவா முதலான நாலுவகைப்பட்ட) இந்த ஜீவராசிகள் முழுவதையும், தன் தன்மை சோவசம் ஒன்று இனறி—தன் வசம் இழந்ததாய், சிறந்த வசத்தில் அவை ஆர் வகையே—(பரகருதியின்) உறுதியான வசத்திலேயே அவை இருக்கும் படி, முன தன்மையால் — முன கலப்பத்திலிருந்தபடியே, பினனும் முண்டு அளிப்பன — மறுபடியும் மறுபடியும் படைப்பேன்.

8. சென்ற ஸலோகத்தில் “விஸருஜாமி” என்று சொல்லப் பட்ட ஸமஷ்டிவயஷ்டிருபமாயுள்ள ஸருஷ்டியின் முறை இந்த ஸ்லோகத்தில் விளக்கப்படுகிறது. “விகாரஜநீமஜஞாம் அஷ்ட ரூபாமஜாம் த்ருவாம் || த்யாயதே஽த்யாஸிதா தோ தஸ்யதே

॥ भा ॥ स्वकीयां विचित्रपरिणामिनीं प्रकृतिमवष्टभ्य—अष्टधा

பரோயதே புந | ஸயதே புருஷாததஞ்ச தேவைவாதிஷ்டிதம்
 ஜகத || கௌரநாத்யநதவதி ஸா ஜரிதரீ பூதபூவிநீ |” [மந்தரி
 ‘கோபனிஷத 1-3 4, 5] [(பதினொரு இந்திரியங்கள், ஐந்து பூதங்கள்
 ஆகிய) விகாரங்களுக்குப் பிறப்பிடமாய், பரகருதி மஹத்வஹங்
 காரங்கள், ஐந்து தன்மாதரங்கள் எனும் எட்டுவகைப்பட்டதாய்,
 அறிவற்றதாய், உத்பத்தி விநாஸங்களற்றதாயுள்ளது மூலபரகருதி,
 அது பரமபுருஷனால் ஸருஷ்டி ஸங்கலபமான ஜனாததால் அறியப்
 படுகிறது, அவனால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டு விரிவுபடுத்தப்படுகிறது,
 ஸமஷ்டிபூதங்களாக ஸருஷ்டிக்கவும் படுகிறது, அப்பரமனால்
 அதிஷ்டிக்கப்பட்டு (ஜீவர்களுக்கு) பேராக்யபேராக்யோபகரணபேராக்ய
 ஸத்வானங்களாகிய புருஷாததங்களைப் படைக்கிறது. ஆகியநத
 மற்ற பசுவைப்போன்ற அது ஸமஷ்டிப் பொருள்களையும், வயஷ்டிப்
 பொருள்களையும் படைக்கிறது] என்று உபனிஷதத்தில் சொல்லப்
 பட்ட அாததத்தையே இந்த ஸீலாகத்தில் விவரிக்கிறான் கண்ணன்.
 (ஸவாம் பரகருதிம்) உபனிஷதத்தில் கூறியபடி விசித்திரமாகப்
 பரிணமிப்பதாய், என்னுடையதான மூலபரகருதியை (அவஷ்டப்ய)
 எட்டுவிதமாகப் பரிணமிக்கச்செய்து உபாத்நான்பொருளான பர
 கருதியை நிமித்தகாரணமான எம்பெருமான அதிஷ்டிப்பதே
 அவஷ்டமப்யஸப்யத்தால் சொல்லப்படுவதாயினும், அது தான்
 விரும்பும் வயஷ்டி ஸருஷ்டிக்கு முற்பட்ட நடுவான ஸமஷ்டி ஸருஷ்டி
 நிலையை அடைவிப்பதேயாகையாலே, ‘பரகருதியை எட்டுவிதமாகப்
 பரிணமிக்கச் செய்வதான ஸமஷ்டி ஸருஷ்டியைச் செய்து’ என்று
 இவரு பொருள்கொள்ளப்பட்டது. “ அஷ்டரூபம் ” என்று முன்
 எடுத்த ஸருதியிலும், “ பூமிராப ” [கீதை 7.4] என்னும் கீதா
 ஸீலாகத்திலும் இந்த ஸமஷ்டி ஸருஷ்டி காட்டப்பட்டது ஆக
 இத்தால் ‘அவஷ்டப்ய’ எனும் ஸப்யத்தால் அாததஸ்ரிதத்தமான
 ஸமஷ்டி ஸருஷ்டி சொல்லப்பட்டது இனி வயஷ்டி ஸருஷ்டியைக்
 காட்டுகிறான் மேலே,—(இம்ம கருதஸநம் பூதகூராமம்) ஸாஸ்தரங்கள்
 மூலமும் பரதயக்ஷமாகவும் காணப்படும் தேவா, மனிதா, திராயக
 (குறுக்கே வளரும் விலங்குகள், பறவைகள்), ஸத்வாரம் (மரம்
 செடி கொடிகள்) எனப்படும் நாலுவகைப்பட்ட ஜீவராசிகள் முழுவு
 தையும், பூதகூராமஸப்யம் பஞ்சபூதங்களாகிய அசேதனப்பொருள்
 களையோ, அல்லது சேதநாசேதநப்பொருள்கள் அனைத்தையுமோ
 குறிப்பதாகக் கொண்டால், ‘அவஸம்’ (தனவசமிழ்நதது) ‘பரகரு
 தோ வஸாத’ [பரகருதிக்கு வசப்பட்டது] என்று கூறுவது அசேதன

परिणमय इमं चतुर्विधं देवतिर्यङ्मनुष्यस्थावरात्मकं भूतग्रामं मदीयाया
मोहिन्या गुणमययाः प्रकृतेर्वशाद्वशं पुनःपुनः काले काले विसृजामि ॥८॥

விஷயத்தில் பொருந்தாதாகையாலே, 'பூதக்ராம ஸபுதம் இங்கு பலவிதமான ஸரீரங்களையுடைய ஜீவஸமூஹத்தைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளவேண்டும். 'கருதஸநம்' என்று, ஒவ்வொன்றும் பல வகைப்பட்ட தேவா, மனிதா, தியாக, ஸத்யாவரம் எனும் நாலு வகைப்பட்ட ஸரீரங்களையுடைய ஜீவா அனைவரையும் காட்டுகிறது. 'இமம்' என்று பரதயக்ஷம், அநுமான்ம, ஸாஸ்தரம் எனும் பரமாணங்க ளால் இவர்கள் அறியப்படுகிறார்கள் என உணர்த்தப்படுகிறது மேலே சொல்லப் போகிறபடி இவர்கள் அனைவரும் பரகருதி வஸப் பட்டவர்களாகவும், படைக்கப்படுபவர்களாகவும் பரமாணங்களால் அறியப்படுகிறார்கள் என்று கருத்து (பரகருதே வஸாத அவஸம்) 'தரிபிராகுணமயை பூவை' [கீதை 7-13] எனும் ஸலோகத்தில் ஏழாம் அததியாயத்திலும், "பரகருதி மோஹிநி மிதா" [கீதை 9-12] [மயக்கும் ராஜஸ்தாமஸ ஸவபூவத்தை அடைந்தவர்கள்] என்று அடுத்துள்ள ஸலோகத்திலும் கூறியபடி முககுணங்களாலே மயக்கும் எனனுடைய மூலபரகருதிக்கு வஸப்படிகருக்கையாலே, தன் வஸமிழந்ததாமபடி (புந புந விஸருஜாமி) ஆயிரமசதுரயுகங் களை ஒரு நாளாகக்கொண்ட நூறு வருடங்களுையுடைய பிரமணின ஆயுளான ஒவ்வொரு கலபத்திலும் மறுபடியும் மறுபடியும் பலவித மாகப் படைக்கிறேன் அநாதியாய, அனந்தமான காலத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு பரஹமகலபத்திலும், விசித்திரமான நாமம், ரூபம், தேஸம், காலம், பேராகம் முதலானவற்றை உடையதாமபடி படைக்கிறேன். (பரகருதோ வஸாத அவஸம் விஸருஜாமி) பரகருதிக்கு வஸப்படிகருக்கையாலே தன் வஸமிழந்ததாமபடி என லீலைக்கு உறுப பாகப் படைக்கிறேன் என்று கரியாவிஸேஷணமாகக் கொள்ளும் போது பொருள். (பரகருதோ வஸாத அவஸம் பூதக்ராமம்) என்று பூதக்ராமவிஸேஷணமாகக் கொள்ளும்போது, "புந புந விஸருஜாமி" என்றது—விசித்திரமான ஸரீரேந்திரியங்கள் முதலான வற்றை உடையதாமபடி ஜீவஸமூஹத்தை, 'இவர்கள் எப்போதாவது நம்மை அடையமாட்டார்களா' எனும் நபபாசையாலே மறுபடியும், மறுபடியும் படைக்கிறேன்—என்று பொருள்படுகிறது "சோமபாது இப்பல்லுருவையெல்லாம் படைத்த வித்தா" [பெரியதிருவ 18] "ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான்" [திருவாய 3-9-10] முதலான அருளிச்செயல்கள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை.

॥ भा ॥ एवं तर्हि विषमसृष्ट्यादीनि कर्माणि नैर्घृण्याद्यापादनेन भ[ग]वन्तं बध्नन्तीत्यत्राह—

न च मां तानि कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय !

उदासीनवदासीनमसक्तं तेषु कर्मसु ॥ ९ ॥

9 ந ச மாம தாநி காமாணி நிபுதநநதி தநஞ்ஜய !

உதூவீநவதூவீநமஸகதம தேஷு காமஸு ॥

தநஞ்ஜய ! — அாஜுனா !, தாநி காமாணி — அநத (ஸருஷ்டி முதலான) காமங்கள், உதூவீநவத ஆவீநம— உதூவீநனை பபோலே இருபபவனாய், தேஷு காமஸு அஸகதம — அநத (ஸருஷ்டி முதலான) காமங்களால் ஏறபடும வைஷ்ணவத்தில் பற்றில்லாதவனான, மாம — எனனை, ந ச நிபுதநநதி—(வைஷ்ணவம், நைகாருணயம் முதலான தோஷங்களை ஏறபடுததி) கட்டுபபடுததுவதில்லை

9 அநதக கருமங்க ளாங்கவற்றிற ரெதததற

சநதத தெனீமுயலான றனபடிபோ—லிநதப

பெருநதகைமை யாலிருக்கும் பெற்றியின னாகு

வருநதவிறை யுமபிணியா வாயநது

அநதக கருமங்கள் — (ஸருஷ்டி முதலான) அநதச செயல்கள், ஆங்கு அவற்றில் தொதது அற்ற சநததது— அததகைய அசசெயல்களில் பற்றற்றவனாய், ஸங்கல பததை உடையவனாய், முயலான தன படிபோல இநதப பெரும தகைமையால் இருக்கும் பெற்றியினன — (ஒரு காயத்தில்) உதூவீநனாய் இருபபவனைப்போலே, (ஜீவாகளின் வைஷ்ணவத்துக்கு முக்கிய காரணமாய் இராமலிருக்கையாகிற) இநதப பெரிய தன்மையோடு இருக்கும் பெருமையை உடையவனான, எனை—எனனை, ஆங்கு—இநதச செயல்களால் ஏறபடும வைஷ்ணவத்தால், வாயநது— (தோஷங்கள்) ஏறபட்டு, வருநத—(நான) தாழ்வுறுமபடியாக, இறையும் பிணியா—சிறிதும் கட்டுபபடுததமாட்டா. கீ—56

॥ भा ॥ न च तानि—विषमसृष्ट्यादीनि कर्माणि मां निबध्नन्ति—
मयि नैर्घृण्यादिकं नापादयन्ति; यतः क्षेत्रज्ञानां पूर्वकृतान्येव कर्माणि

9 “முன ஸலோகங்களில் சொன்னபடி, பல வகையான ஏற்றத் தாழ்வுகளை உடைய ஜீவர்களை நீயே ஸ்ருஷ்டித்து, ரக்ஷித்து, ஸம்ஹரிப்பவனானால், அந்த ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்கள் உனக்குக் கருணையினை, பஷுபாதம் முதலான தாழ்வுகளை விளைத்து, எல்லை யற்ற உன் பெருமையைக் குலைத்து விடுமே” என்று அர்ஜுநனுக்குக் கருத்தாகக் கொண்டு அந்த தேவாஷுவங்கள் தனக்கு ஏற்பட மாட்டா எனப்பதை விவரிக்கிறான் கண்ணன் இந்த ஸ்லோகத்தில் ‘ந ச மாம’ என்றவிடத்தில் ‘ச காரம் ‘து’காரப்பொருளை உடைய தாய், முன ஸலோகத்தின் மேல் எழும் இந்த ஸங்கையைத் தவிரக் கிறது. (தாநி காமாணி) முன ஸலோகங்களில் சொன்ன ஏற்றத் தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், நிக்ரஹம், அநுக்ரஹம் அவை காரணமாக நரகமளிப்பது, மோக்ஷமுள்ளிட்ட உயாபதவி களை அளிப்பது முதலான செயல்கள். புணய பாப காமங்களைப் பற்றி முன ஸலோகங்களில் பரஸ்தாவம் இல்லாமையாலே, இங்கு ‘தாநி காமாணி’ (அந்தக் காமங்கள்) என்று அவற்றைச் சொல்லி வது பொருத்தமற்றது. ஆகையால் முன ஸலோகத்தில் சொல்லப் பட்ட ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம் முதலிய செயல்கள் இங்கு ‘தாநி காமாணி’ என்று எடுக்கப்படுவதாகக் கொள்வதே உசிதம். (மாம் ந நிபுத்யநந்தி) கருணையினை, பஷுபாதம், நிலைநிலலாத நெஞ்சை உடையவனாயிருக்கை முதலான தேவாஷுவங்களை விளைத்து என்னைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை, என பெருமையைக் குலைப்பதில்லை என்று கருத்து. (ந நிபுத்யநந்தி) இங்கு ‘ஸம்ஸார ரூபமான பூநத்யத்தை விளைப்பதில்லை’ என்று பொருள் கொள்வது பொருந்தாது. ஏனெனில், ஐக்யத்ஸ்ருஷ்டி முதலான பரமாத்மாவின் காரியங்கள் அவனுக்கு ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணமாகின்றன என்று எந்த ஸாஸ்தரத்திலும் சொல்லப்படவில்லை. ஸாங்கர பூஷயத்தில் சொல்லப்பட்ட படி, தாமாத்யம் ஸம்பூநத்யம் ஏற்படுவதாக ஐயமுழுவதற்கும் இடமில்லை. அத்தாமமாகத் தோன்றும் காரியங்களை ஈஸ்வரன் செய்தாலும் அவனைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு எவராலும் முடியாது எனப்பது தெளிவு ஆகையால், ‘ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றால் கருணையினை முதலான தேவாஷுவங்களேற்பட்டு, ஸாவேஸ்வரனுடைய பெருமை குலைந்துவிடுமே’ என்னும் ஸங்கையே இங்கு தவிரக் கப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். (தந்நஜய!) ஷுதரிய

देवादिविषमभावहेतवः; अहं तु तत्र वैषम्ये असक्तः तत्र उदासीनव-

தூமததையொட்டி, நீ பல அரசாக்களை ஜயித்தது, அவாக்களுடைய செல்வங்களையும் உனதாகக்கிக் கொண்டாலும், ஸ்வதூமமான இச் செயல உனக்குப் பாபத்தை அளிக்காதது போலே, நான் செய்யும் ஸ்ருஷ்டி முதலானவையும் எனக்குத் தோஷத்தையளிக்கமாட்டா என்று கருத்து வைஷ்ணவ முதலான தோஷங்கள் ஏற்படாமல் இருப்பது எப்படி? என்பதை உத்தராததத்தில் விவரிக் கிருன (தேஷு காமஸு அஸ்கதம் மாம) அந்த ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்களால் ஏற்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளில் பற்றற்றிருக்கும் எனனை, அந்த ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு முக்கிய காரணமாய் இவ்லாமலிருக்கும் எனனை என்று கருத்து, தேவா, மனிதா முதலான ஏற்றத் தாழ்வு களுக்கு அவரவா முற்பிறவிகளில் செய்த புண்ய பாப காமங்களே முக்கிய காரணமாகின்றமையால், அவற்றுக்கு நான் முக்கிய காரண மல்ல எனற்படி. “நிமித்தமாதரமேவாஸௌ ஸ்ருஜ்யநாம ஸாகக்ஷ காமணி! பரதூனகாரணீக்ஷிதா யதோ வை ஸ்ருஜ்ய ஸகதய ||

. நீயதே தபதாம் ஸ்ரேஷ்டஃ! ஸ்வஸகதயா வஸது வஸது தாம் ||” [வி-பு 1-4-51,52] [ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் தேவா முதலான வாகளை ஸ்ருஷ்டிக்கும் விஷயத்தில் எப்பெருமான நிமித்த மாதர (10) க்ஷே’ (ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு அபரதூன காரணமாகவே) இருக்க கிருன ஜீவாக்களுடைய முன வினைகளும் வாஸனைகளமே ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு பரதூனகாரணமாயிருக்கின்றன. முனிஸ்ரேஷ்டரே! தேவா முதலான ஜீவாகள தததம் முனவினைகளாகிற ஸகதியாலேயே அநதநத் தேவாதிருப்பத்தை அடைகின்றனர்.] “காமபிபாபாவிதா பூவை ஸத்ராவராததா ஸுராத்யாஸது பரஜா பூரஹ்மந! சதுர்விதா ||” [வி-பு 1-5-28,29] [அநதனரே! தததம் பூவ காமவாஸனைகளோடு கூடியவாகளான தேவா, மனிதா, திரயக, ஸத்ராவரம் என்னும் நாலுவகைப்பட்ட ஜீவாகளும் (ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கு விஷயமாகின்றனர்.) “ஆபூரஹ்மஸதம்புபாயநதா ஜக்ஷநதாவயவஸதிதா! பராணிந காமஜநிதஸம்ஸாரவஸவாதந ||” [விஷ்ணுதூமம் 104-23] [பிரமன முதல புல ஈருக இவ்வுலகிலுள்ள எல்லா ஜீவாகளும் தமது முனவினைகளாலே ஏற்பட்ட ஸம்ஸார வாழ்க்கையிலேயே உழல்கின்றார்கள்] ‘வாசிகை பக்ஷிமருக்ஷதாம் மாநஸை அநதயஜாதிதாம்! ஸரீரஜை காமதோஷை யாதி ஸத்ரா வரதாம் நர ||” [மநு 12-9] [மனிதன் மனத்தால் செய்த பாபத்தி னால் மறுபிறப்பில் தாழ்ந்த ஜாதி மனிதனாகப் பிறக்கிருன, வாககா

दासीनः ; यथाऽऽह सूत्रकारः — * वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्
(२. १. ३४) * न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात् (३५) इति ॥ ९ ॥

ஹம் பரபம் செயதானுகில், மறுபிறப்பில் பக்ஷி, மருக்யம் முதலான திரயக்குகளாகப் பிறக்கிருன. உடம்பினால் ஏறபடும் செயல்களாலும் பரபம் செயதானுகில், மறுபிறப்பில் மரம், செடி முதலான ஸத்வ ரங்களாகப் பிறக்கிருன்.] “அவித்யா காமஸம்ஜஞாநயா தருதியா ஸக்திரிஷ்யதே | யயா ச்ஷேதரஜஞ்ஞஸகதிஸஸா வேஷ்டிதா நருப ! ஸாவக்யா || ஸம்ஸாரதாபாநக்யுலாநவாபநோதயதிஸநததாந | தயா திரோஹிததவாசச ஸக்தி ச்ஷேதரஜஞ்ஞஸம்ஜஞிதா || ஸாவபூதேஷு பூபால’ தாரதமயேந வாதததே ||” [வி-பு 6-7-62 63] [அரசனே’ எல்லா ஸரீரங்களிலும் பரவியிருக்கும் ஜீவாகளாகிற விஷ்ணுஸக்தி, அவித்யை என்றும், காமம் என்றும் சொல்லப்படும் ஸக்தியினால் சூழப்பட்டுள்ளது. (அதனால்) மிகவும் கடுமையான ஸம்ஸார தாபங்கள் அனைத்தையும் அநுபூவிக்கிறது. அநதக காமத்தினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் ஜீவாகளாகிற ஸக்தி, தேவா முதலான ஸரீரங்களில் இருப்பதாய், ஜ்ஞாநாதநத்யுங்களில் ஏற்றத்தாழவுகளை உடையதாகக் காணப்படுகிறது] முதலான பரமாணங்களில் ஏற்றத்தாழவுகளுக்காக காமமே முக்கிய காரணம் என்று விளக்கப்பட்டதன்றோ. அநத ஏற்றத்தாழவுகளில் தான பற்றற்றிருக்கைக்கு துருஷ்டாநதம் காட்டுகருன — (உத்யாஸீநவத ஆஸீநம் மாம) அநத ஏற்றத்தாழவுகள் விஷயத்தில் உத்யாஸீநனைப் போலேயிருக்கும் எனனை, ஸருஷ்டி முதலான காமங்கள் வைஷ்ணவ நைக்யுணயாதிக்களை வினைத்துக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை என்று பூவாரத்தத்தோடு கூட்டிக்கொள்வது. ஒரு காரியத்தில் உத்யாஸீநனாயிருப்பவன், அக்காரியத்திற்கு எப்படி முக்கிய காரணமாயிராமல் இருக்கிறதோ, அப்படியே ஜக்தஸருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்யும்வனாயினும், நான் உத்யாஸீநனைப்போலே ஏற்றத்தாழவுகள் விஷயத்தில் முக்கியகாரணமாயிராதவனாய் உள்ளேன என்று கருத்து. ஸருஷ்டி முதலானவற்றுக்கு பரத்யானகாரணம் எம்பெருமானேயானாலும், அவற்றிலுள்ள ஏற்றத்தாழவுகளுக்கு அநதநத ஜீவாகள் செய்யும் புண்ப்பரபகாமங்கள் பரத்யான காரணமாகின்றனவே யொழிய, எம்பெருமான பரத்யானகாரணமாவதில்லை என்று கண்டு கொள்வது. இவ்விஷயத்தை ஸூத்ரகாரரும் பின்வரும் ஸூத்ரங்களில் காட்டினான் — 1. “வைஷ்ணவஸக்யுணயே ந ஸாபேக்ஷ தவாத தத்யாஹி த்யாஸயதி” [புர ஸூ 2-1-34] [(தேவர் முதலான

मयाऽध्यक्षेण प्रकृतिः सृयते सचराचरम् ।

हेतुनाऽनेन कौन्तेय ! जगद्भिः परिवर्तते ॥ १० ॥

10 மயா஽த்யக்ஷேண பரகருதி ஸூயதே ஸசராசரம் ।

ஹேதுநா஽நேந கௌநதேய ' ஜகத்யதி பரிவர்த்ததே ॥

கௌநதேய!—குந்தீபுதரனே! பரகருதி —(என்னுடைய தான்) மூலபரகருதி, அத்யக்ஷேண மயா — தலைவனான எனனால (தூண்டப்பட்டதாய்), ஸசராசரம் ஜகத—அசைவனவும், அசையாதனவும் அடங்கிய உலகத்தை, ஸூயதே—(ஜீவாகளின் காமாநுஞ்சுணமாக) ஸருஷ்டிக்கிறது, அநேந ஹேதுநா—(ஜீவாகளின் காமாநுஞ்சுணமான என ஸங்கலபமாகிற) இநதக காரணத்தால், ஜகத—முறக்கூறிய உலகம், பரிவாதததே ஹி — ஆவதும், வளாவதும், அழிவதுமாக ஆகிறதன்றோ

10 எனனோக்கம் பெற்றந் கசித்துச சராசரத்தை

முனனோக்கி நின்று முயன்றுபெறு—மிநநோக்கா

மேதுவினாற கௌநதேயா வெவவுலகுந தனகரும

மீது வளாதருமே மிககு.

கௌநதேயா!—குந்தீபுத்திரனே! முன நோக்கி நின்று—முன்னதாகவே இதன ஸத்தையை நோக்கி நின்று,

ஏற்றத்தாழவுள்ள ஸருஷ்டியினால்) பக்ஷபாதமும், கருணையினமையும் (பூரஹமத்திற்கு) ஏற்படமாட்டா, (ஏற்றத்தாழவுள்ள ஸருஷ்டி) காமத்தை எதிர்பாராத்திருக்கையால் ஸருதியும் இவ்விஷயத்தைக் காட்டுகிறதன்றோ] 2 ' ந காமாவிப்யாக்ரதிதி சேநநாநதித்வாதுபபத்யதே சாபயுபலப்யதே ச'' [பூர-ஸ-உ 2-1-35] [“(ஸருஷ்டி காலத்தில் காமமிலலை, (அக்காலத்தில்) பூரஹமம் தவிரநத வேருன்னிலையென ஸருதி கூறுவதிலிருந்து (ஜீவனிலலை என்று தேறுகிறபடியால்)” என்று கூறினால் அது சரியல்ல, ஜீவன அநாதியாகையால் (அநாதியாயினும், பூரஹமம் ஒன்றே இருந்தது என்ற ஸருதியும்) பொருந்தும் (ஜீவன அநாதி என்று) ஸருதியிலும் காணப்படுகிறது.] ஆக, ஏற்றத்தாழவுள்ள ஸருஷ்டி முதலான தன செயல்கள் கருணையினமை பக்ஷபாதம் முதலான தாழவுகளை விளைத்துத் தன் பெருமையைக் குறைக்கமாட்டா என்று அருளிச்செய்தானாயிற்று.

॥भा॥ तस्मात् क्षेत्रज्ञकर्मानुगुणं मदीया प्रकृतिस्सत्यसङ्कल्पेन
मयाऽध्यक्षेण ईक्षिता सचराचरं जगत्सृजते। अनेन क्षेत्रज्ञकर्मानुगुण-

முயன்று — இதை ஸ்ருஷ்டிப்பதில் முயன்றுநிறுகும், என நோக்கம் பெற்று—என்னுடைய ஸங்கலபத்தைப் பெற்று, அங்கு—ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே, அசிதது—அறிவற்றதான மூலபரகருதி, சராசரத்தை—அசைவனவும், அசையாதனவு மடங்கிய இவவுலகத்தை, பெறும் — ஸ்ருஷ்டிக்கும், இந் நோக்கம ஏதுவினால—என்னுடைய ஸங்கலபமாகிற இந்தக் காரணத்தினால், எவவுலகம் — எல்லா ஜீவஸமுஹமும், தன கருமம் மீது — தன புணய பாப காமம் காரணமாக, மிகு வளாதருமே — ஆவதும், வளாவதும், அழிவதுமாயிருக்கும்.

10 “முன ஸ்லோகத்தில் சொன்னபடி, காமாநுஞ்ஞமாகவே ஏற்றத் தாழவுள்ள ஸ்ருஷ்டி ஏற்படுகிறதாகில், பரிணாமத்தையே இயல்வாக்ககொண்ட மூலபரகருதியே காமாநுஞ்ஞமாகப் பரிணாமத்தை அடையட்டுமே? ஈஸ்வரனான உனக்கு என்ன வேலை?” என்று அராஜுன்ன ஸங்கீபபதாக வைத்து இந்த ஸ்லோகத்தை அருளிச்செய்கிறான் (அத்யக்ஷண மயா பரகருதி ஸூயதே) என உடைமையான பரகருதி ஜீவாக்களுடைய காமாநுஞ்ஞமாகவே பரிணமித்தபோதிலும், தடையற்ற ஸங்கலபத்தை உடைய தலைவனான எனனால தூண்டப்பட்டதாயக்கொண்டே படைக்கிறது. ‘காமாத்யக்ஷ ஸாவபூதாதிவாஸ’ [ஸ்வே 6-11] [ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்களுக்குத் தலைவனாய், எல்லாப் பொருள்களிலும் வியாபித்திருப்பவனுள்ள பரமாதமா] ‘‘யோ அஸ்யாத்யக்ஷ பரமே வயோமஸ்’’ [யஜுர்-அஷ்ட 2-8-9-66] [எவன் இந்த லீலாவிபூதிக்குத் தலைவனாய், நிதயவிபூதியான பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறோ] ‘‘த்யாயதே அத்யாஸிதா தோ தாயதே’’ [மந்திரிக 1-4] [அந்தப் பரமாதமாவால் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட மூலபரகருதி அவனது ஸங்கலபத்தால் அறியப்பட்டு விரிவுபடுத்தப்படுகிறது] முதலான பரமாணவ்கள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. ‘அத்யக்ஷ’ ஸப்தம் ‘தலைவன்’ என்று பொருள்படுகிறது. ‘அதிசு அஸ்ருதே இதி அத்யக்ஷ’ [மிகுதியான பூக்கத்தை அடைப்பவன் எவனோ அவன் அத்யக்ஷ]

मदीक्षणेन हेतुना जगत्परिवर्त इति मत्स्वाम्यं सत्यसङ्कल्पं

யக்ஷுனாகிருன] என்று சிலா பொருள கொள்ளுகிருக்கள் பரகருதி எதைப் படைக்கிறது? எனில், (ஸூயதே ஸசராசரம் ஜகத்) அடுத்த பாதியிலுள்ள 'ஜகத்' என்னும் பதத்தை இங்கும், இங்குள்ள 'ஸசராசரம்' என்னும் பதத்தை அங்கும் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டும் அசைவனவும், அசையாதனவும் அடங்கிய உலகை மூலபரகருதி படைக்கிறது என்றபடி. 'ஸூயதே' எனும் ஸப்தத்தால் 'ஸூயதே புருஷாரததம் ச தேநைவாதிஷ்டிதம் ஜகத்' [மந்திரிகோபநிஷத் 1-4] [இந்தப் பரமாதமாவால் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட மூலபரகருதி—பொருள், இனம் ஆகிய புருஷாரததங்களையும், (இவற்றை அளிக்ரும்) உலகையும் படைக்கிறது.] என்னும் உபநிஷத்து வாக்யம் நினைவுறுத்தப்படுகிறது இந்த புகுவதஸங்கலபமே உலகின் ஸம்ஹாரம் முதலானவற்றுக்கும் காரணமாகிறது என்று ஸலோகத்தின் பிற்பாதியில் காட்டுகிருள் இனி — (அநேந ஹேதுநா) ஜீவர்களின் காமாநுஞ்ஞமான எனது ஸங்கலபமாகிற முறக்கூறிய காரணத்தாலேயே முன்பாதியில் பரகருதியினால் செய்யப்படும் ஸருஷ்டியே பரதானமாகச் சொல்லப்பட்டதாயினும், அந்த ஸருஷ்டியானது ஸம்ஹாரத்திற்கு ஹேது அல்லாமையாலே, அந்த ஸருஷ்டிக்குக் காரணமான ஸங்கலபமே இங்கும் ஸம்ஹாரத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும் இவ்வண்ணமாக இந்த ஸலோகத்தில் உலகின் ஸருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கு மூலகாரணனாயிருப்பவனே அத்யக்ஷுகிற பரமாதமா என்று சொல்லப்படுகிறபடியால், விகாரமற்றதாய், கேவலஜ்ஞாதமாதரமாயிருப்பது 'அத்யக்ஷு' ஸப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது என்று கூறும் அத்யவைதிகளின் பக்ஷம் இங்கு அநாதூரிக்கப்பட்டதாயிற்று (ஜகத் பரிவாததே ஹி) உலகம்—ஸத்தி, ஸம்ஹாரம் முதலிய மற்ற நிலைகளையும் மாறிமாறி அடைகிறதன்றோ. ஏழாவது ஸலோகத்தில் 'ஸாவபூதாநி' என்று "தன் ஸங்கலபாதீனமாகவே பரகருதியின் ஸருஷ்டி ஸம்ஹாராதிக்கள் ந-ககின்றன" என்று தொடங்கப்பட்ட விஷயம் இத்ததுடன் நிறைவுபெறுகிறது ஐந்தாவது ஸலோகத்தில் 'பஸ்யமே யோக்யம்ஸவரம்' [ஸவரனா னனகூரிய பெருமையைப்பாராய்] என்று தொடங்கப்பட்ட பெருமைகளின் நிரூபணமும் இந்த ஸலோகத்துடன் நிறைவடைகின்றது அவையாவன—காமாநுஞ்ஞமாக உலகம் படைத்தளித்தழிக்கப்பட்டபோதிலும், இவனே மூலபரகருதிக்கு அத்யக்ஷுகையிருந்து இவற்றைச் செய்கையால் இவனுடைய ஸவாமியா

नैर्घृण्यादिदोषरहितत्वमित्येवमादिकं मम वसुदेवसूनोः ऐश्वरं योगं पश्य,
यथाऽऽह श्रुतिः—* अस्मान्मायी सृजते विश्वमेतत्तस्मिन्मान्यो मायया
सन्निरुद्धः। मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्॥ (इवे ४. ९)
इति॥ १०॥

மிருகமும் தன்மைக்கும், தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை உடையவனுமிருக்கும் தன்மைக்கும் எகருறையுமில்லை காமாநுஞ்ஞமமாகவே இவன ஏற்றத்தாழவுள்ள ஸருஷ்டிகளைச் செய்வதால் கருணையினமை முதலான தோஷங்களும் இவனுக்கு உண்டாகமாட்டா, அடுத்த ஸலோகத்தில் சொல்லப்படுவதாய், வஸுதேவனுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்த மையான அவதாரஸௌலப்யமும் இங்கு சொல்லப்படும் பரதவத்தோடு சோநது இவனுக்கு நிறமளிப்பதாகிறது. 'இந்த குணங்களைத் ததையும் பாராய்' என்று இந்த ஆறு ஸலோகங்களாலே கண்ணன அரஜுநனுக்குக் காட்டினாயிற்று "யுஜ்யதே இதி யோக்ய" [எது ஸவரூபத்தோடு சோநதிருக்கிறதோ அது யோக்யமாயிற்று] எனனும் வயுத்தத்தினால் யோக்யஸபூதம் குணங்களைக் காட்டுகிறது. (ஹி) மூலபரகருதியானது ஈஸ்வரனை தூண்டப்படவே பரிணாமத்தை அடைகிறது என்றும், ஜீவர்கள் காமாநுஞ்ஞமமாக பரகருதி வசப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்றும் இங்கு சொல்லப்படும் அரத்தம் ஸருதி பரஸித்தம் என்று 'ஹி' ஸபூதம் காட்டுகிறது. "அஸமாநமாயீ ஸருஜதே விஸ்வமேதத் தஸமிமஸ்சாநயோ மாயயா ஸந்நிருத்த்ய! மாயாம து பரகருதிம் வித்யாநமாயிநம் துமஹேஸ்வரம்" [ஸவே 4-9] இந்த மூலபரகருதியிலிருந்து மாயோனாகிற பரமாதமா இந்த உலகைப் படைக்கிறான் அந்த உலகில் பரமாதமாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனான ஜீவன் மாயையாகிற அந்த பரகருதியில்லை கட்டப்பட்டு நிற்கிறான் மாயை என்பது பரகருதியே என்று அறிய வேண்டும். மாயையை உடையவனான மாயோனே பெரிய ஈஸ்வரன் என்று அறியவேண்டும்] என்று உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட தன்றே. (கௌநதேய!) நீ பாண்டுபதனியான குந்தியின் புத்திரன் என்பது எப்படி உண்மையோ, அப்படியே என்னை அத்யக்ஷைகக் கொண்ட பரகருதியில்லை இவ்வுலகத்தைத் படைக்கப்பட்டது என்பதும் உண்மை என்று கருத்து. ஆக, இந்த ஸலோகம் ஈருக "ஸவ மாஹாதமயம் மநுஷ்யதவே பரதவம் ச" [கீதாரத்தஸங்கூரஹம் 13] என்று ஆளவந்தாரால் அநுஸந்திக்கப்பட்ட எம்பெருமானின் பெருமை அநுஸந்திக்கப்பட்டதாயிற்று.

अवजानन्ति मां मूढा मातुषीं तनुमाश्रितम् ।

परं भावमजानन्तो मम भूतमहेश्वरम् ॥ ११ ॥

11 அவஜாநநதி மாம முடூ மாநுஷீம் தநுமாஸரிதம் ।

பரம் பூாவமஜாநநதோ மம பூதமஹேஸவரம் ॥

முடூ — அறிவிலிகள், மம — என்னுடைய, பரம் பூாவம் — மேலான தன்மையை, அஜாநநத — அறியாத வாகளாய், பூதமஹேஸவரம்—எல்லாப் பொருள்களுக்கும் பெரிய ஈஸ்வரனாய், மாநுஷீம் தநும் ஆஸரிதம்—மனித உருவை எடுத்துக்கொண்டிருப்பவனான, மாம — எனனை, அவஜாநநதி—அவமதிககின்றனா

11 எநதவுல குக்கு மிறையாகு மெனபெருமை

சநதமதி னின்றுணாவு சாராதா—மநதராய

மானிடமா மிவவுடலில் வநதுதிதத வெனனையது

தானிடமா நினறிகழவா தாம்

மநதராய—அறிவிலிகளாய், எநத உலகுக்கும் இறையாகும் என பெருமை சநதமதில் நின்று உணாவு சாராதா—எல்லாப் பொருள்களுக்கும் இறைவனாயிருக்கும் என்னுடைய பெருமையைத் தங்கள் நெஞ்சில் நிறுத்தி அறிவு பெருதவர்கள், மானிடமாம் இவவுடலில் வநது உதித்த எனனை — மனித உருப்போலிருக்கும் இநத உருவோடு வநது அவதரித்திருக்கும் எனனை, அதுதான் இடமா—அதுவே காரணமாக, நின்று இகழ்வாதாம் — நிலையாக அவமதிககிறார்கள்

11 “ஸவமாஹாதமயம் மநுஷ்யதவே பரதவம்” [கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் 13] [தன்னுடைய பெருமையும், மனிதனாயிருக்கும் போதே பரதவத்தோடு இருக்கும் தன்மையும்] என்று ஆளவநதாரால் அநுஸந்திக்கப்பட்டவை சென்ற ஸலோகம் ஈரூக விவரிக் கப்பட்டன. இவ்விருண்டில், மநுஷ்யதவே பரதவத்தை மேலும் விவரிக் கிருன இநத ஸலோகத்தில். பதினமூன்றாவது ஸலோகம் தொடங்கி “மஹாதமநாம் விஸேஷ” [கீதார்த்த 13] என்று ஆளவநதாரால் கீ—57

॥ मा ॥ एवं मां भूतमहेश्वरं—सर्वज्ञं सत्यसङ्कल्पं निखिलजगदेक-
कारणं परमकारुणिकतया सर्वसमाश्रयणीयत्वाय मानुषीं तनुमाश्रितं
स्वकृतैः पापकर्मभिर्मूढा अवजानन्ति—प्राकृतमनुष्यसमं मन्यन्ते। भूत-

அநுஸந்திக்கப்பட்ட மஹாதமாக்களின் சிறப்பை வாணிபபதற்கு உறுப்பாக மஹாதமாக்களுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும் மூடர்களின் தன்மையை இந்த ஸலோகத்தாலும், அடுத்த ஸலோகத்தாலும் காட்டுகிறான். (பூதமஹேஸ்வரம் மாம அவஜாநந்தி) எல்லாப் பொருள்களுக்கும் தனிககோல செலுத்தும் ஸாவநியநதாவாயிருக்கும் என்னை அவமதிககிருக்கள். இங்கு 'பூத' ஸப்தம் 'பூ ஸத்தாயாம்' என்னும் தூதுவிலிருந்து உண்டானதாகையாலே, ஸத்தையுடைய எல்லாப் பொருள்களையும் குறிக்கிறது. பூதங்களுக்கெல்லாம் பெரிய ஈஸ்வரன் பூதமஹேஸ்வரனாகிறான். வெறும் மஹேஸ்வர ஸப்தத்ததை இட்டால் சிவனைக்குறிப்பதாகச் சிலா மயங்கக் கூடுமாகையால் 'பூதமஹேஸ்வரம்' என்கிறான். "யதுவேதூதேன" [தை-நா 10-24] என்று தொடங்கும் தைத்திரீய நாராயணவல்லி மந்திரத்தில், வேதத்தின் ஆதியிலும், அந்தத்திலும் ஒத்தபடும் ஓங்காரத்திற்குக் காரணமான அகாரத்திற்குப் பொருளாயிருக்கும் விஷ்ணுவே மஹேஸ்வரன் என்று அறுதியிட்டு, அடுத்ததான 11 வது அநுவாகத்தில் அவனே பிரமன், சிவன், இந்திரன் முதலானார்க்கு அந்தாயாயியாய், பரபூரஹம்மாய், பரத்தவமாய், பரமாதமாவான் நாராயணன் என்று நிரணயிக்கப்பட்டதனரே அனைத்துலகுக்கும் தனிககோல செலுத்தும் ஸாவநியநதாவாக இங்கு தனனைக் குறிக்கையாலே, பரத்தவதுக்கு உறுப்பான ஸாவஜ்ஞதவம் (எல்லாம் அறிந்தவனாயிருக்கை), ஸதயஸங்கல்பதவம் (தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை உடையவனாயிருக்கை), எல்லாவுலகிற்கும் ஒரே காரணனாய் இருக்கை முதலான குணங்கள் இங்கு உணர்த்தப்படுகின்றன. "பூதமஹேஸ்வரம்" என்னும் தூமியைச் சொல்லும் ஸப்தத்ததை "பரம் பூவம்" என்னும் தூமத்தைச் சொல்லும் ஸப்தத்ததோடு கூட்டிப் பொருள்கொள்ளமுடியாதாகையாலே, முற்பாதியிலுள்ள 'மாம்' என்னும் ஸப்தத்ததோடு கூட்டிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (மாநுஷீம் தநம் ஆழிதம் மாம மூடா அவஜாநந்தி) பரம காரணிகளுக்கையாலே இந்த லீலாவிபூதியிலுள்ளவர்களும் ஆஸரியிப்பதற்காக மனித உருவைப்போன்ற உருவோடு பிறந்திருக்கும் என்னைத் தம்முடைய பாபகாமங்களாலே அறிவிலிகள் அவமதிககிருக்கள், பராகருதமனிதர்களோடு ஒத்தவனாக நினைக்கிறார்கள்.

महेश्वरस्य मम अपारकारुण्यौदार्यसौशीन्यवात्सल्यनिबन्धनं मनुष्यत्व-
समाश्रयणलक्षणमिमं परं भावमजानन्तो मनुष्यत्वसमाश्रयणमात्रेण मामि-
तरसजातीयं मत्वा तिरस्कुर्वन्तीत्यर्थः॥ ११॥

(மூட்டா அவஜாநநதி) பொறகுடத்தையும், மணகுடத்தையும் குட
மாயிருக்கும் தனமையையிட்டு ஒன்றாய நினைப்பதுபோலே, எனது
அபராக்ருத ஸீரததையும், மற்ற மனிதார்களுடைய பராக்ருத
ஸீரததையும் அமைப்பில் ஒற்றுமையைப் பாதத்து ஸம்மாக நினைக
கிருக்கள் இங்கு 'மாநுஷீம் தநம்' எனறது "மீனோடு ஆமை
கேழல் அரி" [பெரிய-திரு 8-8-10] என்று சொல்லப்பட்ட மீன,
ஆமை, வராஹம், சிங்கம் முதலான உருவங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்
'மூட்டா,' என்று சொல்லப்பட்ட இவர்களது அறிவிண்மைக்கும் இவா
களைப் படைத்த ஸாவேஸவரனான இவன்தானே காரணம் எனில்,
இவர்களுடைய முற்பிறவிப் பாவங்களை யொட்டியே இவர்களை இப்படிப்
படைத்திருக்கிருளுகையாலே, இவர்களுடைய அறிவிண்மைக்கு இவா
களசெய்த பாபங்களே காரணமாகும். ஆகையால் இவன்மேல் குற்ற
மில்லை. இனி, இவர்கள் இப்படி மயங்குவதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லு
கிறது ஸலோகத்தின் மூன்றாவது பாதம்—(மம பரம பூர்வம் அஜாநநத)
ஏழல்கும் தனிககோல் செலுத்தும் ஸாவநியநதாவாய, எல்லையற்ற
கருணை, வணமை, தாழ்நதவாகனோடு ஒரு நீராகப் புரையறக் கலந்து
பரிமாறும் நீரமை அடியார குற்றம் காணாமலிருக்கை, கண்டாலும்
குணமாகக் கொள்ளுகை முதலான லக்ஷணங்களையுடைய வாதஸலயம்
ஆகிய எனனுடைய குணங்களினால் நான் மனித உருவை ஏற்றுக்
கொண்டிருக்கையாகிற் இந்தப் பெருமையை அறியாதவர்கள் இவா
கள் இதனாலேயே மற்ற மனிதார்களின் உருவிற்கும், எனனுடைய
அபராக்ருதத் திருமேனிற்கும் வாசி அறியாமல் மயங்குகிறார்கள்
என்று கருத்து இந்த மயக்கத்தாலே—நான் மனித உருவை எடுத்த
திருப்பதை மட்டும் கண்டு, பரதவத்தோடு கூடிய எனது இந்த
ஸௌலப்யம் எனக்குச் சிறப்பையே அளிப்பது என்று அறியாமல்
எனனை மற்ற பராக்ருத மனிதார்களோடு ஒத்தவனாக எண்ணி அவ
மதிக்கிறார்கள் எனபது ஸலோகத்தின் பரமதாதபாயம் "பிதா
புத்ரேண பிதருமாந யோநியோநௌ நாவேதுவிரமநுதே தம்
புருஷஹந்தம்" [யஜு-காடகம் 39-55] [அனைத்துலகக்கும் தநதை
யாயிருப்பவன் தன்பிள்ளைகளில் ஒருவனைத் தந்தையாகக்கொண்டு
ஒவ்வொரு யோனியிலும் பிறக்கிறான். வேதும்றியாதவன், அவனே
பரமாதமா என்று அறியமாட்டான்.] எனனும் வேதவாகயத்தின்
பொருள் இந்த ஸலோகத்தால் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று.

मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना विचेतसः।

राक्षसीमासुरी चैव प्रकृति मोहिनीं श्रिताः॥१२॥

12. மோக்ஷாஸூர மோக்ஷகாமாணோ மோக்ஷஜ்ஞாநா விசேதஸ ।

ராக்ஷஸீமாஸூரீம் சைவ பரகருதிம் மோஹிநீம் ஸ்ரிதா ॥

மோஹிநீம்—(என்னுடைய பெருமையை) மறைக்கும், ஆஸூரீம் ராக்ஷஸீம் பரகருதிம் — அஸூர ராக்ஷஸ ஸ்வபூவத்தை, ஸ்ரிதா — அடைந்திருப்பவர்களாய், மோக்ஷாஸூர.—பயன்ற விருப்பங்களையுடையவர்களாய், மோக்ஷகாமாண — பயன்ற செயல்களையுடையவர்களாய், மோக்ஷஜ்ஞாநா.—பயன்ற (விபரீத) ஜ்ஞானத்தையுடையவர்களாய், விசேதஸ ச ஏவ (பூவந்தி)—உண்மையறிவற்றவர்களாகவே ஆகின்றனா

12. பழுதான வாசை பழுதான கனமம்

பழுதான ஞானம் படைத்தா—பழுதான

நெஞ்சினராய் மோக்ஷமுறு நேரகர ராக்ஷதமாம்

வஞ்சத தகப்படுவா வந்து

மோக்ஷ உறு — மோஹத்தை அடைவிக்கும், நோ அகரராக்ஷதமாம் வஞ்சதது வந்து அகப்படுவா—அஸூர ராக்ஷஸ வஞ்சக ஸ்வபூவங்களைப் பூணமாக அடைந்திருக்கும் இவர்கள், பழுதான நெஞ்சினராய் — நெஞ்சில் உண்மையறிவு இல்லாதவர்களாய், பழுதான ஆசை — பயன்ற விருப்பங்களையும், பழுதான கனமம் — பயன்ற செயல்களையும், பழுதான ஞானம்—பயன்ற (விபரீத) ஜ்ஞானத்தையும், படைத்தா—பெற்றிருக்கிறார்கள்

12 முன ஸலோகத்தில், மனித உருவை எடுத்திருப்பதையிட்டுத் தன்னை அறிவிக்க அவமதிப்பதாகக் கூறினான். அதற்குக் காரணம் யாதென்பதையும், அப்படி அவமதிப்பதால் ஏற்படும் பூலையும் இந்த ஸலோகத்தில் விவரிக்கிறான். (ராக்ஷஸீம் ஆஸூரீம் ச மோஹிநீம் பரகருதிம் ஸ்ரிதா) ஸாவேஸவரண நான பரமகருணையினாலேயே மனித உருவை எடுத்திருக்கிறேன் என்பதை மறைக்கும் ராக்ஷஸ ஸ்வபூவமான தமோகுணத்தையும், ஆஸூரஸ்வபூவமான ரஜோகுணத்தையும் அடைந்திருப்பவர்கள் தமோகுணத்தை மிகுதி

॥ भा ॥ मम मनुष्यत्वे परमकारुण्यादिपरत्वतिरोधानकरीं राक्षसी-
मासुरीं च मोहिनीं प्रकृतिमाश्रिताः, मोघाशाः — मोघवाञ्छिताः—
निष्फलवाञ्छिताः, मोघकर्माणः — मोघारम्भाः, मोघज्ञानाः — सर्वेषु

யாகவும், ரஜோகுணத்தை அதற்கடுத்துதபடியாகவும் கொண்டிருப்பது ராக்ஷஸஸவபூரவம், ரஜோகுணத்தை மிகுதியாகவும், தமோகுணத்தை அதற்கடுத்துதபடியாகவும் கொண்டிருப்பது ஆஸுரஸவபூரவம் இருவாக்குமே ஸதவகுணம் மிக்ககுறைந்து, ரஜஸதமோகுணங்களால் அமுககப்பட்டு வெளிப்படாமலிருக்கும். “யஜநதே ஸாததவிநா தேவாந யக்ஷரக்ஷாமஸி ராஜஸா । பரேதாந பூதக்யூனமஸாநயே யஜநதே தாமஸா ஜநா ॥” [கீதை 17-4] [ஸாதவிகாக்கள் தேவாக்களையும், ராஜஸாக்கள் யக்ஷாக்களையும், ராக்ஷஸாக்களையும், இவாக்களிலும் வேறுபட்ட தாமஸாக்கள் பூதக்யூனங்களையும், பரேதங்களையும் ஆராதிக்கிறார்கள்] என்றும், “மநயே த்வாம் ராக்ஷஸம் கருமநத்வா தாம் ஸாதமகம்! யஸமாத க்ஷிபஸி கோவிநதம் பாண்டுஸம் ச த்நஞஜ-யம் ॥” [புரந பீஷ்ம 66-31] [நீ கோவிநதங்களையும், பாண்டுபுத்ரனான ஆர்ஜுனனையும் எதிர்க்கிறபடியால் தமோகுணத்தையுடைய கொடிய ராக்ஷஸனாகவே உன்னை எண்ணுகிறேன்.] என்றும் உத்ய கோஷிக்கும பரமாணங்கள் இங்ரு அநுஸநதீகுகததக்கவை இவ வண்ணமாக அறிவினமையை விளைக்கும் தமோகுணத்தையும், காம கரோதம லோபமோஹ மத்ய மாதஸாயங்களை விளைக்கும் ரஜோகுணத்தையும் அடைநதவாக்களாகையாலே ஸாவேஸவரனான நானே பரம கருணையினாலே மனித உருவை அடைநதிருக்கிறேன் என்பதை அறியாமல், காமம், கரோதம் முதலான துராகுணங்களாலே என்னை அவமதிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. ஆக, உததராததத தாலே, முன ஸலோகத்தில் சொன்ன அவமதிப்புகளுக்க காரணம் விளக்கப்பட்டது இனி பூர்வாதததததாலே, இவவவமதிப்பினாலே விளையும் பூலன விளக்கப்படுகிறது. (மோக்யாஸா) பயனற்ற விருப்பத்தை உடையவாக்கள் எல்லா விருப்பங்களையும் நேரேயும், ஒவ்வொருவா மூலமாகவும் நிறைவேற்றும் இவனை அவமதிக்கையாலே, இவாக்களது விருப்பங்கள் நிறைவேறாமலே போயவிடுகின்றன என்று கருத்து “ஜயோதிஷ்டோமம் முதலான அநதநதக காமங்களை முறைப்படி செய்தால் ஸவாகக்யம் முதலான அநதநத விருப்பங்கள் நிறைவேறியே தீரவேண்டுமனரே” எனில்— (மோக்யாமாண) எல்லாக காமங்களுக்கும் நேராகவோ அல்லது ஒவ்வொரு தேவதை மூலமாகவோ பூலனளிக்ரும் இவனை அவமதிக்கையாலே இவாக்கள்

मदीयेषु चराचरेष्वर्थेषु विपरीतज्ञानतया निष्फलज्ञानाः, विचेनसः—
तथा सर्वत्र विगतयाथात्म्यज्ञानाः, मां सर्वेश्वरमित्ररसमं मत्वा मयि
यत्कर्तुमिच्छन्ति, यदुद्दिश्यारम्भान् कुर्वते, तत्सर्वं मोघं भवतीत्यर्थः॥ १२॥

செய்யும் ஜயோதிஷ்டோமம் முதலான எந்தக் காமமும் தொடக்கம் முதல் முறையற்றதாகி ஸித்தி₄க்காமல் போய்விடும் ஆகையால் அந்தக் காமபுலமான விருப்பங்களும் ஸித்தி₄க்கமாட்டா 'அறிவுடைய மனிதனுக்கு அவனுடைய அறிவே விருப்பங்களை ஸாதி₄த்துக்கொடுக்கும்' எனில்—(மோகஜ்ஞாநா) என உடைமையான சராசரப் பொருள்களனைத்திலும் விபரீத ஜ்ஞாநத்தையே உடையவர்களாகையாலே பயன்ற அறிவை உடையவர்களாகிறார்கள் இவர்கள் விபரீதஜ்ஞாநமாகையாலே இவர்களுடைய அறிவு இவர்கள் விருப்பத்தை ஸாதி₄த்துக்கொடுக்காது என்று கருத்து பொதுவாக 'மோகஜ்ஞாநா' என்கையாலே எல்லா விஷயத்திலும் விபரீதஜ்ஞாநத்தை உடையவர்கள் இவர்கள் என்கொள்ளவேண்டும் எம்பெருமானை அவமதிக்கையாலே இவர்களது அறிவு இப்படிக்கெட்டுவிடுகிறது என்று கருத்து. அதனால் இவர்கள் ஸ்வதந்தரமல்லாத சேதநாசேதநங்களை ஸ்வதந்தரப் பொருள்களாகவும், என உடைமையான அவற்றைத் தம்முடையவையாகவும், ஜடும்எல்லாத் அபராக்ருதமாய், நித்யமான என திவ்யமங்களுள்விக்ரஹத்தை ஜடும்மான பராக்ருதமாய், அநித்யமாகவும், அஸ்திரமான பராக்ருதப் பொருளை ஸ்திரமாகவும் மயங்கி, முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு, விருப்பம் நிறைவேறப் பெருதவர்களாகிறார்கள் என்று கண்டுகொள்வது (விசேதஸ) முறகூறியபடி விபரீதஜ்ஞாநமே நிறைந்தவர்களாகையாலே உண்மையறிவு அடியோடு இல்லாதவர்களாகிறார்கள். சேதஸஸபுத்தம் 'நெஞ்சைக் குறிப்பதாகக்கொண்டால் 'நெஞ்சற்றவர்கள்' என்று புத்தி₄சேதனைக்கூறுவது பொருந்தாது சேதஸஸபுத்தம் சைதநயத்தைக் குறிப்பதாகக் கொண்டால் விபரீத ஜ்ஞாநமாகிற சைதநயம் இவர்களுக்கு இருப்பதாலே சைதநயமற்றவர்கள் என்று இவர்களைக் கூறுவது பொருந்தாது ஆகையால் சேதஸஸபுத்தம் உண்மையறிவைக் குறிப்பதாகக்கொண்டு, விசேதஸ' என்பதற்கு உண்மையறிவற்றவர்கள் என்று பொருள்கொள்ளுவதே பொருந்தும். இவர்களுக்கு உண்மையறிவு இல்லாமையாலே எல்லா விஷயங்களிலும் விபரீத ஜ்ஞாநமே ஏற்பட்டு இவர்கள் செய்யும் காமங்கள் பயன்றவையாகி, விருப்பங்களும் நிறைவேருமல் போகின்றன என்பது பூவாரத்ததினை திரண்ட பொருள்.

महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः।

भजन्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम्॥१३॥

13 மஹாதமாநஸது மாம பாதத₂ தைவீம

பரகருதிமாபுரிதா ।

புஜநதயநநயமநஸோ ஜஞாதவா பூதாதிமவ்யயம்॥

பாதத₂!—குந்தீபுதரனே!, தைவீம பரகருதிம ஆபுரிதா—
தேவஸவபூவததை அடைநதிருப்பவர்களான, மஹாதமாந
து—மஹாதமாக்களான ஜஞாநிகளோவெனில், மாம —
எனனை, பூதாதிம — எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதி;
காரணமாய், அவ்யயம் — அழிவற்றவனாக, ஜஞாதவா —
அறிநது, அநநயமநஸ — (புகதி தவிர) வேறென்றில்
நெஞ்சு செலுத்தாதவர்களாய், புஜநதி — (என்னிடம்)
புகதி செலுத்துகிறார்கள்.

13 மிகமனத தாருலகில் வீயா முதலாகி

யொக்கமனத துன்னிவே ரென்றறியாத—தக்கமனத

தானறவரென னைப்பணிவ ராங்கவாக டிவவியமா

யேன்றவியல் பெற்றறியலவா ரிங்கு

திவவியமாய் என்ற இயல் பெற்று இங்கு இயல்வா—
தெய்வததனமை பொருந்திய ஸவபூவததைப் பெற்று,
இவவுலகில் வாழ்பவர்களாய், மிக மனததா — சிறந்த
நெஞ்சையுடையவர்களான, தக்க மனதது ஆன்றவா அவா
கள்—நன்னெஞ்சையுடைய மஹாதமாக்களான அவர்களோ
வெனில், ஆங்கு உலகில் வீயா முதலாகி — இவவுலகிற்கு
அழியாத முதற்காரணமாகி நிற்கும், எனனை — எனனை,
வேறென்று அறியா ஒக்க மனதது—(புகதிதவிர) -வேறென்று

ஆக. ஸாவேரவரனான என்னை மறறவர்களோடு ஒத்தவனாக எண்ணி,
இவர்கள் எந்தச் செயலேத் தொடங்கினாலும் அவையனைத்தும்
பயனற்றதாகி இவர்கள் விருப்பம் எதுவும் நிறைவேருமலே
பேசுகிறது என்றதாயிற்று.

॥ मा ॥ ये तु स्वकृतैः पुण्यसञ्चयैः मां शरणमुपगम्य
विध्वस्तसमस्तपापबन्धाः दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः महात्मानः ,

அறியாத தங்களுக்குத் தகுந்த நெஞ்சாலே, உன்னி—
நினைத்து, பணிவா—புகதிசெய்வார்கள்

13 அாஜுன்னுககு புகதியோகூத்தில் ருசி உண்டாவதற்காக புகதர்களில் தலைசிறந்தவாகளாய் ஸ்வயம் பரமோஜன புகதியை யுடையவாகளாய், “வாஸுதேவஸ ஸாவமிதி ஸ மஹாதமா” [7-19] என்று சொல்லப்பட்டவரான தலைசிறந்த ஜ்ஞானிகளின் பெருமையை இந்த ஸலோகத்தில் கூறுகிறான். மேல ஸலோகங்களில் மஹாத மாகளாவதற்கு முந்திய நிலையிலுள்ள உபாஸகஜ்ஞானிகளின் பெருமையையும் விவரிக்கிறான் முன்னிரண்டு ஸலோகங்களில் காட்டப்பட்ட அறிவிலிகளே நிறைந்திருக்கும் இவ்வுலகில் உண் அவதாரம் பயனற்றதாகுமே? எனனும் ஸங்கக எழ, அவதாரத் தைப் பயனடையச் செய்யும் மஹாதமாக்களின் பெருமையை வாணிக்கிறான் “நாவேதுவிநமநுதே தம் பருஹாதம்” [யஜு காடகம் 3-9 55] [எல்லா யோனிகளிலும் அவதரிப்பவன் ஸாவ லோக பிதாவான பரம்பொருளே என்று உணர்மாட்டான வேத மறியாதவன்] எனனும் ஸருதியின் அரத்தத்தை முன்னிரு ஸலோகங் களும் விளக்கின் “தஸ்ய தீரூ பரிஜாநநி யோநிம்” [புருஷஸு 2-3] [அறிவாளிகளில் சிறந்தவாகளே அவனுடைய அவதார ரஹஸ்யத்தை அறிகிறார்கள்] என்ற ஸருதியின் அரத்தத்தை இனிவரும் ஸலோகங்களில் விவரிக்கிறான். (மஹாதமாநஸது) மஹாதமாக்களோவெனில் ‘து ஸபுதும் முன்னிரு ஸலோகங்களில் சொல்லப்பட்டவர்களுக்கு நோ எதிர்த்தட்டானவர்கள் இவர்கள் என்று காட்டுகிறது “துஷ்கருதிந” [கீதை 7 15] என்று சொல் லப்பட்ட நாலுவகைப்பட்ட பாபிகளில் உச்சநிலையிலிருப்பவர்கள் அவர்கள் “ஸுகருதிந” [7 16] என்று சொல்லப்பட்ட புணய சாலிகளில் உச்சநிலையிலிருப்பவர்கள் இவர்கள் ஸாவேஸ்வரனை அவமதிக்கும் பாபிகள் அவர்கள். ‘வாஸுதேவஸஸாவம்’ [7-19] “மாமேவ யே பரபத்யந்தே” [7-14] என்கிறபடியே ஸாவேஸ்வர னையே எல்லாமாகப்பற்றி எல்லாப் பாபங்களும் நீங்கப்பெற்றவர்கள் இவர்கள் மயங்கவைக்கும் அஸூர ராக்ஷஸ ஸவபூவாதை யுடையவர்கள் அவர்கள் மயாவற மதிநலம் அருளப் பெற்ற தேவஸவபூவாதை உடையவர்கள் இவர்கள்.

ते भूनादिमव्ययम्—वाञ्छनसागोवरनामकर्मस्वरूपं परमकारुणिकतया
साधुपरित्याणाय मनुष्यत्वेनावर्ती मां ज्ञात्वाऽनन्यमनसो मां भजन्ते;

(தைவீம் பரகருதிமாஸ்திதா பூஜநதி) தேவாகளுக்காரிய ஸாதவிக ஸவபூவததின உச்சநிலையையடைந்தவாகளாகையாலே எனனிடமே புகதி செலுத்துகிறார்கள். இந்த புகதியை மோக்ஷோபாயமாக நினைத்து அநுஷ்டிக்கிறார்களோ? எனில்— (அநநயமநஸ) புகதி தவிர வேறெதிலும் நெஞ்சு செலுத்தாதவர்கள். நானே அவர்களுக்கு மிகவும் இனியவனாகையாலே, எனனிடம் அபு செலுத்தாவிடில் தம்முடைய மனமும், ஆதமஸவரூபமும், வெளி இந்திரியங்களும் தூரிககமாட்டாவாகையாலே எனனுடைய புகதியையே ஸவயம் பரயோஜனமாகக்கொண்டு அதை மோக்ஷோபாயமாகவும் கருதாமல் எனனிடம் புகதி செலுத்துகிறார்கள் என்று கருத்து 'ஸ மஹாதமா' [7-19] என்று சொல்லப்பட்ட 'மஹாதமா' எனனும் பதத்தை பரயோகித்திருக்கையாலும் 'அநநய மநஸ பூஜநதி' என்று புகதி தவிர வேறு பயனைக் கருதாதவர்கள் என்று கூறியிருக்கையாலும், ஆழவாக்கைப் போன்ற ஸாத்யபுகதிநிஷ்டாக்களே இங்கு கூறப் படுகிறார்கள் என்று விளங்குகிறது. அதனாலேயே பூர்வாகாரமும் "மதபரியதவாதிரேகேண மதபூஜநே விநா மநஸஸாதமநஸச பூர்வாகரணாநாம ச தூரணமஸபூமானா மதபூஜநைகபரயோஜநா பூஜநதே" [நானே அவர்களுக்கு மிகவும் இனியவனாகையாலே, எனனிடம் அன்பு செலுத்தாவிடில் தம்முடைய மனமும், ஆதமஸவ ரூபமும், வெளி இந்திரியங்களும் தூரிககமாட்டாவாகையாலே என னுடைய புகதியையே ஸவயம்பரயோஜனமாகக்கொண்டு (அதை மோக்ஷோபாயமாகவும் கருதாமல்) எனனிடம் புகதி செலுத்து கிறார்கள்.] என்று அருளிச்செய்தார். "சிவனெடு பிரமன வண திருமடநதை சோ திருவாகம் எம்மாவியீரும்" [திருவாய 9-9-6] "வேம எமதுயிர அழல் மெழுகில் உக்கே" [திருவாய 10-3-6] "வேடகை நோய மெல்லாவி உள்ளூலாதத" [திருவாய 2-1-10] என்று ஆழவாரும் எம்பெருமானைப் பெருவிடில் தம் ஆதமஸவரூபம் சேஷிக்கப்பெறுவதுபோலும், நெருப்பிலிடப்பட்டு உருகுவதுபோலும், உலாவதுபோலும் துடித்தார். "காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்" [பெரியதிருவ 34] "காலுமெழா கண்ணநீரும் நிலலா உடல் சோநது நடுங்கி, குரல் மேலுமெழா மயிரக்கூச்சமரு என தோள்களும் வீழ வொழியா, மாலுக்ளா நிறகும் என மனனே" [பெரியாழ்திரு 5 3 5] என்றும், 'முடியானே' [3-3] எனனும் திருவாயமொழிப் பாசுரங்களி ள்—58

मत्प्रियत्वातिरेकेण मद्भजनेन विना मनसश्चात्मनश्च बाह्यकरणानां च
धारणमलभमाना मद्भजनैकप्रयोजना भजन्ते॥ १३॥

ஹம் நெஞ்சம், வெளி இந்நிரியங்களும் எம்பெருமானிடம் புகதி
செலுத்தாவிடில் தூரிக்மாட்டாமையைப் பேசினார்கள் ஆழ்வார்கள்
இப்படி புகதி செலுத்தத்தக்க பெருமை உன்னிடம் உண்டோ ?
எனில் கூறுகிறான்—(பூதாதீம அவயயம் மாம ஜ்ஞாதவா) எல்லாப்
பொருளுக்கும் ஆதிக்காரணமாய் அழிவற்றவனாய், கண்ணனாய்
அவதரித்திருக்கும் எனனை அறிந்தது. 'பூதாதீம' என்று காரணத்
வத்தைச் சொல்லுவதன்மூலம் தன்னுடைய பரதவத்தைக் காட்டு
கிறான். 'மாம' என்று தன் திருமேனியைத் தொட்டுக் காட்டி,
அவதார ஸௌலப்யத்தைக் காட்டுகிறான். இந்த அவதாரமானது
கருணையைக் காரணமாகக் கொண்டதாய், காமம் காரணமாக ஏற
படாததாயிருக்கையாலே காமம் காரணமாகப் பிறக்கும் மற்றவாக
ளுக்குப்போலே தன்னுடைய அறிவு பிறக்கப் பிறக்க மழுங்காது
என்பதை 'அவயய' ஸப்தத்தாலே காட்டுகிறான். 'பூஹுதூ
விஜாயதே' [4-ஸு 2] [பலபடியாகச் சிறப்புறப் பிறக்கிறான்]
'ஸ உ ஸரேயாந பூவதி ஜாயமாந' [யஜு-அஷ்டகம் 3-6-1-3] [அவன்
பிறந்த பின்பே பெருமை பெறுகிறான்] என்று வேதமும், "ஜம் காம
ச மே திவ்யம்" [கீதை 4 9] [என பிறப்பும் செயல்களும் அபராக்ருத்
மானவை] என்று இக்கண்ணனும், "பலபிறப்பாய ஒளிவருமூழு
நலம்" [திருவாய் 1-3-2] என்று ஆழ்வார்களும் இப்பெருமையை
அருளிச்செய்தார்களன்றோ ஆக, வாக்ருக்கும், மனத்துக்கும் எட்
டாத திருநாமங்களையும் செயல்களையும், ஸ்வரூபத்தையும் உடைய
வனாயிருக்கையாகிற பரதவத்தைக்கொண்டிருந்தபோதிலும், பரம்
கருணையுடையவனாகையாலே நல்லோர்களைக் காப்பதற்காக மனிதனாய்
அவதரித்திருக்கும் ஸௌலப்யத்தையுடையவன் என்றும், உடைய
வனாகையாலே உடைமையை விடமாட்டாமல் நாட்டில் பிறந்து
படாதன படுமவன் என்றும் உணர்ந்தது என்னிடம் ஸ்வயம்பரியோஜன
மான அன்பைச் செலுத்துகிறார்கள் என்று கருத்தது. இந்த ஸ்லோகம்
உபாஸக ஜ்ஞாநிகளையே குறிப்பதாகக்கொண்டு 'ஆததாத்யதி
காயநதரவயவசேதூராதத்த்வாத அநயபரியோஜநதவவிவக்ஷா
அதர உசிதா' [ஆரதனை, ஆரத்தூராததி, ஜிஜ்ஞாஸு என
னும் மற்ற மூன்று அதிகாரிகளையும் தவிரப்பதற்காகவே 'அநய
மநஸ' என்று கீதையிலும், "மத்யுஜதைக பரியோஜநா"
என்று பூர்ஷயத்திலும் உள்ள பதங்கள் எழுந்தனவாகையாலே
(உபாஸனத்தைச் சொல்லும் இந்த பரகரணத்தையொட்டி) எம்

सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढव्रताः।

नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते॥ १४॥

14 ஸததம் கீர்தயநதோ மாம யதநதஸ்ச த்ருடுவரதா ।
நமஸ்யநதஸ்ச மாம புகதயா நிதயயுகதா உபாஸதே॥

மாம—எனனை, புகதயா—புகதியோடு, ஸததம்—எப போதும், கீர்தயநத—ஸங்கீர்த்தனம் செய்கிறவாகளாய், த்ருடுவரதா—உறுதியான ஸங்கலபததையுடையவாக ளாக, யதநத ச—(என விஷயமான அாசசனம் முதலிய செயல்களில்) முயல்கின்றவாகளாய், மாம நமஸ்யநத ச—எனனை வணங்குகின்றவாகளாய், நிதயயுகதா—எனனோடு என்றும் சோநதிருப்பதை விருமபுகின்றவாகளாய், உபாஸதே—உபாஸிக்கிறார்கள்

14 எநநாளு மெனனைத் துதித்தே யியறறியுடன்
மெயநநா மனததான மிகப்பணிநது—தனனாநத
பத்தியுடன் நெனனைப் பயிலுறுவா தாமெனனுஞ்
சித்தியினைச் சோநதா செறிநது.

எநநாளும்—எப்போதும், எனனை துதித்தே—எனனை ஸங்கீர்த்தனம் செய்து, இயறறியுடன்—முயற்சியோடும், தன ஆநத பத்தியுடன்—நிறைந்த அன்புடனும், மெயநநா மனததால் மிகப் பணிநது—பொய்யில்லாத நாவாலும், மனததாலும் மிகவும் வணங்கி, என்றும் சித்தியினை செறிநது சோநதாதாம—எனனோடு எப்போதும் கூடியிருக்கும் பேறறை விருமபுகின்றவாகளாய், எனனை பயிலுறுவா—எனனை உபாஸிக்கிறார்கள்.

பெருமானைத் தவிர வேறு எவரையும் பயனாகக் கொள்ளாத உபாஸக ஜனானிகளை இங்கு குறிப்பதாகக் கொள்ளுவதே உசிதம்] என்று தாதபாயசநததிகையில் அருளிநா தேயுலகன். (பாத்தது!) என் அததையான பருதை என்பபபடும குநதிககு இததிரனின் அநுகூர ஹததாலே பிறநத நீ தேயவபரகருதியேயாகையாலே, நீயும் இததகைய மஹாதமாவான ஜனாநியாகவேணும் என்று கருதது ஆக. இந்த ஸலோகத்தால் ஜனானிகளில் தலைசிறந்த மஹாதமாக்களின் பெருமையைப் பேசினாயிற்று

14 உபாஸகர்களின் பரிபகதுவநிலையான ஸ்வயம் பரயோஜன புக்தியையுடைய மஹாதமாக்களின் பெருமை சென்ற ஸலோகத்தில் வாணிகப்பபட்டது இனி இரண்டு ஸலோகங்களாலே ஸாத்யன புக்திநிஷ்டர்களான உபாஸகர்களின் பெருமை விவரிக்கப்படுகிறது. இந்த ஸலோகத்தில் “யதநத த்ருட்யவரதா உபாஸதே” எனனும் பதங்கள் இவர்கள் ஸாத்யனபுக்திநிஷ்டர்கள் எனபதையும், அடுத்த ஸலோகத்திலுள்ள ‘அநயே’ எனனும் பதம்—13-வது ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்வயம்பரயோஜன புக்திநிஷ்டர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள் எனபதையும் காட்டுகிறது இந்த ஸலோகம் உபாஸகர்களையே குறிக்கிறது என்று தெளிவாகையால், அடுத்த ஸலோகத்திலுள்ள ‘அநயே’ எனனும் பதத்தை இங்கும் வருவித்துக் கொள்ளவேணும் இந்த ஸலோகத்தில் உபாஸனத்தின் தொடக்க நிலையிலுள்ளவர்களையும், அடுத்த ஸலோகத்தில் உபாஸனத்தின் முற்றிய நிலையிலுள்ளவர்களையும், முந்திய ஸலோகத்தில் உபாஸனம் பரிபகதுவமடைந்து, ஸ்வயம் பரயோஜன (ஸாத்ய) புக்திநிஷ்டர்களானவர்களையும் குறிப்பிடுகிறான் என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ‘வாஸுதேவஸாவமிதி ஸ மஹாதமா’ [7-19] [வாஸுதேவனே எல்லாம் என்று நினைப்பவனே மஹாத்மா] என்று ஏழாமத்தியாயத்தில் கண்ணனூல் கொண்டாடப்பட்டவனாய், ஸித்ததேவாபாயநிஷ்டனாய், ஸ்வயம் பரயோஜனபுக்திநிஷ்டனான அதிசூரியே ‘மஹாதமா’ எனும் ஸபூத்யத்துக்கு முக்யாஸதத்வமாகையாலே, சென்ற ஸலோகத்தில் ‘மஹாதமாந’ என்று அவர்களை எடுத்தான் இவ்விரு ஸலோகங்களிலும் எடுக்கப்பட்ட ஸாத்யனபுக்திநிஷ்டர்கள், அவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள் என்பது தோற்ற அடுத்த ஸலோகத்தில் ‘அநயே’ எனனும் பதம் பரயோகிக்கப்பட்டது. ஆயினும், அவர்களும் மஹாதமாக்களாவதற்கு முந்திய நிலையிலிருப்பவர்களாய், விரைவிலேயே மஹாதமாக்களாகக் கூடியவர்களாய், இக்காரணத்தாலேயே மஹாதமகலபாக்களாயிருக்கையாலே அடுத்த ஸலோகத்தின் பூர்ஷயத்தில் ‘அநயே’ மஹாதமாந’ என்று பூர்ஷயகாரா அருளிச்செய்தார உபாஸகர்களுக்குச் சொல்லப்படும் கீர்த்தன நமஸ்காரரீதிகள் அவர்களுடைய பரம்பரிபகதுவநிலையான ஸ்வயம் பரயோஜன புக்தியையுடைய மஹாதமாக்களான ஆழ்வார்களுக்கும் மிகப் பொருநதுமாகையால், இந்த ஸலோகங்களிலெல்லாம் ஆழ்வார்களைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டே எம்பெருமானார பூர்ஷய மிட்டருளியிருக்கிறா என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது ஆகையாலேயே ஸாத்யனபுக்திநிஷ்டர்களான உபாஸகர்களல்லாதபோதிலும் ஆங்காங்கு பூர்ஷயகாரா திருவுள்ளத்தில்கொண்ட ஆழ்வார்களின்

ஸ்ரீஸூகதிகளை எடுத்துக் காட்டுகிறோம் பூட்டா தம் ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்தில் உத்தரஸ்தவத்தில் 'நித்யம் காமயம்' [84] என்று தொடங்கும் ஸலோகத்தில் கர்மயோக்யநிஷ்டாகளையும், 'பரதயஞ்சம் ஸவம்' [85] என்று தொடங்கும் அடுத்த ஸலோகத்தில் ஜ்ஞான யோக்யநிஷ்டாகளையும் வாணிதப்பினபு, இந்த கீதாஸலோகத்தையும், இவ்வததியாயத்தினை 29-வது ஸலோகத்திலுள்ள 'மயி தே தேஷு சாபயஹம்' எனனும் பஞ்சதியையும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு,

“அது மருதிதகஷாயா கேசித்யாஜாநத்யாஸய-

தவரித ஸிதி,லசிததா: கீர்ததிசிநதாநமஸயா. |

வித்யதி நநு பாரம் புக்திநிக்நா லபநதே

தவயி கில ததமே தவம் தேஷு ரங்கேநத்யா' கிம தத ||”[86]

[ஸ்ரீரங்கநாத்யே! (காம ஜ்ஞான யோக்யங்களாலே புகதி யோக்யம் தொடங்குவதற்குத் தடையாயிருக்கும்) பாபங்கள் நீங்கப்பெற்றவாக ளாய், இயற்கையான அடிமையில் பதற்றத்தை உடையவாக ளாய், உளளம் நைந்தவாக ளாயிருக்கிற புகதியோக்யநிஷ்டாக ளான சிலா ஸங்கீர்த்தனம், சிந்தனம், நமஸ்காரம் ஆகியவற்றைச் செய்கிறார்கள அவாசனம் (இதன் பல்வகை) பரம்பத்யத்தை அடைகிறார்கள். அவர்கள் தேவரீரிடத்திலே இருக்கிறார்களன்றோ, (இது பொருத்தம்). தேவரீர் அவர்களிடத்தில் இருப்பதாக (கீதையில்) அருளிச்செய்திருக்கிறீரே, அது எப்படிப் பொருந்தும்?] எனனும் அடுத்த ஸலோகத்தில் புகதியோக்ய நிஷ்டாகளை வாணிதத்து இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. (ஸதம் மாம கீர்த்தயநத) எப்போதும் எனனுடைய குணசேஷிதவங்களை வசனிகும் நாராயணன் கிருஷ்ணன், வாஸுதேவன் முதலான திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்கின்றவாக ளாய் இங்கு 'கீர்த்தயநத' எனனும் பத்யத்திற்கு விசேஷண மாயுள்ள 'ஸதம்' எனனும் ஸப்யத்தை அடுத்ததுள்ள 'யதநத' 'நமஸ்யநத', நித்யயுகதா:', 'உபாஸதே' எனனும் ஒவ்வொரு ஸப்யத்தோடும் கூட்டிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும் 'புகத்யா' எனனும் பத்யமும் இதுபோல ஒவ்வொரு பத்யத்தோடும் சேரும் புகதியோடு எப்போதும் எனதிருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்கிறவாக ளாய், எப்போதும் என விஷயமான முயற்சிகளைச் செய்கின்றவாக ளாய், எப்போதும் எனனை வணங்குகின்றவாக ளாய், என்னோடு என்றும் சோந்திருப்பதை எப்போதும் விருமபுகின்றவாக ளாய், எப்போதும் எனனை உபாஸிக்கிறார்கள் என்று கருத்து, என இப்படிச் செய்கிறார்கள்? எனில், புகதியாலே எனனை மிகவும் இனியவனாகக் கொண்டிருக்கையாலே, எனனைப்பற்றி ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது,

॥ भा ॥ अत्यर्थमप्रियत्वेन मत्कीर्तनयतननमस्करैर्विना क्षणाणु-
मात्रोऽप्यात्मधारणमलभमानाः, मद्गुणविशेषवाचीनि मन्नामानि स्मृत्वा

முயல்வது, நமஸ்கரிப்பது முதலானவற்றைச் செய்யாவிடில்—
“தருடி யுகூயதே தவாமபஸ்யதாம்” [புகூய்வதம் கேட்பிகாகீதம்]
[உனனைக் காணாவிடில் ஒருகணம் ஒரு யுகுமாகிறது] ‘ஒருபகல்
ஆயிரம் ஊழியாலோ’ [திருவாய 10-3-1] என்கிறபடியே ஒரு
கணத்தின் திவலையான நேரங்கூடத் தம் ஸ்வரூபம் தூரிககப்பெருத
வாகளாய், கீர்த்தனம் முதலானவற்றைச் செய்கிறார்கள என்று கண்டு
கொள்வது (ஸ்ததம் கீர்த்தயந்த) என்னுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம்,
ரூணம், விபூதி, சேஷடிதங்கள் முதலானவற்றைச் சொல்லும்
திருநாமங்களை நினைத்து எல்லா அவயவங்களிலும் மயிரககூசசெறியப்
பெற்றவார்களாய், ஆனந்தத்தாலே தழுதழுத்த குரலை உடையவாக
ளாய், நாராயணன் முதலான பரதவத்தைச் சொல்லும் திருநாமங்
களையும், கருஷ்ணன், வாஸுதேவன் முதலான ஸௌலப்யத்தைச்
சொல்லும் திருநாமங்களையும், முறகூறிய ஸ்வரூப ரூப ரூண விபூதி
சேஷடிதங்களைச் சொல்லும் திருநாமங்களையும், அத்திருநாமங்களின்
ஸபூதமாநாமே மிக இனியதாயிருக்கையாலே திருப்பித் திருப்பி
அவற்றைச் சொல்லுவதே யாததிரையாயிருக்கிறார்கள் என்று கருத்து.
‘ஸ்ததம்’ என்றதால் தனியேயிருக்கும்போது ஸங்கீர்த்தனம் செய்
வதுபோலே பல ஜனங்களுக்கு நடுவிலேயிருக்கும்போதும், லஜைஜ
யில்லாமல் “ஆடிப்பாடி அரங்கவோ” [பெரு-திரு 2-2] என்று
அழைக்கவேண்டும் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இவ்விடத்தில்
“தநாமஸமரணோத்பூதபுலகஸ்சேதிபுங்குவ” [விஷ்ணுதாமம்
74-48] [எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களை நினைப்பதினால் மயிரக
கூசசெறியப்பெற்ற சேதிநாட்டுத் தலைவன்]

மதுபுகதஜநவாதஸலயம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம் ।
ஸவயம்ப்யாசசநஞ்சைவ மதூாததே டும்புவாஜநம் ॥
மதகதூாஸரவணே புகதி ஸவரநேதராங்குவிக்கரியா ।
மமாநுஸமரணம் நிதயம் யசச மாம நோபஜீவதி ॥
புகதிரஷ்டவிதூ ஹயேஷா யஸமிந மலேசசேஹி வாதததே ।
ஸ விபரேநதூரோ முநி ஸ்ரீமாந ஸ யதி ஸ ச பணடித ॥
தஸமை தேயம் ததோ க்ரூஹயம் ஸ ச பூஜயோ யதூ ஹயஹம் ।
[க்ரூடும் 219-6 9]

[(1) என புகதர்களிடத்தில் வாதஸலயம், (2) எனனை ஆராதனம்
செய்வதை ஆமோதித்தல், (3) தானே என்னைப் பூஜித்தல், (4) என

புலகாஸ்திசர்வாங்காஃ, ஹ்ரீகர்ஷ்ணஃ, நாராயணகூணவாஸுதேவ்யேவமாதிநி

விஷயத்தில் ஆடும்புரமற்றிருந்ததல், (5) என கதைகளைக் கேட்பதில் அனபு (6) (என் கதைகளைக் கேட்கும்போது) குரல் தழதழத்தும், கண்ணீர் மலகியும், உடம்பு மயிரகக்ச்செறிநதுகொண்டுமிருக்கை, (7) எப்போதும் எனனை நினைத்திருக்கை, (8) எனனிடம் வேறு ஒரு பரயோஜனத்தையும் கேளாதிருக்கை என்னும் இந்த எட்டு விதமான புகதியானது எந்த மிலேசசுனிடமும் காணப்படுகிறதோ, அவனே பூராஹமணஸரேஷ்டுன, அவனே முனிவன், அவனே துவ்வான், அவனே யதி, அவனே பண்டிதன், அவனுக்கு ஞானத்தை உபதேசிக்கலாம், அவனிடமிருந்து ஞானோபதேசமும் பெறலாம் அவன் எனனைப்போல பூஜிக்கத்தக்கவன்.] யஜுருஸாசயுத கோவிந்த து மாத்வானந்த கேஸவ! கருஷண விஷ்ணு ஹருஷிகேஸ வாஸுதேவ நமோஸது தே! இதி ராஜாஸ்டஹ பூரதோ ஹரோ நாமாநி கேவலம் ||” [வி-பு 2-13-9 10] [“யஜுருநாத்யனே! அசயுதனே! கோவிந்த்யனே! மாத்வனே! அநந்தனே! கேஸவனே! கிருஷ்ண! விஷ்ணுவே! ஹருஷிகேஸனே! வாஸுதேவனே! உனக்கு வணக்கம்” என்று ராஜாவான் பூரதன் ஹரியின் திருநாமங்களை மாததிரம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.] “நாமஸதே யாவதி ஸகதி பாபநிஹரணே ஹரே! ஸவபசோ஽பிநர காததும் சக்ஷிஸ்தாவந கிலபிஷம் ||” [ஹரியாகிற உன் திருநாமங்களுக்குள்ள பாபத்தைப் போக்கும் ஸகதியின் அளவுக்குப் பாபத்தைச் செய்ய நாயமாமஸம் தின்பவனாலும் முடியாது.] “கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணு தூரணிதூராசயுத ஸங்கசகரபாணே” [வி-பு 3-7 33] [தாமரைக் கண்ண! வாஸுதேவனே! விஷ்ணுவே! பூமியை தூரிப்பவனே! அசயுதனே! சங்கசகரக் கையனே!] “ஏதாவதாஸமகூநிஹரணய புமஸாம் ஸங்கீததனம் புகூவதோ குணகாமநாமநாம்! விகருஸய புதரமகூவாந யதுஜாமினோ஽பி நாராயணேதி மரியமாண உபைதி முகதிம் ||” [பூகூவதம் 6-3-24] [எம்பெருமானுடைய குணம், செயல்கள் ஆகியவற்றைச் சொல்லும் திருநாமங்களை ஸங்கீததனம் செய்வதொன்றே மனிதர்களின் பாபத்தைப் போக்கடிப்பதற்குப் போதுமானது. மஹா பாபியான அஜாமிளனும் சாகும்போது ‘நாராயண’ என்று தன் பிள்ளையைக் கூப்பிட்டதன்மூலம் முகதியையே அடைந்தானன்றோ.] “ஆததா விஷ்ணு ஸித்ரிலாஸச பீதா கோரேஷு ச வயாதிஷு வாததமாநா! ஸங்கீதய நாராயண ஸபுதமாதரம் விமுகத து ககூஸுகூநோ பூவநதி ||” [ஸஹஸரநாமாத்யாயம்] [தேஹத்தைப் பற்றிவரும் ஆத்யாதமிகம், தீநீ முதலானவற்றால் வரும் ஆதிபௌதிகம், தெய்வசெயலாக வரும் ஆதிதேவிகம் என்னும் மூன்று

सततं कीर्तयन्तः, तथैव यतन्तः—मत्कर्मस्वर्चनादिकेषु तदुपकारकेषु

வகையான தாபங்களால் வருந்துகின்றவர்களும், விரோதிகளைக் கண்டு பூயப்படுகிறவர்களும், மிக்ககொடிய நோய்களால் வாடுகின்றவர்களும் நாராயண ஸப்தத்ததைக் கீர்த்தனம் செய்த மாதிரி ததாலேயே துன்பம் நீங்கப்பெற்று இன்புறுகிறார்கள்] 'ஆஹலாத் ஸிதநேதராமபு புளகேருத க்ராதரவாந | ஸத்யா பரகுணாவிஷ்ட த்ரஷ்டவய ஸாவதேஹிபி || ' [விஷ்ணுததவம்] [ஆனந்தத் தாலே குளிர்ந்த கண்ணீரை விடுபவனாய், உடம்பில் மயிரகக்ஷ செறியப்பெற்றவனாய், எப்போதும் எம்பெருமானுடைய குணங்களால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவனாயுள்ள புக்தன உடம்பு படைத்த அனைவராலும் காணத்தக்கவன்] முதலான ரிஷி வாக்யங்களும், " உள்ளஞ்சோர உகந்தெதிர விமமி உரோம கூபங்களாய், கண்ணீர்கள் துள்ளம்சோரத் துயிலனைகொள்ளேன் சொல்லாய யானுனைத் தத்துறாமரே " [பெரியாழ்திரு 5 1-7] " காலுமெழா கண்ணீரும் நிலலா உடலசோநது நடுங்கி, குரல மேலுமெழா மயிரகக்ஷசுமரு என தோள்களும் வீழ்வொழியா மாலுக்களாநிற்கும் என மனனே " [பெரியாழ்திரு 5 3 5] " உள்ளெலா முருகிக் குரலதழுத்தொழிந் தேன உடம்பெலாம் கண்ணீர் சோர நளரிருளளவும் பகலும் நானழைப்பன நாராயண எனனும் நாமம் " [பெரியாழ்திரு 1-1-5] " மழைபயதாலொக்கும் கண்ணீரினெடு அன்று தொடரும் மையாநது இவள், நுழையும் சிந்தையள் அனனைமீர் தொழும் அதிசை உற்று நோக்கியே " [திருவாய் 6 5-5] " கெடுமிடராயவெல்லாம் கேசவா என்ன " [திருவாய் 10-2-1] " நாரணன் தமமனை நரகம் புகான் " [பெரியாழ்திரு 4-6-1] " எம்மானைச் சொல்லிப்பாடி எழுந்தும் பரந்தும் துள்ளாதா தம்மாறகரும்மென? " [திருவாய் 3-5-1] 'தலையினோடாதனம் தட்டத் தடுகுட்டமாயப் பறவாதா அலெகொள நரகத்தமுநதிக் கிடந்துழைக்கின்ற வம்பரே [ஷு 3 5 3] " கும்பிடு நடமிட்டாடிக் கோகுகட்டுண்டு உழலாதா தம் பிறப்பால் பயன என்ன " [ஷு 3-5-4] " வேதமுதலவனைப்பாடி வீதிகளதோறும் துள்ளாதா ஓதியுணர்ந்தவா முன்னா என சவிப்பா மனிசரே " [ஷு 3-5 5] " வடதிருவேங்கடத்தெரதை போபல சொல்லிப்பிதற்றிப் பித்த ரென்றே பிறாகூற ஊபலபுகும் புகாதும் உலோகா சிரிக்க நின்றடி ஆரவம் பெருகிக் குனிப்பா அமரா தொழப்படுவாரே " [ஷு 3 5-8] " உள்ளம் குழைநது எழுந்தாடிப் பெருமையும் நானும் தவிராநது பிதற்றுமின பேதைமை தீராதே " [ஷு 3-5-10] முதலான ஆழவாக்களின் அருளிச்செயல்களும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன

भवननन्दनवनकरणादिकेषु च दृढसङ्कल्पा यतमानाः, भक्तिभारावन-
मितमनोबुद्धयभिमानपदद्वयकरद्वयशिरोभिरष्टाङ्गैरचिन्तितपांसुकर्दमशर्क -

(புகதயா ஸததம் மாம யதநதஸ) அனபோடு எப்போதும் என்னைக் குறித்து முயல்கின்றவர்களாய் இவரு சொல்லப்படும் முயற்சி “தருவா ஸமருதி” [சூந 7 26 2] [நிலையான நினைவு] எனது உப நிஷததுக்களில் ஒதப்படுவதாய், எண்ணெயத தாரைபோலே இடை விடாததான அனபோடு கூடின நினைவேயாகும். இதுவே புகதி யோகும் என்று சொல்லப்படுகிறது அதனாலேயே “கீததி சிந்தா நமஸ்யா வித்துதி” [ர-ஸத 2-86] என்று ‘யதநத’ என்னும் பதத்திற்கு ‘சிந்தா’ என்று விவரணம் அருளிஞா பட்டார். இந்த புகதிருபமான நினைவு — எம்பெருமானைப்பற்றிய அாசனம், ஸதோதரம் முதலானவற்றிலும், அதற்கு உறுப்பான ஆலயம் சமைத்தல், நந்தவுனம் அமைத்தல் முதலான முயற்சிகளிலும் மூட்டுமாகையாலே அவற்றையும் ‘யதநத’ என்பதற்குப் பொருளாக பூரஷ்யகாரா அருளிஞா. (தருடுவதா) முற்கூறிய கீததன யதனங்களிலும், பினசொல்லப்போகும் நமஸ்காரத்திலும் உறுதி யான ஸங்கல்பமுடையவர்களாயிருப்பார்கள் எத்தனை பெரிய ஆபத்து வந்தாலும் இந்த ஸங்கல்பம் தளராது அததகைய ஆபத்துகளிலும், எத்தனை பெரிய செலவம் மறறவாகளிடமிருந்து வருவதாயிருந்தாலும் இவர்கள் இந்த உறுதி தளர்ந்து மறறவர்களை ஆஸரயிக்கமாட்டார்கள் என்றபடி. செல்வங்களில் தலைசிறந்த தான மோக்ஷசெல்வத்தையடைவதே இவர்களுடைய குறிக்கோ ளாகையாலே, அதை அடைவீக்கும் ஸாத்ஞாநுஷ்டானத்திலிருந்து எத்தகைய ஆபத்தும், ஸம்பத்தும் இவர்களைத் தளரவைக்கமுடியாது என்று கருத்து எம்பெருமானைப்பற்றிக் கேட்டாலும் நினைத்தாலும் “காலாமும நெஞ்சழியும் கணசுழிலும்” [பெரியதிருவ 34] என்கிற படியே ஸாவாங்குங்களும தளரும்படியான புகதிபாரவம்யமுடைய ஆழ்வார்களுக்கு இத்தகைய தருடாஸங்கல்பம் கைகூடாதாகையாலே, அவர்கள் அக்காரணத்தாலேயே புகதிநிஷ்டார்களாயிராமல் பரபத்தி நிஷ்டார்களாயுள்ளனர் என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. (புகதயா ஸததம் மாம நமஸ்யநதஸ) அனபோடு என்னைக் குறித்து எப் போதும் நமஸ்கரிககின்றவர்களாய். “மனோபுத்த்யபிமானே ஸஹ நயஸ்ய தராதலே! காமவச்சதூர பாதாந ஸிரஸததரைவ பஞ்சமம் ||” [ஸாதவதஸமஹிதை 6-187] [மனம், அறிவு, அபிமானம் ஆகியவற்றோடு கூட, நான்கு காலகளை ஆமை வைத்துக் கீ—59]

रादिके धरातले दण्डवत्प्रणिपतन्तः, सततं मां नित्ययुक्ताः— नित्ययोगं
काङ्क्षमाणा आत्मान्तं मदास्यव्यवसायिन उपासते॥१४॥

ज्ञानयज्ञेन चाप्यन्ये यजन्तो माமுपासते।

एकत्वेन पृथक्त्वेन बहुधा विश्वतोमुखम्॥१५॥

15 ஐஞாநயஜ்ஞேந சாபயநயே யஜநதோ மாமுபாஸதே ।
ஏகத்வேந ப்ருத்யுக்த்வேந ப்ஹுதா விஸ்வதோமுகம் ॥

கொளவதைப்போலே, கால்களையும், கைகளையும், தலையையும் சோதது பூமியில் வைத்துக்கொண்டு வணங்குவதே அஷ்டாங்கப் பரணம் மாகும்.] என்கிற பரமாணத்தின்படி பராபதமான புகுவதுவிஷயத்தில் வணக்கமாகையாலே, மிகுந்த புகதியினாலே மனம், புத்தி, அபிமானம், இருகால்கள், இரு கைகள், தலை ஆகிய எட்டு அங்கங்களும் தன்னடையே வணக்கத்தையடைந்து, தரையிலிருக்கும் புழுவையையோ, சேறையையோ, கறகளையோ கணிசியாமல் தரையிலே துண்டும்போல விழுந்து வணங்குகிறார்கள் என்று கருத்து (புகதயாஸததம் மாம் நித்யயுக்தா) அன்போடு எப்போதும் என்னோடு என்றும் சோந்திருப்பதை விரும்புகின்றவர்களாய். பரமபதத்தில் என்றும் என்னோடு சோந்திருப்பதை இவர்கள் எப்போதும் விரும்புகிறார்கள் என்று கொள்ளுவதே பரகரணத்திற்குப் பொருந்துமாகையாலே, 'நித்யயுக்தா' என்ற இடத்தில் "ஆஸ்மஸ்யாம் கத" என்கிற இலக்கணவழக்கின்படி 'கத'பரதயயம் விருப்பத்தைக் காட்டுவதாகக் கொள்ளப்பட்டது (புகதயாஸததம் மாம் உபாஸதே) அன்போடு என்னை எப்போதும் உபாஸிக்கிறார்கள் "தூஸ்பூதா ஸவத ஸாவே ஹயாதமாந பரமாதமாந ! அதோஹம்பி தே தூஸ இதி மதவாநாமயஹம்॥" [மந்தராஜபதஸ்தோதரம்] [எல்லா ஆதமாக்களும் பரமாதமாவிற்கு இயற்கையிலே அடிமைப்பட்டவர்களாகையாலே நானும் உனக்கு அடிமைப்பட்டவன் என்று எண்ணி உன்னை நான் வணங்குகிறேன்] என்கிறபடியே ஆதமா உள்ளவரையில் அடையும் பரம்புருஷராததமான தூஸ்யத்தில் விருப்பமுடையவர்களாய், அதைப் பெறுவதற்கு ஸாதூனமாக புகதியோகூமாகிற உபாஸனத்தைச் செய்கிறார்கள். இதையே பட்டரும் 'ஆஜாநதூஸ்ய தவரிதஸித்திலசிததா' [ர-ஸத 2-86] [இயற்கையான அடிமையில் தவரையையுடையவர்களாய், உள்ளம் நைந்திருப்பவர்கள்] என்று அருளிச்செய்தார். ஆக இந்த ஸலோகத்தில் உபாஸனத்தின் தொடக்கநிலையிலுள்ளவர்களின் தன்மைகள் விவரிக்கப்பட்டன. 14.

அநயே அபி — மற்றும் சில மஹாதமாககள், ஜஞாந யஜ்ஞேந ச — (முற்கூறிய கீர்த்தனம் முதலானவற்றோடு) ஜஞானம் எனும் யஜ்ஞத்தினாலும், யஜ்நத — ஆராதிப்பவர்களாய், பஹுதா பருத்கதவேந — தனித்தனிப் பொருளாக ளாகப் பலவகைப்பட்டிருக்கும் இவ்வுலகை உருவமாகக் கொண்டவனாகையாலே, விஸுவதோமுக்யம் மாம — எல்லாப் பொருள்களையும் பரகாரமாகக் கொண்டவனான எனனை, ஏகதவேந — (காரணநிலையில்) ஒன்றாயிருப்பவனாக, உபாஸதே — உபாஸிக்கிறார்கள்

15 வேறுசிலா ஞானமெனும் வேளவியான மெய்த்தன்மை தேறியெனே யேமருவிச சேவிப்பா — கூறுபடும் பலவகையா லென்கும் பரந்தவெனே யேகமா நலவகையா லெனனை நயநது.

வேறுசிலா — மற்றும் சில மஹாதமாககள், ஞானமெனும் வேளவியால — (முற்கூறிய கீர்த்தனம் முதலானவற்றோடு) ஜஞானமெனும் யஜ்ஞத்தினாலும், மெய்த்தன்மை தேறி — நானே காரணமாகவும், காரியமாகவும் இருப்பவன் எனும் உண்மையை அறிநது, எனையே மருவி — எனையே ஆரதிப்பவர்களாய், கூறுபடும் பலவகையால என்கும் — தனித்தனியாயிருக்கும் பலவகைப்பட்ட எல்லாப் பொருள்களிலும், பரந்த எனே — ஆதமாவாக உளநுழைநது வியாபித்திருக்கும் எனனை, நலவகையால — (இந்த ஸரீராத்மத்தன்மையாகிற) நல்ல வழியாலே, எனனை ஏகமா நயநது — எனனைக் காரணநிலையில் ஒருவனாக அறிநது, சேவிப்பா — உபாஸிப்பார்களா.

15. உபாஸனத்தின் தொடக்கநிலையில் கீர்த்தனம், நினைததல், வணங்குதல் முதலானவற்றாலே புகதி செய்கிறார்கள் என்று சென்ற ஸலோகத்தில் கூறப்பட்டது. இதோடு ஒருவகையான ஜஞானத்தோடும் கூடி உபாஸிக்கும் உபாஸனத்தின் முற்றிய நிலையில் உள்ளவர்களின் தன்மைகள் இங்கு விவரிக்கப்படுகின்றன. அன்றிகே, சென்ற ஸலோகத்தில் உபாஸனத்தின் அங்கங்களும் இந்த ஸலோகத்தில் உபாஸிக்கப்படும் புகுவதஸவருபமும் விவரிக்கப்படுவ

॥ भा ॥ अन्येऽपि महात्मानः पूर्वोक्तैः कीर्तनादिभिः ज्ञानाख्येन
यज्ञेन च यजन्तो मामुपासते । कथम्? बहुधा पृथक्त्वेन—जगदा-
कारेण, विश्वतोमुखम्—विश्वप्रकारमवस्थितं मामेकत्वेनोपासते । एतदुक्तं

தாகக கொண்டு, இரண்டு ஸலோகங்களும் ஒரே வகையான அதி
காரிகளைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம் அப்போது 'அநயே'
என்ற பதும் இரு ஸலோகங்களுக்கும் பொதுவாய், பதினமூன்றாவது
ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்வயம்பரயோஜன புகுத்திவிட்டதாக
ளான தலைசிறந்த மஹாதமாக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஸாத்யன
புகுத்திவிட்டாகளைக் குறிக்கிறது இந்த ஸலோகம் முதலாக
பத்தொன்பதாவது ஸலோகம் ஈருக, உபாஸ்கப்படும புகுவதஸ்வ
ரூபம் விவரிக்கப்படுகிறது. (அநயே஽பி) மற்றும் சில மஹாத
மாக்கள் பதினமூன்றாவது ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்வயம்
பரயோஜன புகுத்திவிட்டாகளான ஸித்துதோபாயநிஷ்டாக்களே
'மஹாதமாக்கள்' என்னும் ஸப்தத்திற்கு முக்யமார்த்தத்வமாக இருப்ப
வாக்களானாலும், முந்தின ஸலோகத்திலும், இந்த ஸலோகத்திலும்
சொல்லப்படும் உபாஸகங்களும் இதற்கைய மஹாதமாக்களாவதற்
சூரியவாகளாய், மஹாதமகலபாகளாய் (பெரும்பாலும் மஹாத
மாக்களையொத்தவாகளாய்) இருப்பவாகளாகையாலே இவர்களும்
பூஷ்யத்தில் மஹாதமாக்களாகவே வழங்கப்பட்டனா (ஜ்ஞாந
யஜ்ஞேந ச) முநகூறிய கீதத்தந யதந நமஸ்காராதிருளோடல்லாமல்,
ஜ்ஞாநமாகிற யஜ்ஞத்தாலும் உபாஸிக்கிறார்கள். 'ச அபி' என்னும்
பதங்களை ஒரே இடத்தில் கூட்டினால் ஒரு பதம் பயனற்றதாகு
மாகையாலே 'அநயே' என்பதோடு 'அபி'யும், 'ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந'
என்பதோடு 'ச' காரமும் கூட்டப்பட்டது (ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந ட்ஜநத்)
ஜ்ஞாநமாகிற யஜ்ஞத்தினால் என்னை உகப்பிப்பவர்களாய். (பூஹுதூ
பருத்கதவேந விஸவதோமுக்யம் மாம) காயநிலையில் ஸமஷ்டிப
பொருள்களாகவும், வயஷ்டிபொருள்களாகவும், அவற்றின் வகை
களாகவுமிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களையும் உருவமாகக்கொண்ட
என்னை. (ஏகதேவந உபாஸதே) காரணநிலையில் ஒருவனாயிருப்பவனாக
உபாஸிக்கிறார்கள். இங்கு சில கேள்விகள் எழுகின்றன—(1) காரணநிலை
யில் ஒருவனாயிருப்பவன் காரியநிலையில் எப்படிப் பலவாக ஆகமுடியும்?
(2) அப்படியாவதாக ஒப்புக்கொண்டால் பரம்பொருள் விகாரமுடைய
தாகவும், ஸமஸாரவசப்பட்டதாகவும் ஆகவேண்டிவருமே? (3) பலவாக
இருப்பவனை ஒன்றாக உபாஸிப்பது மயக்கமல்லவா? (4) அநவயத்தை
முன்னும் பின்னும் மாரமுமல் 'ஏகதேவந பருத்கதவேந பூஹுதூ

भवति—भगवान् वासुदेव एव नामरूपविभागानर्हातिसूक्ष्मचिदचिद्वस्तु-
शरीरस्सन् सत्यसङ्कल्पो विविधविभक्तनामरूपस्थूलचिदचिद्वस्तुशरीरः
स्यामिति संकल्प्य स एक एव देवतिर्यङ्मनुष्यस्थायाराख्यविचित्रजगच्छरी-
रोऽवतिष्ठत इत्यनुसंधानाश्च मासुपासते—इति ॥ १५ ॥

விஸுவதோமுகம் உபாஸதே” என்று கொண்டு ஒன்றாகச் சிலரும், தனித்தனியாகச் சிலரும், பலபடியாக நிறபவன் விஸுவருபனை புகுவானே என்று சிலரும் உபாஸிப்பதாக ஸங்கரா பூஷ்யமிட்டது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறதே (5) பரநிலையில் ஒன்றாயிருக்கும் எம் பெருமான வயுஹம், விபுவம், அந்தாயாமி அரட்சை ஆகிய நிலைகளில் பலவாக ஆவதையும் இங்கு குறிப்பதாகக் கொள்ளலாமே—என்பவை அக்கேள்விகள் இக்கேள்விகளுக்கு பதில் பின் வருமாறு — (1) நாமரூபப் பிரிவுகளற்ற அதிஸூக்ஷ்மமான சேதந வஸ்துக களடங்கிய மூலபரகருதியைக் காரண நிலையில் ஸரீரமாகக் கொண் டிருக்கிறான் எம்பெருமான. ஜ்ஞாதம் ஸகதி முதலான குணங்களைக் கொண்ட புகுவானை அவன் எல்லாப் பொருள்களிலும் வஸிப்ப தாலும், அவற்றைப் படைத்தளித்தழிப்பதை வினையாட்டாகக் கொண்டிருப்பதாலும் வாஸுதேவன் என்றும் சொல்லப்படுகிறான். காரணநிலையில் முற்கூறியபடி ஒன்றாயிருக்கும் அவன் தன்னுடைய தடையற்ற ஸங்கலபத்தாலே, ‘பலவகைப்பட்டவையாய், வெவ வேறு நாமரூபங்களுடையவையான ஸத்ரூப சேதநாசேதநப் பொருள்களை ஸரீரமாகக் கொண்டவனாக ஆக்க கடவேன்’ என்று ஸங்கலபித்து, ஒருவனாயிருந்த தானே தேவா தியாக, மனிதா, ஸத்ராவரம் என்று பலபடிப்பட்டிருக்கும் உலகத்தை ஸரீரமாக உடையவனாக ஆகிறான். இவ்வண்ணமாகக் காரண நிலையில் ஒரு வனாயிருந்த பரமாதமாவே காரிய நிலையில் பலவாகத் தடையிலலை. (2) பரம்பொருளினுடைய ஸரீரமாயிருக்கும் சேதநாசேதநங்களுக்கே விகாரத்தை ஒப்புக்கொள்வதால், விகாரமுடையதாயிருக்கை, ஸம் ஸாரியாகவேண்டியவருகை முதலான தேவாஷங்கன் பரம்பொருளுக்கு ஏற்படமாட்டா (3) முற்கூறியபடி ஸருஷ்டிகாலத்தில் பலபொருள் களை ஸரீரமாகக் கொண்டிருப்பவனே பரளயகாலத்தில் ஒன்றான ஸூக்ஷ்ம ஜகத்தை உருவமாகக் கொண்டிருப்பதன் மூலம் ஒருவ னாகிருந்தையால், இப்படி உபாஸிப்பதில் மயக்கம் எதுவுமில்லை. (4) ஸங்கரா கொண்ட பொருளில் ஒன்றாக உபாஸிப்பது ஒன்றே மெய்யாகும் மற்ற இரண்டு உபாஸனங்களும் பொய்யாகும். ஆகை யால் இப்படிப் பொருள் கொள்ளுவதைக் காட்டிலும், அநவயகர

॥ भा ॥ तथा हि विश्वगरीरोऽहमेवावस्थित इत्याह—

अहं क्रतुरहं यज्ञः स्वधाऽहमहमौषधम् ।

मन्त्रोऽहमहमेवाज्यमहमग्निरहं हुतम् ॥ १६ ॥

16. அஹம் கரதுரஹம் யஜ்ஞ ஸ்வத்யாஹமஹமௌஷ்டம் ।
மந்தரோஹமஹமேவாஜ்யமஹமக்யநிரஹம் ஹுதம் ॥

அஹம்—நான், கரது —(ஜயோதிஷ்டோமம் முதலான) யாக்யமாகிறேன், அஹம் யஜ்ஞ —நான் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்க ளாகிறேன், அஹம் ஸ்வத்யா—நானே (பிதருக்களுக்குப் புஷ்டியளிக்கும்) ஸ்வதையாகிறேன், அஹம் ஔஷ்டம்— நானே ஹவிஸஸாகிறேன், அஹம் மந்தர —நானே மந்திர மாகிறேன், அஹம் ஏவ ஆஜ்யம்—நானே நெய் முதலான ஹவிஸஸாகவும் ஆகிறேன், அஹம் அக்யநி — நானே (ஆஹவநீயம் முதலான) அக்யநியாகிறேன், அஹம் ஹுதம்— நானே ஹோமமுமாகிறேன்

16. நானகிருது நானவேளவி நானசுவதை நானமருந்து
நானகருது மந்திரநெய் நானருனே—நானகனலு
மங்கி யதுவு மதிறசிறந்த வோமமுமாய
தங்கியது மைவென்ன (மெய்வண்ண?) நான்

மத்தை முன் பின்னாக மாற்றினாலும் மெய்யான உபாஸதத்தையே சொல்லுவதாகக் கொள்வதே பொருத்தம். நாம் பரதயக்ஷமாகப் பல் பொருள்களைக் காண்கிறோம். அப்பல் பொருள்களையும் ஸரீர மாகக் கொண்ட பரம்பொருளே காரணநிலையில் மூலபரகருதி ஒன்றையே ஸரீரமாகக் கொண்டதாயிருக்கிறது என்று கூறும் வேத வாக்கியங்களுக்கும் இப்பொருள் பொருத்தமாயுள்ளது. ஆகையால் மூன்று விதமான உபாஸனத்தைக் கூறுவதாக ஸங்கரா உரையிட டதும், பேத்யாபேத்யத்தைச் சொல்லுவதாகச் சிலா பூஷ்யமிட்ட தும் பரமானயுக்திகளுக்குப் பொருத்தமாட்டாவாகையாலே இங்கு பூஷ்யத்தில் உரைத்ததே பொருத்தமான பொருளாகும் (5) 'ஏகதவேந பருத்யகதவேந' என்பதை விவரிக்கும் மேல் ஸலோகங் களில் பரவ்யுஹாதிக்களைக் கூறும் காரணநிலையையே கூறி யிருப்பதால் பரவ்யுஹாதிக்களை இங்கு பொருளாக்கக்கொள்ளமுடியாது. ஆக, காரண நிலையிலும் காரிய நிலையிலும் எல்லாப் பொருள்களையும் ஸரீரமாகக் கொண்டிருப்பவன் பரம்பொருளே என்னும் ஜஞாந மாகிற யஜ்ஞத்தினாலும் பரிபக்குவமடைந்த உபாஸகர்கள் உபாஸிக்கி ருர்கள் என்றதாயிற்று

॥ भा ॥ अहं क्रतुः—अहं ज्योतिष्टोमादिकः क्रतुः ; अहमेव महा-
यज्ञः ; अहमेव पितृगणपुष्टिदा स्वधा ; औषधम्—हविश्चाहमेव; अहमेव

நான கிருது—(ஜயோதிஷ்டோமம் முதலான) யாக்ஷங்
களும் நானே, நான வேளவி—(அவற்றுக்கு அங்குமான) ஐந்து
மஹாயஜ்ஞங்களும் நானே, நான சுவதை—(பித்ருக்களுக்குப்
புஷ்டியளிக்கும்) ஸவத்ரா பிண்ட்டு, ஸப்துங்கள் நானே,
நான மருநது—ஓஷதி, வீகாரமான ஹவிஸஸும் நானே,
நான கருதும் மந்திரம்—(யஜமானன்) நினைத்து உச்சரிசு
கும் மந்திரமும் நானே, நெய் நான தானே—நெய்யாகிற
ஹவிஸஸும் நானேயாவேன், நான கனலும் அங்கி அதுவும்—
(ஆஹவனீயம், க்ராஹபத்யம், துக்ஷிணாக்ஷி என்று) பர
ஸித்துதி, பெற்ற மூன்றுவகைப்பட்ட எரியும் அக்ஷுநியும்
நானே, அதில் சிறந்த ஓம்மூமாய தங்கியதும்—அந்த அக்ஷுநி
யில் ஹவிஸஸை இடுதலாகிற சிறந்த ஹோமமாய இருப்ப
தும், மெய் வண்ணன் நான—(இவையனைத்தையும்) மெய்
யான பரகாரமாகக் கொண்டிருக்கும் நானே

16. கராய நிலையில் பலபடிப்பட்டிருக்கும் இப்பரம்பொருளே
காரண நிலையில் ஒன்றாயிருப்பதென்று ஸாத்ந புகதிநிஷ்டாக்கள்
உபாஸிக்கிறார்கள் என்று சென்ற ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்டது.
ஒருவனான தானே கராயநிலையில் இவ்வுலகிலுள்ள பல பொருள்களை
ஸரீரமாகக்கொண்டிருப்பதை இனி நான்கு ஸ்லோகங்களாலே விவரிக்கிறேன்
அதில் உபாஸகர்களுக்கு மிகவும் அவசியமான யாக்ஷங்
ளோடு ஸப்துநத்யுபபட்டிருப்பவையெல்லாம் தனக்கு பரகாரமே என
கிறேன் இந்த ஸ்லோகத்தில். (அஹம் கரது) ஸவாகக்ஷம் முதலான
புலன்களை ஸாதித்துத் தரவல்ல ஜயோதிஷ்டோமம் முதலான
யாக்ஷங்கள் நானே அவையும் என்னைவிட்டுப் பிரியாத பரகாரமே
என்றபடி. (அஹம் யஜஞ) ப்ரஹ்மயஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், பித்ரு
யஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், மநுஷ்யயஜ்ஞம் என்று [தைத-ஆர 2-10
முதலான] ஸாஸ்திரங்களில் ஒதப்படும் ஐந்து மஹாயஜ்ஞங்களும்
நானே. அவையும் எனக்கு பரகாரமாய் என் வசப்பட்டவையே
என்றபடி சிலா கரது யஜ்ஞஸப்துங்கள் ஸரீரத்தால் செய்யப்படும்
யஜ்ஞங்களையும், மனத்தால் செய்யப்படும் யஜ்ஞங்களையும் குறிப்ப
தாகவும், மற்றும் சிலா ஸருதியில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞங்களையும்,
ஸமருதியில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞங்களையும் குறிப்பதாகவும் கொண்
டார்கள். கரதுயஜ்ஞ ஸப்துங்கள் அவற்றைக் குறிப்பதாக எங்கும்

च मन्त्रः; अहमेव चाज्यम्; प्रदर्शनार्थमिदम्; सोमादिकं च हविरह-
मेवेत्यर्थः; अहमाहवनीयादिकोऽग्निः; होमश्चाहमेव ॥ १६ ॥

பரஸித்தி¹யில்லை ஆகையால் கரதுஸப்தம் அந்த ஸப்தத்தால் பரஸித்த²மாக வழங்கப்படும் ஜயேதிஷ்டோமாத்³ யாக்யங்களையும், யஜுஸப்தம் பஞ்சமஹாயஜுஸங்கள் என்று பரஸித்தி⁴பெற்ற ஜந்து மஹாயஜுஸங்களையும் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். ஒன்றுக்கொன்று வாகியில்லாமையால், ஸலோகத்தின் பிற்பாதியில் உள்ள ஏவகாரத்தை ஒவ்வொரு 'அஹம்' ஸப்தத்தோடும் கூட்டிக் கொள்ளவேண்டும். (அஹம் ஸ்வத்யா) பிதருகணங்களுக்குப் புஷ்டியை அளிக்கும் ஸ்வத்யாபிண்டமும், ஸப்தமும் நானே, (அஹம் ஒஷத்யம்) ஒஷதி⁵விகாரமான ஹவிஸஸும் நானே. இவையும் என்ன தீனமே என்றபடி, சங்கரா 'ஸ்வத்யா' என்று அந்நமும், 'ஒஷத்யம்' என்று மருந்தும் குறிக்கப்படுவதாகக் கொண்டாராக்யங்களையும் அவற்றின் அவயவங்களையும் குறிப்பதாகத் தெளிவாக விளங்கும் இந்த ஸலோகத்தில் அவற்றைச் சொல்லுவது பொருந்தாது ஆகையால், ஸ்வத்யா ஸப்தம் அப்பெயரில் யாக்யங்களில் வழங்கப்படும் ஸ்வத்யாபிண்ட⁶ ஸப்தங்களையும், அதோடு கூடப்படிக்கப்படும் ஒஷத்ய⁷ஸப்தம் ஸ்வத்யாஸப்தத்தைச் சொல்லி ஹோமம் செய்யப்படும் ஒஷதி⁸ விகாரமான ஹவிஸஸையும் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருந்தும், (அஹம் மந்தர) யாக்யங்களில் பயன்படும் மந்தரமும் என்னதீனமே. (அஹமேவ ஆஜயம்) நெய்யாகிற ஹவிஸஸும் என்னதீனமே ஸாவவஸ்துக்களும் தனக்கு பரகாரம் என்று கூறும் பரகரணமாகையால், இங்கு ஒஷத்யம், ஆஜயம் என்று இரு வகையான ஹவிஸஸுகளைச் சொன்னது ஸோமரஸம் முதலான மற்ற ஹவிஸஸுகளுக்குமே உபலக்ஷணம், "விஸேஷவிதி, ஸேஷநிஷேத்யாதத⁹ " [குறிப்பிடாது சிலவற்றை விதிப்பது மற்றவற்றை விலக்குவதற்காக] ன்னும நியாயம் இங்கு செல்லாது. (அஹம் அகூநி) ஆஹவநீயம், க்ராஹபதயம், தக்ஷிணாகூநி எனப்படும் மூவகைப்பட்ட யாக்யங்களையும் என்னதீனமே பரகரணத்தில் யாக்யோபகரணங்களையே எடுக்கையால் இது மூன்றாவது பூதமான தீயைப் பொதுவாகக் குறிக்கமாட்டாது. (அஹம் ஹுதம்) யாக்யத்தில் ஹோமரூபமான கிரியையும் என்னதீனமே. ஹுதஸப்தம் ஹோமம் செய்யப்படும் ஹவிஸஸைக் குறிக்கலாமாயினும், ஒஷத்யாஜய ஸப்தங்களால் அவை சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால் "ஹுதியே—இதி ஹோம" ன்னும வ்யுதபத்தியாலே ஹோமரூபகிரியையைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே உசிதம். ஆக உபாஸகர்களுக்கு மிகவும் அவஸ்யமான யஜுஸங்களும், அவற்றின் அவயவங்களும் தன்னதீனமே என்று விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று.

पिताऽहमस्य जगतो माता धाता पितामहः ।

वेद्यं पवित्रमोङ्कार ऋक्साम यजुरेव च ॥ १७ ॥

- 17 பிதாஹமஸ்ய ஜகதோ மாதா தாதா பிதாமஹ |
வேத்யம பவிதரமோங்கார ருக ஸாம யஜுரேவ ச ||

அஸ்ய ஜகத —இந்த ஜீவராஸிகளுக்கு,பிதா—தந்தையாகவும், மாதா—தாயாகவும், தாதா—உண்டாக உதவும்(மற்ற) சேதநனாகவும், பிதாமஹ —பாட்டனாகவும்,வேத்யம பவிதரம்—வேதத்திலிருந்து அறியத்தக்க பாவனப்பொருளாகவும், ஓங்கார —(அறிவையளிக்கும்) ஓங்காரமாகவும், ருக ஸாம யஜு ச — ருக்யஜுஸஸாமவேதங்களாகவும் இருப்பவன், அஹம் ஏவ—நானே.

- 17 இந்தவுல குக்குநா னேலும் பிதாவாவன
பந்தநிகழ மாதா பயிலவிதாதா—முந்தையுமாம்
பாட்டனறி தனமை பவித்திரநல லோங்கார
மீட்டமுறும் வேதங்கள் யான.

இந்த உலகுக்கு—இந்த ஜீவராஸிகளுக்கு, நான்—நான், ஏலும் பிதா ஆவன—ஹிதத்தைச் செய்யும் பிதாவாயிருக்கிறேன், பந்தம் நிகழ மாதா — அன்புடைய தாயாகவும் இருக்கிறேன், பயில் விதாதா—உண்டாக உதவும்(மற்ற) சேதநனாகவும் இருக்கிறேன், முந்தையுமாம் பாட்டன்—தந்தையின் தந்தையான பாட்டனாகவும் இருக்கிறேன், அறிதனமை பவித்திரம்—(இந்த ஜீவராஸிகளுக்கு) வேதத்திலிருந்து அறியத்தக்க பாவனப்பொருளாகவும், நல ஓங்காரம் — அறிவையளிக்கும் ஓங்காரமாகவும், ஈட்டமுறும் வேதங்கள்—ருக்யஜுஸஸாமங்கள் என்று மூன்று வகைப்பட்ட வேதங்களாகவும் இருப்பவன், யான—நானே

17. இவவுலகிலுள்ள ஜீவராஸிகளுக்குப் பலவகைகளில் உதவி புரியும் பொருள்கள் எல்லாவற்றுக்கும் அந்தாயாமியாயிருப்பவன் தானே என்று காட்டுகிறான் இந்த ஸலோகத்தில். ஸலோகத்தின் கீ—60

॥ मा ॥ अस्य—स्थावरजङ्गमात्मकस्य जगतः, तत्र तत्र पितृत्वेन, मातृत्वेन, धातृत्वेन, पितामहत्वेन च वर्तमानोऽहमेव। अत्र धातृ-शब्दो मातापितृव्यतिरिक्ते उत्पत्तिप्रयोजके चेतनविशेषे वर्तते।

முறபாதியில் ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் உதபத்தி முதலானவற்றைச் செய்து பேருதவிபுரியும் தாய் தந்தை முதலான சேதனாக்களுக்கு அந்தாயாமியாயிருப்பவன் தானே என்று காட்டுகிருன் (அஹமேவ அஸ்ய ஜகத் பிதா) இவ்வுலகில் அசைவனவும், அசையாதனவுமாயுள்ள ஜீவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் பிறப்பிக்கும் தந்தையாக நின்று ஹிதத்தைச் செய்பவன் நானே. தந்தைக்கும் நானே அந்தாயாமியாயிருப்பவன் என்று கருத்து இக்கருத்தைப் பின்வரும் வாக்யங்களிலும் கொள்வது. “அஹமேவ”, “அஸ்ய ஜகத்” என னும் பதங்கள் இந்த ஸலோகத்தில் மேலேயுள்ள ஒவ்வொரு பதத் தோடும், அடுத்த ஸலோகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பதத்தோடும் அந வயிக்கின்றன (மாதா) இந்த ஜீவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் பெற்ற தாயாயிருந்து பிரியத்தைச் செய்பவனும் நானே ஸத்யாவர ஜீவா களுக்கும் அவ்வகாரணங்கள் எம்பெருமானை ஆதமாவாக்ககொண்டிருக் கையால் ‘மாதா’ ‘பிதா’ என வழங்கத்தக்கவை (தூதா) இந்த ஜீவர்கள் ஒவ்வொருவரும் க்ஷாப்பதத்தில் தூரித்து நிற்பதற்கும் வளாவ தற்கும், பிறப்பதற்கும் உதவுவதன்மூலம் இவர்கள் உண்டாகக் காரணமாயிருக்கும் சேதனரும் நானே (பிதாமஹ) இந்த ஜீவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தந்தையைப் படைத்த தந்தையாய், உதபத்தி காரணனான பாட்டனாயிருப்பவனும் நானே இது பரபிதாமஹா முத லானாக்கும் உபலக்ஷணம் ‘தூதரு’ ஸப்தம், ‘பிதாமஹ’ ஸப்தம் பிரமணைக் குறிக்கும்மாயினும், அவ்விரண்டு பதங்களிடையே புநருகதி வாராமைக்காகவும், ‘அஸ்ய ஜகத்’ என்னும் பதத்திற்கு பிரமன ஈருக உள்ள எல்லா ஜீவர்களும் பொருளாகையாலும், ‘பிதாமஹ’ என்று பாட்டனையும், ‘தூதா’ என்று மாதா பிதாக்களைப்போலே முறகூறியபடி வேறுவகையில் உதபத்திக்குக் காரணமாய் நிற்கும் மற்ற சேதனங்களையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்பட்டது உருத்திரன் இந்திரன் முதலான பதங்களோடு சோததுப் படிக்காமல், மாதா பிதா என்னும் பதங்களோடு சோததுப் படிக்கையாலும், தூதரு பிதாமஹ ஸப்தங்கள் பிரமணைக் குறிக்காமல் முறகூறியபடி உதபத்திகாரணர்களையே குறிக்கும் என்று விளங்குகிறது. இவ்வாதத்தையே “பெற்றதாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தை நீ, மற்றையாராவாரும் நீ பேசில்” [பெரியதிருவ 5]

यत्किञ्चिद्देवेष्वं पवित्रम्—पावनम्, तदहमेव। वेदकश्च वेदबीजभूतः
प्रणवोऽहमेव। ऋक्सामयजुरात्मको वेदश्चाहमेव॥ १७॥

“ தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய அவையல்லவாய ” [திருவாய 3 6-9] ‘ தாயாயத் தந்தையாய மக்களாய மற்றுமாய முற்று மாய ’ [திருவாய 7-8-1] என்று நமமாழ்வாரா அருளிஞர். இவையனைத்துக்கும் மூலமான ஸுபூரலோபநிஷத்திலும் மாதாவாகவும், பிதாவாகவும். தாதாவாகவும் இருப்பவன நாராயணனே என்று ஒதப்பட்டது இனி, ஸலோகத்தின் பிறபாதியாலே இவ்வுலகினருக்கு வேதங்களிலிருந்து அறியத்தக்க பாவனமான பொருள்களும், அவற்றை அறிவிக்கும் வேதஸாரமான ஓங்காரமும், வேதங்களனைத்தும்ே நான் என்கிறேன். (வேத்யம் பவிதரம்) இவ்வுலகினருக்கு வேதங்களிலிருந்து அறியப்படுவனவாய், இவர்களைப் பரிஸுத்தப்படுத்துவனவான் பாவனப்பொருள்களும் நானே ‘வேத்யம்’ என்னும் பத்யத்தைத் தனியாகக்கொண்டு அறியப்படும் பொருள்களைக் கூறுவதாகக் கொண்டால், எல்லாப் பொருள்களையுமே கூறுவதாக ஆகிவிடும், சிலசில பொருள்களை வகைப்படுத்திக் கூறும் இந்த பரகரணத்திற்குப் பொருந்தாது ஆகையால், வேத்யம், பவிதரம் என்னும் இரு பத்யங்களையும் விசேஷண விசேஷயங்களாகக் கூட்டிக்கொண்டு பொருள்கொள்ளப்பட்டது ‘வேத்யம்’ என்று பொதுவாக விசேஷணமிட்டிருந்தபோதிலும், மேலே வேத்யங்களைச் சொல்லியிருப்பதை ஒட்டியும், ‘பவிதரம்’ என்னும் விசேஷயத்திற்குப் பொருந்தியிருக்கையாலும், வேத்ய ஸப்யத்திற்கு ‘வேத்யத்திலிருந்து அறியத்தக்க’ என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது ‘வேத்யம், பவிதரம்’ என்று நடமுஸகலிங்குபரயோகம் செய்திருக்கையால், “ஸாமான்யே நடமுஸகம்” என்னும் நியாயத்தாலே வேத்யத்திலிருந்து அறியத்தக்க பாவனப் பொருள் ஒவ்வொன்றையும் இப்பத்யம் குறிக்கின்றது. பவிதர ஸப்யம் தூரபய பவிதரத்தில் ரூபியுடையதாயிருந்தபோதிலும், இங்கு அப்படியப் பொருள் கொள்வதில் பயனில்லையாகையால், வேத்ய ஸப்யத்துக்குப் பொருத்தமாகப் பாவனப்பொருள்களைக் குறிப்பதாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. (ஓங்கார) உலகினருக்கு அறிவையளிக்கும் வேத்யவித்தான ஓங்காரமும் நானே முன்னும் பின்னும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய பொருள்களை வகைப்படுத்திச்சோத்துச் சொல்லும் பரகரணமாகையாலே, வேத்யத்திலிருந்து அறியத்தக்க பொருள்களைச் சொன்னவுடன் அவற்றை அறிவிக்கும் பொருள்களைச் சொல்லுவதே உசிதமாகையாலே, ஓங்காரத்திற்கும் வேத்யங்

गतिर्भर्ता प्रभुस्साक्षी निवासश्शरणं सुहृत् ।

प्रभवप्रलयस्थानं निधानं बीजमव्ययम् ॥ १८ ॥

18. கத்திா பூாததா பரபு, ஸாக்ஷீ நிவாஸ ஸரணம் ஸுஹருத ।
பரபுவப்ரளயஸ்தூநம் நிதூநம் பீஜமவ்யயம் ॥

(அஸ்ய ஜக்த —இநத உலகினாககு) கத்தி —அடையு
மிடமாகவும், பூாததா—தூரிகும சேதனராகவும், பரபு, —
நியமிக்கும சேதனராகவும், ஸாக்ஷீ—நேரே காணும் சேதன
ராகவும், நிவாஸ —வஸிக்குமிடமான வீடு முதலானவை
யாகவும், ஸரணம்—இஷ்டத்தை அளித்து, அனிஷ்டத
தைத தவிராகும சேதனராகவும், ஸுஹருத—ஹிததைத
விருமபும சேதனராகவும், பரபுவபரளயஸ்தூநம்—(இவவுல
கிறகுத) தோனறி ஓடுங்குமிடமாகவும், நிதூநம்—(இவ
வுலகிலிருநது) தோனறி, (அதில) ஓடுங்கும பொருள்க
ளாகவும், அவ்யயம் பீஜம்—(இவவுலகிறகு) மாருமலுள்ள
காரணமாகவுமிருப்பவன் (அஹம் ஏவ—நானே.)

18. பறருயப பரிப்பவஞயப பாங்கிறையாயப பாபபவஞய
மறருங் கிருப்பிடமாய வனசரணய—உறருஞய
தோற்றமுடி வுககிடமாயச சூழநிதியாய வீயாத
வேற்றமுடை வித்தாவேன யான்

களுக்கும் 'வேதுகமான' (அறிவையளிகும) எனனும் விசேஷணம்
வருவிககப்பட்டது. (ருக ஸாம யஜு ச அஹமேவ) உலகினருக
அறிவையளிகும ருக்யஜுஸஸாம வேதுங்களும நானே "மறையாய
நாலவேதத்துள நின்ற மலாசகடரே" [திருவாய 3 1-10] எனருர்
ஆழவாரும். ருக்யஜுஸஸாம வேதுங்களைத தனியாகச சொலலியிருக
கும்போது, அவறறில அடங்கிய ஓங்காரத்தைத தனித்துக கூறியதறக
காரணம்—அது வேதும்னைத்துகும் வித்தாய, வேதுததில சொலலி
யிருகும் ஸாரார்த்தத்தைத தன்னுள கொண்டிருககையேயாரும்
ஆக, 'உலகிலுள்ள ஜீவராஸிகளின் உதபத்திகு உதவும் சேதனாக
ளுகும், அறிவையளித்து உதவும் வேதுங்களுகும், அவறறில அறியத்
தககவையாய, சேதநனைப பரிஸுதூதூப்படுததி உதவும் பொருள்க
ளுகும் அநதர்யாமியாயிருப்பவன் நானே' என்றதாயிறு. 17.

(இவவுலகினாககு) பற்றாய—அடையுமிடமாகவும், பரிப
பவனயை—தூரிகும சேதனராகவும், பாங்கு இறையாய—
நியமிக்கும் சேதனராகவும், பாபபவனயை—நேரே காணும்
சேதனராகவும், மற்று ஆங்கு இருப்பிடமாய—மேலும் அங்
கங்கு உள்ள வஸிக்குமிடங்களாகவும், வன சரணயை—
இஷ்டத்தை அளித்து, அளிஷ்டத்தைத் தவிராகும் சேதன
ராகவும், உறருனயை—நனமையை விருமபும சேதனராகவும்,
தோற்றம் முடிவுக்கு இடமாய — (இவவுலகிறகு) தோன்றி
ஒடுங்குமிடமாகவும், சூழ நிதியாய — (இவவுலகிலிருந்து)
தோன்றி (அதில்) ஒடுங்கும் பொருள்களாகவும், வீயாத
ஏற்றமுடை விததாவேன—(இவவுலகிறகு) ‘மாறும்லிருக்கும்
சிறப்புடைய காரணமாகவுமிருப்பவன், யான—நானே.

18 இவவுலகிலுள்ள சேதநாசேதநங்கள் அனைத்தோடும் பல
வகைகளில் தொடர்புகொண்ட சேதநாசேதநப்பொருள்கள் அனைத்
துக்கும் அநதாயாமியாயிருப்பவன் நானே என்கிறான் இந்த ஸலோ
கத்தில் இதன் முற்பாதியில் சேதனங்களோடு பல வகைகளில்
தொடர்புகொண்ட சேதநாசேதநப்பொருள்கள் அனைத்துக்கும் அநதா
யாமி நானே என்கிறான் (கூதி) இவவுலகினருக்கு ஆங்காங்குள்ள
பராபயஸத்தானம், அதாவது அடையுமிடமாயிருப்பவன் நானே.
இந்த பரகரணம் முழுவதும், உலகினரோடு தொடர்புடைய பல
தூரவயங்களைப் பற்றியே கூறிவருகையால், இங்கு ‘கூதி’ ஸப்தமும்
நடத்தலாகிற கரியாருபமான அதூரவயத்தைக் கூறாமல், ‘கூமயத்
இதி கூதி’ [அடையப்படுகிறதாய்கையால் அடையுமிடம் ‘கூதி’ எனப்
படுகிறது] என்னும் வயுத்தத்தியாலே அடையுமிடமாகிற தூரவயத்
தைக் கூறுகிறது (பூததா) உலகிலுள்ள அவரவரை தூரிகும்
சேதநாயிருப்பவனும் நானே. “அஸய ஜகத” [இவவுலகின்
ருக்கு] என்று சென்ற ஸலோகத்திலுள்ள பதங்களை இங்கு ஒவ்வொரு
பதத்தோடும் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டியிருக்கையாலே ‘பூதந’
ஸப்தத்திற்கு ஒரு ஸதீயை மாததிரம் தாங்கும் கணவனைப்பொரு
ளாகக் கொள்ளாமல், உலகிலுள்ள அவரவரைத் தாங்கும் சேதநா
அனைவரும் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டனர். சென்ற ஸலோகத்
தில், ‘தூதந’ ஸப்தத்தாலே—தூரணம் முதலானவற்றுலே உத்
பத்திகாரணமாயிருப்பவர்களைக் கூறுகையாலே, இங்குள்ள ‘பூதந’
ஸப்தத்தோடு புநருகதியிலலை (பரபு) இவவுலகிலுள்ள அவ

॥ भा ॥ गम्यत इति गतिः—तत्रतत्र प्राप्यस्थानमित्यर्थः, भर्ता—
धारयिता, प्रभुः—शसिता, साक्षी—साक्षाद्द्रष्टा, निवासः—वासस्थानं
वेश्मादि, शरणम्—इष्टस्य प्रापकतयाऽनिष्टस्य निवारणतया च समाश्र-

ரவரை நியமிக்கும் சேதநராயிருப்பவனும் நானே 'பரபு',
ஸப்தத்துக் கு 'மிகுதியுடையவன்' என்று பொருள்கொண்
டால், இவவுலகினருக்குப் பிரபு என்பது பொருநநாதாகையால்,
பிரபுக்களுக்கு உலகில் பிரஸித்தமான நியமிப்பவராயிருக்கும்
பெருமை பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது. (ஸாக்ஷி) இவவுலகிலுள்ள
அவரவரை நேரே காணும் சேதநராயிருப்பவனும் நானே "'ஸாக்ஷாத்
தூரஷ்டரி ஸம்ஜஞாயாம்'" [அஷ்டா 5-2 91] ['ஸாக்ஷி' ஸப்தம்
ஸம்ஜஞாயாலே (நுடியாலே) நேரே காண்பவனைக் குறிக்கிறது]
என்னும் பாணினி ஸூத்ரம் காணத்தக்கது. (நிவாஸ) உலகின்
ருக்கு வஸிக்ருமிடமான வீடு முதலானவையாயிருப்பவனும்
நானே. க்ருதி ஸப்தவ்யாக்யானத்தில் சொன்ன ரீதியில், நிவாஸ
ஸப்தம்மும வஸித்தலாகிற கரியாருபமான அதுரவயத்தைச் சொல்லா
மல் வஸிக்ருமிடமாகிற துரவயத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ள
வேண்டும் க்ருதி ஸப்தத்தோடு புநருகதி (கூறியதுகூறல்) வாரா
மைக்காக, வஸிக்ருமிடமான வீடு முதலானவை நிவாஸ ஸப்தத்
தாலும், ஸவாக்ரும முதலான பராபய ஸதுரணங்கள் (அடையு
மிடங்கள்) க்ருதிஸப்தத்தாலும் கூறப்படுவதாகக் கொள்ளப்பட்டது.
க்ருதி ஸப்தத்தாலே ஸவாக்ரும முதலானவற்றில் அநுபூங்கப்படும
பேராக்யப் பொருள்களாகிற பராபயங்கள் சொல்லப்படுவதாகவும்
கொள்ளலாம் (ஸரணம்) இவவுலகிலுள்ள அவரவரால் இஷ்டங்
களைப் பெறுவதற்கோ, அநிஷ்டங்களைத் தவிர்ப்பதற்கோ அல்லது
இரண்டுக்கூறோ உறுப்பான உபாயமாக ஆஸரயிக்கத்தக்க சேதநரா
யிருப்பவனும் நானே. "'ஸரணம் க்ருஹரக்ஷிதரோ"' [அமரம் 3-
3 - 53] [ஸரண ஸப்தம் வீடடையும், ரக்ஷிக்கும் சேதநையும்
குறிக்கும்.] என்னும் இரண்டு அாததங்களில், வீடாகிற அாததம்
நிவாஸ ஸப்தத்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளப்படுவிடப்படியால்,
இங்கு ரக்ஷிக்கும் சேதநன் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டான்.
(ஸஹ்ருத்) உலகில் அவரவர்க்கு ஹித்தத்தை விருமபும சேதநரா
யிருப்பவனும் நானே 'ஹ்ருத்' என்பது ஹ்ருத்யத்தையும், அதற்கு
விஸேஷணமான 'ஸ' ஸப்தம் ஸோபநத்தையும் குறிப்பவை.
ஆகையால் ஸோபநமான ஹ்ருத்யத்தையுடையவன் 'ஸஹ்ருத்' ஆகி
ருன். ஹ்ருத்யம் ஸோபநமாயிருக்கையாவது—பிறாக்கு நனமையை

यणीयश्चेतनश्शरणम्, स चाहमेव; सुहृत्—हितैषी, प्रभवप्रलयस्थानम्—
यस्यकस्यचिद्यत्कुलचिदुत्पत्तिप्रलययोर्थत् स्थानम्, तदहमेव, निधानं

விருமபுகை. ஆக. பிறாகரு நனமையை விருமபுவன் ஸுஹ்ருத தாகிருன. சென்ற ஸலோகத்தில் மாதா பிதாககள் முதலானாரையும், இந்த ஸலோகத்தில் நிவாஸ, ஸரணம், ஸுஹ்ருத், க்ருதி முதலான பொருள்களையும் எடுத்து 'எல்லாம் நானே' என்று இங்கு கண்ணன் கூறியது— 'மாதா பிதா பூராதா நிவாஸ ஸரணம் ஸுஹ்ருத க்ருதி நாராயண' எனனும் ஸுபூரலோபநிஷத்துவாக்யத்தின் உபபூரும ஹணம் (விளக்கம்) எனபது வெளிப்படை. ஆக முற்பாதியால், 'சேதநாகளோடு பலவகைகளில் தொடர்புகொண்ட சேதநாசேதநப் பொருள்களைத் ததுக்கும் அநதாயாமியாயிருப்பவன் நானே' எனருள். இனி பிறபாதியால், 'இவவுலகிலுள்ள சேதநாசேதநப்பொருள்கள் அனைத்தோடும் பலவகைகளில் தொடர்புகொண்ட சேதநாசேதநப் பொருள்கள் அனைத்துக்கும் அநதாயாமி நானே என்கிருன சென்ற ஸலோகம் தொடங்கி இந்த ஸலோகத்தின் முற்பாதி ஈருக ஒவ்வொரு பத்துத்தோடும் கூட்டிக்கொள்ளும்போது, 'அஸ்ய ஜகத்' எனனும் தொடருக்கு இவவுலகிலுள்ள சேதநா பொருள், இந்த ஸலோகத் தின் பிறபாதியிலுள்ள ஒவ்வொரு பத்துத்தோடும் கூட்டிக்கொள்ளும் போது அத்தொடருக்கு இவவுலகிலுள்ள சேதநாசேதநங்கள் அனைத் துமே பொருள் (பரபுவபரளயஸத்தூநம்) பிரமன முதலாக, புல, எறுமபு ஈருகவுள்ள எல்லாச் சேதநாகும், அவயகதம் முதலாக கட்டபடாதிக்கள் ஈருகவுள்ள எல்லா அசேதநப்பொருள்களுக்கும், அவை எங்கிருந்தபோதிலும், யாதொன்று உண்டாகும் இடமாக இருக்கிறதோ, யாதொன்று லயிக்குமிடமாக இருக்கிறதோ அவையனைத் துக்கும் அநதாயாமியாயிருப்பவன் நானே என்று கருதது. இங்கு "பரபுவ பரளய ஸத்தூநம்" எனனும் வயஸ்தமான பாடும் ஸங்கரரால் கொள்ளப்பட்டது. 'அபபாடும் பரஸித்துத்மன்ருகையா' லும், அபபடி அபரஸித்துத்மபாடூததைக் கொண்டு உரையிடுவது நோமையல்லவாகையாலும், பரஸித்துத்மான் (பலரால் கையாளப் பட்ட) ஸமஸ்தபாடூததை பூரஷ்யகாரா கைக்கொண்டார்' என்று தாத்பாயசநதூரிகையில் காட்டப்பட்டது (நித்தூநம்) இவவுலகிலுள்ள சேதநாசேதநப்பொருள்களில் ஒவ்வொன்றிலிருந்து தோன்றி, அவ்வ வற்றில் ஒடுங்கும் ஒவ்வொரு பெருகளுக்கும் அநதாயாமியாயிருப்ப வன் நானே என்று கருதது. இவவுலகிலுள்ள பொருள்கள் தோன்றி மறையுமிடங்களை முனப்பத்துததால் சொல்லுகையால், அநதநத் இடங்க

निधीयत इति निधानम्, उत्पाद्यमुपसंहार्य चाहमेवेत्यर्थः; अव्ययं बीजम्—तत्र तत्र व्ययरहितं यत्कारणम्, तदहमेव ॥ १८ ॥

எனில் தோனறுகின்றவையும், லயமடைபவையும் இங்கு சொல்லப் படுவதாகக்கொள்வது உசிதம். “நிதீயத இதி நித்யாநம்” எனனும் வயுதபத்தியாலே, உண்டாவதற்கு முன்னும், லயமடைந்த பின்னும் காரணப்பொருளில் அடங்கியிருப்பவையாய், ஸருஷ்டிகாலத்தில் அககாரணப்பொருளிலிருந்து உண்டாகின்றவையாய், பரளயகாலத்தில் அதில் ஒடுங்குகின்றவையான பொருள்களைக் காட்டுகிறது இது. (அவயயம் பீஜம்) இவ்வுலகிலுள்ள அவ்வப்பொருள்களுக்கு அழியாத காரணமாயிருக்கும் பொருள்களுக்கும் நானே அநதாயாமி என்று கருதுது. “பரபூவபரளயஸ்த்யாநம்” எனனுமிடத்தில் உபாத்யாந காரணமும், “அவயயம் பீஜம்” (அழியாத காரணம்) எனனும் இவ்விடத்தில் நிமித்தம், ஸஹகாரி எனனும் மற்ற இருவகை ஸாமாந்ய காரணங்களும் சொல்லப்படுகின்றனவாகையாலே புநருகதி இல்லை. உபாத்யாந காரணமான மண் முதலானவை கட்டம் முதலான காரயம் உண்டாகும்போது மாறுபாட்டை அடைகின்றன. குயவன் முதலான நிமித்தகாரணமும், தூண்டும் சகரம் முதலான ஸஹகாரிகாரணங்களும் கட்டம் முதலான காரயம் உண்டாகும்போது மாறுபாட்டையடைவதில்லை. அதனாலேயே இவற்றைக் குறிகரும் ‘பீஜ’ ஸப்ஜத்திக்கு ‘அவயயம்’ என்று விசேஷணம் இடப்பட்டது. பீஜம் (விதை) எனனும் ஸப்ஜஸ்வாரஸ்யததையொட்டி, இங்கு உபாத்யாநகாரணம் சொல்லப்படுவதாகக் கொண்டால், அந்த பீஜத்திற்கு ஆதாரமான பூமி முதலான தேயுளங்களை ‘பரபூவபரளயஸ்த்யாநம்’ எனனும் ஸப்ஜம் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேணும். பீஜ ஸப்ஜத்திற்கு ‘அவயயம்’ என்று விசேஷணமிட்டது—விதையிலிருந்து மரமும், மரத்திலிருந்து விதையும் மாறி மாறி உண்டாகையாகிற பீஜாவருநயாயததாலே விதைகள் முதலான உபாத்யான காரணங்கள் பரவாஹருபேண அழியாமலிருப்பதையிட்டு என்று கொள்ளவேண்டும். ஆக, ‘இவ்வுலகிலுள்ள சேதநாசேதநங்கள் அனைத்தோடும் பல வகைகளில் தொடர்புகொண்ட சேதநாசேதநப்பொருள்களைத்தாக்கும் அநதாயாமியாயிருப்பவன் நானே” என்று இந்த ஸலோகத்தில் கூறப்பட்டது. பதினாறுவது ஸலோகம் தொடங்கி பதினெட்டாவதான இந்த ஸலோகம் ஈருக சில முக்கியமான பொருள்களை எடுத்துக் காட்டுவதன் மூலம் உலகிலுள்ள எல்லாப்பொருள்களின் ஸததா (உதபத்தி) ஸத்திங்களும் தன் அத்தீனம் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 18

तपाम्यहमहं वर्षं निगृह्णाम्युत्सृजामि च ।

अमृतं चैव मृत्युश्च सदसच्चाहमर्जुन ! ॥ १९ ॥

19. தபாமயஹமஹம் வாஷம் நிக்ருஹ்ணாமயுத்ஸருஜாமி ச ।
அமருதம் சைவ மருதயுஸ்ச ஸத்துஸ்சாஹமாஜுந ! ॥

அாஜுந'—அாஜுனா!, அஹம்—நான், தபாமி—(அகூநி, ஸுராயன முதலானவாகளை ஸரீரமாகக் கொண்டு) வெப்பததையளிககிறேன, அஹம்—நான், வாஷம் நிக்ருஹ்ணாமி—(கிரணங்கள் முதலானவற்றை ஸரீரமாகக்கொண்டு கோடையில்)மழை நீரை இழுததுக கொளகிறேன,(வாஷம்) உதஸருஜாமி ச—(மழைக் காலத்தில் மேகம் முதலானவற்றை ஸரீரமாகக் கொண்டு) மழையைப் பொழியவும் செய்கிறேன. அஹம்—நான், அமருதம் சைவ—உலகினரைப் பிழைக்க வைக்கும் பொருள்களாகவும், மருதயு ச—உலகினரை அழிகும் பொருள்களாகவும் இருக்கின்றேன. ஸத்—நிகழ்காலத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களாகவும், அஸத் ச—இறந்த காலத்திலும், எதிர்காலத்திலுமுள்ள எல்லாப் பொருள்களாகவும் இருக்கிறேன

19. தாவமது செயவேன பாததா ததேதுமழை
மேவவது தன்னை விடுவேன—சாவவிடாத
தௌளமுது நானே செறுங்கூற றமுநானே
யுள்ளதில் தானதுநா னுற்று

பாததா—குந்தி புதரனே! நான்—நான், தாவம் அது செயவேன—(அகூநி, ஸுராயன முதலானவற்றை ஸரீரமாகக் கொண்டு) வெப்பததையளிககிறேன, நான்—நான், மழை ததேது—(கோடையில் கிரணம் முதலானவற்றால்) மழையை இழுததுக கொண்டு, அது தன்னை மேவ விடுவேன—(மழை காலத்தில் வருணன், மேகம் முதலானவற்றை ஸரீரமாகக் கொண்டு) அந்த மழையைப் பொழிவேன. நானே—நானே, சாவவிடாத தௌளமுது—உலகி

॥ भा ॥ अन्यादित्यादिरूपेणाहमेव तपामि ; ग्रीष्मादावहमेव
वर्षं निगृह्णामि । तथा वर्षासु चाहमेवोत्सृजामि । अमृतं चैव

னரை அழியாமல காக்கும் தூரகப் பொருள்களாயிருப்பவன், நானே—நானே, செறும் கூற்றமும்—உலகினரை அழிகும் பூதகப் பொருள்களாகவும் இருப்பவன், உற்று—அந்தாயாமியாய் இருந்து, உள்ளது—நிகழ் காலத்திலுள்ள பொருள்களாகவும், இலதானது—மற்ற காலங்களிலுள்ள பொருள்களாகவுமிருப்பவன், நானே—நானே

19. உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களின் பரவருத்தியும் தனக்கு அதீனமானதே என்று சொல்லி, பதினேந்தாவது ஸலோகத்திலிருந்து விவரிக்கப்பட்ட உபாஸ்யமான புகுவத ஸ்வரூபத்தின் ஸாவரதமகதவவாணனத்தை நிறைவுபடுத்துகிறான் (அஹம் தபாமி) அகூநி, ஆதித்யன், விளக்கு முதலானவற்றை ஸரீரமாகக்கொண்டு உலகிற்கு வெப்பத்தையளிப்பவன் நானே. அவாக்குடைய வெப்பத்தையளிக்கும் பரவருத்தி என அதீனமே என்றபடி. இயற்கையில் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு வெப்பத்தையளிக்கும் தன்மை இல்லையாகையால், அகூநி, ஆதித்யன், விளக்கு முதலானவற்றின் மூலம் வெப்பத்தை அளிக்கிறான் என்று கொள்ளப்பட்டது (அஹம் வாஷம் நிக்ருஹ்ணாமி உதஸருஜாமி ச) நானே கோடைக காலம் முதலானவற்றில் கிரணம் முதலானவற்றை ஸரீரமாகக்கொண்டு மழையை வெளிவிடாமல் இழுத்துக்கொள்கிறேன், நானே வருணன், மேகம் முதலானவற்றை ஸரீரமாகக்கொண்டு மழையைப் பொழியச்செய்கிறேன் ஒருவனே மழையை இழுத்துக் கொள்வதும், பொழிவதும் ஒரே தேவஸகாலங்களில் கூடாதாகையாலே காலபேதத்தினாலே இரண்டும் பொருந்தவைக்கப்பட்டது 'அஹம் கரது' என்று தொடங்கும் பதினாறாவது ஸலோகத்தில் யஜுஸ் ஸம்பந்நதிகளான அதித்யஜ்ஞங்ஸளும், 'பிதாஹம்' என்று தொடங்கும் பதினேழாவது ஸலோகத்தின் முற்பாதியில் பரஜாஸம்பந்நதிகளான அதிபரஜ்ஞங்ஸளும், 'வேத்யம் பவிதரம்' என்று தொடங்கும் பிற்பாதியில் வேதஸம்பந்நதிகளான அதிவேத்யங்ஸளும், 'கூதிர் பூததா' என்று தொடங்கும் பதினெட்டாவது ஸலோகத்தில் ஆதம்ஸம்பந்நதிகளான அத்யாதம்ங்ஸளும், 'தபாமயஹம்' என்னும் இந்த ஸலோகத்தின் முற்பாதியில் தேவஸம்பந்நதிகளான அதிதேவத்யங்ஸளும் தன்ன தீனமே என்று நிரூபிக்கப்பட்டன என்பது சிலர் வ்யாக்யானம்

मृत्युश्च—येन जीवति लोको येन च म्रियते, तदुभयमहमेव। किमत्र
बहुनोक्तेन; सदसच्चाहमेव—सद्यद्वर्तते, असद्यदतीतमनागतं च, सर्वा-
वस्थावस्थितचिदचिद्वस्तुशरीरतया तत्तत्प्रकारोऽहमेवावस्थित इत्यर्थः।
एवं बहुधा पृथक्त्वेन विभक्तनामरूपावस्थितकृत्स्नजगच्छरीरतया तत्प्र-
कारोऽहमेवावस्थित इत्येकत्वज्ञानेनानुसन्दधानाश्च मासुपासते॥१९॥

என்று தாதபாயசநதூரிகையில் காட்டப்பட்டது. ஆக, இதுவரையில் முக்யமான சில பொருள்களை எடுத்து, அவைகளுடைய ஸ்ததாஸ்திதி பரவருத்திகள் தன்னதீனம் என்று காட்டினான். அடுத்தபாத்தத்தில் ஸாதூகப்பொருள்களும், பூாதூகப் பொருள்களும் தன்னதீனமாயிருப்பவையே என்று காட்டுகிறான்—(அமருதம் சைவ மருதயுஸ்ச) உலகினரைச் சாவாமல் பிழைக்கவைக்கும் ஸாதூகப்பொருள்களும், அழிக்கும் பூாதூகப் பொருள்களும் நானே, அவற்றின் ஸ்ததாஸ்திதி பரவருத்திகளும் என்னதீனமே என்றபடி. மரணத்தை விளைக்கும் பொருளைக் காட்டும் மருதயு ஸபூதூத்திறகு எதிர்த்தட்டாக அமருத ஸபூதூத்தை பரயோகித்திருப்பதால், இங்கு அமருத ஸபூதூம் சாவாமல் காக்கும் ஸாதூகப் பொருள்களைக் குறிக்கிறது விஷததுக்கு எதிர்த்தட்டாகப் படிக்காமையாலே தேவாமருத்தத்தைக் குறிக்காது அமருத ஸபூதூத்ததுக்கு எதிர்த்தட்டாகப் படிக்கப்பட்டிருக்கையாலே, மருதயு ஸபூதூமும் யமன் முதலானவர்களைக் குறிக்காமல், அழிக்கும் பூாதூகப் பொருள்களைப் பொதுவாகக் குறிக்கிறது. இனி, கடைசி பாத்தத்தால் 'இப்படி முக்கியமான பொருள்கள் பல வற்றைச் சொல்லுவானேன்? எல்லாக் காலங்களிலுமுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் என்னதீனமே' என்கிறான்—(ஸ்த அஸ்த ச அஹம்) நிகழ்காலத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும், நிகழ்காலமல்லாத இறந்த காலத்திலும், வருங்காலத்திலுமிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களும் நானே எல்லா தேவர்களிலும், எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லா நிலைகளிலுமுள்ள எல்லாச் சேதநாசேதநப் பொருள்களையும் ஸரீரமாகக் கொண்டிருக்கையால், அவையனைத்தையும் விட்டுப் பிரியாத பரகாரங்களாகக் கொண்டிருப்பவன் நானே என்று கருத்து பொதுவாக ஸச்சூபூதூம் சேதநத்தையும், அஸச்சூபூதூம் அசேதனத்தையும் குறிக்கும்படியினும், முக்காலத்திலுமுள்ள எல்லாச் சேதநாசேதநப் பொருள்களும் தன்னதீனமே என்று காட்டுவதில் ஸவாரஸ்யம் அதிக்கமாகையால் ஸச்சூபூதூத்ததால் நிகழ்காலத்திலுள்ள எல்லாச் சேதநாசேதநப்பொருள்களும், அஸச்சூபூதூத்ததால் நிகழ்காலத்தைக் காட்டி

॥ ஞா ॥ एवं महात्मनां ज्ञानिनां भगवदनुभवैकभोगानां वृत्त-
मुक्त्वा तेषामेव विशेषं दर्शयितुमज्ञानां कामकामानां वृत्तमाह—

त्रैविद्या मां सोमपाः पूतपापाः यज्ञैरिष्टा स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते ।

ते पुण्यमासाद्य सुरेन्द्रलोकमश्नन्ति दिव्यान्दिवि देवभोगान् ॥ २० ॥

20. தரைவித்யா மாம ஸோமபா பூதபாபா

யஜ்ஞைஞரிஷ்டவா ஸவாகக்யதிம பராராதத்யநதே ।

தே புண்யமாஸாத்ய ஸுரேந்தரலோகம்

அஸநநதி த்யுவயாந த்யுவி தேவபோக்யாந ॥

ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति ।

एवं त्रयीधर्ममनुप्रपन्नाः गतागतं कामकामा लभन्ते ॥ २१ ॥

21 தே தம் புக்தவா ஸவாகக்யலோகம் விஸாலம்

க்ஷீணே புண்யே மாத்யலோகம் விஸநதி ।

ஏவம் தரயீத்யாமமநுபரபநநா.

க்யூதாக்யூதம் காமகாமா லபநதே ॥

தரைவித்யா — (வேத்யூநதத்திலல்லாமல்) மூன்று வேத்யூங்களில்* (பூரவபூக்யூததில்) சொல்லப்பட்ட த்யூமங்களில் மாததிரம் ஊன்றிநிற்பவர்களாய், ஸோமபா:— (இநத்யூரன் முதலானவாகளையே குறித்ததுசெய்யப்பட்ட யாக்யூங்களின் ஸேஷமான) ஸோமரஸத்தைப் பருகுகின்ற

லும் வேறுபட்ட இநதகரலத்திலும் எதிகரலத்திலுமுள்ள எல்லாச சேதநாசேதநப்பொருள்களும் குறிகப்படுவதாகக் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வண்ணமாக, பலவகைகளில் தனித்தனியாகப் பிரிந்து நிறகும் நாமரூபங்களோடுகூடிய பொருள்களடங்கிய உலகனைத்தையும் ஸரீர மாகக்கொண்டவனாயிருக்கையால், அவ்வப்பொருள்களை பரகாரமாகக் கொண்டவனாயிருப்பவன் நானே என்னும் காரணத்தால் பதினைந்தாவது ஸலோகத்தில் சொன்னபடி, என்னைக் காரியநிலையில் பலவாகவும், காரணநிலையில் ஒன்றாகவும் இருப்பவனாக அநுஸந்தித்தது உபாஸிக்கிருக்கள் என்று கருத்தது. (அாஜ்ந!) வெள்ளைநிறத்தவனே! வெள்ளைநிறத்தால் குறிகப்படும ஸதவஞ்ஞமுடைய நீ இத்தகைய உபாஸகனாகவேண்டும் என்று கருத்தது.

வாகளாய, பூதபாபா — (ஸவாககூம முதலானவற்றை அடையத தடையாயிருக்கும்) பாபங்களிலிருந்து நீங்கப் பெற்றவாகளாய, யஜ்ஞை — (இந்தூரன முதலான தேவா களை மாததிரம குறித்த) யஜ்ஞங்களாலே, மாம இஷ்டவா — (அந்த தேவதைகளுக்கு அந்தாயாமியாயிருக்கும்) எனனைக் குறித்தே (உண்மையில்) யாகூமசெய்து, ஸ்வாககூதிம பராதத்யநதே — (இந்திரன முதலானோரிடம்) ஸ்வாககூததை வேண்டுகிறார்கள். தே — அவர்கள், புண்யம் — இவ்வுலகத் துன்பங்களிலலாத, ஸுரேந்தரலோகம் — தேவேந்தர லோகத்தை, ஆஸாத்ய — அடைந்து, திஷி — அங்குள்ள பல இடங்களில், திஷ்யாந — இவ்வுலக அநுபூவங்களைக் காட்டிலும் சிறந்த, தேவபேகூந — தேவர்களுடைய பேகூங்களை, அஸநந்தி — அநுபூவிககிறார்கள். தே — அவா கள், விஸாலம் — பரந்ததான, தம் ஸ்வாககூலோகம் — அந்த ஸ்வாககூத்திலுள்ள பேகூங்களை, பூகதவா — அநுபூவித்து, புண்யே க்ஷணே — (அந்த அநுபூவத்திற்குக் காரணமான) புண்யம் அழிந்தவளவில், மாத்யலோகம் விஸநதி — (மறு படியும்) மனித உலகிற்கு வருகிறார்கள் ஏவம் — இவ்வண்ண மாக, தரயீத்யாமம் அநுபரபநா — (வேதூந்த ஜ்ஞாநமில்லா மல்) மூன்று வேதங்களின் பூவபூகூத்தில் சொன்ன யாகூதித்யாமங்களுையே அநுஷ்டிப்பவர்களாய, காமகாமா — (அவற்றில் சொன்ன) விருமப்பபடும் ஸ்வாககூதிகளி லேயே விருப்பமுடையவர்களாய, கூதாகூதம் ஸபூநதே — (அலபமும, அஸதீரமுமான) ஸ்வாககூதிகளுையே அடைந்து மறுபடியும் மறுபடியும் திருமபி வருகிறார்கள்

- 20 இந்தவெனே வேதத் தியலகினு ரெச்சததால
வநதிற்றைஞ்சித் தமவினேபோய வானிரபய — ரந்தவவா
சென்றமரா நாடனைந்து தேவாதம் போகத்தை
நின்றமாந்து துயப்பார நிகழந்து
வேதத்து இயலகினுரா — (வேதூந்தத்திலல்லாமல்)
மூன்று வேதங்களில் (பூவபூகூத்தில்) சொல்லப்பட்ட

தூமங்களில் மாததிரம ஊன்றிநிற்பவர்களாய், தம வினை போய—(ஸோமபானமசெய்து அதனால் ஸவாகக்யம் முதலான வறறை அடையததடையாயிருக்கும்) பாபங்களிலிருந்து நீங்கப்பெற்றவர்களாய், எச்சததால்—(இந்தூரன முதலான தேவர்களை மாததிரம குறித்த) யஜ்ஞங்களாலே, இந்த எனை வந்து இறைஞ்சி—(அந்த தேவதைகளுக்கு அந்தாயாமியாயிருக்கும்) எனனைக் குறித்தே(உண்மையில்) யாக்யம்செய்து, வான இரப்பா—(இந்திரன முதலானோரிடம்) ஸவாகக்யத்தை வேண்டுகிறார்கள் அந்த அவா—அத்தகைய அவர்கள், அமரா நாடு—(இவ்வுலகத் துன்பங்களில்லாத) தேவ லோகத்தை, சென்று அணைந்து—சென்று அடைந்து, தேவா தேவர்களுக்குரிய ஸுகூநுபுவங்களை, நின்று—தேவ தம போகத்தை—லோகத்தில் ஆங்காங்கு இருந்து, அமாந்து—(சிறந்த அவவநுபுவங்களில்) பொருந்தி நின்று, நிகழ்ந்து துயப்பா—(அநுபுவிப்பார்கள்).

21 பொன்னகரில் வாழ்வெய்திப் புண்ணியத்தின் குறையபன்னினவ ரிவவுலகிற பாடழிந்தே—பின்னடைவா [ய்யை காக்குமறைத் தன்மைக் கதியடைந்தா காமத்தாற போக்குவரத் தேபெறுவா பூண்டு

பொன்னகரில் வாழ்வெய்தி—ஆசைப்படத்தக்க ஸவாகக்ய லோகத்தில் அநுபுவங்களை அடைந்து, புண்ணியத்தின் தன் குறையைபன்னினவா—(அங்கிருக்கும்போதும் ஸவாகக்யாநுபுவத்திற்குக் காரணமான) புண்ணியம் குறைவதை அநுஸந்தித்து வருந்துகின்றவர்களாய், பின் பாடு அழிந்தே—கடைசியில் புண்ணியம் முழுவதும் அழிந்தவுடன், இவ்வுலகில் அடைவா—இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் (பிறவியை) அடைகிறார்கள். காக்கும மறைத் தன்மை கதி அடைந்தா—(வேதூரந்த ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களாய் யாக்யம் முதலான வறறல்) ரக்ஷிக்கும் வேதூங்களில் சொன்ன தூமங்களை அநுஷ்டிப்பவர்களாய், காமத்தால்—(அவற்றில் சொன்ன ஸவாகக்யாதிங்களில்) விருப்பத்தால், பூண்டு போக்குவரத்தே பெறுவா—(அலபமும், அஸ்திரமுமான) ஸவாகக்யாதிக்களையே அடைந்து மறுபடியும் மறுபடியும் திருமபிவருகிறார்கள்.

॥ भा ॥ ऋग्यजुस्सामरूपास्तिस्रो विद्यास्त्रिविद्यम् ; केवलं त्रिविद्य-
निष्ठास्त्रैविद्याः, न तु त्रय्यन्तनिष्ठाः। त्रय्यन्तनिष्ठा हि महात्मानः

20 'மஹாதமாந மாம ஜ்ஞாதவா அநயமநஸ பூஜநதி''
[கீதை 9-13] [மஹாதமாக்கள என்னையறிநது வேறு எதிலும்
நெஞ்சு செலுத்தாதவாகளாய என்னிடம் புகதி செலுத்துகிருடாகள்]
என்று தொடங்கி, ஜ்ஞாதிகளாய, புகுவத்பூவததையே பய
னாகக் கொண்டவாகளான மஹாதமாக்களின் பூஜனம், கீததனம்
முதலான ஸவ்ருபநிருபகத்யாமங்களை (தனித்தன்மைகளை) இதுவரை
யில் விவரித்தான இனி, 22-வது ஸலோகம் தொடக்கமாக அவா
களுடைய நிருபிதஸவ்ருபவிஸேஷணங்களை (மற்ற பெருமைகளை)ச்
சொல்லப்படுகிறவனாய அவாகளுக்கு நோ எதிர்த்தட்டாயிருப்பவாக
ளாய தாழ்ந்த பூல்களை விரும்புகிறவாகளான அறிவிலிகளின் தனித்
தன்மைகளை இங்கு கூறுகிருன. 'பரம் பூவம் அஜாநாத' [கீதை
9-11] என்று எடுக்கப்பட்ட அறிவிலிகளில் ஒருவகையான இவாக
ளுடைய அறிவினமையை விளக்குகிருன இந்த ஸலோகத்தில்.
(தரைவித்யா) வேத்யாநதத்தில் ஊன்றிநிலலாமல் ரூபயஜ்ஸ
ஸாமங்களாகிற மூன்று வேத்யங்களின் பூவப்பூகத்தில் சொல்லப்
பட்ட த்யாமங்களிலமாததிரம் ஊன்றிநிறப்பவாகள் மூன்று வேத்யங்
களாகிற தரிவித்யைகளின் ஸமாஹாரம் (கூட்டரவு) தரிவித்யமாதிறது
த்யுவிஞ்சுஸமாஸமாயகையால் தரிவித்யம் என்று ஒருமையும், நபுமஸக்
லிங்கமும் வருகிறது "அகாராரதோத்தரபதோ த்யுவிஞ்சு ஸதரியாம
இஷ்ட" [அஷ்டா 2-4-17. வா 1556] [அகாராரதத்தை மேற்
பத்யமாக்கொண்ட த்யுவிஞ்சுஸமாஸத்தில் ஸதரீலிங்கம் வரும்]
என்கிற வாராததிகத்தினபடி, 'தரிவித்யா' என்று ஸதரீலிங்கம்
வரவேண்டுமேயெனில் இந்தப் பொதுவித்யைக்கு விதிவிலக்கைக்
காட்டும் "பாதராத்யாநதஸயந்" [வா 1559] [பாதரம் முதலான
வற்றைக் கடைசியில்கொண்ட பத்யங்களுக்கு ஸதரீலிங்கம் வராது.
நபுமஸக்லிங்கமே வரும்] என்னும் வாராததிகத்தினபடி, பஞ்சபாதரம்,
சதுராயுதம் தரிபூவநம் முதலான பத்யங்களைப்போலே தரிவித்யம் என்று
வந்திருக்கிறது தரிவித்யத்திலமாததிரம் ஊன்றிநிறப்பவாகள் தரை
வித்யாகள் "தத்யுதீதே தத்யுவேத்ய" [அஷ்ட 4-2 59] என்னும் ஸூத்
ரத்தினபடி, தரிவித்யத்தை அறிநது அத்யயனம்செய்து அதின் அாத
த்யத்தில் ஊன்றிநிறப்பவன் என்னும் பொருளில் அண் பரதயயம் வநது
தரைவித்யம் என்று ஆகிறது மூன்றுவேத்யத்திலமாததிரம் ஊன்றி
நிறப்பவாகள் என்றதாலே, வேத்யாநதத்தில் ஊன்றிநிலலாதவாகள்
என்றும் தேறுகிறது வேத்யாநதநிஷ்டயர்களான மஹாதமாக்களோ
வெனில், முறகூறிய முறையில் வேத்யத்தின் பூவப்பூகத்தோடு
உத்தரப்பூகத்தோடு வாகியற எல்லாப்பகுதிகளாலும் அறியப்

पूर्वोक्तप्रकारेण निखिलवेदवेद्यं मामेव ज्ञात्वाऽतिमात्रमद्भुत्कारितकीर्त-
नादिभिर्ज्ञानयज्ञेन च मदेकप्राप्या मामेवोपासते । त्रैविद्यास्तु वेद-
प्रतिपाद्यकेवलेन्द्रादियागशिष्टसोमान् पिबन्तः, पूतपापाः—स्वर्गादिप्राप्ति-
विरोधिपापात्पूताः, तैः केवलेन्द्रादिदेवत्यतयाऽनुसंहितैर्यज्ञैर्वस्तुतस्तद्रूपं
मामिष्टा, तथावस्थितं मामजानन्तः स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते । ते पुण्यम्—

படுபவன நானே என்று அறிந்தது. என்னிடம் எல்லையற்ற புகதி யினாலேற்படுவதாக 14-வது ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட கீததனம், நமஸ்காரம் முதலானவற்றாலும், 15-வது ஸலோகத்தில் சொல்லப் பட்ட ஜ்ஞாநயஜ்ஞததாலும் என்னை ஒருவனையே பராயமமாகக் கொண்டு என்னையே உபாஸிக்கிறார்கள் தரைவித்யார்களைப்போலே என்னையறியாமல் ஸவாகக்ஷாதிஃகளை பராயமமாகக்கொண்டு அதன் பொருட்டு இந்திரன் முதலிய தேவதைகளைமாததிரம் உபாஸிப்ப தில்லை என்று கருத்து மேற்பத்யங்களில் இக்கருத்தை விவரிக்கிறுன் இப்படி வேதத்தில் ஸவாகக்ஷாதிஃஸாத்யனமான பூவபூக்யத்தை மாததிரம் தரிசித்யம் என்று குறிப்பதுபோலே, மோக்ஷஸாத்யனமான உததரபூக்யத்தை (வேதநாதபூக்யத்தை) “ சதுரத்தி வித்யா ” [நான்காவது வித்யை] என்று குறிப்பதுண்டு. “ஏஷா தேஃஸவீக்ஷிக் வித்யா சதுரத்தி ஸாமபராயிக்” [பூரதம். மோக்ஷ 319-46] “சதுரத்தி ராஜஸாத்யூல வித்யைஷா ஸாமபராயிக்” [பூரதம் மோக்ஷ 319-35] என்னும் பரமாணங்கள் காண்க. (ஸோம்பா) இந்தரன் முதலானவாகளையே குறித்துச் செய்யப்பட்ட—பூவபூக்யத் தில் சொன்ன யாக்யங்களின் ஸேஷமான ஸோமரஸத்தைப் பருகு கின்றவர்கள், மஹாதமாக்களான உபாஸகாளுக்கும் புகதிகு அங்குமாக யாக்யங்களைச் செய்வதும், ஸோமரஸத்தைப் பருகுவதும் உண்டு. ஆனால் அவர்கள் ‘இந்த யாக்யங்கள் அந்தாயாமியான நாராயணனுக்கு ஆராத்யனமாயிருப்பவை’ என்று நினைத்துச் செய வார்கள், தரைவித்யாகளோவெனில், இந்திரன் முதலானவர்களுக்கே ஆராத்யனம் என்று நினைத்துச் செய்வார்கள் வெறும் ஸோம்பாநம் அத்யாமமாயினும் தரைவித்யாகள் இந்தரன் முதலானாருக்கு ஆராத்யன மாக நினைத்துச்செய்யும் யாக்யங்களில் வேதவிஹிதமாகையாலே அது ஸவாகக்ஷஸாத்யனமாக ஆகிறது (பூதபாபா) இந்த ஸோம்பானத் தாலே ஸவாகக்ஷத்தையடையத் தடையாயிருக்கும் பரபங்கள் நீங்கப் பெற்றவர்கள். அடுத்துச் சொல்லுகிறபடி, இவர்கள் பிராததிப்பது ஸவாகக்ஷமேயாகையாலே அதற்கு ஸாத்யனமான யாக்யங்களில் இவர்கள் செய்யும் ஸோம்பானம் ஸவாகக்ஷத்திற்குத் தடையா யிருக்கும் பரபங்களையே போக்குகிறது என்று கொள்ளவேண்டும்.

दुःखासंभिन्नं सुरेन्द्रलोकं प्राप्य तत्र तत्र दिव्यान् देवभोगानश्नन्ति । ते तं

(யஜுளு,) இந்திரன் முதலான தேவர்களைமாதிரம் குறித்துச் செய்யப்பட்ட வேதோகதமான யஜுளுகளாலே, (மாம் இஷ்டவா) என்கை ஆரத்தித்து இவர்கள் அறியவில்லையாயினும் அந்த யாக்ஷங்கள் அந்த தேவதைகளுக்கு அந்தாயாமியான எனக்கே உண்மையில் ஆரத்தனமாயிருக்கின்றன என்று கருத்து. இவவுண்மையை அறியாமையாலேயே இவர்களுக்குத் தாழ்ந்த பூலன் கிடைக்கிறது. இவ்விஷயத்தை அடுத்தபடி 23, 24, 25-வது ஸலோகங்களில் வெளிப்படுத்தப்போகிறான் கண்ணன். (ஸவாக்ஷதிம் பராதத்யநதே) இந்திரன் முதலானரிடம் ஸவாக்ஷத்தை வேண்டு கிறார்கள் ஸவாக்ஷம் வேண்டும் என்னும் எண்ணம் யாக்ஷத்தை அநுஷ்டிப்பதற்கு முன்பே இருந்தபோதிலும், யாக்ஷத்தைச்செய்த பின்பே 'ஸவாக்ஷத்தைக் கொடுக்கவேணும்' என்று வாயாலே வேண்டுவது பொருந்தாமையாலே "இஷ்டவா பராதத்யநதே" [யாக்ஷத்தைச் செய்து வேண்டுகிறார்கள்] என்று சொல்லப்பட்டது இங்கு ஸலோகத்திலும், பூரூஷயத்திலும் ஸவாக்ஷம் என்றது அது போன்ற தாழ்ந்த மற்ற பூலன்களுக்கும் உபலக்ஷணம் (தே புண்யம் ஸுரேந்தரலோகம் ஆஸாத்ய) அவர்கள் இவவுலகத் துன்பங்கள் கலக்காத தேவேந்தரலோகத்தை அடைந்து. புண்யகாமததையோ அதனலேறபடும் தேவதாபரீதியையோ தேவேந்தரலோகத்தோடு ஒரேவேற்றுமையில் படிப்பது ஒட்டாது தேவேந்தரலோகம் ஜீவனைப் பரிஸுத்தப்படுத்துவது என்று ஸாஸ்தரங்களில் பரஸித்தியில்லாமை யால் இங்கு புண்யஸப்தத்துக்கு 'பாவனம் (பரிஸுத்தப்படுத்துவது) என்று பொருள்கொள்ளவும் முடியாது. ஆகையால் இங்கு புண்ய ஸப்தம் புண்யத்தின் பூலமான இவவுலகத் துன்பமின்மையைக் குறிக்கிறது என்று கொள்ளவேண்டும் அன்றிக்கே, புண்யஸப்தம் புண்யத்தின் பூலமான ஸுகூத்தைக் குறித்து, ஸுகூமயமான தேவேந்தரலோகம் என்று பொருள்பட்டு, இவவுலக்துன்பமில்லாதது என்பது அாதத்தாத ஸித்தியுக்கிறது என்றும் கொள்ளலாம் இந்த ஸலோகத்தின் முற்பாதியில் 'யஜுளுரிஷ்டவா' என்று புண்ய காமங்கள் குறிக்கப்பட்டுவிட்டபடியாலே, இங்கு புண்யம் என்றது லக்ஷணையாலே 'புண்யஸாத்யம்' என்று பொருள்படுகிறது என்று கொண்டால், முற்பாதியில் சொன்ன அாதத்ததையே திருப்பிக் கூறுதலாகிற புநருகதி தோஷம் ஏறபடும். (திஷ்வி திவ்யாந தேவ பேராக்ஷாந அஸநந்தி) தேவேந்தரலோகத்தில் ஆங்காங்குள்ள பிரகீ-62

विशालं स्वर्गलोकं भुक्त्वा तदनुभवहेतुभूते पुण्ये क्षीणे, पुनरपि मर्त्यलोकं

தேயுஸங்களில் மிகச்சிறந்த ஆச்சரியமான தேவபேராக்ஷங்களை அநுபூவிக்கிறார்கள் 'ஸுரோத்ரலோகம் ஆஸாத்ய' [தேவேந்திரலோகத்தையடைந்து] என்று கூறியபின்பு, மறுபடியும் 'திஃவி' என்றது அந்த லோகம் முழுவதையும் குறிக்காமல் அதிலுள்ள பிரதேயுஸங்களையே குறிப்பதாகவேண்டும் இங்ங் 'திவ்யாந' என்றது 'திஃவி பூவாந' என்று பிரிந்து, இவ்வுலக பேராக்ஷங்களைக்காட்டிலும் அதிகமயக்கத்தைத் தரும் தேவலோக பேராக்ஷங்களைக் குறிக்கிறது. 'தேவபேராக்ஷாந' என்றது 'தேவாகளுக்கு பேராக்ஷமாவைகளை' என்று பொருள்படுகிறது பூமியிலுள்ள யாகுபசு ஹவிஸஸு முதலானவையும் தேவாகளுக்கு பேராக்ஷமாவையாகையாலே, அவற்றைத் தவிர்த்து தேவலோகத்திலுள்ள பேராக்ஷப்பொருள்களையே குறிப்பதற்காக 'திவ்யாந தேவபேராக்ஷாந' என்று விசேஷிக்கிறது ஏறகனவே தேவாகளுக்கு பேராக்ஷமாயிருக்கும் பொருள்களை, புதிதாக அங்கு சென்றவர்கள் எப்படி அநுபூவிக்கமுடியும்? எனில், ஸ்வரூபத்தாலும், காலத்தாலும் அளவுபட்டிருந்தபோதிலும் மிக விரிவான பேராக்ஷங்களாகையாலே, தம்மை ஆராதித்தது, தேவலோகத்திற்கு வந்தவர்களுக்கு தேவாகள் தங்களது பேராக்ஷங்களில் சிலவற்றைப் பிரித்துக்கொடுக்கிறார்கள் என்று கொள்ளவேண்டும் (அஸநந்தி) சாப்பிடுகிறார்கள் என்று நேரே பொருளானாலும், அநுபூவிக்கிறார்கள் என்றே கொள்ளவேண்டும். அடுத்த ஸலோகத்தில் 'பூகத்வா' (அநுபூவித்து) என்றல்லவோ இது எடுக்கப்படுகிறது. "அன்னவாதம் மானோகம் உண்டு ஆங்கு அணிமுறுவல், இன்னமுதம் மாந்தியிருப்பா" [பெரியதிருமடல்] என்றவிடத்தில் திருமங்கையாழ்வாரும், 'அநுபூவித்து' என்னும் பொருளிலே 'உண்டு' என்று வழங்கினானோ (திஃவி தேவபேராக்ஷாந அஸநந்தி) இவ்விடத்தில் பெரியதிருமடலிலே "அறத்தின் வழியுயன்ற அன்னவாதம் கண்டாகள், ஆயிரக்கண வானவாகோன்" [கண்ணி 19] என்று தொடங்கி "இன்னமுதம் மாந்தியிருப்பா, இதுவன்றே அன்ன அறத்தின் பயனாது" [கண்ணி 36, 37] என்பதீர்க்குவுள்ள பெரியதிருமடல் கண்ணிகள் அநுஸந்திக்கத்தக்கவை

20.

21. இனி, அடுத்த ஸலோகத்தில் இவர்கள் படும் எளிவரவைகாட்டுகிறான். (தே தம் விஸாலம் ஸவாக்ஷலோகம் பூகத்வா) அவர்கள் அந்த விஸ்தாரமான ஸவாக்ஷலோகத்தில் ஏறப்படும் பேராக்ஷங்களை அநுபூவித்து. 'விஸாலம்' என்றது இவ்வுலக பேராக்ஷங்களை

विशन्ति । एवं त्रयन्तसिद्धज्ञानविधुराः काम्यस्वर्गादिकामाः केवलं

காடடிலும் விரிவாயிருப்பதைக் காட்டுகிறது 'ஸவாகக்ஷலோகம்' என்றது ஸவாகக்ஷலோகத்தில் ஏற்படும் அநுபூவங்களைச் சொல்லுகிறது (புணயே க்ஷீணே மாதயலோகம் விஸந்தி) ஸவர்க்கூருபூவததுக்குக் காரணமான புணயம் அழிந்தவளவில், மனிதாவாமும் பூலோகத்திற்குத் திரும்பி வருகிறார்கள். ஸவாகக்ஷூருபூவததால் இவனுடைய எல்லாப் புணயங்களும் அழியும் என்று எந்த ஸாஸ்திரமும் கூறவில்லை. நோமாருக், ஸவாகக்ஷத்தை அநுபூவித்தபின் எஞ்சிய புணயகாமத்துடன் பூமிக்கு வந்து நறகுடியில் பிறக்கிறான் என்று ஸாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஆகையால், புணயம் அழிந்தவளவில் என்று இங்கு கூறியது 'ஸவாகக்ஷத்தை அநுபூவிப்பதற்குக் காரணமான புணயம் அழிந்தவளவில்' என்றே பொருள்படும் இப்படி புணயம் அழிந்தவுடன் ஸவாகக்ஷூருபூவம் முடிந்ததுவிடும் எனப்பது ஸவாகக்ஷூருபூவம் செய்பவனுக்கே தெரியுமாய்கையால் 'ஸவாகக்ஷே஽பி பாதபீதஸய க்ஷயிஷ்டேனா நாஸ்தி நிர்வருதி' [வி-பு 6-5-50] [ஸவாகக்ஷத்திலும் 'புணயம் குறைந்தவுடன் ஸவாகக்ஷத்தைவிட்டு விழுந்துவிடுவோமே' என்று பூயப்படும் ஸவாகக்ஷூருபூவம் செய்பவனுக்கும் ஆனந்தமும் இல்லை] என்கிற படியே ஸவாகக்ஷத்தில் இவன் அநுபூவிக்கும் ஆனந்தமும் ஓர் ஆனந்தமாய்க் தோன்றுவதில்லை எனபதும் இதனால் உணரத்தக்கப்படுகிறது 'மாதயலோகம்' என்றதால் மரணமடைவதையே இயல்வாகக்கொண்ட பூலோகத்திலும் நிலையான வாழ்வில்லை என்று உணரத்தக்கப்படுகிறது (ஏவம் தரயீதூமம் அநுபரபநா) இவ்வண்ணமாக வேதூநதஜ்ஞானமில்லாமல், வேதூத்தின் பூவபூாகத்தில் சொன்ன யாகூாதி தூாமங்களை மாததிரம் அநுஷ்டிப்பவர்கள், 'ஏவம்' என்றது 'தரைவித்யா' என்று முன் ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்டபடி, வேதூநத ஜ்ஞானமில்லாமல் வேதூத்தில் பூவபூாகத்தில் சொன்ன காமங்களை மாததிரம் பறறிநிற்பவர்கள் என்று காட்டுகிறது இந்தக் காமங்களையே பூகூவதூாராதூனமாயிருப்பவை எனனும் வேதூநதஜ்ஞானத்தோடு செய்தால், அவை திரும்பி வருதலில்லாத மோக்ஷத்துக்குக் காரணமாகின்றன. இந்த ஸலோகத்தில் பூலோகத்துக்குத் திரும்பி வருவதாகக் கூறுகையாலே, இவர்கள் வேதூநத ஜ்ஞானமில்லாதவர்கள் எனப்பது ஸித்தமும், (காமகாமா கூதாகூதம் லபூநதே) தாங்கள் விரும்பும் ஸவாகக்ஷம் முதலான அலபாஸதீரபூலன்களிலே ஈடுபாடுடையவர்களாய், அந்த ஸவாகக்ஷம் முதலான பூலன்களை அநுபூவித்துவிட்டு, மறுபடியும்

त्रयीधर्ममनुप्रपन्नाः गतागतं लभन्ते—अल्पास्थिरस्वर्गादीननुभूय पुनः पुनर्निवर्तन्त इत्यर्थः ॥ २० ॥ २१ ॥

॥ भा ॥ महात्मानस्तु निरतिशयप्रियरूपमच्चिन्तनं कृत्वा मामन-
वधिकातिशयानन्दं प्राप्य न पुनरावर्तन्त इति तेषां विशेषं दर्शयति—

மறுபடியும் இந்த பூலோகத்துக்குத் திருப்பி வருகிறார்கள். 'காம காமா' என்றதில் முதல காம ஸப்தம் 'காமயந்த இதி காமா' [விருமப்படுகின்றனவாகையாலே ஸ்வாகக்ஷம் முதலானவை காமம் எனப்படுகின்றன] என்கிற காமணியுத்தத்தியாலே, விருமப்பபடும் பூலனாக குறிக்கிறது. இங்கு இவர்கள் விருமபுவது ஸ்வாகக்ஷம் முதலானவற்றையேயாகையாலே அவற்றைக் குறிக்கிறது 'கூதா க்ஷம்' எனலும் ஸப்தம் போகஞுவரத்தைக் குறிப்பதாயினும், இங்கு தாழ்வைக் குறிக்கும் பரகரணமாகையாலே இவர்களடையும் பூலன்கள் அஸ்திரமாகவும், அலப்பமாகவும் இருக்கின்றன என்று காட்டுகிறது. 'புண்யம் ஸுரேந்திரலோகம்' என்று முந்தின ஸலோகத்தில் சொன்னபடி, ஸ்வாகக்ஷாநுபுவத்தில் இவ்வுலகத்துண்பங்கள் இல்லை என்றும், ஸுகூமே உள்ளது என்றும் தேறும்போது இதை அலபம் எனப்பது எப்படி? எனில் இந்த ஸ்வாகக்ஷம் முதலான வற்றை அநுபூவிக்குமபோதும் 'யதூ பஸுரேவம் ஸ தேவாநாம்' [புரஹ 3-4-10] [ஸ்வாகக்ஷத்துக்குச் சென்றவன் தேவர்களுக்குப் பஸுவைப்போலே அடிமைத் தொழில் செய்பவன்.] என்கிறபடியே தேவர்களுக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டியிருக்கையாலும், தன் ஸுகூத துக்கு மேலான புரஹ்மாதிஃ ஸுகூத்தை அநுஸந்திக்கையாலும் இந்த ஸ்வாகக்ஷஸுகூம் துண்பமாகவே உள்ளது அதுவும் நிலை நிலலாதது என்று நினைக்கும்போது மிகவும் துண்பமாகிறது. அது அழியும்போது மிக மிகத் துண்பமாகிறது ஏற்றச்சாலபோலே ஸ்வாகக்ஷத்துக்கும், பூமிக்ஷமாக மாறிமாறிவந்து மறுபடியும் மறு படியும் கூப்படிவாஸம், நோய் நரகம் முதலானவற்றையடைந்து, பொறுக்கவொண்ணாத பல துண்பங்களை அநுபூசிப்பதற்குக் காரண மாகவும் ஆகிறது இப்படி பரவாஹமாக ஏற்படும் துண்பங்களைக் காணும்போது இந்த ஸ்வாகக்ஷஸுகூம் அலபம் எனப்பதில் தடையுண்டோ? 'கூதா க்ஷம் காமகாமா லபுநதே' எனலும் பகுதி இவ வளவையும் உணர்த்துகிறது ஆக, ஜ்ஞாநிகளுக்கு நேர் எதிர்த தட்டாயிருப்பவர்களாய், தாழ்ந்த பூலன்களை விருமபுகிறவர்களான அறிவிலிகளின் தன்மைகள் விவரிக்கப்பட்டனவாயிற்று 20, 21

अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते ।

तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् ॥ २२ ॥

22 அநநயாஸிநதயநதோ மாம யே ஜநா பாயுபாஸதே ।
தேஷாம் நிதயாபியுக்தாநாம யோக்யுக்ஷேமம்

வஹாமயஹம் ॥

அநநயா —(எனனை நினைப்பது தவிர) வேறு பயனில லாதவாகளாய, மாம சிநதயநத*—எனனை நினைப்பவாக ளாய, யே ஜநா—எந்த மஹாதமாக்கள, (மாம) பாயு பாஸதே—எனனை (எல்லாக கலயாண சூணங்களோடும், எல்லா விபூதிகளோடும்) முழுமையாக உபாஸிக்கிறா களோ, நிதயாபியுக்தாநாம தேஷாம்—எனனோடு எப போதும் சோநதிருக்கையை விருமபும அவாகளுக்கு, அஹம்—நான், யோக்யுக்ஷேமம்—(எனனை அடைவதாகிற) யோக்யுத்தையும், (மறுபடியும் ஸமஸாரததுக்குத் திருமபி வராமையாகிற) க்ஷேமத்தையும், வஹாமி—அளிக்கிறேன்.

22 வேறினறி யெனனையெவா மெயநநினைநது சேவிப்பா
பேறெனறி யென்றும் பிரியாதே—தேறும்வா
தம்பேறும் யோக மிதுபிரியாச சேமநான
வனபேருச செயவன மகிழநது.

வேறினறி—(எனனை நினைப்பது தவிர) வேறு பயனில லாதவாகளாய, எனனை மெய நினைநது—எனனை உள்ளபடி நினைப்பவாகளாய, எவா—எந்த மஹாதமாக்கள, பேறு ஒன்றி சேவிப்பா—எல்லாக கலயாண சூணங்களோடும், எல்லா விபூதிகளோடும் முழுமையாகப் பொருநதி உபா ஸிக்கிறார்களோ, என்றும் பிரியாதே தேறும் அவா தம்— எனனோடு எப்போதும் பிரியாமல சோநதிருப்பதை விருமபும அவாகளுடைய, பேறும் யோகம்—(எனனை அடைவதாம்) பயனாகிற யோக்யுத்தையும், இது பிரியாச சேமம்—(மறுபடியும் ஸமஸாரததுக்குத் திருமபி வராமையாலே) இப்பேறு அழியாமையாகிற க்ஷேமத்தையும், நான்—நான், வன் பேறு—(எனக்குப்) பெரிய பேறு, மகிழநது செயவன— மகிழ்ச்சியோடு செயவேன

॥ भा ॥ अनन्याः—अनन्यप्रयोजनाः, मच्चिन्तनेन विनाऽऽत्म-
धारणालाभात् मच्चिन्तनैकप्रयोजनाः मां चिन्तयन्तो ये महात्मानो जनाः

22 முன இரண்டு ஸலோகங்களில் கூறப்பட்ட அறிவிதிகளுக்கு நோ எதிர்த்தட்டானவர்களாய், அறிவாளிகளில் தலைசிறந்தவர்களான மஹாத்மாக்களின் பெருமையை இந்த ஸலோகத்தில் மறுபடியும் தொடர்கிறான். “அவர்களுக்கு ஒப்பற்ற இனிமையையுடைய எனது நினைவாகிற புகதியே உபாயமாயுள்ளது. அவவுபாயத்தினால் பெறும் பயனும் எலையற்ற மேன்மையையுடைய ஆநந்தஸ்வரூபியாயிருக்கும் எனனை அநுபுவிப்பதாயுள்ளது. அவவநுபுவமும், இந்த ஸமஸாரமண்டலத்துக்குத் திருப்பிவருதலில்லாதபடி நியமவிபூதியிலேயே நடைபெறுகிறதாகையாலே அழிவற்றதாயுள்ளது. ஆக இப்படி உபாயதூஸையோடு பூலதூஸையோடு வாசியில்லாமல் தலைசிறந்த பெருமை பெற்றிருக்கிறார்கள இந்த மஹாத்மாக்கள்” என்று இந்த ஸலோகத்தில் கூறுகிறான். (அநநயா: சிந்தயந்த:) எனனை நினைப்பது தவிர வேறு பயன எதையும் கருதாதவர்களாய், எனனை நினைப்பதாகிற புகதியைச் செய்பவர்கள் “அநயமநஸ பூஜநதி” [கீதை 9 13] என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்டபடியே தம்முடைய புகதியையும் மோக்ஷஸாதூனமாக நினையாமல் ஸவயம் பரயோஜனமாக நினைக்கும் ஸித்தூதூராயநிஷ்டூராகள இங்ஙனம் அநநயசிந்தக் ஸபூதூதூக்கு முக்யாராததூமான மஹாத்மாக்களாவா, அந்த நிலையை அடைவதற்காக மோக்ஷஸாதூனமாக விதிக்கப்பட்ட புகதியோகூததை ஸாதூயோபாயமாகப்பற்றிநிற்கும் உபாஸகாகளை அநநயசிந்தக் ஸபூதூதூக்குப் பொருளாகக் கொள்ளும்போது ‘எனனைத்தவிர வேறு பயனை அறியாதவர்கள்’ என்று பொருள்கொள்ள வேண்டும் இவர்களும் காலகரமத்தில் “உலகு படைத்துண்ட எந்தை அறைகழல் சுடாப் பூநதாமரை. குடுதறகு, அவாவாருயிர உருகியுக்க, நேரிய காதல் அனபிலின்பீன்தேறல், அமுதவெள்ளம்” [திருவாசிரியம் 2] எனப்படும் புகதி வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து “உலகம் மூன்றினொடு நலவிடு பெறினும், கொளவதெண்ணுமோ தெளளியோர குறிப்பே” [திருவாசிரியம் 2] என்கிறபடியே புகதியை மோக்ஷஸாதூனமாக நினைப்பதினினும் நீங்கி, ஸவயம் பரயோஜனமாக நினைக்கத் தொடங்கிவிடுவார்களாகையாலே “எனனை நினையாம லிருந்தால் ஆதமதூரணத்தைப் பெருதவர்களாய், எனது நினைவாகிற புகதியையே பயனாக்கக்கொண்டவர்கள்” என்று அநநயஸபூதூதூதிற்குப் பூர ஷய த தி ல் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. அநநயஸபூதூததால்

पर्युपासते—सर्वकल्याणगुणान्वितं सर्वविभूतियुक्तं मां परित उपासते,
अन्यूनमुपासते, तेषां नित्याभियुक्तानाम्—मयि नित्याभियोगं काङ्क्ष-

விசேஷிக்கப்படடிருக்கையால் சிந்தனமாகிற புகதி, தன்னைத்தவிர வேறென்னறைப் பயனாகக்கருத இயலாதபடி ஒப்பற்ற ஸுகூருபமான்து என்று தேறுகிறது அடுத்த ஸலோகத்தில் “யே தவநய தேவதா புகதா” என்று தேவதாநதரபுகதாக்களை எடுக்கையாலே, இங்கு ‘அநநயா’ எனந்து அவாசளுக்கு பரதிகோடியைக் குறிக்கிறதாய் வேறு தெய்வங்களைத் தொழாதவாக்களைக் கூறுவதாகத் தோன்றுகிறதே எனில் வரப்போகிற ஸலோகத்தில் சொல்லப்போகிறவாக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவாக்களை இங்கு குறிக்கிறது என்று கூறுவதைக் காட்டிலும், முந்தின இரு ஸலோகங்களில் சொல்லப்பட்டவாக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவாக்களை இங்கு குறிக்கிறது என்று கொள்ளுவதே ஸ்வரஸமாகும் ஆகையால்—கடுமையான காயகலேஸுருபமான உபாயங்களை அதுஷ்டித்தி, கூடாதுரபுலன்களாகிற ஸவாகக்ஷம் முதலானவற்றைப் பெறும் அவாக்களைப்போலல்லாமல், ஸாதூனமாகிற புகதிமே ஒப்பற்ற ஸுகூருபமாய், பராயமமும் எல்லையற்ற ஆனந்தரூபமாய் லபிக்கப்பெற்றவாகள இவர்கள் என்று அநநயஸபூதத்துக்குப் பொருள்கொள்ளுவதே ஸ்வரஸமாகும். முன்பின் பரகரணங்களுக்கு ஒட்டாதாகையாலே அநநயசிந்தன ஸபூதத்தால் ஜீவபூரஹம் ஐகயாநுஸந்ததூனம் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்வது பொருந்தாது. ஆகையால், ‘சிந்தனத்தையே பரமபரயோஜனமாகக்கொண்டவர்கள்’ என்று பொருள்கொள்வதே பொருந்தும், (யே ஜநா) பிறவிப் பயன் பெற்ற எந்த மஹாதமாக்கள இது மஹாதமாக்களைக் கூறும் பரகரணமாகையாலே ஜநஸபூதம் ஜனனமடையும் அனைவரையும் குறிக்காமல் ஜநமஸாபுலயமாகிற பிறவிப்பயன்பெற்ற மஹாதமாக்களையே குறிக்கிறது “அனநநாந பிறநதிலேன பிறநதபின் மறநதிலேன்” [திருச்சந்த 64] என்பவர்களன்றோ இவர்கள். (யே மாமபாயுபாஸதே) எந்த மஹாதமாக்கள என்னைப் பரிபூரணமாக உபாஸிக்கிறார்களோ. “பரித உபாஸதே—பாயுபாஸதே” அதாவது, எல்லாக் கலயாணகுணங்களோடு கூடினவனாகவும், எல்லாச் செவ்வங்களும் நிறைந்த உபாயவிபூதிநாதுனாகவும் என்னை உபாஸிக்கிறார்கள என்று கருத்து எப்பெருமானுடைய விபூதிகளில் ஏகதேசமான ஓர் அசேதனத்தையோ, சேதனப்பொருளையோ பராயமமாக உபாஸிக்கும் பரதிகோபாஸகாக்களைப்போலல்லாமல் பரிபூரணமான பரபூரஹமத்தையே பராயமமாக உபாஸிக்கிறார்கள்

माणानाम्, अहं मत्प्रामिलक्षणं योगं, अपुनरावृत्तिरूपं क्षेमं च
वहामि ॥ २२ ॥

ये त्वन्यदेवताभक्ता यजन्ते श्रद्धयाऽन्विताः ।

तेऽपि मामेव कौन्तेय ! यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥ २३ ॥

என்று கருதது (நித்யாபிடியுகதாநாம தேஷாம்) எனனோடு எப போதும் சோநதிருகையை விருமபும அவாகளுக்கு. இவ்விபூதியி லிருக்கும் வரையில் இவாகளை எப்போதும் எம்பெருமானோடு சோந திருப்பவாகளாகக் கூறமுடியாதாகையாலே “ஆமஸாயாம கத ” என்னும் இலக்கண வழக்கையொட்டி, எம்பெருமானோடு எப்போதும் சோநதிருப்பதை விருமபுகிறவர்கள் என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (அஹம்) மேலான ஒளதூராயம் (வணமை), ஸௌரீலயம் (நீரமை), ஸௌலப்யம் (எளிமை), வாதஸலயம், ஸவாமிதவம், ஜஞாநம், பாகதி முதலான குணங்களுையுடைய நான். (யோக்யுக்ஷேமம் வஹாமி) எனனை அடைவதாகிற யோக்யுததையும், மறுபடியும் எனனைப் பிரிந்து ஸம்ஸாரமண்டலத்தாக்குத திருமபி வராமையாகிற க்ஷேமத தையும் அளிக்கிறேன கிடையாத பயன் கிடைப்பது யோக்யுமாகும். கிடைத்த அதை நிலையாக்குவது க்ஷேமமாகும் இங்ரு எம்பெருமா னையே பயனாக்ககொண்ட மஹாதமாக்களைப்பற்றிய பரகரணமாகை யாலே, எம்பெருமானை அடைவது அவாகளுக்கு யோக்யுமாகிறது. ஸம்ஸார மண்டலத்தாக்குத திருமபி வந்துவிட்டால் அந்த யோக்யும நிலைநிலலாமல போயவிடுமாகையாலே, அப்படித் திருமபிவராமலிருக் கச்செய்வது க்ஷேமமாகிறது ஆகையால், இங்ரு யோக்யுக்ஷேம ஸபூதத் தால் இவ்வுலகப் பூலன்கள் கிடைப்பதையும், அவற்றை நிலை யாக்குவதையும் பொருளாகக் கொள்வது பொருந்தாது ஆநுஷங்கியுக் மாக இவ்வுலகப் பூலன்களை எம்பெருமான அளித்தானாகிலும், இவர்கள் அவற்றை பராயமமாகக் கருதமாட்டார்களன்றோ. (வஹாமி) அளிக்கிறேன என்று கருதது. (அஹம் வஹாமி) இது உணமையில் தனக்கே பேறு என்று உணாததுகிருன். ஆக, தனனை நினைப்பது தவிர வேறென்றறியாத மஹாதமாக்களுக்கு, தானே தன பேருகத் தன்னை அடைவித்து, மறுபடியும் ஸம்ஸார மண்டலத்தாக்குத திருமபி வாராதபடி செயது, நித்யமான பூரஹமானந்தத்தை அளிப்பதாகக் கூறுவதன்மூலம், முன் இரு ஸலோகங்களில் கூறப் பட்டவாக்குக்கும், இவாக்குக்குமுள்ள நெடுவாசியைக் காட்டினு னாயிற்று

23 யே தவநயதேவதாபுகதா யஜநதே ஸரத்துயாநவிதா ।
தேதபி மாமேவ கௌநதேய' யஜநதயவிதிபூவகம் ||

கௌநதேய' — குந்தீபுதரனே!, யே து — எவாகள,
அநயதேவதாபுகதா — (இந்திரன், சிவன், பிரமன் முத
லான) மற்ற தேவதைகளிடம் புகதியுடையவாகளாய,
ஸரத்துயா அநவிதா — ஸரத்துதேயோடு கூடியவாகளாய,
யஜநதே — (அந்த தேவதைகளையே ஆராதிக்கத் தக்கவா
களாக நினைத்து) யாக்யம் முதலானவற்றால் ஆராதிக்கி
றாகளோ, தே அபி — அவர்களும், மாம் ஏவ — (அவா
களுக்கு அநதாயாமியாயுள்ள) என்கையே, அவிதிபூவகம் —
(எம்பெருமான அநதாயாமியாயிருக்கிறான் எனனும் உணா
வுடன் யாக்யம் முதலானவற்றைச் செய்யவேண்டும்
என்று) வேதக் விதிகளில் சொன்னபடியல்லாமல்,
யஜநதி — யாக்யம் முதலானவற்றைச் செய்கிறார்கள்.

23. மற்றுன தெயவத்தை மன்னி விருப்புற்றுப்
பற்று மெனவிறைஞ்சும் பண்பினரு — மற்றுன
வென்னையே யேத்திறைஞ்சி யெல்லாவே தாநதவிதி
தன்னையே யேயநதுணராதாம்.

மற்றுன தெயவத்தை மன்னி — என்கை காட்டிலும்
வேறுபட்ட தெயவங்களிடம் புகதாகளாகப் பொருநதி
ாடுபட்டு, விருப்புற்று — ஸரத்துதேயோடு கூடியவாகளாய,
பற்றும் என இறைஞ்சும் பண்பினரும் — அவர்களே அடை
யத்தக்கவர்கள் என்று ஆராதிக்கும் குணமுடையவா
களும், மற்றுன என்னையே ஏத்தி இறைஞ்சி — அனைவா
கும் அநதாயாமியாகையாலே அனைவருமான என்னையே
துதித்து ஆரதித்து, எல்லா வேதாந்த விதி தன்னையே
ஏயந்து உணராதாம் — (நான் அநதாயாமியாயிருக்கிறேன்
எனனும் அறிவுடனேயே மற்ற தெயவங்களைக் குறித்து
யாக்யம் முதலானவற்றைச் செய்யவேணும் எனனும்)
எல்லா வேதாந்த விதிகளையும் நன்கு அறியாதவர்களா
யிருக்கிறார்கள்.

॥ भा ॥ ये त्विन्द्रादिदेवताभक्ताः केवलत्रयीनिष्ठाः श्रद्धयाऽन्विताः
इन्द्रादीन् यजन्ते ; तेऽपि पूर्वोक्तेन न्यायेन सर्वस्य मच्छरीरतया
मदात्मकत्वेनेन्द्रादिशब्दानां च मद्वाचित्वाद्भस्तुतो मामेव यजन्ते,
अपि त्वविधिपूर्वकं यजन्ते। इन्द्रादीनां देवतानां कर्मस्वाराध्यतया

23. "எல்லா தேவதைகளும் உனக்கு ஸரீரமாகையாலே 20-
வது ஸலோகத்தில் சொன்னபடி உண்மையில் உனது ஆராதனம்
என்று அறிந்த நீ இந்தூராதிபுகளைக் குறித்து யாக்யம் செய்யபவா
களுக்கும் மோக்ஷரூபமான யோக்யுக்ஷேமத்தை ஜ்ஞானிகளுக்குப்
போலே ஏன் அருளுவதில்லை?" எனனும் அாஜுனனின் கருத்தை
யறிந்து, அதற்கு பதிலுரைக்கிருன இனி வரும் இரண்டு ஸ்லோ
கங்களாலே (யே து) 'து'ஸபூத்யம் அாஜுன்னுக்கு எழுந்த
ஸங்கையைப் போக்குவதற்காக ஏற்பட்டது இந்த ஸ்லோகம் என்று
காட்டுகிறது அனறிககே, சென்ற ஸலோகத்தில் எடுக்கப்பட்ட
ஜ்ஞானிகளைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்ட கேவல காமநிஷ்டூ
களைப் பற்றி இந்த ஸலோகம், பேசுகிறது என்பதைக் காட்டுவதாக
வும் கொள்ளலாம். (அநயதேவதா புகதா) என்னைத் தவிரந்த
இந்திரன், சிவன் முதலான மற்ற தேவதைகளுக்கு புகதாக்களா
யிருந்துகொண்டு. இதிலிருந்தே இந்த தேவதைகளுக்கு அநதாயாமி
நாராயண்ண எனப்பதை அறியாத வேத்யூவபூக்யுமாதர நிஷ்டூ
கள் இவர்கள் என்று விளங்குகிறது. (ஸ்ரத்யூயா அநவீதா .
யஜநதே) கீதை 7-21, 22 ஸலோகங்களில் சொல்லப்பட்ட ரீதியில்,
அந்த தேவதைகளை ஸரத்யூயோடு கூடினவாகளாய், யாக்யம்
முதலானவற்றால் ஆராதிக்கிறார்களோ. வேத்யூநதாத்தஜ்ஞானமில்
லாத இந்தூராதிபுகதாக்களாகையாலே இந்த யாக்யங்கள் இந்தூராதி
புகளுக்கே ஆராதனமாயிருப்பவை எனனும் நினைவோடு அவற்றைச்
செய்கிறார்கள் என்று இதிலிருந்து விளங்குகிறது. (தே஽பி மாமேவ
யஜநதி) அவர்களும்—கீதை 7-7. 9-4 முதலானவிடங்களில் சொல்
லப்பட்டபடி, எல்லாச் சேதநாசேதநங்களும் என்னுடைய ஸரீரமா
கையாலே அந்த இந்தூரன் முதலான தேவதைகளும் என்னை அந
தாயாமியாகக் கொண்டவர்களாகையால், இந்தூரன் முதலான
ஸபூத்யங்களும் அநதாயாமியான என்னையே குறிப்பவையாகையால்
உண்மையில் என்னையே ஆராதிக்கிறார்கள் ஆக இது வரையில்
அாஜுன்னுடைய ஸங்கை அநுவாத்யம் செய்யப்பட்டது. இனி,
'அப்படி என்னையே ஆராதிக்வும் அவர்களுக்கு நீ ஏன் மோக்ஷத்தை

अन्वयं यथा वेदान्तवाक्यानि * चतुर्होतारो यत्र संपदं गच्छन्ति देवैः
(ய. ஆ. 3. 11. 21) इत्यादीनि विदधति; न तत्पूर्वकं यजन्ते।
वेदान्तवाक्यजातं हि परमपुरुषशरीरतयाऽवस्थितानामिन्द्रादीनामाराध्यत्वं
विदधत् आत्मभूतस्य परमपुरुषस्यैव साक्षादाराध्यत्वं विदधाति। चतु-

அருளுவதில்லை? எனனும் கேள்விக்கு பதிலுரைக்கிறுன கடைசி பத்துதாலே—(அவிதிபூவகம்) வேதவிதிபபடியலலாமல அவாகன எனனை ஆராதிக்கையாலேயே அவாகளுக்கு ஆராதனத்தின் பூண பூலன கிடைப்பதில்லை என்று கருதது. 'விதி, ஸவஜ்ஞாநத்வாரா யஸ்ய பூவ —காரணம், தத்விதிபூவகம்; தத்நயத்விதிபூவ கம்'' [வேதவிதியானது அறியப்பட்டு எதற்குப் பூவமாக—கார ணமாக ஆகிறதோ அது விதிபூவகம், அப்படியலலாதது அவிதி பூவகம்] என்பது இதற்கு விசுரஹம். வேதாநத வாகயங்கள் இந்திரன் முதலான தேவதைகளை யாக்யம் முதலான காமங்களால் ஆராதிக்கத் தக்கவாகளாகச் சொல்லும்போது, ஆராத்யனான என்னுடைய ஸரீரமாயிருப்பதாலேயே அவாகளுக்கு ஆராதனத்தில் அநவயம் உண்டாவதாகக் கூறுகின்றன. தேவதைகளுக்கு அநத் யாமியான பரம்புருஷனுக்கே அக்காமங்கள் நேரே (இயலவாக அல்லது முக்கியமாக) ஆராதனமாகின்றன என்றும், அநதப் பரம்புருஷனுக்கு ஸரீரமாயிருக்கையாலே இந்திராதிக்களுக்கும் ஆராதனத்தில் அநவ யம் ஏற்படுகிறது என்றும் வேதாநத வாகயங்கள் கூறுகையாலே, பூவ பூக்யத்தில் இந்திரன் முதலான தேவதைகளை அநதநதக் காமங்களால் ஆராதிக்கத்தக்கவாகளாகச் சொன்னதோடு விரோத மில்லை. பூவபூக்யத்தில் இந்திராதிக்களுக்கு யாக்யங்களால் ஆரா திக்கப்படுகை சொல்லப்படுகிறது. வேதாநதங்களில் அநத இந்திரா திக்ள பரம்புருஷனை அநதாயாமியாகக் கொண்டவாகள என்று அவாகளது ஸவ்ரூபம் தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது. ஆகையால் எநத முரண்பாடும் இல்லை பரதாதத்நவித்யை முதலானவற்றில் எம்பெரு மானே உபாஸிக்கத்தக்கவனானும், உபாஸ்யனான அவனுடைய ஸரீரமாக இந்திரன் முதலானா அநவயிப்பதுபோலே, இந்திரன் முதலானாரைக் குறித்த யாக்யங்களிலும் ஹவிஸஸுக்கு முக்யோத் தேஸ்யனான பரம்புருஷனுக்கு விசேஷணமாக இந்திரன் முதலான தேவதைகள் அநவயிக்கின்றனா என்று கருதது. இக்கருத்தை வேதாநத வாகயங்கள் எங்கே சொல்லியிருக்கின்றன? எனில் "அநத பரவிஷ்டஸஸாஸதா ஜ்ஞாநம் ஸாவாதமா" [யஜுர் ஆரணயகம்

होतारः—अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादीनि कर्माणि, यत्र—परमात्मन्यात्मत-
याऽवस्थिते सत्येव तच्छरीरभूतैरिन्द्रादिदेवैः, संपदं गच्छन्ति —
इन्द्रादिदेवतानामाराधनान्येतानि कर्माणीतीमां संपदं (इमं संबन्धं)?
गच्छन्तीत्यर्थः ॥ २३ ॥

॥भा॥ अतस्त्रैविद्या इन्द्रादिशरीरस्य परमपुरुषस्याराधनान्येतानि
कर्माणि; आराध्यश्च स एवेति न जानन्ति, ते च परिमितफलभागिनः
च्यवनस्वभावाश्च भवन्ति; तदाह —

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च ।

न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेनातश्च्यवन्ति ते ॥ २४ ॥

24. அஹம் ஹி ஸாவயஜ்ஞாநாம் பேராகதா ச பரபுரேவ ச ।
ந் து மாமபிஜ்ஞாநநதி தததவேநாதஸ்சயவநதி தே ॥

3-10-2] [ஸாவவயாபியான பரமாதமா ஜீவாகளை உளநுழைநது
நியமிககிருண்] “யஸ்ய ஆதித்யஸஸரீரம்” [புருஹ 7.7-9] [எவ
னுக்கு ஆதித்யன ஸரீரமோ] முதலான வேதநாத வாக்யங்கள்
ஆதித்யன முதலான எல்லா தேவர்களுக்கும் பரமாதமாவே அநதா
யாமி என்று காட்டுகின்றன இவ்வாக்யங்களையெல்லாம் உட
கொண்டு “சதுரஹோதாரோ யதர ஸம்பதம் கச்சுநதி தேவை”
[யஜு ஆரண்யகம் 3 11 21] [அக்ஷுனிஹோதரம், தூஸ்பூணமாஸம்
முதலான காமங்கள்—பரமாதமாவானவன அநதராதமாவாயிருக்கை
யினாலேயே அவனுக்கு ஸரீரமான இநதூராதி தேவதைகளோடு
‘இநதூராதி தேவதைகளுக்கு ஆராதனமாயிருப்பவை
இக்காமங்கள்’ என்னும் ஸம்பநதத்தை அடைகின்றன] என்னும்
வேதவாக்யம், ‘பரம்புருஷன் அநதாயாமி’ என்னும் அறிவோ
டேயே இநதூராதி தேவதைகளைக் குறித்து யாக்யங்களைச் செய்ய
வேண்டும் என்று விதித்ததன்றோ (கௌந்தேய!) மஹாஜ்ஞானியான
குந்தியின் புதரான நீ இநத வேதநாத ஜ்ஞானத்துடன் ஸவ
தூமத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று கருத்து ஆக, வேதநாத
விதிப்படி எம்பெருமானை தேவதைகளுக்கு அநதாயாமியாக அநு
ஸந்திக்காமையாலேயே அநத யாக்யங்களுக்குப் பூலனாக அவர்களுக்கு
எம்பெருமான மோக்ஷத்தை அருளுவதில்லை என்றதாயிற்று 23.

அஹம் ஏவ ஹி — நானேயன்றே, ஸாவயஜ்ஞாநாம் — எல்லா யாக்யங்களுக்கும், பேராகதா ச—(அவற்றை) அநு பூவிப்பவனாகவும், பரபூ ச—(அவற்றிற்கு) பூலனளிப்பவனாகவும் இருப்பவன், மாம—(இத்தகைய) எனனை, தே து—பூவபூரக்யமாதரநிஷ்டாகளோவெனில், ந தததவேந அபி-ஜாநநதி—உள்ளபடி (அநதாயாமியாக) அறிவதில்லை. அத சயவநதி—ஆகையால் முக்கிய பூலனிலிருந்து நழுவி விடுகிறார்கள்.

24 ஆங்களைத்தது வேளவிகு மாராத தியனனே
பாங்கதனி னனே பலங்கொடுப்பே—எங்கெனனை
யிவவா றறியா ரிதனாலத தததுவததின
அவவா நழுவுவாசா வற்று

ஆங்கு—வேத்யத்தில் சொல்லப்படும், அனைத்து வேளவிகும—எல்லா யாக்யங்களுக்கும், ஆராததியன் நானே—ஆராதிக்ஷபப்படுபவன் நானே. அதனில் — அவவேளவிகளுக்கு, நானே — நானே, பாங்கு பலன் கொடுப்பேன்—நன்றாகப் பூலன் கொடுப்பேன், ஈங்கு—இவவிஷயத்தில், என்னை — எனனை, இவவாறு அறியார் — இவ்வண்ணம் (உள்ளபடி) அறியாதவர்கள், இதனால — இதனால, அத தததுவததின சாவற்று—முற்கூறிய மோக்ஷத்தை அடையாமல், அவவா(று) நழுவுவா — 21 வது ஸலோகத்தில் சொன்னபடி நழுவும் பூலன்களையே பெறுவா.

24. 'அனிதிபூவகம்' என்று சென்ற ஸலோகத்தில் சொன்னதை இந்த ஸலோகத்தில் விவரிக்கிறது. கேவலபூவபூரக்யநிஷ்டாகள் 'இநத்யூராதியேவதைகளுக்கு அநதாயாமியான பரம்புருஷனுக்கு ஆராத்யனாயிருப்பவை இக்காமங்கள், இவற்றால் ஆராதிக்ஷபப்படுவனும் அப்பரம்புருஷனே' என்று அறியாமையாலே அளவுள்ள அல்பாஸ்திரபூலன்களை அடைபவர்களாய், அநநதஸ்திரபூலனான மோக்ஷத்தினின்றும் நழுவுகின்றனர் என்கிறான் இந்த ஸலோகத்தில். (அஹமேவ ஹி ஸாவயஜ்ஞாநாம் பேராகதா) நானேயன்றே இநதிரன் முதலானாரைக் குறித்து, பூவபூரக்யங்களில் விதிக்கப்படும்

॥ भा ॥ प्रभुरेव च—तत्र तत्र फलप्रदाता चाहमेवेत्यर्थः ॥ २४ ॥

எல்லா யாக்யங்களையும் அநுபூவிப்பவன். (பேராகதா) அந்த யாக்யங்களால் இயல்பாகவும், முக்கியமாகவும் ஆராதீககப்படுபவன் இந்த ராதிக்குளுக்கு அந்தாயாமியான நானேயாகையாலே, நானே அவற்றை அநுபூவிப்பவன் என்று கருதுது. “செய்கைப்பயன் உண்பேனும் யானேயெனனும் செயயகமலக்கண்ணன் ஏறக்கொலோ” [திருவாய 5-6-4] என்று பூவநாபரகாஷத்தாலே பேசும்போது நமமாழ்வார இதை விவரித்தார். (அஹமேவ ஹி பரபூ ச) நானேயன்றே அந்த எல்லா யாக்யங்களுக்கும் பூலனளிகளும் பரபூவாகவும் இருக்கிறேன். “கூதிா பாததா பரபூ.” [கீதை 9-18] முதலானவிடங்களிற்போலே, ‘நியமிப்பவன்’ என்று ‘பரபூ’ ஸபூதத்திற்குப் பொருள் கொண்டால் ‘எல்லா யஜ்ஞங்களையும் நியமிப்பவன்’ என்று கூறுவதில் பரகரண ஸ்வாரஸ்யமில்லாமையாலே ‘எல்லா யஜ்ஞங்களுக்கும் பூலனளிப்பவனாயிருப்பதன் மூலம் பரபூவாயிருப்பவன்’ என்று பொருள் கொள்ளுவதே பொருந்தும்: (தே து மாம் ந தததவேந அபிஜாநநதி) முற்கூறிய கேவல பூவபூக்யநிஷ்டுர் கள இவ்வண்ணமாக என்னை எல்லா யஜ்ஞங்களுக்கும் ஆராதீயனாகவும், பூலபரத்யுத்கவும் உள்ளபடி அறிவதில்லை. (அத சயவநதி) ஆகையால் அக்காமங்களுக்கு முக்கிய பூலனான மோக்ஷத்தினின்றும் நழுவிவிடுகிறார்கள்; அலபாஸதீர பூலன்களையே பெற்றுவிடுகிறார்கள். உண்மையில் அவர்கள் செய்யும் காமங்கள் என்னையே ஆராதீயப்பவையாயினும், அவர்கள் அதை அறியாமையாலே முக்ய பூலனான மோக்ஷத்தைப் பெறுவதில்லை என் பரமகருணையினாலே அவர்கள் விருமபும் அலபாஸதீர பூலன்களை அந்த தேவதைகள் மூலமாக நானே அளிக்கிறேன்—என்று முன் ஸலோகத்தின் அவதாரிகையில் எழுப்பப்பட்ட ஆரஜுனனின் ஐயத்திற்கு பதில் கூறினாயிற்று. “அத தததவேந சயவநதி” என்று அநவயித்து, தததவேந என்பது மோக்ஷத்தைக் குறிப்பதாகவும், ஐந்தாம வேற்றுமையின் அாததத்தில் மூன்றாம் வேற்றுமை வந்துள்ளதாகவும் கொண்டாலும் இப்பொருளே ஸிஷ்யதீகக்கும். “பூலமத உபபததே” [3-2-37] [பேராக்யமோக்ஷ பூலன்கள் பரமாதமாவிடமிருந்தே கிடைக்கின்றன, அப்படியே கொள்வதே பொருந்தியிருக்கையால்,] என்று இவ்விஷயம் பூரஹ்ம் ஸூதரத்திலும் சொல்லப்பட்டது ‘அஹமேவ பேராகதா ச ப்ரபூ’ என்ற ஏவகாரத்திற்கு—இந்தீராதீகங்களைக் குறித்த யாக்யம் முதலானவற்றிற்கு ஆராதீயனாயிருந்து பூலனளிப்பவன் நானாயிருப்பது போலே என்னையே குறித்த ஆராதீயனாக

॥ भा ॥ अहो महदिदं वैचित्र्यम्, यदेकस्मिन्नेव कर्मणि वर्तमानास्सङ्कल्पमात्रभेदेन केचिदत्यल्पफलभागिनश्च्यवनस्वभावाश्च भवन्ति; केचनानवधिकातिशयानन्दपरमपुरुषप्राप्तिरूपफलभागिनोऽपुनरावर्तिनश्च भवन्तीत्याह—

यान्ति देवव्रता देवान् पितॄन् यान्ति पितॄव्रताः ।

भूतानि यान्ति भूतेज्याः यान्ति मद्याजिनोऽपि माम् ॥ २५ ॥

25. யாநதி தேவவரதா தேவாந பிதருந யாநதி பிதருவரதா ।

பூதாநி யாநதி பூதேஜ்யா யாநதி மத்யாஜிநோ஽பி மாம॥

தேவவரதா —‘(இநதிரன் முதலான) தேவாகளைக் குறித்து யாக்யம் செயவோம்’ என்னும் ஸங்கலபமுடைய வாகள, தேவாந—தேவாகளை, யாநதி—அடைகிறார்கள, பிதருவரதா —‘பிதருக்களைக் குறித்து யாக்யம் செயவோம்’ என்னும் ஸங்கலபமுடையவாகள, பிதருந—பிதருக்களை, யாநதி—அடைகிறார்கள, பூதேஜ்யா —‘பூதங்களைக்குறித்து யாக்யம் செயவோம்’ என்னும் ஸங்கலபமுடையவாகள, பூதாநி—அநத பூதங்களை, யாநதி — அடைகிறார்கள, மத்யாஜிந அபி—(அநத யாக்யங்களாலேயே) என்கை ஆராதிப்பவர்கள், மாம யாநதி —என்கை அடைகிறார்கள.

25 தேவா தமையணைந்தாா செனறடைவ ராங்கவரை

யாவா பிதுக்களபா லாங்கணைந்தாா—மேவுவரப

பூதத்தை யாங்கணைந்தாா பொன்றது சோவரெனைப்

பாதத தணைந்தாரென பால.

னாக்கு ஆராத்யமுயிருநது பூலனளிப்பவன வேறெருவனிலலை என்று கருதது. ‘ஹி’ என்னும் ஸப்தத்தாலே முன ஸலோக வயாக்யானத்தில் எடுக்கப்பட்ட வேதாநத வாக்யங்களில் இவ்வாத த்யம் பரஸித்த்யமாயிருப்பது என்று காட்டுகிறான் ஆக. இநத்யாதி தேவதைகளைக் குறித்த யாக்யங்கள் பரமபுருஷனுக்கு ஆராத்யனமா கின்றன என்று அறிந்தவார்களுக்கே மோக்ஷபூலும், அப்படி அறி யாதவார்களுக்கு அலபாஸத்யா பூலன்களும் கிடைக்கும் என்று கூறப்பட்டதாயிற்று

॥ भा ॥ व्रतशब्दस्सङ्कल्पवाची ; देवव्रता:—दर्शपूर्णमासादिभिः
कर्मभिः इन्द्रादीन्यजामह इति इन्द्रादियजनसङ्कल्पा ये, त इन्द्रादीन्

தேவா தமை அணைந்தாரா — தேவர்களை யாக்ஷங்களால் ஆராதிப்பவர்கள், ஆங்கு சென்று அவரை அடைவா— அததேவருலகம் சென்று அவர்களை அடைவா, யாவா பிதுக்கள் பால் ஆங்கு அணைந்தாரா—எவர்கள் பிதருக்களை (அவர்களுக்குரிய) யாக்ஷங்களால் ஆராதிக்கிருக்களோ, (ஆங்கு சென்று அவரை அடைவா—அவர்கள் அப்பிதருக்களின் உலகம் சென்று அப்பிதருக்களை அடைவா,) பூதத்தை அணைந்தாரா—பூதங்களைக் குறித்தது யாக்ஷம் முதலானவை செய்தது ஆராதிப்பவர்கள், அப்பூதத்தை ஆங்கு மேவுவா—அந்த பூதங்களை பூதலோகத்தில் அடைவா, என பால் அணைந்தாரா—(அதே யஜ்ஞம் முதலானவற்றால்) எனனை ஆராதிப்பவர்கள், பொன்னுது—(அவர்களைப் போல) அழி யாமல்,எனை பாதத்தது சோவா—என திருவடிகளை அடைவா.

25. ஒரே காமம் அலபாஸதீரமான பேராக்ஷங்களுக்கும், அநந்த ஸ்திரபூலமான மோக்ஷத்திற்கும் எப்படி ஸாதனமாக முடியும் ? என்னும் கேள்வியெழ, அவரவா ஸங்கலபத்தின் வாசியினாலே இப்படிப் பூலனில் நெடுவாசி ஏற்படுகிறது என்று காட்டுகிருன் இந்த ஸலோகத்தில், “ஆகா! இது எவ்வளவு பெரிய விசித்திர மாயுள்ளது! ஒரே விதமான காமத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களில்— தங்களுடைய ஸங்கலபம் ஒன்று மாதிரி வேறுபடுவதாலே சிலா மிக அற்பமான பூலனை அடைந்தது ஸம்ஸாரத்தில் உழலப்பவர்களாகவும், வேறுசிலா எல்லையற்ற ஆனந்தஸ்வரூபியான பரம் புருஷனை அடைவதாகிற பேரினப்பதைப்பெற்று, ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வராதவர்களாய் மோக்ஷஸாமராஜ்யத்தில் நித்யானந்த மடைப்பவர்களாகவும் ஆகின்றனரே!” என்று தன் வியப்பைக் காட்டு கிருன் கண்ணன் இந்த ஸலோகத்தில். ஜயோதிஷ்டோமம், காரீரி முதலான யாக்ஷங்களில்—ஸவாக்ஷத்தை அடைவது, மழையை அடைவது முதலிய பூலனில் விருப்பத்தில் வேறுபாட்டால் ஏற்படும் ஸங்கலபத்தின் வேறுபாட்டால் நெடுவாசிபட்ட பூலன்கள் கிடைப்பதைக் காண கிருமனரோ. அதுபோல இதுவும் பொருந்தும் என்று கருத்து.

देवान् यान्ति । ये च पितृयज्ञादिभिः पितॄन् यजामह इति पितृयजन-
सङ्कल्पाः; ते पितॄन् यान्ति । ये च यक्षरक्षापिशाचादीनि भूतानि
यजामह इति भूतयजनसङ्कल्पाः, ते भूतानि यान्ति । ये तु तैरेव
यज्ञैः देवपितृभूतशरीरकं परमात्मानं भगवन्तं वासुदेवं यजामह इति

(தேவவரதா தேவாந யாநதி) “தூயபூணமாஸம் முதலான யஜ்ஞங்களால் இநதிரன் முதலான தேவர்களைக் குறித்து யாகும் செய்கிறோம்” என்று இநதூராதிக்களைக் குறித்து யாகும் செய்வதாக ஸங்கலபிப்பவர்கள் இநதிரன் முதலான அநத தேவர்களையே அடைகிறார்கள் இவகு இப்படி ஸங்கலபிப்பதில் வேறுபாட்டாலேயே பூலனில் வேறுபாடு ஏற்படுகிறதாய்கையால் ‘வரத’ ஸப்தம் ஸங்கலபத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். ‘தேவவரதா’ என்பதற்கு ‘தேவேஷு வரதம் யேஷாம் தே-தேவவரதா’ என்று விக்ரஹம் மேலேயுள்ள ‘பூதேஜயா’ என்பதற்கு “பூதாந் உத்திஸ்ய இஜயா யேஷாம் தே-பூதேஜயா” [பூதங்களைக்குறித்து யாகும் செய்பவர்கள் பூதேஜயர்கள்] என்று விக்ரஹம் நாலு பாதத்திலும் ஏகரூபமாயிருக்கவேண்டுமாய்கையாலே முதலிரண்டு பாதங்களில் பின்னிரண்டு பாதங்களில் உள்ள யாகுத்தையும், பின்னிரண்டு பாதங்களில் முதலிரண்டிலுள்ள வரதத்தையும் சேர்த்துப்பொருள் கொள்ளவேண்டும். (பிதருவரதா பிதருந யாநதி) “பிதருயஜ்ஞம் முதலானவற்றால் பிதருக்களைக் குறித்து யாகும் செய்கிறோம்” என்று பிதருக்களைக் குறித்து யாகும் செய்வதாக ஸங்கலபிப்பவர்கள் பிதருக்களையே அடைகிறார்கள் (பூதேஜயா பூதாநி யாநதி) “பூத யஜ்ஞங்களாலே யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், பிசாசங்கள் முதலான பூதக்ஷணங்களைக் குறித்து யாகும் செய்கிறோம்” என்று பூதக்ஷணங்களைக் குறித்து யாகும் செய்வதாக ஸங்கலபிப்பவர்கள் பூதங்களை அடைகிறார்கள். யாகும் செய்யத்தக்கவர்களைப் பற்றியதாகையாலே இவகு ‘பூத’ ஸப்தம் பஞ்சபூதங்களையோ, ஜீவராஸிகளையோ குறிக்காமல், ராஜஸ தாமஸ ஜனங்களால் உபாஸிக்கப்படும் முற கூறிய பூதக்ஷணங்களைக் குறிக்கிறது (மத்யாஜிந அபி மரம் யாநதி) “அநத தேவயஜ்ஞங்களாலும், பிதருயஜ்ஞங்களாலும், பூதயஜ்ஞங்களாலும் அநத தேவர்கள், பிதருக்கள், பூதங்களுக்கு அநதா யாமியாயுள்ளவரைய, பரமாதமாவாய, ஜ்ஞானதிசுண்பூணானாயிருக்கும் வாஸுதேவனைக் குறித்து யாகும் செய்கிறோம்” என்று கீ—64

मां यजन्ते, ते मद्याजिनो मामेव यान्ति । देवादित्रयाः देवादीन् प्राप्य तैस्सह परिमितं भोगं भुक्त्वा तेषां विनाशकाले तैस्सह विनष्टा भवन्ति । मद्याजिनस्तु मां—अनादिनिधनं सर्वज्ञं सत्यसङ्कल्पं अनवधि-कातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणमहोदधि अनवधिकातिशयानन्दं प्राप्य न पुनर्निवर्तन्त इत्यर्थः ॥ २५ ॥

எனனைக் குறித்து யாக்ஷம் செய்வதாக ஸங்கல்பிப்பவர்கள் எனனையே அடைகிறார்கள் நாலு பாத்ஷங்களிலும் முறையே ‘தேவர்களை அடைகிறார்கள்’ ‘பித்ருக்களை அடைகிறார்கள்’ ‘பூதங்களை அடைகிறார்கள்’ ‘எனனையே அடைகிறார்கள்’ என்று கூறியிருப்பது — “தேவ பித்ரு பூதங்களைக் குறித்து யாக்ஷம் செய்பவர்கள் அவரவர்களை அடைந்து அவரவர்களுக்கும் அளவுள்ள பேராக்ஷத்தை அவர்களோடு அநுபூவித்து, அவர்கள் அழியும்போது அவர்களோடு அழிந்துவிடுகிறார்கள் எனனைக்குறித்து யாக்ஷம் செய்பவர்களோடுவெனில் அப்படியல்ல, நான் ஆதியும் அநதமும் அற்றவனாகையாலும், அடியார்களுடைய விரோதிகளை அறியும் ஸாவஜ்ஞனாகையாலும், அவர்களுடைய வீருப்பத்தை நிறைவேற்ற வல்ல ஸகதியுடையவனாய், பரம்பத்யத்தில் தனனையடைந்த அவர்களை ‘ஒருபோதும் திருப்பியனுப்பமாட்டேன்’ என்று ஸங்கல்பித்திருப்பவனான ஸதயஸங்கல்பனாகையாலும், எல்லையற்ற மேன்மையை யுடையவையாய், கணக்கற்றவையான கல்யாண சூண்ஸமூஹங்களுக்கு ஓர் கடலாயுள்ளவனாகையாலும், எல்லையற்ற மேன்மையை யுடைய ஆனந்தஸ்வரூபியாகையாலும் என்னைக் குறித்து யாக்ஷம் செய்பவர்கள் எக்காரணத்தாலும் திரும்பிவருவதில்லை தலைசிறந்த பூரஹ மானந்த்யத்தை அநுபூவிக்கையாலே தாங்களாகத் திரும்பிவரவும் மாட்டார்கள்” என்னும் கருத்துடையது இந்த ஸ்லோகமும் முந்திய இரு ஸ்லோகங்களும் மஹாபூரத்ததில் ஸாந்திபாவத்தில் மோக்ஷ த்யாமத்திலுள்ள “சதுர்வித்யா மம ஜநா” என்று தொடங்கும் மூன்றரை ஸ்லோகங்களாலே விளக்கப்பட்டுள்ளன என்பது எட்டாவது அததியாயத்தின் 23 24 ஸ்லோக அவதாரிகையில் கைவலய ஸ்ரீத்யாக்ஷஜனத்தில் 75 வது பாராவில் (தூவிதீயஷ்டகம் பக்கம் 332-334) விரிவாக நிரூபிக்கப்பட்டது இங்கும் அநுஸந்தியக்கத் தக்கது. ஆக, இந்த ஸ்லோகத்தால் ஸங்கல்பத்தின் வேறுபாட்டாலே பூலனில் நெடுவாசி ஏற்படுகிறது என்று நிரூபிக்கப்பட்டது 25.

॥ भा ॥ मद्याजिनामयमपि विशेषोऽस्तीत्याह—

पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।

तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मनः ॥ २६ ॥

26. பதரம் புஷ்பம் பூலம் தோயம் யோ மே புகதயா பரயச்சுதி ।
ததுஹம் புகதயுபஹருதம்ஸாநாமி பரயதாத்மந ॥

ய — எவனொருவன், பதரம்— இலையையாவது, புஷ்பம்—
பூவையாவது, பூலம்—பழததையாவது, தோயம்— நீரையாவது,
மே—எனக்கு, புகதயா—அனபோடு, பரயச்சுதி—
ஸமாபபிககிருளே, ப்ரயதாத்மந —பரிஸுதூதூமான நெஞ்
சுடைய அவனுடைய, புகதயுபஹருதம் தத—அததகைய
அனபாலிடப்பட்ட அபபொருளை, அஹம்—நான், அஸநாமி—
உண்கிறேன்.

26. பததிரமும் பூஷம் பழமும் புனலுமெனக்
கொத்தியலும் பததி யுடனுதவி—சுத்திய
தூமனததான றந்ததனைத் துயப்பனவ னப்பததி
யாமனதத தென்றுநா ஞாந்து.

பததிரமும்—இலையையாவது, பூஷம்—பூவையாவது,
பழமும்—பழததையாவது, புனலும்—நீரையாவது, எனக்கு
ஓத்து இயலும் பததியுடன் உதவி—எனக்குத் தகுதியாகச்
செய்யப்படும் அனபோடு ஸமாபபிதது, சுத்திய தூமனத
தான அவன்—நினைவில் ஸுதூதியோடு கூடிய தூயநெஞ்சை
யுடையவன், தந்ததனை—அளித்த பொருளை, நான்—நான்,
அப்பததியாம் மனதததென்று — அததகைய புகதியோடு
கூடிய நெஞ்சினால் அளிக்கப்பட்டதென்று, ஆநது துயப்
பன்—ஆசையோடு உண்பேன்.

26 சென்ற ஸலோகத்தில் ஒரே விதமான முயற்சியைச் செய்
பவர்களுக்கு ஸங்கலபத்தின் வேறுபாட்டாலே பூலன்கள் மிகவும் வேறு
பட்டிருப்பதைக் காட்டினான் இந்த ஸலோகத்தில் “ என்னை ஆர
திப்பதற்கு யஜ்ஞம் முதலான பெரிய முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டி.

॥ भा ॥ सर्वसुलभं पत्रं वा पुष्पं वा फलं वा तोयं वा यो भक्त्या
मे प्रयच्छति—अत्यर्थमत्प्रियत्वेन तत्प्रदानेन विनाऽऽस्मधारणमलभ-

யதுமில்லை. நான ஆராதனைக்கு மிக எளியவன்'' என்று காட்டு கிருன 'பரிவதிலீசனைப்பாடி' [திருவாய 1-6] என்று தொடங்கும் திருவாயமொழியில் நமமாழ்வார இந்த ஸலோகத்தை விவரித்தருளி னார். (பதரம் புஷ்பம் பூலம் தோயம்) இலையையாவது, பூவையா வது, பழத்தையாவது, நீரையாவது எம்பெருமானால் படைக்கப் பட்ட இவ்வுலகில் இவையெல்லாம் எல்லாக் காலங்களிலும் யதேஷ்ட மாக்க கிடைக்கையாலே எவனும் எம்பெருமானை ஆரதிப்பதற்கு இவற்றை எளிதில் பெறலாம் என்று கருத்து மரம் முதலில் தளிர் விட்டு, பிறகு பூத்து, பிறகு பழக்கிறதாகையாலே 'பதரம் புஷ்பம் பூலம்' என்று சொல்லப்பட்டது. ஸமாஸமாக்காமையாலும், 'ச'கா ரத்தை இடாமையாலும், இலையாவது, பூவாவது பழமாவது ஏதே னும் ஒன்று போதும் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. '' அநயத பூாணத்பாம கும்பூாத அநயதபாத்ராவநேஜநாத! அநயத குஸல ஸம்பரஸநாந சேச்சுதி ஜநாதத்ந ॥'' [பூரதம் உத்யோக்பாவம் 87-13] [ஒரு பூாணகும்புததையோ, திருவடிகைய விளக்குவதையோ, குஸலபர்ஸம் செய்வதையோ தவிர வேறு எதையும் கண்ணன் எதிர்பார்ப்பதில்லை] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. இன்ன இலை, இன்ன பூ, இன்ன பழம் என்று விசேஷியாமையாலே இவனுக்கு ஆகாத இலையிலலை, பூவிலலை, பழமில்லை, எது கிடைக்கிறதோ அதை இடலாம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. '' புரிவதுவும புகை பூவே'' [திருவாய 1-6-1] என்றா நமமாழ்வாரும். இவ்விடத் தில் ஈட்டில் உள்ள ஐதிஹயம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது அதா வது —''கூளத்தையிட்டுப் புகைத்தாலும் போதும்; கண்டங்கத்திரிப் பூவை இட்டாலும் போதும்'' என்று பூட்டா அருளிச்செய்ய, '' ந கண்டகாலிகா புஷ்பம் தேவாய விநிவேத்யேத [கண்டங்கத்திரிப் பூவை எம்பெருமானுக்கு ஸமாப்பிக்கலாகாது] என்று ஸாஸ்தரம் நிஷேதித்திருக்கிறதே'' என்று நஞ்ஜீயா கேட்க, '' எம்பெருமா னுக்கு ஆகாது என்னும் நினைவினால் தளளிறறலல், பறிககிற அடிய வாகள் கையில் முள குத்தும் என்னும் காரணத்தினால் முளளுடைய கண்டங்கத்திரிப்பூவை ஸாஸ்தரம் தவிரத்தது'' என்று பூட்டர் அருளிச்செய்தாராம் (தோயம்) முறகூறிய மூன்றுக்குப்பின் நீரை எடுத்தது இது அனைவாக்கும் மிக எளிதில் கிடைக்கும் என் பதைக் கருதி, இதைப் பெறுவதற்குப் பணச்செலவோ, ஸரீர

ஈரமமோ படவேண்டாமாகையாலே, 'பரம தூரிதூரனும் ஸகதியற்ற வனுங்கூட நீரையாவது இடலாம்' என்று கருதது " 'பதரேஷு புஷ்பேஷு பூலேஷு தோயேஷு அகாதலப்யேஷு ஸதைவ ஸதஸு | புகதயேகலப்யே புருஷே புராணே முகதயை கிமாததும் கரியதே ந யதந || ' ' [கூருடம் பூவக்யண்டம் 219-34] [இலை பூ, பழம், நீர் ஆகியவை விடையிலாமல் ஏராளமாக எப்போதும் கிடைக்கும்போது, புகதி ஒன்றினாலேயே அடையத்தக்க புராணபுருஷனைக் குறித்து (இவற்றை ஸமாப்பிப்பதன் மூலம்) மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஸமஸாரி களால் ஏன் யதனம் செய்யப்படுவதில்லை?] என்று சொல்லப்படுகிற தன்றோ. (ய) எவனெருவன் இப்படி பொதுப்படையாக 'எவ னெருவன்' என்று கூறுகையால், குற்றம் செய்தவன், குற்றமற்ற வன், அறிவிலி, அறிவாளி முதலான வாசியிலாமல் எவனும் இவனை இவ்வெளிய பொருள்களை ஸமாப்பித்து ஆசிரமிக்கலாம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'மரம் ஹி பாராதத்' என்று தொடங்கும் 32-வது ஸலோகத்தில் இதைக் கண்ணனே அடுத்தபடி சொல்லப் போகிறானன்றோ. "புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவனிகாட்டி உன் பொன் னடி வாழ்கவென்று, இனக்குறவா புதியதுண்ணும் எழில் மாலிருஞ் சோலை எந்தாய்" [பெரியாழ்-திரு 5 3-3] என்று ஜாதியில் தாழ்ந்த குறவர்கள் விரும்பி ஸமாப்பிக்கும்வற்றையும் ஆசையோடு ஏற்றுக் கொள்ளும்வன் மாலிருஞ்சோலையெந்தை என்று பெரியாழ்வாரும் காட்டினன்றோ. தூரவாஸா ஸிஷ்யர்களோடு உண்ணவந்த சமயத் தில் தூரெளபதி இவனுக்கு ஒரு கீரை இலையை இட்டான். வேதப் பயன் கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன் வியன்கோதை சூடிக் களைந்த மாலைகளைக் கொடுத்தான் பட்டாபிராணம், தொண்டரடிப்பொடிக ளும், பூவைவிறறு வயிறு வளாக்கும் மாலாகாரும் மாலைகளைக் கொடுத்தனா விலங்கான கஜேந்தரூராமவானும் பூவையிட்டான். குயவரான குறும்பறுத்தநம்பி மணமற்ற மண்பூவையும் இட்டான். வேடு விச்சியான சபரி கனியை உண்பித்தான். விதூரா ஸமயக்யு பேராஜனம் செய்வித்தான் பூரதூவாஜா விருந்திட்டான். பரம தூரிதூரனான குசேலன் அவலையிட்டான் நீரையாவது தூவி இவ னுக்கு அனபுடன் திருவாராத்னம் செய்து தலைசிறந்த பேறுபெற்ற வர்கள் கணக்கிலடங்கார். (யோ மே புகதயா பரயச்சதி) எவனெரு வன் எனக்கு அனபுடன் அளிக்கிறானோ இடும் திரவயத்தில் ஏற்றத் தாழ்வைப் பார்ப்பதில்லை இடுகிறவனுடைய ஜநமவருத்தஜஞானங் களில் ஏற்றத்தாழ்வையும் பாபப்பதில்லை இடுகிறவனுடைய நெஞ் சில் ஈரத்தையே பராக்கிறேன் என்று கருதது (புகதயா பரயச்சதி)

मानतया तदेकप्रयोजनो यो मे पत्रादिकं ददाति ; तस्य प्रयतात्मनः—
तत्प्रदानैकप्रयोजनत्वरूपशुद्धियुक्तमनसः, तत्—तथाविधभक्त्युपहतम् ,

என்னிடம் மிகவும் பரீதியுடையவனாகையாலே ஏதாவது ஒன்றை
எனக்கென்று இட்டாலொழியத் தன் உயிரை தூரிக் கமாட்டாமை யாலே
அப்படி இடுவதையே பயனாகக்கொண்டு என திருவடிகளில் ஏதா
வது ஒன்றை ஸமாபதிக்கிறான் என்று கருதது, இதனால் இவ்வுல
கப் பூலன்களையோ, மோக்ஷமுள்ளிட்ட மறுமைப் பூலன்களையோ,
தன் பாப்பரிஹாரத்தையோ பூலனாகக் கருதி ஒன்றையளிப்பவன் லலன்
இவன் என்றும், ஸ்வயம் பரயோஜன புகதிநிஷ்டா னுன் மஹாத்மாவே
இங்கு கருதப்படுபவன் என்றும் விளங்குகிறது மோக்ஷோபாயமான
புகதியை விதிக்கும் இந்த பரகரணத்தில், இப்படி ஸ்வயம் பர
யோஜன புகதியையே வலியுறுத்திச் செல்வதிலிருந்து, உபாஸகாக
னாக, மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாக புகதியை விதிப்பதும், அவா
களையும் ஸ்வயம்பரயோஜனபுகதிநிஷ்டாகளாக ஆக்குவதற்கே
என்று விளங்குகிறது (பரயதாதமந புகதயுபஹருதம தத) பரி
ஸூத்ரமான நெஞ்சையுடைய அவனுலே அப்படி அன்பாலே இடப்
பட்ட இலை முதலான அந்தப் பொருளை (பரயதாதமந) 'புகதயா'
என்று ஸலோகத்தின் முற்பாதியில் நெஞ்சில் ஈரத்தை வலியுறுத்திய
படியாலே, இங்கு ஆதமஸபூதம் நெஞ்சைக் குறிப்பது உசிதம்.
அந்த நெஞ்சுக்கு 'பரயத்' ஸபூதத்தால் காட்டப்படும் பரிஸூத்தி
யாவது—தன்னால் அளிக்கப்பட்ட பொருளுக்குப் பயனாக ஒன்றைக்
கணிசியாமல், தாய் தந்தை முதலான எல்லா உறவும் உடைய
இவனது திருவடிகளில் ஒன்றை இடுவது ஸ்வயம்பரயோஜனமாகும்
என்று நினைத்திருக்கையேயாகும். "தஸ்ய தாமரதலௌ தாத |
சரணௌ ஸுபரதிஷ்டிதௌ | ஸுஜாதமருத்ரகதாபி, அங்குலீபி-
ரவங்கருதௌ | பரயதோ மயா மூாத்நா க்ருஹீத்வா ஹயபி-
வாதிதௌ ||" [பூரதம் வநபாவம் 188-133] [அப்பா! நன்கு நிலை
நிற்பவையாய், சிவந்த உள்ளங்கால்களை உடையவையாய், அழகிய
வெண்மையிசை சிவந்த விரல்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவையான
அவனுடைய இரு திருவடிகளும் (நெஞ்சில் ஒரு பயனை எதிர்பாராமை
யாகிற) ஸூத்ரத்தையோடு கூடிய என்னால் தலையாலே தாங்கி வணங்
கப்பெற்றன.] முதலான இடங்களில் பரபதமானது என்றும், மிக
இனியது என்றும் ஈடுபடாமல், ஒரு பயன் கருதி புகுவது விஷயத்
தில் ஈடுபடுவதே அஸூத்தி எனறு சொல்லப்பட்டதன்றோ இதனால்

புணயகாரியங்களைச் செய்யும்போது ஸவர்க்கும் முதலான பூலன் களில் ஈடுபடுவதும், காம ஜ்ஞான புகதிகளையும், வேலைசெய்து கூலி பெறுவதுபோலே மோக்ஷத்திக்கு உபாயமாயிருப்பவை என்று நினைத்து அவற்றில் ஈடுபடுவதுங்கூட நெஞ்சுக்கு அஸூதூதி என உணராத தப்படுகிறது. “தபோ ந கலக அத்யயநம் ந கலக ஸவாபூவிகோ வேத்யவிதிநா ந கலக ! பரஸஹய விததாஹரணம் ந கலக தாந யேவ பூவோபஹதாரி கலக ||” [பூரதம் ஆதிபாவம் 1-301] [தவம் குற்றமுடையதன்று, அநதணாககியல்வான வேதத்ததைக கற்பது குற்றமுடையதன்று, வேதத்தைக கற்பிப்பதும் குற்ற முடையதன்று முயன்று பணம் ஸம்பாதிப்பதும் குற்றமுடைய தன்று ஆனால் இக்காரியங்களே நினைவில் ஸூதூதியில்லாமல் செய்யப்பட்டால் குற்றமுடையவையாகும்.] என்று சொல்லப்பட்ட தன்றோ (புகத்யுபஹருதம் தத) அததகைய ஸவயம் பரயோஜன புகதியினிலே அளிக்கப்பட்ட அப்பொருளை ‘புகதயா என்று முற் பாதியில் சொன்னதையே ‘புகத்யுபஹருதம்’ என்று மறுபடியும் சொல்லுகையாலே, எம்பெருமான இவ்விடம் ஈடுபடுவதற்குக் கார ணம் இந்த புகதியே என்று உணராததப்படுகிறது “அணவப்யுப ஹருதம் புகதை பரேமண பூயேவ மே புவேத பூயபய புகதோபஹருதம் ந மே தோஷாய ஜாயதே” [பூகூவதம் 10-81-2] [என்னுடைய புகதாக்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது அணு வானாலும், அவர்களுடைய அன்பைக் காணும்போது அது எனக்கு மிகப்பெரிதாக ஆகின்றது புகதியற்றவர்கள் மிகப் பெரியதையிட டாலும் எனக்கு அது திருபதியளிப்பதில்லை.] என்று சோதிவாய திறந்து தானே அருளிச்செய்தானன்றோ ‘பரயதாதமந புகத்யு பஹருதம் தத’ என்று விசேஷிக்கையாலே, ஒரு பயனைக் கருதி அளிக்கப்பட்ட பொருள்களில் இவனுக்குத் திருபதி ஏற்படுவதில்லை என்று விளங்குகிறது. “களளார துழாயும் கணவலரும் கூவினையும், முளளார முளரியும் ஆம்பலும் முன கண்டக்கால் புளளாயோரேனமாயப புககீடநதான பொன்னடிகுகென்று உள்ளாதாருளளத்தை உள்ள மாக கொள்ளோமே” [பெரியதிரு 11-7-6] என்று திருமங்கையாழ வாரும் ‘நல்லது கண்டால் நரராயணனுக்கே என்று நினைந்தார நெஞ்சு நெஞ்சையல்ல என்று அருளிரான்றோ (அஹம் அஸநாமி) எல்லாவிதமான பெருமைகளை உடையவனாயிருந்தபோதிலும் நான் இததகைய புக்தியுடையவன் இட்ட அலபதூரவயத்தை, பதது நாள படடினி கிடந்தவன், பெருஞ்சோற்றறைக கண்டவுடன் வாரி வாரி உண்பதுபோலே மேல் விழுந்து அநுபூவிக்கிறேன். (அஹம்)

अहम्—सर्वेश्वरो निखिलजगदुदयविभवलयलीलोऽवाससमस्तकामस्सत्य-
सङ्कल्पोऽनवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणस्वाभाविकानवधिकाति -
शयानन्दस्वानुभवे वर्तमानोऽपि, मनोरथपथदूरवर्ति प्रियं प्राप्येवाश्रामि।

உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களுக்கும் எய்வரனாயிருந்தபோதிலும், என்னுடைய பொருள்களில் ஒன்றை எனக்கு இவன் இடுவதைக் கண்டு அதில் மேலவியூகிறேன் அன்போடு இடுகையாலே. இந்தி ரன முதலான தேவர்கள் தங்களுடைய சக்தி வளாவதற்காகத் தம் புகதர்களிடும் ஹவிரப்புகூததை ஏற்றுக்கொள்கின்றனா ஸாவே எவரனான எனக்கு ஒன்றைப் பெற்று சக்தி வளரவேண்டிய அவசி யமில்லையாயினும், சேதநனுடைய அபுக்கு ஏங்கி நிற்பவனாகையால் இவன் அன்போடு இட்டதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். (அஹம்) எல்லா உலகையும் படைத்தளித்தழிப்பதை வினையாட்டாகக் கொண்ட வனாயினும், இவன் நெஞ்சில் ஸூதுதியைப் பார்த்து என்னால் படைக்கப்பட்டதெரு சிறு பொருளை இட்டாலும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். (அஹம்) எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறப்பெற்ற அவாபத ஸம்ஸ்தகாமனாயிருந்தபோதிலும், இவன் அன்போடு இட்டதாகையாலே, கிடைக்காதது கிடைத்ததுபோலே அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். (அஹம்) ஸ்தயஸங்கலபனாயிருக்கையாலே ஸங்கலபமாதரத்தாலே எதையும் வரவழைத்துக்கொள்ள சகதியுடையவனாயிருந்த போதிலும், அப்படிச்செய்யாமல் அன்பாலே இவன் இட்டதுகொண்டு திருப்தியடைகிறேன். (அஹம்) எல்லையற்ற பெருமையையுடைய கணக்கற்ற கலயாணஞ்ஞகூணங்களை உடையவனாகையாலும், இயல்வானதாய். எல்லையற்ற பெருமையையுடைய ஆனந்தம்மயமான என்னுடைய ஸவருபானுபூவத்தை எப்போதும் செய்பவனாகையாலும், ஸவருபத்தாலும், குணங்களாலும் எல்லையற்ற ஆனந்தத்தையும், திருப்தியையும் பெற்றிருக்கும் எனக்கு, இவன் இட்டதுகொண்டு ஓரானந்தம் உண்டாக வேண்டிய அவசியமில்லையாயினும், அன்புடன் இவனிடத்துகொண்டு பேரானந்தப்படுகிறேன் (அநநாமி) இவன் என்னிடம் அன்பின் மிகுதியாலே கலங்கி, என்னுடைய பொருளை எனக்கு இடுவதுபோலே, நானும் இவனிடம் அன்பின் மிகுதியாலே கலங்கி, இதுவரை என் மனோரத்ததிற்கும் கிட்டாததொரு பொருள் கிட்டியதுபோலே கலங்கி அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

यथोक्तं मोक्षधर्मे—* याः क्रियाः संयुक्तास्स्युरेकान्तगतबुद्धिभिः।
तास्सर्वाश्चिरसा देवः प्रतिगृह्णाति वै स्वयम्॥ (३५३, ६४) इति॥ २६॥

“பரிபூரணேபி புகுவாந புகதை யத்கிருசித்திரிதம் | ஸாபேக்ஷ-
வதத்தூததே தேந பரீதோ தூதூதயலம் || ” [எம்பெருமான
நிறைவாளனாயிருந்தபோதிலும் புகதாக்களால் ஸமாபபிக்கப்பெற்ற
தொரு அலபதூரவயததையும் குறையாளன போலே ஏற்றுக்கொள
கிருண் அதனால் உகந்தது, புகதனுக்கு ‘போதும்போதும்’ எனனு
பளவுக்கு அளிக்கிருன] என்று சொல்லப்படுகிறதனரே. இங்ருள
‘அஸநாமி’ எனனும் பதும் ‘அஸ—பேஜாதே’ எனனும் தூது
விலிருந்தது தோன்றியதாகையாலே உண்பதைக் குறிகருமாயினும்,
இலை, புஷ்பம் முதலானவற்றை உண்ண முடியாதாகையாலே
இங்கு லக்ஷணையாலே அநுபூவிப்பதைக் குறிககிறது பெரும் பசி
யுடையவனுக்கு அலபம் இட்டாலும் மிக அதிகமாக நினைத்திருக்
கும் தனமையும், பசியினாலே கலங்கி முறையிலலாமல் வாரிவாரி
உண்ணும் தனமையும் உண்டாகையாலே, எம்பெருமான் புகதனிட்ட
தூரவயததை அநுபூவிக்கும் போதும் இவ்விரண்டு தன்மைகளும்
அவனுக்கு உண்டு என்று இப்பதூததால் உணராதப்படுகிறது இப்படி
இவன் இடும் தூரவயத்தின் பெருமையையோ, இடுகிறவனுடைய
ஜாதி, அறிவு ஒழுக்கம் முதலான பெருமைகளையோ கணிசியா
மல், இவன் நெஞ்சிலுள்ள அனபையே கணிசித்தது இவன் ஒரு
முறையிலலாமல் இடுவதையும் தலையாலே தாங்கி ஏறகிருண் என
றும், இததகைய அனபிலலாமல் ஒரு பயனகருதி பெருப்பெருதத
காரியங்களை மிகப் பெரியவாகன செயதாலும் அதைக் காறகடைக்
கொளுகிருன என்றும்—“ ஸாங்ககூராவாததயந வேதூமஸதபஸ-
தேபே ஸுதுஸசரம் | யதூபூரஹமா ருஷ்யஸசைவ ஸவயம் பஸு-
பதிஸச யத || ஸேஷாஸச விபூதூஸரேஷ்டூ தைத்யதூராவராக்ஷஸா |
நாகூ ஸுபாணூ கூரதூவா ஸிதூதூ ராஜாஷ்யஸச தே || ஹவ-
யம் கவயம் ச ஸததம் விதியுக்கதம் பரயுஞ்ஜதே | கருதஸநம் து
தஸய தேவஸய சரணவுபதிஷ்டத || யா கரியா ஸம்பரயுகதா
ஸயு ஏகாநதகூதூதூதிபி | தா ஸாவா ஸிரஸா தேவ பரதி-
கூருஹணாதி வை ஸவயம் || [பூராதம் மோக்ஷ 353-61 64] [அங்கங்
களோடு கூடிய வேதூங்களை ஒதிககொண்டு பிரமன செயறகரிய
தவததை விஷ்ணுவைக் குறித்துப் புரிந்தான அவனும், ரிஷிகளும்,
பஸுபதியாகிற சிவனதானும், மற்ற தேவாதலவாகளும், தைதயா
கி—65

॥ भा ॥ यसात् ज्ञानिनां महात्मनां वाङ्मनसागोचरोऽयं विशेषः,
तस्मात्त्वं च ज्ञानी भूत्वा, उक्तलक्षणभक्तिभारावनमितान्मात्मीयः कीर्तन-
यतनार्चनप्रणामादिकं सततं कुर्वाणो लौकिकं वैदिकं (च) नित्यनैमित्तिकं
कर्म चेत्थ कुर्वित्याह—

களும், தூனவாகளும் ராக்ஷஸாகளும் நாக்ஷாகளும், க்ருடா-
களும், க்ருதாவாகளும் ஸித்ருதார்களும், ராஜ்ரிஷிகளும் இப-
பெருமானைக் குறித்து எப்போதும் முறைப்படி ஹவய கவயங்களை
அளிக்கிறார்கள் (பயனைக் கருதி அளிக்கையாலே) அவையனைத்தும்
எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே அடைகின்றன (எம்பெருமான
அவற்றைக் காற்கடைக் கொள்ளுகின்றான் என்கை) அவனைத்தவிர
வேறொரு பயனைக் கருதாத பரமைகாந்திகளால் அன்போடு செய-
யப்பட்ட சிறு காரியங்களைத்தையுங்கூட எம்பெருமான தானே
தன தலையாலே ஏற்றுக்கொள்கிறான்.] எனனும் மஹாபூரத
ஸலோகங்களில் முழங்கப்பட்டதன்றோ. ஈடு 1—6 பரவேஸத்தில்
'யா கரியா' என்று தொடங்கும் ஸலோகம் பின்வருமாறு விளக்கப்-
பட்டது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது — (யா கரியா ஸம்பரயுக்தா
ஸயு) காதலியின் செய்கையெல்லாம் காதலனுக்கு மிக இனியவை
யாமிருப்பதுபோலே இவன் செய்வதெல்லாம் எம்பெருமானுக்கு
உத்யோஸ்யமாய்த தோற்றுகிறது (ஏகாந்தகூத்புத்ருதிபி) அவனை
யும் உத்யோஸ்யமாக நினைத்து மறொன்றையும் அப்படி நினையாமை
யொன்றே இவனுக்கு வேண்டுவது. (தா ஸாவா) இவனுடைய
செயல்களில் ஒன்றையும் அவன் விடமாட்டான் (ஈரஸ பரதிசுருஹ-
ணதி) இவன் (புகதன்) காலாலே இட்டவற்றையும் அவன் தலையாலே
சுமக்கும் (தேவ:) பிறா தலையாலே இட்டதையும் காலாலே
ஏற்றுக்கொள்ள இட்டுப்பிறந்தவன் கிடா இது செய்வது! (ஸவயம்)
ஐஸவாயச சிறப்பு இருப்பதால், அரசன் தன் பட்டமஹிஷியின்
வியாவை மணத்தை அநுபூவிப்பதற்கு ஆளிடமுடியாதே! அது
போல பரமைகாந்திகள் இட்டவற்றைத் தானே தலையால் சுமக்-
கிறான் என்று கருத்து. ஆக, இந்த ஸலோகத்தால் "ஆட்டை
அறுத்துத் தா, கோழியை அறுத்துத் தா, உன் பையனை அறுத்-
துத் தா" என்று தம் அடியார்களிடம் அரிய கொடிய தகாத
செயல்களைச் செய்யச் சொல்லி உகக்கும் மற்ற தெய்வங்களைப்
போலல்லாமல், அடியார்கள் செய்யும் எளிய இனிய செயல்களைத் தலை-
யாலே ஏற்று உகக்கும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாராத்யவம் (ஆரா-
த்யனைக்கு எளியனாயிருக்கும் தன்மை) விளக்கப்பட்டதாயிற்று 26.

यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत्।

यत्तपस्यसि कौन्तेय! तत्कुरुष्व मदर्पणम्॥ २७॥

27. யதக்ரோஷி யத்ஸுநாஸி யஜ்ஜுஹோஷி துத்ஸாஸி யத்।
யததபஸ்யஸி கௌந்தேய! தத குருஷ்வ மத்யாபபணம்॥

கௌந்தேய!—குந்தீபுதரனே! யத கரோஷி—(உலகில வாழ்வதற்காக) யாதொரு லௌகிக காரியத்தைச் செய கிருயோ, யத ஸுநாஸி—(உயிர்வாழ்வதற்காக) யாதொரு உண்ணும் காரியத்தைச் செய்கிருயோ, (வேதத்தில் சொல்லப்பட்டபடி) யத ஜுஹோஷி—யாதொரு ஹோம காரியத்தைச் செய்கிருயோ, யத துத்ஸாஸி—யாதொரு துன்னத்தைச் செய்கிருயோ, யத் தபஸ்யஸி—யாதொரு தவத்தைச் செய்கிருயோ, தத—அது அனைத்தையும், மத்யாபபணம் குருஷ்வ—எனக்கு அபபணம் செய்வாயாக.

27 செய்யுமது முண்பதுவுஞ் செந்தீயி லோமததாற
பெய்யுமதுந தானமெனப் பேசுமது—மெய்யுணாவா
லுற்ற தவமுமவை யென்பா லுடனிருத்தி
மற்றதனிற ரெததைநீ மாற்றி.

செய்யுமதும்—(உலகில வாழ்வதற்காக) செய்யப்படும லௌகிக காரியத்தையும், உண்பதுவும்—(உயிர் வாழ்வதற் காகச்செய்யப்படும) உண்ணும் காரியத்தையும், (வேதங் களில் சொன்னபடி) செந்தீயில் ஓமத்தால் பெய்யுமதும்— யாக்ஸாக்ஸியில் ஹோமம் செய்வதும், தானம் எனப் பேசு மதும்—துன்னம் என்று சொல்லப்படும காரியமும், மெய்யுணா வால் உற்ற தவமும்—(ஆதம் பரமாதமாகக்ளைப் பற்றிய) உண்மையறிவோடு செய்யப்படும தவமாகிற காரியமும், அவை—ஆகிய இவையனைத்தையும், எனபால்—என்னிடம், உடன இருத்தி—ஸமாப்பித்தது, மற்றதனில்—முற்கூறியவற் றில், தொததை—(உனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ளதாக நீ மயங்கும்) தொடர்பை, நீ மாற்றி — நீ மாற்றிக் கொள்வாயாக.

॥ भा ॥ यत् देहयात्राशेषभूतं लौकिकं कर्म करोषि, यच्च देह-
धारणायाश्चासि, यच्च वैदिकं-होमदानतपःप्रभृति नित्यनैमित्तिकं कर्म

27 செனற ஸலோகம் ஈருக—மஹாதமாக்களின் ஒழுக்கமும், அவாசுளுக்கு கிடைக்கும் பூலனின் பெருமையாகிற பராய்வை லக்ஷணம, ஆஸரயண ளெளகாயம் எனனும் இரு விசேஷங்களும் கூறப்பட்டன. இப்படி மஹாதமாக்களான ஜ்ஞாநிகளுக்கு எனனுடைய வாகுக்கும் மனத்துக்குங்கூட எட்டாத சிறப்புக்களிருக்கையால் பரமஜ்ஞாநியான குந்தியின் பிள்ளையான நீயும் ஜ்ஞாநியாகி, அந்த மஹாதமாக்களுக்குச் சொல்லப்பட்டபடி அனபின் மிகுதியாலே உன்னையும், உன் உடைமைகளையும் என்னிடம் ஸமாபிதது என விஷயமான ஸங்கீததனம், சூ ம பி டு நட்மிட டு ஆடுதல், பாடுதல் முதலிய செயல் அாசசனம், பரணம் முதலானவற்றை எப்போதும் செய்வனாய், லௌகிக காமங்களையும் வைதீகமான நிதய நைமித்திக காமங்களையும் உனக்காகவும், பிறாக்காகவும் நீ செய்யுமவையாக நினையாமல், எனக்காக நான் செயவித்துக் கொள்ளுமவை எனனும் அநுஸந்தானத்துடன் செய்வாயாக என்கிறுன ஜ்ஞாநிகளால் கைக்கொள்ளப்படும் புகுதியோகூததை விவரிப்பதற்கு முன், அதற்கு அங்குமான இவ்வநுஸந்தானத்தை இந்த ஸலோகத்தில் சொல்லுகிறுன. லௌகிக காமங்கள் ஸவபூரவ பராபதம், அதத்பராபதம் என்று இரு பிரிவுடையதாயிருக்கும். இவ்வுலகில் வாழ்வதற்காக ஒவ்வொரு மனிதனும் இயல்வாகச் செய்யும் வியாபாரம் முதலான லௌகிக காமங்கள் ஸவபூரவபராபதம் எனப்படும் உயிர் வாழ்வதற்குத் தவிரக்கவொண்ணாமல் செய்யும் உணவு உண்பது, நீர் பருகுவது முதலான செயல்கள் அதத்பராபதம் எனப்படும் ஸாஸ்தரவிதிப்படி செய்யும் வைதீககாமங்கள் ஸாஸ்தரபராபதம் எனப்படும். இவை நிதயம் நைமித்திகம் என்று இரு வகைப்படும். இதத்கைய மூவகை காமங்களைக் குறித்தும் முற்கூறிய அநுஸந்தானத்தை இங்கு விதிக்கிறுன கண்ணன். இந்த அநுஸந்தானம் காமயோகூததிற்கு அங்குமாக கீதை 3-30ல் விதிக்கப்பட்டது. புகுதியோகூததிற்கு அங்குமாக இங்கு விதிக்கப்படுகிறது. (யத் கரோஷி) உலகில் வாழ்வதற்கு உறுப்பான யாதொரு லௌகிக காமத்தை நீ செய்கிறாயோ. 'கரோஷி' எனனும் பதும் பொதுவாக எல்லாச் செயல்களையும் குறிக்கும்வாறும் — மேலே 'அஸநாஸி' என்று உயிர்வாழ்வதற்குத் தவிரக்கவொண்ணாமல் செய்யும் உணவு உண்ணுதல் முதலான அதத்பராபதகாமங்களையும், 'ஜுஹோஷி', 'த்யூதூஸி', 'தபஸ்யஸி' என்னும் பதங்களாலே ஸாஸ்தரவிதிப்படி

करोषि, तत्सर्वं मदर्पणं कुरुष्व—अर्प्यत इत्यर्पणम्; सर्वस्य लौकिकस्य वैदिकस्य च कर्मणः कर्तृत्वम्, भोक्तृत्वम्, आराध्यत्वं च यथा मयि समर्पितं भवति तथा कुरु। एतदुक्तं भवति—यागदानादिषु

செய்யும் ஹோம தூான தபஸஸுககள முதலான ஸாஸ்தரபராபத காமங்கனையும் தனிததுக குறிககிறபடியால் கோபுலீவாததுநயா யத்தாலே இங்கு ஸவபுவபராபதமான லௌகிககாமங்களை மாதிரம குறிககிறது (யதுஸநாஸி) தேஹம் தூரிதது நிறபதறகாக யாதொரு உணவு உணபதாகிற காரியத்தைச செயகிருயோ இது உயிவாழ்வதறகாகச செய்யும் நீர பருகுவது முதலான மறற காரி யங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய, அரீததுபராபதமான (தவிகக வொண்ணுமல செய்யும்) காமங்களைததையும் காட்டுகிறது. (யத ஜுஹோஷி, யத தூதூாஸி, யத தபஸ்யஸி) ஸாஸ்தரங்களில் சொல்லப்பட்டபடி யாதொரு ஹோமத்தையும், யாதொரு தூானத்தையும், யாதொரு தவத்தையும் செயகினருயோ இது ஸாஸ்தர பராபதமாய, நிதயம் நைமித்திகம் என்று இருவகைப்பட்டதான வைதிககாமங்கள அனைததுக்கும் உபலக்ஷணம் இங்கு யசுபூதூங்க ள் ஐந்தும் 'கரோஷி' முதலான பதங்களால் சொல்லப்பட்ட கிரியைகளையே அநுவதிக்கின்றன (மதூாபணம் குருஷவ) எனனிடத்தில் ஸமாபபிக்கப்பட்டதாகச செயவாய 'அாபபண' ஸபூதூத்தை பூவபரதூானமாகக கொண்டு அாபபணரூப கிரியை யைக குறிபபதாகப பொருளகொண்டால் 'மதூாபபண' ஸபூதூத்திற்கு 'மயி அாபபணம் யத தத' எனனும் வயதிூரண பூஹுவரீஹி ஸமாஸத்தைக கொள்ளவேண்டிவரும். இது கலிஷ்டமாகையால், "அாப யத இதயாபபணம், மயி அாபபணம் மதூாபபணம்" என்று தத புருஷஸமாஸமாகக கொளவது ஸவரஸம் 'அாபபண' ஸபூதூத்தில் கருதயலயுடோ பூஹுளம்" [அஷ்டாத்தூயாயி 3 3-113] எனனும் ஸூத்ரத்தின்படி காடணிலயுட வந்திருக்கிறது ஸமாபபணமாவது ஓரிடத்தில் நிலையாயிருக்கும் பொருளை மறநூரிடத்தில் எடுத்து வைபபதாகும் இங்கு சேதனனிடத்தில் ஒரு கணநேரமேயுள்ள கிரியையை பூகூவாஸிடம் எப்படி ஸமாபபிக்க முடியும்? எனில் இங்கு அததகைய ஸமாபபணம் கூறப்படவில்லை. எல்லா லௌகிக வைதிக காமங்களுடைய காதருதவம், பூாகதருதவம், ஆராதூயதவம் ஆகி யவை தனனிடமோ பிறரிடமோ இல்லை எம்பெருமானிடமே உள்ளது என்று அநுஸந்திபபதே இங்கு ஸமாபபணம் எனப

आराध्यतया प्रतीयमानानां देवादीनां कर्मकर्तृभोक्तुः तव च मदीयतया
मत्सङ्कल्पायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तितया च मय्येव परमशेषिणि परमकर्तरि
त्वां च कर्तारं भोक्तारमाराधकम्, आराध्यं च देवताजातम्, आराधनं

படுகிறது. இதன்மேல் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. “கர்த்தா
ஸாஸ்த்ரார்த்தத்துவத்தவாத்” [பூரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-33] என்னும்
கர்த்தாதிகரணத்தில் ஜீவனுக்கே கர்த்தருத்வமும், பேராக்ர்த்துவ
மும் உண்டு என்று நிலைநிறுத்தப்பட்டது. அந்தந்த யாக்யங்
களில் இந்திரன் முதலான தேவதைகளே ஆராதிக்கப்படுகிறார்கள்
என்று அந்தந்த வேதவாக்யங்களிலேயே ஓதப்பட்டது. தேவதை
களுக்கிடையே பேராக்யமும் தேவதா காண்டத்திலுள்ள ஸ்தூபிக்கப்பட்
டது. ஆகையால் ஜீவனுக்குள்ள கர்த்தருத்வ பேராக்ர்த்துவங்களையும்,
இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கு ஓதப்படும் ஆராத்யத்துவத்
தையும் எம்பெருமானிடம் உள்ளதாக அநுஸந்திப்பது பூராந்தி
(மயக்கம்) ஆகவன்றே முடியும். ஆகையால் இத்தகைய ஸமர்ப்
பணமும் பொருந்தாதே என்பது அவ்வாக்கேபம். இதற்கு ஸமா
தானம் பின்வருமாறு — “யாக்யம், தானம் முதலான வைதிக
கர்மங்களில் ஆராதிக்கப்படுபவர்களாக வேதவாக்யங்களில் தோன்
றும் தேவர்களும், அந்த யாக்யம், தானம் முதலானவற்றைச்
செய்யும் சேதனாகிற நீயும் என்னுடைமையாய், என் அதீன
மான ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை உடையவர்களாயிருக்கை
யாலே, பரம ஸ்வாமியாய், பரமகர்த்தாவான என்னிடத்திலேயே—
(கிரியைகளின்) கர்த்தாவாய். (அவற்றின் பூலனை) அநுபூவிப்பவனாய்,
(அப்பூலனைமளிக்வும் இந்திராதிதிகளுக்கு) ஆராதகனான உன்னையும்,
ஆராதிக்கப்படும் தெய்வங்களையும், ஆராதிகையாகிற கிரியை
களையும், இப்படி அனைத்தையும் ஸமர்ப்பிப்பாயாக” என்பதே
இங்குக் கருத்தாகையால் இவ்வாக்கேபத்திற்கு இடமில்லை. கர்த்
ருத்வாதிகரணத்திற்கு அடுத்ததான பராயத்தாதிகரணத்திற்
ஜீவனுடைய கர்த்தருத்வம் எம்பெருமானுக்கு அதீனமானது என்று
நிலைநிறுத்தப்பட்டதும் இதை வலியுறுத்துகிறது. ஜீவன் கர்த்தா
வானபோதிலும், எம்பெருமானே பரமகர்த்தாவாயிருந்துகொண்டு
அவனைச் செய்விக்கிருளுகையாலே தன்னிடமுள்ள கர்த்தருத்வத்தை
அவனிடம் ஸமர்ப்பிப்பது பொருந்தும். ஜீவன் கர்ம பூலத்தை
அநுபூவிப்பவனாயிருந்தபோதிலும், இவனை இப்படி அநுபூவிக்கச்
செய்து லீலா ரஸத்தை அடையும் பரமபேரக்தா எம்பெருமானே

च क्रियाजातम्, सर्वं समर्पय; तव मन्त्रियाम्यतापूर्वकमच्छेपैक-
रसतामाराध्यादेशैतत्स्वभावगर्भतामत्यर्थप्रीतियुक्तोऽनुसंधत्स्वेति ॥ २७ ॥

யாகையாலே பேராகதருதவததையும் அவனிடம் ஸமாபிப்பது பொருநதும் தேவர்கள ஆராதிகப்படுவார்களாயிருந்தபோதிலும், அவர்களுக்கு அந்தாயாயிரான எம்பெருமானுக்கே உண்மையில் அக் காமங்கள் ஆராதனமாயிருக்கின்றனவாகையாலே தேவதைகளிடமுள்ள ஆராத்யதவததை எம்பெருமானிடம் ஸமாபிப்பதும் பொருநதும் என்று கண்டுகொள்வது இப்படி காதருதவம், பேராகதருதவம். ஆராத்யதவம் ஆகியவற்றை—பரமகாததாவாய், பரமஸேஷியான உன்னிடம் ஸமாபித்ததுவிட்டால் நேரே காரியங்களைச் செய்யும் என விஷயமாகவும், ஆராத்யனான உனக்கு விசேஷணமாயிருக்கும் இந்திரன் முதலான தேவதைகள் விஷயமாகவும் என்ன அநுஸந்தானத்தைச் செய்வது? எனில் காததாவான உன் விஷயத்தில்—ஸாவேஸவரனான என்னை நியமிக்கப்படுவனாயிருக்கையையும் எனக்கு ஸேஷபூதனாயிருப்பதையே இயல்வாகக் கொண்டிருக்கையையும் அநுஸந்திக்கவேண்டும், ஆராதிகப்படும் இந்திரன் முதலான தேவதைகளும் இவ்விரு தன்மைகளை உடையவர்கள் என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும், புகதியோகும் செய்பவனாகையாலே என்னிடத்தில் மிகுந்த பரிதியோடு இவ்வநுஸந்தானங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று கருதது “ஸவபூவபராபதமாய், அததபராபதமாய், ஸாஸ்தரபராபதமான எல்லாக்காமங்களையும் ஸமாபிப்பதாகக் கூறும் * ஓர் மந்திரம் இந்த ஸலோகத்தால் உணர்த்தப்படுகிறது” என்றும். “யதகரோமி யதஸ்ராமியஜ்ஜுஹோமி தத்தாமி யத | யததபஸ்யாமி புக்யவா | ததகரோமி தவத்யாபணம் ||” என்று இந்த ஸலோகத்தையே ஓர் மந்திரமாகக் கிசிலா அநுஸந்திக்கிறார்கள்” என்றும் தாதபாய சந்தாரிகையில் காட்டப்பட்டது (கௌந்தேய) பரமஜ்ஞாநியான குந்தியின் பிள்ளையாகையாலே நீயும் ஜ்ஞாநியாகிற புகதியோகநிஷ்டானகி, அதற்கு அங்குமான இவ்வநுஸந்தானத்தைச் செய்யவேண்டும் என்று கருதது ஆக, இந்த ஸலோகத்தால் புகதியோகத்திற்கு அங்குமான அநுஸந்தானம் விவரிகப்பட்டு 27.

* “காயேந வாசா மஸேநதூரியைவா புத்த்யாஸ்தமநா வா பரகருதே ஸவபூவாத | கரோமி யத்யதஸகலம் பரஸமை நாராயணயேதி ஸமாபயாமி ||” என்று அனைவரும் அநுஸந்திக்கும் ஸலோகமே இங்கு கருதப்பட்டதாகலாம்.

शुभाशुभफलैरेवं मोक्षयसे कर्मबन्धनैः ।

संन्यासयोगयुक्तात्मा विमुक्तो मामुपैष्यसि ॥ २८ ॥

28. ஸம்பூராஸ்ப்புலைரேவம மோக்ஷயஸே காமபூநததுநை* ।
ஸநநயாஸயோக்யுகதாதமா விமுகதோ மாமுபைஷ்யஸி ॥

ஏவம்—இவ்வண்ணமாக, ஸநநயாஸயோக்யுகதாத்மா—
(முறகூறியபடி எனனிடம் ஸாவகாமங்கனையும் ஸமாபபிப
பதாக அநுஸந்திபபதாகிற) ஸநயாஸயோக ததோடு
கூடிய நெஞ்சையுடையவனாக காமததைச செயவதால்,
ஸம்பூராஸ்ப்புலை: — நல்லதும் தீயதுமான பூலனகளைக
கொடுக்கும், காமபூநததுநை — (அளவற்ற) புணயபாப
காமங்களாகிற கடடுக்களிலிருந்து, மோக்ஷயஸே—விடுபடு
வாய், விமுகத —அவற்றிலிருந்து விடுபட்டபின்பு, மாம
உபைஷ்யஸி—எனனை அடைவாய்

28. இந்தத் துறவுசோ யோகத்தை யெய்தியநீ
முநதைச சுபாகுபமாய மூள்வினையின—பந்த
மறபபெறுதி யாதலின லாங்குவீ டெயதி
யுறபபெறுதி யெனனை யுகநது

ஆதலினால் — இவ்வண்ணமாக, இந்தத் துறவுசேர்
யோகத்தை எய்திய நீ—முறகூறியபடி எனனிடம் ஸமாப
பிபபதாக அநுஸந்திபபதாகிற யோக்யுகதை உடைய
நீ, சுபாகுபமாய மூள் முநதை வினையின பந்தம் அறப
பெறுதி—நல்லது தீயதுமான பூலனகளாகப் பரிணமிக்கும்
பராசீன காமங்களின் கடடிலிருந்து விடுபடுவாய். ஆங்கு—
காமபூநததுமற்ற உலகில், வீடு எய்தி—காமங்களினின்றும்
விடுபட்டு, உகநது எனனை உறபபெறுதி—உகப்புடன்
எனனை அடையப் பெறுவாய்.

28. முன் ஸலோகத்தில் காட்டிய அநுஸந்தானத்தோடு கூடிய
புகதியோகத்திற்குப் பூலனை விதிக்கிறான் இந்த ஸலோகத்தில்

॥ भा ॥ एवं संन्यासाख्ययोगयुक्तमनाः आत्मानं मच्छेषता-
मन्नियाम्यतैकरसं, कर्म च सर्वं मदाराधनमनुसंधानो लौकिकं वैदिकं

(ஏவம் ஸநநயாஸ யோக்யுகதாதமா) முன் ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸமாபபணுஸநத்யானத்தோடு கூடிய நெஞ்சை உடையவன் பரகரணபூலத்தாலே முன் ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸமாபபணத்தை 'ஸநநயாஸ' ஸபூத்யமும், அநுஸநத்யானத்தை 'யோக்ய' ஸபூத்யமும் குறிக்கின்றன என்று கொள்ளுவதே உசிதம் அவை ஸநநயாஸாஸரமததையோ, காமயோக்யம், ஜ்ஞானயோக்யம் முதலானவற்றையோ குறிப்பதாகக் கொள்ளுவது பரகரணவிருத்த்யுமாய்கையாலே பொருந்தாது 'யோக்ய' ஸபூத்யம் அநுஸநத்யானத்தைக் குறிக்கையால் 'யோக்யுகதாதமா' என்றவிடத்தில் 'ஆதமந' ஸபூத்யம் இங்கு அவ்வநுஸநத்யானத்துக்கு இருப்பிடமான நெஞ்சைக் குறிக்கிறது ஆக, தன் ஆதமாவை எனக்கு இயல்வாகவே ஸேஷமாகவும், என்னால் அசித்தைப்போலே நியமிக்கப்படும் பரதநதரப் பொருளாகவும், யாக்யம் முதலான காமங்களை எனக்கு ஆராத்யமானாக இருப்பவையாகவும் அநுஸநதித்துக்கொண்டு, ஸ்வபூர்வ பராபதகாமம், ஆதத்யுபராபதகாமம் என்று இரு வகைப்படும் லௌகிககாமத்தையும், ஸாஸதரபராபத கர்மமாகிற வைதீககாமத்தையும் செய்பவனாக முன் ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அதிகாரி இந்தப் பத்துத்தால குறிக்கப்படுகிறான் என்றதாயிற்று. (ஸூப்ராஸூப்யுழை காமபூநத்யுநை மோக்ஷயஸே) அநுகூல பரதிகூலபூலன்களை உடையவையாய், கணக்கற்றவையாய், முன் செயதமுழுவினைகளாகிற பூநத்யு (ஸமஸாரத்தில் கடடுப்படுத்தும்) காமங்களிலிருந்து விடுபடுகிறாய் (ஸூப்ராஸூப்யுழை மோக்ஷயஸே) அநாதீகாலமாகச் செய்துவந்த புணயபாப காமங்களிலிருந்தும், முறையே அவற்றால் உண்டாகும் ஸவாகக்யம் முதலான அநுகூலபூலன்களிலிருந்தும், நரகம் முதலான பரதிகூல பூலன்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறாய் என்று கருத்து இத்தால் புணயபூலமான ஸவாகக்யம் முதலானவையும் பொன் விலங்குபோலே வெட்டி எறியத்தக்கவையே என்று காட்டப்படுகிறது 'பூழை' என்னும் பன்மையாலே இந்த பரதிகூல அநுகூல பூலன்கள் கணக்கற்றவை என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. (காமபூநத்யுநை மோக்ஷயஸே) அநாதீகாலமாகச் செய்யப்படுகின்றவையாய், புணயமென்றும், பாபமென்றும் இரு வகைப்பட்டவையாய், சேதனனை ஸமஸாரத்தில் கடடுப்படுத்திவைக்கின்றவையான பண்டை

च कर्म कुर्वन् शुभाशुभफलैरनन्तैः प्राचीनकर्माख्यैर्विन्धनैर्मत्प्राप्तिविरोधिभिः
सर्वैर्मोक्ष्यसे; तैर्विमुक्तो मामेवोपैष्यसि ॥ २८ ॥

வினைகள் பற்றேடு அறுக்கப்பெறுவாய் முன் ஸ்லோகத்தில் சொன்ன
அதுஸந்தானம், புகதியோகும் முதலான காமங்கள் இவனை ஸம்
ஸாரத்திலிருந்து விடுவிப்பவையாகையாலே அவற்றைக் குறிக்காமல்,
'காமபூநத்யை' எனனும் பதும் இவனை ஸம்ஸாரத்தில் கடடி
வைப்பவையாய், எம்பெருமனை இவன் அடைவதற்குத் தடையா
யிருப்பவையான பராசீன காமங்களைக் காட்டுகிறது மேலே 'மாம்
உபைஷ்யஸி' (எனனை அடைகிறாய்) என்று கூறுகையாலே, எம்பெரு
மானை அடையத் தடையாயிருக்கும் எல்லாக் காமங்களும் இங்கு
குறிக்கப்படுகின்றன என்றும் விளங்குகிறது இதனால் புகதியோகும்
மாகிற உபாயத்துக்குத் தடையாயிருக்கும் காமங்களை மாததிரம்
போகும் காம ஜ்ஞாந யோகங்களைக் காட்டிலும் இவ்வநுஸந்தா
னத்துக்குரிய சிறப்பும் உணராதப்படுகிறது தன் ஆதமாவையே
பராபயமாகக் கொண்ட கைவலயநிஷ்டைக்குப்போலே, காமங்களி
லிருந்து விடுபடுவதாலேயே ஏறபடும் ஆதமாநுபூவம் மட்டும் பூல
மல; எனனையே பரம்பராபயமாகக் கொண்டு புகதி செலுத்து
கையாலே எனனை அடைகையாகிற பரம்பூலனையும் பெறுவாய் என்று
காட்டுகிறான் மேலே—(விமுகதோ மாமுபைஷ்யஸி) இவ்வநுஸந்தா
னத்தோடு கூடின புகதியோகத்தை அநுஷ்டிப்பதாலே முறகூறிய
படி காமங்களிலிருந்து விடுபட்டவனாய், உனக்கு பராபயமான
எனனையே அடைவாய் என்று கருத்து. 'மோக்ஷ்யஸே' என்றதால்
அநிஷ்டநிவருத்தியும் 'மாமுபைஷ்யஸி' என்றதால் இஷ்டபராபதி
யும் சொல்லப்படுகிறது, ஆகையாலே புநருகதி இல்லை "விமுகத
பூநத்யை ஜீவநேவ, பதிதே ஸரீரே மாம் ஆக்யமிஷ்யஸி" [நீ
இவவுலகில் உயிரோடிருக்கும்போதே காமங்களிலிருந்து விடுபடு
வாய், ஸரீரம் விழுந்தவுடன் என்னை அடைவாய்] என்று 'மோக்ஷ்-
யஸே' என்றதற்கு ஜீவநமுகதி பரமாக ஸங்கரா பொருள்கொண்டார
அதுவைதிகளும் உடலோடிகளுமேபோது கர்மங்களிலிருந்து விடுபடுவ
தாகக் காணாமையால் இது பொருந்தாது. ஆகையால் இங்கு சொல்
லப்படும் அநிஷ்டநிவருத்தியும், இஷ்டபராபதியும் ஸஞ்ஞம்ஸரீரமும்,
கழிந்த பின்பு எனறே கொள்ளவேணும் மேலே புகதியை விதிக்கும்
34 வது ஸ்லோகத்தில் 'மாமேவைஷ்யஸி' என்று ஏவகாரத்தோடு கூடி
யிருப்பதையொட்டி 'மாம் உபைஷ்யஸி' என்று இங்குள்ளதற்கும்
'மாமேவ உபைஷ்யஸி' என்று ஏவகாரத்தைச் சேர்த்து பூஷ்ய

॥ भा ॥ ममेम परमतिलोकं स्वभावं शृणु—

समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेषोऽस्ति न प्रियः।

ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु चाप्यहम्॥ २९॥

29. ஸமோ஽ஹம் ஸாவபூதேஷு ந மே த்வேஷயோஸ்தி ந பரிய. |

யே பகஜந்தி து மாம பகதயா மயி தே தேஷு சாபயஹம் ||

மிட்டார ஸ்ரீபுராஷயகாரா காதருதவம், உபாயதவம், பூலிதவம் (பூலனை அநுபூவிப்பவனாயிருக்கை) ஆகியவை எனக்கே உள்ளதாயிருப்பதுபோலே பூல்தவமும் (பூலமாயிருக்கையும்) எனக்கே உள்ளதொன்று எனபது ஏவகாரத்தின் கருதது. அன்றிக்கே, காமங்களிலிருந்து விடுபட்டபின்பு சிலகாலம் ஆதமாநுபூவம் முதலானவற்றைச் செய்து, பிறகு என்னை அடைவது என்பதுமில்லை. காமங்களிலிருந்து விடுபட்ட உடனே என்னை அடைந்தது விடுவாய் என்றும் ஏவகாரத்திற்குப் பொருள் கொள்ளலாம் முன் ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அநுஸந்தானத்திற்கு பரமமோக்ஷமாகிற பூலன் ஏற்படும் என்று இந்த ஸலோகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது உண்மையில் இவ்வநுஸந்தானமானது ஸாத்யபூகதி நிஷ்டையை ஸவயம் பரயோஜன பூகதிநிஷ்டைகளையும், ஸித்துதோபாயநிஷ்டைகளையும் ஆகருவதற்காகவே ஸாத்யபூகதிக்கு அங்குமாக இங்கு விதிக்கப்படுகிறது எம்பெருமானுடைய விருப்பம் பூலிதது. இப்படி அநுஸந்திக்கும் உபாஸகன் “பராபதாவும் பராபகனும் பராபதிக்கு உகப்பானும் அவனே” என்று உணர்ந்து, பராதத்யாநுபூவகைவகாய நிஷ்டைகளிற் முக்ய பரபநநுகிவிட்டானாகில், அவனுக்கு இவ்வநுஸந்தானமே பரமமோக்ஷத்துக்கு நேரே காரணமாகி விடுகிறது. அப்படி உணராத உபாஸகனுக்கு இவ்வநுஸந்தானத்தோடு கூடிய பூகதியோக்யம் சில பல ஜநமங்களுக்குப் பின் பராரபூதகாமம் முடிந்தபின்பு அநதிமஸமருதியை விளைத்து, பூக்யவத பராபதியாகிற பூலனுக்குக் காரணமாகிறது இவன் விஷயத்தில் பூகதியோக்யமாகிற அங்கியின் பூலன் இவ்வநுஸந்தானமாகிற அங்குதில் ஏறிட்டுக் கூறப்படுகிறது என்று கொள்ளவேணும் ஆக முன் ஸலோகத்தில் சொன்ன அநுஸந்தானத்தினால் இந்த ஜனமத்தின் முடிவிலேயோ, பராரபூதகாமத்தின் முடிவிலேயோ இவன் பூக்யவதபராபதியை அடைகிருன் என்று காட்டப்பட்டதாயிற்று

அஹம்—நான், ஸாவபூதேஷு—பலவகைப்பட்டிருக்கும் எல்லா ஜீவராஸிகள் விஷயத்திலும், ஸம்—(என்கு ஆஸரயிகும விஷயத்திலு) ஸம்மாயிருப்பவன், மே—எனக்கு, ந த்வேஷ்ய அஸதி—(தாழ்நதவன் என்னும் காரணத்தால்) ஆஸரயிககத தகாதவன் எவனுமில்லை ந பரிய (அஸதி) — (உயாநதவன் என்னும் காரணத்தால்) ஆஸரயிககததககவன் எவனுமில்லை யே து—எவாகளோ வெனில், மாம—என்னிடம், புகதயா பஹநதி—புகதியையே பயனாகக்கொண்டு அனபுசெயகிருகளோ, மயி தே—என்னிடத்தில் அவர்கள் வாழ்கிறார்கள். தேஷு ச—அவர்களிடத்திலும், அஹம் அபி—நானும் வாழ்கிறேன் (என்னிலும் உயாநதவர்களிடத்திற்போலே பரிமாறுகிறேன்)

29. யாவாகு மொப்பனா நென்றனகி யாரிடத்து
மேவுவெறுப போருகபு மிககிலை—யாவரென
யன்பதனா லேயடைவா ராங்கவரென பாலவாபா
லின்பதனா லேயிருப்பன யான்.

யாவாகும—பலவகைப்பட்டிருக்கும் எல்லா ஜீவராஸிகள் விஷயத்திலும், நான்—நான், ஒப்பன்—(என்கு ஆஸரயிககும விஷயத்திலு) ஸம்மாயிருப்பவன் என்றனக்கு—எனக்கு, யாரிடத்தும் மேவு வெறுப்பு—(தாழ்நதவன் என்னும் காரணத்தால்) ‘ஆஸரயிககததகாதவன் இவன்’ என்னும் த்வேஷமோ, ஓர் உகப்பு—(உயாநதவன் என்னும் காரணத்தால்) ‘இவன் ஆஸரயிககததககவன்’ என்னும் பரீதியோ, மிகு இலை—அடியோடு கிடையாது யாவா—எவர்கள், என்—என்னிடம், அன்பதனாலே அடைவா—புகதியையே பயனாகக்கொண்டு அனபுசெயகிருகளோ, ஆங்கவர்—அவர்கள், எனபால்—என்னிடத்தில், வாழ்கிறார்கள். யான்—நான், அவாபால்—அவர்களிடத்தில், இன்பதனாலே இருப்பன்—(என்னிலும் உயாநதவர்களிடத்திற்போலே) இன்புற்று வாழ்கிறேன்.

॥ भा ॥ देवतिर्यङ्मनुष्यथावरात्मनाऽवस्थितेषु जातितश्चाकारतस्व-
भावतो ज्ञानतश्चात्यन्तोत्कृष्टापकृष्टरूपेण वर्तमानेषु सर्वेषु भूतेषु समा-

29 26-ம் ஸலோகத்தில் 'கிடைத்தற்கரிதோ எளிதோ, உயாநததோ தாழ்நததோ' என்று இடுகிற திரவியத்தின் உயாவுதாழ்வை ஆராயாமல் ஏற்றுக்கொள்கிறான் என்னும் ஸௌஸப்யம் (எளிமை) கூறப்பட்டது அடுத்த ஸலோகத்தில்—செய்கின்ற செயல்களெல்லாம் 'கண்ணனுககே என்னும் நினைவுடன் செய்யப்பட்டதாலேயே அவனுக்கு ஆராதூனமாகும் என்று கூறுவதன் மூலம் அநத ஸௌஸப்யம் வலியுறுத்தப்பட்டது புகுதிசெய்யும் அதிகாரியைப் புகழும் இந்த ஸலோகத்தாலும், அடுத்த ஸலோகத்தாலும் ஜனமம், ஆகாரம், ஸவபூவம், ஜஞானம், ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் எத்தனை தாழ்நதவனானும் ஸவயம்பரயோஜன புகுதியைச் செய்தானாகில் அவனிடத்தில் தன் ஈடுபாட்டைக் காட்டுகிறான். இத்தால் உயாநதவன் தாழ்நதவர்களோடு ஒரு நீராகக்கலந்து பரிமாறுகையாகிற ஸௌஸீலயக்ஷணம் காட்டப்படுகிறது இது உலகில் வேறெவரிடமும் காணப்படாததாய் எப்பெருமானுககே உள்ளதான் ஒரு மஹாக்ஷணமாகும். இவ்விரண்டு ஸலோகங்களில் இரண்டாவதில் ஒழுக்கத்தில் தாழ்நதவர்களைப்பற்றிப் பேசியிருக்கையாலே, இந்த ஸலோகத்தில் ஜனமம் (பிறப்பு) ஆகாரம் (உடலமைப்பு), ஸவபூவம் (ஆதமக்ஷணங்கள்), ஜஞானம் (அறிவு) முதலானவற்றால் தாழ்நதவர்களைப்பற்றிப் பேசுகிறான் என்று கொள்ளவேண்டும். (ஸமோ஽ஹம் ஸாவபூதேஷு) தேவா, தியாக (விலங்குகளும், பறவைகளும்), மதுஷ்யா, ஸத்வாவரம் (மரம் செடி கொடிகள்) என்னும் நாலவகையோனிகளிலும் பிறந்திருப்பவர்களாய், ஜாதியாலும், உடலமைப்பாகிற ஆகாரத்தாலும், ஆதமக்ஷணங்களாகிற ஸவபூவத்தாலும், அறிவாலும் மிகவும் உயாவுதாழ்வைப் பெற்றிருக்கும் எல்லா ஜீவராசிகளிடத்திலும் என்னை ஆசரயிக்கும் விஷயத்தில் நான் ஸம்மாயிருப்பவன். (ஸாவபூதேஷு) உலகிலுள்ள ஜீவராசிகள் தேவா, மனிதா, தியாக, ஸத்வாவரம் என்று நாலவகைப்பட்டிருக்கின்றனா. ஒவ்வொருவகையிலும் பல வேறுபட்ட அவாநதர ஜாதிகளும் உள்ளன தேவர்களில் வஸூக்கள், ஆதித்யாக்கள், ருத்வராகள் முதலான ஜாதிகளும், மனிதர்களில் பூரஹ்மணன் கூதரியன் முதலான ஜாதிகளும், தியாக ஸத்வாவரங்களில் ஏராளமான ஜாதிகளும் காணப்படுகின்றன. ஒரே ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களுக்குள்ளேயும்—பிறப்பினாலும், அழகாயிருப்பது அழகற்றிருப்பது, ஸதீயாயிருப்பது புருஷனாயிருப்பது,

श्रयणीयत्वे समोऽहम् ; अयं जात्याकारस्वभावज्ञानादिभिर्निरूप्य इति
समाश्रयणे न मे द्वेषोऽस्ति—उद्वेजनीयतया न त्याज्योऽस्ति। तथा

ஒழுங்கான அங்குகளை உடையனாயிருப்பது ஒழுங்கற்ற அங்குகளை உடையனாயிருப்பது முதலான ஆகாரங்களாலும் ஸ்தவகுணத்தின் மிகுதியினால் நல்ல குணங்களை உடையவனாயிருப்பது ரஜஸ்தமோ குணங்களின் மிகுதியினால் தீய குணங்களை உடையவனாயிருப்பது முதலான ஸ்வபூர்வங்களாலும், அறிவாலும் எத்தனையோ ஏற்றத் தாழ்வுகள் உள்ளன இப்படிப் பல வகைப்பட்ட எல்லா ஜீவராசிகள் விஷயத்திலும் நான் ஸம்மானவன் என்கிறேன் 'இது எப்படிப்பொருந்தும்? கம்ஸன் முதலானவர்களை இவன் நிரஸிப்பதையும், அக்ரூரன் முதலானவர்களை அநுகூரணிப்பதையும் காண்கிறோமே, முந்தின் ஸலோகத்திலேயே 'மாமுபைஷ்யஸி' என்று இந்த ஜீவராசிகளில் சிலரே தன்னை அடைவதாகக் கூறியிருக்கிறேன்' எனில் இங்கு எல்லாவகையிலும் ஸம்மாயிருக்கிறேன் என்று எம் பெருமான கூறவில்லை ஆஸரயிக்கும் விஷயத்தில் ஸம்மாயிருக்கிறேன் என்பதே இங்கு எம்பெருமான திருவுள்ளம் என்பது 'யே பூஜ்நதி து மாம புகதயா' எனனும் பிறபாதியிலிருந்தே தெளிவாகிறது, ஆகையாலே குறையிலை. "மாம ஹி பாராதது! வ்யபாஸிதய" எனனும் 32-வது ஸலோகத்திலும் ஸதீகள், வைஸ்யர்கள், ஸூத்ரர்கள் முதலான தாழ்ந்த பிறப்பை உடையவர்களும் தன்னை ஆஸரயிக்கும் விஷயத்தில் ஸம்மான்வர்கள் என்று காட்டுகிறுன்னோ. தேவர்களும் இவனை புகதிசெய்து ஆஸரயிக்கலாம் என்பது பூரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் தேவதாதிக்கரணத்தில் (1-3 7) ஸத்யாபிக்கப்பட்டது. க்ஷேத்ரதரன், ஸுகூரீவன் முதலான திரயக்குளும் புண்ணிய மிகுதியினால் அறிவுபெற்று இவனை ஆஸரயித்தார்கள என்பது இது ஹாஸபுராணபரஸித்ததும் ஆகையால் பூர்வமீமாம்ஸையில் திரய க்ஷதிக்கரணத்தில் திரயக்குளுக்கு யாகும் முதலானவற்றை அநுஷ்டித்து உயாகுதிக்குச் செல்ல இயலாதாகையால் அவற்றில் அதி காரமில்லை என்று கூறியதும் புண்யத்தால் அறிவுபெற்ற மஹ திரயக்குள விஷயத்தில் என்று கொள்ளவேண்டும் ஸாபம் முத லானவற்றால் ஸத்யாவரமாயிருக்கும் சில சேதனாக்கு ஜ்ஞானமுண்டு என்று மஹரிஷிகள் கூறுகிறார்கள் ஆகையால் அதற்கைய ஸத்யாவ ரங்களும் தம் மனோவருத்தியாகிற அறிவாலே எம்பெருமானை ஆஸர யித்து உயவுபெறலாம் (நமே துவேஷ்யோஸுதி) "இவன் ஜாதி, ஆகாரம், ஸ்வபூர்வம், அறிவு முதலானவற்றால் தாழ்ந்தவன்" என் னும் காரணத்தால், என்னை ஆஸரயிக்கும் விஷயத்தில் எனக்கு

समाश्रितत्वातिरेकेण जात्यादिभिरस्यन्तोत्कृष्टोऽयमिति तद्युक्तया
समाश्रयणे न कश्चित्प्रियोऽस्ति—न संग्राह्योऽस्ति। अपि त्वत्यर्थ-
मप्रियत्वेन मद्भजनेन विनाऽऽत्मधारणालाभात् मद्भजनैकप्रयोजना ये मां

எனும் வெறுக்கத்தக்கவனல்லன இததகையவன எனனை ஆசிரயிக்க வந்தானாகில் நான் அருவருத்து அவனைக் கைவிடமாட்டேன என்று கருத்து (ந பரிய) அதுபோலவே 'எனனை ஆசிரயிப்பதற்கு முன்பு ஜாதி முதலானவற்றால் மிகவும் உயாநதவன இவன்' என்று அந்த உயாநத ஜாதி முதலானவை காரணமாக எனனை ஆசிரயிக்கும் விஷயத்தில் எனக்கு எவனும் பரீதி விஷயமானவனல்லன ஆசிரயிக்குப்போது ஜாதி முதலானவற்றில் உயாவு காரணமாக நான் எவனையும் கைக்கொள்ளமாட்டேன என்று கருத்து. "தேவானாம் துர்நவானாம் ச ஸாமான்யமதிதேவதம் | ஸாவதூர சரணதூவநதூவம்" [தேவார்களுக்கும், அகராரககார்களுக்கும் என்றும் பொதுவாயிருக்கும் எம்பெருமானின் திருவடிகள்] என்று ஜிதந்தாஸதோதரத்திலும் "ரஹிம் எடுப்புமில் ஈசன்" [திருவாய 1 6-3] என்று நம்மாழ்வாராலும், 'பொதுநின்ற பொன்னங்கழல்' [மூன-திருவ 88] என்று பேயாழ்வாராலும் இவ்வாததும் அருளிச்செய்யப்பட்டது; இனி, இந்த ஸலோகத்தின் முற்பாதியில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களைப் பற்றிப் பின்வரும் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது அதாவது—"மிகுந்த புண்ணியத்தின் பூலஸ்ய, பரீதிக்குக் காரணமாவதாக ஸாஸ்த்ரங்களிலும் உலகிலும் பிரஸித்தி, பெற்றவையான உயாநத ஜாதி முதலான சிறப்புகளால் உனக்கு பரீதி ஏற்படுவதில்லையாகில் உனக்கு பரீதி எதலாதான் ஏற்படும்? ஒன்றினாலும் ஏற்படாது எனில் ஸ ச மம் பரிய" [கீதை 7-17] என்று ஜ்ஞானியை உனக்கு மிகவும் பரியனாகச் சொல்லியிருப்பது பொருந்தாதே" எனப்பது அவவாக்ஷேபம். இதற்கு பதில் உரைக்கப்படுகிறது ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதியிலே—(யே து) து ஸபூதம் ஆக்ஷேபத்துக்குப் பரிஹாரத்தைக் காட்டுகிறது. (யே து மாம புகதயா பஜநதி தே மயி) எவர்கள் எனனிடத்தில் மிகவும் பரீதியுடையவர்களாயிருக்கையாலே எனனிடம் புகதி செலுத்தினாலொழிய உயிராதூரிக்மாட்டாதவர்களாய், புகதியையே பயனாகக்கொண்டு எனனிடம் அன்புசெலுத்துகிறார்களோ, அவர்கள் ஜாதி முதலானவற்றால் உயாநதவர்களாயினும் தாழ்ந்தவர்களாயினும் எனனை ஒத்த குணங்கடையுடையவர்களைப்போலே தாம் விரும்பியபடி எனனோடு கலந்தது பரிமாறுகிறார்கள் "புகதயா பஜநதி" என்கையாலே புகதியை மோக்ஷஸாதனமாகக் கருதி உபாஸிக்கும் உபாஸ

भजन्ते; ते जात्यादिभिरुत्कृष्टा अपकृष्टा वा मत्समानगुणवद्यथासुखं
मय्येव वर्तन्ते। अहमपि तेषु मदुत्कृष्टेष्विव वर्ते ॥ २९ ॥

காகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களாய், புகதியை ஸ்வயம்பரியோஜனமாகக் கருதும் மஹாதமாகையே கண்ணன் திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறான் என்றும், உபாஸகஜ்ஞானிகளும் அதற்கைய ஸ்வயம்பரியோஜன புகதிநிஷ்டைகளாக ஆவதற்கே அவர்களுக்கு ஸாத்யபுகதியை விதிக்கிறான் என்றும் விளங்குகிறது. இதைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டே கீதாபூஷயத்தில் எம்பெருமானாரும் இந்த பரகரணத்தில் பல ஸலோகங்களில் “பூஜைக பரியோஜநா” [புகதியையே பயனாக்கொண்டவர்கள்] என்னும் பதத்தை இட்டிருக்கிறார். “உன்னை ஸ்வாமியாக நினைத்து புகதிசெல்லுத்துகிறவர்கள் உன்னிடத்தில் ஒத்த குணத்தை உடையவர்களேபோலே விரும்பியபடி எப்படிப் பரிமாறமுடியும்?” என்னும் கேள்வி எழ “நான் அவர்களிடம் பரிமாறும்படியைக் கேள்” என்று பதிலுரைக்கிறான் மேலே— (தேஷு சாபி அஹம்) ஸௌரீலயத்தின் உச்சநிலையிலிருப்பவனாகையாலே, (26வது ஸலோகத்தின் பூஷய வயாக்யானங்களில் எடுத்து விவரிக்கப்பட்ட ‘யாகரியா,’ என்று தொடங்கும் ஸலோகத்தில் சொன்னபடி) என்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களிடத்திற்போலே நான் அவர்களிடம் பரிமாறுகிறேன் ஆகையால் நான் ஸாவேஸ்வரன், ஜகத்காரணன் முதலான பெருமைகளை அநுஸந்தித்து பூயப்படாமல், அவர்களும் என்னோடு ஒத்த குணங்களை உடையவர்களைப்போலே தாம் விரும்பியபடி என்னோடு பரிமாறுகிறார்கள் நானும் அவர்களும் எங்களுக்கிடையே உள்ள பிதாபுதர ஸம்பந்தம், பூதருபூராயா ஸம்பந்தம் ஆகிய உறவுகளை அறிந்தவர்களாகையாலே ஒருவரோடொருவர் இப்படிக்கலந்து பரிமாறக்குறையில்லை என்று கருத்து. ‘மயி தே’ என்றவிடத்திலில்லாத சகாரம், ‘தேஷு சாபி’ என்றவிடத்தில் உள்ளது. இந்த ‘ச’காரம் பராதூனயத்திலேயாய் ‘என்னைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களிடத்திற்போலே பரிமாறுகிறேன்’ என்னும் கருத்தை உணர்த்தி நிற்கிறது. ‘யே பூஜந்தி’ என்று பொதுவாக யச்சுபூசுத்தால் எடுக்கையாலே ஜாதியினால் தாழ்ந்தவர்களும் ஸாத்யபுகதியைச் செய்யலாம் என்று உணர்த்தப்படுகிறதாகையால் “ஜாதயாதிபி, உத்கருஷ்டா அபகருஷ்டா வா” என்று பூஷயமிடப்பட்டது. இப்படிக்கொண்டால் அபஸூத்ராதிகரண விரோதம் வருமே எனில் உத்கருஷ்ட ஜனமத்தில் புகதியோக்கத்தைத் தொடங்கி அடுத்தது வரும் தாழ்ந்த ஜநமத்திலும் அந்த புகதி தொடர்பு பெற்றவர்களுக்குத் தத்தமக்குரிய வாணஸரம் தூமங்களை அநுஷ்டிப்பதன் மூலம் எம்பெருமானிடம் புகதி செய்யலாமாகையால் விரோதமில்லை.

॥ भा ॥ तत्रापि —

अपि चेत्सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक्।

साधुरेव स मन्तव्यस्सम्यग्व्यवसितो हि सः॥ ३० ॥

30. அபி சேத ஸுதுரராசாரோ பஹுதே மாமநநயபாக் ।

ஸாதுரேவ ஸ மநதவயஸ ஸமயக வயவஸிதோ ஹி ஸ ॥

ஆக, ஜன்மம், ஆகாரம், ஸ்வபாவம், ஜ்ஞானம், ஒழுக்கம் ஆகிய வற்றால் எத்தனை தாழ்ந்தவனாயினும் ஸ்வயம்பரயோஜனபுகதியைச் செய்தானாகில அவனிடத்தில், தன்னிலும் உயர்ந்தவர்களிடத்திற் போலே பரிமாறுகையாகிற ஸௌபீலயஞ்ஞத்தின் உச்சநிலையைக் காட்டினாயிற்று.

இந்த நீர்மையின் எல்லைநிலத்தை உபாயாததாபர்களான ஸாதூனபுகதிநிஷ்டுர்களிடமும காட்டுவதைக்கண்டு,

“அது மருதிதகஷாயா கேசித்யாஜாநத்யாஸய-
தவரிதபரிதிஸிததா. கீர்த்திசிநதாநமஸயா ।

வித்துத்தி நநு பாரம புகதிநிக்நா லபநதே

தவயி கில ததமே தவம தேஷு ரங்கேந்தூர்! கிம தத ॥”

[ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உததாஸதகம் 86]

[ஸ்ரீரங்கராஜாதூரே! (கர்ம ஜ்ஞாந யோக்யங்களாலே புகதியோக்யம் தொடங்குவதற்குத் தடையாயிருக்கும்) பாபங்கள் நீங்கப்பெற்றவர்களாய், இயற்கையான அடிமையில் பதற்றத்தை உடையவர்களாய், உள்மம் நைந்தவர்களாயிருக்கிற புகதியோக்யநிஷ்டுர்களான சிலர் ஸங்கீர்த்தனம், சிந்தனம், நமஸ்காரம் ஆகியவற்றைச் செய்கிறார்கள். அவர்களும் (இதன் பூலனாகப்) பரமபதத்தை அடைகிறார்கள். அவர்கள் தேவரீரிடத்திலே ஒத்த சூனத்தை உடையவர்களைப்போலே விரும்பியபடி பரிமாறுகிறார்களோ. (இது பொருத்தம்,) தேவரீர் அவர்களிடத்தில் தேவரீரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களிடத்திற் போலே பரிமாறுவதாக (கீதையில்) அருளிச்செய்திருக்கிறீரே, அது எப்படிப் பொருந்தும்? (இந்த நீர்மை ஒருவாக நில்லமல் என்று கருத்து) என்று பூட்டா சுடுபட்டு அருளிச்செய்தருளினார். 29.

ஸுதுராசார: அபி — மிகவும் தாழ்ந்த ஒழுகுகததை உடையவனாயிருந்தாலும், மாம—என்னிடம், அநநயபூக—வேறு பயனை விருமபாதவனாய், பூஜதே சேத—புகதி செயதானாலு, ஸ்—அவன், ஸாது, ஏவ—தலைசிறந்த ஜ்ஞானிகளோடு ஸமமானவனாவான்; மந்தவய —கொண்டாடத்தக்கவனும் ஆவான். (ஏனெனில்) ஸ்—அவன், ஸமயக—நனகு, வயவஸித ஹி—(என்னிடத்தில்) உறுதியானாடுபாடு உடையவனன்றோ.

30. மிகவுந துராசார மேவிலும்வே றுனனாத

தகவொன்றி யென்றனைச சாவா—னிகழவின்றி

வாலறிவ னென்றே மதிக்கப படுமவனான

மேலறிவின றுன்மையான மிககு.

மிகவும் துராசாரம் மேவிலும் — மிகவும் தாழ்ந்த ஒழுகுகததை உடையவனாயிருந்தாலும், வேறு உன்னாத தகவு ஒன்றி—வேறொரு பயனை விருமபாத தன்மையோடு கூடி, என்றனை—எனை, சாவா—புகதிசெயது அடைபவன், இகழவு இன்றி—(தாழ்ந்த ஒழுகுகததினால் ஏற்படக்கூடிய) இகழ்ச்சிக்கு இலக்காகாமல், வாலறிவன் என்றே மதிக கப்படும—சிறந்த ஜ்ஞானி என்றே கொண்டாடப்படுவான். (ஏனெனில்) அவனான — அவன்தான், மிகு—மிகவும், அறிவின மேல தன்மையான — அறிவினால் உண்டாகும் உறுதிப்பாட்டை உடையவனன்றோ.

30. ஜனம், ஆகாரம், ஸவபூவம், ஜ்ஞானம் ஆகியவற்றால் எதனை தாழ்ந்தவனினும், தன்னிடம் ஸவயம்பரயோஜனபுகதியைச் செய்தானாகில், அவர்களிடம் தனைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவாக ளிடத்திற்போலே தான் பரிமாறுவதைக் காட்டினால் சென்ற ஸலோகத்தில். அதற்கும் மேலே, ஒழுக்கத்தால் எதனை தாழ்ந்தவனினும், தன்னிடம் ஸவயம்பரயோஜன புகதியைச் செய்தானாகில், அவன் தலைசிறந்த ஜ்ஞானிகளோடு ஒரு கோவையாக எண்ணத் தக்கவன் என்கிறான் இந்த ஸலோகத்தில். “கொன்றேன பலலுயிரைக் குறிகோள் ஒன்றிலாமையினால், என்றேனும் இரந்தார்க்கு இனிதாக உரைத்தறியேன், குன்றேய மேகமதிர குளிர்மாமலை

॥ भा ॥ तत्रतत्र जातिविशेषे जातानां यस्समाचार उपादेयः
परिहरणीयश्च; तस्मादतिवृत्तोऽप्युक्तप्रकारेण मामनन्यभाक् भजनैकप्रयो-

வேங்கடவா! அன்றே வந்தடைந்தேன் அடியேனை ஆட்கொண்டருளே” [பெரியதிரு 1-9-3] என்று திருமங்கை ஆழ்வாரா இம்மஹா குணத்தைத் தம்மிடத்திலேயே காட்டுமபடி பிராரத்தித்தாரன்றோ. (ஸூத்ரராசாரோ஽பி) அந்தந்த வாணங்களில் (ஜாதிகளில்) பிறந்தவர்களுக்கு ஸாஸ்தரங்களில் யாதொரு ஒழுக்கம் கைக்கொள்ளத்தக்கதாகவும், யாதொரு ஒழுக்கம் விலக்கத்தக்கதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளதோ அவற்றை மீறினவனாக இருந்தாலும். அந்தணனுக்கு மது, மாம்ஸம் முதலானவற்றை உண்பது விலக்கத்தக்கது. ஷத்ரியன் முதலான மற்ற வாணத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு அது விலக்கத்தக்கதன்று காரணம் பசுவின் (கபிலையின்) பாலைப் பருகுவது ஸூத்ரானுக்கு விலக்கத்தக்கது. அதுவே அந்தணனுக்குக் கைக்கொள்ளத்தக்கது இவற்றையெல்லாம் கருதியே “ததர ததர ஜாத்விஸேஷே ஜாதாநாம யஸஸமாசார உபாதேய பரிஹரணீயஸ” என்று பூரஷ்யமிடப்பட்டது. (மாம் அநநயபூரக பூஜதே சேத) வேறொரு பயனைக் கருதாமல் புக்தியையே பயனாக்ககொண்டு, இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்திலிருந்து காட்டிய ரீதியில் என்னிடம் புக்தி செய்தானாகில், ‘அபி சேத’ என்னும் பதங்கள் இப்படிப் பிரித்து அநவயிக்கிறபடியால் புநருக்தியில்லை. (அநநயபூரக) முன் ஸலோகங்களிற்போலே புக்தியையே பயனாக்ககொண்டு மோக்ஷமுள்ளிட்ட வேறு எப்பயனையும் கருதாமல் புக்தி செய்யும் மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியைக் குறிக்கிறது. வேறு பயன்கள் எதையும் கருதாதவனாகையாலே அப்பயன்களையே தரும் மற்ற தெய்வங்களை இவன் கனவிலும் கருத மாட்டான் எனப்பது சொல்லாமலே விளங்கும். “பூரஹமாணம் ஸிதிகண்டம ச யாஸசாநயா தேவதாஸ ஸமருதா | பரதிபுத்தார ந ஸேவாதே யஸமாத பரிமிதம் பூலம் ||” [பூரதம்-ஸாநதி-மோக்ஷ 350 36] [பிரமனையும், சிவனையும், மற்றுமுள்ள தெய்வங்களையும் ஜ்ஞானிகள் ஸேவிக்கமாட்டார்கள். (ஏனெனில்) அவர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் பயன் அளவுப்பட்டதாயிருக்கையால்] என்று இவ்வாததும் சொல்லப்பட்டதன்றோ. (ஸாதுரேவ ஸ.) வைஷ்ணவ கோஷ்டியில் முன்றிறப்பவர்களோடு ஒருவனாக எண்ணத்தக்கவனே அவன். “உபமாநம் அஸேஷாணம் ஸாதூநாம ய ஸதூரபூவத்” [வி-பு 1-15-156] [எந்த பரஹலாதூழ்வான் எல்லா ஸாதூக்களுக்கும் உபமாநமானாரோ] என்று ‘ஸாதூ’ ஸபூதம் சிறந்த ஜ்ஞானிகளைக் குறிக்கு

जनो भजते चेत्, साधुरेव सः—वैष्णवाग्रेसर एव सः; मन्तव्यः—

மென்று பராஸரர் உணராததிரானரே. “ஸாத்யவ க்ஷீணதோஷாஸ்ய” [வி-பு 3-11-3] [தேவாஷமற்றவர்கள் ஸாதுக்களாவார்கள்] ‘ஜநமாநதர ஸஹஸரேஷு தபோஜஞாநஸமாதிபி | நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் கருஷ்ணே புகதி பரஜாயதே ||’ [பஞ்சராதரம்] [ஆயிரக் கணக்கான பிறப்புகளில் காமஜஞாந புகதியோக்யங்களாலே பரபங்கள் நீங்கப்பெற்ற மனிதர்களுக்குக் கிருஷ்ணனிடம் புகதி உண்டாகிறது] என்கிறபடியே பரபங்கள் நீங்கப் பெற்றவனுக்களரே எம்பெருமானிடம் புகதி உண்டாகும். “ஆசாரபரபுவோ தூரம் தூரமஸ்ய பரபுரஸ்யத்” [ஸஹஸரநாமாத்யாயம்] [தூரமானது நல்லொழுக்கத்திலிருந்து உண்டாகிறது அச்யுதன தூரமத்தின் தலைவனாவான்,] என்று எம்பெருமானும் ஆசாரத்திலிருந்து ஏறபடும் தூரமத்திற்குத் தலைவன் எனப்பட்டான். “ஆசாரஹீநம் ந புநந்நி வேதூ” [வாஸிஷ்ட 3 ஸமருதி 6-3] [ஆசாரமற்றவனை வேதங்கள் பரிசுத்தப்படுத்த மாட்டா] “ஸாத்யாஹீநோஸூசிா நித்யம் அநாஹஸஸாவகாமஸு” [தக்ஷஸமருதி 2 22] [ஸநத்யாவநதஸனம் செய்யாதவன் எப்போதும் அஸுத்தானவான் எந்தக் காமமும் செய்யத் தகுதியற்றவனாவான்] என்று ஆசாரமற்றவனை எதற்கும் தகுதியில்லாதவனென்று ஸாஸ்தரங்கள் நிந்தித்துமிருக்கின்றன. அப்படியிருக்கும்போது இவனை ‘ஸாது’ எனப்பது எப்படி? எனில் வேறு பயன் கருதாத புகதி எம்பெருமானுடைய கருபையாலே இவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கையாலே இவனிடமுள்ள துராசாரம் அஸ்தஸமமாய் இவன் வைஷ்ணவர்களின் முன்னணியில் நிற்பவனாகவே கருதப்படுவான் காமஜஞாநபுகதியோக்யங்களை அநுஷ்டித்து அதனால் பரபம் நீங்கப்பெற்றவர்களுக்கு புகதி உண்டாவது ஒரு வகை. அந்தக் காமஜஞாநபுகதியோக்யங்களின் ஸத்தானத்திலே எம்பெருமானுடைய கருபை இருந்து புகதி உண்டாவது இரண்டாவது வகை இவற்றில் இவன் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவன் என்று கொள்ளவேண்டும். “துராசாரோபி ஸாவாஸீ கருதக்யுநோ நாஸ்திக புரா | ஸமாஸரயேதூதிதேவம் ஸ்ரத்த்யா ஸரணம் யதி || நிராததோஷம் வித்தித் தம் ஜநதம் பரபூவாத பரமாத்மந ||” [ஸாதவதஸம்ஹிதை 16-23 24] [நெடுங் காலமாக துராசாரமுடையவனாயினும், எதையும் உண்பவனாயினும், செய்நதன்றி கொளவனாயினும், நாஸ்திகனாயினும் ஆதிதேவனான நாராயணனை ஸரத்யுபயன் உபாயமாகப் பற்றினானால் அந்த மனிதனை, பரமாத்மாவின் பரபூவத்தினாலே தேவாஷமற்றவ

बहुमन्तव्यः, पूर्वोक्तैस्सम इत्यर्थः। कुत एतत्? सम्यग्व्यवसितो हि सः—यतोऽस्य व्यवसायस्सुसमीचीनः। भगवान् निखिलजगदेक-

னாக கருதுவாயாக | என்று ஸாஸ்தரங்களில் முழங்கப்பட்டதன்றோ ஆகையாலே இவன் சாதுகோடியுள் கொள்ளப்படுபவனேயாவான். (ஸாதுகோடேவ) “விஷ்ணுரேவ பூதவா” [யஜு 2-1-3-16] [விஷ்ணுவுக்குச் சமமாக ஆகி] முதலான விடங்களில் ஏவகாரம் ஸாமயததைக் குறிப்பதுண்டாகையாலே இங்கும் ஸாதுக்களோடு ஸமானமானவனாகிறான் என்று பொருள் (ஸ மந்தவய) இப்படி வைஷ்ணவர்களின் முன்னணியில் நிற்பவனாகையாலே அவன் கொண்டாடத்தக்கவனுமாவான். ஆசாரமற்ற மனிதன் ஸாதுக்களால் விலக்கத்தக்கவனாயினும், அதற்கையவன் எம்பெருமானையே எல்லாமாகக் கொண்ட ஜ்ஞானியாகிவிட்டானாகில் ‘சாதுகோடியுள் கொள்ளப்படுவாரே’ [பெரியாழ்திரு 3-6-11] என்று பெரியாழ்வார அருளிய ரீதியில் ஸாதுக்களால் கொண்டாடத்தக்கவனேயாவான் என்று கருதது. (மந்தவய) ‘ஸாது’ எனறே நினைக்கத்தக்கவன்’ என்று பொருள் கொண்டால் ‘மந்தவய ’ எனனும் ஸப்தம் பொருளற்றதாய், தேவையில்லாததாகிறபடியால் ‘ஸம்மந்தவய ’ என்று கொண்டு, பஹுமந்தவ்யன் (கொண்டாடத்தக்கவன்) என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது ‘ஸம்’ என்னும் உபஸாககும் இல்லையே எனில், உபஸாககங்களின் பொருளும் தூதுவிலேயே அடங்கியிருக்கையாலும் உபஸாககும் அதை வெளிக்காட்டுவதை மாதிரிச் செய்கிறதாகையாலும், அாதது ஸவாரஸ்யத்தைக் கருதி, உபஸாககமில்லாவிடிலும் இப்படிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இனி, மேலும் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழக்கூடும்; “நல்ல ஆசாரம் நற்பயனுக்கு உபாயமாகும் துராசாரம் தாழ்ந்த பூலன்களையே வினைக்கும் அப்படியிருக்கும்போது, துராசாரமுடையவனும் நற்பயனை அடைகிருன் என்று எப்படி கூறமுடியும் ?” என்பது அவவாக்கேபம், இதற்கு— ‘இவன் தன்னுடைய துராசாரம் முதலான அநிஷ்டங்களைப் போக்கிக் கொள்வதற்கும், தலைசிறந்த பயனைப்பெறுவதற்கும், தன் முயற்சியை உபாயமாகக்கொள்ளாமல் தன்னோடு தந்தை, ரக்ஷகன் ரோஷி, பூரததா முதலான எல்லா உறவுகளையும் உடைய எம்பெருமானையே உபாயமாகக் கொள்கிறனாகையாலே இவனுக்குத் தாழ்வுகள் நீங்கி, நற்பயன் விளையத்தடையிலலை.” எனனும் பரிஹாரத்தைக் கடைசிபாத்ததாலே காட்டுகிறான் — (ஸமயக வயவஸிதோ ஹி ஸ:) இவனுடைய அதுயவஸாயம் (உறுதிப்பாடு) மிகச் சிறந்ததன்றோ அது

कारणभूतः परं ब्रह्म नारायणश्चराचरपतिरसत्स्वामी मम गुरुर्मम सुहृत्
मम परमं भोग्यमिति सर्वैर्दुष्प्रापोऽयं व्यवसायस्तेन कृतः, तत्कार्यं

எதற்கையது? எனில் இவன் எம்பெருமானை எல்லாக் கலயாண குணங்களும் நிறைந்திருக்கை. தாழ்வுகள் ஒன்றும் இல்லாதிருக்கை என்னும் உபயலிங்கங்களுையுடைய புகூவான் என்று உணர்நதிருக்கிறான். “ஜனாதவா பூதாதிம அவயயம்” [கீதை 9-13] என்றவிடத்தில கூறியபடி அனைத்துலகுகும் காரணமான பரம்பொருளாகையாலே பீதாபுதரஸம்பூநதததை உடையவன் என்றும் உணர்நதிருக்கிறான். ‘நாராயண பரம்பூரஹம்’ [தை-நா 11] முதலான வேதவாக்கியங்களில் கூறியபடி ஸாவவயாபகதவம், ஸாவாதாரதவம், பராயதவம், பராபகதவம் முதலான பல பெருமைகளை உணரத்தும் நாராயணன் எனனும் தனிப்பெயரை உடைய பரம்பொருள் என்றும் உணர்நதிருக்கிறான். ‘பதிம விஸ்வஸய ஆதமேஸ்வரம்’ [தை-நா 11] [உலகனைத்துக்கும் ஸவாமியாய், தனக்குத்தானே ஈஸ்வரரூபியிருப்பவன் நாராயணன்] ‘பதிம பதிநாம்’ [ஸ்வே 6-7] [ஸ்வாமிகளுக்கெல்லாம் ஸவாமியாய் இருப்பவன்] என்று மறைமுடிகள் முழங்கியபடியே அசைவனவும் அசையாதனவுமான அனைவாக்கும் ஸவாமி என்று உணர்நதிருக்கிறான். ஆக இப்படி பரதவத்துக்கு (மேனமைக்கு) உறுப்பான குணங்களை உடையவனாக இருப்பதோடன்றியில், ஸௌலப்யதத்துக்கு (எளிமைக்கு) உறுப்பான குணங்களை உடையவனாக இருப்பவன் என்றும் உணர்நதிருக்கிறான். “இவன் எனக்கு ஸவாமியன்றே, எனனை உபயவிபூதிக்கும் புறம்பானவன் என்று நினைக்கிறனே? உடைமையான எனனை அடைவது இவனுக்கன்றே பேறு” என்று வழக்குப் பேசலாமபடியான ஸாவஸ்வாமீதவத்தை உடையவன் என்று உணர்நதிருக்கிறான் “இப்படி இயற்கை உறவை உடைய வரூபியிருப்பதோடன்றியில் ‘அறியாதன அறிவித்த அதர்’ [திருவாய் 2-3-2] என்கிறபடியே ஒன்றுமறியாத மூடானிருந்த எனக்கு நல்லறிவை உணரத்திய மஹோபகாரகளுள் ஆசராயனன்றே இவன் என்றும் உணர்நதிருக்கிறான். “‘ஸுஹ்ருத நாராயண:’ என்கிற படியே, நான் பலலாயிரம் பிழைகள் செய்வதைப் பராததிருந்தும் காணும் கண் இல்லாதவனாய், எனக்கு நன்மையே விருமபும நண்பனன்றே இவன்” என்றும் உணர்நதிருக்கிறான். மிகத் தாழ்ந்தவையாய், துன்பம் கலந்தவையாய், அழிபவையாயிருக்கும் கண்ணேர இன்பங்களில் ஈடுபட்ட எனக்கு, எவ்வையற்றதாய், குற்றம்ற்றதாய், நித்யமானதான பேரின்பக் கடலாயிருக்கும் தன்னைத் தானே காட்டிய பரம்பேராகியப

चान्यप्रयोजनं निरन्तरं भजनं तस्यास्ति, अतस्साधुरेव ; बहुमन्तव्यश्च ।
अस्मिन् व्यवसाये तत्कार्ये चोक्तप्रकारभजने संपन्ने सति तस्य आचार-

பொருளன்றோ இவன் என்றும் எண்ணியிருக்கிறான். இவனுடைய உறுதிப்பாடு இததகையதாகையாலே மிகச்சிறந்ததன்றோ என்றபடி. 'இப்படி எல்லாவகையான உறவுகளையும் உடையவனாகவும், பராயமாகவும், பராகமமாகவும் என்னை அறிந்திருக்கும் இந்த உறுதிப்பாடு அனைவாக்கும் கிடைக்க அரிதானது. இந்த உறுதிப்பாட்டினால் வேறு பயன கருதாமல் எப்போதும் என்னிடம் புகதிசெய்வதாகிற பெருமையும் இவனிடம் உள்ளது. ஆகையால் இவன் வைஷ்ணவர்களின் முன்னணியில் நிற்பவனே, அனைவராலும் கொண்டாடத்தக்கவனே. இததகைய உறுதிப்பாடும், அதனாலுண்டாகும் புகதியும் இவனிடம் இருக்கும்போது, இவனிடமுள்ள துராசாரம் கணிசிக்கத்தகாததொரு குறையே. அதைக்கொண்டு இவனை அநாத்ரிப்பது தகாது நல்ல ஆசாரம் உடையவர்கள் சிலரிடமும் இததகைய உறுதிப்பாடு காணப்படவில்லையே வயிரச சுரங்கத்திலிருந்தாலும் கூழாங்கலிலைத் தூர எறிவதும், குப்பையில் கிடந்தாலும் மாணிக்கத்தை ஏற்றுகொள்வது மன்றோ சான்றோருக்கு அழகு 'பஹுநாம ஜநமநாமநதே . . ஸமஹாதமா ஸுத்ராலபு' [கீதை 7-19] என்னுமிடத்தில் நானும், இததகைய மஹாதமா எனக்கும் கிடைத்தற்கரியவன் என்று கூறியிருக்கிறேனே. ஆகையால் இவன் கொண்டாடத்தக்கவனே, இவனிடம் எவனாவது குற்றம் கண்டானாகில் அவன் மிகத் தாழ்ந்தவனாகிவிடுவான்" எனபது எம்பெருமானின் திருவுள்ளம். "யே ஜநம கோடிபிஸு ஸித்தத்ரா தேஷாமநதேதர ஸமஸத்தி ||" [பௌஷ்கர ஸமஹிதை 38 305] [எவர்கள் கோடிகணக்கான பிறப்புகளில் ஸருதிஸமருதிகளிலிருந்து ஜனான புகதிகள் வளரப்பெற்றிருக்கிறார்கள் அவர்களே (பரபத்தி ஸாஸ்தரமான்) இப்பஞ்சராதரத்தில் நிலைநிற்பார்கள்] "அநேக ஜநமஸமஸார சிதே பாபஸமுச்சயே | நாசக்ஷிணே ஜாயதே புமஸாம் கோவிந்தாபிமுக்ஷி ஸத்தி ||" [இந்த ஸமஸாரத்தில் எடுத்த பல பல ஜனமங்களில் குவித்துவைத்த பாபக் கூட்டங்கள் அழியாதபோது மனிதனுக்கு 'கோவிந்தனே எல்லாம்' என்னும் உறுதிப்பாடு விளையாது.] "ஜனாநம் ச வயவஸாயஸச துவெள பரபரதிபாதுகௌ | வயவஸாயாத்ருதே ப்ரஹ்ம நாஸாத்யதி ததபரம் ||" [புராதம் - மோக்ஷதாமம் - 384-47. சுகரைக்குறித்து ஜனகவாக்யம்] [ஜனானமும் உறுதிப்பாடும் ஆகிய இரண்டும் பரமாத்மாவை அடைவிப்பவை. (இவர

व्यतिक्रमस्वल्पवैकन्यमिति न तावताऽनादरणीयः, अपि तु बहुमन्तव्य
एवेत्यर्थः ॥ ३० ॥

றில்) உறுதிப்பாடிவலாத ஜஞானமாதரத்தினால் பரம்பொருளை அடையமுடியாது] “ஸமருதஸஸம்பூர்ணிதோ வாபி பூஜிதோ வா த்விஜோததம்” [இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் 32] [அநதணா தலைவரே! (துராசாரமுடையவனான) என புகதன்) நினைக்கவும், பேசவும், பூஜிக்கவும் தக்கவன்]

“மதுபுகதஜநவாதஸலயம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம் |
ஸவயம்ப்யாசசநஞ்சைவ மத்யாததே ட்யம்புவாஜநம் ||
மதகத்யாஸரவணே புக்தி ஸவரநேதராங்குவிசிரியா |
மமாநுஸமரணம் நிதயம் யசச மாம நோபஜீவதி ||
புகதிர்ஷ்டவித்யா ஹயேஷா யஸமிந மலேசசேபி வாதததே |
ஸ விபரேநத்யுரோ முநி ஸ்ரீமாந ஸ யதி ஸ ச பண்டித ||
தஸமை தேயம் ததோ க்யூராஹயம் ஸ ச பூஜயோ யத்யா
ஹயஹம் | [க்யூருட்யம் 219-6 : 9]

[(1) என் புக்தர்களிடத்தில் வாதஸலயம், (2) என்னை ஆராதனம் செய்வதை ஆமோதித்தல், (3) தானே என்னைப் பூஜித்தல், (4) என விஷயத்தில் ஆடம்பரமற்றிருத்தல், (5) என கதைகளைக் கேட்பதில் அன்பு, (6) (என் கதைகளைக் கேட்கும்போது) குரல் தழுதழுத்தும், கண்ணீர் மலகியும், உடம்பு மயிராகக் கூசுசெறிந்து கொண்டுமிருக்கை, (7) எப்போதும் என்னை நினைத்திருக்கை, (8) என்னிடம் வேறு ஒரு பரயோஜனத்தையும் கேளாதிருக்கை—என்னும் இந்த எட்டுவிதமான புகதியானது எந்த மிலேசசுனிடமும் காணப் படுகிறதோ, அவனே பூராஹமணஸ்ரேஷ்டன், அவனே முனிவன், அவனே துனவான், அவனே பண்டிதன், அவனுக்கு ஞானத்தை உபதேசிக்கலாம், அவனிடமிருந்து ஞானோபதேசமும் பெறலாம். அவன் என்னைப்போல பூஜிக்கத்தக்கவன்.] முதலான பரமாணவர்களும், திருமாலையில் “மேம்பொருள்” என்று தொடங்கும் 38ம் பாடடிகளுக்கு மேலேயுள்ள பூரகுவதபரபூரவத்தை விளக்கும் பாட்டுக்களும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. ஆக, ஆசாரத்தில் எத்தனை தாழ்ந்தவனாயினும், வேறு பயன் கருதாமல் எம்பெருமானிடம் அன்பு செலுத்துகின்றவன் தலைசிறந்த வைஷ்ணவனே என்று அருளிச்செய்தானாயிற்று. 30.

॥ பா ॥ நनु * नाविरतो दुश्चरितान्नाशान्तो नासमाहितः ।
नाशान्तमानसो वाऽपि प्रज्ञानेनैनमाप्नुयात् ॥ (க. ௨. ௨௪) इत्यादिश्रुतेः
आचारव्यतिक्रम उत्तरोत्तरभजनोत्पत्तिप्रवाहं निरुणद्धीत्यब्राह्—

क्षिप्रं भवति धर्मात्मा शश्वच्छान्तिं निगच्छति ।

कौन्तेय! प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति ॥ ३१ ॥

31. க்ஷிப்ரம் புவதி தூமாதமா ஸஸவச்சூநதிம் நிக்ச்சுதி ।

கௌந்தேய! பரதிஜாநீஹி ந மே புகத பரணஸ்யதி ॥

(என விஷயமான ஸவயம் பரயோஜன புகதியைச் செய்பவன் தூராசாரம் உள்ளவனாயினும்) க்ஷிப்ரம்— விரைவிலேயே, தூமாதமா புவதி—(தடை நீங்கப்பெற்ற) புகதியோகூத்திலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சுடையவனாகிறான். ஸஸவச்சூநதிம் — நிலையான தூராசாரநிவருத்தியை, நிக்ச்சுதி — நன்கு அடைகிறான். கௌந்தேய! — குந்தீ புத்ரனே!, “மே புகத — (ஸாவேஸவரனாகிற) என்னுடைய புகதன், ந பரணஸ்யதி—அழியமாட்டான்” (என்னும் இந்த அாதத்ததை) பரதிஜாநீஹி—(நீயே) பரதிஜைஞ செய்வாய்

31. ஒலலை யவனறருமத துறற வொருவன

மலலைவினைச சாந்திதனை மன்னுமே—யெல்லையில்சீக்

கௌந்தேயா வாங்கிதனைக் கட்டறுநீ யென்பததன

போந்தே நசியான புறதது.

அவன்—என விஷயமான ஸவயம்பரயோஜன புகதியைச் செய்பவன் (தூராசாரமுடையவனாயினும்) ஒல்லை— விரைவிலேயே, தருமதது உறற ஒருவனும்—(தடைநீங்கப் பெற்ற) புகதியோகூத்திலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவனாகிறான் அல்லைவினை சாந்திதனை மன்னுமே—தூராசாரநிவருத்தியை நிலையாக அடைவான். எல்லையில்சீக் கௌந்தேயா! — கணக்கற்ற குணங்கனையுடைய குந்தீ
கீ—68

॥ भा ॥ मत्प्रियत्वकारितानन्यप्रयोजनमद्भुजनेन विधूतपापतयैव
समूलोन्मूलितरजस्तमोगुणः क्षिप्रं धर्मात्मा भवति—क्षिप्रमेव विरोधि-

புதரனே!, 'என பததன—என்னுடைய புகதன, புறத்துப் போந்தே—ஸத்ராசாரத்திற்குப் புறம்பாக நடப்பவனாயினும், நசியான்—அழிந்துவிடமாட்டான்" ஆங்கு இதனை—என்னும் இந்த அாதத்துதை, நீ கட்டறு—நீ பரதிஜ்ஹஞ செயவாயாக

31. முன ஸலோகத்தில் "மிகவும் துராசாரமுடையவனாயினும், எனது புகதன அனைவராலும் கொண்டாடத் தக்கவனே" என்று கூறினான். இதற்குமேல் "மற்றவர்களால் கொண்டாடத் தக்கவனிருந்தாலும் 'நாவிரதோ துஸ்சரிதாத நாஸாநதோ நாஸமா ஹித | நாஸாநதமாஸோ வாடபி பரஜஞானேஸ்மாபநுயாத ||' [கடோரபநிஷத் 2-24] [துராசாரத்திலிருந்து நீங்காதவனாய், காம கரோதவேகம் நீங்கப் பெருதவனாய், (பரமாதம் விஷயத்தில்) ஒருமுகப்படுத்தப்படாததும், (வெளிவிஷயங்களில் பரவாமல்) கட்டுப் படுத்தப்படாததுமான நெஞ்சை உடையவன் இந்தப் பரமாத்மாவை ஞானத்தின் மூலம் அடையமுடியாது] என்று துராசாரம் ஜஞானம் உண்டாவதையே தடுத்துவிடும் என்று வேதம் ஒதுகையாலும், 'பாபம் பரஜஞாம நாஸயதி கரிமமாணம் புந புந | நஷ்டபரஜஞ பாபமேவ புநாரபுதே த்விஜ ||' [பூரதம் உத 35-73] [பாபம் மறுபடியும் செயப்பட்டதாகில் அறிவை அழிக்கிறது அநதணரே! அறிவழிந்தவன் மறுபடியும் பரபததையே தொடங்குகிறான்] என்று ஸமருதியும் இதை வலியுறுத்துகையாலும் அவனுடைய துராசாரம் மேலும் மேலும் புகதி உண்டாகி வளாவதைத் தடுத்துவிடுமே. ஆகையால் இவன் விருமபிய பூலனுகிற டுக்ஷவத்பராபதியை அடைய முடியாதே" என்னும் கேள்வியெழ, அதற்கு பதில் கூறுகிறான் இந்த ஸலோகத்தில் (க்ஷிபரம் புவதி தூமாதமா) முன ஸ்லோகத்தில் சொன்னபடி என்னிடம் ஈடுபட்டு ஸவயம்பரியாஜந புகதியைச் செய்வதால் பாபம் நீங்கப்பெற்று, ரஜஸ்தமோ குணங்கள் அடியோடு அழியப்பெற்று, விரைவிலேயே தடை நீங்கப்பெற்ற அங்கங்களோடு கூடிய புகதியோகத்தில் ஈடுபட்டு நெஞ்சையுடையவனாகிறான். (க்ஷிபரம்) ஆசாரக் குறைபாடு இவனுடைய புகதி நிறைவடைவதற்குத் தாமதத்தை ஏற்படுத்தமுடியாது என்று கருதது. (தூமாதமா புவதி) "தூமஸயாஸய பரநதப!" [கீதை 9-3] என்று இந்த அததியாயத்தின் தொடக்கத்திலேயே தூமஸபூதம்

रहितसपरिकरमद्भजनैकमना भवति । एवरूपभजनमेव हि * धर्मस्यास्य
परन्तप (३) इत्युपक्रमे धर्मशब्दोदितम् । शश्वच्छान्ति निगच्छति—
शाश्वतीं-अपुनरावर्तिनीं मत्प्राप्तिविरोध्याचारनिवृत्ति गच्छति । कौन्तेय !

புகதியைக் குறித்துப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முன்பின் ஸ்லோகங்களிலும் புகதியைப் பற்றிய பேச்சே அடிக்கடி வந்துள்ளது. ஆகையால் இங்கும் 'தூம்ஸபுத்ஸம்' புகதியைக் குறிப்பதே உசிதம் வாணஸரமதூம்ஸம் முதலானவற்றைக் குறிப்பதாகக் கொள்வது இந்த பரகரணத்திற்குப் பொருந்தாது. ஆதம்ஸபுத்ஸம் இங்கு நெஞ்சைக் குறிக்கிறது "அநயமநஸ" [கீதை 9-13] "மநமநா புவ" [கீதை 9-34] என்று முன்பின் ஸ்லோகங்களில் புகதியுடைய நெஞ்சைப் பற்றிப் பேசியிருப்பதால் இதுவே பொருந்தும். 'புகதி உண்டாகி வளாவதற்குத் தடையை எப்படி புகதியே நீக்கும்?' எனில் புகதியின் தொடக்கநிலை புகதி மேலும் வளர்வதற்குத் தடையான பரபங்களை நீக்குவதன் மூலம் பரிபூர்ண புகதியை விளைக்கிறதாகையாலே குறையிலலை. "புகதியின் பெருமையாலே பரபங்களை நீங்குகின்றன என்பது சரி; அநுதாபம் இல்லாமல் புத்திபூர்வமாகத் தொடரும் துராசாரங்கள் புகதியை எப்படித் தடுக்காமலிருக்கும்?" எனில் (ஸம்வசக்யநதிம் நிகுசக்யதி) என்னை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் துராசாரங்கள் என்றும் மறுபடி திரும்பி வராதபடி நீங்கப்பெறுகின்றன. புகதியின் பரபுவததாலே துராசாரங்களும் விரைவில் அடியோடு நீங்கிவிடும் என்று கருத்து (கௌந்தேய! பரதிஜாநீஹி) குந்திபுத்திரனே! நீயே பின்வரும் விஷயத்தைக் குறித்துப் பிரதிஜ্ঞைஞசெய். எவ்விஷயம்? எனில். (ந மே புகத பரணஸயதி) ஸாவேஸ்வரனாகிற எண்ணிடம் புகதிசெய்யத் தொடங்கியவன் அதற்குத்தடையான ஆசாரமுடைய வறையினும் அழியமாட்டான் என்னும் விஷயத்தை நீயே பரதிஜ்ஞை செய் என்றபடி. "என் புக்தன் அழியமாட்டான் என்று நீ அறிந்து கொள்" என்று ஜ்ஞானமாதரத்தை விதிப்பதாயிருந்தால் "ஜாநீஹி" என்பதே போதும், 'பரதி' என்னும் உபஸாகக்யம் தேவையில்லை; "வாஸதோஷபதே! பரதிஜாநீஹயஸமான" [யஜு 3-4-10-36] [வாஸதோஷபதியே! எங்களை அறிவாயாக] முதலானவிடங்களில் வேறு வழியில்லாமையாலே "அறிவாய்" என்றே பொருள்கொள்கிறோம். விஷயத்தைச் சொன்னாலே தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய அர்ஜுனனுக்கு 'அறிந்துகொள்' என்று விதிப்பது பயனற்றதுமாகும். வெளிப்படைபாக விளங்கும் "பரதிஜ்ஞை செய்" என்னும் பொருள்—இவ்விஷயம்

त्वमेवासिन्नर्थे प्रतिज्ञां कुरु—मद्भक्तावुपक्रान्तो विरोध्याचारमिश्रोऽपि न नश्यति; अपि तु मद्भक्तिमाहात्म्येन सर्वं विरोधिजातं नाशयित्वा शाश्वतीं विरोधिनिवृत्तिमधिगम्य श्वित्रं परिपूर्णभक्तिर्भवतीति ॥ ३१ ॥

யம் அசைக்கமுடியாதபடி அறுதியிடப்பட்டது எனக்காட்டுகையால் இவ்விடத்தில் தேவையானதுமாகும் ஆகையால் 'பரதிஜ்ஞை செய' என்றே பொருள்கொள்ளப்பட்டது தான் பரதிஜ்ஞை செய்யாமல், "நீயே பரதிஜ்ஞை செய" என்றது—"நான் சொல்லுவதை நீ உறுதியாகக்கொண்டு, உனக்கு வேண்டியவர்களுக்கெல்லாம் பரதிஜ்ஞைசெய்து வெளிப்படுத்து" என்று கூறுவதன்மூலம் இவ்வாததும் மிகவும் உறுதியானது எனக்காட்டுகிறது, மேலும், "‘கண்ணனை ஆயுதமெடுக்கவைப்பேன்' என்று என அடியானான பீஷ்மன் சொன்ன வாதத்தையை மெய்யாக்குவதற்காக, 'ஆயுதமெடுக்கமாட்டேன்' என்னும் என் வாதத்தையை இந்த பூரதப போரிலேயே பொய்யாக்கிக்கொள்ளப்போகிறவன் நான், ஆகையால், நான் பரதிஜ்ஞை செய்தால் 'பொய்யாக்க கூடியதோ?' என்றும் பலர் ஐயமுடலாம், இந்த ஐயம் ஏற்படாமலிருப்பதற்காக என்பதனுடன் நீயே இவ்வாதத்ததை பரதிஜ்ஞைசெய" என்னும் கருத்தையும் உணர்த்துகிறது. "கௌந்தேய!" என்னும் விளி "நீ பரமஞான முடையவளாய், என் அதையுமான குந்தியின் பிள்ளையாகையாலும் நீ பரதிஜ்ஞை செய்ததை நான் பொய்யாக்கிவிட்டாட்டேன்" என்னும் கருத்தைக் காட்டுகிறது (மே புகத ந பரணஸ்யதி) என் புகதியைத் தொடங்கியவன், அதற்குத் தடையான ஆசாரத்தோடு கூடிய வனானும் அழியமாட்டான், துராசாரமுடையவனாய் புகதியைத் தொடங்கியவனைப் பற்றியே முன் ஸ்லோகத்தில் "அபி சேத ஸுதுராசார" என்று பேசப்படுகிறதாய்கையாலும், புகதி நிறைவடைந்த வனுக்கு அழிவு ஏற்பட இடமில்லாமையாலும் இங்கு புகதன் என் பது புகதியைத் தொடங்கியவனைக் காட்டுகிறது புகதியைத் தொடங்கியவனையும் 'புகதன்' என்றழைக்கத் தடையிலையன்றே. (ந ப்ரணஸ்யதி) அழிவதில்லை, இங்கு 'ஸரீரம் அழிவதில்லை' என்று கொள்வது அஸம்பாவிதம்; 'ஆதமா அழிவதில்லை' என்று கூறுவதும் இபரகரணத்திற்குத் தேவையிலலை. ஆகையால், "முற்பாதியில் கூறப்பட்டபடி தடைகள் அழியப்பெறுகிறனாகையால், புகதி நிறைவடையாமையாகி அழிவு இவனுக்கு ஏற்படுவதில்லை" என்றே இதற்குக் கருத்துரைக்கவேண்டும். "என்னிடம் அவன் செய்யும் புகதியின் பெருமையாலே, துராசாரம் முதலான தடைகள் அனைத்தையும்

அழித்து. தடைகள் மறுபடியும் திரும்பிவராதபடி நீங்கப்பெற்று விரைவிலேயே புகதி நிறைவடையப்பெறுவான்” என்று சொல்லிற்றுமிற்று. துரோசாரமுடையவனானும் புகதன் புக்திகாரணமாகவே அந்தத் தீயவொழுக்கம் நீங்கப்பெற்று புகதிபூர்த்தியைப்பெற்று உயாகதியடைவான் என்னும் விஷயத்தைப் பின்வரும் இதிஹாஸ புராணவீரதாநதங்குள விளக்குகின்றன — (1) மஹாபுராநதம்-ஸாநதிபாவம் (மோக்ஷத்யாமம்) 345ம் அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட உபரிசரவஸுவருததாநதம் — கிருதயுகத்தில் பாஞ்சராதாநதமத்தை அநுஷ்டிக்கும் பரம்பாகுவதனான ஓரசன் புகதி மஹிமையினால் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிகும வல்லமைபெற்றிருந்தமை யால் உபரிசரவஸு எனப் பெயர்பெற்றிருந்தான் ஒரு சமயம் தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் யாக்யம் செய்துகொண்டிருந்தபோது விவாதம் ஏற்பட்டது. ‘கருதயுகத்தில் பிஷ்டபாஸு (மரவினால் செய்யப்பட்ட ஆடு) கொண்டே யாக்யம் செய்யவேண்டும்’ என்னும் உண்மையைக் கூறினா ருஷிகள், மாமஸத்தில் ஆசையாலே “உயிரோடுள்ள ஆட்டைக்கொண்டே யாக்யம்செய்யவேண்டும்” என்றனா தேவர்கள், இவ்விவாதத்தில் இருதரப்பினரும் உபரிசரவஸுவை மத்யஸத்குளவைத்து நியாயம் கேட்டனர். உபரிசரவஸு தேவர்களிடம் பக்ஷபாததால் ‘உயிருள்ள ஆட்டைக்கொண்டே யாக்யம் செய்யவேண்டும்’ என்று பொய் சொல்லிவிட்டான் ‘இப்படிப் பொய் சொன்னதால் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிகும வல்லமை நீங்கி பூமியில் மஹாதுவார மொனறில் விழுவாய்’ என்று ரிஷிகளால் சபிக்கப்பெற்று அப்படியே விழுந்துவிட்டான். அதற்குப்பின் அவனது விஷ்ணுபுகதி மஹிமையினால் விரைவிலேயே எம்பெருமான் கருடனை அனுப்பி அவனைக் கொண்டு வஸுவை பூமித்வாரத்திலிருந்து தூக்கி ஆகாயத்தில் மறுபடி ஸஞ்சரிகுமவனாகுகின்றான் என்னும் வரலாறு. (2) ‘உபமானஸோஷாணம் ஸாதூநாம் யஸஸ்தாப்யத’ [வி-பு 1-15 146] [எல்லா நலலோகங்களுக்கும் எப்போதும் உபமானமான பரஹலாத்ஸ்] எனப் புகழ்பெற்ற பரஹலாத்ஸ் திரிவிக்வி ரமன் மரவலியை எஞ்சித்து உலகளந்தபோது அவனோடு போர்புரிந்து, விரைவிலேயே அந்த புகுவத்பசாரத்திலிருந்து நீங்கப்பெற்றான் என்றும் புராணக்கதை. (3) பரம்பாபியானக்ஷத்ரபுநது எம்பெருமானுடைய கோவிந்த நாமஸங்கீர்த்தன பரப்பாவததால் மறுஜனமத்தில் பூவஜ்ஜனமஸமரணம் ஏற்பட்டு, அதனால் வைராக்யம் விளைந்து எம்பெருமானை ஸரணமடைந்து முகதிபெற்றான் என்று விஷ்ணுத்யாமத்தில் விளக்கப்பெற்ற கதை. இது ‘‘மொயததவல

मां हि पार्थ व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनयः ।
 स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम् ॥ ३२ ॥
 किं पुनर्ब्रह्मणाः पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा ।
 अनित्यमसुखं लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम् ॥ ३३ ॥

82. மாம் ஹி பாரதத்ய! வயபாஸ்ரிதய யே஽பி ஸ்யு பாபயோநய. |
 ஸ்த்ரியோ வைஸ்யாஸதத்யா ஸூத்ராரா தே஽பி
 யாநதி பராங்குதிம ||

83 கிம் புநா பூராஹமண புண்யா புக்தா ராஜாஷ்யஸதத்யா |
 அநித்யமஸுக்தம் லோகமிமம் பராபய பஜஸவ மாம் ||

பாரதத்ய — குருதீபுத்திரனே! ஸதரிய — ஸதரீகனும்,
 வைஸ்யா — வைஸ்யாகனும், தத்யா ஸூத்ராரா: — அவவண
 ணமே ஸூத்ராராகனமான, பாபயோநய யே அபி ஸ்யு —
 ஷாபத்தினால் தாழ்ந்த பிறப்பை எவாகள் எடுத்திருக்கி
 றூர்களோ, தே அபி — அவாகனும், மாம் — எனனை, வயபா
 ஸ்ரிதய — சிறப்பாக ஆஸரயிதது, பராம க்ஷுதிம் — மேலான
 க்ஷுதியை, யாநதி ஹி — அடைகிறார்களன்றோ. புண்யா: —
 புண்யம் செய்து சிறந்த பிறப்பெடுத்தவாகளான, பூராஹ
 மண — அநதணாகனும், ராஜாஷ்ய தத்யா — ராஜரிஷிகளும்,
 புக்தா: — எனனிடம் புகதி செயதார்களாகில் (மோக்ஷ
 மடைவார்கள எனபதை) கிம்புந. — சொல்லவும் வேண
 டுமோ? (ஆகையால்) அநித்யம் — நிலையல்லாததாய,
 அஸுக்தம் — துன்பம் நிறைந்ததான, இமம் லோகம் — இவ
 வுலகை, பராபய — அடைந்திருப்பவனாகையாலே, மாம்
 பஜஸவ — எனனிடம் புகதி செய்வாயாக.

கிணையுநின்று முன்றெழுத்துடைய பேரால் கத்திரபந்துமனறே
 பராங்கதி கண்டு கொண்டான" [திருமலை 4] என்னும் பாசுரத்
 தின் வியாககியானத்தில் விரிவாக எடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக,
 இம்முன்று (29,30,31) ஸ்லோகங்களால் ஜாதி, ஆகாரம், ஸ்வ
 பூர்வம், ஞானம், ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் உயர்ந்தாரோடு தாழ்ந்
 தாரோடு வாசியற அனைவரும் தன்னை ஆஸ்ரயித்து மோக்ஷஸித்தி,
 பெறலாம் என நிரூபித்தானுயிரறு.

32. பார்த்தவெனேப பற்றினுற பாவம் பயிலபிறவிச
சோததபெண் வைசசியருஞ் சூத்திரரும்—போத்து
வினையடையா வீடெய்தி மேற்கதியா மினபந
தனையடைவா சென்று தழைத்து

33. ஆனாத புண்ணியத்த ரனபரா மந்தணர்கள்
ஞான திகவரசர் நண்ணெளிது—தானுமால்
மாயுமித துனபுலகை மன்னியநீ யெனனையடைந
தாயுமித் தனமையறி யாங்கு

பாராத-குந்தீபுத்திரனே! பாவம் பயில் பிறவி சோதத-
பாவத்தினால் ஏறபட்ட பிறப்பையடைநது சோரவுற்ற,
பெண்—ஸ்தரீகளும், வைசசியரும்—வைச்யர்களும், சூத்தி
ரரும்—ஸூத்ரர்களும், என—எனனை, பற்றினால்—ஆஸர
யித்தால், போத்து—மறுபடியும், வினை அடையார்—பாபத
தையும், அதுகாரணமாக ஏற்படும் ஸம்ஸாரத்தையும்
அடையாமல், சென்று—(அபராகருத லோகத்திற்குச்)
சென்று, தழைத்து—சிறப்பிற்று, வீடு எய்தி—மோக்ஷத்தை
அடைநது, மேற்கதியாம் இனபம் தனை—பரமாத்மாநுபூவ
மாகிற பேரினபத்தை, அடைவா—அடைவார்கள. ஆனாத
புண்ணியத்தா—அழியாத புண்ணியம் செயது சிறந்த
பிறப்பெடுத்தவர்களாய், அனபராம—என்னிடம் புகுதியை
யும் செய்யும், அநதணாகள்—பிராமமணர்களும், ஞானதிக
அரசா—அறிவிற சிறந்த அரசர்களான ராஜரிஷிகளும்,
நண்ணெளிது தானுமால்—எனனை அடைவது மிக எளி
தன்றே, மாயும்—நிலைநிலலாததாய், இத்துனபுலகை—
துன்பமயமான இவ்வுலகை, மன்னிய நீ—அநாதிகால
மாகச் சோந்திருக்கும் நீ, ஆங்கு—மோக்ஷத்தின் பொருட்டு,
எனனை அடைநது ஆயும் இததனமை—எனனை ஆஸரயித்து
புகதி செய்வதாகிற இததனமையை, அறி—அறிவாயாக.

32,33 “அபி சேத ஸூத்ராசார” என்னும் ஸ்லோகத்தில்—
பிறவியெடுத்தபின் பரப்பூலமாகத் தீயவொழுக்கமுடையவனான
வனைப பற்றிச் சொல்லப்பட்டது அடுத்த ஸ்லோகத்தில் அவனை

॥ भा ॥ त्रियो वैश्याश्शूद्राश्च पापयोनयोऽपि मां व्यपाश्रित्य परं
गतिं यान्ति; किं पुनः पुण्ययोनयो ब्राह्मणा राजर्षयश्च मद्भक्तिमाश्रिताः ।

வினாவிலேயே புகதிவைப்புவததால் நல்லொழுக்கமுடையவனாகி விடுவான் என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விரு ஸலோகங்களிலும்—முன பிறப்புக்களில் மிகுந்த பாபம் செய்து, அதனால் தாழ்ந்த பிறப்பையெடுத்திருப்பவர்களும் என்னை ஆஸ்ரயிப்பதாலேயே முற கூறிய தலைசிறந்த மோக்ஷமாஹிற் பூலனை அடைவார்கள் எனக் கூறி, இப்படியிருக்கும்போது புண்ணியமான பிறப்பையெடுத்தவர்கள் பூரணபுகதி செய்தார்களாகில் தலைசிறந்த பூலனைப் பெறுவார்கள் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் என விளக்கி, பிறப்பு ஒழுக்கம் முதலானவற்றால் தலைசிறந்து விளங்கும் நீ பூலனில் ஐயமற்றவனாய் என்னிடம் புகதி செய்வாயாக என்கிறான் (ஸதரியோ வையா தத்யா ஸுத்ரா யே பாபயோநயோ஽பி ஸ்ய) முற்பிறவியில் செய்த பாபம் காரணமாக, வேதத்தில் முழுவதுமோ ஓரளவுகோ அதிகாரமில்லாத ஸதீகள், வைர்யங்கள், ஸுத்ரர்கள் ஆகிய தாழ்ந்த பிறவிகளை எடுத்திருப்பவர்களும், ஸதீ ஸுத்ரர்களுக்கு வேதம் முழுவதிலும், அதில் விதிக்கப்பட்ட புகதியோக்யத்திலும் அதிகாரமில்லை; முதல் மூன்று வர்ணங்களில் ஒன்றில் பிறந்தவனாகையாலே வேதத்திலும், புகதியோக்யத்திலும் அதிகாரமுள்ளவனாயினும், ஸத்ரயாக்யத்தில் வையானுகு அதிகாரமில்லையாகையாலே, அவனும் ஓரளவுக்குத் தாழ்ந்தவனாகையால் பாபயோனிகளோடு கூடப் படிக்கப்படுகிறான். ருத்விகளுக்குக்கே ஸத்ரயாக்யம் செய்ய அதிகாரமுண்டு, ப்ராஹ்மணர்களே ருத்விகளுக்களாயிருக்கமுடியும்; “தஸமாத்வாஜபேயயாஜீ ஆதவிஜீந” [யஜு 1-3-2-14] என்னும் வேதவாக்யத்தில் கூதரியானுகும் ஸத்ரயாக்யத்தில் அதிகாரம் உண்டென்று கூறப்பட்டதாகையால் ப்ராஹ்மண கூதரியாக்களுக்கே ஸத்ரயாக்யத்தில் அதிகாரமுண்டு என்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. (மாம் வயபாஸரிதய) என்னைச் சிறப்பாக ஆஸ்ரயித்து, புக்தியோக்யம் செய்ய அதிகாரமுள்ள வைர்யங்கள் அதைச் செய்வதன்மூலமும், அனைவருமே ஸவயம் ப்ரயோஜன புகதியில் ஈடுபட்டு எம்பெருமானையே உபாயமாக உறுதிக்கொள்வதாஹிற் பரபததியின் மூலமும் ஆஸ்ரயிப்பது இங்கு சிறப்பாக ஆஸ்ரயிப்பது எனப்படுகிறது (தே஽பி பரம் க்ருதிம் யாந்தி) அவர்களும் மேலான மோக்ஷத்தை அடைவார்கள். “கததிரபந்தம்ஹே பராங்கதிகண்டு கொண்டான்” [திருமாலை 4] என்றார் தொண்டரடிப்பொடிகளும்.

अतस्त्वं राजर्षिस्थिरं तापत्रयामिहततया असुखं चेम् लोकं प्राप्य
वर्तमानो मां भजस्व॥३२॥३३॥

(யாநதி ஹி) பாபயோநிகளில் பிறந்தவர்களும் எண்ணப்பற்றினாக ளாகில பரமபத்யத்தை அடைகிறார்கள் என்பது சபரி, அஜாமின், துர்மவயாத்ன, கண்டாகாணன், துதிபுராணடூன், கஜேந்தரன், கூதரபுநது முதலானவர்கள் விஷயத்தில் இதிஹாஸபுராணபர ஸித்யுமனரே என்று கருத்து. (பாதத்யு) ருந்தீபுதரான நீ புணய யோனியிலே பிறந்தவனாகையாலே எண்ணப்பற்றி, பரமபத்யத்தைப் பெறுவது எளிது என்று கருத்து.

இரண்டாவது ஸ்லோகத்தில் இக்கருத்தை விவரித்துக்கொண்டு. தன்னிடம் புகதிசெய்யும்படி விதிக்கிறான். (கிம் புநா ப்ராஹ்மண புணயா புகதா ராஜர்ஷ்யஸ் தத்யா) இப்படி பாபயோனிகளே எண்ண ஆராயித்து, பரமபத்யத்தையடையுமபோது ப்ராஹ்மணர்களும் ராஜ ரிஷிகளும் புணயயோனிகள் (புணயத்தால் ஏற்பட்ட பிறப்பை யுடையவர்கள்) என்னிடம் புகதி செய்தார்களாகில பரமபத்யத்தை யடைவார்கள் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? 'பாபயோநய ' என்று முன் ஸ்லோகத்தில் சொன்னதற்கு எதிர்த்தட்டாகையாலே இங்குள்ள புணயஸப்யத்யம் புணயயோனிகள் என்று பொருள்படுகிறது 'கிம்புந' (சொல்லவும் வேண்டுமோ) என்றது அவர்கள் மிக எளி தில் தன்னையடைவார்கள் என்று காட்டுவதற்காக. 'ராஜர்ஷ்ய ' என்று ராஜரிஷிகளை எடுத்தது—ராஜரிஷியான அாஜுன்னும் புணய யோனிகளில் சேர்ந்தவனாகையாலே, தன்னிடம் புகதிசெய்து எளிதில் தன்னை அடையலாம் என்று உணர்த்துவதற்காக ஆக இதுவரை யில் ஸ்வயம்பரயோஜனமாக புகதி செய்பவர்களின் பெருமையையும், ஸ்வயம்பரயோஜன புகதியின் பெருமையையும் விரிவாக விளக்கிய பின்பும், அாஜுன்னும் ஸ்வயம்பரயோஜன புகதியில் ஈடுபட்டு "உன்னிடம் பூலனை எதிர்பாராத புகதியைச் செய்ய விரும்பும் நான் நீ சொன்னபடி பேராபுரிய இசைகின்றேன்" என்று சொல்லக் காணாமையாலே, இவனுக்கு ஸாத்யபுகதியை உப தேஸித்து, அதற்கு அங்கூமாய, கூதரியத்யாமமான யுத்யுத்திலே இழியும்படி செய்யலாம் என்று எண்ணி ஸாத்யபுகதியை விதிக்கி றான் ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே. (அநிதயம் அஸூக்யம் லோக மிமம் பராபய) ஆகையால் ராஜரிஷியான நீயும் நிலைநிலலாததாய, ஆத்யாதமிகம் (சரீர ஸம்பந்ந்தத்தால் வருவது), ஆதிபௌதிகம்

॥ भा ॥ भक्तिस्वरूपमाह —

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु ।

मा मे वैश्यसि युक्तवैवमात्मानं मत्परायणः ॥ ३४ ॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु राजविद्याराजगुह्ययोगो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

(பஞ்சபூதங்களால் வருவது), ஆதிதேவிகம் (தெய்வச் செயலால் வருவது) எனலும் மூன்று வகைப்பட்ட தாபங்களால் பீடிகப்பட்டிருக்கையாலே துன்பமயமாயிருப்பதாய், மிகத் தாழ்ந்ததான இந்த உலகத்தில் பிறவி எடுத்திருப்பவனாகையாலே ராஜரிஷி ஸபுத்தாலே ஸாத்நபுகதியைச் செய்வதற்கு இவனுக்கு ஸாமாத்யம் (தகுதி) உண்டென்று உணர்த்தப்பட்டது. 'அநித்யம் பராபய' எனலும் தொடராலே புகதியின் பல்மான மோஷத்தைப் பெறுவதற்கு அரத்திதவம் உண்டென்று காட்டப்படுகிறது. அரத்திதவ ஸாமாத்யங்களை உடையவனன்றோ ஸாத்நதத்தில் இழிய முடியும். (அநித்யம் இமம் லோகம்) "ஸததவிகரியா" [விபு] என்கிறபடியே எப்போதும் விகாரத்தை அடைந்துகொண்டிருக்கையாலே நிலைநிலலாததான இந்த லோகத்தை. (அஸுக்யம் இமம் லோகம்) ஸுக்யத்துக்கு எதிர்த்தட்டான துன்பமயமான இவ்வுலகை. ந ஸுக்யம் — அஸுக்யம் விரோதி எனலும் பொருளில் 'நஞ்' வந்துள்ளது. இங்கு அநுபூவிகப்படும சிறு சிறு இனங்களும் துன்பத்தை விளைப்பவையாகையாலே துன்பமேயாகின்றன என்று கருத்து. (இமம் லோகம்) நம கண்ணெதிரே காட்சியளிக்கும் மிகத் தாழ்ந்ததான இவ்வுலகத்தை. (பராபய) இதையடைந்து, இதில் இருந்துகொண்டு துன்பத்தை அநுபூவிககிறவனாகையாலே என்று கருத்து (மாம் பஜஸ்வ) என்னிடம் புகதியைச் செய்வாயாக. இவ்வண்ணமாக, நிலைநிலலாததாய் துன்பமயமானதாய், மிகத்தாழ்ந்ததான இவ்வுலகைக் காணுந்தோறும் என்னிடம் உறுதியான ஈடுபாடு இல்லாதிருந்த நிலைநீங்கி, நீ புகதிசெய்யத் தொடங்குவாய் என்று கருத்து ஆக, 'பாபப்பிறவியை எடுத்தவர்களே என்னைப்பற்றிப் பரமபத்யத்தையடைந்திருக்கும்போது, புண்பப்பிறவியை எடுத்த ராஜரிஷியான நீ, நிலைநிலலாததாய், துன்பமயமானதாய், மிகத்தாழ்ந்ததான இவ்வுலகைவிட்டு நீங்கி பரமபத்யத்தையடைவது எளிதாக்கையால், அதற்காக என்விஷயமான ஸாத்நபுகதியைச் செய்யவேண்டும்' என்று புக்தி விதிக்கப்பட்டதாயிற்று.

34. மந்மநா புவ மத்புகதோ மத்யாஜீ மாம நமஸகுரு |

மாமேவைஷ்யஸி யுகத்வைவம ஆதமாநம் மதபராயண: ||

மந்மநா புவ—என்னிடத்தில் இடைவிடாமல் நெஞ்சு செலுத்தியவனாக ஆவாயாக. மத்புக்த் புவ—(அதிலும்) என்னிடம் மிகவும் பிரீதியுடையவனாக ஆவாயாக. மத்யாஜீ புவ—(அதிலும்) என்னை ஆராதிப்பவனாக ஆவாயாக மாம—எனனை, நமஸகுரு—வணங்குவாயாக. மத்பராயண—என்னையே மேலான ஆஸரயமாகக் கொண்டவனாய், ஏவம—இவ்வண்ணமாக, ஆத்மாநம் யுக்த்வா—நெஞ்சைப் பழக்குவதன்மூலம், மாம் ஏவ ஏஷ்யஸி—என்னையே அடைவாய்

34 எனனலஞ்செய தென்மனஞ யென்னையிறஞ்

சென்னைவணங்

கெனனலஞ்சோந துன்னையெழில் யோகத்தின்—மன்ன தென்பறறே மீபயனா வேயநதநீ யென்னையே [வமைத் வன்பற்றாய் வந்தடைதி வாயநது.

என நலம் செய்து—என்னிடம் அன்பு பூண்டவனாய், என மனனாய்—என்னிடம் இடைவிடாமல் நெஞ்சு செலுத்தி, என்னை இறைஞ்சு—எனனை ஆராதிப்பாயாக. என்னை வணங்கு—எனனை வணங்குவாயாக. என் பறறே மீபயனா ஏய்ந்த நீ—எனைப் பற்றியிருப்பதையே மேலான பயனாகக் கொண்டிருக்கும் நீ, உன்னை—உனனை, என நலம் சோந்து எழிலயோகத்தின்—என்னிடம் புகதியோடே சோந்து அழகியதாயிருக்கும் புகதியோகத்தில், மனன அமைத்து—நிலையாக ஈடுபடுத்தி, என்னையே வன்பற்றாய்—என்னையே வலிய ஆஸரயமாகக்கொண்டு, வாய்ந்து வந்தடைதி—பொருந்தி வந்தடைவாய்.

34. சென்ற ஸ்லோகத்தின் இறுதியில் 'புஜஸ்வ' என்று விதிக்கப்பட்ட ஸாத்யபுகதியின் தனித்தன்மைகளை விவரிக்கிறான் இந்த ஸ்லோகத்தில். (மந்மநா புவ) என்னிடத்தில் நெஞ்சு செலுத்தியவனாக ஆவாயாக. புகதியை விவரிக்கும் இந்த ஸ்லோ

॥ भा ॥ मन्मता भव—मयि सर्वेश्वरेश्वरे, निखिलहेयात्य-
नीककन्याणैकताने, सर्वज्ञे, सत्यसङ्कल्पे, निखिलजगदेककारणे, परस्मिन्

கததில ஆறு இடங்களில் 'மாம, மத' என்னும் பதங்களினமூலம் தனைக குறித்துக்கொள்கிறான் எம்பெருமான ஆகையால் வேதாந தங்களில் ஸாத்யபுகதியை விதிக்கும் பரவித்யைகளில் நூற்றுக் கணக்கான வாக்யங்களில் உபாஸிக்கத்தக்கவையாகவும் அதற்கு உறுப்பானவையாகவும் ஒதப்படும் தனது ஸ்வரூபம், ரூபம், சூணங்கள், விபூதிகள் முதலானவையனைதையும் இந்த ஆறு அஸம்ச்யபூதங்களாலே உணராததுகிறான் என்று விளங்குகிறது. அப்படி உணராததப்படும் பெருமைகள் எவையெனில் (1) "தமீஸவராணம் பரமம் மஹேஸவரம்" [ஸ்வே 6-7] [ஸ்ரவராகளுக் கெல்லாம் மேலான மஹேஸவரான அனை] "ந தஸயேஸே கஸசந" [தைநா 1-9] [அப்பரம்பொருளை நியமிக்கும் ஈன எவனு மிலலை] முதலான பரமானங்களில் சொல்லப்படும் ஸாவேஸவரான என்னிடமே புகதிசெலுத்தவேண்டும். இப்படி அனைவரையும் நிய மிக்கவல்லவனுயிராதவனால் தலைசிறந்த பூலனை அளிக்க இயலா தன்றே இந்த அண்டத்தை நியமித்தபோதிலும் மறற அண்டங் களையும் நிதயவிபூதியையும் நியமிக்கவல்லமைபெருத பிரமன் சிவன் முதலானவர்களாலும் மோகூததை அளிக்கமுடியாதன்றே இதனை தானே "சேஷதரஜஞஸயேஸவரஜஞானாத்விஸுத்தி பரமா மதா" [யாஜுஸவலகயஸமருதி 3.94] [ஜீவனுக்கு ஈவரனை அறிவ தாலேயே மேலான பரிஸுத்தியாகிற மோகூம் ஏறப்படுகிறது] என்று சொல்லப்படுகிறது என்று கருத்து. (2) எல்லாத தாழவுக் ளுக்கும் எதிர்த்தட்டாயிருப்பவனாய், நற்கூணங்களுக்கெல்லாம் ஒரே கொள்கலனாயிருப்பவனான என்னிடமே புகதிசெலுத்த வேண்டும். தாழவுகளை உடையவன் மறறவர்களைக் கடைத் தேற்ற முடியாது. நற்கூணங்களறறவனும் நற்பயனையளிக்க முடி யாது. ஆகையால் இவர்கள் புகதி செலுத்தத் தகாதவர்களாவா. உபயலிங்கங்கள் எனப்படும் இவ்விருதனைமைகளை உடைய பரம் பொருளே உபாஸிக்கத்தக்கது என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் முழங்குகின்றன. இவ்விரு பெருமைகளே — தாழவுடையவர்களும், நற்கூணங்கள் அனைத்தையும் பெற்றிராதவர்களுமான பிரமன், சிவன் முதலான மறற தேவர்களைக் காட்டிலும் ஸ்ரீமநாராயணனை வேறுபடுத்தித் தருகின்றன. ஸாஸ்த்ரங்களில் பரம்பொருளைப் பற்றிக்கூறும்போது எல்லாக் கலயாணகூணங்களையும் உடையவனாகப் பல வாக்யங்கள்

கூறுகின்றன நிரஞ்ஞம் (ஞ்ஞமற்றவன்) என்றும் சில வாக்யங்கள் பொதுவாகச் சொல்லுகின்றன. வேறு சில வாக்யங்கள் தாழ்ந்த குணங்களும், பராக்ருத குணங்களான ஸதவரஜஸ்தமஸஸுக்களும் பரமாத்மாவிடமிடிலே என்று கூறுகின்றன முதலிரண்டு வகை வாக்யங்களில் மேலெழத் தோன்றும் முரண்பாட்டைப் பரிஹரிகக் வேண்டிய பொறுப்பு அனைவருக்கும் உள்ளது வேதம் பரம்பொருளிடம் இருப்பதாகத் தானே சொன்ன கல்யாணகுணங்களை நிரஞ்ஞ வாக்யங்களாலே தானே தள்ளுகிறது என்று அத்வைதிகள் கூறுவது பொருந்தாது ஆகையால் நிரஞ்ஞம் என்று இரண்டாவது வகை வாக்யங்களில் பொதுவாகத் தள்ளப்படும் குணங்கள் முனரூபத்வத்தை வாக்யங்களில் குறிப்பிட்டுத் தள்ளப்படும் தாழ்ந்த குணங்களும் பராக்ருத குணங்களுமே ஆகவேண்டும் என்பது ஸாமான்ய விசேஷந்யாயத்தைக்கொண்டு பராக்ருதமோது விளங்கும். ஆகையால்தான் தாழ்வுகள் அற்றிருப்பதோடனறியில் பிறகுடைய தாழ்வுகளையும் போக்கக் கூடியவனும், கணக்கற்ற கல்யாணகுணங்களை உடையவனாகையாலே அளவற்ற இனிமையை உடையவனுமான இவனே உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்று கருதது. (3, 4) எல்லாமறிந்த ஸாவஜ்ஞனும் தடையற்ற ஸங்கல்பத்தையுடைய ஸத்யஸங்கல்பனுமான என்னிடமே புகதி செலுத்தவேண்டும். ஸ்வஜ்ஞத்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம் ஆகிய இரண்டும் கணக்கற்ற கல்யாணகுணங்களானதற்கும் உபலக்ஷணமாகும். சேதனனுடைய அநிஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கு எல்லாமறிந்த ஸாவஜ்ஞனாயிருந்தால்தான் முடியும். தலைசிறந்த மோக்ஷத்தை அளிப்பதற்குத் தடையற்ற ஸங்கல்பத்தையுடைய ஸத்யஸங்கல்பனாயிருந்தால்தான் முடியும். ஆகையால் உபாஸிக்கத்தக்க பரம்பொருளுக்கு இந்த இரு குணங்களும் இருந்தே தீர்வேண்டும். மேலும் ' ஜகத்காரணப்பொருளே உபாஸிக்கத் தக்கது ' என்று வேதங்கள் முழங்குகின்றன ஸாவஜ்ஞனாகவும், ஸத்யஸங்கல்பனாகவும் இருந்தாலொழிய ஜகத்காரணப் பொருளாகமுடியாது அதனாலேயே ' யஸஸாவஜ்ஞஸஸாவவித்யஸ்ய ஜஞாநமயம் தப் | தஸமா தேதத்புரஹம் நாமருபநநம் ச ஜாயதே ' [முண்டாகம் 1-1-9] [:நதப் பரமாத்மா எல்லாப் பொருள்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபூவங்களை அறிந்திருக்கிறதோ, எவனுடைய ஜகதஸ்ரூஷ்டி முதலான தவம் ஸங்கல்பமயமாயிருக்கிறதோ அவனிடமிருந்து — பேராக்யமாயாகவும் பேராகதாவாகவுமிருக்கையாலே அந்நம் எனப்படுவதாய், மிகப்பெரிதாயிருக்கையால் ' புரஹம் ' எனப்படுவதான இவவுலகம் நாமருபங்களையுடையதாயிற்று] "ஸத்யகர்ம் ஸத்யஸங்கல்ப" [சுரந் 8-7-1] [மெய்யான கல்யாணகுணங்களையும், தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை

ब्रह्मणि, पुरुषोत्तमे, पुण्डरीकदलामलायताक्षे, खच्छनीलजीमूतसङ्काशे, युग-

யும் உடையவன்] என்று உபநிஷதத்துக்கள ஓதுகின்றன (5) எல்லா உலகிற்கும் ஒரே காரணமாயிருக்கும் என்னிடமே புகதிசெலுத்த வேண்டும். “யதோ வா இமான் பூதாநி ஜாயநதே யோ ஜாதாநி ஜீவநதி, யதபரயநதயபிஸம்விஸநதி, தத்யஜிஜிஞாஸஸவ, தத பூரஹமேதி” [தே பூருகு] [எதனிடமிருந்து இந்த ஜீவராஸிகள் உண்டாகின்றனவோ, எதனால் உண்டான இவை வாழ்கின்றனவோ, பிரளய காலத்தில் எதை இவை அடைகின்றனவோ அதையே பூரஹமம் என்று அறிவாய்] “காரணநது த்யேய ” [அத்யாவரிகை] [காரணவஸதுவே தீயானிககதககது] என்று உபநிஷதத்துக்கள ஜகத்காரணவஸதுவையே உபாஸிக்கத்தக்கதாக ஓதின. ஆனால் ஓரணடூத்துக்குக் காரணமான பிரமன் முதலானவர்களோ, உபாதூன காரணமாத்ரமான மூலபரகருதி முதலானவையோ எல்லாவுலகிற்கும் ஒரே காரணம் எனனும் பெருமை பெற்றவைவல்லவாகையால் உபாஸிக்கத்தக்கவையாகமாட்டா. பிரமன் சிவன் முதலானாரை உள்ளடக்கிய எல்லாவுலகிற்கும் உபாதூனம், நிமித்தம், ஸஹகாரி என்னும் மூவகைக் காரணமுமாகின்ற நாராயணன் ஒருவனே உபாஸிக்கத்தக்கவனாவான் என்று கருத்து (6, 7) பரபூரஹமமாகவும், புருஷோத்தமனாகவுமிருக்கும் என்னிடமே புகதிசெலுத்தவேண்டும், பரபூரஹம் என்றதால் இவன் எல்லாப் பொருள்களையும் வியாபித்திருக்கையாலே ‘எல்லாம் இவனே’ என்று சொல்லலாமபடி மிகப்பெரியவனாயிருப்பவன் என்று உணரத்தப்படுகிறது. அப்படியானால் எல்லாப்பொருள்களிலுமிருக்கும் தோஷங்கள் இவனிடம் சேருமே எனனும் ஐயம் எழ, இவன் சேதநாகளனைவரைக் காட்டிலும் சிறந்தவனாகையாலே உலகிலுள்ள தோஷங்கள் இவனைத் தொடராட்டா என்று காட்டுகிறது புருஷோத்தம ஸபூதம். பரபூரஹம் ஸபூதூத்தால் “நாராயண பரம பூரஹம்” என்று ஒதும் நாராயணநுவாகமும், புருஷோத்தம ஸபூதூத்தால் புருஷஸூகதமும் ஓதுகின்ற பரம்பொருள் இவனே என்று காட்டப்படுகிறது. அதனால், அந்தந்த ஸாகைகளில் ஒதப்படும் ஸாமான்யஸபூதங்கள் புருஷோத்தமன், நாராயணன் எனப்படும் இவனையே குறிக்கின்றன என்றும் உணரத்தப்படுகிறது. இவ்விரண்டு ஸபூதங்களும் மிகப்பெரியவன் இவனே என்று காட்டுகையாலே இவனைக்காட்டிலும் பெரியவன் ஒருவன் உண்டு என்று கூறும் சைவர்களின் வயோமாதீதவாதம் தள்ளப்பட்டதாகிறது.

இவ்விரண்டு ஸப்தங்களும் குணங்களாலும் மிகப்பெரியவன் இவனே என்று காட்டுகையால் நிராகூணவாதமும் நிரஸிகப்பபட்டதாகிறது. ஆக, புகதிநிஷ்டர்கள் உபாஸிக்கவேண்டிய கலயாண குணங்களோடு கூடிய ஸவருபத்தின் பெருமைகள் விவரிகப்பபட்டன. இனி, எல்லா வேதங்களிலும் படிக்கப்பட்ட புருஷஸூகதம் முதலானவற்றிலிருந்து தேறுகின்றதாய், ஸுபூரஸ்யமாயிருப்பதான திவ்யமங்களுள் விக்ரஹமும், அதன் குணங்களும், திருவாபூரணங்களும் உபாஸிக்கத் தக்கவையாகையாலே அவற்றின் பெருமை அடுத்தபடி அநுபூஷிக்கப்படுகிறது. (8) தாமரையிதழ்போன்று நீண்டு பரந்த இரு திருக்கண்களையுடைய என்னிடமே புகதிசெலுத்தவேண்டும். “தஸ்ய யதூ கபயாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணி” [சூந 16.7] [அந்தப் பரமாத்மாவைக்கு ஸுலாயனல் மலாந்த தாமரைபோன்ற இரு கண்கள் உள்] என்று அந்தராதீதய வித்யாபரகரணத்தில் தாமரைக்கண்ணான இவனே உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்று உபநிஷத் உத்கேஷிதத் தனரே இதனல் எண்கண்ணான பிரமனும் முக்கண்ணான சிவனும், பன்னிருகண்ணான முருகனும் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களால் உபாஸிக்கத்தக்கவரல்லா என்று விளங்குகிறது. (9) மிகத் தெளிந்த நீலமேகம்போன்ற திருமேனியை உடைய என்னிடமே புகதி செலுத்தவேண்டும். “நீலதோயதம்த்யஸதூ வித்யுல லேகேஷு பூஸவரா” [தைநா-11] [நீலமேகத்தையுட்கொண்ட மின்னறகொடிபோல ஒளிவீசுவது பரம்பொருளின் திருமேனி] என்று நாராயணநுவாகத்தில் இத்திருமேனி எல்லா வித்யைகளிலும் உபாஸிக்கத்தக்கதாக எடுக்கப்பட்டது. நீலமணி, கணனாடி, நீர், முததுச்சிபி முதலானவற்றைப்போலே ஒளியையுடையதாயும், பிறவற்றைப் பிரதிபூலிக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கையாலே இத்திருமேனி ஸவச்சுமாக (மிகத்தெளிந்ததாக) இருப்பது. அதனாலேயே நீலமேகத்தையுட்கொண்ட மின்னறகொடி போன்றது’ என்று உபய வேதங்களிலும், “சுற்றும் ஒளிவட்டம் சூழ்ந்து சோதி பரந்தெங்கும்” [பெரியாழ்திரு 1.4-3] என்று பெரியாழ்வாராலும் வாணிக்கப்பட்டது. (10) ஒரே சமயத்தில் ஆயிரம் ஸுலாயாகள் உதித்தாற்போன்ற ஒளியோடு கூடிய திருமேனியையுடைய என்னிடமே புகதி செலுத்தவேண்டும் “ஆதிதய வானம்” என்று புருஷஸூகதத்திலும் “தமேவ பூநதம் அநுபூதி ஸாவம், தஸ்ய பூஸா ஸாவமிதம் விபூதி” [முண்டுக 2-2-10] [ஒளிவிடும் அவனைப் பின்பற்றியே ஒளியுடைய எல்லாச் சோதிகளும் ஒளிரகின்றன] என்று முண்டுகோபநிஷத்திலும், “கிஷி ஸுலாயஸஹஸரஸ்ய புவேத்யுக்பதுத்திதா | யதி; பூஸஸதூருரீ ஸா ஸயாதூபூஸஸதஸ்ய மஹாத்மா ||” [கீதை

पदुदितदिनरसहस्रसदृशतेजसि, लावण्यामृतमहोदधौ, उदारपीवरचतुर्बाहौ,

11 12] [ஆகாயத்தில் ஒரே சமயத்தில் ஆபிரம ஸூரியாகள் உதித்ததுபோலிருந்தது மஹாதமாவான அந்தக் கண்ணனின் ஒளி] என்று கீதையிலும் இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டதன்றோ. இததால், திருமேனியின் மிகுந்த தேஜஸஸும், எதிரிகளால் காணவொண்ணாமலிருக்கும் தன்மையும் உணரத்தக்கிருந்தது (11) லாவணயாமருதக் கடலாயிருக்கும் எனனிடமே புகதி செலுத்தவேண்டும். இததால் அனைவருடைய கண்ணையும், நெஞ்சையும் ஈரப்பதாக்கவும், அநுக்ஷலாக்களுக்குப் பரமபூரக்யமாயும் இருப்பது திருமேனி என்று உணரத்தக்கிருந்தது லாவணயமாவது — திருமேனியின் ஸமுத்தாய ரோபை, அதாவது — திருமேனி முழுவதும் பரவியுள்ளதாய், கண்ணுக்குப் பேரானந்தத்தை விளைப்பதான ஒளிவெள்ளமே லாவணயம் எனப்படுகிறது “லோசநைரநுஜக்யமுஸதே தமாத்ருஷடிபத்யாத புந | மநோபிரநுஜக்யமுஸ கருஷணம் பரீக்ஸமநவிதா || அதருபதமநஸாமேவம தேஜாம கேஸவத்யாஸநே | க்ஷிபரமநதாததே ரெனரிஸசக்ஷுஷாம பரியத்யாஸந ||” [பூராத ஸபுரா 2-26] [கண்ணனிடம் அனபுதையவர்களான அவர்கள், பார்வைக்கு அவன் மறையும் வரையில் கண்களாலே அவனைப் பின்தொடர்ந்தனர் (மறைந்த பின்பும்) மனத்தாலும் அவனைப் பின்தொடர்ந்தனர். மிக இனிய காட்சியையுடைய கண்ணன் இவ்வண்ணமாக அவனைக் காண்பதில் திருப்தியற்ற நெஞ்சுடையவர்களான அவர்களுடைய கண்களுக்கு விரைவில் மறைந்தான்] என்றும், “அமருதஸயேவ நாதருபயந பரேக்ஷமாண ஜநாதத்யநம்” [ஜநாதத்தனைக் காண்கின்ற அவர்கள் அமுதம் உடைவர்களைப்போலே திருப்தியடையவில்லை] என்றும், “ந ஹி தஸமாநந கஸித சக்ஷுஷீ வா நரோததமாத | நரஸக-நோதயபாகரஷ்டம் அதிகராதேபி ராக்யவே ||” [ரா-அ-17-14] [ராக்யவன் சென்ற பின்பும் புருஷோத்தமனாகிற அவனிடமிருந்து நெஞ்சையே கண்களையோ எவனாலும் திருப்பமுடியவில்லை.] என்றும் லாவணயம் படுத்துகிற பாடு இதிறாஸங்களிலே வானிககப்பட்டுத்தன்றோ (12) வணமைமிகக்கதாய், உருண்டு திரண்டு நீண்டதான தானகு திருக்கைகளையுடைய என்னிடமே புகதி செலுத்தவேண்டும். “சதுாணம் புருஷாதத்யாநாம் தாதா தேவ சதுபுஜ” [நாலு திருக்கைகளையுடைய நாராயணன் நாலு புருஷாதத்யங்களையும் அளிப்பவன்] என்கிறபடியே நாலு புருஷாதத்யங்களையும் அளிப்பதற்காகவே இவன் நாலு திருக்கைகளைக் கொண்டிருக்கிறான் என்பது ஸூப்ரஸித்தம். இத்திருக்கைகள் உருண்டு திரண்டு நீண்டிருப்பவையாய், வணமைமிகவையாயிருக்கையாலே இவன் அடியாரர்களுடைய விரோதிகளைப்போக்கி, மோக்ஷமுள்ளிட்ட எல்லாப் பூலன்களையும் அளிக்கவல்லவன் என்று விளங்குகிறது.

अत्युज्ज्वलपीताम्बरे, अमलकिरीटमकरकुण्डलहारकैयूरकटकभूषिते, अपार-

சில சமயங்களில் இரண்டு திருக்கைகளைக் கொண்டிருப்பதும், விசுவரூபம் காட்டும்போது ஆயிரம் திருக்கைகளைக் கொண்டிருப்பதும் உண்டானாலும், கண்ணனுக்குப் பரருபத்திற்போலே நாலு திருக்கைகளைக் கொண்டிருப்பதே இயலவானது. “அதுவா஽பி சதூபுஜம்” என்றும், “பூஜைஸ்சதூபிஸஸமுபேதமேததூருபம் விஃரிஷ்டம் த்வி ஸம்ஸதிதம் ச! பூமௌ க்ருதம் பூஜயதாபரமேயம் ஸதா ஹி தஸமிந் நிவஸாமி தேவா ||” [பூர-மௌஸல 5-34] [நான்கு திருக்கைகளோடு கூடியதாய், பூமியிலிருக்கும் இந்த ரூபமே பரம்பதூத்திலும் உள்ளது தேவர்களே! அளத்தற்கரிய இந்த ரூபத்தை ஆராதிப்பீர்களாக. நான் அதில் எப்போதுமே வாழுகிறேன்] என்றும் சொல்லப்பட்டதன்றோ. (13) மிகவும் பிரகாசரிக்கும் பீதாமபூரத்தை உடைய என்னிடமே புகதி செலுத்த வேண்டும். “மாஹாரஜஸம் வாஸ” என்று ஸருதியிலும், ஆயிரக் கணக்கான இதீஹாஸபுராண வசனங்களிலும் பரமாத்மா பீதாமபூரத்தை தூரிதவன் என்று உணர்த்தப்பட்டதன்றோ. (14) குற்ற மற்ற கிரீடம், மகரகுண்டூலம், ஹாரம், தோளவளை, கைவளை முதலான கணக்கற்ற திருவாபூரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட என்னிடமே புகதி செலுத்தவேண்டும். திருவடியிலிருந்து திருமுடி வரையில் கணக்கற்ற திருவாபூரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றிருப்பதால் இவனே ஸர்வலோக சகரவாததி என்று விளங்குகிறது. அதற்கைய இவனிடம் புகதி செலுத்தினால்தான் தலைசிறந்த பயணிக் கிடைக்கும் என்றும் தேறுகிறது. இதனாலேயே “த்யேய ஸதா ஸவிதருமண்டூலமத்யவாததி. நாராயணஸ ஸரஸிஜா ஸநஸநி-விஷ்ட! கேயூரவாந் மகரகுண்டூலவாந் கிரீட ஹாரீ ஹிரணமயவபு த்ருத ஸங்க்ஸகர ||” [நாரஸிம்ஹபுராணம் 62-17] [தோளவளைகளை யுடையவனாய், மகரமீனப்போன்ற ஆகாரமுள்ள குண்டூலங்களை யுடையவனாய், கிரீடத்தையும், ஹாரத்தையும் உடையவனாய், பெரணிமயமான திருமேனிகொண்டவனாய், ஸங்க்ஸக்ரங்களை தூரிதவனாய், தாமரையாகிற ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனான நாராயணன் ஸுஹித்யமண்டூலத்தின் நடுவில் எப்போதும் தியானிக்கத் தக்கவன்] என்று எல்லாத் திருவாபூரணங்களோடு கூடியவனாகத் தியானிக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. (15) எல்லையற்ற காருண்யம், ஸௌரீலயம் (நீர்மை), ஸௌந்தர்யம் (அழகம்) களின் அழகு). மாதூர்யம் (இனிமை), க்ராமபீர்யம் (ஆழந்த

कारुण्यसौशील्यसौन्दर्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यवात्सल्यजलधौ, अनालोचित-
विशेषाशेषलोकशरण्ये सर्वस्वामिनि तैलधारावदविच्छेदेन निविष्टमना भव।

நெஞ்சினனாகுகை). ஓளதூராயம் (வணமை), வாதஸலயம் முதலான குணங்களுக்குக் கடலாயிருக்கும் என்கிடமே புகதி செலுத்தவேண்டும் கருணை, நீரமை. வாதஸலயம், ஸௌலப்யம் முதலான ஆதமகுணங்கள் இவன் ஆராயப்பதற்கு எளியவன் என்று காட்டுகின்றன. காமபீராயம், ஓளதூராயம் முதலான ஆதம குணங்கள்—அடியார்களுடைய ருசியை அறிந்து அவர்களுக்கு எல்லாப் பூலன்களையும் கொடுக்கவல்லவன் என்று காட்டுகின்றன. ஸௌந்தராயம், மாதுரீயம் முதலான திருமேனி குணங்கள் இவன் உபாஸிப்பதற்கு மிகவும் இனியவன் என்று காட்டுகின்றன. இத த்கைய கணக்கற்ற குணங்களையுடைய இவனிடமே புகதிசெலுத்த வேண்டும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் (16) உயாந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்னும் ஏற்றத்தாழவுபாராமல் அனைத்துலகினருக்கும் புகலிடமாயிருக்கும் என்கிடமே புகதிசெலுத்தவேண்டும் கருணயம் முதலான முறகூறிய குணங்களிலிருந்து எம்பெருமானுக்கு இப் பெருமை ஸித்திக்கிறது. “நிவேத்யத் மாம க்ஷிபரம் விபீஷண முபஸதித்ம! ஸாவலோகஸரணயாய ராக்ஷாய மஹாத்மநே ||” [ரா-யு 17-15] [எல்லா உலகினராலும் ஸரணமடையத்தக்கவராய், பெருங்குணவாளரான ஸ்ரீராமபீரான பொருட்டு (அவரை) வந்த தைந்திருக்கிற விபீஷணனென்னும் பெயரையுடைய என்னை விரைவில் அறிவியுங்கள்] “ஸுத்ருஷ்டோ வாபயத்ருஷ்டோ வா கிமேஷ ரஜநீசர | ஈதூரஸம் வ்யஸநம் பராபதம் பூராதரம் ய பரிதயஜேத் || கோ நாம் ஸ பூவேததஸய யமேஷ ந பரிதயஜேத் ||” [ரா-யு 18-5] [மிகுந்த தோஷத்தை உடையவனாகிலும், தோஷமற்றவனாகிலும் யாவனொரு இந்த அரக்கன் இப்படிப்பட்ட துன்பத்தை அடைந்த ஸஹோதரனை அடியோடு கைவிட்டானே, (அவனால) என்ன பயன்? அப்படிப்பட்ட இவன் விபீஷணன் எவனைத்தான் கைவிட்டாடான்?] “ஆரயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட! தித்தமஸ்யாப்யம் மயா | விபீஷணோ வா ஸுகூரீ உ யதி வா ராவண ஸவயம் ||” [ரா-யு 18-34] [வாஸ்ர தலைவரே! என்னாலே இந்த விபீஷணனுக்கு அடைக்கலம் அளிக்கப்பட்டது, கக்கிரீவனை! விபீஷணனாகிலும், ராவணன்தானேயாகிலும் இவனை அழைத்துவாரீ] முதலான ப்ரமாணங்கள் இவரு அநுஸந்திக்கத் தக்கவை. (17) ஸாவஸவாயியான என்கிடமே புகதி செலுத்த வேண்டும். எல்லாச் சேனார்களும் இவனுக்கு உடைமையாகை

யாலும். இவன அவர்களை உடையவனாகையாலும், சேதனாகளைப் பெறுவது இவனுக்கே பேருகையாலே இவர்கள் அநுஷ்டிக்கும் புகதியோகூடுதலை இவனே நிறைவுபடுத்தித் தனனைப் பெறும்படி செய்வான் என்று கருத்து “கருஷணஸய ஹி கருதே பூதமிதம் விஸவம் சராசரம்” [புர-ஸபுர 42-23] [அசைவனவும், அசையாதனவும் அடங்கிய இவவுலகம் கிருஷ்ணனுக்காகவே ஏற்பட்டதன்றோ.] என்னும் பிரமாணம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ஆக, இந்தப் பதினேழு பெருமைகளையும் உடைய ரூபஞ்ஞவிபூதிகளோடு சேர்ந்த ஸவரூபம் இங்குள்ள ஆறு மச்சுபூதங்களாலும் யதோசிதம் குறிக்கப்படுகிறது. (மநமநா புவ) என்னும் தொடராலே “இததகைய என்னிடம் எண்ணெயத்தாரையைப்போலே, இடைவிடாமல் நெஞ்சு செலுத்துவாயாக” என்கிறான். “தூரஷ்டவய . நிதித்யாஸிதவய ” [புருஹ 3-5-6] [(பரமாத்மா) நேரே காண்பது போலே தியானிக்கத்தக்கவன்] “த்யாயீத” [முண்டுக 2-2-2] [(பரமாத்மாவை) தியானிக்கக்கடவன்] “ஸததவ ஸூத்யதென த்ருவா ஸம்ருதி ” [சூரந 6-26-2] [மனம் ஸூத்யத்யடைந்தவுடன் (பரமாத்மவிஷயத்தில்) நிலையான நிலைவாகிற தியானம் ஏற்படுகிறது.] ‘ஆவருத்திரஸகருதுப்பதேஸாத’ [புரஹ்மஸூத்ரம் 4-1-1] [(பரமாத்மவிஷயமான வேதநம் எனப்படும் அறிவு) பலமுறை செய்யப்படவேண்டும் (அதையே தியானம் என்றும், உபாஸனம் என்றும் ஸருதி) உபதேஸிக்கையால்] என்னும் பிரமாணங்களினின்று நின்று தியான ரூபமான அறிவே மோக்ஷஸாத்நம் என்று விளங்குகிறதன்றோ. இவ்விஷயத்தையே கண்ணனும் மேலே “மயயேவ மந ஆத்யஸவ” [கீதை 12-8] [என்னிடமே மனத்தை ஸமாதி நிலையில் நிலைநிறுத்து] என்று ஏகாரத்தைச் சேர்த்துச்சொல்லப்போகிறான். இங்கும் ‘மாமேவ ஏஷ்யஸி’ என்று ஸாத்யத்தில் ஏகாரத்தைச் சேர்த்துப் படிக்கிறான். ஆகையால் ஸாத்நத்தைச் சொல்லும் ‘மநமநா புவ’ முதலான தொடர்களிலும் “ஸாவம் வாகயம் ஸாவதாரணம்” [எல்லா வாகயமும் பொதுவாக ஏகாரத்தோடு கூடியது] என்கிற ரீதியில் ஏகாரம் இருப்பதாகக்கொள்ள வேண்டும் ஆக, என்னிடமே நெஞ்சைச் செலுத்துவாய என்று கூறியதாகத் தேறுகிறது. இதிலிருந்து எப்போதும் வேறு எதிலும் நெஞ்சு செலுத்தக்கூடாது என்பதும் தேறும். அதனாலேனே “எண்ணெயத்தாரையைப்போல என்னிடமே நெஞ்சு செலுத்த வேண்டும்” என்று பூஷ்யம் இடப்பட்டது. இது வெறும் தியானமாக இருக்கக்கூடாது, அன்புக்கலந்த தியானமாக இருக்கவேண்டும் என்று குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறான் மேலே—(மத்யுகத. புவ) என

तदेव विशिनष्टि—मद्वक्तः—अत्यर्थमत्प्रियत्वेन युक्तो मन्मना भवेत्यर्थः।
 पुनरपि विशिनष्टि—मद्याजी — अनवधिकातिशयप्रियमदनुभवकारित-
 मद्यजनपरो भव। यजनं नाम परिपूर्णशेषवृत्तिः। औपचारिक-

எனிடம் அனபுசெலுத்ததுகின்றவனாக ஆவாயாக. தியானம் எனப்பது இடைவிடாத நினைவாயிருக்கும் ஜ்ஞானமாகும். அதில் அனபு கலந்தால் அது புகதியாகிறது ஆக, என்னிடம் மிகவும் அன்போடு கூடியவனாய், நெஞ்சினால் என்னைத் தியானம் செய்வாயாக என்று கூறியதாயிற்று. வேத்யாததங்களில் ஜ்ஞானம், வேத்யனம், உபாஸனம் எனனும் ஸப்தங்களுள் கூறப்பட்டபோதிலும், புகதிஸப்தத்தால் இந்த ஸாத்யனம் கூறப்படவில்லையே எனில் “நாயமாதமா பரவசநே லப்ய ந மேத்யா ந ப்யஹுநா ஸருதே | யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆதமா விவ்ருணுதே தநூம் ஸவாம் ||” [முண்டகம் 3.2-3] [இந்தப் பரமாதமா கேவல ஸரவண மநந த்யானங்களாலே அடையத்தக்கவனல்லன். எவனை இந்தப் பரமாதமா வரிககிருளோ, அவனாலேயே அடையத்தக்கவன். அவனுக்கே இந்தப் பரமாதமா தன் ஸ்வரூப ரூபங்களைக் காட்டுகிருன்] எனனும் உப நிஷத்யவாக்ஷியத்திலிருந்து மோக்ஷஸாத்யனமான த்யானம் புகதி ரூபமாகவே உள்ளது என்று தேறுகிறது எப்படியெனில் எவன் இப்பரமனுக்கு மிகவும் இனியவனோ அவனே இவனால் வரிககத் தக்கவனாகிறான் எந்த ஜீவனுக்கு இந்தப் பரமன் மிக இனியவனோ அவனே இப்பரமனுக்கு மிகவும் இனியவன் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் ஆகையால் மோக்ஷஸாத்யனமான தியானம் புகதிரூப மானது என்று இந்த ஸருதியிலிருந்து தேறுகிறது. ‘மத்யபுகத.’ என்று இந்த ஸருதியையே உபபூருமஹணம் செய்கிறான். இந்த புகதிரூபமான தியானமானது தன்னுடைய ஆராத்யனமாகப் பரிண மிக்கவேண்டும் என்று காட்டுகிறான் மேலே—(மத்யாஜீ ப்யவ) என்னை ஆராத்யப்பவனாக ஆவாயாக. எல்லையற்ற பரீதியோடு என்னை த்யானம் செய்தால் என்னை ஆராத்யப்பதில் ஈடுபடாமல் இருக்கமுடியாதன்றோ என்று கருத்து. ‘யஜ — தேவபூஜாயாம்’ என்று தூதுவாகையாலே, இங்கு ஸாத்யனபுகதி ஸ்வரூபத்தை நிஷ்காஷிக்கும் பரகரணத்தையெரட்டி, தேவதேவனான இவனை பாஞ்சராதரம் முதலான ஸாஸ்த்ரங்களில் சொன்ன முறையில் நேரே ஆராத்யப்பதைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் இந்த ஆராத்யக் குக்கு அந்தராயாமியாக இவனை ஆராத்யக்கும் ‘யாக்யங்கள இங்கு பொருளாகமாட்டா, இங்கு சொல்லப்படும் யாக்யமாவது

सांस्पर्शिकाभ्यवहारिकादिसकलभोगप्रदानरूपो हि यागः। यथा मदनु-
भवजनितनिरवधिकातिशयप्रीतिकारितमद्यजनपरो भवसि, तथा मन्मना
भवेत्युक्तं भवति। पुनरपि तदेव विशिनष्टि-मां नमस्कुरु-अनवधि-

பரிபூரண ஸேஷ வகுத்தியாகிற கைங்கராயம் 'பதரம் புஷ்பம் பூலம்
தோயம்' [கீதை 9-26] முதலான விடங்களில் இந்த கீதையிலும்
இந்தத் திருவாராத்நம விளக்கப்பட்டது. யாக்ய ஸப்தத்துதல பிச
ஸித்தி, பிறை அக்யுனிஹோதரம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும்
வேறுபட்ட பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலானவை யாக்யம் என்று வழங்கப்
படுகையாலும், "தேவதாம் உத்யுத்ய த்ரவயதயாகோ யாக்ய" "
[ஒரு தேவதையை உத்யுத்யுத்ய ஒரு த்ரவயதத்தைக் கொடுப்பது
யாக்யமாகிறது] என்று யாக்யலக்ஷணம் சொல்லப்படுகையாலும்,
" கருஷ்ணோ வாக்யையிரஜயதே ஸமமருஸாண " [புரா-ஆறு 28.6]
[கிருஷ்ணன் அவனைப் புகழும் வாக்யங்களாலே ஆராதிக்கப்படு
கிறான்] முதலான விடங்களில் வாராதத்தைகளால் புகழ்வதும் வாக்ய
யஜ்ஞம் என்று சொல்லப்படுகிறதாகையாலும் பாஞ்சராத்தரம் முத
லான ஸாஸ்திரங்களில் கூறிய முறையில் ஆராதிப்பதையும் யஜ்ஞம்
என்று கூறத் தடையிலலை. அதாவது— (1) ஒளபசாரிகம் எனப்
படும் திருவந்திக்காபு முதலான உபசாரங்களை ஸமாப்பிப்பது,
(2) ஸாமஸ்பாஸிகம் எனப்படும் தொடுவதற்கினிய மாலை, சந்தனம்
முதலானவற்றை ஸமாப்பிப்பது, (3) ஆப்யவஹாரிகம் எனப்படும்
உண்பதற்கினிய தளிகை, திருப்பணியாரம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்
பிப்பது, (4) ஸாந்த்யுஷ்டிகம் எனப்படும் காண்பதற்கினிய தீபம்
முதலானவற்றை ஸமாப்பிப்பது முதலிய எல்லாவித பூசகங்களையும்
அளிகளும் பரிபூரணமான திருவாராத்நமே யாக்யஸப்தத்துக்கு
முக்யாராத்நமாகும் என்று கருத்து (மத்யுபகதோ மத்யுஜீ
மநமநா பூவ) என்கிற அநுபூதிப்பதாலுண்டான எல்லையற்ற
அன்பினால் விளைந்த எனது திருவாராத்நத்திலேயே ஈடுபட்டவனும்
படியாக என்னிடம் நெஞ்சைச் செலுத்தது என்பது திரண்டபொருள்
இதனால் "யாக்யம் எனப்படும் பூஹயகரியை (வெளிச்செயல்)
ஆகிற திருவாராத்நம் நெஞ்சு செலுத்துவதாகிற மனோவகுத்திக்கு
எப்படி விசேஷணமாக முடியும்?" என்னும் ஐயமும் தவிர்க்கப்பட்ட
தாயிற்று மறுபடியும் இதைக் காட்டிலும் ஒரு சிறப்பைக் கூறு
கிறான்—(மாம நமஸ்குரு) எல்லையற்ற இனிமைச் சிறப்பை உடைய
எனதநுபூவத்தினால் விளைந்ததான வாணிக்கமுடியாத அன்பினால்
உண்டான எல்லாக் கைங்கர்யங்களையும் செய்வதோடு நிலலாமல்

காதிச்யபிரியமடனுமவகாரித்யர்த்தபிரியாசேஷசேஷவृत्ताவபர்யவஸ்யந் மயி அந்யந்த்
(அந்தராत्मनि) அதிமாத்த்ரஹீभावव्यवसायं कुरु । मत्परायणः--अहमेव
परमयनं यस्यासौ मत्परायणः, मया विनाऽऽत्मधारणासंभावनया मदाश्रय
इत्यर्थः । एवमात्मानं युक्त्वा मत्परायणस्त्वमेवमनवधिकीतिशयप्रीत्या

என்னிடம் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்ததாய், எல்லையற்ற இன்பமாயிருப்பதான (மனோவாககராயங்களால்) வணங்கியிருத்தலில் உறுதியைக் கொள்வாயாக “ னம் பரஹவீபூவே ” எனலும் தூதுவிலிருந்து தோன்றிய நமஸ்காரஸப்தமும் இங்கு மனோவாககர யங்கள் மூன்றினாலும் வணங்கியிருத்தலைக் குறிக்கிறது. “பரேக்ஷா வத் பரவருத்திராயா பரஹவீபூவாதமிகா ஸ்வத் । உதகருஷ்டம் பர முத்ஸிஃஸ்ய தநம பரிஃயதே ||” [அஹிரபூத்ஸநய ஸமஹிதை 52-10] [பேரறிவாளனான ஒருவன் உயர்ந்தவனான மறநெருவனைக் குறித்து வணங்கியிருத்தலாகிற செயல் யாதொன்றுண்டோ அது ‘நம்’ எனப்படுகிறது] என்றல்லவோ நமஸஸப்தம் விவரிககப்பட்டுள்ளது. ‘மநமநா பூவ’ என்று சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானத்தின் சிறப்பைக் குறிக்கிறதாயினாலே இந்த நமஸ்கார ஸப்தமும் வணங்கியிருத்தலில் உறுதியைக் குறிப்பதாகப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது.

இனி, ஸ்லோகத்தின் பிறபாதி யாலே, முற்பாதியில் சொன்ன ஸாத்ஜனத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு, அந்த ஸாத்ஜனத்தினால் கிடைக்கும் பயனைக் காட்டுகிறான் (மதபராயண) எனனையே மேலான பராபயமாகக் கொண்டவன். “எவனுக்கு நானே மேலான அயநமோ (பராபயமோ) அவன் மத்பராயணன்” என்று வயுதபத்தி. எனனைப் பிரிந்தால் உயிரவாழ இயலாத அளவுக்கு எனனைப் பற்றியிருப்பவன் என்று கருத்து ‘நாராயணம். . பராயணம்’ என்று உபநிஷத் ஓதியதை விளக்குகிறான். இந்த ஸப்தத்தால்—ஸாத்ஜனபுகதியானது, பிரிந்தால் உயிர்வாழமுடியாத அளவுக்கு ஸ்வயம்பரயோஜனபுகதியாகப் பரிணமிககவேண்டும் என்பதே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் என்று விளங்குகிறது. (ஏவம் ஆதமாநம் யுக்தவா) இவ்வண்ணமாக எல்லையற்ற சிறப்புடைய அன்பினாலே என்னை அநுபூவிககவல்ல நெஞ்சையடைந்து. (யுக்தவா) ‘யுஜி’ தூதுவானது யோகும் (அடைதல்), தியானம் என்னும் இரண்டு பொருள்கள் உடையதாயினும், முறையியபடி ஸ்வயம்பரயோஜன புக்தியை இவன் அடைவதிலேயே எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமாகையால் இங்கு ‘தியானம்’ என்னும் பொருள்

மதனுபவசமर्थं मनः प्राप्य मामेवैष्यसि । आत्मशब्दो ह्यत्र मनोविषयः ।
 एवरूपेण मनसा मां ध्यात्वा मामनुभूय मामिष्टा मां नमस्कृत्य
 सत्परायणो मामेव प्राप्स्यसीत्यर्थः । तदेवं लौकिकानि शरीरधारणार्थानि
 वैदिकानि च नित्यनैमित्तिकानि कर्माणि मत्प्रीतये मच्छेषतैकरसो मयैव
 कारित इति कुर्वन् सततं मत्कीर्तनयत्ननमस्कारादिकान् प्रीत्या
 कुर्वाणो मन्नियाम्यं निखिलजगन्मच्छेषतैकरसमिति चानुसन्धानोऽत्यर्थ-

ளிலல்லாமல் 'அடைதல்' என்னும் பொருளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது
 எனறே கொள்ளவேண்டும் ஆதமஸப்தும் 'மநமநா புவ' என்னும்
 தொடக்கத்தையொட்டி நெஞ்சைக் குறிக்கிறது. (மாமேவ ஏஷ்யஸி)
 இதற்கைய ஸ்வயம்பரயோஜன புக்தியுடையவனாக நீ ஆனால்,
 தன்னடையே என்னையடைவாய் முறக்கறிய எல்லையற்ற அன்புடைய
 நெஞ்சாலே என்னைத் தியானித்து, என்னை அநுபூவித்து, எனக்கு
 திருவாராத்னம் செய்து, என்னை வணங்கி, என்னையே பரமபராபய
 மாகக் கொண்டவனாய் என்னையே அடைவாய் என்பது ஸ்லோகத்
 தின் திரண்ட பொருள்.

இனி இந்த அத்தியாயத்தின் திரண்ட பொருள் பின்வருமாறு:-
 நீ துன்பம் நிறைந்த ஸம்ஸாரக்கடலிலே மூழ்கியவனாகையாலும்,
 பரதவம் ஸௌலப்யம் முதலிய குணங்களோடு கூடிய நான் எல்லாத்
 துன்பக்கடல்களிலிருந்தும் சேதனாகளைக் கரையேற்றி, வழிநடத்திச்
 செல்கின்றவனாகையாலும், உபாயமாகிற் புகுதியோகூழும் மிகவும்
 செய்தறகு எளிதாயிருக்கை முதலான பெருமைகள் பெற்றதாகை
 யாலும், என்னால் 'யத்கரோஷி' [9-27] என்னும் ஸ்லோகத்திலு
 சொல்லப்பட்டபடி இவவுடல் உயிர்வாழ்வதற்காகச் செய்யவேண்டிய
 லெளகிககாமங்களையும், வேதஸ்ராஸ்தரங்களில் விதிக்கப்பட்ட நிய
 தைநிதிக்க காமங்களையும்—என்னிடம் ஸேஷதவத்தையே இயல்வாகக்
 கொண்டவனாய், என் உகப்பின்பொருட்டு என்னாலேயே செய்விகப
 பட்டது என்னும் எண்ணத்தாடன செய்யவேண்டும், மேலும், "ஸததம்
 கோததயநத்" [9-14] என்று சொல்லிய ரீதியில் என் விஷயமான
 ஸங்கீர்த்தனம், அரக்கனம் முதலான முயற்சிகள், நமஸ்காரம்
 முதலான காரியங்களையும் உகப்புடன் செய்யவேண்டும் "மயா
 ததம்" [9-4] என்று சொல்லப்பட்டபடி என்னால் நியமிக்கப்படும்
 எல்லா உலகமும் எனக்கு இயல்வான உடைமையாயிருப்பது
 என்று அநுஸந்திப்பவனாய், "ஸமோ஽ஹம் ஸாவபூதேஷு" [9-29]

प्रियमद्गुणगणं चानुसन्धायाहरहरुक्तलक्षणमिदमुपासनमुपाददानो मामेव
प्राप्स्यसि ॥ ३४ ॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

பகவத கீதை வெண்பா

(ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

மன்னியசீராக கீதை மருவொனப தாமோததுப
பன்னியுரை செயத பயிலபொருளாக — என்னே
யிறையுயாததி ஞானிநல மேற்றியலும பத்தி
முறைவிதிகக லாயநதோ முடிந்து.

வாதிகேஸரி ஜீயா அருளிய பகவத கீதை வெண்பாவில
ஒன்பதாம் அத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது

மன்னிய சீர் கீதை—நிலைநின்ற பெருமையுடைய கீதையில,
மருவு ஒன்பதாம் ஒத்து 'மன்னி உரைசெய்த பயில்
பொருள்கள்—பொருநதிநிறகும் ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில்
பலகால் சொல்லப்பட்ட நல்ல அர்த்தங்களான (1) இறை
உயர்த்தி — ஸாவேஸ்வரனான நாராயணனின் பெருமை,
(2) ஞானிநலம் — மஹாதமாககளின் சிறப்பு, (3) ஏற்று
இயலும் பத்தி முறை விதிகக — ஸாத்யனமாகக கைக
கொண்டு ஒழுகும் புகதியினமுறையைக் கூறுதல் (ஆகிய
மூன்றையும்) இன்னே—இவ்வண்ணமாக, முடிந்து ஆயந
தோம்—நிஷ்காஷிதது விளக்கினோம்.

“பதரம் புஷ்பம்” [9-26] முதலான இடங்களில் சொல்லியபடி மிக
வும் இனிய என்னுடைய சூனகூணங்களை அநுஸந்திப்பவனாய்.
“மாமநா புவ” [9-34] என்று இங்கும், “இதி மதவா பஜநதே
மாம்” [கீதை 10-8] என்று அடுத்த அத்தியாயத்திலும் விவரித்த
படி, வேறு பயன் கருதாத நமஸ்காரம் முதலானவற்றைச் செய்
விப்பதாய், என்னையே தூரகளுக்க கொள்ளும் நிலையை விளைப்பது
வரையிலான எல்லையற்ற அன்பாயிருக்கும் இவ்வாஸனத்தை ஆயு
ளுள்ள வரையில தினமும் அநுஷ்டிப்பவனாய் இருப்பதன் மூலம்
என்னையேயடைவாய் என்கை இவ்வண்ணமாக, புகதிஸவருபத்தை
விவரித்து ஒன்பதாமத்தியாயம் நிறைவுறுத்தப்பட்டது. 34.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸவாமிதூஸன இயற்றிய

கீதார்த்தவிவரணத்தில் ஒன்பதாமத்தியாயம் நிறைவுற்றது.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீவேதாநததேசிகா அருளியது)

ஒன்பதாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

10. தன்மேனமை யுநதன பிறப்பிற றளராத் தனிநிலையும்
பன்மேனி நண்ணினன் பாற்பிரி யாவனப ராசைகளும்
புனமேனி விண்ணவா பாற்புரி யாததன பத்திமையு(ம)
நனமேனி நாரணன் ருனர னுககு நவின்றனனே.

நல மேனி—அபராகருதமான திருமேனியையுடைய, நாரணன் தான-ஸ்ரீமநநாராயணன் (கண்ணன்), நரனுக்கு-அஜுநனுக்கு, தன மேன்மையும்—(ஸாவேஸ்வரனான) தன்னுடைய பெருமையையும், தன பிறப்பில்—தன அவதாரங்களில், தளராத் தனிநிலையும்—குறையாத பரதவத்தையும், பல் மேனி—(காயப பொருள்களான) பலவகைச் சரீரங்களில், நண்ணினன்பால்—அநதாயாமியாயுள்ள தன்மீது, பிரியா அன்பா ஆசைகளும்—பிரியாத அன்பையுடைய மஹாதமாகுகள் அன்பினால் செய்யும் செயல்களும், புல்மேனி—அறமாய அழியும் சரீரத்தையுடைய, விண்ணவர்பால்—தேவாமீது, புரியாத—செலுத்தாத, தன பத்திமையும்—தனனைப் பற்றிய புகதியோக்யமும் (ஆகிய இவற்றை), நவின்றனன்—உபதேசித்தான்.

கீதாஸலோகார்த்தச் சுருக்கம்

ஒன்பதாமத்தியாயம்

ஸலோ

அாதத்ம

- 1 வேதாநத ரஹஸ்யமான ஸாத்யபுகதியை உபதேஸிப்பதாகக் கண்ணன் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தல்.
2. காம ஜ்ஞானயோக்யங்களைக் காட்டிலும் புக்தியோக்யத்திற்குள்ள சிறப்பு.
- 3 ஸரத்யதையின்மையால் புகதியோக்யத்தை அதுஷ்டிக்ரஹவாகன் மோக்ஷமடையாமல் ஸமஸாரத்திலேயே உழல் கிருக்கள்.

- 4-10. புகதியோகாமாகிற உபாயத்தால் அடையப்படும் (பராபயமாகிற) எம்பெருமானின் பெருமை மனிதனாகப் பிறந்த நிலையிலும் பரதவம்.
- 4, 5. பரம்புருஷன் மற்ற பொருள்களால் அறியப்படாமல் அவற்றை ஸங்கலப மாதரத்தாலே தீர்ப்பவனாய், நியமிப்பவனாய், படைப்பவனாய், அனைத்துக்கும் ஸரீரியாய், ஸேஷியாய் இருப்பவன்.
6. எல்லாப் பொருள்களின் ஸத்தி பரவருத்திகளும் தனக்கு அதீனமானவை என்பதைக் கண்ணன் துருஷ்டாந்தம் காட்டி நிரூபித்தல்.
7. அவற்றின் உத்பத்தி பரளயங்களும் தன் அதீனமே என்று கூறல்.
8. ஸமஷ்டி வயஷ்டிருபமாயுள்ள ஸ்ருஷ்டியின் முறையை விளக்குதல்.
9. ஏற்றத் தாழவுள்ள ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றால் தனக்கு வைஷ்ணவ தோக்யுணயங்கள் (பக்ஷபாதம், கருணையினமை) வினையமாட்டா என்று நிரூபித்தல்.
10. தலைவனான தன்னால் தூண்டப்படே மூலபரகருதி உலகனைத்தையும் படைக்கிறது என்னல்.
- 11, 12. ஆஸ்ரஸவபூர்வமுள்ளவர்கள் முற்கூறிய தன் பெருமையை உணராத அறிவிலிகளாய் அழிந்து போகிறார்கள் என்று கூறல்.
13. ஸவயம்பரயோஜன புகதிநிஷ்டார்களான மஹாதமாக்களின் பெருமை.
- 14, 15. ஸாத்யபுகதிநிஷ்டார்களான உபாஸகஜ்ஞானிகளின் பெருமை.
- 16-19. உபாஸனத்திற்குற்ப்பாக — ஒருவனான தானே காரயநிலையில் இவ்வுலகிலுள்ள பல பொருள்களை ஸரீரமாகக்கொண்டிருப்பதையும், அவற்றின் ஸத்தா ஸத்தி பரவருத்திகள் தன்னதீனம் என்பதையும் நிரூபித்தல்.
- 20 21. ஜ்ஞானிகளுக்கு நோ எதிர்த்தட்டானவர்களாய் தாழ்ந்த பூலன்களை விருமபூம் அறிவிலிகளின் தன்மைகளை விவரித்தல்.
22. தன்னை நினைப்பது தவிர வேறென்றறியாத மஹாதமாக்களின் யோக்யுஷ்டமங்களைத் தானே வஹிப்பதாகக் கூறுதல்.
23. வேதாந்த விதிப்படி மற்ற தேவதைகளுக்கு அநதாயாமி யாகத் தன்னை அறியாமல் அவர்களிடம் புகதி செலுத்துகிறவர்களுக்கு அதனாலேயே மோக்ஷம் கிடைப்பதில்லை.

ஆளவந்தார் அருளிய கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

[பததாவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

स्वकल्याणगुणानन्त्यकृत्स्नस्वाधीनतामतिः ।

भक्त्युत्पत्तिविवृद्धयर्थं विस्तीर्णा दशमोदिता ॥ १४ ॥

14 ஸவகலயாணகுணநதயகருதஸநஸவாதீநதாமதி ।

புகதயுதபததிவிவருததயாதததா விஸதீநா

தஸமோதிதா ॥

புக்தயுதபததிவிவருததயாதததா—ஸாதனபுகதி உண்டாகி வளாவதன பொருட்டு, ஸ்வகலயாணகுணநதயக்ருதஸநஸவாதீநதாமதி — தனது கலயாணகுணங்களின் அளவினமைபற்றியும், அனைத்தும் தனக்கு அதீனமாயிருப்பதுபற்றியும் உள்ள அறிவு, விஸதீநா—விரிவாக, தஸமோதிதா—பததாமததியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது

24 தேவதைகளைக் குறித்த யாக்யங்கள் பரம்பருஷனுக்கே ஆராதனமாகின்றன என அறிந்தவர்களுக்கு மோக்ஷமும், அப்படி அறியாதவர்களுக்கு அலபாஸதீர பூலன்களுமே கிடைக்கும்

25 முறகூறியபடி பலனில் வேறுபாடு அவரவர்களின் ஸங்கல்பத்தின் வேறுபாட்டாலே விளைகிறது

26 தான் ஆராதனைக்கு மிக எளியவன் என நிரூபித்தல்.

27 புகதியோகூத்திறகு அங்குமான அநுஸந்தானம்.

28. அவவநுஸந்தானத்தின் பூலன்.

29, 30 ஜனமம், ஆகாரம், ஸவபூவம், ஜஞானம், ஒழுக்கம் ஆகிய வற்றால் எத்தனை தாழ்ந்தவனாயினும் ஸ்வயம்பரயோஜன புகதியைச் செய்தானாகில் அவனிடம் கண்ணனின் ஈடுபாடு.

31 ஒழுக்கத்தில் குறைந்தவனானாலும் புக்தி செய்தால் விரைவில் தாமாதமாவாகி நற்பேறு பெறுவான்.

32, 33 முற்பிறப்புகளில் செயத பாப மிகுதியாலே தாழ்ந்த பிறவியை எடுத்தவர்களும் தன்னை ஆசரயிப்பதாலேயே மோக்ஷமடையும்போது, உயாபிறவியினர் தன்னை ஆசரயித்து மோக்ஷமடைவது நிச்சயம் என்று கூறி அராஜனனை புகதி செய்யும்படி விதித்தல்.

34. ஸாதனபுகதியின் தளீததன்மைகளை விவரித்தல்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தின் கீதாஸலோகாததசு சுருக்கம்
நிறைவுற்றது

வாதி கேஸரி ஜ்யா அருளிய
பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 10

விழுதியோகம்

அததியாயப பொருளின சுருக்கம்

அண்ண லுலகி லனை ததுநதா னுயநினற
வண்ணம் விரிததுரைதத வணமையினை த—திண்ணமாங்
கனபுறவே யோங்க வருள்கீதை பததாமோத
தினபுறவே யோது மெடுதது.

அண்ணல—ஸ்வாமியான கண்ணன், திண்ணம்—உறுதி
பாக, ஆங்கு — போர்க்களத்திலே, அனபுறவே — அனபுடன்,
ஓங்க அருள கீதை — உலகெங்கும் பரவ அருளிய கீதையின்,
பததாம ஓதது—பத்தாவது அத்தியாயம், உலகில அனைததும்—
உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும், தானுய நின்ற வண்ணம்—
தனக்கு அதிநமாய நின்ற ப்ரகாரத்தை, (அண்ணல) விரிதது
உரைதத வணமையினை—(கண்ணன்) விரிவாகக் கூறிய வள்ளல்
தன்மையை, இனபுறவே—(அனைவரும்) ஆனந்தமடையும்படி
பாக, எடுத்து ஓதும்—விளங்கும்படி கூறும்.

ஸ்ரீகருஷ்ணஸ்வாமி தூஸன இயற்றிய

கீதார்த்த விவரணம்—பததாம அததியாயம்

முன் அததியாயத்தோடு ஸங்கதியும்,

இவ்வததியாயாததுச சுருக்கமும

இரண்டாவது வடகத்தில ஏழு, எட்டு, ஒன்பது அததியாயங்க
ளில புக்தியோகும், அதற்கு உறுப்பான பல அர்த்தங்களோடு
கூடச் சொல்லப்பட்டது. பததாவதான இந்த அததியாயத்தில்
அந்த புகதியானது உண்டாகி வளரவதன் பொருட்டு—எல்லாக்
கலயாணஞ்ஞங்களும் நிறைந்து, தோஷமற்று விளங்குகையாலே
புகுவான் எனப்படும் தன்னுடைய தடையற்ற ஐஸ்வாயம் முதலான
கலயாணஞ்ஞங்கள் கணக்கற்றவை எனப்படையும், எல்லாவல்களும்
தனக்கு ஸரீரமாயிருக்கையால், தன்னை அந்தாயாமியாக்கக்கொண்டு,
கனக்கு அதிநமான ஸ்வரூப ஸத்தி பரவருதிகளையுடையதா
யிருக்கிறது எனப்படையும் கண்ணன் விரிவாக நிரூபிக்கிறான். முன்
அததியாயங்களிலும் புக்தியோகத்துக்கு உறுப்பானவையாகையாலே
இவ்விஷயங்கள் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டன, இப்போது புகதி
உண்டாகி வளருவதற்காக விரிவுபடுத்தப்படுகின்றனவாகையாலே
புநருகதியிலலை.

श्रीः

अथ दशमोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ भक्तियोगस्सपरिकर उक्तः । इदानीं भक्त्युत्पत्तये तद्विवृद्धये च भगवतो निरङ्कुशैश्वर्यादिकल्याणगुणगणानन्त्यम्, कृत्स्नस्य जगतस्तच्छरीरतया तदात्मकत्वेन तत्प्रवर्त्यत्वं च प्रपञ्चयते—

श्रीभगवानुवाच—

भूय एव महाबाहो शृणु मे परमं वचः ।

यत्तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया ॥ १ ॥

ஸ்ரீபுகுவாநுவாச—

1 பூய ஏவ மஹாபாஹோ ஸ்ருணு மே பரமம் வச ।
யத் தீதஹம் பரீயமாணாய வக்ஷயாமி ஹிதகாமயயா ॥

மஹாபாஹோ—தடககையனே!, பரீயமாணாய தே—(என பெருமையைக் கேட்டு) உக்ககும் உனக்கு, ஹித காமயயா—(என விஷயமான புகதி உண்டாவதும் வளரு வதுமாகிற) நன்மையின் பொருட்டு பூய —மறுபடியும், யத் பரமம் வச. ஏவ—(என பெருமையை விரித்துரைக்கும்) யாதொரு மேலான வாராததையையே, அஹம் வக்ஷயாமி— நான் கூறுகிறேனோ, (தத்) மே (பரமம் வச:)—அந்த என் னுடைய மேலான வாராததையை, ஸ்ருணு—(கவனமாகக்) கேட்பாயாக

1 முன்னமுகந தென்னை முகஞ்செய்து கேட்டவுனக் கின்னமுமென மேனமை யியரபுவனகேள்—உன்னதிதம் வேண்டியுரை செய்யுமென்றன் மிக்கவுரை வெலபுயத்தா யீண்டியன்று கேணமையலற நிஈகு.

வெலபுயத்தாய! — வெற்றியைத்தரும் கைகளையுடைய வனே! முன்னம் உகந்து—கேட்பதற்கு முன்னமே உகப் படைந்து, எனனை—என்னிடம், முகம் செய்து கேட்ட

॥ भा ॥ सम माहात्म्यं श्रुत्वा प्रीयमाणाय ते मद्भक्त्युत्पत्ति-

உனக்கு—முகங்கொடுத்துக் கேட்ட உனக்கு, உன்னது இதம வேண்டி — (என விஷயமான புகதி உண்டாவதும் வளருவதுமாகிற) உனது நன்மையின் பொருட்டு, இன்னமும்—மறுபடியும், என மேனமை இயம்புவன கேள்—என்னுடைய பெருமையைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. (எப்படிக்கேட்பது? எனில்) இங்கு உரை செய்யும் என்றன—போக்களத்தில் உபதேசுரிக்கும் என்னுடைய, மிகக் உரை—மேலான வார்த்தையை, ஈண்டு இயன்று—இவ்விஷயத்தில் கவனமுள்ளவனாய், மையல் அற்று—மயக்கம் அற்றவனாய், கேள்—கேட்பாயாக

1. இந்த அததியாயத்தில் சொல்லப்போகும் அர்த்தத்தைக் கேட்பதற்கு அாஜுனனுக்குள்ள தகுதியையும், அவ்வாததும் பரம ஹிதத்தை விளைப்பது என்பதையும் கூறி, அாஜுனனைப் பாராட்டி, சொல்லப்போகும் அர்த்தத்தைக் குறிக்கொண்டு கேளாய என்கிறான் (பரியமாணய தே) உகந்திருக்கும் உனக்கு. என பெருமையைச் சொன்னால் பொருமைகொண்டு முகம்சிலப்பவர்கள் நிறைந்திருக்கும் இவ்வுலகில், அப்படியல்லாமல் உகந்திருக்கும் உன்னை ஸரோதாவாகப் பெற்றமையாலேயே, நீ கேளாமல் இருக்கச்செய்தே உனக்கு இந்த மேலான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் என்று கருத்து (மஹாபூரஹோ!) தடக்கையனே! தோளவலியுடையவர்கள் பொதுவாகப் பிறர் பெருமையைக் கேட்கப் பொறுக்கமாட்டார்கள். கேட்பார் செவிசுடும் கீழமை வசவுகளை வையவும் தொடங்குவார்கள். சிசுபாலன் போன்ற இத்தகையவர்கள் நிறைந்த இவ்வுலகில், தலை சிறந்த தோளவலியைப் பெற்றிருந்தும் என பெருமையைக்கேட்டு உக்கமும் பேறுபெற்றவனாகையாலே உனக்குச் சொல்லுகிறேன் என்று கருத்து. அனறிககே “மஹாபூரஹோ, பரியமாணய” எனும் இரண்டு பதங்களுாலும் தோளவலியாலே வெளிஎதிரிகளை வென்றிருப்பதுபோலே, என்னிடம் அன்பின் வலிமையால் பொருமை முதலான உள் எதிரிகளும் உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டன என்று உணர்த்துவதாகவும் கொள்ளலாம் (ஹிதகாம்யாய) உனக்கு நன்மையை விருமபி. சென்ற அததியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட புகதியோகும் தொடங்கி வளர்வதாகிற நன்மையின் பொருட்டு என்று கருத்து.

विश्वद्विरूपहितकामनया भूयो मन्माहात्म्यप्रपञ्चविषयमेव परमं वचो
यद्वक्ष्यामि ; तद्वहितमनाश्मृणु ॥ १ ॥

न मे विदुस्सुरगणाः प्रभवं न महर्षयः ।

अहमादिहिं देवानां महर्षीणां च सर्वशः ॥

2. ந மே விதுஸ்ஸுரகூணா பரபுவம் ந மஹர்ஷய !

அஹமாதிஹி தேவாநாம் மஹர்ஷீணாம் ச ஸாவஸ ॥

ஸுரகூணா: — தேவகூணங்கள், மே பரபுவம் — எனது பெருமையை, ந விது: — அறியாக்கள். மஹர்ஷய — மஹரிஷிகளும், ந விது: — (அதை) அறியாக்கள். ஹி—

மேலே மூன்றாவது ஸலோகத்தில் “ஸாவபாபை பரமுசயதே” என்று புகதி உண்டாவதற்குத் தடையான பாபங்கள் பேரவதையும், ஏழாவது ஸலோகத்தில் ‘ஸோடவிகம்பயேந யோகேந யுஜயதே’ [அவன் அசைக்கமுடியாத புகதியோகத்தை உடையவனாகிறான்] என்று புகதி வளர்ந்து அசைக்கமுடியாதபடி ஆவதையும் அருளினைனரு. (பூ,ய ஏவ பரமம் வச) மறுபடியும் மேலான வார்த்தையை. சென்ற அததியாயங்களிலும் சொல்லப்பட்ட என பெருமை இங்கு மறுபடியும் புகதி உண்டாகி வளர்வதற்காக விரிவாகச் சொல்லப்படுகிறது, அதனாலேயே அது மேலான வார்த்தையாகவும் ஆகிறது என்று கருத்து (பரமம் வச யத் அஹம் வக்ஷ்யாமி (தத்) ஸருணு) மேலான யாதொரு இவ்வார்த்தையைக் கூறுகிறேனோ, அதைக் குறிக்கொண்டு கேளாய ஏற்கனவே கேட்டுக்கொண்டிருப்பவனை ‘ஸருணு (கேளாய) எனபது—சொல்லப்போகும் ஈரத்தும் மிகச் சீரியதாகையாலே நெருச வேறுவிஷயத்தில் செலுத்தாமல் குறிக்கொண்டு கேட்க வேணும் எனனும் கருத்தையுடையது சென்ற அததியாயத்தின் தொடக்கத்தில் “பரவக்ஷ்யாமயநஸூயவே” என்று பொருமை மாகிற தேவாஷமிலலாமலிருந்த உனக்குச் சிறந்ததொரு அர்த்தத்தைச் சொன்னேன இங்கு ‘பரியமாணய தே பரமம் வச’ என்று பொருமையினமைக்கும் மேலே நான் சொல்லுவதைக்கேட்டு உகப்பையும் அடையும் பெருமைபெற்ற உனக்கு முன் சொன்னதைக் காட்டிலும் மேலானதொரு அர்த்தத்தைச் சொல்லப் போகிறேன். ஆகையால் நீ மிகவும் கவனமாகக் கேட்கவேண்டும—எனபது ஸலோகத்தின் திரண்ட பொருள்

ஏனெனில், தேவாநாம் — தேவாகளுக்கும், மஹாஷ்ட்ரம் — மஹரிஷிகளுக்கும், அஹம்—நான், ஸாவஸ — எல்லாப் படியாலும், ஆதி:—காரணமாயிருப்பவனன்றோ.

2 ஏயந்தென் பெருமை யிமையோ ரெழின்முனிவ ராய்ந்தங் கிறையு மவரறியா—வாயநதியலுஞ் சாதிசோ பூதங்க ளுக்குந் தவததோாககு மாதிநான் யாாககு மமைநது.

அவர்—அறிய ஒண்ணுத பெருமைகளையுடைய, இமை யோ—தேவாகளும், எழில் முனிவா—ஜ்ஞானத்தில் அழகு பெற்ற முனிவாகளும், என பெருமை — என்னுடைய சிறப்பை, ஏயந்து—பொருநதிநின்று, ஆயநது—ஆராயநது, அங்கு இறையும்—அதில் சிறிதும், அறியா—அறியமாட்டார்கள. வாயநது இயலும் சாதிசேர் பூதங்களுக்கும்—(இந்த லீலாவிபூதியில்) பொருநதிவாழும் நாலுவகையோனிகளுள் உயானதஜாதியைச் சோனத சேதனரான தேவாகளுக்கும், தவததோாகும்—மஹரிஷிகளுக்கும், யார்க்கும்—பெருமை பெற்ற மற்றவர்களுக்கும், அமைநது — பொருந்தமான, ஆதி—காரணமாயிருப்பவனன்றோ, நான்—நான்.

2. இவ்வத்யாயத்தில தான் சொல்லப்போகும் ஜ்ஞானத்தில் பேராசிரம உணடாவதற்காக அது மிகவும் கிடைத்தற்கரிது என்று கூறுகிறான் (ஸுரகூண மஹாஷ்ட்யஸ) தேவஸமூஹங்களும் மஹரிஷிகளும் “யாருமோ நிலைமையன என அறிவரிய எம்பெருமான்” [திருவாய 1.3-4] என்கிற ரீதியில் இந்தாரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயங்களையும் அறியவல்ல தலைசிறந்த ஜ்ஞானத்தையும், ஸக்தியையும் உடையவாகளான பீரமன், உருத்திரன் முதலான தேவர்களையும், ஸநகா, ஸநநதுன்ர், ஸநதகுமாரா முதலான ரிஷிகளையும் இங்கு சொன்னது இந்தாரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயங்களைக் காணவல்ல அனைவாக்கும் உபலக்ஷணம் (மே பரபுவம் ந விது) தலைசிறந்த ஞானத்தை உடையவாகளும் எனது பரபுவத்தை (பெருமையை) அறியமாட்டார்கள் என்னுடைய திருநாமங்கள், செயல்கள், ஸ்வரூபம், ஸவபுவம் முதலானவற்றை அறியமாட்டார்கள் என்றபடி.

॥ பா ॥ सुरगणा महर्षयश्चातीन्द्रियार्थदर्शिनोऽधिकतरज्ञाना अपि मे
प्रभवं—प्रभावं न विदुः— मम नामकर्मस्वरूपस्वभावादिकं न जानन्ति;
यतस्तेषां देवानां महर्षीणां च सर्वशोऽहमादिः— तेषां स्वरूपस्य ज्ञान

“ பரபுவ ஸபுதும் உதபததி எனனும் பொருளிலேயே பிரஸித்தது
மானது. அபபடியிருக்க, இங்கு அபரஸித்ததுமான பரபுவம்
(பெருமை) எனனும் பொருளைக் கொள்வது பொருநதாதே ஆகை
யால் ‘காமம் காரணமான பிறப்பு தனக்கு இல்லை என்று சொல்லு
கிருன்’ என்றே, ‘அவதாரரூபமான பிறப்பின் பெருமையை எவரும்
அறியார்கள’ என்று சொல்லுகிருன்’ என்றே கொண்டுவிடலாமே”
என்னும் ஆஷேபம் இங்கு எழுகிறது இதற்கு ஸமாதானம் பின்
வருமாறு— காமாதீனமான பிறப்பே இல்லாமலிருக்கும்போது
அதை அறியமாட்டார்கள் என்று நிஷேதிப்பது பொருநதாது
பிறப்பு இல்லை என்று சொல்லவேண்டிய இடத்தில் ‘பிறப்பை அறியமாட்
டார்கள்’ என்று சொல்லுவது கௌரவமும் (அனுவசியமாக அதிகப
படி பேசுதலும்) ஆகும். அடுத்த ஸலோகத்தில் “யோ மாழ அஜம்”
என்று தன பெருமையையே கூறுகின்றான். ‘அஜம்’ என்று பிறப்பின்
மையைக் கூறுகிறேனெயாழிய தன பிறப்பைப் பற்றிய அறிவைக்
கூறவில்லை ஆகையால் இப்பொருள் பரகரணத்துக்கும் பொருந
தாது. ஸலோகத்தின் அடுத்த பாதியில் தான் அனைவாக்கும் காரண
மாயிருப்பதை முற்பாதியில் சொன்ன ஆததத்துக்கு ஹேதுவாகக்
கூறியதும் இப்பொருளில் பொருநதாது இதே காரணத்தினாலே—
நாலாவது அததியாயத்தில் விளக்கப்பட்டதாய். இந்த பரகரணத்
தில் இல்லாததான அவதார ரஹஸ்யத்தைப் பற்றி இங்கு பேச
வதாகக் கொள்வதும் பொருநதாது. ஆகையால் ‘புவ’ ஸபுதும்
ஸததையைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு ‘பரகாஷேண புவ பரபுவ.’
என்னும் வயுதபததியாலே சிறந்த ஸததையான பரபுவத்தை
பரபுவ ஸபுதும் கூறுவதாகக் கொள்வதே பொருநதும் இனி
ஸலோகத்தின் அடுத்த பாதியாலே முற்பாதியில் சொன்ன அர்த்தத்
துக்குக் காரணத்தைக் காட்டுகிருன். (ஹி) ஏனெனில். (அஹம்
தேவாநாம் மஹாஷீணம் ச ஸாவஸ ஆதி) தேவர்கள், மஹரிஷி
கள் முதலான அனைவரது ஸ்வரூபத்துக்கும், ஜ்ஞானம் ஸகதி முதலிய
ரூணங்களுக்கும் நானே காரணமாயிருப்பவன் ‘தேவாநாம் மஹா
ஷீணம்’ எனனும் பன்மையாலேயே தேவர்கள், மஹரிஷிகள் ஆகிய
அனைவர்க்கும் காரணம் என்று ஸித்தித்தது விடுகிறபடியால் ‘ஸாவஸ’
கீ—72

शक्त्यादेश्चाहमादिः; तेषां देवत्वदेवर्षित्वादिहेतुभूतपुण्यानुगुणं मया
दत्तं ज्ञानं परिमितम्; अतस्ते परिमितज्ञाना मत्स्वरूपादिकं यथा-
वन्न जानन्ति ॥ २ ॥

எனனும் பதும் ஸ்வரூபத்துக்கும், ஜஞானம், மகதி முதலான
எல்லா ஸ்வபூவங்களுக்கும் காரணம் என்று காட்டுகிறது. இப்படி
இவன் அனைவரையும் ஸ்வரூபம், ஸ்வபூவம் முதலான எல்லாப்
படிகளாலும் காரணனாயிருப்பது அவர்கள் இவனது பெருமையை
அறிய முடியாமைக்கு எப்படி காரணமாகும்? எனில் அவர்க
ளுடைய தேவதவம், மஹாஷிதவம் முதலானவற்றுக்குக் காரண
மான புண்பங்களுக்கு அநுகூலமாக என்னால் அவர்களுக்குக்
கொடுக்கப்பட்ட அறிவு அளவுப்பட்டதாகும் ஆக இப்படி அளவு
பட்ட அறிவையுடையவர்களாயிருக்கையாலே, அவர்கள் எனது ஸ்வ
ரூபம் முதலானவற்றை உள்ளபடி அறியமாட்டார்கள் என்றபடி.
“கோ அத்யத்ரா வேத்ய க இஹ பரவோசத | குத ஆஜாதா குத இயம்
விஸருஷடி | அரவாக்யுதேவா அஸய விஸாஜநாய | அத்ய கோ
வேத்ய யத ஆப்யூவ | இயம் விஸருஷடியாத ஆப்யூவ | யத்ரி
வா த்யேய யத்ரிவா ந | யோ அஸயாத்யக்ஷ பரமே வயோமந |
ஸோ அங்க்ய வேத்ய யத்ரிவா ந வேத்ய || ” [யஜு-அஷ்ட 2-8-9-76]
[(ஜக்தகாரணப்பொருளை) எவன் (உள்ளபடி) அறிவான்? எவன்
அதை உள்ளபடி பேசுவான்? ‘படைக்கப்பட்டுக் காட்சியளிக்கும்
இந்தப் பொருள்களெல்லாம் எதை உபாதானமாகவும், எதை
நிமித்தமாகவும் கொண்டு உண்டாயின?’ என்பதை ஸ்ருஷ்டிக்குப்
பிறகு ஏற்பட்ட தேவர்களிலேயே எவரும் அறியமாட்டாதபோது
வேறு எவன் ஜக்தகாரணப் பொருளை அறியமுடியும்? இப்பொருள
களையெல்லாம் அப்பரம்பொருள் தூரித்து நிறக்கிறதா, அல்லவா
என்பதை எவன் அறிவான்? இப்பொருள்களுக்கெல்லாம் தலைவ
னாகப் பரம்பத்துதில் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமாதமாவே (தன் அள
வற்ற பெருமையை) அறிவானோ மாட்டானோ?] என்று வேதங்க
களிலும், ‘யநந் தேவா ந முநயோ ந சாஹம் ந ச ஸங்கர | ஜாநநதி
பரமேஸஸய தத்ரிவிஷ்ணோ பரமம் பதம் ” [வி பு 1-9 55] [தேவா
களும், முனிவர்களும், (பிரமனாகிய) நானும், ஸங்கரனும் எதை
அறியமாட்டோமோ, அதுவே பரமேஸவரனை விஷ்ணுவின் பரம
ப்ராப்யமான ஸ்வரூபம்] முதலான உபபூருமஹணங்களிலும் இவ
வாததும் சொல்லப்பட்டதனாலே ஆக, சொல்லப்போகும் ஜஞானம்
மிகவும் ஆசைப்பட்டதக்கது என்று காட்டுவதற்காக அது மிகுந்த

॥ भा ॥ तदेतदेवाद्यचिन्त्यस्वयाथात्म्यविषयज्ञानं भक्त्युत्पत्ति-
विरोधिपापविमोचनोपायमाह—

यो मामजमनादि च वेत्ति लोकमहेश्वरम् ।

असंमूढस्स मर्त्येषु सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥

3. யோ மாமஜமநாதீம ச வேத்தி லோகமஹேஸ்வரம் ।

அஸம்மூடஸஸ மர்த்யேஷு ஸாவபாபை. பரமுசயதே ॥

மாதயேஷு அஸம்மூட. ய:—மனிதாகளுக்கும், என்கை
மற்றவர்களோடு ஒத்தவனாக எண்ணும் மயக்கமற்றவனான
எவனெருவன, மாம—என்கை, அஜம—பிறப்பற்றவனாக
வும், (அதிலும்) அநாதீம—அனாதிகாலமாகப் பிறப்பற்ற
வனாகவும், லோகமஹேஸ்வரம் ச—லோகேஸ்வரர்களுக்கும்
ாஸ்வரனாகவும், வேத்தி — அறிகிறானே, ஸ: — அவன்,
ஸாவபாபை.—(புகதி உண்டாவதற்குத் தடையான) எல்
லாப் பாபங்களிலிருந்தும், பரமுசயதே—விடுபடுகிறான்

3 ஆதி யிலனா யயனா மெனையுலகின்

மீதறியு மீசனா மெயயறிவோன்—தீதின

மதிக்கலக்க மற்றவவன் மானிடரிற் பாவக

கதிக்கலப்பெல் லாங்கழிந்தான் காண்.

ஆதி இலனா அயனா—பிறப்பற்றவனாகவும், (அதி
லும்) அனாதிகாலமாகப் பிறப்பற்றவனாகவும், உலகின்
மீதறியும் ஈசனா—உலகில் ஈஸ்வரர்களாயிருப்பவர்களுக்
கும் ஈசனாக அறியப்படும், எனை—என்கை, மானிடரில்—
மனிதாகளுக்கானே, மெயயறிவோன் — உள்ளபடி
அறிகிறவனாய், தீதில் மதிக்கலக்கமற்ற அவன் — தீதற்ற
அறிவிலே என்கையும், மற்றவர்களையும் ஒன்றாக மயங்கும்
கலக்கமற்றவனான அவன், பாவக கதிக்கலப்பு எல்லாம் கழிந்
தான் காண்—(எனது புகதி உண்டாவதற்கு விரோதியாகக்)
கலந்து நிற்கும் பாவங்களினதும் கழியப்பெற்றவனாவான்.

ஐஞான ஸகதியுடையவர்களாலும் பெற்றகரிது என்று நிரூபிக்கப்
பட்டதாயிற்று.

॥ भा ॥ न जायत इत्यजः; अनेन विकारिद्रव्यादचेतनात्तत्सं-
सृष्टसंसारिचेतनाच्च विसजातीयत्वमुक्तम्; संसारिचेतनस्य हि कर्म-
कृताचित्संसर्गो जन्म । * अनादिमित्यनेन पदेनादिमतोऽजात् मुक्तात्मनो
विसजातीयत्वमुक्तम् । मुक्तात्मनो ह्यजत्वमादिमत्, तस्य हेयसंश्रयस्य

3 தேவா முனிவா முதலானவர்களாலும் அறிதற்கரிய தன்னைப் பற்றிய உண்மையறிவு புகதியோகும் உண்டாவதற்குத் தடையா யிருக்கும் பாபங்களைப் போக்கும் உபாயமாகும் என்று காட்டுகிருள் (அஜம்) பிறப்பற்றவன் 'ந ஜாயதே இதயஜ்' [பிறக்காதவனாகையாலே அஜன் எனப்படுகிருள்] என்று வயுதப்பதி இததால் ஸ்வ ரூப விகாரத்தை அடையும் அசேதனத்தையும், அததோடு சோந்த வளைய, காமம் காரணமாகத் தாழ்ந்த ஸ்வபூரவ விகாரங்களை யடையும் ஸம்பூரி (புத்தூத) சேதனையும் காட்டிலும் தான் மிகவும் வேறுபட்டவன் என்று காட்டிக்கொண்டானபிறகு 'அஜோ நிதயஸ ஸாஸவத்' [கட 1-2 18] [பிறப்பற்றவளைய, மரணமற்றவளைய, தன்னை உண்டாக்கும்வனிலவாதவளையிருப்பவன் ஜீவன்] என்கிறபடியே ஸம் பூரி சேதனனுடைய ஸ்வரூபம் நிதயமாயினும் காமத்தினால் ஏற்பட்ட ஸரீரஸம்பூந்தூமாகிற பிறப்பு அவனுக்கு உண்டானே எம்பெரு மானுக்குச் சேதநாசேதனங்கள் ஸரீரமாயினும், அந்த ஸரீரம் காமத் தினால் ஏற்பட்டதல்லவானகையாலே ஜீவனுடைய ஸரீர ஸம்பூந்தூம போலே தாழ்வை விளைக்காது முகதாதமாவுக்கும் பிறப்பு இல்லாவிடி னும் அவனுக்கு ஒரு காலத்தில் பிறப்பு இருந்ததையிட்டு, அவனைக் காட்டிலும் தனக்குள்ள சிறப்பைக் காட்டுகிருள்—(அந் திதம் அஜம்) அனாதிகாலமாகப் பிறப்பற்றவன் இததால், நெடுங்காலம் பிறப்பு டையவனாயிருந்து ஒரு காலத்தில் முகதியடைந்த பின்பே பிறப்பற்ற வனாகும் முகத் தமாவைக் காட்டிலும் சிறப்பு காட்டப்படுகிறது அனாதி ஸபூத்ததாலே புகுவதஸ்வரூபம் அனாதியானது என்று கொண்டால், அஜ ஸபூத்ததோடே புநருகதி வருமாகையாலே, அநாதி ஸபூதம் அஜ ஸபூத்ததுக்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளப் பட்டது முகங்களுக்கு ஒரு காலத்திலிருந்த ஸரீரஸம்பூந்தூம் கழிந்தி ருப்பது பூத்தூனைக் காட்டிலும் அவனுக்கு வேறுபாட்டைக் காட்டுமே யொழிய, அசித் ஸம்பூந்தூம் கழிந்த முகதஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் புகுவதஸ்வரூபத்துக்கு வேறுபாடு எப்படி வித்தூதிக்கும் எனில் முக்தனுக்கு ஏற்கனவே ஸரீரஸம்பூந்தூம் இருந்தமையால் அந்த ஸரீர ஸம்பூந்தூம் ஏற்பட்ட தகுதியுண்டு அப்படி ஏற்படக் கூடாது என்று

पूर्ववृत्तत्वात्तदहंताऽस्ति ; अतोऽनादिमित्यनेन तदनहंतया तत्प्रत्यनीकता
उच्यते ; * निरवद्यम् (इवे. ६. १९) इत्यादिश्रुत्या च। एवं
हेयसंबन्धप्रत्यनीकस्वरूपतया तदनहं मां लोकमहेश्वरम्—लोकेश्वराणामपि
ईश्वरं मर्त्येण्यसंमूढो यो वेत्ति ; इतरसजातीयतयैकीकृत्य मोहस्संमोहः,
तद्रहितोऽसंमूढः, स भद्रवस्त्युत्पत्तिविरोधिभिस्सर्वैः पापैः प्रमुच्यते।

புகழ்வான் ஸங்கலபித்து வைத்திருக்கையாலே ஏற்படுவதில்லையித்
தனை ஸாகேஸவரனுக்குக் காமம் காரணமாக ஸரீரஸம்பந்தம்
ஏற்படத்தகுதியேயில்லையாகையால் அநாதி ஸப்தம் முகதஸவரு
பத்தைக் காட்டிலும் புகழ்வதஸவரபத்துக்குச் சிறப்பைக் காட்டத்
தடையில்லை “நிரவத்யம்” [ஸ்வே 6-19] [முககாலத்திலும் ஸரீர
ஸம்பந்தம் முதலிய குற்றமற்றவன்] என்று ஸ்ருதியிலும் இவ்வாத
தும் முமுங்கப்பட்டது. (மாம லோகமஹேஸவரம் மாதயேஷு அஸம்
மூட்ய வேததி) முறகூறியபடி தாழ்ந்த ஸரீரஸம்பந்தத்துக்கு
எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே அதற்குத் தகுதியேயில்லாத என்னை
லோகேஸவரர்களுக்கும் ஈஸவரனாக மனிதர்களில் மயக்கமற்றவனுள்
எவன் அறிகிறான். நாலாவது பாத்யத்தில் பாவங்கள் நீங்குவதாகிற
புலனைக் கூறுகையில், முன்னாவது பாத்யத்திலுள்ள அஸம்மூட்யமாத்ய
ஸப்தங்களை அநோடு கூட்டுவது பொருந்தாது தேவர்களுக்கும்
மஹர்ஷிகளுக்கும் கிடைக்க அரிதான இந்த அறிவு மனிதர்களில்
புகழ்யஸாலியான எவனோ ஒருவனுக்கே ஏற்படுமாய்கையாலே
“மர்தயேஷு அஸம்மூட்ய வேததி” என்று முன்பாதியோடே
கூட்டிப் பொருள்கொள்வதே பொருத்தமாகும் “யோ மாமேவமஸம்
மூட்ய ஜாநதி புருஷோத்தமம்” [கீதை 15-19] என்று கீதையில்
மேலே சொல்லப்பட்டபாவங்கோடும் ஒட்டியிருக்கும் (அஸம்மூட்ய)
பிரமண உருத்திரன் முதலான மற்ற தேவர்களோடும், மனிதர
களோடும் ஒத்தவனாகக் கண்ணனை நினைத்து மயங்குகை
ஸம்மோஹமாகும் அந்த மயக்கமற்றவன் அஸம்மூட்யனாகிருன்
இத்தகைய மயக்கமற்ற மனிதன் பூதத்தூர்கள் முகதர்கள்,
லோகேஸவரர்கள் ஆகிய அனைவரைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட
வனாகத் தன்னை அறிவதற்குப் புலனைக் கூறுகிறான்—(ஸ ஸாவ
பாபை பரமுசயதே) அவன் என் விஷயமான புகதியோகும்
உண்டாவதற்குத் தடையான எல்லாப் பாபங்களினின்றும் நீங்கப்
பெறுகிறான் இது புகதியோகும் உண்டாவது பற்றிய பரகரண
மாகையாலும், அடுத்ததுள்ள ஏழாவது ஸலோகத்தில் “எனது ஐஸ

एतदुक्तं भवति — लोके मनुष्याणां राजा इतरमनुष्यसजातीयः, केन-
चित्कर्मणा तदाधिपत्यं प्राप्तः; तथा देवानामधिपतिरपि; तथा
अण्डाधिपतिरपि इतरसंसारिसजातीयः, तस्यापि भावनात्रयान्तर्गतत्वात्,

வாயததையும் குணங்களையும் உள்ளபடி அறிந்தவன் அசையாத
புக்தியோகத்தை உடையவனாகிருன்'' என்று கூறுகையாலும்,
இவரு புக்தியோகத்துக்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்குவதே
கூறப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும்.

இவரு சில ஐயங்கள் எழுகின்றன — (1) லோகமஹேஸ்வரனாகப்
பரமாத்மாவை அறிந்தவனுக்கு ஸம்மோஹததுக்கு இடமேயில்லை
ஆகையால் மனிதர்களுள் ஸம்மோஹமற்றவன் என்று நிஷேதிக்க
வேண்டிய அவசியமில்லை (2) பிரமன், உருத்திரன், ஸநகாதிக்கள்
ஆகியவர்களும் லோகமஹேஸ்வரர்களாகப் புகழ்பெற்றிருக்கும்போது,
பரம்புருஷன் ஒருவனே லோகமஹேஸ்வரன் என்பது எப்படிப்
பொருந்தும்? (3) அஜம், அநாதீதம் எனலும் ஸப்தாங்கங்களால் பூதபூ-
முகதாக்களைக் காட்டிலும் சிறப்பு கூறப்பட்டதுபோலே லோகமஹேஸ்-
வரஸபூதத்தால் நிதயர்களைக் காட்டிலும் சிறப்பு கூறப்படுகிறது
என்று கொள்வது பொருத்தமல்லவா—என்பவை அவ்வையங்கள்
சேதனா பரம்புருஷனை மறவார்களோடு ஒன்றாக நினைத்து மயங்கும்
முறையையும் அந்த மயக்கம் நீங்கும் வழியையும் ஆலோசித்தால்
இவ்வையங்களுக்குப் பரிஹாரம் ஏற்படும். உலகில் மனிதர்களுக்கு
அரசனாயிருப்பவன் மற மனிதர்களோடு ஒரே ஜாதியில் சோந்த
வனாயினும் ஒரு காமத்தால் அவர்களுக்கு அரசனாகியிருக்கிறான் இவ-
வண்ணமாகவே, தேவர்களுக்குத் தலைவனான இந்திரனும் தேவ-
ஜாதியைச் சோந்தவனாயினும் நூறு அஸ்வமேதம் செய்தலாகிற
கர்மத்தால் அவர்களுக்குத் தலைவனாகிருன். அவ்வண்ணமே இவ-
வண்டூததுக்கு அதிபதியான பிரமனும் பூரஹமபூர்வனை, காம-
பூர்வனை எனும் உபபூர்வனைகளையும் உடையவனாகையாலே
மற்ற ஸம்ஸாரி சேதனாக்களை ஒத்தவனாயினும், விசேஷமான ஒரு
ஸாத்யாநுஷ்டானத்தால் அண்டூரதிபதியாயிருக்கிறான் “யோ
பூரஹமானம் வித்யதூதி பூர்வம்” [ஸ்வே 6.8] [எவன் பிரமனை முதலில்
படைக்கிறானோ] என்னும் ஸருதியாலும் பிரமன் படைக்கப்பட்டவனே
என்று விளங்குகிறது. “அணிமா மஹிமா சைவ க்ருமிமா லக்ஷிமா
தத்ரா! பராபதி பராகாமயம் ஈரிதவம் வஸிதவம் சாஷுடஸித்யத்ய ||”
“அணிமா மஹிமா ச தத்ரா லக்ஷிமா க்ருமிமா வஸிதவமைஸ்வாயம் |

* यो ब्रह्माणं विदधाति (इवे. ६. ८) इति श्रुतेश्च । तथाऽन्येऽपि येकेचन अणिमाद्यैश्वर्यं प्राप्ताः । अयं तु लोकमहेश्वरः— कार्यकारणा-
वस्थादचेतनात् बद्धान्मुक्ताच्च चेतनात् ईशितव्यात् सर्वसान्निखिलहेयप्रत्य-

பராபதி* பராகாமயம் சேதயஷ்டைஸவாயாணி யோக்யுகதஸய||''
[(1) அணிமா (மிகச்சிறிதாகை) (2) மஹிமா (மிகப்பெரிதாகை)
(3) லக்ஷ்மா (மிகக்குறைந்த எடையை உடையவளுகை) (4) க்ஷிரிமா
(மிக அதிகமான எடையை உடையவளுகை) (5) பராபதி*
(எதையும் அடைகை) (6) பராகாமயம் (தடையற்ற விருப்பம்)
(7) ஸ்மிதவம் (அனைவரையும் நியமிக்கை) (8) வஸிதவம் (அனைவ
ரையும் வஸப்படுத்துகை) என்பவை அஷ்டைஸவாயங்களாகும்]
என்னும் அஷ்டமஹா ரித்யூகையுடைய உருத்திரன் ஸநகாதிகுள்
முதலானவர்களும் முறையியபடியே பல ஷிஷ்யங்களில் ஸமஸாரி
ஜீவாகளை ஒத்தவர்களாயினும் காமவிஸேஷத்தால் அந்த ரித்யூகைப்
பெற்றிருக்கிறார்கள். அதுபோல லோகமஹேஸ்வரனான பரமபுருஷனும்
ஒரு காமவிஸேஷத்தால் லோகமஹேஸ்வரனாயினும் பல ஷிஷ்யங்களில்
ஸமஸாரிஜீவாகளை ஒத்தவனாயிருக்கலாம் எனனும் ஸமமோஹம்
ஏற்பட இடமுண்டு இது முதல் ஐயத்தாகுதப் பரிஹாரம் இனி,
இரண்டாவது ஐயத்திறகுப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு — பிரமன் முத
லானாரை நாராயணனால் படைக்கப்பட்டு ரக்ஷிக்கப்பட்டு, ஸமஹரிக்
படுபவர்களாகப் பல பரமாணங்கள் பறைசாற்றுகின்றன. பூரஹ
மத்தை உபாஸிக்கையாகிற பூரஹம்பூர்வனை, பரமனால் நியமிக்கப்
பெற்று லேசகஸருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்கையாகிற காம
பூர்வனை, இரண்டும் கலந்திருக்கையாகிற உபயபூர்வனை ஆகிய
பூர்வநாதரயத்தில் ஏகாவதொன்றை உடையவர்களாகவும் முழங்கு
கின்றன இததாழ்வுகள் நாராயணனுக்கு உள்ளதாகச் சொல்லாததோ
டன்றியில் இல்லையென்றும் அவை கோஷிக்கின்றன ' நாராயணத்
பூரஹமா ஜாயதே நாராயணத்துருதரோ ஜாயதே ' 'பூரஹமா நாரா
யண ஸிவஸ்ச நாராயண ' [நாராயணோபநிஷத்] ' ஸ பூரஹமா ஸ
ஸிவ [தை-நா 11] 'ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத ந பூரஹமா
நேஸாந'' [மஹோபநிஷத்] என்று உபநிஷத்துக்கள் நாராயணனே
பிரமனையும், உருத்திரனையும் உண்டாக்குவதாகவும் ரக்ஷிப்பதாகவும்,
ஸமஹரிப்பதாகவும் முழங்குகின்றன இப்படிப் பிரமருத்திரர்கள் நாரண
னைப் படைத்தளித்து அழிப்பதாக எந்த உபநிஷத் வாக்யமும் கூற
வில்லை பிரமன் உருத்திரன் முதலான தேவர்களை பரஸ்தாபித்து,
''அஸுத்த்யாஸதே ஸமஸதாஸது தேவாத்யா காமயோநய'' [வி-பு

नीकानवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणैकतानतया नियमनैकस्वभावतया
च विसजातीय इति इतरसजातीयतामोहरहितो यो मां वेत्ति, स सर्वैः पापैः
प्रमुच्यते इति ॥ ३ ॥

6-7-77] [தேவர்கள், மனிதர், திரயக், ஸத்ராவரம் எனனும் நால்வகை
யோனிகளும் (பிறப்புகளும்) காமம் காரணமாகப் பிறந்தவர்களாகை
யாலே அஸுத்தூதர்கள்] என்றா பராஸரா “ஆபுரஹம் ஸதம்புபா
யந்தா ஜகதூதா வயவஸ்தூதா | பராணிந காமஜநித ஸம்ஸார
வஸவாதநா ||” [விஷ்ணுதூரம் 104-22] [பிரமன் முதல் புல ஈருக
வுள்ள உலகிலுள்ள ஜீவராஸிகள் அனைவரும் காமத்தினால் உண்டான
ஸம்ஸார வாழ்க்கை நடத்துகிறவர்களே] என்றா செளனகா. “புரஹ
மானம் ஸிதிகண்டம் ச யாஸ்சாஸ்யா தேவதா ஸமருதா | பரதிபுத்தூ
ந ஸேவாதே யஸமாத பரிமிதம் பூலம் ||” [பூரதம்-மோக்ஷதூரம்
350-36] [பிரமனையும், சிவனையும், இந்திரன் முதலான மற்ற தேவா
களையும், அவர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் பூலன் அளவுபட்டிருக்கையால்
அறிவாளிகள் ஸேவிப்பதில்லை] “ஏதென தூவென விபுத்தூரேஷ்டென
ப்ரஸாதகரோதூஜென ஸமருதென | ததூதாஸித பந்தூநென
ஸருஷ்டி ஸம்ஹாரகாரகென ||” [பூர-மோக்ஷ 169 19] [பிரமனும்,
உருத்திரனுமாகிற இவ்விரு தேவாதலைவர்களும் (முறையே) நாரா
யணனின் அருள்மும், கோபத்தாலும் உண்டானவர்களாகவும், அவ
னால் வழிகாட்டப்பெற்று (முறையே) ஸருஷ்டி ஸம்ஹாரத் தொழிலைச்
செய்யவார்களாகவும் கூறப்படுகிறார்கள்] என்றா பூராதத்தில் வியாஸா,
‘ருத்ரா! யததே ஜநிம் சாரு சித்ரம்’ [ருக-அஷ்டகம் 3-8-26] என்று
ருக்ஷவேதம் உருத்திரனின் அழகிய செல்வம் அவனுக்கு பூக்ஷவதஸம்
பூந்தூத்தினால் பிறவி தொடங்கி ஏற்பட்டது என முழங்கிற்று
“மஹாதே வ ஸாவமேதே மஹாதமா ஹுத்வாத்மாநம் தேவ
தேவோ பூபூவ’ [பூர-ராஜதூரம் 20 12] [மஹாதேவனாகிற சிவன்
ஸாவமேதூயாகூத்தில் தனையே ஹோமம் செய்து தேவதேவனா
னா] என்றார் வியாஸரும். ஆகையால் பிரமன், உருத்திரன் முதலானா
தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களுக்கு ஈஸ்வரர்களாயினும் லோகமஹேஸ்வ
ரல்லா, நாராயணன் ஒருவனே லோகமஹேஸ்வரன் என்பதே ஸகல
பரமான்ஸித்தம் இது இரண்டாவது ஐயத்திற்குப் பரிஹாரம் லோக
மஹேஸ்வர ஸபுத்தூத்தில லோகஸபுத்தம் பிரமன், உருத்திரன் முதலா
னாரையும், அவர்களிலும் சிறந்த ஈஸ்வரதவதையுடைய நிதயாகளையும்
காட்டுமாகையால், இந்த ஸபுத்தூத்தால் நிதயாகளைக் காட்டிலும் வேறு
பாடும் காட்டப்படுகிறது. இது மூன்றாவது ஐயத்திற்குப் பரிஹாரம்.

இனி, இரண்டாவது ஐயத்திற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு —
 பிரமன முதலானாரை நாராயணனால் படைக்கப்பட்டு, ரக்ஷிக்கப்பட்டு,
 ஸமஹரிக்ಕப்படுபவர்களாகப் பல பரமாணங்கள் பறைசாற்றுகின்றன.
 பூரஹமத்தை உபாஸிக்கையாகிற பூரஹமபூவனை, பரமனால் நிய
 மிக்கப்பெற்று லோகஸருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்கையாகிற காம
 பூவனை, இரண்டுமே கலந்திருக்கையாகிற உப்யபூவனை ஆகிய
 பூவநாதரயத்தில் ஏதாவதொன்றை உடையவர்களாகவும் முழங்கு
 கின்றன இததாமழவுகள் நாராயணனுக்கு உள்ளதாகச் சொல்லாத
 தோடனரியில், இலலையென்றும் கேட்கக்கின்றன “நாராயணாத
 பூரஹமா ஜாயதே நாராயணாத்ருத்ரோ ஜாயதே” “பூரஹமா
 நாராயண ஸிவஸ்ச நாராயண” [நாராயணோபநிஷத்] “ஸ பூரஹமா
 ஸ ஸிவ” [தைநா 11] “ஏகோஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந
 பூரஹமா நேஸாந” [மஹோபநிஷத்] என்று உபநிஷத்துக்கள்—
 நாராயணனே பிரமனையும், உருத்திரனையும் உண்டாக்குவதாகவும்,
 ரக்ஷிப்பதாகவும், ஸமஹரிப்பதாகவும் முழங்குகின்றன இப்படிப்
 பிரமருத்திரர்கள் நாரணனைப் படைத்தளித்து அழிப்பதாக எந்த
 உபநிஷத்துவாக்யமும் கூறவில்லை பிரமன் உருத்திரன் முதலான
 தேவர்களை பரஸ்தாவித்து, “அஸுத்தூஸாதே ஸமஸ்தாஸது
 தேவாத்யா காமயோநய” [விபு 6 7 77] [தேவர்கள், மனிதர்,
 திராயக, ஸத்தூவரம் என்னும் நாலவகை யோனிகளும் (பிறப்புக்களும்)
 காமம் காரணமாகப் பிறந்தவர்களாகையாலே அஸுத்தூர்கள்]
 என்றா பராஸரா. “ஆபூரஹம் ஸதம்பூபாயநதா ஜகத்ருத்ரா வ்ய
 வஸ்திதா | பராணீந காமஜநித ஸமஸார வஸ்வாதநி” [விஷ்ணு
 தூமம் 104 22] [பிரமன முதல புல ஈருகவுள்ள உலகிலுள்ள
 ஜீவராஸிகள் அனைவரும் காமத்தினால் உண்டான ஸமஸார வாழ்க்கை
 நடத்துகிறவர்களே.] என்றா செளனகர் “பூரஹமாணம் ஸித்
 கண்டம் ச யாஸசாநயா தேவதா ஸமருதா | பரதிபூத்தூ ந
 ஸேவாதே யஸமாத பரிமிதம் பூலம்” [பூரதம் மோக்ஷதூமம்
 350 36] [பிரமனையும், சிவனையும், இந்நிரன் முதலான மற்ற
 தேவர்களையும், அவர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் பூலன் அளவு
 பட்டிருக்கையால் அறிவாளிகள் ஸேவிப்பதில்லை] “ஏதெள த்வேள
 விபூத்தூஸரேஷ்டேள பரஸாத்ருத்ருஜேள ஸமருதேள | ததூ
 தூஸிதபநதூநேள ஸருஷ்டி ஸமஹாரகாரகேள” [பூர மோக்ஷ
 169-19] [பிரமனும், உருத்திரனுமாகிற இவ்விருதேவர்தலைவர்களும்
 முறையே நாரணனின் அருளாலும், கோபத்தாலும் உண்டானவாக
 ளாகவும், அவனால் வழிகாட்டப்பெற்று (முறையே) ஸருஷ்டிஸமஹாரத
 கீ—73

॥ பா ॥ एवं स्वस्वभावानुसन्धानेन भक्त्युत्पत्तिविरोधिपापनिर-
सनम्, विरोधिनिःसनादेवार्थतो भक्त्युत्पत्ति च प्रतिपाद्य स्वैश्वर्य-
स्वकल्याणगुणगणप्रपञ्चानुसन्धानेन भक्तिविवृद्धिप्रकारमाह—

बुद्धिज्ञानमयं मोहः क्षमा सत्यं दमश्शमः ।

सुख दुःख भवोऽभावो भयं चाभयमेव च ॥ ४ ॥

अहिंसा समता तुष्टिस्तपो दानं यशोऽयशः ।

भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः ॥ ५ ॥

தொழிலைச் செய்பவர்களாகவும் கூறப்படுகிறார்கள்] என்றா பாரதத்தில் வியாஸா ருத்ர யத்தே ஜநிமசாரு சிதரம [ருக் அஷ்டகம் 3-8 16] என்று ருக்வேதம் உருத்திரனின் அழகிய செல்வம் அவனுக்கு புகுவத ஸம்பந்தத்தினால் பிறவி தொடங்கி ஏற்பட்டது என முடிங்கிறுது “மஹாதேவ ஸாவமேதே மஹாதமா ஹுதலாதமானம் தே வ தேவோ ப்யூவ” [பாரதராஜதாமம் 20 12] [மஹாதேவனாகிற சீவன் ஸாவமேத்யாகுத்தில் தன்னையே ஹோமம்செய்து தேவதேவ னான] என்றா வியாஸரும், ஆகையால் பிரமன், உருத்திரன் முதலானா தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களுக்கு ராவரர்களாயினும் லோகமஹேஸ்வரரல்லா, நாரணன் ஒருவனே லோகமஹேஸ்வரன் எனபதே ஸகலபரமாணஸித தும் இது இரண்டாவது ஐயத்திற்குப் பரிஹாரம் லோகமஹேஸ்வரபுத்தத்தில் லோகபுத்தம் பிரமன், உருத்திரன் முதலானாரையும், அவர்களிலும் சிறந்த ராவரத்வத்தை யுடைய நிதயாகளையும் காட்டுமாகையால், அதனால் நிதயாகளைக் காட்டிலும் வேறுபாடும் உணர்த்தப்படுகிறது இது மூன்றாவது ஐயத் திற்குப் பரிஹாரம் ஆக, தனனால் நியமிக்கப்படுபவையாய், காராய நிலையிலும், காரணநிலையிலுமுள்ளவையான எல்லா அசேதனத்தையு மும், புத்தூன், முக்தன், நிதயன் எனும் எல்லாச் சேதன வர்க்குத்தையுங்காட்டிலும்,—எல்லாத் தாழ்வுகளுக்கும் எகிரத்தட்டாயிருப்பவனாய், எல்லையற்ற பெருமையையுடைய கணக்கற்ற கலயாணகுணங்களுக்கு ஒரே இருபபிமானவனாகையாலும், அனைத்தையும் நியப்பபதையே இயலவாக்ககொண்டவனாகையாலும் சிறப்புற்றவனாய், லோகமஹேஸ்வர புத்தத்திக்கு முக்யாரத்தமான நாரணனை மற்றவர்களோடு ஒத்த வனாக மயங்காமலிருப்பவனாகே புகுதி உண்டாவதற்குத் தடையான எல்லாப் பாபங்களும் நீங்கும் என்றதாயிறுது

4 புத்தி, ஜஞாநமஸம்மோஹ க்ஷமா ஸத்யம் த்மஸஸம் : |
ஸுகம் து க்ஷம் புவோத்யாவோ ப்யம் சாப்யமேவ ச ||

5. அஹிமஸா ஸமதா துஷ்டி. தபோ த்நாம யஸோத்யஸம் : |
புவநதி பாவா பூதநாம மதத ஏவ பருத்யுவிதா. ||

புத்தி, —மனத்தின் ஆராயும் திறமை, ஜஞாநம்—
(சித, அசித ஆகியவற்றின் வேறுபாடுகளைப் பற்றிய)
உறுதி, அஸம்மோஹ —(ஒன்றை மறநெனருக நினைக்கும்)
மயக்கத்தின் நீக்கம், க்ஷமா—(கோபத்துக்குக் காரணமிருக
குமபோதும்) பொறுமையோடுருததல், ஸத்யம்—உண்மை
யுரைக்கும் மனப்பான்மை, த்ம.—வெளி இநத்யுரியங்களை
(தாழ்நத விஷயங்களில் செல்லாதபடி) அடக்குதல், ஸம் -
மனத்தை (அவ்வாறு) அடக்குதல், ஸுகம்—ஆதமா
வுக்கு அநுகூலமான அநுபூவம், து க்ஷம்—ஆதமவுக்கு
பரதிகூலமான அநுபூவம், புவ —(அநுகூலாநுபூவத்தினால்
ஏற்படும் மனத்தின்) இன்பமிகும் நிலை அபாவ —(பரதி
கூலாநுபூவத்தினால் ஏற்படும் மனத்தின்) துன்பமிகும் நிலை
ப்யம்—(வரப்போகிற துன்பத்தின் காரணத்தைக் காண்ப
தனால் உண்டாகும்) துன்பம், அப்யம்—(முறகூறிய) துன்பம்
நீங்கியிருததல், ஏவ ச-ஆகியவையும், அஹிமஸா—பிறா துன
பத்துக்குக்காரணமாயிராமை, ஸமதா—(பொருள் வரவு செலவு
பற்றித் தன் விஷயத்திலும் பிறா விஷயத்திலும்) ஸம்மான
புத்தி, உடையவனாயிருக்கை, துஷ்டி —(எந்த ஆதமாவைக்
கண்டாலும்) இன்புறும் இயல்வுடையவனாதல், தப —(ஸாஸத
ரத்தில் சொல்லப்பட்டபடி) பேராக்யத்தைச் சுருக்கி உடலை
வருத்துதல், த்நாம—தனது பேராக்யப்பொருள்களைப்
பிறாகு அளித்தல், யஸ —சூணமுடையவன் எனனும்
புகழ், அயஸ.—தோஷமுள்ளவன் எனனும் பிரஸித்தி,
(ஆகியவையும் முதலான) பூதநாம் பருத்யுவிதா. பாவா -
எல்லா ஜீவராஸிகளின் பல வகைப்பட்ட மனநிலைகள்,
மத்த: ஏவ புவநதி—என ஸங்கலபத்தாலேயே உண்டா
கின்றன.

4. புத்தி யறிவு மயக்கறுதல் பூண்பொறைதான
சத்திய மைம்புலன்கள் சாநதடக்க—லத்தியலபிற
சாநதிசுகந துககந தகுழுணமை யினமைபய
மேநதிதனில் லாமை யிவை.
5. கொல்லாமை யொப்புகப்ப குணரூத தவநதானஞ
சொல்லா புகழ்பழியாந தொல்பொருள்க—ளெல்லாநதா
னெனனாலே யெவவுயிரககு மேயநத பலவகையா
முனனாலே வாதியலு முண்டு

புத்தி—மனத்தின் ஆராயும் திறமை, அறிவு—(சித அசித ஆகியவற்றின் வேறுபாடுகளைப் பற்றிய) உறுதி, மயக்கறுதல்—(ஒன்றை மற்றொன்றாக நினைக்கும்) மயக்கத்தின் நீக்கம், பூண்பொறைதான்—(கோபத்துக்குக் காரணமிருக்கும்போதும்) பொறுமை கொள்ளுதலாகிற அணிகலன், சத்தியம்—உண்மையுரைக்கும் மனப்பான்மை, ஐம்புலன்கள் சாந்து அததியிலபில அடக்கல்—வெளி இநத, ரியங்களைத் தாழ்ந்த விஷயங்களில் செல்லாதபடி அடக்குதல், சாநதி—மனத்தை அவ்வாறு அடக்குதல், சுகம்—ஆதமாவுக்கு அநுகூல்மான அநுபூவம், துகம்—ஆதமாவுக்கு பரதிகூலமான அநுபூவம் தகும உண்மை—(அநுகூலாநுபூவத்தினால் ஏற்படும் மனத்தின்) இனப்பிரகாரம், இனம்—(பரதிகூலாநுபூவத்தினால் ஏற்படும் மனத்தின்) துன்பப்பிரகாரம், ஏநது பயம்—(வரப்போகிற துன்பத்தின் காரணத்தைக் காண்பதனால் உண்டாகும்) துன்பம் இதன இல்லாமை - (முற்கூறிய) துன்பம் நீங்கியிருத்தல், இவை—ஆகிய இநத மனநிலைகளும், கொல்லாமை—பிறா துன்பத்துக்குக் காரணமாயிராமை, ஒப்பு—(பொருள் வரவு செலவு பற்றித் தன விஷயத்திலும் பிறா விஷயத்திலும்) ஸமமான புத்தி, உடையவனாயிருக்கை, உகப்பு (எந்த ஆதமாவைக் கண்டாலும்) இன்புறும் இயல்புடையவனாதல், குணரூத தவம்—(ஸாஸ்தரத்தில் சொல்லப்பட்டபடி பேராக்யத்தைச் சுருக்கி உடலை வருத்தாதுயிருப்பதாய்) அழியாத பூலையுடையதான தவம், தானம்—தனது பேராக்யப் பொருள்களைப் பிறாக்கு அளித்தல், சொல்லா

॥ भा ॥ बुद्धिः—मनसो निरूपणसामर्थ्यम्, ज्ञानम्—चिदचिद्व-
स्तुविशेषविषयो निश्चयः, असंमोहः—पूर्वगृहीताद्रजतादेर्विसजातीये शुक्ति-

புகழ் — குணமுடையவன் என்று அனைவரும் சொல்லும்
புகழ், பழியாம்—தேவாஷ்முள்ளவன் எனனும் பிரஸித்தி,
ஆகிய எவவுயிர்க்கும் — எல்லா ஜீவராஸிகளுக்கும், பல
வகையாம் தொல்பொருள்கள் எல்லாம்தான்—பலவகைப்
பட்ட தொன்மையான மனநிலைகள் எல்லாமும், எனனாலே
ஏய்நத — என ஸங்கலபததாலேயே உணடாகின்றன,
உனனாலே — ஜீவனான உன் ஸங்கலபததாலே, ஆது—
எந்த மனநிலை, மூண்டு இயலும்? —நனகு செயலபடும்?

4, 5 'புகத்யுதபத்திவிவருத்யுதததா' [புகதி உண்டாவ
தற்காகவும், வளாவதற்காகவும் சொல்லப்பட்டது] என்று இந்த அத்தி
யாயத்தின் கீதாததது ஸங்கரஹத்தில் சொல்லப்பட்ட இரு விஷயங்
களில் தனனை தேவாதிதேவனாக அநுஸந்திப்பதால் புகதி உண்
டாவதற்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்கும் என்று சென்ற ஸலோகம்
எருக நிருபிதது, இப்படித் தடை நீங்கியதால் புகதி உண்டாகிறது
என்பதையும் அரத்ததாத விளக்கி, மேலே விரிவாகச் சொல்லப்படும்
தனது ஐரவாயம், கலயாணகுணங்கள் ஆகியவற்றை அநுஸந்தி
ப்பதால் புகதி வளரும் வகையைக் காட்டுகிறுன் நாலு முதல்
பதினோராவது ஸலோகம் எருக இவன் பிரமன், சிவன் முதலான
தேவர்களுக்கும் மேற்பட்டவன் என்று உணராமல் அவர்களை இவ
னுக்கு மேற்பட்டவர்களாகவோ, சமமானவர்களாகவோ, இவனோடு
ஒன்றானவர்களாகவோ நினைத்தால், இவனிடத்தில் ஏகாதமான
அநநயபுகதி உண்டாகாது என்பதும், இவனுடைய ஒப்பற்ற
ஐரவாயத்தையும் கலயாண குணங்களையும் அநுஸந்திப்பதாலேயே
உண்டான அந்த புகதி வளரும் என்பதும் சொல்லாமலே விளங்கு
மனனோ (புகதி) மனத்தின் ஆராயும் திறமை இதற்கு 'அறிவு'
என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாதோ? எனில் அப்படிக் கொண்டால்
அடுத்துள்ள ஐரான ஸபுத்யுததோடு புநருகதி (கூயதுகூறல்)
எனும் தேவாஷம் வரும், ஆகையால் அந்த ஐரானத்துக்குக் காரண
மான (மனத்தின்) ஆராயும் திறமையை இங்கு புகதி, ஸபுத்யு
துக்குப் பொருளாகக் கொள்வது பொருத்தம் 'புகதி, ஸபுத்யு
ருபபதால் அறிகிறுன்' எனனும் உலக வழக்கையொட்டி, இங்கு
'புகதி, ஸபுத்யு' ஸபுத்யு லக்ஷணாயலே ஆராயும் ஸகதியைக் குறிக்கிறது.

कादिवस्तुनि सजातीयताबुद्धिनिवृत्तिः; क्षमा—मनोविकारहेतो सत्य-
प्यविकृतमनस्त्वम्; सत्यम्—यथादृष्टविषय भूतहितरूप वचनम्; तदनु-

“புத்தமதே அஸ்யா” [எதனால் அறியப்படுகிறதோ அது புத்தியாகிறது] என்னும் கரணவ்யுதபத்தியால் அறிவுக்குக் காரணமான திறமையைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம், (ஜ்ஞாநம்) அறிவு. முற்கூறிய ஆராயும் திறமையினால் ஏற்படும் உறுதியான அறிவைக் குறிக்கிறது. அடுத்து ‘அஸம்மோஹ’ எனப்படும் மயக்க மினமைக்கு இவ்வறிவு காரணமாக விளங்குகையால், ப்ரகரணத்தை யொட்டி, சேதநாசேதநப் பொருள்கள் விஷயமான உறுதியான அறிவு இந்த ஜ்ஞாந ஸப்தத்தால் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்வது பொருத்தம். புத்தி ஸப்தத்துக்கு உறுதியான அறிவு என்றும், ஜ்ஞாநஸப்தத்துக்கு மோக்ஷவிஷயமான அறிவு என்றும் சிலா பொருள் கொண்டார்களா. இரண்டு ஸப்தங்களையும் முறையே ஒரு குறிப்பிட்ட புத்தியையும், குறிப்பிட்ட ஜ்ஞானத்தையும் சொல்லுவதாகக் குறுக்கிப் பொருள் கொள்ளவேண்டியிருப்பதால் இவ்வாததும் அநாதூரிக்ஷபபட்டது (அஸம்மோஹ) ஒன்றை மறநென்றாக நீனைக்கும் மயக்கத்தின் நீக்கம் கடைவீதி முதலான வற்றில் அறியப்பட்ட வெள்ளி முதலானவற்றிலும் வேறுபட்ட சீப்பி முதலான பொருள்களை அவற்றோடு ஒரே ஜாகியைச் சேர்த்தாக அறிவதே மயக்கமாகும். இது நீங்குதலே மயக்கமினமையாகும். இது முதலிலெடுக்கப்பட்ட சேதநாசேதந வஸ்துவிரேஷ விஷயமான அறிவினால் ஏற்படுகிறதாகையாலே, அஸம்மோஹ ஸப்தம் சேதநாசேதந வஸ்துக்களிடையே முற்கூறிய மயக்கமினமையைக் காட்டுகிறது (க்ஷமா) கோபத்துக்குக் காரணமிருக்கும்போதும் பொறுமையொழிந்ததல், கோபமினமையைக் க்ஷமா (பொறுமை) என்னும் ஸப்தத்துக்குப் பொருளாகக் கொண்டால் தூங்கும்போதும் கோபமினமையிருப்பதாலே அப்போதும் பொறுமையிருப்பதாகக் கொள்ள வேண்டியவரும் அதைத் தவிர்ப்பதற்காக, கோபமாகிற மனோவிகாரத்திற்குக் காரணமிருந்தபோதிலும் மனோவிகாரம் அடையாமலிருக்கை என்று க்ஷமாலக்ஷணம் பூர்வியத்தில் அருளப்பெற்றது கோபத்துக்குக் காரணமான வசவு, அடி முதலானவையிருந்தபோதிலும் கோபப்படாமலிருக்கை பொறுமை என்றவாறு இதனமேல் பின் வருமாறு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. கோபத்துக்குக் காரணமிருக்கும் போது எப்படிக்காரியமான கோபம் ஏற்படாமலிருக்க முடியும்? அப்படி ஏற்படாவிடில் அது காரணமாகவே ஆக முடியாதே

गुणा मनोवृत्तिरिदमिति, मनोवृत्तिप्रकरणात् ; दमः— बाह्यकरणानाम-
नर्थविषयेभ्यो नियमनम्; शमः— अन्तःकरणस्य तथा नियमनम्; सुखम्—

எனபது அவவாக்ஷேபம் இதற்குப் பரிஹாரமாவது—காரணமிருக்கு
பீடமெல்லாம் காயம் உண்டாகியே தீர்வேண்டும் எனனும் நியமம்
கொள்ளமுடியாது. காரணமும் இருந்தது, காயம் ஏற்படத்தடையு
மில்லாமலிருந்தால்தான் காயமேற்படும். தடையோடு கூடிய காரண
மிருந்தாலும் காயம் ஏற்படுவதாகக்கொண்டால் காரணம் நிதயவிபு
வாயிருக்குமிடங்களில் காயம் எப்போதும் எங்கும் ஏற்படவேண்டி
வரும் தடையினாலேயே கோபமாகிற காரியம் ஏற்படவில்லையானால்
பொறுமைக்கு என்ன பெருமை? எனில் உடலில் நெருப்புப்பட்டால்
உடல் கொப்பளிக்கிறது, மணி, மந்தரம் முதலான தடையிருக்கும்
போது நெருப்பினால் உடல்கொப்பளிப்பதில்லை அதுபோலவே வலிமை
மிக்க விவேகம் எனனும் தடையினால் கோபத்துக்குக் காரணங்கள்
தடுக்கப்பட்டு விடுவதால் கோபம் ஏற்படுவதில்லை விவேகத்தினால்
உண்டான பொறுமையாகிற குணமும் பெருமைபெறுகிறது என்று
கண்டுகொள்வது (ஸத்யம்) ஜீவராஸிகளுக்கு நனமை பயப்பதாய்,
கண்ணால் கண்டதாயிருக்கும் விஷயத்தைப்பேசுதல் 'ஸத்யம் பூத
ஹிதம் பரோகதம் [வ்யாஸஸம்நுநி] [ஜீவராஸிகளுக்கு நனமை
பயப்பதே ஸத்யமாகும்] என்று 'பூதங்களுக்கு ஹிதமாயிருக்கும்
வார்த்தையே 'ஸத்யம்' என்று லக்ஷணம் உரைக்கப்பட்டது. பொய்
வார்த்தையும் சில சமயங்களில் பூதஹிதமாயிருப்பதுண்டாகையால்
அதைத் தவிர்ப்பதற்காக 'யதா த்ருஷ்ட விஷயம்' [கண்ணால்
கண்டதாயிருப்பதாய்] என்று பூர்வீகத்தில் விநோஷிக்கப்பட்டது.
உள்ளதை உள்ளபடி கண்டு, கண்டபடி சொல்லும் விஷயமே
உண்மையாயிருந்தபோதிலும், கண்டதைச் சொல்லுவதே உண்மை
யுரைத்தலுக்குப் போதுமானதாகையால், 'உள்ளதை உள்ளபடிகண்டு
உரைத்தல் என்று ஸத்யலக்ஷணம் சொல்லப்படவில்லை தான் கண்
டதை ஒருவன் சொல்லி, அதுவேறு காரணங்களால் தவறாயிருந்
தாலும், அவன் சொன்னது உண்மை வார்த்தையேயன்றே.
உண்மை உரைத்தலாகிற கிரியையையே ஸத்யஸபூதம் குறிக்குமாயி
னும் "பூவாதி பூவா" என்று அடுத்த ஸலோகத்தில் இவற்றை
யெல்லாம் மனோநிலைகளாகக் குறிக்கையாலே, இங்கு ஸத்ய :பூதம்
முற்கூறியபடி உண்மையுரைக்கும் மனப்பான்மையையே குறிக்கிறது.
(த்யம்) வெளி இந்நதூரியங்களைத் தாழ்ந்த விஷயங்களில் செல்லாமல்
அடக்குதல் (ஸம்) உள்ளிநதூரியமான மனத்தை அவ்வாறு

ஆத்மானுகூலானுभवः; दुःखम्-प्रतिकूलानुभवः; भवः-भवनम्; अनुकूलानु-
भवहेतुक मनसो भवनम्; अभावः —प्रतिकूलानुभवहेतुको मनसोऽवसादः;

அடக்குதல். கீதை 16 1,2 முதலானவிடங்களில் தம்ஸப்தத்தை மனத்தை அடக்குதலாகவும், ஸமஸ்ப்தப்பாயாயமான ஸாந்தியை வெளி இந்நீயங்களை அடக்குதலாகவும் அந்த பரகரணத்திற்கு அநுக்ருணமாக பரஷ்யத்தில் பொருள்கொள்ளப்பட்டபோதிலும், இந்த பரகரணத்திற்கு அநுக்ருணமாக முதலில் வெளி இந்நீயங்களை அடக்கிய பின்னே உள் இந்நீயமான மனத்தை அடக்குவது முறையாகையால் இவ்வாறு பொருள்கொள்ளப்பட்டது, இப்படி விஷயம் வேறுபடுவதால் இவ்விரு ஸப்தங்களிடையே புநருகதியு மில்லை ஸாஸ்தரங்களில் விதிக்கப்பட்ட விஷயங்களிலிருந்து இந்நீயங்களை அடக்குவது தவறாகையால் 'தாழ்ந்த விஷயங்களி லிருந்து அடக்குதல்' என்று இரண்டிடத்திலும் விசேஷிக்கப்பட்டது. (ஸுகூம்) ஆத்மாவுக்கு அநுகூலமான அநுபூவம் (துக் ககூம்) ஆத்மாவுக்கு பரதிகூலமான அநுபூவம். அநுகூலமாயிருக்கை என்று ஸுகூத்துக்கும், ப்ரதிகூலமாயிருக்கை என்று துக் ககூத்துக்கும் லக்ஷணமாயிருந்தபோதிலும், அடுத்த ஸலோகத்திலுள்ள பூவ ஸப்தத்திலிருந்து இவையெல்லாம் மனோவருத்திருப்பமாயிருப்பவை என்று விளங்குகையால், 'அநுகூலாநுபூவம், 'ப்ரதிகூலாநுபூவம் என்று ஸுகூதுக் ககூங்களுக்கு லக்ஷணம் உரைக்கப்பட்டது இந்த ஸுகூதுக் ககூநுபூவங்களால் ஏற்படும் மனத்தின் இரு நிலைகளைக் காட்டுகின்றன அடுத்த இரண்டு ஸப்தங்களும் (பூவ) பூவனம். அதாவது முறக்கூறிய அநுகூலாநுபூவத்தினால் விளையும் பெருமகிழ்ச்சி யாகிற மனத்தின் நிலை (அபூவ) முறக்கூறிய ப்ரதிகூலாநு பூவத்தினால் விளைந்த பெருநதுனப்பமாகிற மனத்தின் நிலை சிலா பூவஸப்தத்துக்கு "பூவயதா" [பூவயமாயிருக்கை] என்றும், பூவ ஸப்தத்துக்கு அபிபூராயம் என்றும் பொருள்கொண்டனா ஸுகூம் துக் ககூம் என்று முனபூம், பூயம் அபூயம் என்று பின்னும் எதிர்த தட்டான இரட்டைகளைப் படித்திருப்பதையொட்டி, இடையிலுள்ள "பூவோடபூவ" எனப்படையும், "பூவ அபூவ" என்று பிரித்து எதிர்த்தட்டான இரட்டைகளைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே உசித மாகையால் அப்பொருள் பொருந்தாது இந்த பூவாபூவஸப்தங் களும் மனோவருத்தியாயிருக்கவேண்டுமையாலும், முதலில் படிக்கப்படும் ஸுகூதுக் ககூங்கள் இவற்றுக்குக் காரணமாயிருப்பது உசிதமாகை யாலும் ஸுகூம் எனப்படும் அநுகூலாநுபூவத்தால் விளையும் பெரு மகிழ்ச்சி (உத்தூஷம்) பூவ ஸப்தத்தாலும், துக் ககூம் எனப்படும் ப்ரதிகூலாநுபூவத்தால் விளையும் பெருவருத்தம் (அவஸாதம்) அபூவ ஸப்தத்தாலும் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளப்பட்டது

भयम्—आगामिनो दुःखस्य हेतुदर्शनं दुःखम्; तन्निवृत्तिः—अभयम्;
अहिंसा—परदुःखाहेतुत्वम्; समता—आत्मनि सुहृत्सु विपक्षेषु चार्था-

“தலலபுது, விவேகவிமோகாப்யா ஸகரியாகலயா னாவஸாத்நா-
றுதத்தாபேப்ய” [வாக்யகூரநதம்] [1 ஸுத்தத்தமான அனனத
தால ஏறபடும் ஸீரஸுத்தியாகிற விவேகம். 2. காமத்தில
பற்றினமையாகிற விமோகம் 3. உபாஸய வஸதுவை இடைவிடா
மல தியான்பபதாகிற அப்யாஸம் 4. இயனறவரையில் பஞ்ச
மஹ்யாஜனம் முதலானவைகளை அநுஷ்டிப்பதாகிற கரியை. 5. உண
மையுரைத்தல், நோமை, கருணை, தூனம் அஹிம்ஸை, அநபித்யை
(பிறாகருக கேடு நீளையாமை) எனும் குணங்களாகிற கலயாணங்கள்.
6 தேயாகாலங்கள் விபரீதமாவதாலும், வருத்தமதரும் பொருள்களை
நினைப்பதாலும் மனத்துக்கு ஏறபடும் தீனத்தனமையும், ஒளியினமையு
மாகிற அவஸாதத்திற்கு எதிர்த்தட்டான அநவஸாதம் 7. அவ
ஸாதத்திற்கு காரணமாகச் சொல்லப்பட்டவற்றிற்கு நேர்மாருன
வறநூல ஏறபடும் பெருமகிழ்ச்சியாகற உத்தூஷத்தின இனமை
யாகிற அநுத்தூஷம் என்கிற ஏழு காரணங்களாலும்
உபாஸனம் விளைகிறது] என்று வாக்யகாரரும் இந்தப்
பெருவருத்தின்மையை அநவஸாத ஸுத்தத்தாலும் பெருமகிழ்ச்சி
யினமையை அநுத்தூஷ ஸபுத்தத்தாலும் குறித்தாரானரே. (ப்யம்)
வரப்போகும் துன்பத்தின் காரணத்தைக் காண்பதால் உண்டாகும்
துன்பம். (அப்யம்) முறகூறிய துன்பம்ல்லாமை. வரப்போகும்
துன்பத்தை முன்னதாகக் காணுதல் ப்யம் என்று ப்யலக்ஷணத்
தைச் சொல்லுவதுண்டானாலும், அதற்கைய காட்சி ப்ரதிகூல ரூப
மாயிருப்பதால் துன்பமேயாகிறது. இது தவிர துன்பம் எனனும்
தனிககுணத்தை நம் தரிசனத்தில் ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை இவ
வண்ணமாக ப்யாப்ய ஸபுத்துங்கள் குறிப்பிட்ட ஸுகூது ககூங்
களையே குறிப்பதால் ஸுகூது ககூ ஸபுத்துங்களோடு அவற்றுக்குப்
புநருகதி இல்லை (அஹிம்ஸா) பிறருக்குத் தீங்கை விளைக்கும் துன
பத்துக்குக் காரணமாயிராமை “வாளால் அறுத்துச்சுடினும் மருத்து
வனபால் மாளாத காதல நோயாளனபோல” [பெருமாள திரு 5-4]
என்கிறபடியே வைத்தியன வியாதி நீங்குவதாகிற நனமையின
பொருட்டு விளைக்கும் துன்பங்கள் ஹிம்ஸையாகாதாகையாலே,
பிறருக்குத் தீங்கை விளைக்கும் என்று துன்பம் விசேஷிக்கப்பட்டது.

नर्थयोस्समसत्त्वम्; तुष्टिः— सर्वैवात्मसु दृष्टेषु तोषस्वभावत्वम्; तपः—
शास्त्रीयो भोगमङ्गाचरूपः कायक्लेशः; दानम्—स्वकीयभोग्यानां

அபூவருபமாரிருக்கும் அஹிம்ஸையும், அப்யமும் எப்படி மனோ வருத்தியாக முடியும்? எனில் நமமுடைய ஸித்ததூதநத்ததில் ஓவ வொரு அபூவப்பொருளும் மறநெரு பூவப்பொருளாயிருப்பதாகவே கொள்கிறோம். உதாரணமாக, அப்யம் எனப்பது குறிப்பிட்ட துண பத்தின் இல்லாமைகை காட்டுவதானாலும் அது ஒருவகை இனப் பமாகவே இருக்கிறது என்று கொள்கிறோம் ஆகையால் அப்யத தையும் அஹிம்ஸையையும் மனோவருத்திகளாகக் கொள்ளக் குறை யில்லை (ஈமதா) பொருள் வரவு செலவு பற்றித் தன விஷயத்திலும் நண்பர்கள் விஷயத்திலும், எதிரிகள் விஷயத்திலும் ஸமமான புத்தி உடையவனாயிருக்கை ஸமமதிராதம் ஸஹருத்வவிபக்ஷபக்ஷ [விபு 3 7 20] [(பொருள் விஷயத்தில்) தான், தன் நண்பர்கள், தன் எதிரி களாகிய அனைவரிடமும் ஸமமான புத்தியை உடையவனாயிருப்பவன் வைஷ்ணவன்] என்று வைஷ்ணவ லக்ஷணத்தில் 'ஸமதா' என னும் இதுவும் சோந்தது என்று காட்டினாரன்றோ பராஸர மஹரிஷி இன்பதுன்பங்கள் முதலான இரட்டைகளில் ஒத்த மனத்தினன டிருக்கை முதலிய பொருள்களை 'ஸமதா' ஸபூதத்திற்குக் கொள்ள லாமாயினும், இதற்கு முதனிய 'அஹிம்ஸா' ஸபூதத்தால் ஹிம் ஸையை விளக்கும் எதிரியின் தினைவு ஏற்படுமாகையாலே, ஸதரு மிதராத் ஸாமயம் இங்கு பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது 'தனக்குப் பொருள் வந்தால் உகப்பது போலே பிறருக்குப் பொருள் வந்தாலும் உகப்பது, தனக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டால் வருந்துவது போலே பிறருக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் வருந்துவது' முதலானவை 'ஸமதா' ஸபூதத்தின் பொருள் என்று கருத்து (துஷ்டி) எந்த ஆத்மா வைக் கண்டாலும் இன்புறும் இயலவுடையவனாதல் 'ஸமதா' ஸபூ தத்தில் பரஸ்தாவம் ஏற்பட்ட நண்பர்கள், எதிரிகள் முதலான எந்த ஆத்மாவைக் கண்டாலும் இன்புறும் இயலவுடையவனாயிருக்கை என்றபடி 'இயலவுடையவன்' என்றதால் எந்தப் பொருளைக் கண்டாலும் இன்புறுவதே ஆத்மாவுக்கு இயலவு என்றும், விரோதம், வெறுப்பு முதலானவை ஓவ்வொரு காரணத்தால் செயற்கையாய் ஏற்படுவை என்றும் உணராததப்படுகிறது "மைதரீ கருணா முதி-தோபேஷாணம் பூவநாதஸித்தபரஸாத்நம்" [பாத்ருஜல் யோக்யஸூத்ரம் 1 33] [அனைவரிடமும் நட்பு, தூய்மை, இன்புறுதல், பற்றற்றிருத்தல் ஆகியவற்றைப் பழகுவதால் மனத்தெளிவு உண்டா

परस्मै प्रतिपादनम् ; यशः— गुणवत्ताप्रथा ; अयशः— नैर्गुण्यप्रथा ;
एतच्चोभयं तदनुगुणमनोवृत्तिद्वयं भन्तव्यम्, तत्प्रकरणात् ; तपोदाने

கிறது] என்கிற யோக்யஸூத்ரத்தின்படியே மனத்தெளிவை ஏற
படுத்தும் மைதரீ முதலான நான்கு குணங்களில் 'முதிதா' எனப்
படும் மூன்றாவது குணமே இங்கு 'துஷ்டி' எனப்படுகிறது.
(தப) ஸாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டபடி பேராக்யத்தைச் சுருக்கி
உடலை வருத்துதல் "ஊனவாட உண்ணாது உயிரா காவலிட்டு
உடலில் பிரியாப் புலனைததும் நொநது, தாம் வாடவாடத் தவம்
செய்ய" (பெரிய திரு 3-2-1] என்று திருமங்கையாழ்வாரா தவத்தை
விவரித்தருளினாரன்றோ பெருளத்தும் முதலான புறச்சமயிகளின்
நூல்களிலும் உடலை வருத்துதலாகிற தவம் சொல்லப்பட்டிருக்கிற
தாயினும், அவை வேத்துத்துக்குப் புறம்பானவையாகையாலே தவ
மாகமாட்டா. ஆகையால் தபோலக்ஷணத்தில் 'ஸாஸ்தரீயமான காய
மகலேம்' (ஸாஸ்தரங்குகளில் சொல்லப்பட்டபடி உடலை வருத்துதல்)
என்று விமேஷிக்கப்பட்டது ஸாஸ்தரங்களில் சொல்லப்பட்ட
பேராக்யங்கோசம் வியாதி முதலானவற்றாலும் ஏற்படலாம் அப்
போது அது தவமாகாது. அதைத் தவிர்ப்பதற்காகவே 'காயகலே
ஸம்' (முயன்று உடலை வருத்துதல்) என்னும் பதம் இடப்பட்டது.
(தாநம்) தனது பேராக்யப் பொருள்களைப் பிறாக்கு உரிமையாகக்
தல் பிறா சொத்தை எடுத்துக்கொடுப்பதும், தனக்குத் தேவை
யில்லை என்று கழிந்த தாழ்ந்த பொருள்களைக் கொடுப்பதும் தாந
மாகாதாகையாலே 'தனது' 'பேராக்யப்பொருள்களை' என்னும்
பதங்கள் இடப்பட்டன. (யஸ) குணமுடையவன் என்னும் புகழ்
(அயஸ) தேராக்யமுள்ளவன் என்னும் பிரஸித்தி. 'அயஸ' எனப்
தற்கு 'புகழ் இனமை' என்று பொருள் கொள்ளாமல், 'பகழ்க்கு
நோ எதிர்த்தட்டான குற்றங்களுடையவன் என்னும் பிரஸித்தி'
பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது உலகில் 'அயஸ' என்னும் ஸப்தம்
இப்பொருளிலேயே மிகுதியாக வழங்கப்படுகிறதன்றோ விரோதி
என்னும் பொருளிலே 'நஞ்' வழங்கப்படுகிறது. 'யஸஸ' 'அயஸஸ'
என்னும் இவ்விரண்டு பதங்களும், முன்னேயுள்ள 'தப' 'தாநம்'
என்னும் பதங்களும் முன் ஸலோகத்திலுள்ள 'ஸத்ய' ஸப்தம்
போலே அவ்வவற்றிற்குரிய மனப்பான்மையையே குறிக்கின்றன,
அடுத்து இவையினைத்தையும் 'பூவ' ஸப்தத்தால் எடுக்கையாலே.
(பருத்யக்ஷிதா பூதாநாம் பூவா) முற்கூறியவை போன்ற ஜீவ
ராஸிகளின் பரவருத்தி நிவருத்திகளுக்குக் காரணமான பலவகைப்

च तथा । एवमाद्यास्सर्वेषां भूतानां भावाः—प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतवो
मत्त एव—मत्सङ्ख्यायत्ता भवन्ति ॥ ४ ॥ ५ ॥

பட்ட மனோவருத்திகள். இருபது மனநிலைகளை எடுத்தது ஜீவ ராஸிகளின் பலவகைப்பட்ட மனநிலைகள் அனைத்துக்கும் உபலக்ஷணம் 'பூவ' ஈபுதும் அபிபராயத்தையும் குறிக்குமானாலும், கீழ் ஒன்றரை ஈலோகங்களில் எடுக்கப்பட்டவை பெரும்பாலும் மனநிலைகளாயிருக்கையால் இப்படிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது ஸதயம், தவம், தூனம் முதலிய கிரியைகளைக் குறிக்கும் பதங்களும் அக கிரியைகளுக்கு அநுகுணமான மனநிலைகளைக் குறிப்பதாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது (மதத ஏவ) ஜீவராஸிகளின் பரவருத்தி நிவருத்திகளுக்குக் காரணமான இந்த மனநிலைகள் எல்லாம் என ஸங்கல்பத்தாலேயே உண்டாகின்றன. எல்லாப் பொருள்களின் ஸத்தா ஸத்தி பரவருத்தி நிவருத்திகள் அனைத்துமே என ஸங்கல்பத்தால் உண்டாகின்றனவையாயிருக்கும்போது, இந்த பரவருத்தி நிவருத்திகளுக்குக் காரணமான மனநிலைகள் என ஸங்கல்பத்தால் உண்டாகின்றன என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ என்று கருத்து. மனநிலைகள் தன் அதீனம் என்று இங்குக் கூறுவதற்குக் காரணம் என்ன? எனில் இந்த பரகரணத்தில் விதிக்கப்படும் புகதி ரூபமான மனநிலையும் தன்னாலேயே உண்டாகிறது என்று உணர்த்துவதற்காகக் கூறுகிறான். 'அநத பரவிஷ்ட ஸாஸதா ஜநாநாம் ஸாவாதமா' [தை ஆர 3 11] [ஸாவாததர்யாமியான பரம்பருஷன் எல்லா ஜீவராஸிகளையும் உளநுழைந்து நியமிக்கிறான்] என்று வேதம் ஒதுகையாலே இங்கு 'மதத ஏவ' (என அதீனம்) என்றது 'என ஸங்கல்பாதீனம்' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இத்தால் ஸந்நிதி மாதரத்தாலே பரம்பொருள் காரணமாவதாகச் சொல்லும் பக்ஷங்கள் தள்ளுண்டன ஏவகாரத்தால் பூயம் அபூயம், ஸுகம் துக்கம் முதலான ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட மனநிலைகளுக்கும் தான ஒருவனே ஹேது என்று காட்டுகிறான் நல்குரவும் செலவும் நரகம் சுவாககமுமாய் வெலப்பகையும் நடபும விடமும அமுதமுமாய் பலவகையும் பரநத பெருமான" என்று தொடங்கும் (6-3) திருவாய்மொழியில் இத்தையடியொற்றி எம்பெருமான விருத்தவியூதிகள் எனப்பதைக் காட்டினாரன்றோ நம்மாழ்வார். ஆக, இவ்விரண்டு ஈலோகங்களால் பலவகைப்பட்ட மனநிலைகளைத்தும் தன் அதீனம் என்று காட்டினாயிற்று.

॥ भा ॥ सर्वस्य भूतजातस्य सृष्टिस्थित्योः प्रवर्तयितारश्च मत्सं-
कल्पायत्तप्रवृत्तय इत्याह—

महर्षयस्मस्म पूर्वं चत्वारो मनवस्तथा ।

मद्भावा मानसा जाता येषां लोक इमाः प्रजाः ॥ ६ ॥

6 மஹாஷ்யஸஸபத பூர்வே சதவாரோ மநவஸததூ ।
மத்யுபாவா மாநஸா ஜாதா யேஷாம் லோக இமா: ப்ரஜா ॥
பூர்வே — முதல மநவநதரத்திலிருந்த, மாநஸா.—
(பிரமனா) மனததால் படைக்கப்பட்ட, ஸபத மஹாஷ்ய —
(புருகு முதலான) ஏழு மஹரிஷிகளும், ததூ—அவ
வண்ணமே, சதவார மநவ —நான்கு மநுககளும், மத்யு-
பாவா.—என ஸங்கலபததைப் பின்பற்றி நிற்பவர்களே.
யேஷாம் லோகே—எவர்களுடைய ஸநத்தியில், இமா:
பாஜா ஜாதா—இப்போது காணப்படும் ஜீவராஸிகளைத்
தும் உண்டாயினவோ (அநத மஹரிஷிகளும், மநுககளும்
என்கைப் பின்பற்றி நிற்பவர்கள் என்று கீழோடு கூட்டிக்
கொள்வது)

6 முன்னேழ முனிகள் முகஞ்சோ மனுநாலவ
ரென்னைய நனைவா லியலவுறுவ—நின்னேதாம்
மானசராயத தோன்றியிந்த மண்ணுலகி லெவவுயிர்க்குந்
தானசையில் மெய்யளிப்பா தகது

முன ஏழ முனிகள்—முதல மநவநதரத்தில் இருந்த
(புருகு முதலான) ஏழு மஹரிஷிகளும் முகம சோ மனு
நாலவா—முககியததுவததையுடைய நாலு மநுககளும்,
என ஏய நனைவால் இயலவுறுவா — எனது பொருந்திய
ஸங்கலபத்தால் செயல் புரிவார்கள் யூனனே—இப்படி
என்னதீ,னமயிருந்து தாம் மானசராய தோன்றி—தாம்
(புரஹ்மாவின்) மாநஸபுதரர்களாய உண்டாகி, இந்த
மண்ணுலகில் எவவுயிரககநதான—இந்நிலவுலகில் காணப்
படும் எல்லா ஜீவராஸிகளுக்கும், தககு—தம் ஸநத்தி
களின் மூலம், அசைவில்—இடைவிடாமல், மெய் அளிப்பா-
ஸரீரத்தைக் கொடுப்பா.

॥ भा ॥ पूर्वं सप्त महर्षयः—अतीतमन्वन्तरे ये भृगवाद्यस्सप्त
महर्षयो नित्यसृष्टिप्रवर्तनाय ब्रह्मणो मनस्समवाः, नित्यव्यतिप्रवर्तनाय

6. எல்லா ஜீவராஸிகளின் ஸருஷ்டி ஸ்தித்திகளை நடத்திச் செல்லும் ஸபதரிஷிகளும், நாலு மநுககளும் என ஸங்கலபத்தாலேயே தொழில் புரிகிறார்கள் என்கிறான். இதிஹாஸ புராணங்களில் ஸபதப்ரஹ்மாக்களா என்று பிரஸித்திபெற்று ஸருஷ்டியை நடத்திச் செல்லும் ஸபதரிஷிகளும், ரக்ஷணத்தை நடத்திச் செல்லும் நாலு மநுககளும் ஸவதந்தரமாக ஸருஷ்டி ஸ்தித்திகளைச் செய்கிறார்கள் என்று எண்ணிவிடவேண்டா அவர்களுக்கு அந்தர்யாம்யாயிருந்து நானே அச்செயல்களைச் செய்கிறேன் என்கிறான் (பூர்வே ஸபத மஹர்ஷய*) முதலாவதான ஸவாயம்புவ மநவந்தரத்திலிருந்து ஏழு மஹரிஷிகளும். “மஹாஷீணம் பூருகுரஹம்” என்று இவ்வதர்யாயத்திலேயே 25-வது ஸலோகத்தில் பூருகுமஹரிஷியைத் தன் அம்சமாகச் சொல்லப்போகிறானாகையாலே அந்த பராதானயத்தையிட்டு “பூருகு முதலான ஏழு மஹரிஷிகள்” என்று பூர்ஷயம் ப்பட்டது. (மாநஸா* ஸபத மஹர்ஷய*) பிரமனின் மாநஸபுத்ரர்களான ஏழு மஹரிஷிகள். “பரஹ்மண ஸபத வை புதா மஹாத்மா ஸவயம்புவ | மரீசிரதாயங்கிரஸௌ புலஸதய புலஹ கரது || வஸிஷ்டாச மஹாபாக்ய ஸதுருளோ வை ஸவயம்புவா | ஸபதப்ரஹ்மாண இதயேதே புராணே நிஸசயம் கதா” [புராதாநதி-மோக்ஷ 207-3 5] [எம்பெருமானிடமிருந்து அவன் ஸங்கலபத்தாலுண்டான பிரமனுக்குச் சிறந்தவர்களான ஏழு புத்ரர்கள் உண்டு — (1) மரீசி, (2) அதரி, (3) அங்கிரஸ, (4) புலஸதயா, (5) புலஹா, (6) கரது, (7) பிரமணியொத்த பெருமையையுடைய வஸிஷ்டா என்னும் இந்த எழுவரும் ஏழுப்ரஹ்மாக்கள் என்று புராணத்தில் அறுதியிடப்பட்டுள்ளார்கள்] என்று மஹாபூரத்தத்தில் சொல்லப்பட்டதன்றோ. இவர்கள், உலகைப் படைத்து ரக்ஷிப்பதில் உதவி புரிவதற்காகப்ரஹ்மாவினால் மனத்தினால் படைக்கப்பட்டு, தங்கள் பெயரில் வழங்கும் பல கோதரங்களை உண்டாக்கியவர்கள் என்பது ஸகல ஸாஸ்தர பரஸித்தமன்றோ (மாநஸா*) “ஸ மாநஸா ஸபத புத்ரா ஸருஜத்” [அந்தப் பிரமன் தன் மனத்தினால் (ஸங்கலபதால்) ஏழு புத்ரர்களைப் படைத்தான்] என்று ஸுபூலோபநிஷத்திலும் சொல்லப்பட்டதன்றோ எம்பெருமான மஹாப்ரளயத்துக்குப் பின் ஆதிஸருஷ்டிகாலத்தில் எமஷ்டி ஸருஷ்டியைச் செய்வான். பிரமன் அதற்குப்பின் வயஷ்டி ஸருஷ்டியையும், நைமத்திகப்ரள

ये च मावर्णिका नाम चत्वारो मनवः स्थिताः, येषां सन्तानमये लोके
जाता इमास्मर्वाः प्रजाः प्रतिक्षणमाप्रलयादपत्यानामुत्पादकाः पालकाश्च

யததுக்குப் பின் தைந்ததிக ஸருஷ்டியையும் செய்பவன் இவர்க
ள தினமும் நடக்கும் நித்யஸருஷ்டியைச் செய்வதற்காகப் பிரமனின்
மாநஸபுத்ரர்களாகப் பிறந்தவர்கள் (சதவாரோ மநவஸ ததூ)
அவ்வண்ணமே தினந்தோறும் நடக்கும் ரக்ஷணமாகிற ஸத்வித்யை
நடத்திவைப்பதற்காகப் படைக்கப்பட்ட 'ஸாவாணிகர்கள்' எனப்
படும் நான்கு மனுக்களும் புரஹம்ஸாவாணா, ருத்ராஸாவாணா,
தாமஸாவர்ணா, துக்ஷஸாவாணா என்னும் நால்வராலே தக்ஷ
னுடைய பெண்ணிடம் மனத்தாலே உண்டாக்கப்பட்டு, அதனாலேயே
'ஸாவாணிகர்கள்' எனப்படும் நான்கு மனுக்கள் இங்கு
குறிக்கப்படுகின்றனர் புரஹ்மாவின் ஒரு பகலில் பதினாறு மநவந
ரபுகள் உள்ளதாகவும், அவை ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு மனு
ஆட்சி புரிவதாகவும் புராணங்களில் கூறப்படுகிறது அவர்களில்
இதுவரை ஸவாயம்புவ ஸவாரோசிஷ ரைவத உத்தம தாமஸ
சாக்ஷுஷா எனப்படும் ஆறு மனுக்கள் ஆட்சி புரிந்திருப்பதாகவும்,
இப்போது வைவஸுவத மனுவின் ஆட்சி நடப்பதாகவும்,
வருங்காலத்தில் ஏழு மனுக்களின் ஆட்சி நடக்கப்போவதாகவும்
புராணங்கள் கூறுகின்றன அப்படியிருக்க, இங்கு நான்கு மனு
க்கள் எனப்பது எப்படியெனில் இதுவரை ஆட்சி புரிந்த மனுக்கள்
அறுவரையிருக்கையாலே அவர்களில் நால்வரை மட்டும் இங்கு குறி
ப்பதாகக் கொள்வது பொருந்தாது அதனாலேயே முதலாவதான
ஸவாயம்புவமநவநரத்தில் பின்னாலவரும் ஸருஷ்டி ஸத்விதிகளுக்
கெல்லாம் மூலமாக துக்ஷணின் பெண் மூலம் உண்டான நான்கு
ஸாவர்ணிக மனுக்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருத்தம்
இவ்வாதத்தையே இந்த ஸலோகத்தின் கடைசிப் பகுதியாலே
காட்டுகிறான் கண்ணன் அதை விளக்கும்போது நாம் எடுக்கப்
போகும் பூகூவத ஸலோகங்களும் இதை வலியுறுத்துகின்றன.
(யேஷாம் லோகே ஜாதா இமா பரஜா) எவர்களுடைய புத்ர
பொாதர ஸந்ததி ரூபமான உலகில் முககாலதிலுமுள்ள இந்த
எல்லா ஜீவராசிகளும் உண்டாகி, பிரளயம் வரையில் க்ஷணந
தோறும் பிரஜைகளை உண்டாக்கி, ரக்ஷித்து வருகின்றார்களோ
இந்த ஸப்தரிஷிகள், நான்கு மனுக்களுடைய ஸந்ததிகளாலேயே
நித்யஸருஷ்டி ரக்ஷணங்கள் நடக்கின்றன என்று கருத்து "துக்ஷாய
புரஹ்மபுத்ராய பரஸுத்ரிம பூகூவாந் மனு | பராயசசுத்தயத்கருதஸ
ஸாககூஸதரிஸலாகயாம விததோ மஹாந |" [பூகூவதம் 4-1-11]

भवन्ति; ते भृग्वादयो मनवश्च मद्भावाः—मम यो भावः स एव येषां भावः ते मद्भावाः, मन्मते स्थिताः, मन्सङ्कल्पानुवर्तिन इत्यर्थः ॥ ६ ॥

[புகுவாத் மனு ப்ரஹ்மாவின் புதரான தக்ஷனுக்கு ஸந்ததியை அளித்தார். அதிலிருந்தே மூவுலகங்களிலும் பெரிய ஸருஷ்டிகள் பரவின.] “தேபயஸதஸ்யாமபூத ராஜந் தக்ஷ பராசேதஸ” கில! யஸ்ய பரஜாவிஸாகக்ஷேண லோகா ஆபூரிதாஸதரய || யதூஸ ஸாஜ பூதாநி தக்ஷா துஹிதருவதஸ | ரேதஸா மஸஸா ஸசவ தஸமாவஹித ஸருணு ||” [புகுவதம் 6.4 17, 18] [அரசனே! பரசேதஸஸின் புதராகனான் அவர்களுக்கு அவளிடம் பரசேதஸஸின் பெளதரான தக்ஷன் உண்டானான். இந்த தக்ஷனுடைய ஸந்ததிகளாலே மூவுலகும் நிறைந்துள்ளன. பெண்ணிடம் அனபுகொண்ட தக்ஷன் தன் வியாததாலும், மனத்தாலும் பரஜைகளை ஸருஷ்டித்த பரகாரத்தை நான் கூறப்போவதைக் குறிக்கொண்டு கேட்பாயாக] முதலான புராணவசனங்கள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. ‘ஜனோ லோக பரோகத’ என்று லோகஸப்தம் ஸந்ததியைக் குறிக்கும். ‘இமா: ப்ரஜா’ என்றது முககாலத்திலுமுள்ள அனைவருக்கும் உபலக்ஷணம். முககாலத்திலுமுள்ளவாகளையும் நேரே காண வல்லவன்னரே ஸாவேஸவரான கண்ணன் (தே மாநஸா மஹர்ஷய: ததூ மநவ மத்பூவா) முறகூறியபடி நித்யஸருஷ்டிக்குக் காரணமாய், ப்ரஹ்ம மாநஸ புதராகனான் ஏழு மஹர்ஷிகளும், நிதயரக்ஷணத்துக்குக் காரணமான நான்கு மனுக்களும் எந்நினைவைப் பின் செல்கின்றவர்கள். “மம யோ பூவ ஸ ஏவ யேஷாம் பூவ தே மத்பூவா” [என நினைவே தம் நினைவாகக் கொண்டவர்கள் மத்பூவாவர்கள்] என்று வயுதபத்தி. ‘மத்பூவ பூவா’ என்று வரவேண்டியது மத்யமபத்யுலோபிஸமாஸமாகையாலே ‘மத்பூவா’ என்று இருக்கிறது. அன்றிக்கே, இருவா பூவ த தை ய ம ஓனருகப் படிப்பதின் தாதபாயம் இது என்றும் கொள்ளலாம். ‘அரசனின் நினைவே கிங்கரனின் நினைவு’ என்பதுபோலே தன கருத்தைப் பின் செல்கின்றவர்கள் இவனைவரும் என்றதாகிறது, ரிஷிகள் மனுக்களுக்குள்ள இக்கருத்தொற்றுமை—அவர்களுடைய ஸவாதநதாயத்தினால் ஏறப்படது என்றோ, வேலைக்காரர்கள் எஜமானனிடம் புத்தியூபாவகமாக அடங்கிநடப்பது போன்றது என்றோ கருதிவிடக் கூடாது, என் ஸங்கலபத்தினாலேயே இந்த ரிஷிகளும் மனுக்களும் ஸருஷ்டி ஸத்திதிகளை நடத்துகின்றனர் எனனும் கருத்திலேயே இங்கு ‘மத்பூவா:’ எனனும் பத்யம் வழங்கப்பட்டுள்ளது என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது ஆக, எல்லா ஜீவராஸிகளின் நித்ய ஸருஷ்டி ஸத்திதிகளை நடத்திவைப்பவர்களும் என ஸங்கலபத்தினாலேயே செயல்படுகிறார்கள் என்றதாயிற்று. 6.

एतां विभूति योगं च मम यो वेत्ति तत्त्वतः ।

சோ஽விக[ம்பே]மபயேந யோகே,ந யுஜயதே நாத்ர

7. ஏதாம் விபூ₄திம் யோக₃ம் ச மம யோ வேத்தி தத்த்வத: ।
ஸோ஽விக(ம்பே)மபயேந யோகே,ந யுஜயதே நாத்ர
ஸமஸய: ॥

ஏதாம் மம விபூ₄திம்—(எல்லாப பொருள்களும் எனக்கு அத்தீ,னமாயிருக்கையாகிற) இந்த என செலவததையும்,மம யோக₃ம் ச-தாழவுகளுக்கு எதிர்த்தட்டானவனாய், கலயாண குணங்களோடு கூடியவனாயிருக்கும் என பெருமையையும், ய:-எவனொருவன்,தத்த்வத வேத்தி-உள்ளபடி அறிகிருளே, ஸ—அவன், அவிசுமபேந யோகே,ந—எதனாலும் அசைக்க முடியாத புகதியோகத்தோடு, யுஜயதே-கூடப்பெறுகிருள். அத்ர—இவ்விஷயத்தில், ந ஸம்ஸய:- ஐயமில்லை

7. இந்த விபூதியையும் யோகத தையுமெவனென்
சந்த மெனவறியுந தத்துவமாயிந்தவவன்
காதலமர் பத்தியுடன் கம்பியா மறகூடு
மாதலிலோர் சங்கையில்லை யாங்கு.

இந்த விபூதியையும்—(எல்லாப பொருள்களும் எனக்கு அத்தீ,னமாயிருக்கையாகிற) இந்தச் செலவததையும், யோகததையும் — தாழவுகளுக்கு எதிர்த்தட்டானவனாய், கலயாணகுணங்களோடுகூடினவனாயிருக்கும் பெருமையையும், எவன்—எவனொருவன், என் சந்தமென—எனக்கே உரியதென்று, தத்துவமாய் அறியும்-உள்ளபடி அறிவானே, இந்த அவன்—இததகைய அவன், காதல் அமர் பத்தியுடன்-எனவிஷயத்தில் காதல் பொருந்திய புகதியோகத்தோடு, கம்பியாமல் கூடும் ஆதலில்—அசைக்கமுடியாதபடி கூடப்பெறுவானாகையால், ஆங்கு—இவ்விஷயத்தில், ஓர் சங்கை இல்லை—எந்த ஐயமும் இல்லை.

॥ भा ॥ विभूतिः—ऐश्वर्यम्, एतां सर्वस्य मदायतोत्पत्तिस्थिति-
प्रवृत्तिरूपां विभूति, मम हेयप्रत्यनीककल्याणगुणगणरूपं योगं च

7

ஸவகலயாணஞ்ஞாநதயகருதஸஸவாதீநதாமதி **

[கீதாதாததஸவக்ரஹம் 14] [தனனுடைய கலயாணஞ்ஞாநங்கள் அளவற்றவை எனபதும், எல்லாப் பொருள்களும் தன அதீதமானவை எனபதும் (புகதியோகம் உண்டாகி வளாவதற்காகப் பததாவது அததியாயததில் கூறப்படுகின்றன)] என்று ஆளவந்தார அருளிய இரண்டு பெருமைகளும் கடந்த மூன்று ஸலோகங்களிலும் விளக்கப்பட்டன. மூன்று ஸலோகங்களிலும் இவ்விரண்டு அாததங் களும் இருந்தபோதிலும், 4, 5 ஸலோகங்களில் பரமகருணையாலும், வாதஸலயாதீஞ்ஞாநங்களாலும் ஜீவராஸிகளைத் திருத்தித் தனக்காக வதற்காக அவா்களுடைய மனநிலைகளை யெல்லாம் தன்னதீனமாகக் கொண்டிருக்கும் கலயாணஞ்ஞாநப் பெருமை பிரதானமாக வெளி யிடப்பட்டது. ஆறாவது ஸலோகத்தில், எல்லாப் பொருள்களையும் தன அதீதமாகக்கொண்டிருக்கும் செலவச் சிறப்பு பேசப்பட்டது, இவ்விரண்டையும் உள்ளபடி அறிபவன் அசையாத புகதியோகத் தைப் பெறுகிறான் என்று இந்த ஸ்லோகத்தில் கூறப்படுகிறது (ஏதாம் மம் விபூதிம் யோகம் ச) ஆறாவது ஸ்லோகத்தில் சொல் லப்பட்ட எனவிபூதியாகிற செல்வத்தையும், 4, 5வது ஸலோகங்களில் சொல்லப்பட்ட எனது கலயாணஞ்ஞாநயோகத்தையும். முன் மூன்று ஸ்லோகங்களில் சொன்ன இரண்டு அாததங்களையும் புத்திஸத் த்ரமத்தில் அநுவாதம் செய்கிறான். (விபூதிம்) செல்வத்தை, “விபூதி பூதிஸைவாயம்” [அமர 1-1 36] என்கிற நிக்ஷணவின் படியே ‘விபூதி’ ஸபத்தம் செல்வத்தைக் குறிக்கும். ‘விபூதி’ ஸபத் தம் நியம்பவளைக்குறிக்கும் இவ்விடத்தில் விபூதி காயமான நிய மனம் விபூதி எனப்படுகிறது. இது பாவபரதானமான ப்ர யோகம். இங்கு எல்லாப்பொருள்களும் ஈஸவரனை தனக்கு அதீனமான உத்பத்தி ஸதிதி பரவருத்திகளை உடைத்தா யிருக்கையாகிற செல்வத்தையே கண்ணன் விபூதி ஸபத்ததால் குறிக்கிறான். ஒரு பொருள் பரதம் கூணத்தோடு ஸம்பந்தப் படுவது உத்பத்தி எனப்படுகிறது. இரண்டாவது மூன்றுவது முதலான கூணங்களோடு ஸம்பந்தப்படுவது ஸதிதியும் அல்லது ரகூணம் எனப்படுகிறது. உத்பத்தியும், ஸதிதியும் புகுவதஸங்கலபததாலேயே ஏற்படுகின்றன எனபது ஸாஸ்தர ப்ரஸித்தம். பரவருத்தி எனபது ஜீவராஸிகள் தத்தம் காரியங்

यस्तच्चतो वेत्ति, सोऽविक[म्पे]स्येन—अप्रकस्येन भक्तियोगेन युज्यते ।

களின் பொருட்டுத் தொழிலபுரிவது ஜீவனா அதிஷ்டிக்கப்படாத அசேதனப்பொருளுக்கு பரவருத்தி கிடையாது. ஜீவனுடைய ப்ர வருத்தியும் உத்பத்தி ஸதித்திகளைப்போலே எம்பெருமானுக்கு அதீதமானது என்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது. 19 வது ஸலோகம் முதலான விடங்களில் விபூதி ஸப்தம் நியமனததுக்கு விஷயமான பொருள்களைக் குறித்தும் பிரயோகிக்கப்படுகிறது. அவையும் எம் பெருமானுடைய செல்வங்களையன்றே. செல்வங்களாகிற அப பொருள்களிலாவியில் இவன் செல்வமுடையவனாகமுடியாதாகையாலே 21 வது ஸலோகம் தொடங்கி அப்பொருள்களெல்லாம் இவனோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்படுகின்றன. (யோகம் ௪) தாழ்வுக ளுக்கு எதிர்த்தட்டாய, கலயாணகுணங்களோடு கூடியிருக்கையாகிற யோகத்தையும். 'யஜ்யதே இதி யோக' [எது கூடியிருக்கிறதோ அது யோகமாகிறது] என்கிற வ்யுத்பத்தியினபடியே எம்பெருமா னோடு கூடியிருக்கும் ஹேயப்ரத்யநீகதவம் (தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த் தட்டாயிருக்கை), கலயாணகுணகரதவம் (கலயாணகுணங்களுக்குக் கொள்கலமாயிருக்கை) எனனும் உபயஸிங்கங்களும் (பரம்பொரு ளுக்கே உரிய முக்கியமான இரு அடையாளங்களும்) இங்கு யோக ஸப்தத்தால குறிக்கப்படுகின்றன. (ய தததவத வேத்தி) (இந்த என விபூதியையும், யோகத்தையும்) எவன் உள்ளபடி அறிகிறனோ. ஸாவேஸ்வரனான இவனைப் பிறாக்குப் பரதந்த்ரனாக அறிவது, தாழ்ந்த துன்பம், அஜஞானம் முதலானவற்றை உடையவனாக அறிவது, எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்டுச் செயலபடும் பிரமன் உருத்திரன் முதலானவர்களை ஸ்வதந்தரமாகத் தொழிலபுரிபவர்களாக நினைப்பது முதலான மயக்கங்களைக் கைவிட்டு, எம்பெருமானையே உபயஸிபூதியையும் தனிக்கோல செலுத்தும் ஸ்வநியந்தாவாக அறிவதே உள்ளபடி அறிகையாகும். (ஸ: அவிக்கம்பேந யோகேந யுஜ்யதே) அவன் எதனாலும் அசைக்கமுடியாத புகதியோகத்தோடு கூடப்பெறுகிறான், 'அவிக்கம்பேந' எனறதற்கு 'அசையாதது' என்று மாததிரம் பொருளல்ல, நூற்றுக்கணக்கான இடையூறுகள் ஏறபட் டாலும் அசைக்க இயலாதபடி உறுதியானது என்றே பொருள் என்பதை 'அபரகம்பயேந' எனனும் பதத்தாலே பூரஷ்யகாரா காட்டி னா. "அவிக்கம்பேந" என்றும் மூலபாடும் காண்கிறது ஸலோ கத்தின் முற்பாதியில் 'மம யோகம்' எனனுமிடத்தில், எம் பெருமானோடு தொடர்புடையதாகையாலே கலயாணகுண யோகம் யோகஸப்தத்திற்குப் பொருளாயிற்று. 'யோகேந யுஜ்யதே'

नात्र संशयः; मद्भिभूतिविषयं कन्याणगुणविषयं च ज्ञानं भक्तियोग-
वर्धनमिति स्वयमेव द्रक्ष्यसीत्यभिप्रायः॥७॥

॥ भा ॥ विभूतिज्ञानविपाकरूपां भक्तिवृद्धिं दर्शयति —

अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते ।

इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः॥८॥

8. அஹம் ஸாவஸ்ய பரபுவோ மததஸஸாவம் பரவாதததே
இதி மதவா பஜநதே மாம புக்தா பாவஸமநவிதா ॥

அஹம் — நான், ஸர்வஸ்ய — எல்லா உலகிற்கும், ப்ரபுவஃ — உத்பத்திகாரணமாகிறேன் மதத — எனனாலேயே, ஸர்வம் — பொருள்களனைத்தும், பரவர்த்ததே — செயல்படுகிறது. இதி — என்கிற இந்த எனனுடைய இயல்வான தடையற்ற செல்வத்தையும், கலயாணகுணயோகத்தையும், மதவா — அநுஸந்தித்து, புக்தா. — ஜ்ஞானிகள், பாவஸமநவிதா: — போனபுடையவாகளாய், மாம — (எல்லாக் கலயாணகுணங்களோடும் கூடிய) எனனை, பஜநதே — உபாஸிக்கிறார்கள்.

என்று உபாஸகனோடு தொடர்புடையதாகையாலும், முன்பின் ப்ரகரணங்களில் புகதியோகமே கூறப்படுகிறதாகையாலும், இங்கு யோகபுக்தம் புகதியோகத்தையே குறிக்கிறது. (அதர நஸமாய) இதில் ஐயம்மலை என விபூதியைப்பற்றியதும், கலயாணகுணங்களைப் பற்றியதுமான அரிவு புகதியோகத்தை வளர்ப்பது என்பதை நீயே காணப்போகிறாய் என்று கருத்து ஸாஸ்தரஸித்யுதமான அததத்தையும் நேரில் காணும்போதே ஐயங்கள் நீங்கும் என்பது பரஸித்யுதமன்றே. 'சுத்யஸதே ஸாவஸமஸ்யா ... தஸமிந த்ருஷ்டே பராவரே' [முண்டகம் 2-2-9] [பரம்பொருள் காணப்பட்டவுடன் எல்லா ஐயங்களும் அறுபட்டுவிடும்] என்று உபநிஷத்தும் ஒதிற்றன்றே. ஆக, எம்பெருமானுடைய ஸர்வநியந்த்ருதவத்தையும், ஹேயபரதயநிக்ரஹ (தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாய), கலயாணகுணங்களோடு கூடியிருக்கும் பெருமையையும் உள்ளபடி அறிபவனுக்கு அசைக்கமுடியாதபடி புகதியோகம் வளர்நதுவிடும் என்று சொல்லிற்றயிற்று. 7.

॥ भा ॥ अहम्, सर्वस्य—विचित्रचिदचित्पञ्चस्य, प्रभवः—
उत्पत्तिकारणम्, सर्वं सत् एव प्रवर्तते इतीदं मम स्वाभाविकं निरं-

8. ஏதுக்குந தோற்றநா னெனனா னடப்பதிதென
றீதை யறிந்தே யெனையடைவா—மீதுற்ற
ஞானியரா யென்பா னலஞ்சோ மனத்துடனே
தானியலவ ரானவர்க டாம.

நான்—நான், ஏதுக்கும் தோற்றம்—எல்லா உலகிற்கும் உதபத்தி காரணமாகிறேன் எனனால்—என்னாலேய்ய, இது—பொருள்கள் அனைத்தும், நடப்பது—செயலபடுகிறது. என்று ஈதை—என்கிற இந்த என்னுடைய இயலவான தடையற்ற செலவததையும், கலயாணகுணயோகத்தையும் அறிந்தே—அநுஸந்தித்தே, மீதுற்ற ஞானியராய—தலைசிறந்த ஜ்ஞானிகளாய், எனபால் நலம் சோ மனத்துடனே தான் இயலவர் ஆனவர்கள் தாம்—என்னிடம் பேரனபுகொண்ட நெஞ்சோடு செயலபுரிகின்றவர்கள், எனை—(எல்லாக் கலயாணகுணங்களோடும்) கூடிய எனை, அடைவர்—உபாஸிப்பா.

8. விபூதியோகங்களினை உள்ளபடி அறிபவன் புகதியோகம் வளரப் பெறுகிறான் என்றான் சென்ற ஸலோகத்தில். அதற்கு உதார ஹரணம் காட்டும் முகத்தாலே விபூதிஜ்ஞானத்தின் பரிணாமமான புகதிவருத்தியை இந்த ஸலோகத்தில் காட்டுகிறான் (அஹம்) உபயவிபூதிக்கும் தனிக்கோல செலுத்தும் ஸாவநியநதாவாய, உயாவற உயாநலமுடையவனான நான். (ஸாவஸ்ய) ஆஸசாயமான சேதநாசேதநங்களடங்கிய அனைத்துலகிற்கும். ஸர்வஸப்யத்திற்கு வரம்பிலலாமையாலே, பிரமன் முதலான எல்லாச சேதநங்களையும், அசேதனங்களையும் குறிக்கிறது அந்த ஸப்யம். (பரபய) உத பத்திகாரணம். பரபயஸப்யம் உதபத்திகரியை முதலானவற் றையும் குறிக்கும்மாயினும் அவை பரகரணத்திற்குப் பொருநதாவாகை யாலே உதபத்திக்குக் காரணம் என்று பொருளபடுகிறது. பிரமன் முதலானும் அண்டத்தினுள்ளிருக்கும் பொருள்களுக்கு உதபத்தி காரணமாக ஸாஸ்தரங்களில் சொல்லப்படுகின்றனரேயெனில்— (மதத ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே) பிரமன் முதலான எல்லா ஜீவராஸிகளும்

कुशेश्वर्ये, सौशीन्यसौन्दर्यवात्सल्यादिकल्याणगुणगणयोगं च मत्वा
 बुधाः—ज्ञानिनः भावसमन्विताः माम्—सर्वकल्याणगुणान्वितं भजन्ते।
 भावः—मनोवृत्तिविशेषः। मयि स्पृहयालवो मां भजन्त इत्यर्थः॥ ८॥

॥ भा ॥ कथम् ?

मच्चित्ता मद्गतप्राणा बोधयन्तः परस्परम्।

कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति च रमन्ति च॥ ९॥

எனனுலேயே செயல்படுகிறார்களாகையாலே நானே உதபத்தி காரணமாகிறேன் என்று கருதது. இததால், சென்ற ஸலோகத்தில் விபூதி பப₃த₃ததால் சொல்லப்பட்ட ஸாவநியநதருத்வமும், யோக₃பப₃த₃ததால் சொல்லப்பட்ட ஸர்வகலயாணகுணுகரத்வமும் உணரத்தபபட்டதாயிற்று. (இதி) ஸலோகத்தின் முற்பாதியில் சொல்லப்பட்ட இந்த என்னுடைய இயல்வானதாய், தடையற்றதான நியநதருத்வமாகிற செல்வத்தையும், பெரியவன் மிகத்தாழ்ந்தவர்களோடு ஒரு நீராகக் கலந்து பரிமாறுகையாகிற ஸௌரீலயம், திருமேனி அழகுகிற ஸௌந்தரதாயம், அடியார்கள செயத குற்றம் நற்றமாகவே கொள்கையாகிற வாதஸயம் முதலான ஸவருப திவ்யமங்க₃ளவிக₃ரஹங்களின் கலயாணகுணங்களின் சோத்தியையும். (மதவா) அநுஸந்தி₄தது. இவனுடைய நியந்நருத்வம் இயல்வானதாகவும், தடையற்றதாகவுமிருக்கையால், ப₄க₃வதஸங்கலபத்தால் உண்டானதாய், எல்லையுள்ளதான ப்₃ரஹமாதி₃களின் நியநதருத்வத்தைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றதாகையாலும், அவர்களுக்கிலாத கலயாணகுணயோக₃ம் இவனுக்கு இருப்பதாலும் இவனிடமே ஜ்ஞானிகள் பேரன்புகொள்ள முடியும் என்று கருத்து. (ப₃த₄ா') உண்ணுஞ்சோறு பருகும்நீர்தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன் எனும் மஹாதமாக்களான ஜ்ஞானிகளன்றோ இவர்கள் (ப₄ாவஸநவிதா) பேரன்புகொண்டவர்களாய் வகுத்ததாய், தலைசிறந்த விஷயமாகையால் இவனிடமே பேரன்புகொள்ளமுடியும் என்று கருதது. விபூதிஜ்ஞானமே பேரன்பாகிற ப₄கதியாகப் பரிணமிகிறது என்று தாதபாயம். ப₄ாவஸ₃த₃ம் பல பொருள்களை உடையதாயினும் பரகரணத்தையொட்டி இங்கு மனோவருத்தி விஸேஷமான பேரன்பைக் குறிக்கிறது. (மாம ப₄ஜநதே) உபாஸிக்கும்போது அநுஸந்தி₄க்கவேண்டிய எல்லாக் கலயாணகுணங்களோடும் கூடிய என்னை உபாஸிக்கிறார்கள். ஆக, முன் ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட விபூதியோக₃ஜ்ஞானமே ப₄கதியாக வளர்கிறது என்றதாயிற்று.

9. மச்சித்தா மத்ஃக்யத்ப்ராணோ பேதாயநத: பரஸ்பரம் ।

கத்யநதஸ்ச மாம் நிதயம் துஷ்யநதி ச ரமநதி ச ॥

மச்சித்தா—என்னிடம் நெஞ்சு செலுத்தியவர்களாய், **மத்ஃக்யத்ப்ராணோ**—என்னிடம் அமைந்த வாழ்வையுடையவர்களாய், **பரஸ்பரம் பேதாயநத:**—(தாம் தாம் அநுபூவித்த எனனுடைய குணங்களை) ஒருவாகக்கொருவா அறிவிப்பவர்களாய், **மாம் நிதயம் கத்யநத ச**—என்னையும், எனது திவ்யமச்சேஷிதங்களையும் எப்போதும் பேசுகின்றவர்களாய், **துஷ்யநதி ச**—(பேசுகிறவர்கள் ஸ்வயம்பரயோஜனமான பேச்சாலே) இனபுறுகின்றனா, **ரமநதி ச**—(கேட்கிறவர்கள் செவிககினிய செஞ்சொல்லாலே) இனபுறுகின்றனா

9. என்னிலைய சிந்தையா ரெனபா லுயிரினார்

தன்னிலையிற றம்மிறறஞ் சார்வுணர்த்திப—பின்னிய

சொல்லியெனை யென்றுஞ் சுகிப்பர் மிகவுகப்பர் [லாற

எல்லிபக லொன்றினறி யேயநது.

என்னிலைய சிந்தையார்—என்னிடம் நெஞ்சு செலுத்தியவர்களாய், **எனபால் உயிரினார்**—என்னிடம் அமைந்த வாழ்வையுடையவர்களாய், **தன் நிலையில் தம் சார்வு தம்மில் உணர்த்தி**—தாம் தாம் அநுபூவித்த எனது இயல்வான குணங்களை ஒருவாகக்கொருவா அறிவிப்பவர்களாய், **பின்னியலால்**—எனது அவதாரச்சேஷிதங்களோடு, **எனை**—எனை, என்றும் சொல்லி—எப்போதும் பேசி, **எல்லி பகல் ஒன்றின்றி ஏய்நது**—இரவு பகல் என்னும் வாசியில்லாமல் பொருந்தி, **சுகிப்பா**—(பேசுகிறவர்கள் ஸ்வயம் பரயோஜனமான பேச்சாலே) இனபுறுகின்றனா **மிக உகப்பர்**—(கேட்கிறவர்கள் செவிககினிய செஞ்சொல்லாலே) இனபுறுகின்றனா

9. பூவ ஸமநவிதா பஃஜநதே என்று சென்ற ஸலோகத்தில் சொன்னதை விவரிப்பதன்மூலம் உபாஸகஜ்ஞானிகளின் பரிபக்குவ நிலையையடைந்த ஸ்வயம்பரயோஜன புகழ்நிஷ்டைர்களான மஹாத்மாக்களையே தான் கருத்தில் கொண்டிருப்பதைக் காட்டுகிறுன்கண்ணன் இந்த ஸலோகத்தில். திருநெடுந்தாண்டகம் முப்பது பாசுரங்களும் இந்த ஸலோகத்திற்கு விளக்கம்போலே அமைந்திருக்கின்றன என்று பட்டா நிரவஹிப்பா ஆழ்வார தாமாஸ பாசுரமான

॥ भा ॥ मच्चित्ताः — मयि निविष्टमनसः, मद्वतप्राणाः --
मद्वतजीविताः, मया विना आत्मधारणमलभमाना इत्यर्थः ;

முதல பத்துப் பாசுரங்கள் 'மச்சித்தா' என்றதையும், திருத்தாயார் பாசுரமான இரண்டாவது பத்துப் பாசுரங்கள் 'மத்₃கூ₃தபராணு.' என்றதையும், நாயகியான பெண்பிள்ளை பாசுரமான மூன்றாவது பத்துப் பாசுரங்கள் 'பே₃ாத₃யநத பரஸபரம்' என்றதையும் விளக்கக் கின்றன என்று வயாக்யானங்களில் உள்ளது. (மச்சித்தா) என்கிடமே நெஞ்சு செலுத்தியவர்கள் "தாமரையாள கேள்வன ஒருனையே நோக்கும் உணர்வு" [முதலதிருவ 67] என்கிறபடியே மற்ற தேவதைகள், மற்ற விஷயங்கள் ஆகிய எதுவும் கலக்காமல் எனனை ஒருனையே நெஞ்சிற்கொண்டவர்கள் என்றபடி இவ்வாத துததைத் திருமங்கையாழ்வாரா திருநெடுந்தாண்டகத்தில் "இமையவர் தம் திருவுரு வேறெண்ணும்போது ஒருருவம் பொன்னுருவம் ஒன்று செந்நீ ஒன்று மாகடலுருவம் ஒத்துநின்ற மூவுருவம் கண்டபோது ஒன்றும் சோதி முகிலுருவம் எம் அடிகள் உருவம் தானே" [திருநெடு 2] "அநதனைனை அநதணா மாட்டநதிவைத்த மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாதென்றும் வாழுதியேல் வாழலாம் மடநெஞ்சமே" [திருநெடு 4] "மணமுழுதும் அகப்படுத்து நின்ற எநதை மலாபுரையும் திருவடியே வணங்கினேனே" [திருநெடு 5] "பூங்கோவலூரா தொழுதும் போது நெஞ்சே" [திருநெடு 6, 7] "நீரகத்தாய . பேரகத்தாய பேராது என னெஞ்சினுள்ளாய பெருமான உன் திருவடியே பேணினேனே" [திருநெடு 8] "வங்கத்தால் எங்குற்றாய எம்பெருமான உனனைநாடி ஏழையேன் இவங்னமே உழிதருகேனே" [திருநெடு 9] "பொன்னுயை... என்னுயை என்னுயை என்னலல்லால் என்னறிவன் ஏழையேன்" [திருநெடு 10] என்று பாசுரந்தோறும் விளக்கியருளினார். மற்ற ஆழ்வார்களின் நூற்றுக்கணக்கான தாமான தன்மைப் பாசுரங்களும் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கவை. (மத்₃கூ₃தபராணு) என்கிடம் அமைந்த வாழ்வையுடையவர்கள். எனனைப் பிரிந்தால் த₄ரிககமாட்டார்கள் என்ற படி. திருநெடுந்தாண்டகத்தில் பரகாலநாயகி பிரிவிலே மயங்கி, திருத்தாயார் பாசுரமாகப் பாடும் பத்துப் பாசுரங்களும் இநநிலையை விவரிக்கின்றன. "பட்டுக்கும அயாததிரங்கும் பாவை பேணன்" [திருநெடு 11] "நெஞ்சருகிக் கண்பனிப்ப நிறகும் சோரும்" [திருநெடு 12] "துனைமுலைமேல் துளிசோரச சோாகினருளே" [திருநெடு 13, 16] "இதுவனரே நிறைவழிந்தார நிறகுமாறே" [திருநெடு 18] "அற்றாள தனநிறையழிந்தாள் ஆவிக்கினருள்" [திருநெடு 19] எனனும் பாசுரங்கள் காண்க. நமமாழ்வாரா திருத்தாயார் பாசுரமாக அருளிச்செய்தவையும் இப்பத்துத்துக்கு விளக்கமேயாகையால் அவையும் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கவை.

स्वैस्वैरनुभूतान् मदीयान् गुणान् परस्परं बोधयन्तो मदीयानि दिव्यानि

“ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந த்வயி நித்யம் பரதிஷ்டித: |
புக்திஸ்ச நியதா வீர பாவோ நாநயத்ர கச்சுத்தி ||”

[ரா-உ 40-16]

[அரசரே ! எனக்கு மிகச்சிறந்த அன்பானது தேவரீரிடத்தில் எப்போதும் நிலைநிற்கிறது புகதியும் நித்யமாயிராநின்றது. ஸ்ரேணே! (என) நினைவு வேறொரு இடத்தில் செலகின்றதில்லை] என்னும் திருவடியின் நிலை ‘மச்சிததா’ என்பதற்கு விளக்கமாகவும்,

“பரிதயத்தா மயா லங்கா மிதராணி ச தநாநி ச |
புவத்த்சுதம் மே ராஜயஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகநாநி வை ||”

[ரா-யு 19-5]

[எனனாலே இலங்கையரசும் கைவிடப்பட்டது நண்பர்களும், செல்வங்களும் கைவிடப்பட்டன எனனுடைய அரசும், உயிரும், ஸுகங்களும் தேவரீரிடம் அடங்கியுள்ளன] எனனும் விபீஷணனின்நிலை ‘மத்சுத்தபராணு’ என்பதற்கு விளக்கமாகவும் கொள்ளத்தக்கது. (மாம் நித்யம் பேராத்யநத பரஸபரம்) அவரவர்களால் அநுபூவிக்கப்பெற்ற எனது குணங்களை ஒருவாக்கொருவா எப்போதும் உணர்த்துகின்றவர்கள். “பரஸபரம்” என்கையாலே, அறியாத அராத்யங்களை ஒருவாக்கொருவர் சொல்லுவதென்பதில்லை. உயிர் தூரிப்பதற்காகச் சிலா சொல்ல, சிலா கேட்டுப் போதுபோகருகிருர்கள் என்று கருத்து “தரிததிருநதேகைவே தெரிதது எழுதி வாசித்தும் கேடும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன்போது” [நான்திருவ 63] எனருர் திருமழிசைப்பிரானும். “புல்லாணி எம்பெருமான பொய்கேட்டு இருநதேனே” [பெரியதிரு 9 4-5] என்று கேட்டு தூரித்தல, “கோவிந்தன குணம்பாடி ஆவிகாததிருப்பேனே” [நாச்-திரு 8-3] என்று சொல்லி தூரித்தலாம்படியாயிருக்கை—என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருநெடுநதாண்டகம் 21 வது பாசுரவயாக்யானத்தில் இதை விவரிப்பா திருநெடுநதாண்டகம் மூன்றாவது பத்துப்பாசுரங்களில் “அவவண்ணத்தவா நிலைமை கண்டும் தோழி” [21] என்றும், “வரையுருவில் மாகளிறறைத தோழி! எனதன பொன்னிலங்கு முலைக்குவட்டில பூட்டிக்கொண்டு” [28] என்றும் சொல்லுகையாலே இவை ‘பேராத்யநத பரஸபரம்’ என்றதற்கு விளக்கம் என்று பட்டா நிரவாஹம் மற ஆழ்வார்களருளிய தோழியோடு உசாவும் பாசுரங்கள், பகைகளைத் தூதனுப்பும் பாசுரங்கள் முதலியவையும் இப்பதத்துக்கு விளக்கமேயாகையால் அவையும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை.

रमणीयानि कर्माणि च कथयन्तः तुष्यन्ति च रमन्ति च — वक्तारः

(பரஸ்பரம் கத்யந்தஸ்ச மாம் நித்யம்) எனனுடைய அறபுதமான அழகிய செயல்களை ஒருவாக்கொருவா எப்போதும் சொல்லுகின்ற வாகள 'பேதாத்யந்த' 'கத்யந்த' எனனும் இரண்டு ரபததங்களுக்கும் 'மாம்' எனனும் பதம் ஒன்றே விஷயத்தைக் காட்டுவதாக மலோகத்திலிருந்தாலும், புநருகதி ஏற்படுமாகையாலே விஷயபேததம் கொள்ளவேண்டியது அவசியம் அப்படிக்கொள்ளும்போது 'பேதாத்யந்த' எனனும் பதம் அறிந்ததை ரூபகப்படுத்துவது என்று பொருள்படுமாகையாலே, ஏற்கனவே அநுபுவித்த குணவிஷயமானது என்றும், 'கத்யந்த' எனனும் பதம் ஏற்கனவே நடந்ததைச் சொல்லுவது என்று பொருள்படுமாகையாலே, எம்பெருமானுடைய அறபுத சேஷ்டிதங்கள் விஷயமானது என்றும் கொள்வது ஸ்வரஸமானது. எம்பெருமானுடைய சேஷ்டிதங்கள் "காம ச மே த்ரிஷ்யம்" [கீத 4-9] "எனனை உன செய்கை நைவிகும்" [திருவாய 5-10 2] என்று பரமாத்யுதமாகவும், பரம்பேதாயமாகவும் அவனாலும், பிறராலும் பேசப்பட்டவையாகையாலே அவற்றையே 'கத்யந்த' என்பதற்கு விஷயமாகக்கொள்வது மிகப்பொருத்தம். அவைதான் எவையெனில் "தேட்டருத்தில" [பெருமாள்திரு 2] என்ற பதிகத்தில் "தோடுலாமலாமங்கை தோளினை தோயந்ததும், சுடாவாளியால் நீடுமாமரம் செறறதும் நிரையேயத்ததும்" "ஏறடாதததும் ஏனமாய நிலங்கீண்டதும் முனனிராமனாய மாறடாதததும் மண்ணளந்ததும்" "தோயத்ததனை தயிர வெண்ணைய பாலுடனுண்டலும்" "பொயசிலைக் குரலேற்றெருத்த மிறுத்தபுப் போரரவிராததகோன" என்று குலசேகராழ்வாரும், "பிறந்தவாறும்" [திருவாய 5-10] என்ற பதிகத்தில் "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும் பெரியபாரதம் கைசெய்து, ஐவாக்குத திறங்கள் காட்டியிட்டுச் செய்துபோன மாயங்களும்" "வதுவை வாராததையுள் ஏறு பாயந்ததும் மாயமாவினை வாயபிளந்ததும், மதுவை வாராழ்லார குரவை பிணைந்தகுழுகும், அதுவிதுஉது என்னலாவனவல்ல எனனை உன செய்கை நைவிகும்" "பெய்யும் பூங்குழல் பேயமுலை யுண்ட பிளனைத் தேற்றமும், போந்ததோ சாடிற்ச செயய பாத மொனரூல செயத நின் சிறுச்சேவகமும்" "கள்ளவேடத்தைக் கொண்டுபோய்ப புறம்புக்கவாறும் கலந்தது அசுரரை உள்ளம் பேதம் செயதிட்டு உயிருண்ட உபாயங்களும்" "உண்ண வானவாகோ னுகு" ஆயிரொருபடுத்த அடிசிலுண்டதும், வண்ணமால் வரையை எடுத்து மழைகாத்ததும்" "நின்றவாறு மிருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்

तद्वचनेनानन्यप्रयोजनेन तुष्यन्ति; श्रोतारश्च तच्छ्रवणेनानवधिकाति-
शयप्रियेण रमन्ते ॥ ९ ॥

நனைப்பரியன, ஒன்றலா உருவாய அருவாய நின் மாயங்கள்”
“ஒண்குடரோடு இருளுமாய நின்றவாறும்” “திருவுருவு கிடந்தவா
றும் கொப்பூழ்ச செந்தாமரைமேல் திசைமுகன கருவுள் வீற்றிருந்து
படைத்திட்ட கருமங்களும்” “அடியை மூன்றை இரந்தவாறும்
அங்கே நின்று ஆழ்கடலும் மண்ணும் விண்ணும் முடிய, ஈரடியால்
முடித்துக்கொண்ட முக்கியமும்” “கூடிநீரைக் கடைந்தவாறும் அமு
தம் தேவருண்ண, அசுரரை வீடும் வண்ணங்களே செய்துபோன
வித்தகமும்” என்று நம்மாழ்வாரும், “நிலையிடம்” [பெரியதிருமொழி
11-4] எனனும் அவதார மகிமைப்பதிகத்திலும், “இரக்கமின்றி”
[ஷு 10-2] “ஏததுகின்றோம்” [10-3] எனனும் இராமாவதார
மகிமைப்பதிகத்திலும், “சந்த மலா” [10-4] தொடங்கி, “புள்ளு
வாகி” [10-9] ஈருகவுள்ள திருஷ்ணுவதாரமகிமைப் பதிகத்திலும்
திருமங்கையாழ்வாரும், பெரியாழ்வார்திருமொழியில் பிள்ளைத்தமிழ்ப
பாசுரங்கள் பலவற்றில் பெரியாழ்வாரும், “நாமமாயிரம்” [2]
“கோழியழைப்பதன்” [3] “பட்டியேயநது” [14] திருமொழிகளில்
நாசகியாரும், மற்றும் பலவிடங்களில் மற்ற ஆழ்வார்களும் அநு
ஸந்தி₄ததவையே அவை. (துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச) “பே₃த₄யந்த”
“க₂யந்த” என்றவிடங்களில் கு₃ணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுகிற
வாக்களாகக் குறிக்கப்பெற்றவர்கள் ஸவயம்பரயோஜனமான தமது
பேச்சாலே இன்புறுகிறார்கள், அப்பேச்சைக் கேட்கும் ஸ்ரோதாக்கள்
எல்லையற்ற ஆனந்த₃த்தை விளைக்கும் அந்த கு₃ணசேஷ்டிதஸ்ர
வணத்தாலே பேரானந்த₃மடைகிறார்கள். “துஷ்யந்தி” “ரமந்தி”
என்னும் இரண்டையுமே சொல்லுகிறவர்கள் விஷயமாகக் கொண்
டால், இரு சபதங்களுக்கிடையே பொருள் வேறுபாடு அதி₄கமில்
லாமையால் ஸவாரஸ்யமில்லாமற்போயவிடும், ஆகையால், ஒன்றைச்
சொல்லுகிறவர்கள் விஷயமாகவும், மற்றொன்றை அச்சொல்லைக்
கேட்கிறவர்கள் விஷயமாகவும் கொள்வது பொருத்தம் அதில்
“துஷ்யந்தி” எனனும் பதம் திருபதியோடு கூடிய ஆநந்த₃த்தைக்
குறிக்கும்மையால், உலகிற்காணும் உபநயாஸகாகளைப்போலே க₂யாதி
லாப₄பூஜைகளுக்காக உபநயஸிக்காமல், ஸவயம்பரயோஜனமாக
அநுப₄வம் வழிந்து புறப்பட முலைகடுப்பாலே தரையிலே பீசு
வாரைப்போலே பேசும் வகதாக்களின் ஆநந்த₃த்தையும், “ரமந்தி”
என்னும் பத₃ம் அப்பேச்சைக்கேட்கும் ஸ்ரோதாக்களின் பேரானந்த

तेषां सतयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् ।

ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते ॥ १० ॥

10. தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் ப₄ஜதாம் பரீதிபூர்வகம் ।

த₃த₃யாமி பு₃த₃தி₄யோக₃ம் தம் யேந மாமுபயாநதி தே ॥

ஸதத யுக்தாநாம்—(என்னிடம்) எப்போதும் சோநதி ருக்கையை விருமபுகிறவாகளும், ப₄ஜதாம் — என்னிடம் (ஸ்வயம்பரயோஜந) ப₄கதி செலுத்துகிறவாகளுமான, தேஷாம் — அவர்களுக்கு, யேந தே மாம் உபயாநதி தம் பு₃த₃தி₄யோக₃ம்—எனனை அடைவதற்கு உறுப்பான (பர ஜஞானமாகிற) அநத பு₃த₃தி₄யின யோக₃ததை பரீதி பூர்வகம் த₃த₃யாமி—மிக உகப்புடன் (நான்) அளிககிறேன்.

10. என்றுமெனைக் கூடு மியலவினரா யென்னுகநது

நின்றுமிகச் சேவிதது நேர்படுவார்க் —கொன்றியசீர்ப

பததியோ கததிற் பயினறே யெனையடையும்

புததியோ கங்கொடுப்பன பூண்டு.

த₃ததையும் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருத்தம். “பே₃ரத₄யநத ” “கத₂யநத ” என்ற இரண்டு இடங்களிலும் அநவயிக்குப்படி இடையே இடப்பெற்ற “பரஸபரம்” எனனும் பத₃ஸவாரஸயததைப் பாரக்கும்போது, ஒரு காலத்தில் கு₃ணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுகிறவாகளும், கேட்கிறவாகளும், மற்றொரு காலத்தில் (முறையே) கேட்கிறவாகளும், சொல்லுகிறவாகளுமாகிவிடுவார்களாகையால் எல்லாவகையான ஆநதத₃மும் எல்லாருக்குமே ஸித₃தி₄த்துவிடும் எனபதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது “துஷ்யநதி” எனனும் பத₃த்தின் ஸவாரஸயததை நோக்கி “அநநயபரயோஜநேந ” என்று ப₄ரஷய காரா அருளியிருப்பதிலிருந்து, கண்ணன மோக்ஷபுலனில் குறியுடைய உபாஸகப₄கதனும் அநநயப்ரயோஜந ப₄கதனாகப் பரிணமிகவேண்டும் எனறே திருவுள்ளம் பற்றுகிறுன எனனும் ப₄ரஷய காரருடைய திருவுள்ளம் தெளிவாக விளங்குகிறது. முன்னும் பின்னும் பலவிடங்களில் ஸ்லோக ப₄ரஷயங்களில் அநநயபரயோஜந ப₄க்தியின் பெருமையே பேசப்படபடிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆக இவ்வளவால் ப₄க₃வாறுடைய கு₃ணவிபூ₄திசேஷ்டிதஜ்ஞானங்களால் ப₄கதி உண்டாகி வளரும் வகை விவரிக்ஸபட்டதாயிற்று. 9.

॥ भा ॥ तेषां सततयुक्तानाम्—मयि सततयोगमाशंसमानानां मां

என்றும் எனைக கூடும் இயல்வினராய — எப்போதும் எனனிடம் சோநதிருக்கையை விருமபுகிறவாகளாய, என்னுகநதுநின்று மிகச்சேவித்து நோபடுவார்க்கு — எனனிடம் ஸவயம்பரயோஜநபுகதியை மிகவும் செய்யும் அவாகளுக்கு, ஒன்றிய சீா பத்தியோகத்தில் பயின்றே— (பயனகருதாமல்) என குணங்களிலேயே பொருநதி அனுபுகைகையாகிற புகதியோகத்தில் நீண்டநாள பழகி, எனை அடையும் புத்தியோகம் — எனை அடைவதற்கு உறுப்பான (பரஜஞாநமாகிற) புத்தியின் சோத்தியை, பூண்டு கொடுப்பன—அனபூண்டு கொடுப்பேன.

10 இதுவரையில் சொல்லப்பெற்ற பரபுகதி எனப்படும் பரிபூர்ணபுகதியை உடையவாகளுக்கு—எனை அடைவதற்கு முன் ஏறபடுவதாய, பரஜஞாநம் எனப்படுவதாய, என விஷயமான மிகத தெளிவான ஸாக்ஷாதகாரத்தை நானே அளிக்கிறேன் என்கிறுன இந்த ஸலோகத்தில். (ஸதத யுகதாநாம்) எனனிடம் எப்போதும் சோநதிருக்கையை விருமபுகிறவாகளுக்கு. தூங்கும் சமயம் முதலான காலங்களில் ஸமாதிநிலை கூடாதாகையால, ‘எப்போதும் ஸமாதிநிலையிலிருப்பவாகளுக்கு’ என்று இதற்குப் பொருள்கொள்ள முடியாது அதற்காக ‘தினந்தோறும் ஸமாதிநிலையிலிருப்பவாகளுக்கு’ என்று கொள்ளப்பார்த்தால், எப்போதும் எனும் பொருளுடைய ஸதத ஸப்தத்திற்கு அஸ்வாரஸம் ஏற்படுகிறது. “எப்போதும் என்னோடு சோநதிருப்பவாகளுக்கு” எனனும் பொருள் அவவிபூதியிலிருப்பவாகளுக்குப் பொருநதுமேயொழிய இவவிபூதியிலிருப்பவர்களுக்குப் பொருநதாது. ஆகையால ‘ஆஸமஸை’ [விருப்பம்] எனும் பொருளிலே கதபரதயம் வநதிருப்பதாகக்கொண்டு, ‘என்னோடு எப்போதும் சோநதிருக்கையை விருமபுகிறவாகளுக்கு’ என்று பொருள்கொள்வதே பொருநதம் (புஜதாம் தேஷாம்) முறகூறியபடி ஸவயம்பரயோஜந புகதியைச் செய்யும் அவாகளுக்கு. (தம் புத்தியோகம் பரீதீபூர்வகம் தத்தாம்) அவா்களிடமுள்ள பரபுகதியின் முற்றிய நிலையாயிருப்பதாய, ஸததயுகத ஸப்தத்தில் சொல்லப்பட்ட விருப்பத்திற்கு விஷயமான நிதயயோகத்தில் அடங்கியதாய்,

भजमानानामहं तमेव बुद्धियोगं विपाकदशापन्नं प्रीतिपूर्वकं ददामि ;
येन ते मामुपयान्ति ॥ १० ॥

மிகத் தெளிவாக என்னை ஸாக்ஷாதகரிப்பதாயிருக்கும் பரஜ்ஞானம் எனப்படும் ப₃த₃தி₄யின் சோத்தியை உகப்புடன் நிராஹேதுகமாக அளிக்கிறேன் 'தம்'என்னும் பத₃த்தால்—அவர்கள் ஆசைப்படும் நிதய யோக₃த்தில் அடங்கியதாயிருப்பது இந்த ப₃த₃தி₄ என்று உணராத தப்படுகிறது “ஸநேஹ பூர்வமநுத்யாநம் புகதி” [உகப்புடன் தியானிப்பது ப₄க்தியாகும்] என்னும் ப₄கதிலக்ஷணத்திலேயே உகப்பு சோநதிருக்கையாலும், சேதனன பரமநிடம் காட்டும் உகப் பைக்காட்டிலும், பரமன சேதனநிடம் காட்டும் உகப்பு மிகவிஞ்சிய தாகையாலும், “பரீதிபூர்வகம் ப₄ஜதாம்” என்று அந்வயிக்காமல், “பரீதிபூர்வகம் த₃த்யாமி” என்று அந்வயிக்கப்பெற்றது (த₃த்யாமி) ‘த்யாநம்’ என்னும் பொருளுடைய த₄ரதுவாகையாலே, நிராஹேதுக மாக அளிக்கிறேன் என்று பொருள் அவன மோக்ஷத்தையும் தன் ப₄கதிக்குப் பயனாகக் கருதாமல் ஸ்வயம் பரயோஜநப₄கதிசெய்கையாலே, நான் மோக்ஷத்திற்கு உறுப்பான இப்பரஜ்ஞானத்தை அவனுக்கு நிராஹேதுகமாக அளிக்கிறேன் என்கிறான் கண்ணன் “வெறிதே அருள் செய்வா செய்வாக்கட்கு உகநது”[திருவாய 8 7-8] [தான் செய்ய வேணுமென்று நினைக்கிறவர்களுக்கு எம்பெருமான் உகநது நிராஹேது கமாக அருளுவான்] என்று நம்மாழ்வார் இதை விளக்கியருளிஞா (யேந தே மாம் உபயாநதி) இந்தப் பரஜ்ஞானத்தைப் பெற்றவுடன், அது—என்னை ஒருகணம் பிரியிலும் த₄ரியாமையாகிற பரம்ப₄கதியை வினை ததுவிடுமாய்கையாலே, இந்தப் பரஜ்ஞாநமே அவர்களுக்கு என்னை அடைவித்துவிடும் என்று கருதது. ஆக, உபாஸகன் ஸ்வயம் ப்ர யோஜந ப₄கதிநிஷ்ட₂னாகிவிட்டால், அவனுக்கு பராரப₃த₄காமம் முடியும்வரையில் மேனமேலே பிறப்புகளை அளிக்காமல், அந்த ஜனமத் திலேயே நிராஹேதுகமாகப் பரஜ்ஞானத்தை அளித்தது என்னை அடையுமபடி செய்துவிடுவேன் என்றதாயிற்று. இப்படி ஸ்வயம் பரயோஜன ப₄கதிநிஷ்ட₂னாகாத உபாஸகஜ்ஞானி விஷயத்தில், அவனும் அப்படி ஆவதற்கு பராரப₃த₄காமம் முடியும் ஜனமம் வரையில் அவனது ப₄க்தியை வளரச்செய்து, கடைசி வரையில் அப்படி ஆகாவிடில் அநதிமஸ்மருதியில் பரஜ்ஞானத்தையும் அளித்து, உடனே அவன் விருமபு மவாராதத₂மோக்ஷத்தையும் அவன் ஸாத₄னமாக அனுஷ்டி₂த்த ப₄கதிக் குப் ப₂லமாக அளித்துவிடுகிறான் என்று கண்டு கொள்வது. இவன் விஷயத்தில் பரப₄கதி வரையில் சேதனனின் முயற்சியும் உண்டு. அதனால் உகநத எம்பெருமான் பரஜ்ஞானத்தை

॥ भा ॥ किञ्च,

तेषामेवानुकम्पार्थमहमज्ञानजं तमः।

नाशयाम्यात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता ॥ ११ ॥

11. தேஷாமேவாநுகம்பாநாதத், மஹமஜ்ஞாநஜம் தம:।

நாஸ்யாமயாதமபூவஸத், ஜஞாநதீ, பேந பூஸ்வதா ॥

தேஷாம — அநத ஸவயம பரயோஜன புகதிநிஷ்டா களிடம, அநுகம்பாந்தத், ம ஏவ — அருளிஞலேயே, ஆதம பூவஸத், -- அவாகளுடைய நெஞ்சுக்கு விஷயமானவனாய், (எனது கலயாணகுணங்களை வெளிப்படுத்தி), பூஸ்வதா ஜஞாநதீ, பேந — என விஷயமான ஜஞானமெனும் ஒளி மிகக் விளக்காலே அஜஞாநஜம் தம: — ஜஞானததுக்கு விரோதியான பண்டைவினைகளால் உண்டான (ஸபூ தூதி, விஷயபராவணயமாகிற) இருளை, அஹம் நாஸ யாமி — நான் அழிக்கிறேன்

11. ஆங்கவாக்கே சால வனுகமபை மேவியே

யோங்கிவளர் ஞான வொளிவிளக்காற — பாங்காக

நெஞ்சுகத்தே நின்றுநா னேரே மதிமயக்கும்

வஞ்சவிருண் மாயப்பன மகிழ்நது.

ஆங்கு அவாக்கே — அநத ஸவயம பரயோஜன புகதி நிஷ்டாகளிடம, சால அனுகம்பை மேவியே — பேரரு ளாலேயே, பாங்காக நெஞ்சுகத்தே நின்று — அவாகளுடைய நெஞ்சுக்கு விஷயமானவனாய் (எனது கலயாணகுணங்களை வெளிப்படுத்தி), ஓங்கி வளர் ஞான ஒளி விளக்கால் —

விளைத்து ஸவபராபதியையும் அளிக்கிறான் என்று கண்டு கொள்வது. ஆக, ஸவயம்பரயோஜந புகதியுடையவனுக்கு எம்பெருமான தன்னை அடைவதற்கு முன் விளையவேண்டிய பரஜ்ஞானம் எனும் தன் ஸாக்ஷாதகாரத்தை உகப்புடன் நிரூபித்துக்கமாக அளிக்கிறான் என்ற தாயிற்று.

॥ मा ॥ तेषामैव अनुग्रहार्थमहम् , आत्मभावस्य: — तेषां
मनोवृत्तौ विषयतयाऽवस्थितो मदीयान् कल्याणगुणगणांश्चाविर्कुर्वन्

என விஷயமான ஜ்ஞானமெனும் ஓங்கிவளரும் ஒளிமிகக்
விளக்காலே, நேரே மதிமயக்கும் வஞ்ச இருள்—ஜ்ஞானத்
துக்கு விரோதியான பண்டை வினைகளால் உண்டான
(ஸப்தாத்வி விஷயபராவணயமாகிற) அறிவை மயக்கும்
இருளை, நான் மகிழ்ந்து மாயப்பன் — நான் உசப்புடன்
அழிப்பேன்.

11. தன் விஷயமான தெளிவான ஸாக்ஷாத்காரமாகிற பர
ஜ்ஞானத்தை ஸ்வயம் ப்ரயோஜனபுகதி நிஷ்டாகளுக்கு விளைப்ப
தாகச் சென்ற ஸலோகத்தில் கூறப்பட்டது. 'அஞ்சுகாலமாக
மூண்டுநிறதும் புணயப்பாகாமங்களால் உண்டாகும் ஸப்தாத்வி
விஷயபராவணயமாகிற பேரிருள் அவர்களுடைய நெஞ்சிலே மணடி
யிருக்கும்போது, உனவிஷயமான தெளிவான ஸாக்ஷாத்காரம் அவர்
களுக்கு எப்படி ஏற்படமுடியும்?' எனலும் கேள்வியெழ, 'நானே
எனது பேரருளால் அவர்களது நெஞ்சுக்கு எனது கலயாண
குணங்களை விஷயமாக்கி, ஜ்ஞானமாகிற ஒளிவிளக்கை ஏற்றி,
பண்டைவினைகளாலே உண்டான விஷயபராவணயமாகிற பேரிருளை
அழிக்கிறேன்' என்கிறான் இது செய்வதும், அவர்களிடம் ஒரு
ஸாத்நத்தை எதிர்பார்த்து அல்ல, நிராஹேதுக கருபையாலேயே
இதைச் செய்கிறேன் என்கிறான்—(தேஷாம் அநுகம்பாத்ததம் ஏவ)
அவர்களிடம் எனக்குள்ள பேரருளினாலேயே எந்தக் கைமமுதலையும்
எதிர்பாராமல் இதைச் செய்கிறேன் என்று கருத்து. 'அநுகம்பா'
ஸப்ததம் ஸாமானயமான இரக்கத்தைக் குறிக்குமாயினும், 'மத்யு-
க்ஷ்ரஹாய' [கீதை 11.1] என்று மேலே அாஜுனன இதை விவ
ரித்திருக்கிறபடியாலும், 'அாதத' ஸப்ததஸ்வாரஸ்யத்தாலும் அந்த
ஸப்ததம் இங்கு அநிஷ்டநிவருத்தியை முனரிட்டுக்கொண்டு இஷ்ட
ப்ராபதியை விளைக்கும் அநுக்ஷ்ரஹத்தைக் காட்டுகிறது. ஏவகாரத்
தாலே ஸஹேதுக்கருபையைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட நிராஹேதுக்
க்ருபையே இது என்று தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது. 'அநுகம்பாயை'
என்று கூறாமல் 'அநுகம்பாத்ததம்' என்று 'அாதத' ஸப்ததத்தை
ப்ரயோகித்ததால் இந்த நிராஹேதுக்கருபையைக் கண்ணன
தன் பேருக நினைத்திருக்கிறான் என்று விளங்குகிறது.

मद्विषयज्ञानाख्येन भास्वता दीपेन ज्ञानविरोधिप्राचीनकर्मरूपाज्ञानजं
मद्वयतिरिक्तपूर्वाभ्यस्तविषयप्रावण्यरूपं तमो नाशयामि ॥ ११ ॥

இவ்வநுகூரஹத்தைச் செய்வது யாரெனில், — (அஹம்) இத்தகைய
நிர்ஹேதுக் கருபையைச் செய்வதற்கு உறுப்பான ஜஞானம், ஸகதி,
ஸ்வாமிதவம் எனப்படும் உறவு (பராபதி), அவாப்தஸம்ஸதகாமதவ
மாகிற பூர்த்தி (நிறைவு) முதலிய கலயாணகுணங்களோடும் இவா
களை அநுகூரஹிப்பதற்காகவே எடுக்கப்பட்ட அவதாரரூபத்தோடும்
கூடிய நானே இந்த நிர்ஹேதுக்கருபையைச் செய்கிறேன் என்கிறான்.
எங்கிருந்துகொண்டு இச்செயலைச் செய்வது? எனில் — (ஆதம்
புராவஸத) அவாகளுடைய மனோவருத்தியில் இருந்துகொண்டு
செய்கிறேன். எனது கலயாணகுணங்களையும், தீவ்யமங்களும்
விகூரஹத்தையும் அவர்களது நெஞ்சுக்கு விஷயமாகக் அநுகூரஹத்
தைச் செய்கிறேன் என்று கருத்து ‘ஆத்மபுராவ’ ஸப்தத்ததை
‘ஆதமதவம்’ என்றோ ‘தன தனமை’ என்றோ பொருளாகொளவதில்
ஸ்வாரஸ்யமில்லை சென்ற ஸ்லோகத்தில் அவாகளுக்கு புத்தி
யோகத்ததை அளிப்பதாகக் கூறியிருக்கையாலும், நெஞ்சுக்கு விஷய
மாயிருந்து புத்தியோகத்தை அளிப்பதே உசிதமாகையாலும்
‘ஆதமபுராவ’ ஸப்தம் மனோவருத்தியைக் குறிக்கிறது என்று
கொளவதே தக்கது எப்போதுமே ஸாவவ்யாபியான இவன இப்
போது மனோவருத்தியில் இருப்பதாக இங்கு கூறுவதில் பொருத்த
மெனன்? எனில் மனோவருத்திக்கு அநதாயாமியாயிருப்பதை இங்கு
கூறவில்லையாகையாலும், மனோவருத்திக்கு விஷயமாவதையே கூறுகை
யாலும் பொருந்துகிறது. தானே தன அருளாலே தனது குணங
களையும், திருமேனியையும் இவாகளுக்குக் காட்டுகிறான் என்று
கருத்து இவர்களுக்குச் செய்யும் அருள்—ஞானமென்னும் சுடா விளக்
காலே ஸப்தபுத்திவிஷயங்களில் எடுபடாகிற இருளைப்போக்குவதே
என்று ஸ்லோகத்தின் எஞ்சிய பகுதியாலே காட்டுகிறான்—[புராவஸதா
ஜஞாந தீபேந) என விஷயமான ஞானமென்னும் ஒளிமிக்க விளக்
காலே. ‘ஒளிமிக்க’ என்று விளக்கை விசேஷிக்கையாலே தனது
ரூபகுணங்கள் இந்த ஞானசுடர்விளக்காலே தெளிவாகக் காட்டப்
படுகின்றன என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இந்த விளக்காலே
அழிக்கப்படும் இருள் எது? எனில் (அஜஞாநஜம் தம் நாஸ்யாமி)
ஜஞானத்துக்கு விரோதியான அனூதிபுண்யபாபகர்மங்களால் உண
டான ஸப்தபுத்திவிஷயாடுபடாகிற இருளைப் போக்குகிறேன் இங்கு
கீ—77

அஜ்ஞானத்தால் உண்டாவதாகக் கூறப்படும் இருள் அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயிருக்கவேண்டும். “அவித்யா காமஸம்-ஜ்ஞானாயா” [வி பு 6.7-61] [ஜ்ஞானத்துக்கு விரோதியாயிருக்கையாலே புணயபாபகாமங்கள் அவித்யை (அஜ்ஞானம்) எனப்படுகின்றன] என்கிறபடியே புணயபாபகாமங்களை ஜ்ஞான விரோதியாயிருப்பதையிட்டு அஜ்ஞானம் என்று கூறுவதுண்டு அந்தக் காமங்களால் உண்டாவதாய், எம்பெருமானை ஸாக்ஷாதகரிப்பதாகிற காட்சிக்குத் தடையாயிருப்பதான இருள் அனாதிசகாலமாகச் சேதனரிடம் மணடியிருக்கும் ஸப்ஜாதாதிவிஷயப்ராவண்யம் என்று கொள்வதே பொருத்தம். ‘தவாமருதஸ்யநத்ரி பாதுபங்கஜே நிலே ஸிதாதமா கதம்நயத்ரிசசுதி! ஸத்ஜேதேரவிநதே மகரநத்ரிபாபுரே மதுவரதோ நேஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே ||’ [ஸதோ ர 27] [உனது அமுதமொழுகும் திருவடித்தாமரையில் ஈடுபட்ட எனது மனம் வேறென்றை எப்படி விருமபு? தேன நிறைந்த தாமரைப்பூ இருக்கும்போது வண்டு முள்ளிப்பூவைக் கண்ணெடுத்தும் பாராதனரே] என்கிறபடியே எல்லையற்ற இனிமையை உடைய புகழ்வத்விஷயஜ்ஞானமே ஸப்ஜாதாதிவிஷயங்களில் ஈடுபாட்டைப் போக்கடிக் முடியும். ஆக “புண்யபாபங்களால் உண்டான ஸப்ஜாதாதிவிஷயப்ராவண்யமாகிற இருளை எனவிஷயமான ஜ்ஞானமாகிற ஒளிமிக்க விளக்காலே அழிக்கிறேன்” என்று பொருள்கொள்வதே பொருத்தமாகும். ஆகையால் தமஸஸப்ஜத் தமோவருத்தியை லக்ஷணையாலே குறிக்கிறது என்று சிலா கொள்வது பொருந்தாது இதனால் “ஸவயம்பரயோஜன புகதிநிஷ்டாக்கள தமது முயற்சியாலே விஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை அவர்களுக்கு உபாயமான நானே எனது நிராஹேதுக் கருபையாலே எனது ஸவருப ஸவபூவங்களைக் காட்டித் தந்து அவர்களுடைய விஷயப்ராவண்யமாகிற இருளைப் போக்குகிறேன்” என்று கூறினாமிற்று இந்த ஸலோகத்தை ஸாதான புகதிநிஷ்டாக்கள் விஷயமாகக்கொண்டால் “விஷயங்களில் ஈடுபாடு நீங்கிய பின்பே ஸாதானபுகதி உண்டாகிறது என்று முன அத்தியாயங்களில் கூறியிருக்க, இங்கு புகதியால் உகந்த எம்பெருமான விஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்குவதாகக் கூறுவது பொருந்தாதே” எனலும் கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு பதில்—“காமஜ்ஞான யோக்யங்களை அநுஷ்டித்து, விஷயப்ராவண்யம் பெரும்பாலும் நீங்கிய பின்பே ஸாதானபுகதி உண்டாகிறது. இருந்தபோதிலும் அனாதிச வாலஸையாலே தொடர்ந்துவரும் ஸலக்ஷமமான விஷயப்ராவண்யம் புகதியினாலேயே போக்கடிகப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறதாகையாலே

॥ பா ॥ एवं सकलेतरविसजातीयं भगवदसाधारणं शृण्वतां
निरतिशयानन्दजनकं कल्याणगुणगणयोगं तदैश्वर्यविततिं च श्रुत्वा
तद्विस्तारं श्रोतुकामोऽर्जुन उवाच—

அர்ஜுன உவாச—

परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान् ।

அர்ஜுந உவாச —

12. பரம் ப்ரஹ்ம 'பரம் த்நாம பவிதரம் பரமம் ப்ரவாந் ।

அர்ஜுந உவாச—அர்ஜுனன கூறினான் —

பரம் ப்ரஹ்ம — பரப்ரஹ்மமாகவும், பரம் த்நாம —
பரஞ்ஜோதியாகவும், பரமம் பவிதரம் —பரம்பாவனமாகவும்,
(ஸ்ருதிகளில்) சொல்லப்படுபவா, ப்ரவாந்—தேவரீரே.

12. மாய விசைத்த வளர்பெருமை கேட்டதின்கே

யாய விசைய னதுவிரும்பி—யேயவன்பான்

மிக்க பெருமை விரிததறிய வேண்டியே

தக்க பரிசுரைத்தான் றுன்.

இன்னே ஆய விசையன தான் — இததகையவனு
அர்ஜுனன, மாயன் இசைத்த வளர் பெருமை அது கேட்டு—
மாயனாகிற கண்ணன பாடிய அவனுடைய வளராரிற்கும
அநத வைபுவதைக்கேட்டு, அது விரும்பி — அதை
விரும்பி, ஏய அன்பால் — பொருநதிய அனபால, மிக்க
பெருமை — அக்கண்ணனுடைய மிகுநத பெருமையை,
விரிதது அறிய வேண்டியே — விரிவாக அறியவேண்டியே,
தக்க பரிசு உரைத்தான்—தகுநத வாராததைக்கே கூறினான்.

அநயோநயார்யதேஜாஷம் இல்லை” என்று தாதபர்யசந்த்ரிகையில
காடப்பட்டது. 11.

*12. இவவண்ணமாக—“யோ மாமஜம்”[10-3] என்று தொடங்கி,
மற்ற சேதனாகளுடையதைக காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டதாய்,
ஸர்வேஸ்வரனுக்கே உரியதாய், “ துஷ்யாநி ச ரமாநி ச ” [10-9]
என்கிறபடியே கேட்பவர்களுக்கு எலையைற்ற ஆனநதத்தை விளைபப

॥ मा ॥ परं ब्रह्म परं धाम परमं पवित्रमिति यं श्रुतयो वदन्ति,
स हि भवान् । *यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति
यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति तद्विजिज्ञासस्व तद्वद्ब्रह्मेति (भृ) * ब्रह्मविदामोति

தான் கலயாணகுணசசோத்தியையும், செல்வச் சிறப்பையும்
சுருக்கமாகக் கண்ணாடமிருந்து கேட்டு, அதன் விரிவைக் கேட்க
விரும்பி, இந்த மலோகம் முதல் பதினெட்டாம் மலோகம் ஈடுக்க
கூறுகிறான் அரஜுனன் “விஸ்தரேண கத்ய” [விரிவாகச்
சொல்லுவாய்] என்று 18-ம் மலோகத்தில் அரஜுனனும், “நாஸ்த-
யநதோ விஸ்தரஸ்ய மே” [என செல்வத்தின் விரிவுக்கு எல்லையில்லை]
என்று 19 வது மலோகத்தில் கண்ணனும் கூறப்போகிறார்களன்றோ.
இவ்வேழு மலோகங்களில் முதல் நான்கு மலோகங்களாலே கண்ணன்
இதுவரையில் சுருங்கச் சொன்ன அர்த்தங்களில் தனக்குள்ள
நம்பிக்கையையும், அதை உண்மை என்று நம்புகையால் தனக்கு
அந்த அர்த்தத்தில் அஸ்தியை இல்லாமலிருப்பதையும் காட்டுகிறான்,
12, 13 மலோகங்களில் முதல் அர்த்தம் முதல் வேற்றுமையில்
அமைந்துள்ளதாய் ஓர் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்றும்,
“புருஷம் ஸாமவதம் ஆஹு” என்று இரண்டாவது வேற்றுமையில்
தொடங்கும் பின் ஒன்றரை மலோகம் மறநெரு அர்த்தத்தைச் சொல்
லுகிறது என்றும் விளங்குகிறது அதில் “பரம் பூரஹம்” என்று
தொடங்கும் பூவார்த்தத்தில் “பரம் பூரஹம்” “பரம் தாம்” “பரமம்
பவிதரம்” எனலும் மூன்று தொடர்களும் சொல்லாலும், பொருளாலும்
மருதியில் பிரஸித்தமான தொடர்களாகையாலே இப்படி மருதிகளில்
ஓதப்படும் பரம்பொருள் தேவாரே என்று பூவார்த்தத்திற்குப்
பொருளுரைப்பதே பொருந்தும் அந்த மருதிகள்தான் எவையெனில்
(பரம் பூரஹம் பூவாந) “யதோ வா இமாரி பூதாரி ஜாயநதே,
யேந ஜாதாரி ஜீவநதி, யதபரயநதயபிஸம்விநநதி, ததவிஜிஜ்ஞாஸ
ஸவ, தத்பூரஹமேதி” [தை பூருகு 1] [எதனிடமிருந்து இந்த
ஜீவராஸிகள் உண்டாகின்றனவோ, உண்டானவை எதனால் வாழ்
கின்றனவோ, பரளயகாலத்தில் எதை அடைகின்றனவோ அதையே
பூரஹம் என்று அறிவாய்] எனலும் வேதவாக்கியம் பூரஹமத்தின்
லக்ஷணம் ஜகத்காரணதவமே என்று முழங்கிறது. அந்த பூரஹ
மத்தை எடுத்து, “பூரஹமவித்யாபனோதி பரம்” [தை ஆ 1.1] [பூரஹ
மத்தை உபாஸிப்பவன் மேலான பூலனை அடைகிறான்] எனலும்
வாக்கியம் அதையே மேலான பராபயமாகப் பேசி, “பரம் பூரஹம்”
என்று அதைக் குறிப்பதிலுள்ள பொருத்தத்தைக் காட்டிற்று.

परम् (आ) * स यो ह वैतत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति (सु. ३. २. ९)
इति । तथा परं धाम ; धामशब्दो ज्योतिर्वचनः ; परं ज्योतिः—अथ

‘ஸ யோ ஹ வைதத பரமம் பரஹ்ம வேத பரஹ்மைவ புவதி” [முண்டக 3 2 9] [எவறெருவன இந்தப் பரபரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறதே அவன் பரபரஹ்மத்தை ஓத்தவனாகிருன்] எனனும் வாக்கியம் பரபரஹ்மத்தை எடுத்து, அதை ஓத்தவனாவதே மேலான மோக்ஷபுலன என்று காட்டிற்று. இங்கு “பரஹ்மைவ புவதி” என்று கூறியது பரஹ்மஸ்வரூபமாகவே ஆகிருன் என்று பொருள்படாது ஒருநாள் ஒரு பசுவைப் பாராததின், மறறெரு நாள் அதே ஜாதியைச் சோந்த மறறெரு பசுவைப் பாராகும்போது “ஸேயம் கெுள்” [அன்று பாராத பசுவே இது] என்று சொல்லுமிடத்தில் ஸ்வபாவம் ஒன்றாயிருப்பதைக்கொண்டு வேறு வஸ்துகளை ஒன்றாக வழங்குவதைக் காண்கிறோம் வேதத்திலும் “வைஷ்ணவம் வாமநாமலபேத ஸபாததாமாநோ விஷ்ணுரேவ பூதவேமாந லோகாந அபிஜயதி” [யஜு 2-1-3 16] [பிறரைக் காட்டிலும் சிறந்தவனாவதற்கு விருமபுகிறவன் விஷ்ணுவைக் குறித்து வாமநயாகுத்தைச் செயயக் கடவன். இந்த யாகுத்தைச் செயதவன் விஷ்ணுவாகவே ஆகி இவ்வுலகங்களை வெல்கிருன்] என்கிற வேதவாக்கியத்தில் இவ்வுலகில் பிறரைக்காட்டிலும் சிறப்படைவதற்குச் செயயப்படும் யாகுத்தின் பல்னைச் சொல்லும்போது, ‘விஷ்ணுவாகவே ஆகி இவ்வுலகங்களை ஜயிக்கிருன்’ என்று கூறியிருக்கும்படிதில், யாகுத்தைச் செயபவன் எவனும் விஷ்ணுவாக ஆகமுடியாதாகையாலும், ஆக விலையாகையாலும், விஷ்ணுவைப் போன்ற பராகரம் முதலான குணங்களை உடையவனாகி இவ்வுலகங்களை ஜயிக்கிருன் என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டியிருப்பதும் இங்கு காணத்தக்கது ஆகையால் ‘பரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன் பரஹ்மமாகவே ஆகிருன்’ என்ற முண்டக வாக்யத்திற்கும் ‘பரஹ்மத்தை ஓத்தவனாகவே ஆகிருன்’ என்று பொருள் கொள்வதே பொருந்தும் இந்த முண்டகத்திலேயே “பரமம் ஸாமயமுபைதி” [முண்டக 3 1 3] [பரம்பொருளோடு மேலான ஒற்றுமையை அடைகிருன்]’ என்று மோக்ஷத்தில் ஜீவனுக்குப் பரம்பொருளோடு ஸாமயம் சொல்லப்பட்டதையொழிய ஐக்யம் சொல்லப்படவில்லை “மம் ஸாதாமயம் ஆகதா” [கீதை 14-2] [எனனோடு ஒற்றுமையடைந்த முகதாக்கள்] என்று கீதையில் கண்ணனும் முகதாக்குக்கு ஸாமயத்தையே சொல்லியிருப்பதும் குறிகொள்ளத்தக்கது. (பரம தாம புவாத்) அவவண்ணமே மேலான

यदतः परो दिवो ज्योतिर्दोष्यते (छा. ३. १३. ७) *परं ज्योतिरुपसंपद्य
स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते (छा. ८. १२. २) *तं देवा ज्योतिषां ज्योतिः
(बृ ६. ४. १६) इति । तथा च परम पवित्रम्—परमं पावनम् ; स्मृतुः

சோதியாக உபநிஷத்துக்களில் கூறப்படுபவரும் தேவரீரே. த₄ரம் ஸப்தம் ஸதானத்தைக் குறிப்பதுண்டாயினும், இங்கு 'ப₄வாத்' (தேவரீர்) எனலும் சொல்லை அத்துடன் ஒரே வேற்றுமையில் படித்திருக்கையாலும், ஸரீரஸரீரிபுாவதத்தையிட்டு எம்பெருமானோடு ஒரே வேற்றுமையில் வேறு எதையும் இந்த அாஜுன வாகயத்தில் படிக்காமையாலும் இங்கு த₄ரம்ஸப்தத்திற்கு அப்பொருள் பொருந்தாது ஆகையால், த₄ரம்ஸப்தம் 'சோதி' எனலும் பொருளுடையதாய், பரஞ்ஜோதியான எம்பெருமானை 'பரம் த₄ரம்' எனலும் தொடர் குறிக்கிறது என்று கொள்வதே பொருந்தும். இவ்வண்ணம் பரஞ் சோதி என்று எந்தஸூருதிகள் குறிப்பிடுகின்றன? எனில் "அத்யதத பரோ ஓவோ ஜயோதிஃபயதே" [ச₂ந 3-13-7] [பரம்பதத்தின் மேலே யாதொரு பரஞ்சோதியானது விளங்காநிற்கிறதோ] எனலும் வேதவாககியம் அதற்கு முன் உள்ள "பாதோஸய ஸாவா பூதாநி தரிபாத்ஸயாருதம் ஓவி" [ச₂ந 3-12-6] என்னும் புருஷஸூகத மந்தரத்தோடு ஒரே பொருளையுடையதாய், பரம்பதநிலையுண பரம் புருஷனையே காட்டுகிறது "பரம் ஜயோதிருபஸம்பத்ய ஸவேந ரூபேணாபிநிஷபத்யதே" [ச₂ந 8-12-2] [பரஞ்சோதியை அடைந்து, முகதியடையும் ஜீவன் ஸவருபாவிர்புவம் பெறுகிருன்] என்கிற வேதவாககியம், இப்பரமாதமாவைப் பரஞ்சோதி என்றே குறித்து, அவனை முகதர்களால் அடையத்தக்கவனாகவும் காட்டிற்று. "தம தேவா ஜயோதிஷாம் ஜயோதி: உபாஸதே" [புருஹ 6-4-16] [சோதிகளுக்கெல்லாம் சோதியான அப்பரமாதமாவை தேவர்கள் உபாஸிக்கிறார்கள்] எனலும் வேதவாககியம் சோதிகளுக்கெல்லாம் சோதியாகக் கூறுவதினமூலமும், தேவர்களால் உபாஸிக்கத்தக்க வனாகக் கூறுவதினமூலமும் பரஞ்ஜயோதிஸஸப்தத்தை விவரித்தது. "விஷ்ணுஸம்ஜகம் ஸாவாதாரம் த₄ரம்" [மைதராயண்யம்] [அனைத்துக்கும் ஆதாரமாய் விஷ்ணு எனப்படும் சோதி] என்னும் உபநிஷத பரந்த₄ரம் ஸப்தத்தின் பொருளை "ஸர்வா த₄ரம் த₄ரம்" என்று காட்டி, அப்பரஞ்சோதியை விஷ்ணு என்று விஸேஷித்ததும் இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது (பரமம் பவித்ரம் ப₄வாத்) அவ்வண்ணமே அனைவரையும் பரிஸுத்தப்படுத்தும் பரம்பாவனராக ஸூருதிகளில் ஓதப்படுபவரும் தேவரீரே. இங்கு

अशेषकल्मषाश्लेषकरं, विनाशकरं च। * यथा पुष्करपलाश आपो न श्लिष्यन्त एवमेव विदि पापं कर्म न श्लिष्यते (छा. ४. १४. ३) * तद्य-
थेपीकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेतैवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते

பவிதரஸப்₃த₃ம் அநத ஸப₃த₃ததால பிரஸித₃தி₄பெற்ற த₃ாப்ப₄த தாலான பவிதரம் முதலானவற்றைக் குறிப்பதில் ஸவாரஸயமில்லை யாகையால் பரிஸு₃த₄ப்படுததும் பாவனப்பொருளைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். பரம்பாவனதவமாவது—தனனை ப்ராய ப்ராயபங்களாக நினைப்பவனுடைய பராசீன பாபங்களாகிற போய பிழைகளைத் தீயினில் தூசுபோலே போக்கடித்து, இனி வரக்கூடும் பாபங்களாகிற புகுதருவான நினறனவற்றையும் ஒட்டாதபடி செய்கை. “யதா புஷ்கரபலாஸ ஆபோ ந ஸலிஷ்யநத ஏவமேவமவிதி பாபம காம ந ஸலிஷ்யதே” [சு₃ந 4-14-3] [எப்படி தாமரை இலையில் நீர் ஓட்டுவதில்லையோ அவ்வண்ணமே பரம்புருஷனை இவ்வண்ணமாக உபாஸிப்பவனிடம் (வரப்போகும்) பாபகாமம் ஒட்டாது] எனும் ஸருதி வாககியம் புகுதருவான நினறனவான பாபங்கள் ஒட்டமாட்டா எனப் பதைக்காட்டிற்று, “தத யதா இஷீகதூலமக₃நென பரோதம் பரதூ₃யேத ஏவம் ஹாஸய ஸாவே பாபமாந பரதூ₃யநதே” [சு₃ந 5-24-3] [நெருப் பிலிட்ட பஞ்சு எப்படிப் பொசுங்கிவிடுமோ அப்படி இவனுடைய பராசீன பாபங்களெல்லாம் அழிநது விடுகின்றன] எனும் வேத₃ வாககியம் போய பிழைகள் தீயினில் தூசாவதைக் காட்டிற்று இவ விரணடையும் “தத₃தி₄க₃ம் உததரபூவாக₃யோரஸலேஷ விநாஸென தத₃வ்யபதே₃ஸாத” [ப₃ர ஸ 4 1-13] [ப₃ரஹ்மவித₃யையை அடைந்தவுடன் (அந்த வித்யாமாஹாதமயததாலேயே) உபாஸகனுடைய வரப்போகும் பிழைகளின் ஒட்டாமையும், பழைய பாபங்களின் அழிவும் கூடுகின்றன, வேத₃வாககியங்கள் அப்படிக்கூறுகையால்] எனனும் ப்₃ரஹ்மஸூதரம் உரைத்தது. ததவநிரண யததுக்காக ஏறப்பட்டதாய், எல்லா வேத₃ாந்த வாககியங்களின் நிக₃ம்மமான (முடிவுப் பகுதியான) நாராயணநுவாகம் “நாராயண பரம் ப்₃ரஹ்ம தததவம் நாராயண பர, நாராயண பரோ ஜயோதி ராதமா நாராயண பர” [தை நா 11] [பரப்₃ரஹ்மம் நாராயணனே, பரதத்துவம் நாராயணனே, பரஞ்சோதி நாராயணனே, பரமாதமா நாராயணனே] என்று பரப்₃ரஹ்மம், பரஞ்சோதி, பரதத்துவம், பரமாதமா முதலான பரம்பொருளைக் குறிக்கும் தனித்தொடர்கள் நாராயணனையே காட்டுமென்று உத்கே₃ஷித்தது இங்கு முக்கிய¹ மாகக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இந்த வாககியத்தில் ‘தததவம்

(छा ५. २४. ३) * नारायण परं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः परः। नारयण
परो ज्योतिरात्मा नारायणः परः (ना) इति हि श्रुतयो वदन्ति ॥ १२ = ॥

புருஷ் ஶாश्वतं दिव्यमादिदेवमजं विभुम् ॥ १२ ॥

புருஷம் ஸாஸ்வதம் தி, வயமாதி, தே, வமஜம் விபும் ॥ 12

आहुस्वामृषयस्सर्वे देवर्षिर्नाग्दस्तथा।

असितो देवलो व्यासस्स्वयं चैव ब्रवीषि मे ॥ १३ ॥

13. ஆஹுஸத்வாமருஷயஸ்ஸர்வே தே, வாஷிர்நாரத, ஸ்
தத, 2 ॥

அஸிதோ தே, வலோ வயாஸ்ஸ்வயம் சைவ ப், ரவீஷி மே ॥

நாராயண: பர 'ஆதமா நாராயண பர' என்று படித்திருப்பதை யொட்டி "நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம" "நாராயண பரோ ஜயோதி" எனும் இடங்களிலும் 'நாராயண' எனும் முதல வேற்றுமைப் பதத் தில் "ஸுபாமஸு லுக்" எனனும் வயாகரண ஸூத்ரப்படி விஸர்க்கம் மறைந்திருப்பதாகவே கொள்ளவேணும் 'நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம' 'நாராயண: பரோ ஜயோதி' என்றே மஹோப நிஷத்தில பாட, இருப்பதாகத் தாத்பாயச நத்ரிகையிலும், வேதாநத கௌஸ்துபத்திலும் எடுக்கப்பட்டது இதிலிருந்து, 'நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம' என்பதற்கு 'நாராயணனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ப்ரஹ்மம்' என்று பஞ்சமீஸமாஸத்தைக்கொள்ளும் நாராயணத்வேஷி யின் வயாக்யானம் நாராயணநுவாகத்தின் முன்பின் மந்திரங்களுக் கெல்லாம் பொருந்தாதாகையாலும், குறிப்பாக, அடுத்துள்ள "யசச க்ருசித் ஜகத்யஸமிந த்ருஸ்யதே ஈருயதேடி வா | அநதா ப்ரஹிஸச தத ஸாவம் வயாபய நாராயண: ஸதித் ॥" [இவ்வுலகில் காண்பனவும், கேட்பனவுமான எல்லாப் பொருள்களின் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து விளங்குகிறான் நாராயணன்] எனும் வாக்யத்திற்கு அடியோடு பொருந்தாதாகையாலும், மற்றுமுள்ள எல்லா ஸருதி ஸமருதி நயாயங்களோடும் முரண்படுமாகையாலும் எவ்வகையிலும் பொருந்தாது என்று அறியத்தக்கது. இதன் விரிவை நமது விஷ்ணு சித்த விஜயத்திலே காணலாம். ஆக, அாஜுனன — பரப்ரஹ்ம மாகவும், பரஞ்சோதியாகவும் பரம்பவிதரமாகவும் ஸருதிகளில் ஒதப் படுவன் கண்ணனே எனக் கூறினாயிற்று.

ஸர்வே ரிஷய — எல்லா ரிஷிகளும், தத₂ா—அவ்வண்ணமே, தே₃வர்ஷி நாரத₃ — தே₃வரிஷியான நாரத₃ரும், அஸித — அஸிதரும், தே₃வல — தே₃வலரும், வயாஸ: — வியாஸரும், தவாம்—உன்கையே, ஸாஸவதம் தி₃வயம் புருஷம் — என்றுமிருக்கும் தி₃வயபுருஷனாகவும், ஆதி₃தே₃வம் — ஆதி₃தே₃வனாகவும், அஜம்—(காமததால ஏற்பட்ட) பிறப்பிலலாதவனாகவும், விபு₃ம—எங்கும் வியாபித்திருப்பவனாகவும், ஆஹு — கூறுகிறார்கள், ஸ்வயம் சைவ — நீதானும், மே—எனக்கு, ப்₃ரவீஷி—(இப்படிச்) சொல்லுகிறாய்

13. பரமாம் பிரமம் பரமாகுந் தாமம்

பரமாம் பவித்திரநீ தானாய—திரமான
வான்பிறங்கு பூருடனாய மன்னுமுதற நேவனாய்த்
தான்பிறவா தான்விபுஷத் தான்.

14. எனறுமறை நூன்முனிவ ரெல்லா மிசைக்கினரூர் நன்றியமர் நாரதனரு னல்லசித—என்றிபுனை தேவலனுஞ் சீரார வியாதனுமுன நேர்ந்தெனக்குக் கோவலநீ யுமபணிததாய கூர்நது.

“பரமாம் பிரமம் — பரபுரஹமமாகவும், பரமாகும் தாமம் — பரஞ்சோதியாகவும், பரமாம் பவித்திரம் — பரமபாவனமாகவும், நீதானாய — நீயேயாய, திரமான—என்றுமுள்ள, வான் பிறங்கு—பரமபத்துததில் விளங்காநிற்கும், பூருடனாய — புருஷனாய, மன்னு முதல் தேவனாய்—நிலையான ஆதி₃தே₃வனாய, தான் பிறவாதான் — தான (காமததால) பிறவாதவனாய, விபுஷம் தான — தானே ஸாவவயாபியாகவும் இருக்கிறாய்” என்று—என்று, (முறையே) மறைநூல்—வேதுஸாஸதரமும், முனிவரெல்லாம் — முனிவர்களைவரும், இசைக்கின்றார் — கூறுகின்றார்கள், நன்றி அமர் நாரதன் தான்—தே₃வரிஷியாகிற நனமையையுடைய நாரத₃புகுவானும், நல் அசிதன்—நனமைமிக அஸிதரும், நன்றி புனை தேவலனும் — நனமையுடைய தே₃வலனும், சீரார் வியாதகி—78

ஹம்—சிறப்புமிக்க வியாஸரும, முன இசைக்கின்றார்—முன
னமே கூறியிருக்கின்றார்கள் கோவல!—ஆயனே! தோநது—
ஆராய்நது, கூர்நது—குறிக்கொண்டு, நீயும்—நீயும், எனக்
குப பணித்தாய—எனக்கு உரைத்தாய.

12*,13 முற்கூறியபடி ஸ்ருதியினால் தேறிய அர்த்தம் ஸ்மருதீ
திஹாஸ் புராணரூபமான மஹரிஷி வசனங்களாலும், வேதம்போலே
இயல்வான பரமானமான-எல்லாநிறந்த கண்ணனின் வசனத்தாலும்
ஸித்தி₄க்கிற்று என்கிறான் (ஸாவே ரிஷ்ய) பரத்தவமும், தாழ்ந்த
தத்துவங்களும் பற்றிய உண்மையறிவையுடைய எல்லா ரிஷிகளும் உள
ளதை உள்ளபடி அறிந்து கூறும் ஆபத்தமாகளான ரிஷிகள் அனைவராக
கும் இதில் கருத்துவேற்றுமையே இல்லை என்றபடி (தவாம் ஆஹம்)
“ஸாவம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்” [எல்லா வாக்யங்களும் ஏகாரத்தை
உள்ளடக்கியவை] என்கிற நியாயத்தின்படி—உனனையே பின்வரும்
பெருமைகளையுடைய பரம்பொருளாகக் கூறுகிறார்கள் என்று ஏகாரத்
தைக் கூட்டிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். இததால் பிரமன் உருத்
திரன் முதலானாககு இப்பெருமைகள் இல்லை என்று உணர்த்தப்
படுகிறது. அன்றிகே, கண்ணனாக அவதரித்து எளிமையுடனிருக்கும்
இந்நிலையிலும் உனனையே இப்படிப் பரதவம் உடையவனாகக் கூறுகிறா
கள் என்றும் கொள்ளலாம் எத்தகையவனாகக் கூறுகிறார்கள் என்பதை
முதல் அரை ஸ்லோகம் விளக்குகிறது—(ஸாஸவதம் புருஷம்) நிதய
புருஷனாகக் கூறுகிறார்கள் ‘ஸாஸவத புவ ஸாஸவத’ [எப்போதும்
இருப்பவன் ஸாஸவதன்] என்று வயுதபத்தி (திவ்யம் புருஷம்)
பரம்பதத்திலிருக்கும் புருஷனாகக் கூறுகிறார்கள் ‘திவ்ய புவ திவ்ய’
[மேலான உலகத்தில் இருப்பவன் திவ்யன்] என்று வயுதபத்தி-
(புருஷம்) “பராதபரம் புரிசயம் புருஷம் ஈக்ஷதே” [ப்ரஸநோபநிஷத்
5.5] [மேலானவர்களைக் காட்டிலும் மேலானவனும், ஹருத்யத்தில்
வாழ்வவனுமான புருஷனைக் காண்கிறான்] என்கிறபடியே ஹருத்ய
மாகிற புரத்தில் வாழும் புருஷனாகக் கூறுகிறார்கள் (ஸாஸவதம்
திவ்யம் புருஷம்) கண்ணனுமிருக்கும் அவதாரநிலையில் என்றமிருப்
பவனாக இல்லாவிடிலும், பரம்பதத்திலிருக்கும் பரநிலையில் என்றும்
இருப்பவன் என்று கருத்து (ஆதிதேவம்) ‘ஆதிதேவஸௌ
தேவஸ ஆதிதேவ’ என்கிற வயுதபத்தியாலே, ஐக்யகாரணமாய்,
உலகைப் படைத்தளித்தழிப்பதை விளையாட்டாகக் கொண்டவனா
யிருப்பவன் என்று கூறுகிறார்கள். ‘திவ்ய கரீடா’ எனனும் தூதுவி

॥ भा ॥ ऋषयश्च सर्वे परावरतच्चयाथात्म्यविदस्त्वामेव शाश्वतं
दिव्यं पुरुषमादिदेवमजं विभ्रुमाहुः; तथैव देवर्षिर्नारदः असितो

லிருநது தோன்றியதாலே 'தேவ' ஸப்தம் விளையாடுகிறவன் என்று பொருள்படுகிறது 'கரீடதோ பூலகஸ்யேவ சேஷ்டாம் தஸ்ய நிஸாமய' [வி-பு 1 2 18] [விளையாடும் சிறுவனுடையது போன்ற அவனுடைய ஜகத்வ்யாபாரத தொழிலைக் காண்பாய] "கரீடா ஹரேரிதம் ஸாவம்" [புர-ஸாநதி 206-58] [இவையெல்லாம் எம்பெருமானுக்கு விளையாட்டுக் கருவிகள்] "பூல கரீடாந கைரிவ" [புர-ஸபு 61-31] [குழந்தை விளையாட்டுக் கருவிகளைக் கொண்டு விளையாடுவதுபோல (எம்பெருமான விளையாடுகிறான்)] முதலான பிரமாணங்கள் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கவை "லோகவத்து லீலாகைவலயம்" [2-1 33] என்று பூரஹமஸூதரத்திலும் இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டது, இதனால் பிரமன், உருத்திரன் முதலான தேவர்களும் பரம்புருஷனுக்கு விளையாட்டுக் கருவிகளாகவும், அவனால் படைக்கப்படுபவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் என்று உணர்த்தப்படுகிறது "நாராயணாத பூரஹமா ஜாயதே, நாராயணாத ருத்ரோ ஜாயதே" [நாராயணோபநிஷத்] [நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் பிறக்கிறான், நாராயணனிடமிருந்து உருத்திரன் உண்டாகிறான்] "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத ந பூரஹமா நேஸாந" [மஹோபநிஷத் 1-1] [நாராயணன் ஒருவனே (பிரளய காலத்தில்) இருந்தான். பிரமனும்மலை, உருத்திரனும்மலை] "தஸமாச்ச தேவா பூஹுதா எம்பரஸூதாஸஸாத்யா மநுஷ்யா பாவோ வயாமஸி" [முண்டுக 2-1-7] [அந்தப் பரம்புருஷனிடமிருந்து பலவகைப்பட்டவர்களாய், (அந்தந்த லோகங்களில்) அடையத்தக்கவர்களான தேவர்களும், மனிதர்களும், விலங்குகளும், பறவைகளும் (தாவரம் முதலானவையும்) உண்டாயின] முதலான உபநிஷத்துக்களிலும், "ஏதௌ துவௌ விபுதாஸரேஷ்டௌ பரஸாதகரோதஜௌ ஸமருதௌ! ததாதாஸிதபந்தாநௌ ஸருஷ்டி ஸமஹாரகாரகௌ||" [புர-ஸாநதி 350-19] [நாராயணனுடைய அருளால் உண்டான பிரமனும், கோபத்தினால் உண்டான உருத்திரனுமாகிய இரு தேவர்தலைவர்களும் அவனால் காட்டப்பட்ட வழியில் முறையே படைத்தல் தொழிலையும், அழித்தல் தொழிலையும் செய்கிறார்கள்] "க இதி பூரஹமணோ நாம ஈஸோ஽ஹம் ஸாவதேஹி நாம! ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸமாத கேஸவநாமவாந||" [ஹரி வம்சம் பூவிஷ்யபர்வம் 88-48] ["க" என்று பிரம்மின பெயர். தேஹத

देवलो व्यासश्च । *ये च वेदविदो विप्रा ये चाध्यात्मविदो
जनाः । ते वदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्मं सनातनम् । पवित्राणां

தில் பற்றுள்ள அனைவர்க்கும் நானாசன நாங்களிருவரும் உனது அங்கத்திலிருந்து பிறந்தவாகள். ஆகையால் நீ கேள்வன என்னும் பெயரை உடையவனாகியுய] முதலான இதிஹாஸ புராண வாக யங்களிலும் காட்டப்பெற்ற காரணவாக்யங்களின் பொருள் ஆதி தேவன என்னும் இப்பத்தால் கூறப்பட்டதாயிற்று. (அஜம்) காமத்தால் ஏற்பட்ட பிறப்பில்லாதவனாகக் கூறுகிறார்களா. அன்றிக் கே, ஸவருபத்தில் பிறப்பு இறப்பு முதலான விகாரமில்லாதவனாகக் கூறு கிறார்கள் என்றும் கொள்ளலாம் இதனால் (ஸவருப) ஸோதக் வாக யங்களின் பொருள் உணர்த்தப்பட்டதாயிற்று. (விபும) “ஆகாஸவத ஸாவக்ஷதஸ ச நிதய ” [ஆகாஸத்தைப்போலே எங்கும் இருப்பவனாகவும், என்றும் இருப்பவனாகவும் உள்ளவன் பரமாத்மா] என்று சொல்லப்பட்ட ரீதியில் வியாபித்திருப்பவனாகவும், அனைத்தையும் நியம்ப்பவனாகவும் கூறுகிறார்கள் இதனால் அநதாயாமி பூராஹமணம் முதலானவற்றில் முழங்கப்பெற்றவையாய், காரணதவம் முதலான முற்கூறிய குணங்க ளுக்கு அநுகுணமான வயாப்தி முதலான குணங்கள் உணர்த்தப் பெற்றன ஆக, இந்த ஸலோகாத்தத்தில் “ஏஷ ஸாவக்ஷதாநத ராதமா அபஹதபாபமா த்வயோ தேவ ஏகோ நாராயண ”[ஸுபூராவ்7] [நாராயணனாகிற இவன் ஒருவனே எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அநதாயாமியாய், குற்றமற்றவனாய், பரமபத்தத்தில் இருப்பவன்] எ ன னு ம் உபநிஷத்வாக்யம் உணர்த்தப்பட்டதாயிற்று ‘ரிஷ்ய ஸாவே’ என்று ‘எல்லா ரிஷிகளும் இவ்வாதத்ததைக் கூறியிருக் கிறார்கள்’ என்று பொதுவாகச் சொன்னபோதிலும், ஆபதாங்களில் தலைசிறந்தவர்களாகையாலே சில மஹரிஷிகளைப் பெயரிட்டு எடுத்துக் காட்டுகிறான் மேலே—(தேவாஷி நாரத) தேவரிஷியான நாரதா- தேவரிஷி என்று விசேஷித்தமையாலே தேவஜாதியைச் சோதத வராகையாலே ஸதவகுணம் மிக்கவா என்றும், ரிஷியாகையாலே உள ளதை உள்ளபடி அறிந்து கூறுபவா என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. அதிலும் “தேவாஷிணம் ச நாரத ” [10-26] [தேவரிஷிகளுக்குள் நான நாரதராயிருக்கிறேன்] என்று கண்ணனே இங்கு அருளிச் செய்யப்போகும் சிறப்பையுடையவா இவர். (அஸித தேவல) அஸித மஹரிஷி, அவரது தந்தையான தேவல மஹரிஷி ஆகியவர்களும் இவ்வர்த்தத்ததைக் கூறியிருக்கிறார்கள். (வயாஸ) “ஸ ஹோவாச வயாஸ பாராஸாய ” [தை-ஆர 1-9] [பராஸர புத்ரரான வியாஸ

हि गोविन्दः पवित्रं परमुच्यते । पुण्यानामपि पुण्योऽसौ मङ्गलानां च
मङ्गलम् । तैलोक्यं पुण्डरीकाक्षो देवदेवस्सनातनः । आस्ते हरि-

ரனரோ சொன்னா] என்று வேதத்தாலும் புகழப்பட்ட வியாஸரும் இவ்வாதத்தங்களைக் கூறியிருக்கிறார். இப்படி எங்கு கூறியிருக்கிறார்கள் எனில் பின்வரும் பிரமாணங்களில் கூறியிருக்கிறார்கள்—1. “யே ச வேதவிதோ விபரா யே சாத்யாதமவிதோ ஜநா । தே வதநதி மஹாதமாநம் கருஷணம் த்ராமம் ஸநாதம் ||” [புர-வந 86 26] [வேதத்தின் பூரவபூகத்தை அறிந்தவர்களும், வேதநத்ததின் பொருளை உணர்ந்தவர்களுமான அந்தணர்கள் கண்ணனைப் பரமாதமா -என்றும், பழமையான த்ராமமாக (மோக்ஷஸாத்யமாக) இருப்பவன் என்றும் கூறுகிறார்கள்] எனனும் பூரதவாக்யத்தில் “ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆதமா ’ [புருஷ 6-4-22] [அத்தகைய இவனே பிறப்பற்றவனான பரமாதமா] முதலான உபநிஷத்வாக்யங்களில் முழங்கப்படும் பரமாத்மா கண்ணனே என்று ஜ்ஞானிகள் அனைவரும் முடிவு கட்டியிருப்பதாகக் கூறப்பட்டது “யாக்யம், த்ரானம் முதலான த்ராமங்கள் தேஸ்ரம், காலம் முதலானவற்றால் அளவுபட்ட பூலனையே அளிக்கக் கூடியவை, தாம் அநித்யமாகவும் இருப்பவை கண்ணனோவெனில், நித்யமாய் ஒப்பற்றதான மோக்ஷ பூலனையே அளிப்பவன் தானும் நித்யனாயிருப்பவன்” எனனும் காரணத்தாலே கண்ணன் இங்கு ஸநாதத்த்ராமம் என்று கூறப்பட்டான். 2 “பவிதராணாம் ஹி கோவிந்த பவிதரம் பரமுசயதே | புண்யாநாமபி புண்யோ டஸௌ மங்க்யுளாநாம் ச மங்க்யுளம்||” [புர வந 86 27] [பரிசுத்தப்படுத்தும் பாவனப்பொருள்களில் கோவிந்தன் மேலான பாவனமாகச் சொல்லப்படுகிறான் உயர்கூதிக்கு அழைத்துச் செல்லும் புண்யங்களில் இவன் மேலான புண்யமாயிருப்பவன். சிறப்பைத் தரும் மங்க்யுளங்களில் மேலான மங்க்யுளமாயிருப்பவன்.] எனனும் ஸலோகத்தில் பாபங்களைப்போக்கிப் பரிசுத்தப்படுத்தும் பாவனப்பொருள்கள், உயர்கூதிக்கு அழைத்துச்செல்லும் ஸாத்யனங்கள், தம் ஸநதிதியாலே சிறப்பைத்தரும் மங்க்யுளங்கள் ஆகிய அனைத்திலும் தலைசிறந்தவனாயிருப்பவன் கண்ணனே என்று முழங்கப்பெற்றது. 3 “தரைலோகயம் புண்டரீகாக்ஷ தேவதேவஸ ஸநாதம் । ஆஸதே ஹரீரநித்யாதமா ததரைவ மதுஸூதந ||” [புர வந 86-28] [மூவுலகத்திற்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவனாய், தாமரைக்கண்ணனாய், தேவதேவனாய், பழையவனாய், நினைக்கவொண்ணாத ஸவருபத்தையுடையவனாய், மதுவை அழித்தவனான

चिन्त्यात्मा तत्रैव मधुसूदनः ॥ * एष नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः ।
नागपर्णङ्कुमुत्सृज्य ह्यागतो मधुरा पुरीम् ॥ पुण्या द्वावती तत्र यत्रास्ते
मधुसूदनः । साक्षादेवः पुराणोऽसौ स हि धर्मस्सनातनः ॥ (भा. व.
(८६-२४ २८) तथा * यत्र नारायणो देवः परमात्मा सनातनः । तत्र कृत्स्नं

ஹரி அங்கேயே எழுந்தருளியிருக்கிருன] எனனும் ஸலோகத்தில் பத்தத்தாமுக்கு நிதயங்களாகிற மூவகையான சேதனவாகக்கூத்திற்கும், பூமி, அநதரிஷும், ஸவாகக்ம எனப்படும் மூவுலகுக்கும் அநதாயாமி யாய, அநதராதித்ய வித்யையில் “தஸ்ய யதா கபயாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணீ” [சு.ந 167] [அபபரமனுக்கு சூரியனால மலாநததாய, பருதத தண்டையுடையதாய, ஆழமுள்ள நீரில் முளைத்ததான தாமரைபோன்ற இருகண்கள் உள்] என்று தாமரைகண்ணைகைச சொல்லப்பட்ட பரமாதமா கண்ணனே என்று உத்கேகாஷிககப பட்டது 4 “ஏஷ நாராயண ஸ்ரீமாந க்ஷீராணவநிகேதந | நாகபாயங்கமுதஸருஜ்ய ஹயாகுதோ மதுராம புரீம் ||” [பு.ர-வந 86-24] [பரமபத்தத்திலுள்ள இந்த ஸ்ரீமநநாராயணனே பாறகடலில் பள்ளிகொண்டவனாகி, அங்கு திருவநததாமவானாகிற படுகையை விட்டு, கண்ணனாய் மதுரா புரியை அடைந்திருக்கிருன] என்னும் ஸலோகத்தில், நாராயணநுவாகத்தில் பரமாதமாவான நாராயணன் என்று முழங்கப்பட்டவனாய், புருஷஸூகதத்தில் ஸ்ரிய பதியாக உத்கேகாஷிககப்பட்டவனாய், “அம்புஸ்யபாரே”, “யமநதஸ ஸமுத்யே” [த-நா] என்று க்ஷீராபுதிநாதக கூறப்பெற்றவனே கண்ணனாக அவதரித்தவன் என்று காட்டப்பட்டது. 5 “புண்யா த்வரவதி ததர யதராஸதே மதுஸூதந. | ஸாக்ஷாததேவ புராணோஸௌ ஸ ஹி தாமஸ ஸநாதந ||” [பு.ர-வந 86-25] [எங்கு மதுஸூதனன் எழுந்தருளியிருக்கிருனோ, அதுவே புண்ய மான த்வாரகையாகும். அவனே இயற்கையான தேவத்தனமையை உடையவன். பழமையானவன் ஸநாதனமான தாமமாயிருப்பவன் அவனேயன்றோ] என்னும் ஸலோகத்தில் பரமாதமாவின ஸங்கலபத தால தேவத்தனமையை அடைந்த பிரமன், உருத்திரன் முதலான வாகளைப் போலல்லாமல், கண்ணன் இயல்வான தேவத்தனமையை உடையவன் என்று காட்டப்பட்டது. 6. “யதர நாராயணோ தேவ: பரமாதமா ஸநாதந | ததர கருதஸநம் ஜகத்பாதத தீதததாராய-தநாகி ச || ததபுண்யம் ததபரம புரஹம் தததீதததம் தததபோவநம் | ததர தேவாஷ்யஸஸிதததா ஸாவே சைவ தபோததநா ||: ஆதி:

जगत्पार्थ तीर्थान्यायतनानि च॥ तत्पुण्यं तत्परं ब्रह्म तत्तीर्थं
तत्तपोवनम् । . तत्र देवर्षयस्सिद्धास्सर्वे चैव तपोधनाः॥ आदिदेवो
महायोगी यत्रास्ते मधुसूदनः । पुण्यानामपि तत्पुण्यं भाभूते संशयोऽत्र वै॥
(भा. व. ८८. २७-३१)/ * कृष्ण एव हि लोकानामुत्तिरपि चाप्ययः ।
कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं विश्वं चराचरम् ॥ (भा. स. ४१. २३) इति ।
तथा स्वयमेव ब्रवीषि च * भूमिगणोऽनलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च ।
अहकार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा ॥ (७. ४) इत्यादिना, * अह
सर्वस्य प्रभवो मत्तस्मैव प्रवर्तते (१०. ८) इत्यन्तेन ॥ १२ ॥ १३ ॥

தேவோ மஹாயோகி யதராஸதே மது,ஸூதந . புணயாநாமபி
ததபுணயம் மாபூததே ஸமாயோதர வை ||” [புார-வந 88-27-31]
[குந்திபுதரனே’ எந்த இடத்தில் பரமாதமாவாய, பழையவனான
நாராயணன எனும் தேவன எழுந்தருளியிருக்கிறானே, அவ்விடத்தி
லேயே எல்லா உலகங்களும், தீர்த்தங்கள், கோயில்களும் உள்ளன.
அவ்விடமே புணயஸத்துலமாகவும், மிகக் பெருமைபெற்றதாகவும்,
பாவனமான தீர்த்தமாகவும், தபோவனமாகவும் உள்ளது . அவ
விடத்திலேயே தேவரிஷிகளும், ஸித்தர்கள், எல்லாத் தபஸவி
களும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள் ஆகியதேவனாய், மஹாயோகி
யான மது,ஸூதநன் எவ்விடம் எழுந்தருளியிருக்கிறானே’ அதுவே
புணயஸத்துலங்களுக்கும் தலைசிறந்த புணயஸத்துலமாகும் உனக்கு
இதில் ஐயம் வேண்டா.] எனனும் ஸலோகங்களில் கண்ணன் எழுந்
தருளியிருக்கும் இடமும் மிகச் சிறப்பற்றது என்று காட்டப்பட்டது.
7 கருஷ்ண ஏவ ஹி ஸோகாநாம உதபதிரபி சாபயய | கருஷ்ணஸய
ஹி கருதே பூதமிதம் விஸவம் சராசரம் || ’ [பாரஸபுரா 41-23]
[கண்ணனே உலகங்களுக்கு ஸருஷ்டி ஸ்திதி ஸமஹாரங்களைச்
செய்பவன் சராசரங்கள் அடங்கிய இவ்வுலகம் முழுவதும் கண்ண
னுக்காகவே ஏற்பட்டது] எனனும் ஸலோகத்தில் ஸகல ஜகத்காரண
னாய், ஸாவஸேஷியாயிருப்பவன் கண்ணனே என்று காட்டப்பட்டது.
(ஸவயம் சைவ பரஸீஷி மே) முற்கூறியபடி வேதங்கள் ரிஷிகளும்
கூறும் உன் பெருமைகளை—இயல்பாகவே எல்லாமறிந்தவனாய், பிரமன்
முதலான அனைவரையும் படைத்த நீயே எனக்குச் சோதிவாய்
திறந்து அருளிச்செய்துள்ளாய் “ பூமிராப ” [கீதை 7-4]

/ இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஆகரங்கள் கருஷ்ணசாயா நாகரப
பதிபின்படி கருந்தப்பதிப்பில் அத்யாயங்கள் வேறுபடுகின்றன.
சில ஸலோகங்கள் இல்லை

सर्वमेतद्वत् मन्ये यन्मां वदसि केशव!

न हि ते भगवन्! व्यक्ति विदुर्देवा न दानवाः ॥ १४ ॥

14. ஸர்வமேதத்ருதம் மந்யே யநமாம் வத்யஸி கேஸவ! |

ந ஹி தே புக்யவந் வயக்திம் விதுர்தேவா ந த்யாநவா ||

கேஸவ—கேஸவனே! மாம் — என்னைக்குறித்து, யத வத்யஸி—யாதொரு உனது ஐஸுவாயததையும், கலயாண குணங்களையும் கூறுகிறாயோ, ஸர்வம் ஏதத்—அந்த இவ வனைத்தும், ருதம் மந்யே — உணமை என்றே நினைக்கிறேன். (ஆகையால்) புக்யவந—ஐஞாநம், ஸகதி முதலிய குணங்களை உடையவனே! தே வயக்திம்—உன்னைப்பற்றிச் சொல்லக்கூட, தேவா —தேவர்கள், ந ஹி விது:—அறிய மாட்டார்களன்றோ, த்யாநவா — அஸுரராக்ஷஸர்களும், ந ஹி விது: —அறியமாட்டார்களன்றோ

15. என்னை நீ நோக்கி யியம்பியருள் கின்றனமை

தன்னைநான மெய்யாத தகவறிவன்—முன்னையாம்

வானவர்க டானவர்கண் மாயவனே! நினறோற்றந்

தானறியா ரெப்படியுந தான.

நீ 'என்னை நோக்கி — நீ என்னைக்குறித்து இயம்பியருள்கின்றனமை தன்னை—சொல்லும் உனது பெருமைகளை, நான் மெய்யாத தகவு அறிவன்—நான் மெய்யான பெருமைகளே என அறிவேன், மாயவனே!—ஆச்சரியமான ஞானம் சகதி முதலானவற்றை உடையவனே! முன்னையாம் — ஆதிகாலத்திலிருந்து வாழும், வானவர்கள் - தேவர்களும், தானவர்கள்—அஸுரராக்ஷஸர்களும், எப்படியுநதான்—எந்த வகையிலும், நின் தோற்றம்தான் அறியார்—உன்னைப்பற்றிச் சொல்லவும் அறியார்கள

என்று தொடங்கி “அஹம் ஸாவஸ்ய பரபுவ” [10-8] எனபதீருக கீதையில் கண்ணனே தனது ஸாவஸேஷிதவம், ஸர்வகாரணத்வம், ஸர்வஸாரிதவம் முதலானவற்றைக் கூறினானறே. ஆக, இவ்விரண்டு ம்லோகங்களாலும் — வேதங்களாலும், ரிஷிகளாலும், கண்ணன் தன்னாலும் கண்ணனே பரம்பொருள் என்று நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது என்று அர்ஜுனனால் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

॥ भा ॥ अतस्सर्वमेतद्यथावस्थितवस्तुकथनं मन्ये, न प्रशंसाद्यभि-
प्रायम् ; यन्मां प्रत्यनन्यसाधारणमनवचिकातिशयं स्वाभाविकं तवैश्वर्यं

14 அபௌருஷேயமாய, எககுறறமும் அற்ற வேதுங்களாலும், பரமபதாக்களான மஹரிஷிகளாலும், இயற்கையிலேயே எல்லாம் அறிந்தவனான உன்னாலும் சொல்லப்பட்டதாகையால் உன் பெருமை உண்மையானதே என்றும், இதை வெளிப்படுத்துவது எவராலும் இயலாது என்றும் சொல்லுகிறான் அர்ஜுனன் (ஸாவமேதத ருதம் மநயே) இதுவரையில் நீ சொன்ன உனது கலயாணஞ்சுணப் பெருமையும், ஐஸ்வாயப் பெருமையும் உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லுவதேயொழிய, புகழுக்காகச் சொல்லுவதோ ஒரு கார்யாததமாக்கச் சொல்லுவதோ அல்ல என்று உறுதியாக அறிகிறேன். “அந்யதரா-
ததஞ்சுணோகதிா புகுவதி ந ததுதகாஷ்சௌயை. பரேஜாம ஸதுதயதவாத” [ர-ஸத 1-19] [எம்பெருமான் தவிர்ந்த மற்றவர்கள் விஷயத்தில் அவர்களுக்கிலலாத குணங்களைச் சொல்லிப் புகழுவதே துதியாகும் எம்பெருமான விஷயத்தில் அப்படியன்று. எம்பெருமானுடைய பெருமையைத் திருடியனரோ மற்றவர்களைத் துதிககவேண்டியிருக்கிறது] என்று பட்டா அருளிச்செய்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. (யநமாம் வதுஸி) “ஸிஷ்யஸதேஹம் ஸாதி மாம தவாம் பரபநம்” [கீதை 2-7] [நான் உனக்கு ஸிஷ்யனாகிறேன் உன்னை ஸரணமடைந்த எனக்கு உபதேஸிப்பாயாக.] என்கிற படியே, உன்னைச் சரணமடைந்த எனக்குச் சொல்லுவதாகையால் இதில் அணுவளவும் மிகையாயிருக்க இடமில்லை என்று கருத்து. (யத வதுஸி) வேறெவாக்கும் உரித்தாயிராததாய், எல்லையற்ற பெருமையையுடையதாய், இயல்வானதான உனது செல்வத்தையும், கணக்கற்ற கல்யாணஞ்சுணங்களையும் நீயே எனக்கு உபதேஸிப்பதால் இது உண்மையென்பதில் ஐயமில்லை என்று கருத்து. இவ்வண்ணமாக, செல்வத்திலும் கல்யாணஞ்சுணங்களிலும் இவனை ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாமையாலும், இவனுடைய செல்வமும் குணங்களும் இயல்வானவையாகையால், வேறெவராலும் உண்டானவையல்லாமையாலும், சிறந்த ஜ்ஞானஸக்திகளையுடைய தேவாஸுரர்களும் இவனைப்பற்றிப் பேசவும் அறியார்கள் என்கிறான் ஸலோகத்தின் எஞ்சிய பகுதியாலே — (கேஸவ!) “க இதி புரஹ்மணோ நாம் ஈஸோஹம் ஸாவதேஹிநாம்! ஆவாம் தவாங்கே ஸமபூதௌ தஸமாத கேஸவநாமவாந ||” [ஹரிவம்சம் ப்ஷிஷ்யபாவம் 88-48] கீ—79

कल्याणगुणानन्त्यं च वदसि । अतो भगवन् — निरतिशयज्ञानशक्तिवर्ले-

[‘க’ எனபது பிரமனின் பெயர். தேஹத்தில் பற்றுடைய அனைவர்க்கும் ஸிவனாகிற நான் ஈசனானவன் நாங்களிருவரும் உனது அங்கத்திலிருந்து உண்டானவர்கள் ஆகையால் நீ கேசவன் எனும் பெயரை உடையவனாகிரு] என்கிறபடியே உன்னிடமிருந்து உண்டானவர்கள் உனது பெருமையை அறியமுடியாது என்று கருத்து “நானமுகன் செஞ்சுடையான் என்றிவர்கள், எம்பெருமான தன்மையை யார் அறிகிறபார்” [திருவாய் 8-3-9] என்றா நம்மாழ்வார். (புகுவந்) “ஜஞாந ஸகதிபுலேஸவாய வீராய தேஜாமஸயஸேஷத | புகுவசசுபுத்தவாசயாநி விநா ஹேயையா குணாநிபி ॥” [வி பு 6-5-79] [ஜஞானம், ஸகதி, பூலம், ஐஸ்வரியம், வீரயம், தேஜஸ எனும் ஆறு குணங்களுக்கும் கொள்கலம் என்னும் பொருளும், தாழ்ந்த குணங்கள் எதுவும் இல்லை என்னும் அர்த்தமும் ‘புகுவான்’ என்னும் ஸப்தத்திற்குப் பொருளாகும்] என்கிறபடியே தாழ்வுகள் எதுவுமில்லாமல், எல்லையற்ற ஜஞானம், ஸகதி, பூலம், ஐஸ்வரியம், வீரயம், தேஜஸ எனும் குணங்களுக்கும் கொள்கலமான உன்னை, அஜஞானம் அஸகதி முதலானவற்றையுடைய தேவதூதானவர்கள் அறிய முடியுமோ? என்று கருத்து. (தே வயகதிம் ந ஹி விது) உன்னைச் சொல்லவும் அறியார்களன்றோ “கிமாத்மிகைகைஷா புகுவதோ வயகதி? யதூதமகோ புகுவாந, கிமாதமகோ புகுவாந? ஜஞாநாதமகோ புகுவாந” [ரஹஸ்யாமநாய பரராஹமணம்] [புகுவானுடைய இததிருமேனி எதனுலானது? புகுவான் எதனுலானவனோ அதனுலானது புகுவான் எதனுலானவன்? புகுவான் ஜஞானத்தாலானவன்] முதலானவிடங்களில் ‘வயகதி’ ஸப்தம் திருமேனியைக் குறிப்பதைக் காண்கிறோம். இப்பரகரணத்தில் திருமேனியைப் பற்றிப் பேசச் சிலலாமையாலும், மேலே அராஜுனன திருமேனியைப் பற்றிக் கேளாமையாலும் இங்கு வயகதி ஸப்தத்துக்குத் திருமேனியைப் பொருளாகக் கொள்வது பொருந்தாது. ஆகையால், மேலே ‘வகதும் அஹஸயஸேஷேண’ [16] [உனது விபூதிகளனைத்தையும் நீயே சொல்லவேண்டும்] என்று அராஜுனன கேட்கப் போவதையொட்டி “மற்றவர்கள் உன்னைப்பற்றிச் சொல்லவும் அறியார்கள அவர்கள் உன்னை நேரே கண்டு வெளிப்படுத்துவது பெபடி இயலும்?” என்னும் பொருளே இங்கு தேவையான தாகையால், வயகதி ஸப்தத்துக்கு ‘வயருஜன பரகாரம்’ (வெளிப்படுத்தும் முறை) என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. ‘அக்ஷரக்ஷரயோர் வ்யகதிம் இச்சூாமயிரிஷிஷுதந் | உபஸ்யதும்’

श्रयवीर्यतेजसां निधे, ते व्यक्ति—व्यञ्जनप्रकारम्, नहि परिमितज्ञाना
देवा दानवाश्च विदुः॥ १४॥

स्वयमेवात्मनाऽऽत्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम!।

भूतभावन! भूतेश! देवदेव! जगत्पते!॥ १५॥

15.ஸ்வயமேவாத்மநா஽஽த்மாநம் வேதத் தவம் புருஷோத்தம!
பூதபாவந! பூதேஸ! தேவதேவ! ஜகத்பதே!॥

புருஷோத்தம! — புருஷோத்தமனே! பூதபாவந!—
எல்லாப் பொருள்களையும் உண்டாக்கினவனே! பூதேஸ!—
எல்லாப் பொருள்களையும் நியமிப்பவனே! தேவதேவ!—
தேவர்களுக்கும் தேவனாயிருப்பவனே! ஜகத்பதே!—
லோகஸ்வாமியே! தவம்—நீ, ஸ்வயமேவ ஆத்மநா—
உனது ஜனாநததாலேயே, ஆத்மாநம் — உன்கை,
வேதத்—அறிகிருய.

16. பூதங்கட காதியாயப் பூதங்க ணையகனும்
மீதேவ தேவனாய மிக்குலகி—னாதா
புருடோத்த மாவுன்னை நீயேநின் புத்தி
தெருடோற்ற லுற்றிருத்தி தீர்நது.

[புர-மோக்ஷ 308-2] [எதிரிகளை அழிப்பவனே! அக்ஷரம், க்ஷரம்
ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் முறையை அறிய விரும்புகிறேன்]
என்று வயகதி ஸப்தம் வயஞ்ஜனபரகாரம் எனலும் பொருளில்
வழங்கப்பட்டதன்றோ (தே வயகதிம் தேவா ந ஹி விது, ,
தாநவா ந ஹி விது*) அளவுபட்ட அறிவையுடைய தேவர்களோடு,
அறிவிற்குறைந்த அஸுரராக்ஷஸர்களோடு வாசியற எவருமே
உன்னைப்பற்றிப் பேசவும் அறியார்கள. அஸுரராக்ஷஸர்களைக்
காட்டிலும் தேவர்கள் அறிவில் மிக்கவர்களாயினும், எல்லையற்ற
பெருமையை உடைய உனது பெருமையைப் பேச இயலாமையில்
இருவரும் ஒத்தவர்களே என்று கருத்து 'ஹி' ஸப்தம் அளவு
பட்ட அறிவையுடைய இவர்களால் எம்பெருமானது பெருமையைப்
பேச இயலாது எனபது ஸகல ப்ரமாணபரஸித்தம் என்று
காட்டுகிறது

॥ मा ॥ हे पुरुषोत्तम! , आत्मना आत्मानम्—त्वां स्वयमेव—
स्वेनैव ज्ञानेन वेत्थ । भूतभावन—सर्वेषां भूतानामुत्पादयितः! भूतेश—

பூதங்கடகு—எல்லாப் பொருள்களுக்கும், ஆதியாய—
காரணனாய், பூதங்கள் நாயகனாய்—எல்லாப் பொருள்களை
யும் நியமிப்பவனாய், மீதேவ தேவனாய்—பெரிய தேவனாக
ளுக்கும் தேவனாய், மிககு—சிறப்பற்று, உலகின் நாதா!—
உலகத்துக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பவனே! புருடோத்தமா!—
புருஷோத்தமனே! உனனை—உனனை, நீயே தீர்நது நின்
புத்தி தெருள தோற்றல் உற்றிருத்தி—நீயே உனது தெளிந்த
அறிவாலேயே பரிபூரணமாக அறிகிறாய்.

15 சென்ற ஸலோகத்தில் தேவர்கள் முதலான எவருமே
எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசவும் முடியாது என்று கூறப்
பட்டது இந்த ஸலோகத்தில் ப₄க₃வான ஒருவனே தன் பெருமையைப்
பேசமுடியும் என்று கூறுகிறான் (புருஷோத்தம!) உலகிலுள்ள ப₃த₃த₄
முகத் திதயாகளாகிற மூவகைப் புருஷர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவனே!
இந்தப் புருஷோத்தம ஸப₃த₃ம கீதையில் 15 வது அத்தியாயம்
16, 17, 18-வது ஸலோகங்களில் விளக்கப்படவிருக்கிறது “ஹரி
யதே₃க புருஷோத்தம ஸமருத்” [ரகு₄வம்சம் 3-49] [எப்படி ஹரி
ஒருவனே புருஷோத்தமன எனப்படுகிறோ] என்று சிவப₄கதனான
காளிதாஸனாலும் இது ப₄க₃வநநாமமாக முழங்கப்பட்டது குறிக
கொள்ளத்தக்கது. (ஆதமநா ஆதமாநம் தவம் ஸ்வயமேவ வேத₂)
வேறு எவருடைய உதவியும் இல்லாமல் உனனை உனது ஜ்ஞானத்தி
னாலேயே நீ அறிகிறாய் ‘தவமேவ தவாம வேத₂ யோ₂ஸி ஸோ₂ஸி”
[காட₂க1-3-1] [நீ அளவிறந்தவனாயிருக்கிறாய் என்னும் பெருமையோடு
கூடிய உனனை நீயே அறிவாய்] என்று வேத₂ம் ஒதியது இவன்
விஷயமானதே என்று காட்டப்படுகிறது (ஆதமநா) வேறொருவரது
உதவியில்லாமல் உனனை நீ அறிகிறாய் என்று கருத்து “மத்த
ஸமருத்₃ ஜ்ஞாநம்” [கீதை 15-15] [என்னிடமிருந்தே நினைவு,
அறிவு முதலானவை உண்டாகின்றன] என்று மற்றவர்களுக்கு
உன்னிடமிருந்து அறிவு உண்டாவதுபோல உனது அறிவு மற்ற
வர்களிடமிருந்து உண்டானதல்ல என்று கருத்து (ஆதமாநம்)
உனனை (ஸ்வயமேவ வேத₂) உனது அறிவினாலேயே அறி
கிறாய். இது ‘ஸ்வயமேவ’ எனப்பதன தாதபர்யாதத₂ம். அன்
றிகே, ‘ஆதமநா’ என்னும் பத₃ம் ‘உனது அறிவினல்’ என்று

सर्वेषां भूतानां नियन्तः !, देवदेव—दैवतानामपि परमदैवत !, यथा
मनुष्यमृगपक्षिसरीसृपादीन् सौन्दर्यसौशील्यादिकल्याणगुणगणैर्दैवतानि

காட்டுவதாகவும் கொள்ளலாம் “ஆதமா ஜீவே தருதென தேஜே ஸவபூவே பரமாத்மநி | யதநேடாககேடகூநெள மதென வாதே” [வைஜயநதி-தவ்யக்ஷரகாண்டம் 1-6] [ஆதமா என்னும் பதம் ஜீவனிடமும், தையததிலும், தேஹததிலும், ஸவபூவததிலும், பரமாத்மாவின்னிடததிலும், யதனததிலும், ஸூரியனிடததிலும், அகூநி யிடததிலும், பூதூதூயிலும், காற்றின்னிடததிலும் வழங்கப்படுகிறது] என்று நிகூணடுவிலே ஆதம்ஸபூதூத்திறகு அறிவு என்னும் பொருளும் வழங்கப்படுகிறதன்றே. இனி, உத்தராததததாலே ‘புருஷோத்தம்’ என்னும் திருநாமத்தின் பொருளை வலியுறுத்தும் பெருமைகளை ககாட்டும் நாமங்களாலே கண்ணனை ஆஜுன்ன அழைக்கிறுன. (பூதபூவந்) “பூதாநி பூவநி அஸமாதிதி பூத பூவந” [எல்லாப் பொருள்களும் இவனிடமிருநது உண்டாகையாலே இவன பூதபூவனன எனப்படுகிறுன] என்னும் வயுதபத்தியாலே, எல்லாப் பொருள்களையும் உண்டாக்கினவனே! என்று பொருளப்படுகிறது பரகரணத்திறகுப் பொருநதாதாகையாலே ‘பூவந’ ஸபூதூத்திறகு ‘சிநதை’ முதலான பொருள்கள்கொளளததக்கவையன்று. (பூதேஸ்) எல்லாப் பொருள்களையும் நியம்பபவனே! (தேவதேவ!) தேவாக்களுக்கும் மேலான தேவனாயிருப்பவனே! “தம் தைவதநாம பரமம் ச தைவதம்” [ஸ்வே6-7] [தேவாக்களுக்கும் மேலான தேவனான அவனை] என்று உபநிஷத் ஒதிறறன்றே. மனிதர்கள், விலங்குகள், பறவைகள், ஊர்வனவாகிய பாம்பு முதலியவை ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் அழகு முதலான தேஹகுணங்களிலும், நீர்மை எளிமை முதலான ஆதமகுணங்களிலும் எப்படி தேவர்கள் சிறந்து விளங்குகிறுர்களோ, அப்படியே அநததத குணங்களில் எல்லா தேவதைகளைக் காட்டிலும் சிறந்து விளங்குமவன இவனே என்று கருதது. இதையே நமமாமூவாரும் “மனிசாக்குத தேவாபோலத தேவாக்கும் தேவாவோ” [திருவாய 8 1-5] என்று அருளிச்செய்தார் தேவாக்களுக்கும் புழுக்களுக்கும் எவ்வளவு வாசி உண்டோ அவ்வளவு வாசி பரமாத்மவுக்கும் தேவாக்களுக்கும் உண்டு என்று கருதது “கீடா ஸம்ஸதா ஸூரா தருஷ்டே யதர்” [முகுநதம்மாலை 19] [எவனைக் காணும்போது எல்லா தேவாக்களும் புழுக்களை ஒத்தவாக்களோ] என்று சொல்லப்பட்டதன்றே (ஜகூதபதே) லோகஸவாமியே! “பூதேஸ்” ‘ஜகூதபதே’ எனும் பதங்களுக்குப் புனருகதி ஏற்படாமைக்காக அவை முறையே உலகை நியமிப்பவன, உலகத்திறகு ஸவாமி என்று

अतीत्य वर्तन्ते, तथा तानि सर्वाणि दैवतान्यपि तैस्तैर्गुणैरतीत्य वर्तमानः,
जगत्पते—जगत्स्वामिन् ! ॥ १५ ॥

वक्तुमर्हस्यशेषेण दिव्या ह्यात्मविभूतयः ।

याभिर्विभूतिभिर्லोकानिमांस्त्वं व्याप्य तिष्ठसि ॥

16. வக்துமர்ஹஸயஸேஷேண திவ்யா ஹ்யாத்மவிபூதய ।
யாபிர்விபூதிபிர்லோகாநிமாமஸத்வம் வ்யாபய

திஷ்டஸி ॥

யாபி₄. விபூ₄திபி₄ —எந்த நியமன விசேஷங்களோடு கூடியவனாய், இமாந லோகாந — இந்த உலகங்களை, த்வம் — நீ, வ்யாபய திஷ்டஸி — வியாபிதது விளங்கு கிருயோ, திவ்யா: ஆத்மவிபூ₄தய (யா) —எந்த அறபுத மான நியமனவிசேஷங்கள் உனக்கே உரியவையோ, (தா.) —அவைகளை, அஸேஷேண வக்தும அஹஸி ஹி— ஒன்றொழியாமல் நீயே வெளிப்படுத்தவேணும்

17. எந்த விபூதிகளா லிவவுலகெங் கும்பரந்தே
பந்தமுற நிறகின்ற பண்பினை—யந்தவகை
திவ்விமா கச்சோ விபூதிகளைத் தீர்ந்தனைத்துஞ்
செவவியுட னேயெனக்குச் செப்பு.

பொருள்கொள்ளப்பட்டது 'பதி' ஸப்தம் 'ரக்ஷகன்' என்று காட்டு மானாலும் 'ஸவாமி' என்னும் பொருளில் ரூபியை (பிரஸித்தி₃தி₄யை) உடையது "பூ₄தப₄வந பூ₄தேஸ தேவதே₃வ ஜக₃தபதே" என னும் நாலு சொற்களும் 'ஸ காரணம் கரண₃தி₄பாதி₄ப' [ஸவே 6 8] [அந்த ஜக₃தகாரணனே இந்த₃ரியங்களுக்கு அதி₄பதியான ஜீவ னுக்கு அதி₄பதி] "தமீஸவராணம் பரமம் மஹேஸவரம் தம் தை₃வ தாநாம் பரமம் ச தை₃வதம்! பதிம பதிநாம் பரமம் பரஸதாத வித₃ரம் தே₃வம் பூ₄வநேஸமீ₄யம் ॥" [ஸவே 6 7] [ாஸவராகளுக்கெல்லாம் மேலான மஹேஸவரனும், தே₃வதைகளுக்கெல்லாம் மேலான தே₃வ னும், ஸவாமிகளுக்கெல்லாம் மேலான ஸவாமியும், தனக்கு மேலில் லாதவனும், லோகநியந்தாவும், துதிகத்தகவனும், பரகருதி மண்டூலத்திற்கு அப்பாற்பட்டவனுமான தே₃வனை அறியக்கடவோம்.] என்று ஸவேதாஸவதர உபநிஷத்தில் காட்டப்பட்ட நாலு பெருமை களும் கண்ணனுக்கே உரியவை என்று விளக்குகின்றன. ஆக, இவ்விரண்டு ஸலோகங்களாலும் எவராலும் கண்ணனின் பெருமையை அறியமுடியாது என்றும், புருஷோத்தமனான கண்ணன்தனனாலேயே தன் பெருமையை அறியமுடியும் என்றும் காட்டப்பட்டதாயிற்று. 15.

॥ भा ॥ दिव्याः त्वदसाधारण्यो विभूतयो याः, तास्त्वमेवा-
शेषेण वक्तुमर्हसि—त्वमेव व्यञ्जयेत्यर्थः। याभिर्नन्तामिर्विभूतिभिः—

எந்த விபூதிகளால்—எந்த நியமன விசேஷங்களால், இவவுலகெங்கும் பரந்தே—இவவுலகெங்கும் வியாபித்து, பந்தம் உற நிறகின்ற பண்பினை நீ—இவவுலகோடு உனக்குள்ள உறவு தோற்றுமபடி நிற்கும் தன்மையுடையவனாய் விளங்குகிறாயோ. அந்த வகை—அதற்கைய பெருமையை உடையவையாய், திவ்வியமாகச் சேர் விபூதிகளை அனைத்தும்—அறபுதமாயிருக்கும் நியமனவிசேஷங்களைத் ததையும், தீர்ந்து செவவியுடனே எனக்குச் செப்பு—உறுதியுடன் நன்றாக எனக்குச் சொல்லுவாயாக

16. நீ உலகனைத்தையும் வியாபித்து நிற்பதற்கு உறுப்பான அறபுதமான உனது நியமன விசேஷங்களைத் ததையும் எனக்குச் சொல்லுவாய் என்கிறான். (திவ்வாய் யா ஆதமவிபூதய) அறபுதமானவையாய் உனக்கே உரியவையான எந்த நியமனவிசேஷங்கள் உள்ளனவோ. (தா அசேஷேண வக்தும் அர்ஹஸி ஹி) அவைகளை ஒன்றொழியாமல் ஸாவஜ்ஞனான நீயே சொல்லவேணும் 'ஆதம விபூதய' எனபது முதல்வேற்றுமையாயிருக்கையாலே 'யா' 'தா' எனனும் பதங்களை வருவித்துக்கொண்டு பொருளுரைக்கப்பட்டது. அன்றிக்கே, (ஆதமவிபூதய. திவ்வாய் ஹி) உனது நியமன விசேஷங்கள் அறபுதமானவையன்றோ ஆகையால் அவை அவசியம் சொல்லத்தக்கவை. அதனால் நீ அவற்றை ஒன்றொழியாமல் சொல்ல வேணும் என்று வாக்யபேதம் செய்தும் பொருள்கொள்ளலாம். (வக்தும் அர்ஹஸி) நீயே வெளிப்படுத்தவேணும். ஈஸ்வரனுமிருந்த போதிலும் முழுவதும் உனனால் சொல்லுவதற்கும், எனனால் கேட்பதற்கும் இயலாதாகையால், வாதத்தகளாலும் உன் அருளாலும் நான் அறியலாமபடி நீ எனக்குக் காட்டவேணும் என்று கருத்து. (யாபி. விபூதிபி) எந்த அளவற்ற நியமனவிசேஷங்களோடு கூடியவனாய் 'விபூதய' 'விபூதிபி' எனனும் பன்மையாலும், 'அசேஷேண' எனனும் பதத்தினாலும் இவனுடைய நியமன விசேஷங்கள் அளவற்றவை என்று உணராததப்படுகிறது "நாஸ தயாதோ விஸ்தரஸ்ய மே" [19] என்று அடுத்தபடி தனது விபூதிகளுக்கு எல்லையிலலை என்று இவனே கூறப்போகிறானன்றோ. (விபூதிபி) நியமன விசேஷங்களாலே ஏழாவது ஸலோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் (பக்கம் 594, 595) விபூதிஸப்தம் நியமனத்தைக் காட்டும என நிரூபிக்கப்பட்டது. மேல ஸலோகங்களிற்

यैर्नियमनविशेषैर्युक्तः इमान् लोकांस्त्वं नियन्तृत्वेन व्याप्य तिष्ठसि ॥ १६ ॥

போலே விபூ₄திகளைக் குறிக்கும் பத₃ங்களோடு ப₄க₃வானுடைய திருநாமங்களை ஒரே வேற்றுமையில் படி₂க்காததால், அங்கு போலே இங்கு நியமிக்கப்படும் பொருள்களை விபூ₄திஸ₃ப₃த₃ம குறிக்க இடமில்லை. நியமிக்கப்படும் பொருள்கள் பலவற்றை அரிய வேண்டும் எனும் ஆசை அாஜுன்னுகு மிக்கிருப்பதால், இங்கு விபூ₄திஸ₃ப₃த₃த்திற்கு நியமன விசேஷம் (நியமனமிகுதி) என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது (யாபி₄ா விபூ₄திபி₄) எந்த நியமன விசேஷங்களோடு கூடியவனைய. உபகரணங்களை எதிர்பாராமல் அனைத்தையும் வியாபிப்பவனாக எம்பெருமான இருக்கையாலே, இங்கு 'விபூ₄திபி₄' என்றவிடத்தில் மூன்றாவது வேற்றுமைக்குக் கரணம் முதலான பொருள்கள் பொருந்தமாட்டா, ஆகையால், "இதத₂ம் பூ₄த லக்ஷணே தருதியா" [இத்துடன் கூடியது எனலும் பொருளில் மூன்றாவது வேற்றுமை வழங்கத்தக்கது] எனும் இலக்கண வழக்கையொட்டி, "நியமன விசேஷங்களோடு கூடியவனைய" என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது (யாபி₄ா விபூ₄திபி₄ தவம் இமாந லோகாந வ்யாபய திஷ்ட₂ஸி) எந்த நியமன விசேஷங்களோடு கூடியவனைய இவ்வுலகங்கள் அனைத்தையும் நீ வியாபித்து விளங்குகிறாயோ, இங்கு விபூ₄திஸ₃ப₃த₃த்திற்கு 'நியமிக்கப்படும் பொருள்கள்' என்று பொருள்கொள்ளப் பார்த்தால், அரசமரம் முதலான அப்பொருள்கள் எம்பெருமான வியாபித்திருப்பதற்கு உறுப்பானவையல்லவாகையால் பொருந்தாது. அரசமரம் முதலானவற்றோடு கூடிய எம்பெருமான பொருள்களை வியாபிக்கிறான் என்றும் கூறமுடியாது. அரசமரம் முதலான நியாமயப் பொருள்கள் விஷயத்தில் "இதத₂ம் பூ₄த லக்ஷணே தருதியா" எனும் இலக்கண வழக்கும் ஓட்டாது, அப்படிப் பொருள்கொள்வதில் பயனில்லையன்றோ "நியமனவிசேஷங்களோடு கூடியவனைய எம்பெருமான அனைத்தையும் வியாபிக்கிறான்" எனக்கூறுவதில், "ஆகாஸம் முதலானவற்றைப் போன்ற வெறும் வியாபிதியன்று இது, நியமிப்பதற்காக ஏற்பட்ட வியாபதியே இது" எனும் விசேஷாதத₂ம் ஸித்₃தி₄க்கையாகிற பெருமபயன் உள்ளது. "அநத பரவிஷ்ட ஸாஸதா ஜநாநாம்" [யஜு-ஆரண்ய 3-10] [பரம்புருஷன் அனைத்தையும் உள்நுழைந்து நியமிக்கிறான்] "அநதரோ யமயஜி, அநதாயாமயமருத" [ப்ருஹ 5-7] என்று இவ்வாதத₂ம் வேத₃ங்களிலும் கூறப்பட்டதன்றோ. (வ்யாபய திஷ்ட₂ஸி) வியாபித்துநிறிகிறாய். இததால் "யசச கிஞ்சித ஜகத்யஸமிந த்ருஸ்யதே ஸ்ருயதேபி வா | அநதாப்யஹிஸச தத ஸாவம வ்யாபய நாராயண ஸதி₃த" [இவ்வுலகில் காண்பனவும், கேட்பனவுமான எல்லாப்பொருள்களிலும் உள்ளும்புறமும் வியாபித்து நிற்கிறான் நாராயணன்] என்று உபனிஷத்தில் ஓதப்பெற்றவன் இக்கண்ணே எனக் காட்டுகிறான் அாஜுன்ன.

कथं विद्यामहं योगी त्वां सदा परिचिन्तयन् ।

केषु केषु च भावेषु चिन्त्योऽसि भगवन्मया ॥ १७ ॥

17. கத₂ம் வித₃யாமஹம் யோகீ, தவாம் ஸத₃ர பரிசிந்தயந ।

கேஷு கேஷு ச ப₄ாவேஷு சிந்தயோஸி ப₄க₃வந மயா॥

ப₄க₃வந—நறகுணக்கடலான எம்பெருமானே! யோகீ, அஹம்—ப₄கதியோக₃நிஷ்ட₂னான நான், தவாம்—உன்கை, ஸத₃ர—எப்போதும், பரிசிந்தயந—சிந்திக்கமுற்பட்டவனாய், (தவாம்—உன்கை) கத₂ம் வித₃யாம்—எப்படி அறிவேன்? கேஷு கேஷு ச ப₄ாவேஷு—(முன் சொல்லாத) எந்த எந்தப் பொருள்களில், மயா—எனனால், சிந்த்ய அஸி—(அவற்றை நியமிப்பவனாக) நினைக்கத்தக்கவனாகிறாய்?

18. எவ்வாறு யோகியெனக் குணனை நினைநதுநினைந்

தவ்வாறு நானறிவ னாதியா—யிவ்வாறு

மெவ்வெவையா நறபொருளி லெக்குணமு மிக்கவுனைச் செவ்வழியாற சிந்திப்பன் சேர்நது.

ஆதியாய—ஆதிப்பிரானே! யோகி எனக்கு—ப₄கதி யோக₃த்தை அநுஷ்டிக்கும் எனக்கு (விளங்குமபடியாக) உன்னை நினைநது நினைநது—உன்கை எப்போதும் சிந்திக்க முற்பட்டவனாய், அவ்வாறு உன்னை எவ்வாறு நான் அறிவன—அததகைய பெருமையுடைய உன்கை எப்படி நான் அறிவேன்? இவ்வாரும் எவ்வெவையாம் நறபொருளில்—முன் சொன்ன சில பொருள்களைப்போன்ற எந்த எந்த உண்மையான பொருள்களில், எக்குணமும் மிக்க உனை—எல்லாக் கலயாணகுணங்களும் நிறைந்த உன்கை, செவ்வழியால் சேர்நது சிந்திப்பன்—ப₄கதியோக₃மாகிற நல்ல வழியால் பொருந்திச் சிந்திப்பேன்?

17. ப₄கதியோக₃நிஷ்ட₂னான நான் உன்கை எப்போதும் சிந்திக்கின்றவனாய், எந்த எந்தப் பொருள்களில் அநதர்யாமியாக இருப்பவனாக உன்கைச் சிந்திக்கவேண்டும் என்று கேட்கிறான். (அஹம் யோகீ) நான் ப₄கதியோக₃த்தை அநுஷ்டியாநிற்பவனாய். கீ—80

॥ பா ॥ अहं योगी—भक्तियोगनिष्ठस्सन् भक्त्या त्वां सदा
परिचिन्तयन्—चिन्तयितुं प्रवृत्तः चिन्तनीयं त्वां परिपूर्णैश्वर्यादि-

இந்த பரகரணம் புகதியோகத்ததைப் பற்றியதாகையாலும், 'தவாம் ஸத்ரா பரிசிந்தயந' என்று எம்பெருமானை எப்போதும் சிந்திப்பதாகிற புகதியே அடுத்தபடி சொல்லப்படுகிறதாகையாலும் இங்கு 'யோகி' ஸப்தம் புகதியோகநிஷ்டைகை குறிக்கிறது. எம்பெருமானைச் சிந்திக்கின்றவனாக அரஜுனன் அடுத்தபடி தனக்கே கூறுகையாலே, புகதியோகம் நிறைவடையப் பெற்றவன்லலன இவன் என்றும் விளங்குகிறது அதனாலேயே 'யோகி' என்ற சொல்லுக்கு 'புகதியோகநிஷ்டை' ஸந [புகதியோகத்தை அநுஷ்டியாநிற்பவனாய்] என்று பூர்வமீடப்பட்டது இங்கு 'யோகி' (யோகியாகிய கண்ணனே!) என்று சிலா பாடம் கொள்வது கீதை பரதிகளில் இல்லாதது (அநாரக்ஷம்) என்று தாத்பாயசநத்யரிகை (தவாம் ஸத்ரா பரிசிந்தயந) புகதியோடு உன்கை எப்போதும் சிந்திக்கத் தொடங்கியவனாய் எப்போதும் சிந்திப்பதாகக் கூறுகையாலே புகதியுடன் சிந்திக்கிறான் என்று விளங்குகிறது. அறிவதற்கு முன்னால் சிந்திக்கமுடியாதாகையால் 'கதம் வித்யாம்' (எப்படி அறிவேன்) என்று சொல்லப்பட்ட அறிவு சிந்தனத்துக்கு ஹேதுவாகிறது அதனாலேயே 'லக்ஷணஹேதுவோ கரியாயா' [அஷ்டா 3-2-126] என்கிற பாணினிஸூத்ரத்தின்படி ஹேதுப்பொருளில் 'ஸத்ரு' ப்ரதயம் வந்திருக்கிறதாகையால் 'பரிசிந்தயந' என்றதற்கு 'சிந்திக்கத் தொடங்கியவனாய்' என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (தவாம் கதம் வித்யாம்) நிறைந்த ஐஸ்வர்யம் முதலான கலயாணகுணங்களுடைய உன்கை எப்படி அறிவேன்? உன்கை எப்படி அறிந்தால், உன்கை எப்போதும் சிந்திக்கையாகிற புகதியோகத்தைப் பயின்று, அந்த யோகம் நிறைவடையப் பெற்றவனாகமுடியும் என்று கருத்து 'தவாம் கதம் வித்யாம்' (உன்கை எப்படி அறிவேன்?) என்னும் தொடரில் 'தவாம்' எனப்படும் கண்ணன் அறியப்பட்டவனாகையாலே, இங்கு கேள்வி அவனது கலயாணகுணங்களைப் பற்றியதேயாகவேண்டும் அதனாலேயே 'பரிபூரணஸ்வாயா திகலயாணகுணகூணம் கதம் வித்யாம்' [நிறைந்த ஐஸ்வர்யம் முதலான கலயாணகுணங்களை உடைய உன்கை எப்படி அறிவேன்?] என்று பூர்வமீடப்பட்டது (கேஷு கேஷு ச பூர்வேஷு மயா சிந்தயோஸி) எந்த எந்தப் பொருள்களில் அவற்றை நியமிப்பவனாக நீ என்கை நினைக்கத்

கल्याणगुणगणं कथं विद्याम्? पूर्वोक्तबुद्धिज्ञानादिभावव्यतिरिक्तेष्वनुक्तेषु
केषु केषु च भावेषु मया नियन्तृत्वेन चिन्त्योऽसि॥१७॥

विस्तरेणात्मनो योगं विभूतिं च जनार्दन।

भूयः कथय तृप्तिर्हि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम्॥१८॥

18. விஸ்தரேணாத்மனோ யோகம் விபூதிம் ச ஜநார்த்தந ।

பூய கதய தருபதிஹி ஸருண்வதோ நாஸதி

மேடம்ருதம் ॥

ஜநார்த்தந ' — ஜனாததனனே ! ஆதந — உன
னுடைய, யோகம் — கலயாணகுணச சோத்தியையும்,
விபூதிம் ச — நியமனததையும், பூய. — மறுபடியும்,
விஸ்தரேண கதய — விரிவாகச சொல்லுவாய. அம்ருதம்
ஸருண்வத — உன்னுடைய பெருமையாகிற அமுதைக
கேடகின்ற, மே — எனக்கு, த்ருப்தி: — கேட்டது போதும்
என்னும் எண்ணம், நாஸதி ஹி — இல்லையன்றே

19. உன்னுடைய யோகத் தியல்வம் விபூதியதும்

பன்னிவிநித தீசா பகரினன(ம்) — நின்னியலுஞ்

சீரமுத வெள்ளஞ் செவியாற பருகுமெனக்

காரவிர கில்லை யமைநது.

தகவனாகிருய "புதுதிஜனாநமஸமோஹ . .. புவநி புவா
பூதாநாம மதத ஏவ பருதுகூவிதா" [10-4,5] என்று இவ்வததி
யாயத்தில ஏறகனவே சொல்லப்பட்ட பொருள்களைத் தவிர மேலும்
எந்த எந்தப் பொருள்களில் அவற்றை நியமிப்பவனாக நீ சிந்திக்கத்
தகவனாகிருய என்று கருதது. கேள்வியானது — தெரியாத விஷயத்
தைப் பற்றித்தானே இருக்கவேண்டும். "புவேஷு சிந்தய"
"புவநி புவா" என்று இரண்டு இடங்களிலும் 'புவ' ஸப்தம்
வழங்கப்பட்டிருப்பதால் இரண்டும் ஒரே பொருளைப்பற்றிப் பேசு
கின்றன என விளங்குகிறது. 'புவேஷு' என்ற ஏழாம் வேற்றுமை
யிலிருந்தும், பரகரணத்திலிருந்தும் 'நியமிப்பவனாக சிந்திக்கத்
தகவனாகிருய' என்னும் பொருள் தேறுகிறது. (புகூவந) தாழ்வு
கள் எதுவும் அற்றவனாய், ஜனானம் முதலான எல்லாக் கலயாண
குணங்களையும் உடைய நீயே அறிவொன்றும்இல்லாத எனக்கு இதை
உணராததவேண்டும் என்று கருதது.

॥ भा ॥ * अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (१०. ८)
इति संक्षेपेणोक्तं तव सृष्ट्वादियोगं, विभूति—नियमन च, भूयो

ஈசா!—எம்பெருமானே! உன்னுடைய யோகதது இயல்
வும்—உன்னுடைய கலயாணகுணசசோத்தியின் பெருமை
யையும், விபூதி அதும்—முற்கூறப்பட்ட நியமனத்தையும்,
பன்னி விரிதது இன்னம் பகர்—மிக விரிவாக மறுபடியும்
சொல்லுவாய் நின் இயலும் சீர் அமுதவெள்ளம்—உன
னுடைய குணப்பெருமைகளாகிற அமுதவெள்ளத்தை,
செவியால பருகும் எனக்கு—காதால் பருகுகின்ற எனக்கு,
அமைநது ஆர விரகிலலை—திருபதியுடன் இருக்க வழியிலலை.

18 ஏறகனவே சுருங்கச சொன்ன கலயாண குணசசோத்தி
யையும், நியமனத்தையும் விரிவாகச சொல்லுமபடி வேண்டுகிறுன
அாஜுனன (ஐநாதததந!) அநுகூலஜனங்களால் தததம் விருப்
பங்களைத் தருமபடி யாசிக்கப்படுகிறவனே! என்று பொருள். இங்கு
தன்னுடைய விருப்பமும் நிறைவேற்றவேண்டும் எனனும் கருத்திலே
அாஜுனன இச்சொல்லை வழங்கியிருப்பதாகக் கொள்ளலாம் பரதிகூல
ஜனங்களுக்கு நரகம் முதலானவற்றை அடைவிப்பவனே! எனனும்
பொருளும் இதற்கு உண்டு. எனது தடைகளைப் போக்கவேண்டும்
என்று கருத்து. (ஆதமந யோக்யம் விஸதரேண பூய கத்ய) உனது
கலயாண குணசசோத்தியை விரிவாக மறுபடி சொல்லு
வாய் “அஹம் ஸாவஸ்ய பரபுவோ மதத ஸாவம் பரவாதததே”
[கீதை 10-8] [நானே எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உதபத்தி காரண
மாயிருக்கிறேன். எனனாலேயே எல்லாம் செயல்படுகிறது] என்று
சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்ட எனனுடைய ஸரஷ்டருதவம், ஈஸ்வரத
வம், ஸௌரீலயம், வாதஸலயம், ஸௌநத்யாயம் முதலான கலயாண
குணங்களின் சோத்தியாகிற யோக்யத்தை மறுபடியும் விரிவாகச
சொல்லுவாய் என்று கருத்து (ஆதமந விபூதிம ச பூய விஸத
ரேண கத்ய) உனது நியமனமாகிற விபூதியையும் (செலவத்தை
யும்) ஏறகனவே சொல்லப்பட்டதைக் காட்டிலும் விரிவாகமறுபடியும்
சொல்லுவாய். விரிவாகக் கேட்கைக்குக் காரணத்தைக் கூறுகிறுன
ஸலோகத்தின் எஞ்சிய பகுதியாலே (அமருதம் ஸருணவத மே)
நீ திருவாய்மலாநது அருளிச்செய்யும் அமுதில் இனிய உன
பெருமைகளைக் கேட்கும் எனக்கு. (அமருதம்) அமுதகிரணனான

विस्तरेण कथय। त्वयोच्यमानं त्वन्माहात्म्यामृतं शृण्वतो मे वृत्तिर्नास्ति हि; ममावृत्तिस्त्वयैव विदितेत्यभिप्रायः॥ १८॥

श्रीभगवानुवाच—

हन्त ते कथयिष्यामि विभूतीरात्मनश्शुभाः।

प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे॥ १९॥

ஸ்ரீபுகுவாநுவாச—

19. ஹந்த தே கத்யிஷ்யாமி விபூதீராத்மநஸஸ்யுபா·।

பராத்நாயத. குருஸரேஷ்ட, நாஸத்யநதோ

விஸ்தரஸ்ய மே ॥

குருஸரேஷ்ட, !—குருகுலததலைவனே ! ஆதமந —என னுடைய, ஸ்யுபா:—மங்குளமான, விபூதீ:—செலவங்களை, பராத்நாயத — குறிப்பாகச் சிறப்புடையவற்றை, தே— உனக்கு, கத்யிஷ்யாமி ஹந்த'—சொல்லுகிறேன் கேளாய்! மே — எனது செலவங்களின், விஸ்தரஸ்ய — விரிவுக்கு, அந்த நாஸதி—முடிவு இல்லை

சந்திரனிடமிருந்து வெளிப்படும் அமுதத்தைக் காட்டிலும் உனது திருமுகச்சந்திரனிடமிருந்து வெளிவரும் சொற்களாகிய அமுதம் மிகச் சிறந்ததன்றோ என்று கருதது. (தருபதிர் நாஸதி ஹி) இவ் வமுதத்தைச் செவிகளாலே பருகுவதில் எனக்கு த்ருப்தியில்லை யன்றோ. “செவிகளாலார நின் கீததிக கனி என்னும் கவிகளே, காலபபணதேன உறைபபததுற்று, புவியினமேல் பொன்னெடுஞ் சக்கரதது உனனையே, அவிவின்றி ஆதரிக்கும் எனதாவியே” [திருவாய 3-8-6] என்ற அருளிச்செயல் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது. ‘ஹி’ ஸப்தம் “உன்னுடைய பெருமைகளாகிற அமுதத் தைப் பருகுவதில் எனக்கு த்ருப்தியில்லை என்பது உனக்கே தெரியு மன்றோ” என்னும் கருத்தையுடையது ஆக, 12 முதல் 18 ஈரூன இவவேழு ஸலோகங்களில் முதல் நான்கு ஸலோகங்களாலே கண்ணன் ஏறகனவே சுருங்கச் சொன்ன அர்த்தங்களில் தனக்குள்ள நம்பிக்கையையும், அஸுலியையினமையையும் காட்டி, பின்மூன்று ஸலோகங்களாலே அவ்வாதத்துங்களை விரிவாகக் சொல்லும்படி அாஜுனன வேண்டிக் கொண்டானாயிற்று.

॥ भा ॥ हे कुरुश्रेष्ठ! मदीयाः कल्याणीर्विभूतीः प्राधान्यतस्ते
कथयिष्यामि। प्राधान्यशब्देन उत्कर्षो विवक्षितः; * पुरोधसां च मुख्यं

20. இன்னே விசய னியமப விறையுரைத்தான
மனனே யுனக்கு மகிழ்நதுரைக்கே— னென்னோர்
பரப்பிறகோ ரெலலையிலை பாரவி பூதி
நிரப்பிற நரத்தவைகே ணீ.

இன்னே விசயன இயமப — இவ்வாறாக அாஜுனன கூற, இறை — கண்ணன, உரைத்தான் — சொன்னான் — மனனே — குருகுலத்தரசனே! உனக்கு மகிழ்நது உரைக்கேன— உனக்கு மகிழ்ச்சியுடன் கூறுகிறேன். பார விபூதி நிரப்பில் தரத்தவை — சிறந்த செல்வங்களில் மிகச்சிறப்புற்ற பெருமையையுடைய சிலவற்றை, நீ கேள்— நீ கேட்பாயாக. என நோர் பரப்பிறகு — எனக்குப் பொருந்தியுள்ள செல்வங்களுக்கு, ஓர் எலலை இலை— ஓர் எலலை கிடையாது.

19 இவ்வண்ணமாக, ஆராவமுதான தனனுடைய பெருமை களைப் பருகவேண்டும என்று ஆசையை அறிவித்த அாஜுனனைக் குறித்து மிகவுகந்த கண்ணன அவனது குலபெருமையைக் கூறி விளிப்பதன்மூலம் அவனுடைய தகுதியைக் காட்டிக்கொண்டு, தனது விபூதிகளை ஓவ்வொன்றாக விரிவாக வாணிபபதும், கேட்பதும் இயலாதாகையால் முக்கியமானவற்றைச் சுருக்கமாக வகைப்படுத்திக் கூறுவதாக பரதிஜ்ஞைசெய்கிறான். (குருஸரேஷ்ட₂) குருகுலத்தலைவனே! இவனது நறகுடிப்பிறப்பு இந்த விஷயத்தைக் கேட்பதற்குரிய தகுதியைக் காட்டுகிறது என்று கருத்து (தே) உனக்கு. நறகுடிப்பிறப்போடு நிலலாமல், எனது பெருமையில் பொருமையில்லாமை, அதில் ஈடுபடுகை, அதை எவ்வளவு அநுபூவித்தாலும் திருபதியில்லாமை முதலான குணங்களாலும் நிறைந்திருக்கும் உனக்கு என்று கருத்து. (ஆதமந ஸூப₄ விபூ₄தீ பராத₄நயத கத₂யிஷ்யாமி) எனனுடைய மங்குளமான விபூ₄திகளில் உயாவாலே முக்கியத்துவம் பெற்ற சிலவற்றைக் கூறுகிறேன். 'பராத₄நய' ஸ₃ப₃த₃த்துக்குத் தலைமைபெற்றிருக்கை முதலான பொருள்கள் மேலே எடுக்கப்போகும் எல்லாவிஷயங்களுக்கும் பொருந்தாவாகையால் உயாவால் ஏறப்பட முக்கியத்துவத்தையே இங்கு ப்ராத₄நய

माम् (२४) इति हि वक्ष्यते। जगत्पुङ्गवाः काश्चन विभूतीर्वक्ष्यामि, विस्तरेण वक्तुं श्रुतुं च न शक्यते, तामासानन्त्यात्। विभूतेत्वं नाम नियाम्यत्वम्, सर्वेषा भूताना बुद्ध्यादयः पृथग्विधा भावा मत्त एव भवन्तीत्युक्त्वा * एतां विभूति योग च मम यो वेत्ति तत्त्वतः (७)

ஸப₃த₃ம குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும் “புரோத₃ஸாம ச முக்யம மாம வித₃தி₄ பாதத₃ ப₃ருஹஸப்திம்” [10-24] [பாதத₃னே ‘ புரோஹிதாக்களுள் உயாவுபெற்றவரான ப₃ருஹஸபதியாக என்னை அறிவாய்] என்று உயாவாலே முக்கியத்துவம் பெற்றவாக்களையே இங்கு விபூ₄திகளாகக் காட்டினுள்ளனரோ. “இவ்வுலகில் உயாவு பெற்ற சில விபூ₄திகளை (செல்வங்களை)க் கூறுகிறேன் அவற்றைத் தனித்தனியாக விரிவாகச் சொல்லுவதற்கும கேட்பதற்கும இயலாது” என்று திரண்டபொருள் “ விரிவாகச் சொல்லுவாய ” என்று கேட்கிற அர்ஜுனனைக் குறித்து “முக்கியமானவற்றைக் கூறுகிறேன்” என்று சொல்லலாமோ? என்னும் ஸங்கைக்குப் பரிஹாரத்தைக் கடைசிப் பாத₃ம கூறுகிறது— (நாஸ்தயநதோ விஸ்தரஸ்ய மே) என்னுடைய விபூ₄திகளின் விரிவுக்கு எல்லையிலையனரோ. ஆகவே முக்கியமானவற்றையே கூறமுடியும் என்று கருத்து * நாஸ்தோ₃ஸதி

விபூ₄தோ விஸதரோ மயா’ [10 40] என்று இவ்வத்தியாயத்தின் இறுதிப் பகுதியிலுள்ள ஸலோகத்திலும் இதையே கூறுகிறுள்ளனரோ. இந்த ஸலோகத்தில் உள்ள ‘ விபூ₄தி ’ ஸப₃த₃ம மெபெருமானால் நியமிக்கப்படும் பொருள்களைக் கூறுகிறது மேல ஸலோகங்களில் எடுக்கப்படும் பொருள்களும் நியமிக்கப்படும் வஸதுக்களாகவே இருக்கின்றனவனரோ விஷ்ணுபுராணத்திலும் “பூர ஹமா த₃க்ஷாத்ய கால ” [வி ப 1 22 31], “விஷ்ணு மாவாத்ய கால ” [ஷு 32], “ருத்ர காலாந்தகாத்யாஸச” [ஷு 33] என்று தொடங்கும் மூன்று ஸலோகங்களில் முறையே ஸருஷ்டி ஸதி₃தி ஸமஹாரங்களுக்கு உறுப்பாக எமபெருமானால் நியமிக்கப்படும் பொருள்களைக் கூறி, ‘ ஜநாதத₃ஸ விபூ₄தய ’ [ஷு 33] என்று இவையனைத்தைக் குறித்தும் ‘ விபூ₄தி ’ ஸப₃த₃ம வழங்கப்பட்டதனரோ கீ₃தையில் இவ்வத்தியாயத்திலும் 4, 5, 6 ஸலோகங்களில் பு₃த₃தி₄, ஜ்ஞானம் முதலான பலவகைப்பட்ட பொருள்கள் அனைத்தும் தன்னிடமிருந்தே உண்டாகின்றன என்று கூறி, அடுத்துள்ள ஸலோகத்தில் “ஏதாம் விபூ₄திம் யோக்யம் ச மம யோ வேததி ததத்வத் ” [10-7] என்று ப₄க₃வானால் நியமிக்கப்படும் முறகூறிய பொருள்களை ‘ஏதத்’ ஸப₃த₃தாலே எடுத்து அவை விஷயத்தில் ‘ விபூ₄தி ’ ஸப₃த₃ம வழங்கப்

इति प्रतिपादनात् । तथा तत्र योगशब्दनिर्दिष्टं सष्टृत्वादिकं विभूतिशब्द-
निर्दिष्टं तत्प्रवर्त्यत्वमिति ह्युक्तम् । (पुनश्च) * अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं
प्रवर्तते । इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः ॥ (८) इति ॥ १९ ॥

பட்டதனோ. அவ்விடத்தில்—அனைத்தையும் படைப்பவனாயிருக்கை, ஸௌரீலயம், வாதஸலயம் முதலான திவ்யாயதம்குணங்களையும், ஸௌந்தராயம் முதலான திவ்யமங்குளவிக்ரஹகுணங்களையும் ‘யோக’ ஸப்தத்திற்குப் பொருளாகவும், எம்பெருமானால் நியமிக்கப் படும் செலவங்களை ‘விபூதி’ ஸப்தத்திற்குப் பொருளாகவும் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டதனோ. அடுத்துள்ளதான “அஹம் ஸாவஸ்ய பரபூவோ மததஸஸாவம் பரவாததே! இதி மதவா பஜநதே மாம பூதா பாவஸமர்விதா ॥” [8] எனனும் ஸலோகத் திலும் இவ்வாததம் வனியுறுத்தப்பட்டதனோ. இங்குள்ள ஸலோகங்கள் சிலவற்றில் யோகஸப்தத்திற்கு ஸ்ரஷ்டருதவம் முதலான வற்றையும், மற்றும் சிலவற்றில் ஸௌரீலயம், வாதஸலயம், ஸௌந்தராயம் முதலான கலயாணகுணங்களையும் பொருளாக்கக்கொண்டிருந்தபோதிலும், தாழ்வுகள் எதுவும் கலக்காத எல்லாக் கலயாண குணங்களும் எல்லா ஸலோகங்களிலும் யோகஸப்தத்திற்குப் பொருளாக்கக்கடவது. ‘ஏதாம் விபூதிம்’ [7] முதலானவிடங்களில் விபூதிஸப்தத்திற்கு நியமிக்கப்பட்டுப் பொருளாக்கக்கொண்டிருக்க, இங்கு நியமிக்கப்படும் பொருள்களைப் பொருளாகக் கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? எனில் “யாபிா விபூதிபி, லோகா இமாம் ஸதவம் வ்யாபய திஷ்டுஸி” [16] எனனும் ஸலோகத்தில் விபூதிஸப்தத்திற்கு நியமிக்கப்படும் பொருள்களை அர்த்தமாகக் கொள்ள முடியாதாகையால், அந்த ஸலோகத்திலும், அதற்கு முன்பின் (7,18) ஸலோகங்களிலும் விபூதிஸப்தத்திற்கு நியமிக்கப்பட்டது இனிவரும் ஸலோகங்களில் நியமிக்கப்படும் பொருள்களையே விபூதிகளாகக் குறிக்கையால், இந்த ஸலோகத்தில் அவைகளையே விபூதிஸப்தத்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளப்படுகிறது கேள்வி [18] பதில் [19] ஸலோகங்களில் விபூதிஸப்தத்திற்கு இப்படிச் சிறிது பொருள் வேறுபாடு இருந்தபோதிலும், “‘வி’ என்னும் உபஸாகத்தோடு கூடிய ‘பூ’ தூதுவிலிருந்து தோன்றியது விபூதிஸப்தம், ஸமருத்தி முதலான வேறு பொருள்கள் இதற்குக்கிடையாது” என்று காட்டுவதிலேயே நோக்காகையால் கேள்வி பதில்களில் விபூதிஸப்தத்திற்குச் சிறிது பொருள் வேறுபாடு இருப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டியதே. நியமிக்கப்படும் பொருள்களைக் கூறுவது நியமநிஷேஷங்களைக் கூறுவதேயாருமனோ.

॥ भा ॥ तत्र सर्वभूतानां प्रवर्तनरूपं नियमनमात्मतयाऽवस्थाय
इतीममर्थं, योगशब्दनिर्दिष्टं सर्वस्य सृष्टत्वं पालयितृत्वं संहर्तृत्वं चेति
सुस्पष्टमाह—

अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः।

अहमादिश्च मध्यं च भूतानामन्त एव च॥ २० ॥

20. அஹமாதமா குடாகேச ஸர்வபூதாஸயஸ்தி,த:।

அஹமாதி,ஸச மத்யம் ச பூதாநாமந்த ஏவ ச ॥

குடாகேச! — தூக்கத்தை வென்ற அாஜுனா! அஹம்—நான, ஸர்வபூதாஸயஸ்தி,த:—எல்லா ஜீவராஸிகளின ஹருத்யததிலும் இருக்கும், ஆதமா—அநதாயாமியா யிருக்கிறேன். அஹம்—நான, பூதாநாம்—எல்லா ஜீவ ராஸிகளுக்கும், ஆதி: ச—முதலில் நடைபெறும் படைப புகுக்க காரணமாகவும், மத்யம் ச—இடையில் நடைபெறும் ரக்ஷண ததுக்குக் காரணமாகவும், அநத. ஏவ ச—கடைசியில் நடைபெறும் ஸமஹாரததுக்குக் காரணமாகவுமிருப்பவன்.

21. எப்பொருட்கு முள்ளே யிருக்கின்ற வின்னுயிர்நா

எப்பொருளுக் காதிறடு வந்தமுநா—எப்படியி

லெல்லாமு நானு யியன்ற பரிசிதனைச்

சொல்லாரக் கேளாய் தொகுதது.

எப்பொருட்கும்—எல்லா ஜீவராஸிகளுக்கும், உள்ளே— ஹருத்யததில், இருக்கின்ற — வாழுகின்ற, இன்னுயிர்— இனிய ஆதமாவாயிருப்பவன், நான்—நானே. அப்பொரு ளுக்கு — அநத ஜீவராஸிகளுக்கு, ஆதி — முதலில் நடை பெறும் படைப்புகுக் காரணமாய், நடு—இடையில் நடை பெறும் ரக்ஷணததுக்கும் காரணமாய், அந்தமும—கடைசி யில் நடைபெறும் ஸமஹாரததுக்குக் காரணமாயிருப்பவன், நான்—நானே. இப்படியில்—இவவுலகில், எல்லாமும் நானு யியன்ற பரிசு இதனை—எல்லாப் பொருளாகளும் நானாக இருக்கும் இப்பெருமையை, தொகுதது சொல்—(நான) தொகுததுச் சொல்லுவதை, ஆரக்கேளாய்—(நீ) முழுவதும் கேட்பாயாக.

॥ भा ॥ सर्वेषां भूतानां मम शरीरभूतानाम् आशये—हृदये
अहमात्मतयाऽवस्थितः। आत्मा हि नाम शरीरस्य सर्वात्मना आधारः,

20 “விஸ்தரேண ஆதமனோ யோக்யம் விபூதிம ச பூய கத்ய”
[10 18] [உன்னுடைய ‘கலயாணகுணயோக்யததையும், நியமனததையும் மறுபடியும் விரிவாகச் சொல்லுவாய்] என்று விரிவாகச் சொல்லும்படி கேட்கப்பட்ட இரு கேள்விகளுக்கு இந்த ஸலோகத்தின் இரண்டு பாதிக்களாலே பதிலை சுருங்கக் கூறுகின்றவனாய், ‘எல்லா ஜீவராஸிகளையும் நடத்திச் செலலுகையாகிற நியமனம் (விபூதி), தான் ஆதமாவாய் (அநதாயாமியாய்) இருந்தது செய்வதே’ என்னும் விஷயத்தையும், ‘யோக்யஸப்யதத்தால குறிக்கப்படுவது—அனைத்தையும் படைக்கை, ரக்ஷிக்கை, அழிக்கை முதலான பெருமைகளே’ என்னும் விஷயத்தையும் மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறான் இதனால்—இதற்கு முன் ஸலோகங்களிலும், அடுத்துள்ள ஸலோகங்களிலும் மற்ற பொருள்களைத் தன்னோடு ஓரே வேற்றுமையில் படித்திருப்பதற்குக் காரணம் (1) அவை தனக்கு ஸரீரமாகவும், தான் அவற்றுக்கு ஆதமாவாகவும் இருப்பது, (2) அவை தனக்குக் காயமாகவும், தான் அவற்றுக்குக் காரணமாகவும் இருப்பது என்னும் இரண்டுமே என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று (அஹம் ஸாவபூதாஸ்யஸதித ஆதமா) நானே என்னுடைய ஸரீரமாயிருக்கும் எல்லா ஜீவராஸிகளுடைய ஹருத்யத்திலும் ஆதமாவாக இருப்பவன். ஆதமஸப்யதத்துக்குப் பல பொருள்கள் உண்டாயினும், ஸரீரத்தை நியமிக்கும் அறிவுடைய சேதனான விஷயத்திலேயே அதற்குப் ப்ரஸித்தி₃ அதி₄கமாகையாலும், முன்பின் பரகரணங்களில் அனைத்தையும் எம்பெருமானுக்கு ஸரீரமாகவும், அனைத்துக்கும் அவனை அநதாயாமியாகவும் சொல்லியிருக்கையாலும் அப்பொருளே இங்கு பொருந்தும் “ஜீவனுடைய ஸரீரங்கள் அவனுக்கே ஸரீரங்களாகப் பிரஸித்தி₃தி₄பெற்றவை ஜீவனும் தன் ஸரீரத்துக்கு ஆதமாவாகப் பிரஸித்தி₃தி₄பெற்றவனே யொழிய, வேற்றொருவனுக்கு ஸரீரமாகப் பிரஸித்தி₃தி₄பெற்றவன்லலன் அப்படியிருக்கும்போது ஜீவஸரீரங்களையும், ஜீவனையும் பரமாதமாவுக்கு ஸரீரங்களாகச் சொல்லுவது எப்படிப் பொருந்தும்?” எனில் இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு,—ஸாஸ்தரங்களிலும், உலகிலும் ஸரீரங்களாகவும், அவற்றுக்கு ஆதமாககளாகவும் காணப்படும் எல்லா இடங்களையும் ஆராயும்போது “ஸரீரத்துக்கு எல்லா வகையிலும் ஆதாரமாகவும், அதை நியமிப்பவனாகவும், அதனால் பயன் கொள்ளும் ஸேஷியாகவும் இருப்பவன் எவனோ அவனே ஆதமா” எனப்பதே ஆதம

नियन्ता, शैषी च। तथा-वक्ष्यते— * सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो
मत्तस्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च (९५. १५), * ईश्वरस्सर्वभूतानां हृद्देशोऽर्जुन

லக்ஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கது ஸரீரத்துக்கு எல்லா வகையிலும் ஆதாரமாயிருப்பவன், அதை நியமிப்பவன், அதற்கு ஸேஷியாயிருப்பவன் எனனும் மூன்றையும் தனித்தனி ஆதம் லக்ஷணங்களாகக் கூறலாம் “ ஸரீரத்துக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன் இவனுனாலும் நியமிப்பவரும், ஸேஷியும் வேறு சிலரோ? ” முதலான ஸங்கைகளைத் தவிர்ப்பதற்காக மூன்றையும் சேர்த்து ஒரே லக்ஷணமாகவும் கூறுவதுண்டு “யஸ்ய சேதஸ்ய யத்யத் த்ரவ்யம் ஸாவாதம்நா ஸவாததேந் நியஸ்தம் த்ராயிதம் ச ஸக்யம், தச்சேஷைதகஸவருபஞ்ச, தததஸ்ய ஸரீரம்” [ஸ்ரீபுராஷ்யம் 2-1-4] [எந்தச் சேதனனுக்கு எந்த த்ரவ்யம் தானிருக்கும் வரையில் அந்தச் சேதனனின் பயனுக்காக அவனால் நியமிக்கவும், தூரிகவும் தக்கதாயிருக்கிறதோ, அவனுக்கு ஸேஷமாயிருக்கையையே இயல்வாகக் கொண்டதாகவுமிருக்கிறதோ அந்த த்ரவ்யம் அந்தச் சேதனனுக்கு ஸரீரமாகும்] என்று ஸ்ரீபுராஷ்யத்தில் காட்டப்பட்ட ஸரீர லக்ஷணமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது ஸரீரத்துக்குப் பிற மதத்தவர்களால் சொல்லப்படும் மற்ற லக்ஷணங்கள் ஸ்ரீபுராஷ்யாதிடங்களில் விரிவாகக் கண்ணடிக்கப் பெற்றுள்ளன. “ அறிவுடைய ஒருவனுக்கு அவனை விட்டுப்பிரியாத விஸேஷணமாயிருக்கும் த்ரவ்யம் ஸரீரமாகும் ” எனப்பது முற்கூறிய ஸ்ரீபுராஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸரீரலக்ஷணத்தின் தோந்த் பொருளாகும். இங்குள்ள ‘ஸாவபூத’ ஸப்தம் ஸரீரமாதரத்தையல்லாமல் ஸரீரத்தோடு கூடிய ஜீவராஸிகளையும் குறிக்கிறது எனபதும், இங்குள்ள ‘ஆஸ்ய’ ஸப்தம் ‘ஹ்ருத்யம்’ எனனும் பொருளையுடையது எனபதும், ஆதாரமாகவும், நியமிப்பவனாகவும், ஸேஷியாகவும் இருப்பவனே ஆதமா எனபதும் கீதையிலேயே பல ஸலோகங்களைக் கொண்டு நிரணயிக்கத்தக்கது. அவையாவன — (1) “ஸாவஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்ட மததஸஸமருதி ஜஞாநமபோஹநம் ச” [கீதை 15-15] [நானே எல்லா ஜீவராஸிகளுடைய ஹ்ருத்யத்திலும் (அவர்களை நியமித்துக் கொண்டு) இருப்பவன். எனனிடமிருந்தே அவர்களுக்கு நினைவு, வஸ்து நிஸ்சயமாகிற அறிவு, அவ்வறிவின் இனமையாகிற மறதி ஆகியவை ஏற்படுகின்றன.] எனனும் ஸலோகத்தில் எல்லா ஜீவராஸிகளின் ஹ்ருத்யத்திலும் தான் அவற்றை நியமித்துக் கொண்டு இருப்பதாகக் கூறினான் கண்ணன். ஆகையால் இங்குள்ள ‘ஆஸ்ய’

तिष्ठति। आमयन् सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया॥ (१८. ६१)
 इति। श्रूयते च * यस्सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्सर्वेभ्यो भूतेभ्योऽन्तरो यं

ஸப்தத்ததுக்கு 'ஹ்ருத்யம்' என்று பொருள் கொள்ளுவதே பொருத்தம் என்று விளங்குகிறது. இதற்கு அடுத்த ஸலோகத்தில் "க்ஷரஸ ஸாவாணி பூதாநி" [15.16] என்று அசேதன ஸரீரத் தோடு கூடிய ஜீவர்களை ஸாவபூத ஸப்தத்தால் எடுக்கையாலே இங்குள்ள ஸாவபூத ஸப்தத்தின் பொருள் அதுவே என்று விளங்குகிறது. அதையடுத்துள்ள "உத்தம புருஷஸ்தவநய பரமாத்மேதயுதாஹருத | யோ லோகதரயமாவிய பிப்யாதயவய ஈஸவர ||" [15.17] [முற்கூறிய க்ஷராக்ஷர புருஷர்களான பதத்த முத ஜீவர்களைக் காட்டிலும், பரமாத்மா என்று ஸருதிகளில் ஒதப்படும உத்தம புருஷன் வேறுபட்டவன் அவன் அசேதனம், அதோடு கூடிய பதத்தஜீவன், அதில் நின்றும் நீங்கிய முத ஜீவன் எனனும் மூன்றினுள்ளும் ஆத்மாவாக நுழைந்து அவற்றை தீரிக் கிறான். அவன் அழிவற்றவனாகவும், அவற்றை நியமிப்பவனாகவும் இருக்கிறான். ஆகையால் அவன் முற்கூறிய மூன்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனே.] எனனும் ஸலோகத்தில் 'பிப்யாததி' என்கையால் 'எல்லா பூதங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவன்' என்றும், 'ரஸவர' என்கையால் நியமிப்பவனாகவும், ஸவாமியாகவும் (சேஷியாகவும்) இருப்பவன் என்றும் ஆதமலக்ஷணம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. நியமனத்தை மாத்திரம் செய்பவனை ரஸ்வரன் எனப்பது பொருத்தமல்ல. பாம்பு முதலானவற்றை நியமிக்கும் கருடன முதலானவற்றை அவற்றுக்கு ரஸவரனாகச் சொல்லுவதில்லையெனே. ஆகையால் ஸ்வாமியாயிருந்து நியமிப்பவனே ரஸவரன் எனப்பது தெளிவு. (2) "ஈஸவரஸ ஸாவபூதாநாம் ஹருததேஸேஜாந திஷ்டதி | பராமயஸ ஸாவபூதாநி யாத்ராருடாநி மாயயா" [18.61] [அஜா! எல்லா பூதங்களுக்கும் ரஸவரனான வாஸுதேவன் தனனால் நியமிக்கப்பட்ட ஸரீரமாகிற யந்த்ரத்தில் ஏறியிருக்கும் எல்லா ஜீவர்களையும் ஸதவ ரஜஸ்தமோ குணங்கள் நிறைந்த பரகருதியாகிற தன் மாயையினாலே அந்த குணங்களுக்கு அநுகுணமாக நடத்திக்கொண்டு அந்த பூதங்களின் ஹருத்யத்தி லிருக்கிறான்] எனனும் ஸலோகத்தில், முன் ஸலோகத்தில் 'அஹம்' என்று தொடங்கித் தனக்குச் சொன்ன பெருமையை இங்கு 'ஈஸவரன்' என்று தொடங்கிச் சொல்லுகையாலே தானே ஈஸவரன் என்று காட்டினான். இந்த ஸலோகத்திலும் 'ஸர்வபூத' 'ஹருத தேஸ' எனனும் சொற்களால் 'ஸர்வபூதாஸ்ய' ஸப்தத்தை விளக்கி

सर्वाणि भूतानि न विदुः यस्य सर्वाणि भूतानि शरीरं यस्सर्वाणि
भूतान्यन्तरो यमयत्येष त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः (वृ. ५. ७. १५)
इति, * य आत्मनि तिष्ठन्नात्मनोऽन्तरो यमात्मा न वेद यस्यात्मा
शरीरं य आत्मानमन्तरो यमयति स त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः (शत.

ன. 'யந்தரத்தில் ஏறியிருக்கும் ஸாவபூதங்களையும் மாயையால் நடத்திக்கொண்டு' என்று கூறுகையால் 'ஸாவபூத' ஸபுதம் பூதபூதஜீவாகளைக் குறிப்பது என்றும் காட்டின. 'புராமயந்' என்ற சொல்லால் தான் அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்று ஆதம் லக்ஷணத்தை உணர்த்தின. ஹந்தயத்திலிருப்பதாகக் கூறுகையால் கீதை 7-7 முதலான பலவிடங்களில் காட்டப்பட்ட தூரகதவம், ஸேஷித்வம் எனும் ஆதம்லக்ஷணங்களும் உணர்த்தப்பட்டன. இவ வண்ணம், இவ்விஷயம் கீதையில் மாதிரி சொல்லப்பட்டதல்ல. ஸருதியிலும் பல வாக்கியங்களில் சொல்லப்பட்டது. சில வாக்கியங்கள் பின்வருமாறு — (1) 'யஸஸாவேஷு பூதேஷு திஷ்டுந், ஸாவேப்யோ பூதேப்யோநதர , யம் ஸாவாணி பூதாநி ந விது , யஸய ஸாவாணி பூதாநி ஸரீரம், யஸஸாவாணி பூதாநயநதரோ யமயதயேஷ த ஆதமாநதாயாமயமருத' [புருஹ 5-7-15] [எவ னெருவன் எல்லா பூதங்களின் வெளியிலும், உள்ளேயும் இருக்கிறதே, எவனை எல்லா பூதங்களும் அறிவதில்லையோ, எவனுக்கு எல்லா பூதங்களும் ஸரீரமோ, எவன் எல்லா பூதங்களையும் உள் நுழைந்து நியமிக்கிறதே, ஆதமாவாகவும், அழிவற்றவனாகவும் இருக்கும் அவனே உனக்கு அநதாயாமி] எனும் வேதவாக்யம், ஸாவபூத ஸபுதபூதத்தால் சேதநாசேதநங்களனைத்தையும் எடுத்து, அவற்றை இவனுக்கு ஸரீரமாகவும், இவனை அவற்றுக்கு ஆதமாவாகவும் முழங்கிறது. (2) 'ய ஆதமி திஷ்டுந், ஆதமநோநதர , யமாதமா ந வேது, யஸயாதமா ஸரீரம், ய ஆதமாநமநதரோ யமயதி, ஸ த ஆதமாநதாயாமயமருத' [ஸதபத 14-5-30] [எவனெருவன் ஆதமா வின் வெளியிலும், உள்ளேயும் இருக்கிறதே, எவனை ஆதமா அறிவ தில்லையோ, எவனுக்கு ஆதமா ஸரீரமோ, எவன் ஆதமாவை உள் நுழைந்து நியமிக்கிறதே, ஆதமாவாகவும், அழிவற்றவனாகவுமிருக்கும் அவனே உனக்கு அநதாயாமி] எனும் வேதவாக்யம் சேதனன் எமபெருமானுக்கு ஸரீரமாகவும், அவனை இவனுக்கு ஆதமாவாகவும் முழங்கிறது. ஆகையால், ஜீவனும், ஜீவனுடைய ஸரீரங்களும் பரமாதமாவுக்கு ஸரீரமாகின்றன எனப்பது பொருத்தமே. ஆக

१४. ५. ३०) इति च। एवं सर्वभूतानामात्मतयाऽवस्थितोऽहं तेषा-
मादिर्मध्यं चान्तश्च; तेषामुत्पत्तिस्थितिप्रलयहेतुरित्यर्थः ॥ २० ॥

ஸலோகத்தின் முற்பாதியில், தனனை மற்ற பொருள்களோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதற்குக் காரணம் அவை தனக்கு ஸரீரமாகவும், தான் அவற்றுக்கு ஆதமாவாகவும் இருப்பதே என்று காட்டப்பட்டது. தனது நியமனமாகிற விபூதி (செலவம்) அனைத்துக்கும் ஆதமாவாயிருந்து செய்யப்படுவது என்றும் காட்டப்பட்டது. இனி, உத்தரார்த்தத்தாலே — அனைத்தையும் படைத்தளித்தழிப்பவனாயிருக்கை முதலான கலயாணகுணங்களே யோக்யஸப்யத்ததால் சொல்லப்படுபவை என்றும், அடுத்துள்ள ஸ்லோகங்களில் தனனை மற்ற பொருள்களோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதற்கு, அவை கராயப்பொருள்களாகவும், தான் அவற்றுக்குக் காரணமாகவும் இருப்பது மற்றொரு ஹேதுவாகும் என்றும் காட்டுகிறான். (அஹம் பூதநாம ஆதிஸம்மதம் ச அநத் ஏவ ச) முற்கூறியபடி எல்லாச் சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஆதமாவாயிருக்கும் நான், அவர்களுக்கு ஆதியில் நடைபெறும் படைப்புக்குக் காரணமாகவும், -நடுவில் நடைபெறும் ரக்ஷணத்துக்குக் காரணமாகவும், கடைசியில் நடைபெறும் ஸம்ஹாரத்துக்குக் காரணமாகவும் இருக்கிறேன். அனைத்துக்கும் ஆதமாவாயிருக்கையால் நானே நிமித்த காரணமாயிருப்பதும், உபாத்ந காரணமாயிருப்பதும் பொருந்துகிறது. ஸருஷ்டிக்கு முன் எனது ஸலக்ஷம் ஸரீரமாயிருக்கும் இவ்வுலகம் ஸருஷ்டிக்குப்பின் ஸத்வால ஸரீரமாகப் பரிணமிக்கிறதாய்கையாலே என ஸ்வரூபம் விகாரமற்றதாயிருந்தபோதிலும், ஸரீரத்தோடு கூடிய நான் உலகிற்கு உபாத்ந காரணமாயிருப்பதிலும் குறையில்லை என்று கருத்து. 'தேஸத்தாலோ காலத்தாலோ முதலும் நடுவும் முடிவுமாயிருப்பவன் நானே' என்று பொருள் கூறுவது பொருந்தாதாகையால், 'முதலிலும் நடுவிலும் கடைசியிலும் நடைபெறும் படைத்தல், கர்த்தல், அழித்தல் எனும் தொழில்களும் நானே' என்னும் பொருத்தமான பொருள் இங்கு கொள்ளப்பட்டது. (குட்யாகேஸ!) 'குட்யாகா' எனப்பது தூக்கத்தைக் குறிக்கும் 'குட்யாகேஸன்' என்னும் பெயர் 'தூக்கத்தை வென்றவன்' என்று பொருள்படும் இது அரஜுனனுடைய பெயர்களில் ஒன்று. நீ போப்புரியும் காலங்களில் தூக்கத்தை வென்றிருப்பதுபோலே, நான் உலகிற்கு எப்போதும் ஸருஷ்டி ஸத்தி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கையாலே, எல்லாக் காலங்களிலும் ஜீவராஸிகளின் ஹருத்யத்திலே விழித்துக்கொண்டிருந்து,

। भा॥ एवं भगवत्स्वविभूतिभूतेषु सर्वैवात्मतयाऽवस्थानं
तत्तच्छब्दसामानाधिकरण्यनिर्देशहेतुं प्रतिपाद्य विभूतिविशेषान् सामा-
नाधिकरण्येन व्यपदिशति । भगवत्यात्मतयाऽवस्थिते हि सर्वे

“ய ஏஷ ஸுபதேஷு ஜாக்ராததி காமம காமம புருஷோ நிமிமாண.”
[கட. 2-5-8] [எல்லா ஜீவராஸிகளும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில்
எந்தப் பரம்புருஷன் விழித்திருந்து, வேண்டுமவற்றை அந்த ஜீவ
ராஸிகளுக்கு அளிக்கிறானே] என்கிறபடியே செயல்புரிகிறேன் என்று
கருத்து. 20

21. இந்த ஸலோகம் முதலாக 39 வது ஸ்லோகத்தின் முற்
பாதி எருக பறபல பொருள்களோடு தனனை ஒரே வேற்றுமையில்
படிககிருன கண்ணன ஜஞாநாதி, குணபூணான தான
தனது செலவங்களான எல்லாப் பொருள்களிலும் ஆதமாவாய
நிற்பதே, இப்படி எல்லாப் பொருள்களோடும் தனனை ஒன்றாகப்
படிப்பதற்கு முக்கியமான காரணம் என்று சென்ற ஸலோகத்தில்
காட்டினான். சிலா—சென்ற ஸலோகத்திலேயே கண்ணன் மற்ற
பொருள்களோடு தனனை ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதைத் தொடங்கி
விட்டான் என்றும், எல்லா பூதங்களின் ஹருத்யத்திலிருக்கும்
ஜீவாதமா, ஆதி, மத்யம், அநதம் எனனும் நாலு பொருள்
களோடு தனனை ஒரே வேற்றுமையில் படிககிருன என்றும் கூறு
கிறார்கள் ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதன் காரணத்தைச் சொல்ல
வேண்டியது அவசியமாகையாலும், யோகம், விபூதி எனனும்
இரண்டு பற்றியும் அராஜுன்ன கேட்டிருக்கையாலே, முன் ஸலோ
கத்தில் இரு பாதிகளாலும் அவவிரண்டையும் சுருங்கக் கூறுகிறான்
என்று கொள்வதே உசிதமாகையாலும் அவர்கள் கூறுவது பொருந்
தாது ஆகையால் ‘பராதுநாயத’ என்று 19-வது ஸலோகத்தில்
சொன்ன ரீதியில், தனனால் நியமிக்கப்படும் செலவங்களாகிற விபூதி
களை இந்த ஸலோகத்திலிருந்து ஒரே வேற்றுமையில் படிககிருன என்று
கொள்வதே பொருத்தம். இவ்விடத்தில் “ஸரீரத்தைச் சொல்லும்
ஸரீரம் முதலான ஸபூதங்கள் ஆதமாவைக் குறிப்பதில்லை என்பதைக்
காண்கிறோம் அதுபோலவே இங்கு ஸரீரங்களை ஆதமாவாகிற
தனனோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கும்போது, ஸரீரத்தைக் கூறும்
ஸபூதங்கள் ஆதமாவான எம்பெருமானை நேரே குறிக்கமாட்டா
வாகையால், லக்ஷணையாலே அவனைக் குறிக்கின்றன என்று கொள்ளு
வேணுமேயொழிய, ஸரீரத்தைக் கூறும் ஸபூதங்களுக்கு ஆதமாவை

शब्दाः तस्मिन्नेव पर्यवस्यन्ति; यथा देवो मनुष्यः पक्षी वृक्षः
इत्यादयः शब्दाः शरीराणि प्रतिपादयन्तः तत्तदात्मनि पर्यवस्यन्ति।

யும் குறிக்கும் ஸகதி உண்டென்று கல்பிக்கக் கூடாது” எனலும் ஆக்ஷேபம் எழக்கூடும். இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு:— உலகில தேவன், மநுஷ்யன், பக்ஷி, மரம் முதலான ஸப்ஜங்கள் அந்தந்த உடலகளை முக்கியமாகக் குறிக்கும் எனபது அனைவரும் அறிந்தது. ஆயினும், ‘தேவன் அருளுகிறான்,’ ‘மநுஷ்யன் அறிகிறான்,’ ‘பக்ஷி பராக்கிறது,’ ‘மரம் தளிராகிறது’ முதலான பிரயோகங்களிலிருந்து தேவன் முதலான ஸப்ஜங்கள் அந்தந்த உடலகளோடு கூடிய அறிவுடைய ஆதமாவையும் குறிக்கின்றன என்று விளங்குகிறது. அந்தந்த உடல்களில் ஆதமா இருந்தாலானே தேவனால் அருளாவோ, மனிதனால் அறியவோ, பக்ஷியால் பார்க்கவோ, மரத்தால் தளிராகவோ முடியும். அதுபோலவே, எம்பெருமான எல்லா சேதநாசேதநப் பொருள்களுக்கும் ஆதமாவாயிருக்கிறான் எனபது பிரமாணங்களால் ஸித்தித்தவளவில், அவனை விட்டுப் பிரியாத விசேஷணமாயிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களைக் கூறும் ஸப்ஜங்களும் விசேஷயமான அவனையும் நேரே குறிக்கும் என்று கொண்டே தீர்வேண்டும். ‘இந்தக் குடம் கறுப்பு’ முதலான வழக்குகளில், குடத்தை விட்டுப் பிரியாத குணத்தைச் சொல்லும் ஸப்ஜங்கள் குணியையும் குறிப்பதைக் காண்கிறோம். கட்டத்தை விட்டுப்பிரியாத கட்டத்வம் முதலான ஜாதியைக் குறிக்கும் ஸப்ஜங்கள் அப்பொருள்களைக் குறிப்பதைக் காண்கிறோம். ஆகையால், விட்டுப்பிரியாத ஜாதி, குணம் முதலானவை த்ரவயததையும் குறிப்பதுபோலவும், ஸரீரத்தைச் சொல்லும் ஸப்ஜங்கள் ஸரீரியையும் சொல்லுவதுபோலவும் எம்பெருமானுக்கு ஸரீரமாய் அவனை விட்டுப் பிரியாதிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களைக்கூறும் ஸப்ஜங்களும் அவனையும் நேரே குறிக்கக் குறையிலையாகையால் ஸக்தியைக் கல்பிக்கவேண்டிய ‘கேசுளரவம்’ என்னும் குறையிலை. ஸரீரம் முதலான மற்ற சில ஸப்ஜங்கள் குணம் முதலான மற்ற சில ஸப்ஜங்களைப்போலே அவ்வவற்றை மாததிரம் குறிக்கும் நிஷக்ர்ஷகஸப்ஜங்களாகையாலே, அவை தூமியைக் குறிக்கமாட்டா வானாலும் தேவன், மநுஷ்யன், பக்ஷி, மரம் முதலான மற்ற (அநிஷக்ர்ஷக) ஸப்ஜங்கள் விசேஷணத்தை மாததிரமல்லாமல் விசேஷயததையும் நேரே குறிக்கும் என்று கண்டுகொள்வது.

भगवत्स्तत्तदात्मतयाऽवस्थानमेव तत्तच्छब्दसामानाधिकरण्यनिबन्धनमिति
विभूत्युपसंहारे वक्ष्यति * न तदस्ति विना यस्यान्मया भूतं चराचरम्

இந்த பரகரணத்தின் தொடக்கமான முன ஸ்லோகத்தில் தனனை மற்ற பொருள்களோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதற்குக் காரணம் ஸரீராதம் பூவமே என்று குறித்ததுபோலே, இந்த ப்ரகரணத்தின் முடிவிலும் “ந தத்ஸுதி விந யதஸ்யாநமயா பூதம் சராசரம்” [10-39] [அசைவன வும், அசையாதனவுமான எப்பொருளினுள்ளும் எனனை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் பொருள் எதுவுமில்லை] என்று எல்லாப் பொருள்களும் தனனை என்றும் விட்டுப் பிரியாதிருப்பதாலேயே அவை தன்னோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்பட்டன என்று காட்டுகிறுள் கண்ணன. ஆகையால், ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதைக்கொண்டு கண்ணனோடு அவற்றுக்கு ஸ்வரூபைகயம் சொல்லுவது, ‘எல்லாப் பொருள்களும் பொய், ப்ரஹ்மம் ஒன்றே மெய்’ என்று கூறுவது முதலான பக்ஷங்கள் இந்த பரகரணத்திற்குப் பொருநதாவாகையாலே ஏறகத் தக்கவை யன்று என்று விளங்குகிறது. ஸ்வரூபைகயத்தை ஒப்புக்கொண்டால் மற்ற பொருள்களிலுள்ள தாழ்வுகளை யெல்லாம் பரம்பொருளுக்கும் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியருமாகையாலே அது எவ வகையிலும் பொருநதாது. ஆகையால் யாத்ஸ்வபரகாஸமதமும் பூஸகர மதமும் தள்ளப்பட்டன “எனனைவிட்டுப் பிரிந்து எந்தப் பொருளும் இல்லை” என்று இவரு கண்ணன கூறுவது “ஆதமாவாகிற தனனை விட்டுப் பிரிந்து ஸரீரமாகிற மற்ற பொருள்கள் உளவாக மாட்டா” என்று பொருள்படுமேயொழிய, சங்கரா கூறுவதுபோல ‘தனனைத் தவிர மற்ற எல்லாப் பொருள்களும் பொய்’ என்று பொருள்படாது. ‘நெருப்பை விட்டுப்பிரிந்து புகை இருக்காது’ என்றால், ‘புகையும் நெருப்பும் ஒன்று’ எனனோ, ‘நெருப்பே மெய், புகை பொய்யானது’ எனனோ தேருதனனோ. இதற்குமேல் அதுவைதிகள் பின்வருமாறு ஓராஷேபம் செய்கிறார்கள்— “யஜ்ஞ துத்தனைத் தவிராத்து மற்றவாகள் வீட்டிலில்லை” “கயிறறைத் தவிர பாம்பு, பூமீவெடிப்பு முதலானவை இல்லை” என்னும் வாக்யங்களில் முறையே யஜ்ஞதுத்தன, கயிறு ஆகிய ஒரு பொருளே உள்ள தென்றும், மற்றவை இல்லையென்றும் ஸித்தி தீப்பதுபோலே இவரும் “எனனைத் தவிர வேறுபொருள் இல்லை” என்று கண்ணன கூறுவ தாகக் கொள்ளலாமே எனபது அவவாஷேபம். பூவமீமாமஸையில் உபகரமாதிடகரணத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட மீமாமஸாநயாயத் தீ—82

(३५) इति सर्वेषां स्वेनाविनाभाववचनात्। अविनाभावश्च
नियाम्यतयेति * मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (८) इत्युपक्रमोदितम्।

தைக்கொண்டு இந்த ஆகேஷ்பத்திற்கு பதிலுரைக்கப்படுகிறது. அந்த நயாயம் பின்வருமாறு — (1) ஒரு பரகரணத்தின் உபகரமத்தில் (தொடக்கத்தில்) ஒரு வாக்யமும், உபஸம்ஹாரத்தில் (முடிவில்) ஒரு வாக்யமும் காணப்பட்டால் தொடக்க வாக்யத்தை ஒட்டியே முடிவு வாக்யத்திற்குப் பொருள்கொள்ளவேண்டும் (2) தொடக்கத்திலுள்ள வாக்யத்திற்கு விரோதம் ஏற்பட்டிருந்தால், அதைத் தளரீயே உபஸம்ஹாரவாக்யம் எழவேண்டுமாயினால், அவ்விடத்தில் உபஸம்ஹாரவாக்யமே வலிமைமிகக்கூடும் (3) ஆக, விரோதமில்லாதவிடத்தில் உபகரமவாக்யமே வலிமைமிகக்கூடும் — எனபது உபகரமாதிகரண நயாயத்திலிருந்து தேறுகிறது இந்த பரகரணத்தில் “மதத ஸாவம் பரவாததே” [கீ.தை 10 8] [என்னாலேயே எல்லாப்பொருள்களும் இயக்கப்படுகின்றன] என்று உபகரமத்தில் கண்ணன தன்னை நியாமகனாகவும், மற்ற பொருள்களை நியாமயமாகவும் காட்டியுள்ளான். இதற்கு முரணாக இப்பரகரணத்தில் எதுவும் இல்லை. ஆக, உபக்ரமாதிகரண நயாயத்தைக்கொண்டு பராக்குமபோது எல்லாப் பொருள்களும் உண்மையானவை, கண்ணனால் இயக்கப்படுபவை என்னும் முதல்வாக்யத்திற்கு அநுகூணமாகவே “ந ததஸுதி வினா” [10-39] என்னும் உபஸம்ஹார வாக்யத்திற்குப் பொருள்கொள்ளப்படவேண்டுமாயினால், அத்துவைதிகள் கூறுகிறபடி உபகரம வாக்யத்திற்கு முரணாக ‘கண்ணனைத் தவிர எல்லாப் பொருள்களும் பொய்’ என்று இங்கு பொருள்கொள்ள முடியாது. ஆகையால், ‘எனைவிட்டுப் பிரிந்த பொருள் எதுவுமில்லை’ என்றே அவ்வாக்யத்திற்குப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். மற்ற பொருள்களுக்கும், கண்ணனுக்கும் தொடர்பு நியாமயநியாமகத் தன்மையாலே என்று முற்கூறிய (10 8) உபகரமவாக்யத்திலிருந்து தேறுகிறபடியால், “நெருப்பைவிட்டுப் பிரிந்து புகையிருக்காது” என்னுமிடத்தைக் காட்டிலும் வாசியும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. நெருப்புக்கும் புகைக்கும் நியாமயநியாமகபூர்வம் இல்லையன்றோ. ஆக, இவ்வளவால் “அஹமாதமா சூட்டாகேஸ! ஸாவ பூதாஸ்யஸஹித” என்று சென்ற ஸலோகத்தில் ‘எல்லா ஸரீரத்திலுள்ளனமிருக்கும் ஜீவாதமாவோடு கண்ணனுக்கு ஸ்வரூபையம் சொல்லப்படுகிறது’ என்னும் அத்துவைதிகளின் வாதம் பொருந்தாது என நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

आदित्यानमहं विष्णुर्गोतिषां रविरंशुमान्।

मरीचिर्मरुतामसि नक्षत्राणामहं शशी॥ २१॥

21. ஆதி₃தயாநாமஹம் விஷ்ணு ஜயோதிஷாம் ரவிரம்
மரீசிர் மருதாமஸமி நக்ஷத்ராணாமஹம் ஸஸீ || [ஸுமாந]

ஆதி₃தயாநாம் — பன்னிரு ஆதி₃தயாகளுகுகுள ,
விஷ்ணு — (சிறநதவனான) விஷ்ணுவெனும் பெயருடைய
ஆதி₃தயன, அஹம் — நானே, ஜயோதிஷாம் — சோதி
களுகுகுள, அமஸுமாந ரவி.—கிரணங்கடையுடைய ஸூராய
னாகிற சோதி, (அஹம்—நானே), மருதாம்—மருததுக
களுகுகுள, மரீசி: — (உயாநத மருததான) மரீசியாக,
அஸமி—(நான்) ஆகிறேன, நக்ஷத்ராணாம்—நக்ஷத்திரங்க
ளுகுகுத தலைவனான, ஸஸீ—சந்திரன, அஹம்—நானே

22. ஆதிததர் தம்மி லதிகனம் விட்டுநான
சோதிப பகலிரவிச் சோதிநான—மீது
மருததுவரின மன்னு மரீசிநா னுனேன்
திருததுமதி தாரகையிற சேர்நது.

ஆதிததர் தம்மில்—பன்னிரு ஆதி₃தயாகளுகுகுள, அதி
கனம் — சிறநதவனான, விட்டு — விஷ்ணு எனும் பெய
ருடைய ஆதி₃தயன, நான—நானே, சோதி—சோதி
களுகுகுள, பகல் — பகலில் ஒளிவீசும், இரவி சோதி—
ஸூராயனாகிற சோதி, நான்—நானே, மருததுவரின்—
மருததுககளில் மீது மன்னு—மிகச் சிறநத மருததான,
மரீசி நான் ஆனேன் — மரீசி எனும் மருதது நானாயிருக்கி
றேன, தாரகையில் — நக்ஷத்திரங்களோடு, சேர்நது—
தலைவனாகச் சோநது, திருதது மதி—சிறநதுள்ள சந்திரன
(நான் ஆனேன்—நானேயாயிருக்கிறேன்)

(ஆதி₃தயாநாம) அதி₃தியின பிள்ளைகளான பன்னிரு
ஆதி₃தயர்களுகுகுள. (விஷ்ணு அஹம்) “அஜகூநயோ ஜகூநயஜ”
[கடைசியில் பிறநதவன மிகச்சிறநதவன்] என்கிறபடியே சிறநதவனாய்,
கடைசிப்பிள்ளையான ‘ விஷ்ணு ’ எனும் ஆதி₃தயன நானே.

॥ भा ॥ द्वादशसंख्यासंख्यातानामादित्यानां द्वादशो य उत्कृष्टो
विष्णुर्नामादित्यः, सोऽहम् । ज्योतिषा-जगति प्रकाशकानां योऽशुमान्
रविः-आदित्यगणः, सोऽहम् । मरुतामुत्कृष्टो मरीचियः, सोऽहमसि ।

“புரோத்யஸாம ச முக்யம்” [10-24] எனலும் ஸலோகத்திலுள்ள முக்யஸப்தம் இபரகரணத்தில் ‘நிரததூரணேஷ்ஷம்’ [நிரததூரணப்பொருளில் ஆறும் வேற்றுமை] பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ள அவஸ்யமான இடங்களில் சோததுக்கொள்ளத்தக்கதாகையால், ‘ஆதித்யாக்களுள் சிறந்தவனான விஷ்ணு’ என இங்கு பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ‘இங்கு தனனோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்படும் பொருள்களில் ஸலாயனபோன்ற சிலவற்றின் சிறப்பு பரதயக்ஷமாகவும், விஷ்ணு, மரீசி போன்ற சிலவற்றின் சிறப்பு சாஸ்திரங் கொண்டும் அறியத்தக்கது. ராமனைத் தானாகச் சொல்லுமிடம் போன்ற சிலவிடங்களில் நேராகவும், சிவன், ஸகந்தன முதலான ரைத் தானாகக் குறிக்கும் இடங்களில் அநந்த ஜீவாக்களை இடையிடும் ஒரே வேற்றுமை படிக்கப்படுகிறது என்று கண்டுகொள்வது (ஜயோதிஷாம்) உலகில் ஒளிவிசும் சோதிகளுக்கும். இங்கு ஜயோதிஸப்தத்தாலே நக்ஷத்ரங்களை மாததிரம் எடுத்தால் நிரததூரணப்பொருள் ஓட்டாது. ஸலாயன நக்ஷத்ரஜாதியில் சோந்ததாகவோ, அவற்றோடு தொடர்புள்ளதாகவோ எங்கும் கூறப்படுவதில்லை யன்றோ ஆகையால் ‘ஒளிவிடும் சோதிகளுக்கும்’ என்று ஜயோதிஸப்தத்திற்குப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. பரஞ்சோதியான பரம்பொருளோடு ஒப்பிடும்போது ஸலாயன மினமினிபோன்றவனாகையால், ‘உலகில் ஒளிவிடும் சோதிகளுக்கும்’ என்று விஸேஷணமிடப்பட்டது. (அம்ஸுமாந ரவி அஹம்) ஒளிமிகக் கிரணங்களை யுடைய ஆதித்யக்ஷணம் நானே. நிரததூரணத்திற்கு உறுப்பான சிறப்பை ‘அம்ஸுமாந’ எனலும் பதத்திலுள்ள ‘மதுப’ பரதயம் காட்டுகிறது. ஆகையாலே ரவிஸப்தத்தோடு புனருத்தியில்லை. ரவிஸப்தம் பன்னிரு ஆதித்யாக்களுக்கும் பொதுவானதாகையால், ஏகவசநம் (ஒருமை) ஆதித்யக்ஷணத்தைக் குறிக்கிறது. (மருதாம் மரீசிரஸமி) மருததுக்கள் எனப்படும் வாயுக்களில் சிறப்புற்ற ‘மரீசி’ எனும் மருத்து நானே. தித்தியின் புத்திராகளாய எழுவாகொண்ட ஏழுக்ஷணங்களாக அமைந்த நாற்பத்தொன்பது மருததுக்களில் மரீசி சிறப்புற்றவன் எனபது ஸாஸ்தரஸித்தம். (நக்ஷத்ரானாம் ஸரீ அஹம்) நக்ஷத்திரங்களின் தலைவனான சந்திரன் நானே. சந்திரன் நக்ஷத்ரக் கூட்டத்தில் சோந்தவனல்லவாகையால், இங்கு நிரததூரணப்

नक्षत्राणामहं शशी; नेयं निर्धारणे षष्ठी, * भूतानामसि चेतना (२२)
इतिवत्। नक्षत्राणां पतिर्यश्चन्द्रः, सोऽहमसि॥ २१ ॥

वेदानां सामवेदोऽसि देवानामसि वासवः ।

इन्द्रियाणां मनश्चासि भूतानामसि चेतना ॥ २२ ॥

பொருள் பொருந்தாது ஆகையால், “ பராத்நாயக ” [10-19] என்றதையொட்டி, “நக்ஷத்திரங்களின் தலைவனான சந்திரன்” என்று இங்கு பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இதற்குமேல பின்வரும் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது முன்னும் பின்னும் நிராததாரணப்பொருளாயிருக்கும் போது, நடுவில் நக்ஷத்திரங்களுக்கும் சந்திரனுக்கும் மாததிரம் தலைவன் என்று ஸம்பத்நதப்பொருளைக் கூறுவது பொருந்த வில்லையே. ஆகையால் இரவில் பிரகாஸிக்கும் வானச்சோதிகளான சந்திரன் நக்ஷத்திரங்கள் அனைத்தையுமே சூதரி நயாயத்தாலே நக்ஷத்திர ஸப்ஸ்தத்தாலே குறிப்பதாகக் கொள்ளலாமே. அல்லது, “ஸுகருதாம் வா ஏதாநி ஜயோதீமஷி யநநக்ஷதராணி” [யஜு 5-4-1-3] “யோ வா இஹ யஜதே அமும் ஸ லோகம் நக்ஷதே தநநக்ஷதராணாம் நக்ஷதரதவம்; தேவக்யுருஹா வை நக்ஷதராணி” [அஷ்ட 1-5-2-10] என னும் வேதவாக்கியங்கள் இங்கு யாக்யம் முதலான புணய காயங்களைச் செய்பவர்களுக்கு பேடாக்யஸ்தானமாக நக்ஷதரங்களைப்போலே சந்திர னாயும் எடுத்து, சந்திரனுக்கும் நக்ஷதர ஸப்ஸ்தத்தை வழங்கியிருக்கையாலே நிராததாரணப்பொருளே இங்கும் பொருந்தலாம் எனப்பது அவ்வாக்கேபம். இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு—முககியமான பொருளைக்கொண்டே நிராவஹிக வழியிருக்கும்போது, லக்ஷண யால் பொருள்கூறுவது சரியல்ல. இந்த ப்ரகரணத்தில் “பூதநாமஸமி சேதநா” (22) “ஸாகக்யாணமாதிர்நதஸ்ச மத்யம் சைவாஹமாஜந” (32) “வாத் பரவததாமஹம்” (33) “அஹமேவாக்ஷயகால” (33) “உத்யப்யவஸ ப்ஷிஷ்யதாம்” (34) “த்யூதம் சூலயதாமஸமி தேஜஸதேஜஸவிநாமஹம்! ஜயோஸமி வயவஸாயோஸமி!” (36) முதலானவிடங்களிற்போல இங்கும் நிராததாரணப்பொருள் கொள்ளமுடியாதாகையாலே, நக்ஷதரஜாதியைச் சேராத சந்திரன் நக்ஷதரங்களுக்குத் தலைவனாயிருக்கும் ஸம்பத்நதத்தை மீட்டே ‘ஸம்பத்நத ஸாமானயே ஷ்ஷிட்ய’ என்ற இலக்கண வழக்குப்படி ‘நக்ஷதராணாம்’ என்று ஆருமவேற்றுமை படிக்கப்பட்டுள்ளது என்று கொள்ளுவதே பொருத்தமானது.

22. வேதநாமம் ஸாமவேதே, டாஸ்மி தே, வாநாமஸ்மி

வாஸவ !

இந்த, ரியாணம் மந, சாஸமி பூ, தாநாமஸ்மி சேதநா ||

வேதநாமம்—வேதுங்களுக்குள், ஸாமவேது: அஸ்மி—(சிறந்ததான்) ஸாமவேதுமாகிறேன். தே, வாநாம — தேவதைகளுக்குள், வாஸவ. அஸ்மி—(தலைசிறந்தவனான) இந்திரனாகிறேன் இந்த, ரியாணம்—பதினொரு இந்திரியங்களுக்குள், மந. ச அஸமி—(சிறந்ததான்) மனம் என்னும் இந்திரியமாகவும் ஆகிறேன். பூ, தாநாம் — அறிவுடைய ஜீவராஸிகளுடைய, சேதநா அஸமி — அறிவாக நான் ஆகிறேன்.

23. வேதங்க ளிறசாம வேதநான் விண்ணவரில்

நாதன் சதக்கிருது நானுவன்—போதஞ்சேர்

நெஞ்சாவ நெப்பொறிக்கு நினறியலும் பூதங்கட்
கெஞ்சா வறிவாவன் யான்.

வேதங்களில்—நான்கு வேதுங்களில், சாமவேதம் நான்—(உயர்ந்ததான்) சாமவேதம் நானே. விண்ணவரில்—தேவர்களுள், நாதன் சதக்கிருது — தலைவனாகையாலே உயர்ந்த இந்திரன், நான் ஆவன்—நான் ஆகிறேன் எப்பொறிக்கும்—எல்லா இந்திரியங்களுக்கும், போதம் சேர் நெஞ்ச ஆவன்—ஐஞானம் வெளிப்படும் வழியாகையாலே சிறந்ததான் மனமாக ஆகிறேன் நின்று இயலும் பூதங்கட்கு—(இவவுலகில்) நின்று நடையாடும் ஜீவராஸிகளுக்கு, எஞ்சா அறிவு ஆவன் யான்—அழியாத அறிவாக ஆகின்றவனும் நானே.

22. (வேதநாமம் ஸாமவேதே, டாஸ்மி) ருக், யஜுஸ, ஸாமம், அதாவணம் எனும் நான்கு வேதுங்களுக்குள் சிறந்ததான் ஸாம வேதம் நானேயாகிறேன். (1) க்ஷானத்தை முக்கியமாகக் கொண்ட தாயிருக்கை, (2) ஆயிரம் ஸாகைகளை உடையதாயிருக்கை முதலான பெருமைகளால் ஸாமவேதுத்திறகு உயர்வும், அவையிலலாமையால் மற்ற வேதுங்களுக்குத் தாழ்வும் இங்கு சொல்லப்படுகிறது எனப்படும்,

॥ भा ॥ वेदानाम्—ऋग्यजुस्सामाथर्वणां य उत्कृष्टस्सामवेदः,
सोऽहम् । देवानामिन्द्रोऽहमस्मि । एकादशानामिन्द्रियाणां यदुत्कृष्टं

ப்ராமாணயத்தில் வேதுங்களிடையே உயர்வுதாழ்வு இங்கு கருதப் படவில்லை எனபதும் குறிக்கொள்ளாத தக்கது “ருக ச வா இதஃ மக்ரே ஸாம சாஸதாம் ஸைவ நாம் ருக்யாரீதுமோ நாம் ஸாம ஸா வா ருகஸாமோ பாவதஃமிதுநம் ஸம்பவாவ பரஜாதயா இதி நேதயப்யரவீத ஸாம ஜயாயாநவா அதோ மம் மஹிமா” [ஐதரேய ப்ரஹ்மணம்] எனகிற வேதுவாக்கியத்தில் கூறியபடி க்ரஹநுபமான ஸாமத்திற்கு முக்கியத்துவமுண்டாகையால், ஸாமவேதத்திற்கு முக்கியத்துவம் ஸ்ருதிஸித்தம். “ருக்யுயோ ஜாதம் வையயம் வானமாஹு” யஜுாவேதம் ஸூதரியஸயாஹுாயோநிம் | ஸாம வேதேதா ப்ரஹ்மணநாம பரஸுதி ॥” [காடகம் 3-9-50] [வையய வாணத்தை ருக்யவேதத்திலிருந்து பிறந்ததாகவும், யஜுாவேதத்தை ஸூதரியவாணத்திற்குக் காரணமாகவும், ஸாமவேதம் அநதணாகளுக்குக் காரணமென்றும் கூறுகின்றனர்] எனனும் வேதுவாக்கியத்தின்படி உயாநத வர்ணமான ப்ரஹ்மணவாணத்திற்குக் காரணமாகையால் ஸாமவேதம் உயாநதது என்றும் கொள்ளலாம். (தேவாநாம் வாஸவ அஸமி) ஸவாகக்ஷவாஸிகளான தேவாக்களுள் அவாக்குக்குத் தலைவனான இந்திரனாகிறேன நான். பிரமன், சிவன் முதலான தேவாக்கள் இந்திரனைக் காட்டிலும் உயாநதவாக்களாகையாலே, அவாக்களை இங்கு தேவஸப்தத்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளமுடியாது, ஆகையால் ஸவாகக்ஷதீவள்ள தேவாக்களே தேவஸப்தத்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டனர். ‘வாஸவன்’ எனப்படும் இந்திரன் ‘இதி-பரமஸவாயே’ எனனும் தூதுவின்படி இவாக்கள்காட்டிலும் மேலான ஐஸவாயமுடையவனாகையால் இவாக்களுக்குள் உயாவுபெற்றவனாகிறான் (இதந்நிரியாணம் மநஸ அஸமி) ஞானம் வெளிப்படும் வழியாகையாலே இந்திரியங்களுள் சிறந்த தான மனமெனும் இந்திரியமும் நானே இங்கு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது — “இநதநிரேப்ய பரா ஹயாததூர் அததேப்யயஸ பரம மந” [கட 3-10] [(வசிகரிகத்தக்கவைகளுள்) இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் விஷயங்கள் மேலானவை, விஷயங்களைக் காட்டிலும் மனம் மேலானது] “ஏதஸமாத ஜாயதே பராண மந: ஸாவேநதூரியாணி ச” [முண்ட 2-13] [பரமாத்மாவிடமிருந்து பராணனும், மனமும், எல்லா இந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன.] முதலான வாக்யங்களிலிருந்து மனம் இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ஸர் விளங்கும்போது இங்கு மனத்தை இந்திரியங்களுள் சிறந்ததாகக் கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும் எனபது அவவாக்ஷேபம் “இநதநிரியாணி துஸைகம் ச” [கீதை 13-5] [பதினொரு இந்திரியங்கள்] “ஏகாத்

मनइन्द्रियम्, तदहमस्मि। इयमपि न निर्धारणे — भूतानां चेतनावतां
या चेतना, साहमस्मि॥ २२॥

ஸம் மனஸாதா' [வி.பு 1.2-47] [மனம் பதினோராவது இந்திரியம்] முதலான பரமாணங்களில் மனமும் ஒரிந்திரியமாக எடுக்கப்பட்டிருக்கையால், 'பதது இந்திரியங்கள்' என்று கூறுமிடங்கள், ஜஞாநம் வெளிப்படும் வழியாகையாலே தலைமைபெற்ற மனத்தைவிட்டு, மற்ற கர்மஜஞாநேந்திரியங்கள் பத்தை மாத்திரம் கூறுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். (பூதநாமஸமி சேதநா) அறிவுடைய ஜீவராஸிகளின் அறிவு நானே. "தேஜஸதேஜஸவிநாம—ஸதவம் ஸதவதாம்" [10-36] என்றவிடங்களிற்போலே, "சேதநாவதாம் பூதநாம சேதநா" என்று கொள்ளவேண்டும். (பஞ்ச) பூதங்களில் 'சேதநா' என்று ஒரு பூதமில்லையாகையால், இங்கு பூதஸப்தம் அறிவுடைய ஜீவராஸிகளையும், சேதநாஸப்தம் அவர்களது அறிவையும் குறிப்பதாகவுமே கொள்ளவேண்டும் ஆகையால் இங்கும் ஷஷ்டி நிராததாரணப்பொருளில் வழங்கப்படவில்லை இங்கும் ஓராஷேபம் எழுகிறது—"மஹாபூதாநி கம் வாயுரக்யநிராபஸததா மஹி! ஷஷ்டஸது சேதநாதாது ஆதமா ஸபதம் உசயதே|| அஷ்டமம் து மநேஜஞேயம்" [புர-மோக்ஷ 337-46] [ஆகாயம், வாயு, அகனி, நீர், நிலம் ஆகியவை (பஞ்ச) பூதங்கள். சேதநாதாது ஆருவது (பூதம்), ஆதமா ஏழாவது, மனம் எட்டாவதாக அறியத்தக்கது] என்றும், "ஷஷ்டஸது சேதநாதாது மன இதயுபத்யஸயதே" [புர-ஆர 214-19] [சேதநாதாது ஆருவது (பூதம்), அது (மனத்தை அதிஷ்டிப்பதால்) மனம் என்றும் கூறப்படுகிறது.] என்றும் சேதநாதாது என்று ஒரு தத்துவம் பூதங்களில் சோந்ததாக மஹாபுரத்ததில் கூறப்படுவதால் அதை இங்கு 'சேதநா' என்று குறிப்பதாகக் கொண்டு, நிராததாரணப் பொருளே கொள்ளலாமே எனபது அவவாஷேபம். இதற்கு ஸமாதானமாவது— இங்கு ஏழாவதாகக் காட்டப்பட்ட ஆதமாவும், எட்டாவதாகக் காட்டப்பட்ட மனமும் பூதங்களில் சேர்ந்தவையல்ல எனபது அனைவரும் அறிந்தது. அவற்றைப்போலே சேதநாதாதுவும் பூதங்களில் சேராததாகிலும் வேறொரு வகையில் ஆருவதாகக் கணக்கிடப்படுகிறது என்று கொள்ளலாம். ஆகையால் அபரஸித்தமான சேதநாதாதுவை இங்கு சேதநாஸப்தத்திற்குப் பொருளாகக்கொள்வதைக் காட்டிலும், ஸுப்ரஸித்தமான அறிவைப் பொருளாகக் கொள்வதே பொருத்தமாகும். ஆகவே இங்கும் "நஷுத்ராணமஹம் ஸயீ" என்றவிடத்திற்போலே நிராததாரணப் பொருளைக்கொள்ளாமல் ஸம்பந்தஸாமாநயப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.

रुद्राणां शङ्करश्चासि विदेशो यक्षरक्षसाम् ।

वसुनां पावकश्चासि मेरुश्छरिणामहम् ॥ २३ ॥

23. ருத்ராணாம் ஸங்கரஸசாஸமி வித்தேஸோ

யக்ஷரக்ஷஸாம் ।

வஸுநாம் பாவகஸசாஸ்மி மேருஸ ஸிக்ஷரிணமஹம் ॥

ருத்ராணாம்—பதினொரு உருத்திராகளுக்குள், ஸங்கர
ச அஸமி—தலைவனான) ஸிவனாகவும் இருக்கிறேன்.
யக்ஷரக்ஷஸாம்—யக்ஷராக்ஷஸாகளுள் வித்தேஸ: (அஸ்மி)—
(பணததுக்கு அதிபதியான) குபேரனாகிறேன். வஸுநாம்—
எட்டு வஸுகளுள், பாவக: ச அஸமி—(தலைசிறந்தவனான)
பாவகன் என்ற வஸுவாகிறேன். ஸிக்ஷரிணம்—ஆஸ்சாய
மான சிகரங்களை யுடைய மலைகளுள், மேரு: அஹம்
(அஸ்மி)—நான் மேருவாகிறேன்.

24. வேரு முருத்திரரிற் சங்கரனான் வித்தேசன்

கூரு மியக்கர் கொலையரக்கர்க்க—காருத

பாவகனான் பண்பார் வசுக்களுக்குள் பல்கிரிக்குள்

மேவவுயர் மேருவுநான் மிக்கு.

வேரும் உருத்திரரில்—சிறப்பற்றவாகளான பதினொரு
உருத்திராகளுக்குள், சங்கரன் நான்—(தலைவனான) சிவன்
நானே, கூரும் இயக்கர் கொலை அரக்கர்க்கு—நெருங்கின
வாகளான யக்ஷாகள், கொடுந்தொழிலைப் புரியும் ராக்ஷ
ஸாகளுக்குள், வித்தேசன் நான்—பணததுக்கு அதிபதி
யான குபேரன் நானே, பண்பு ஆர் வசுக்களுக்குள்—நற்
குணம் நிறைந்த எட்டு வஸுகளுக்குள், ஆருத பாவகன்
நான்—(நற்பண்புகளில் என்றும்) தாழ்வுருத பாவகன்
என்னும் வஸுவாகிறேன் மேவ உயர் பல் கிரிக்குள்—
சிகரங்களால் மிகவும் உயர்ந்திருக்கும் பல மலைகளுக்குள்,
மிக்கு மேருவும் நான்—தலைசிறந்த மேருவும் நானே.

॥ பா ॥ रुद्राणामेकादशानां शङ्करोऽहमसि । यक्षरक्षसां वैश्र-
वणोऽहम् । वसुनामष्टानां पावकोऽहम् । शिखरिणाम्—शिखरशोभि-
[ता]नां पर्वतानां मध्ये मेरुरहम् ॥ २३ ॥

23. (ருத்ராணம் ஸங்கரஸச அஸமி) ஏகாத்ஸ்ருத்ராகளில் தலைமைபெற்ற சங்கரனும் நானே அவனும் எனக்கு ஸரீரமாயிருந்து ஸத்தை பெற்றவனே என்று கருத்து இதையே நமமாழவாரும் “பரன திறமனறிப பலலுலகீ! தெய்வம் மற்றில்லை” [திருவாய 4-10-3] “வெள்ள நீர்ச்சடையானும் நினைநிடை வேறலாமை விளங்கநின்றதும்” [திருவாய 5-10-4] “உரைக்கின்ற முக்கடபிரான யானே எனனும்” [திருவாய 5-6-8] என்று அருளிச் செய்தார். சங்ககாலத் தமிழரும் “ஐந்தலை உயரிய அணங்குடை அருந்திறல் மைந்தலை ஒருடனும் மடங்கலும் நீ” [பரிபாடல் 1] [ஐந்து தலைகளை உடையவனாய், தெய்வத்தன்மை உடையவனாய், சிறந்த புலத்தையும் சக்தியையும் உடையவனான சிவனும், அவன் செய்யும் ஸமஹாரத்தொழிலும் திருமாலாகிய நீயே] என்று ஸிவனையும், அவன் செய்யும் ஸமஹாரத் தொழிலையும் திருமாலோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதன்மூலம்* இங்கு ஸவருபைகயம் கருதப்படவில்லை, திருமால் பரகாரியாகவும், மற்றவையனைத்தும் அவனுக்கு பரகாரமாகவும் இருப்பதாலே அனைத்தும் திருமாலே என்று கூறப்படுகிறது’ என்று காட்டினார்கள் (வித்தேதோ யக்ஷரக்ஷஸாம்) யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்களுக்குள் பணத்துக்கு அதிபதியாகையாலே தலைசிறந்தவனான குபேரன நானே. யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் நெருங்கிய ஜாதியாகையாலே சோத்து எடுக்கப்படுகிறார்கள். ஆகையால் குபேரன ராக்ஷஸஜாதியைச் சோந்தவன் என்று நினைக்க இடமில்லை. பணத்துக்குப் பதியாயிருப்பவன் எனனும் ‘வித்தேத’ பத்துத்தால் யக்ஷராக்ஷஸர்களுக்குள் குபேரனுக்குள்ள சிறப்பு உணர்த்தப்படுகிறது. இப்படி நிரத்தாரணே ஷஷ்டியைக்கொள்ளாமல் ஸம்பந்தஸாமாநயப் பொருளில் ஆறும் வேற்றுமை வழங்கப்பட்டிருப்பதாகக்கொண்டு ‘நக்ஷத்ராணம் அஹம் ஸரீ’ (21) என்றவிடத்திற்போலே யக்ஷராக்ஷஸஜாதி இரண்டுக்கும் தலைவனான குபேரன நானே என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம் (வஸுஹிநாம் பாவகஸச அஸமி) எட்டு வஸுகளுள் தலைமைபெற்றவனான பாவகன் எனனும் வஸு நானே. (மேரு ஸிக்ரீணம் அஹம்) பொன், இரத்தினம் முதலானவற்றாலான சிக்ரங்களையுடைய மலைகளுக்குள் நான் சிறப்புற்ற மேரு மலையாகி

पुरोधसां च मुख्यं मां विद्धि पार्थ बृहस्पतिम् ।

सेनानीनामहं स्कन्दः सरसामसि सागरः ॥ २४ ॥

24. புரோத₄ஸாம் ச முக்₂யம் மாம் வித்₃தி₄ பார்த்த₂,
ப₃ருஹஸபதிம் ।

ஸேநாநீநாமஹம் ஸகந்த₃, ஸரஸாமஸமி ஸாக₃ர ॥

பார்த்த₂!—குநதீபுதரனே! புரோத₄ஸாம்—புரோஹிதா களுள், முக்₂யம்—சிறப்புறுறவரான, ப₃ருஹஸபதிம் ச—ப₃ருஹஸபதியாகவும், மாம் வித்₃தி₄—எனனை அறிவாயாக, ஸேநாநீநாம்—ஸேனைத் தலைவர்களுக்குள், ஸ்கந்த₃:—(சிறப்புறுற) முருகன், அஹம்—நானே, ஸரஸாம்—குளங்க ளுக்குள், ஸாக₃ர.—(சிறப்புறுற) கடல், அஹமஸ்மி— நானேயாகிறேன்.

25. முற்றும் புரோகிதர்க்குள் முன்னும்பிர கற்பதியென் றுற்று விசயா வுணரெனனை—மற்றுத்தான் சேனைத் தலைவரிற் சீர்க்கந்தன் சாகரநான் ஏனைப் புனற்றடங்கட கிங்கு.

விசயா — விஜயனே ! முற்றும் புரோகிதர்க்குள்— அறிவால் நிறைந்த புரோஹிதர்களுக்குள், முன்னும் பிரகற்பதி என்று—முககியமானவனான ப₃ருஹஸபதி என்று, எனனை உற்று உணர்—எனனை நன்கு அறிவாய், மற்றுத் தான்—மேலும், சேனைத்தலைவரில்—ஸேனைத் தலைவர்களுக் குள், சீர்க்கந்தன் (நான்) — சிறப்புறுற முருகன் நானே, ஏனை—மேலும், இங்கு—இவவுலகில், புனல் தடங்கடகு— குளங்களுக்குள், சாகரம் நான்—சிறப்புறுற கடலும் நானே.

நேன. 'ஸிக்₂ரி' ஸப்₃தத்திலே 'இநிச' ப்ரதயயம் 'பூ₄மநிநத₃ா ப்ரஸமஸாஸு' என்று தொடங்கும் இலக்கண விதி₄ப்படி பரஸமஸைப் பொருளிலேயாய், பொன், இரத்தினம் முதலானவற்றாலான சிகரங்களை உடையவையாகையாலே கவிகளால் புகழ்ப்படும் மலைகளைக் குறிக்கிறது. இக்காரணத்தாலேயே இத்தகைய ஸிக்₂ரங்களிலலாத ஹிமாலயம் முதலான மலைகளை 25-வது ஸ்லோகத்தில் 'ஸத₃ாவராணாம் ஹிமாலய' என்று கூறியதோடு புநருக்தியிலலை.

॥ भा ॥ पुरोधसामुत्कृष्टो बृहस्पतिर्यः, सोऽहमसि । सेनानीनां—
सेनापतीनां स्कन्दोऽहमसि । सरसां सागरोऽहमसि ॥ २४ ॥

महर्षीणां भृगुरहं गिरामस्येकमक्षरम् ।

यज्ञानां जपयज्ञोऽसि स्यावराणां हिमालयः ॥ २५ ॥

24. (புரோத₄ஸாம் ச முக₂யம் ப₃ருஹஸபதிம் மாம வித₃தி₄) புரோஹிதாக்களுள் முக்கியமானவரான ப்₃ருஹஸபதியாக எனனை அறிவாய். ப்₃ருஹத்துக்கள் எனப்படும் ஆசராய ஸதானத்தை வகிக்கும் புரோகிதாக்களுள் இவா தலைமைபெற்றவா எனப்பதை 'ப்₃ருஹஸபதி' எனலும் பெயரே காட்டுகிறது அறிவில் சிறந்தவாகளை 'ப்₃ருஹஸபதி' என்று அழைக்கும் உலகவழக்கும் இவரது சிறப்பைக் காட்டுகிறது. 'வாசஸ்பதி' என்று இவருக்கு வழங்கும் மற்றொரு பெயரும் இவரது வாக்குவன்மையைக் காட்டுகிறது. இச் சிறப்புகளையெல்லாம் முக்யஸப₃த₃த்தாலே உணரத் துக்கிறுன கண்ணன். இந்த முக்யஸப₃த₃த்தை—கண்ணன் தன்னோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கும் எல்லா ஸப₃த₃ங்களோடும் சோத்துக் கொள்ளவேண்டும். (ஸேநாநீநாம் அஹம் ஸகந்த₃) ஸேனைத் தலைவாக்களுக்குள் சிறப்புற்ற கந்தைகளும் நான் ஆகிறேன் கரௌஞ்சமலையைத் துளைத்தது, சூராவைத் தடித்தது, தேவ ஸேனாதி₄பதியாயிருந்து பல வெற்றிகளை தேவாக்களுக்குத் தந்தது முதலான இவனது சிறப்புகள் இதிறாஸபுராணங்களிலும், சங்க இலக்கியங்களிலும் பரஸித₃த₄ம். காம த து க கு வசப்பட்ட சேனைத்தலைவர்களே இங்கு 'ஸேநாநீ' ஸப₃த₃த்தால் எடுக்கப்படுகிறார்கள். அபராகருத் லோகத்திலிருப்பவராகையாலே ப்ராகருத் விலக்ஷணரான விஷ்வகஸேநராகிற ஸேனைமுதலியாரா இங்குள்ள 'ஸேநாநீ' ஸப₃த₃த்தால் கருதப்படவில்லை. (ஸரஸாம் ஸாக்₃ர' அஸமி) குளங்களுக்குள் சிறப்புற்ற கடலாயிருக்கிறேன் நான் இங்கு 'ஸரஸ' என்று நிரோட்டம் இல்லாதவையாய், நிலையாயிருக்கும் நீருக்கு இருப்பிடமாயிருக்கும் நீர்நிலைகள் குறிகப்படுகின்றன கடலும் அததகையதொரு நீர்நிலையாயிருக்கையாலே பெரியதொரு ஸரஸஸாகிறது. நிரோட்டமுள்ள நீருக்கு இருப்பிடமான நதிகள் 31-வது ஸலோகத்தில் 'ஸரோதஸாம்ஸமி ஜா ஹவீ' என்று குறிகப்படுகையாலே இங்கு நிரோட்டமில்லாத நீர்நிலைகளையே 'ஸர' எனும் ஸப₃த₃த்தால் குறிப்பது பொருத்தம். (பாரத₂) என அதையான குந்தியின் பிள்ளையாகையாலே எனது இப்பெருமைகளை உகக்கக்கூடிய உனக்குக் கூறுகிறேன் என்று கருத்து. 24.

25. மஹர்ஷீணம் ப₄ருகு₃ரஹம் கி₃ராமஸ்யேகமக்ஷரம் ।

யஜஞாநாம் ஜபயஜஞோ₃ஸ்யிஸ்த₃ாவராணாம் ஹிமாலயः॥

மஹர்ஷீணம்—மரீசி முதலான மஹரிஷிகளுக்குள், அஹம்—நான், ப₄ருகு₃—(சிறந்தவரான) ப₄ருகு₃வாகிறேன். கி₃ராம்—பொருளுடைய ஸப்தங்களுக்குள், ஏகமக்ஷரம் அஸமி—ஒற்றை எழுத்தாகிற பரணவமாகிறேன் யஜஞாநாம்—யஜ்ஞங்களுக்குள், ஜபயஜஞ அஸமி—(சிறந்ததான) ஜபயஜ்ஞமாக ஆகிறேன் ஸத₃ாவராணாம் — ஸாமான்ய மலைகளுக்குள், ஹிமாலயः — (சிறந்ததான) இமயமலையாகிறேன்.

26. மாமுனிவர் தம்மிற பிருகுநான் வணசொறகு

னோமென்று சொல்லுமோ ரக்கரநான்—சேமமுறு

மெச்சங்க ளிறசெபமா மெச்சநா னிறபவற்று

ஞச்சந திகழிமவா னுற்று.

மாமுனிவர் தம்மில்—மஹரிஷிகளுக்குள், பிருகு நான்—நான் ப₄ருகு₃வாகிறேன், வண சொறகுள்—பொருளுடைய சொறகங்களுக்குள், ஓம் என்று சொல்லும் ஓர் அக்கரம் நான்—ஓம் என்று சொல்லப்படும் (சிறந்ததான) ஒற்றை எழுத்து நானே. சேமம் உறும் எச்சங்களில் — லோகக்ஷேமத்தைச் செய்யும் யஜ்ஞங்களில், செபமாம் எச்சம் நான்—ஜபயஜ்ஞமும் நானே உற்று நிற்பவற்றுள்—நிலையா யிருக்கும் ஸாமான்ய மலைகளுக்குள், உச்சம் திகழ் இமவான்(நான்)— உயர்வு பெற்றிருக்கும் இமவான் நானே

25. (மஹர்ஷீணம் ப₄ருகு₃ரஹம்) ஸபதப்₃ரஹ்மாக்கள், ஸபதரிஷிகள் எனப்படும் மரீசி முதலான மஹரிஷிக்₃ணங்களுக்குள் சிறந்தவரான ப₄ருகு₃மஹரிஷி நானே. 'தேவாஷீணம் ச நாரத₃' [26] 'மரீநாமபயஹம் வயாஸ' [37] என்று தேவரிஷிகளையும் முனிவர்களையும் தனியே எடுக்கையாலே இங்கு மரீசி முதலான மஹரிஷிக்₃ணம் குறிக்கப்படுகிறது பாதுமோததரத்தில் கூறியபடி. மற்ற மஹரிஷிகளுக்கும் பரத்ததுவ நிரணயம் செய்து, விஷ்ணுவே பரமஸாதவிக்கமான பரம்பொருள் என்று நிரூபித்தவரா

॥ भा ॥ महर्षीणां मरीच्यादीनां भृगुरहम् । अर्थाभिधायिनश्शब्दा
गिरः ; तासामेकमक्षरं प्रणवोऽहमस्मि । यज्ञानामुत्कृष्टो जपयज्ञोऽस्मि ।
पर्वतमात्राणां हिमवानहम् ॥ २५ ॥

கையாலும், அரசசாஸ்த்வுலங்கள பலவற்றை ஸ்தூபித்தவராகையாலும் புகுமஹரிஷி மஹரிஷிகளுக்களளே சிறப்புற்றவராகிறார். (கிராம ஏகமக்ஷரம் அஸமி) ஓர் அரத்தத்ததைச் சொல்லும் ஸப்தங்களுள் ஒற்றை எழுத்தாகிற ஒங்காரமாகிறேன் 'கிராம' என்று வெறும் ஸப்தத்ததைச் சொல்லுவதன்று. ஸமுதரகேதூஷம் முதலான பொருளற்ற ஓசைகளைக் குறித்து அச்சொல்லை வழங்குவதில்லையன்றோ ஆகையால் அது பொருளுடைய ஸப்தங்களையே குறிக்கிறது 'அக்ஷராணாம் அகாரோஸமி' [33] என்று எழுத்துக்களைத் தனியே எடுக்கையாலும், எழுத்துக்கள் அனைத்துக்கும் பொருளில்லையாகையாலும், 'கிராம' எனப்பது எழுத்துக்களை மாதிரம் குறிக்காது. ஆகையால் இங்கு 'கிராம்' என்று பொருளுடைய ஸப்தங்களைக் குறிக்கிறது. 'அக்ஷராணாம் அகாரோஸமி' என்று அகாரத்தைத் தனியே எடுக்கையால் 'ஏகமக்ஷரம்' எனப்பது அகாரத்தைக் குறிக்காது. ஆகையால் 'ஓமித்யேகாக்ஷரம் பூரஹம்' [கீதை 8-13] என்றவிடத்தில் ஏகாக்ஷரமாகக் குறிக்கப்பட்ட ஒங்காரமே இங்கு 'ஏகமக்ஷரம்' என்று குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். பொருளைக் குறிக்கும் ஸப்தங்களுக்களளே 'அகார வாசயனான திருமாலுக்கே அடிமைப்பட்டவன் மகாரவாசயனான ஜீவன்' எனும் தலைசிறந்த பொருளைக்குறிக்கும் ஒங்காரம் சிறப்புற்றது என்பது வெளிப்படை. "இலைகளைத் தைக்கும் குச்சி போலே, எல்லா வேதவாக்கியங்களையும் ப்ரணவம் இணைக்கிறது" என்று ஒரு வேதவாக்கியத்தில் ப்ரணவத்துக்கு மற்ற வேதஸப்தங்களைக் காட்டிலும் மற்றொரு வகையில் சிறப்பும் காட்டப்பட்டது. (யஜுரநாம் ஜபயஜுரோஸ்மி) யஜுரங்களுக்குள் சிறப்புற்ற ஜபயஜுரமாகிறேன். "விதியஜுராத ஜபயஜுரோ விநிஷ்டோ த்ஸபிபிராகுணே" [மநு 2-85] [வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட யாகங்களாகிற யஜுரங்களைக் காட்டிலும் ஜபயஜுரம் பத்துமடங்கு சிறந்தது] என்று கூறப்பட்டது. யாகங்களில் பசுஹிம்ஸை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஜபயஜுரத்தில் அது இல்லை. இது யாகங்களைக் காட்டிலும் ஜபயஜுரத்துக்குள்ள முக்கியமான சிறப்பு. ஹிம்ஸையற்ற ஜபயஜுரத்திலும், பரபத்திருபமான ஜுரானயஜுரத்திலும் ஈடுபடத் தகுந்த பகுவமிலலாதவர்களுக்கே ஹிம்ஸையோடு

கூடிய யாக்யங்கள் ஸவாகக்யம் முதலான பூலனகளைப் பெறுவதற்காக அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளன இந்த யாக்யங்களிலும் பசுஹிமஸை வேத்ய விதியினால் செய்யப்படுகிறது. அந்தப் பசுவுக்குத் தீங்கிழைக்க வேண்டும் எனும் எண்ணத்துடன் ஹிமஸிக்கப்படுவதில்லை அந்தப் பசுவிற்கு ஸவாகக்யம் கிடைக்கிறது என்று ஸருதி கூறுகிறது அந்த யாக்யம் தேவதைகளை உகப்பிப்பதாகவும் ஆகிறது ஆகையால் யாக்யத்தைச் செய்வதிலும் தேயாஷ்மிலலை ஆயினும் உபரிசரவஸு முதலான ஸாதவதத்யர்மநிஷ்டாக்கள் அஹிமஸாதமகமான ஜபயஜ்ஞம் முதலானவையே எம்பெருமானை மீட்கவும் உகப்பிப்பவை, மோக்ஷத்தை எளிதில் பெறுவிப்பவை என்று அறுதியிட்டு, அவற்றில் ஈடுபட்டார்கள். இவ்விஷயங்கள் பின்வரும் பரமாணங்களிலும் காட்டப் பட்டன—“ஞாயாத்ய க்ருதபஸும ஸங்கேசு ஞாயாத பிஷ்டபஸும தத்யா ! ஈ தவேவ து வருத்யா ஹந்தும் பஸுமிச்சேத கத்யஞ்சநா!” [மநு 5-37] [பராணிமாஸத்தைப் புசிக்க நினைவுண்டானால் (யாக்யத்தில்) நெய்யினால் வது, மாவினாலாவது பராணியைப்போல செய்து சாப்பிடலாம். பசுவை வினாக்கொல்ல விரும்பவும் கூடாது] “பஸுயஜ்ஞை கத்யம் ஹிமஸரை மாத்யுரோ யஷ்டுமாஹதி” [புரார மோக்ஷ] [பஸு ஹிமஸையைச் செய்யும் பஸுயஜ்ஞங்களைக்கொண்டு என்னைப்போன்றவன் எப்படி யாக்யம் செய்யமுடியும்?] “ஹிமஸாதமகைஸது கிம தஸய யஜ்ஞை காரயம் மஹாத்மந | பரஸவாபே ச பரபோதே ச பூஜிதோ யேந கேஸவ ||” [புரார-மோக்ஷ] [மஹாதமாவாய, தூங்கும்போதும் விழித்திருக்கும்போதும் கேஸவனைப் பூஜித்த அவனுக்கு ஹிமஸையைச் செய்யும் யஜ்ஞங்களால் என்ன பயன்?] இவ்வண்ணமாக மற்ற யாக்யங்களில் ஹிமஸை ஏற்படுகிறதே என்னும் கேள்வியும், அது பக்குவமற்ற அதிக்காரிகளுக்கே எனும் பதிலும் சொல்லவேண்டிய பெரிய இடாப்பாடு உள்ளது, ஜபயஜ்ஞத்தில் இக்கேள்விக் கே இடமில்லை; ஜபிக்கப்படும் மந்திரத்தின் பொருள் தடையற விளங்குகிறது, பீஜம், அங்க நயாஸகரநயாஸங்கள் முதலானவற்றின்மூலம் விரைவில் ஸமாதிநிலை கிட்டுகிறது இக்காரணங்களால் ஜபயஜ்ஞம் மற்ற யஜ்ஞங்களைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றது. மற்ற யஜ்ஞங்கள் அகநிகாயத்தில் அதிக்காரமுள்ள க்ருஹஸ்தனே அநுஷ்டிக்கக்கூடியவை, ஜபயஜ்ஞம் அப்படியல்லாமல் எல்லா ஆஸாரமத்தைச் சோந்தவாகளும் அநுஷ்டிக்கக்கூடியது, “ஜபயேநேவ து ஸமஸித்த்யேத ப்ராஹ்மணே நாதர ஸமஸய | ஞாயாத்யநயந வ ஞாயாத மைதரோ ப்ராஹ்மண உசயதே ||” [மநு 2-87] [புராஹ்மணன் ஜபயஜ்ஞத்தில் ஜபிப்பதாலேயே ஸித்தியடைவான், இதில் ஐயமில்லை, மற்ற

अश्वत्थस्सर्ववृक्षाणां देवर्षीणां च नारदः ।

गन्धर्वाणां चित्ररथस्सिद्धानां कपिलो मुनिः ॥ २६ ॥

26. அஸ்வத்தத்,ஸ்ஸர்வவ்ருக்ஷாணாம் தே,வார்ஷீணாம் ச
நாரத₃: ।
க,ந்த,ர்வாணாம் சிதரரத,ஸ்ஸித்,த,நாமம் கபிலோ முநி:॥

उच्चैश्रवसमश्वानां विद्धि माममृतोद्भवम् ।

ऐरावतं गजेन्द्राणां नराणां च नराधिपम् ॥ २७ ॥

27. உச்சைஸ்ஸரவஸமஸ்வாநாம் வித்₃தி,
மாமம்ருதோத்₃ப₄வம் ।
ஐராவதம் க,ஜேந்த்,ராணாம் நராணாம் ச நராதி₄பம் ॥

अयुधानामहं वज्रं धेनुनामस्मि कामधुक ।

प्रजनश्चास्मि कन्दर्पः सर्पाणामस्मि वासुकिः ॥ २८ ॥

28. ஆயுத₄நாமஹம் வஜ்ரம் தே,நூநாமஸ்மி காமது₄க₁ ।
ப்ரஜநஸ்சாஸ்மி கநத்₃ர்ப்ப. ஸாபபாணமஸ்மி வாஸு₄கி: ॥

யாக₃ங்களைச் செய்தாலும் செயயலாம் (பூ₄தத₃யையினாலே) செயயா
மல் விடா₄லும் விடலாம், எல்லா ஜீவராஸிகளிடமும் நட்புக்கொண்ட
வனே ப₃ராஹ்மணனாகிறான்.] என்கிறபடியே நாலு ஆஸரமத்திலும்
சேராமல் மனைவியையிழந்து ஸநயாஸியாகாமலிருக்கும் விது₄ரன
முதலானார்க்கும் ஜபயஜஞத்தால் ஸித்₃தி₄ ஏற்படுகிறது. இந்தச்
சிறப்புகளால் ‘யஜ்ஞங்களுக்குள் ஜபயஜனம் நானே’ என்கிறான்
கண்ணன். (ஸத்₃வராணம் ஹிமாலய) நிலையாயிருக்கும் ஸாத₄ர
ணமலைகளில் நான் இமயமலையாகிறேன். ஸிக₂ரிகளான மேரு
முதலான மலைகளைப் பற்றி முன்னமே கூறப்பட்டது, ஸத்₃வர
ஸப்₃த₃ம மரங்களைக் குறிக்குமாயினும் “அஸ்வத்த₃ ஸாவ
வ்ருக்ஷாணாம்” என்று மரங்கள் அடுத்துச் சொல்பபடவிருக்கின்றனவா
கையாலும், இமயமலை மலைகளில் சோந்ததேயொழிய மரங்களில்
சோந்ததல்லவாகையாலும், இங்கு ஸத்₃வரஸப்₃த₃ம் பொன முதலிய
முடிகளற்ற ஸாமாந்ய மலைகளைக் குறிக்கிறது. அமமலைகளில் நீளத்
தாலும், உயரத்தாலும் பெருமை பெற்றிருக்கையாலும், பிரிதி, பதரி
முதலானவிடங்களில் எம்பெருமானும், கைலாஸத்தில் சிவனும்,
மற்றும் பல தேவர்களும், ரிஷிகளும், யோகிகளும் வாழும்படமா
கையாலும் இமயமலைக்குள்ள சிறப்பு வெளிப்படையானது. 25.

अनन्तश्चास्मि नागानां वरुणो यादसामहम् ।

पितृणामभ्यां चास्मि यमस्संयमतामहम् ॥ २९ ॥

29. அநநதஸாஸமி நாகநாம வருணோ யாதஸாமஹம் ।
பிதருணாமாயமா சாஸமி யமஸஸமயமதாமஹம் ॥

ஸர்வ வருஷாணாம் — எல்லா மரங்களுக்கும், அஸுவதத் — அரசமரமாகிறேன், தேவாஷ்ணாம் ச—தேவ ரிஷிகளுக்கும், நாரத — நாரதனாகிறேன், க்நதர்த வாணாம் — க்நதர்தவாகளுக்கும், சிதரத — சித்திரதனாகிறேன், ஸித்தநாம — அணிமாதிஸித்திபெற்றவாக ளுக்கும், கபில முநி — கபிலமுனியாகிறேன், அஸவாநாம் — குதிரைகளுக்கு, அம்ருதோத்ஸவம் — திருப்பாறகட லமுத்ததிலுண்டான, உச்சைஸஸரவஸம் — உச்சைஸஸரவஸ எனலும் குதிரையாக, மாம் வித்தி — எனனை அறிவாய். க்ஜேநதராணாம் — சிறந்த யானைகளுள், ஐராவதம் — ஐராவதமாகவும் (எனனையறிவாய்), நராணாம் ச — மனிதா களுக்கும், நராதிபம் — அரசனாக (எனனை அறிவாய்), ஆயுதநாம — ஆயுதங்களுக்கு, அஹம் வஜ்ரம் அஸமி — நான் வஜ்ராயுதமாகிறேன், தேநூநாம் — பசுக்களுக்கு, காமதுக் அஸமி — காமதேனு ஆகிறேன், பரஜந — பரஜைகள் உண்டாவதற்குக் காரணமான, கநதர்பப ச அஸமி — மனமதுகைவும் ஆகிறேன், ஸர்ப்பாணாம் — ஒரு தலைப்பாமபுகளில், வாஸுகி. அஸமி — வாஸுகியாகிறேன். நாகநாம் — பலதலைப்பாமபுகளில், அநநத ச அஸமி — அநநதகைவும் இருக்கிறேன், யாதஸாம் — ஜலத்துள் வஸிப்பவாகளுக்கு, வருண அஹம் — நான் வருணனாகி றேன், பிதருணம் — பிதருக்களுக்கு, அாயமா ச அஸமி — அாயமாவாகவுமாகிறேன், ஸம்யமதாம் — தண்டிப்பவா களுக்கு, யம அஹம் — நான் யமனாகிறேன்

27. சீரரசிங் கெமமரததுந தெயவ முனிவாகளிற
 பேரறிவ ஓரதனும் பேசிணுன றுரமருங்
 கநதிருவாக காவலனுன கண்ணா கபிலமுனி
 முநதியலுஞ் சித்தாககு முன.

இங்கு எம்மரததும் — இவவுலகிலுள்ள எல்லா மரத
 துள்ளும், சீர் அரசு—சிறப்புற்ற அரசமரமாகிறேன,
 பேசில—பேசப்புககால, தெயவமுனிவாகளில—தேவரிஷி
 களில, போ அறிவன நாரதனும் நான—பேரறிவாளனான
 நாரதனும் நானே, தார அமரும் கநதிருவா காவலன
 நான—மலை தூரித்த கந்தாவராஜாவான சிதரரதன
 நானே, முநது இயலும் சித்தாககு—பழையவாகளான ஸித்த
 புருஷர்களுக்கு, முன கண ஆர் கபிலமுனி நான—முற
 பட்டவராய, அறிவு நிறைந்தவரான கபிலமுனி நானே.

28. எனனைப் பரிக ளிவற்றி லமுதுதித்த
 முனனைப் பரியாக முற்றுணாநீ—யன்னவகை
 யைரா வதமா வணிகளிறறுக காங்குநராக
 கேரார நராதிபன வெண.

பரிகள இவற்றில—குதிரைகளுக்குள் அமுது உதித்த
 முனனைப் பரியாக — திருப்பாறகடலமுத்ததில் உண்டான
 பழங்குதிரையான உச்சைஸ்ஸரவஸஸாக, எனனை—
 எனனை, நீ—நீ, முற்று உணா—நன்கு உணாவாயாக, அணி
 களிறறுக்கு—அலங்கரிக்கப்பட்ட யானைகளுக்குள், அன்ன
 வகை—முறக்கூறியபடி திருப்பாறகடலமுத்ததில் உதித்த,
 ஐராவதமா — ஐராவதமெனனும் யானையாக (எனனை
 அறிவாய), ஆங்கு—இவவுலகில, நராககு—மனிதர்களுக்குள்,
 ஏர் ஆர் நராதிபன — சிறப்புடைய அரசனாக, எண—
 (எனனை) நினைப்பாயாக

29. வல்லா யுதங்களில வச்சிரநான வணகோவி
 லெல்லாஞ் சுரக்கு மெழிறகோநான—சொல்லாரு
 முறபத்திக் கநதற் பனுநா னுயாகாளச
 சறபத்தில் வாசுகிநான றுன.

வல் ஆயுதங்களில் வலிமைமிகக ஆயுதங்களில், நான் வசசிரம—நான் வஜ்ராயுதமாகிறேன், வண் கோவில—வண்டைமிகக பசுக்களில், எல்லாம் சுரக்கும்—கேட்டதை யெல்லாம் கொடுக்கும், எழில் கோ நான்—அழகிய காம தேனு நானே, சொல ஆரும் உறபத்தி—அனைவராலும் புகழ்ப்படும பரஜோதபத்தியைச் செய்யும், கநதறபனும் நான்—மனமத னும் நானே, உயர் காளச் சறபத்தில்—உயா வுடைய (ஒருதலை) காலசாப்பங்களில், வாசுகி—வாசுகி என னும் பாம்பு, நான் தான்—நானே

30. பனமுகத்து நாகத்துப பணபா ரனநதனன

ரெனமுகத்துக கோவருணன ரேயத்தாக்—கின்

லான பிதுக்கட கரியமா தண்டிப்பார்க

[முகத்தி

கூன மறயமஞ முற்று.

பல முகத்து நாகத்து—பலதலைகளை யுடைய பாம்புக ளுக்குள், பண்பு ஆ — புகுவசசேஷதவம் நிறைந்த, அனநதன நான்—ஆதிசேஷன நானே, தோயத்தாக்கு—ஜலவாஸிகளுக்குள், தொல முகத்து கோ வருணன—அநாதிகாலமாக முக்யதவததையுடைய கடலரசனன வருணன நானே இன முகத்தில் ஆன பிதுக்கடகு—இனிய முக்யததையுடைய பிதருக்களுக்குள், அரியமா — அராமா நானே ஊனமற முற்று தண்டிப்பார்ககு — பக்ஷபாத மிலலாமல அனை வரையும் தண்டிப்பவா களுக்குள், யமனம்—நான் யமனுகிறேன்

26 (அருவத்ததுஸஸாவருக்ஷாணம்) பூஜிக்கத்தக்க மரங்கள் அனைத்துக்குள்ளும் அரசமரமாகிறேன் நான் அரசமரத்தைக் காட்டிலும் பாரிஜாதம் முதலான மரங்கள் பலவகையில் சிறப்புற்றவை யானாலும், புகுவதஸாநநித்யமுள்ளதாகையால் பூஜிக்கத்தக்க அரச மரமே பாரிஜாதம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றது என்று கருத்து (தேவாவ்ஷணம் ச நாரத) தேவரிஷிகளுக்குள் நான் நாரதனுக்கிறேன். ரிஷிபபூதம் 'வேதம்நதரத்தைக் கண்டவா' என னும் பொருளையுடையது தேவராகவும் இருந்து ரிஷியாகவும் ரூபவா

॥ मा ॥ वृक्षाणां पूज्योऽश्वत्थोऽहम् । देवर्षीणां नारदोऽहम् ।
कामधुक् - दिव्या सुरभिः । जननहेतुः कन्दर्पश्चाहमस्मि । सर्पाः—

தேவரிஷி மஹாபூரதம் முதலானவற்றில் பல இடங்களில் பரம விஷ்ணுபுக்தராயிருக்கை முதலான பல பெருமைகள் நாரதருக்குச் சொல்லப்பட்டிருப்பது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது (க₃நத₄ர வாணம் சிதரரத₂) க₃நத₄ரவாசுருகளுள் க₃நத₄ரவராஜனான சிதரரத₂ன நானே. (ஸித₃த₄நாம கபிலோ முநி) ஸித₃த₄ புருஷாருளா கபிலமுனி நானே. முற்பிறவிகளில் செயத புணயத்தின் பயனாகப் பிறந்தது முதல் 1 அணிமா, 2 மஹிமா, 3 க₃ரிமா, 4 லகி₄மா, 5 பராபதி, 6 பராகாமயம், 7 ஐஸ்வாயம், 8 வஸிதவம் எனனும் அஷ்டமாஸித₃தி₄களையுடையவாக ஸித₃த₄ரகள் “ஆதி₃வித₃வான ஸித₃த₄” என்று கபிலா ஆதி₃ஸித₃த₄ராகக் கூறப்படுகிறா — “நிஷிம பரஸூதம் கபிலம் மஹாநதம்” [ஸவே 5-2] என்று உபநிஷத்திலும் “த₃த₃ருஸா கபிலம் ததர வாஸுதே₃வம் ஸநாதம்” [ரா-ப₃ 40-24] [பழமையான வாஸுதே₃வனின் அவதாரமான கபிலமுனியை அங்கு கண்டார்கள்] என்று ஸ்ரீராமாயணத்திலும் இவா எம்பெருமானுடைய அம்சம் என்று கூறப்பட்டது இவரை ஸித₃த₄புருஷராக எடுக்கையாலே, பரஸாராமன முதலானவர்களைப்போலே இவரையும் ஒரு ஜீவனை இடையிட்ட ஆவேசாவதாரம் என்று கொள்ளவேண்டும். 26.

27 (அஸ்வநாம அமருதோத₃ப₄வம் உச்சைஸ்ஸரவஸம் மாம வித₃தி₄) குதிரைகளுக்குள் திருப்பாறகடல்முத்ததிலிருந்து உண்டான உச்சைஸ்ஸரவஸம் எனனும் குதிரையாக என்னை அறிவாயாக, இங்கு அமருத₃ப₄த₃ம் நீரைக் குறிக்கிறது. திருப்பாறகடல் நீரிலிருந்து தோன்றியதன்றோ இக்குதிரை அன்றிக் கே கடையப்படும் நிலையிலிருக்கும் அமுத்ததிலிருந்தே தோன்றியது என்றும் கொள்ளலாம். “அமுதில் வரும் பெண்ணமுது” [பெரியதிரு 6 1-2] என்று பெரிய பிராட்டியாரைக் குறித்தா திருமங்கைமன்னனும் (க₃ஜேந த₃ரானம் அமருதோத₃ப₄வம் ஐராவதம் மாம வித₃தி₄) தி₃க₃ஜங்களுக்குள் திருப்பாறகடல்முத்ததிலின்றும் தோன்றிய ஐராவதமென்னும் யானையாகவும் என்னை அறிவாய “வித₃தி₄ மாம அமருதோத₃ப₄வம்” எனனும் தொடர் மத₄யமணிநயாயத்தாலே முன்னும்பின்னும் அநவயிக்கிறது. திருப்பாறகடல்முத்ததில் பிறந்ததாயிருக்கும் பெருமை இந்த யானைக்கும் குதிரைக்கும் இதிஹாஸ புராணங்களில் படிக்கப்படும் பிறப்பால் வந்த பெருமை. து₃ரவாஸனின் ஸாபத்தாலே

एकशिरसः ; नागाः—बहुशिरसः। यादांसि—जलवासिनः, तेषां
वरुणोऽहम्। दण्डयतां वैवस्वतोऽहम्॥ २६—२९॥

திருப்பாறகடலில் மறைவதற்கு முன்பு இந்த யானை ரத₃ நதரஸாமத் திலிருந்து தோன்றியதாகவும் பிரமாணங்கள் கூறும் தே₂வேந்திரனின் வாஹனமாயிருப்பதையிடும், பிறப்பாலவரும் இந்த ஏற்றத்தை யிடும் கண்ணன் இந்தக் குதிரையையும் யானையையும் தன் அம்ஸமாகச் சொல்லுகிறான் (நரானம் ச நராதீ₄பம்) மனிதர்களுக்குள் தலைவனை அரசனாயிருப்பவன் நானே. மற்ற மனிதர்களுக்குத் தலைவனாயிருப்பதையிட அரசனைத் தன் அம்ஸமாகக் கூறுகிறான் இதை யிட்டே “நாவிஷ்ணு பருதி₃வீபதி” [அரசன் விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் வேறுபடாதவன்] என்னும் வடமொழி நூல் வழக்கு ஏற்பட்டுள்ளது “திருவுடைமன்னரைக் காணில் திருமலைக் கண்டேனே என்னும்” [திருவாய 4-4-8] என்றா நமமாழ்வாரும். 27.

28. (ஆயுத₄நாமஹம் வஜ்ரம்) ஆயுத₄ங்களுக்குள் நான் வஜ்ராயுத₄மாயிருக்கிறேன் இந்த₃ரனுடைய ஆயுத₄மாயிருப்பதை யிட இதற்குச் சிறப்பு. இங்கு ஆயுத₄ங்கள் என்றது பராக்ருதமான ஆயுத₄ங்களையே குறிக்கிறது அபராக்ருதமான ஸு₃த₃ாஸனம் முதலான பரம்புருஷனின் ஆயுத₄ங்களைக் காட்டிலும் த₃தீ₄சி முனிவரின் எலும்பிலிருந்து உண்டான வஜ்ரம் மிகத் தாழ்ந்ததன்றோ. (தே₄நூநாமஸமி காமது₄க) பசுக்களுக்குள் கேட்டதையெல்லாம் கொடுக்கும் காமதே₄நு என்னும் தே₃வலோகப்பசு நானே கேட்டதையெல்லாம் கொடுப்பதாயிருக்கை இதற்கு மற்ற பசுக்களைக் காட்டிலும் சிறப்பு (பரஜநஸாஸமி கந்த₃ாபம்) உலகில் குழந்தைகள் உண்டாவதற்குக் காரணமாயிருக்கும் மனமத₃னும் நானே. மனமத₃னுகுள்ள இந்தச் சிறப்பு என அதீ₄நமே என்று கருத்து அன்றிகே, மனம்தன் குழந்தைகளை உண்டாக்கும்போது, மற்ற ஸமயங்களைக் காட்டிலும் என அம்ஸத்தைச் சிறப்பாகப் பெற்றிருக்கிறான் என்று கருத தாகவுமாம் (ஸாப்பாணம் வாஸுகி அஸமி) ஒருதலைப்பாம்புகளுக்குள் வாஸுகி நானே அடுத்தபடி பலதலைப்பாம்புகளை நாக₃ஸப₃த₃த் தாலே எடுக்கையாலே, இங்கு ஸாப்பஸப₃த₃ம் ஒருதலைப்பாம்புகளைக் குறிக்கிறது. அமுதம் கடைந்தபோது கடைகயிருமிருந்தமை முதலான பெருமைகள் வாஸுகிக்குப் புராணஸித₃த₃மானது, 28.

29. (நாக₃நாம அநந்தஸ அஸமி) பலதலைப்பாம்புகளில் நான் ஆதி₃ஸேஷனாகிறேன். “க₃நத₃ா₃வாபஸரஸஸஸித₃த₃ா

प्रह्लादश्चासि दैत्यानां कालः कलयतामहम्।

मृगाणां च मृगैर्दोऽहं वैनतेयश्च पश्विणाम् । ३० ॥

30. பரஹலாத, மசாஸமி தை, தயாநாம கால கலயதாமஹம்।
மருக, ாணம் ச மருகே, நத, ரோஹம் வைநதேயஸ ச
பக்ஷிணம் ॥

தை, தயாநாம — அஸுராகளுக்குள், ப்ரஹலாத, ச
அஸமி-பரஹலாத, ஸசஷம் ஆகிறேன், கலயதாம - (துன்பம்
விளைக) எண்ணுகிறவர்களுக்குள், கால அஹம் —
(மரணத்ததுன்பத்தை விளைக்கும்) காலனாகிறேன் நான்,
மருக, ாணம்—விலங்குகளுக்குள், மருகே, நத, ர ச அஹம்—
விலங்குரசனாகிற சிங்கமாகிறேன் நான், பக்ஷிணம்—பறவை
களுக்குள், வைநதேய ச—கூரட, டுக்கவும் ஆகிறேன் நான்.

கிந்நரோரக, சாரண ! நான்தம் குணநாம க, ச்சுநதி தேநாநதோய
முசயதே ॥” [வி-பு 2-5 24] [க, நத, டாவாகள், அபஸ்ரஸஸுகள்,
ஸித, டாவாகள், கிந்நராகள், பாம்புகள், சாரணாகள் ஆகிய அனை
வரும் இவருடைய குணங்களின் எல்லையைக் காணுமையால் இவர
அந்நதன் எனப்படுகிறார்] என பது அந்நதஸப, டத்தாலேயே
ஸித, டமான குணசகிறப்பு ஆதி, டேஷன் என்னும் இவருடைய
மற்றொரு திருநாமமும் “சென்றால் குடையாம்” [முதல-திருவ 53]
“நிவாஸயயாஸந” [ஸதோ ர 40] என்கிற பரமாணங்களின்படியே
இவருடைய ஸேஷதவச சிறப்பைக் காட்டுகிறது (வருணோ யாத, ட
ஸாமஹம்) ஜலத்தில் வஸிப்பவர்களுக்குள் நான் வருணனாகிறேன்.
வருணனையும் ஜலத்தில் வஸிப்பவனாகக்கொள்ளும்போது இது
‘நிதத்த, டாரணே ஷஷடி, யாகும் மற்ற ஜலவாஸிகளுக்குத் தலைவனா
யிருக்கை அவனுக்குச் சிறப்பு அன்றிக்கே, ‘யாத, டஸாம்’ என்று ஜல
ஜநதுக்களைமாத்நிரம் குறிப்பதாகக்கொண்டால், இந்த ஆறும் வேற
றுமையை ‘ஸமப, டநத, டஸாமாநயே ஷஷடி, யாகக்கொண்டு ‘அவாக
ளுக்குப் பதியான வருணனாகிறேன் நான்’ என்று பொருள்கொள்ள
வேண்டும் (பிதருணமாயமா சாஸமி) பிதருக்களுக்குள் சிறப்புற்ற
வனான அராயமா ஆகிறேன் நான். ‘பிதருக்களுக்கு ராஜாவாயிருப்பவன
அராயமா’ என்று தாதபாயசநத, டிரிகை (யம் ஸமயமதாமஹம்) தண்டிப்
பவர்களுக்குள் ஸலாயபுதரணன் யமனாகிறேன் நான் தண்டிப்
பவர்களுக்குள் தலைமைபெற்று நிற்பவன் த, டாமராஜனாகிற யமனே
எனப்பது ஸாவலோக பரஸித, டத, டம்.

॥ भा ॥ अनर्थप्रेसुतया गणयतां मध्ये कालः—मृत्युरहम् ॥ ३० ॥

31. தைத்தியரிற் பொன்னன் புதல்வனான றன்னியத்திற்
கோத்தியலுங் காலனான கூற்றுவனான - பார்த்தியலும்
சிங்கநான சேர மிருகத்திற் செல்பறவைக்
கங்கருடன் ருனுநா னங்கு.

தைத்தியரில் - அஸுராகளுக்கும், பொன்னன் புதல்வன்
நான்—ஹிரண்யன் பிள்ளையாகிற பரஹலாத்ந நான்,
தன் இயத்தில்—தன் இதயத்தில், கோத்து இயலும்—(மரண
காலத்தை) எண்ணிக்கொண்டிருந்து செயல்புரியும்,
காலனும் கூற்றுவன் நான்—மரணத்தை விளக்கும் காலன்
நான், மிருகத்தில்—விலங்குகளுக்குள், சேர—அனைத்தை
யும், பார்த்து இயலும்—(தனக்கு அடங்கியதாக) எண்ணித்
தொழில்புரியும், சிங்கம் நான்—சிங்கம் நானே, அங்கு செல்
பறவைக்கு - ஆகாசத்தில் பறக்கும் பறவைகளுக்குள், அம்
கருடன் தானும் நான்—அழகிய கருடனாயிருப்பவனும் நானே.

30 (பரஹலாத்ந சாஸமி தைத்தியநாம அஸுராகளுக்கும்
நான் பரஹலாத்நுகிறேன் “உபமாநமஸேஷானாம் ஸாதுநாம
யஸஸ்தாடபுவத்” [விபு 1-15 156] [எல்லா ஸாதுக்களுக்கும்
எப்போதும் எவன் உபமாநமானானே] என்று ஸாதுக்கள் அனை
வாக்கும் உத்தரஹரணமாயிருக்க பரஹலாத்நுகளுள் சிறப்பு.
(கால கலயதாம் அஹம்) தீங்குவிளைக்க எண்ணுகிறவர்களுக்குள் நான்
காலனுகிறேன் “அஹமேவாடக்ஷய கால” [53] என்று நித்யமாலா
காலத்தவத்தைப்பற்றி மேல் மலோகத்தில் சொல்லவிருக்கிறதாகை
யால், இங்கு காலஸப்தம் அதைக் குறிக்காது யமனைப்பற்றி ஏற
கனவே சொல்லிவிட்டபடியால் காலஸப்தம் அவனையும் குறிக்காது.
ஆகையால் யமனுடைய அதிகாரிகளிலொருவனாய், மரணத்தை
விளைப்பவனாகப் புராணங்களில் பரஸித்தானுள் காலன் எனப்
படுமவனே இங்கு குறிக்கப்படுகிறான் என்று கொள்வதே பொருத்த
மானது ‘கலயதாம்’ எனலும் பதம் பொதுவாக அறிகிறவர்களைக்
குறிப்பதாகக்கொண்டால், அவர்களுக்குள் காலனுக்கு நிரததாரணப்
பொருள் பொருந்தாது, ஆகையால் காலஸப்தத்தின் பொருளையும்
கருத்தில் கொண்டு பாரக்கும்போது, இங்கு ‘கலயதாம்’ என்றது—
தீங்குவிளைக்க எண்ணுகிறவர்களைக் குறிக்கிறது என்றே கொள்ள

पवनः पवतामसि रामश्चसुभृतामहम् ।

इषाणां मकरश्चास्मि स्रोतसामसि जाह्नवी ॥ ३१ ॥

31. பவந பவதாமஸ்மி ராமஸஸுத்ரபுருதாமஹம் ।

ஜ்ஷாணாம் மகரஸசாஸ்மி ஸ்ரோதஸாமஸமி ஜாஹ்நவீ ॥

பவதாம்-அசையுமியலவுடையவற்றுள், பவந அஸமி-காறருகிறேன் நான், ஸஸ்தரபுருதாம்-ஆயுதமேந்தியவர்களுள், அஹம் ராம - நான் (சகரவாததித திருமகனான) ராமனாகிறேன். ஜ்ஷாணாம்-நீரில் வாழும் பெரிய மீனகளுக்கும், மகர ச அஸமி - மகரமீனாகிறேன் நான், ஸ்ரோதஸாம்-ஒடும நதிகளுள், ஜாஹ்நவீ அஸமி-கங்கையாகிறேன் நான்

32. ஓடுமவை தம்மி லுயாபவன னொண்படைசீ

ரீடுடையார் தம்மி லிராமனனா - னீடுவளர்

வண்புனனமீன றம்மின மகரநான யாறுகளில்

நன்புனலசேர் சான்னவியு நான்.

வேண்டும். மரணமாகிற தீங்கை விளைக்க எண்ணுகிறானாகையாலே காலன தீங்குவிளைக்க எண்ணுகிறவர்களுக்குள் தலைமைபெற்றவனாகிறான் மரணத்தைக் காட்டிலும் மேலான தீங்கு இல்லையென்றே! 'கலயதாம்' என்று எண்ணுகிறவர்களைக் கூறுகையாலும் இங்கு காலஸப்தத்தாலே அசேதனமான காலத்தைப் பொருளாக்கக்கொள்ள முடியாது ஆகையால் மரணத்தை விளைக்கும் கூற்றுவனே பொருளாகவேண்டும். (மருகூரணம் ச மருகேந்ததரோஹம்) விலங்குகளுக்கும் விலங்கரசனான சிங்கம் நானே விலங்குகளுக்கு அரசன் என்று காட்டும் மருகேந்ததரஸப்தமே சிங்கத்திற்கு மற்ற விலங்குகளைக் காட்டிலும் சிறப்பைத் தெரிவிக்கிறது. (வைநதேயஸச பக்ஷினம்) பறவைகளுக்குள் கருடனாகிறேன் நான். மற்ற பறவைகளைக் காட்டிலும் மிகுந்த வேகமுள்ளவனாகையாலும், பரம்பொருளான விஷ்ணுவின் வாஹனமாகையாலும், "ஸுபாணோஸி க்ருதமாந" [யஜுஸஸமஹிதை 4 1.42] என்னும் வேதவாக்யத்திலே வேதவடிவானாகக் கூறப்பட்டிருக்கையாலும் விந்தையின் பிள்ளையாகப் பிறந்த கருடனுக்கு மற்ற பறவைகளைக் காட்டிலும் சிறப்பு ஸுபரஸித்தமானது.

॥ भा ॥ पवनम्—गमनस्वभावानां पवनोऽहम् । शस्त्रभृतां
रामोऽहम् । शस्त्रभृत्वमत्र विभूतिः, अर्थान्तराभावात् । आदित्यादयश्च

ஓடும் அவை தமமில்—அசையும் இயல்வுடையவற்றுள்,
உயர் பவனன நான் — சிறப்புற்ற காற்றுகிறேன நான்.
ஒண சீர் படை ஈடு உடையார் தமமில்—ஒளி பொருந்திய
சிறப்புடைய ஆயுதத்தை நன்கு ஏந்தியவர்களுகுள்,
இராமன நான் — (சககரவாததித திருமகனான) இராமன
நானே நீடு வண்புனல வளா மீனதமமில்—நீண்டநாள
கடலநீரில் வளரும் பெரிய மீனகளுககுள் மகரம நான்—
மகர மீன நானே, யாறுகளில்—ஓடும் நதிகளுககுள், நன்
புனல சேர் சாநநவியும் நான் — சிறப்புற்ற நீரையுடைய
கூங்கையும நானே.

31 (பவதாம் பவந அஸம்) அசையும் இயல்வுடையவற்றுள்
காற்றுகிறேன நான், இங்கு 'பவதாம்' எனலும் பதத்திற்கு
"பரஸ்போடநம் து பவநம்" [வைஜயநதி-பாதாள-புரா-66]
என்கிற நிக்ஷணடுவினபடி புடைப்பதாகிற கரியையைப் பொருளாகக்
கொண்டால், புடைப்பவர்களில் காற்று சேராதாகையாலே நிரத்-
தூரணப் பொருள் ஓட்டாது ஆகையால் 'எப்போதும் அசைவதையே
இயல்வாகக் கொண்டவைகளுள்' என்று இப்பதத்திற்குப் பொருள்
கொள்ளப்பட்டது. காற்றினால் உந்தப்பட்டே இவ்வுலகில் பல
பொருள்கள் அசைவதை நாம் பரதயக்ஷமாகக் காண்கின்றோமாகை
யாலே அசைகின்றவற்றுள் காற்றே மிகச்சிறந்தது என்று தேறுகிறது.
(ராம ஸஸ்தரபுருதாம் அஹம்) ஆயுதம் ஏந்தியவர்களுள் நானு
சகரவாததித திருமகனான ராமனாகிறேன பரஸுராமனும் பஸுராமனு
ஒருசேதனை இடையிட்ட அவதாரங்களையாகையாலும், பரஸுராம
னையும் வென்ற ராமனே ஆயுதமேந்தியவர்களில் தலைசிறந்தவன்
என்பது ராவணன் முதலான எண்ணிறந்த அரக்கர்களைக்கொன்றதி
லிருந்தே விளங்குகையாலும், இங்கு ராமஸபதத்தாலே தாஸரதி
ராமனைக் கொள்வதே உசிதம் கண்ணனும் ராமனும் ஒருவரையா
யிருக்க, கண்ணன் ராமனை இங்கு தன் விபூதியாகக் குறிப்பிடுவது
பொருந்தாமோ? எனில், இங்கு ராமனை விபூதியாகக்கொள்ளாமல்,
ஆயுதமேந்தி நிற்கும் தன்மையை விபூதியாகக்கொண்டால்
கீ—85

क्षेत्रज्ञा आत्मत्वेनावस्थितस्य भगवतश्शरीरतया धर्मभूता इति शस्त्रभृत्-
स्थानीयाः ॥ ३१ ॥

सर्गाणामादिरन्तश्च मध्यं चैवाहमर्जुन ! ।

अध्यात्मविद्या विद्यानां वादः प्रवदतामहम् ॥ ३२ ॥

32. ஸர்க்கு, ஸ்ராமாதி, ரந்தஸ்ச மத்யம சைவாஹமாஜுந் !

அத்யாத்மவித்யா வித்யாநாம வாத, பரவத்யதாமஹம் ||

அர்ஜுந — அர்ஜுன ! ஸர்க்கு, ஸ்ராமம் — ஸ்ருஷ்டிக்கப்
படுமவைகளுக்கு, ஆதி, — காரணமான படைப்பவர்களும்,
அந்த:—(கடைசியில் அவற்றை) அழிப்பவர்களும், மத்யம

பொருந்திவிடும் இப்படிக்கொண்டால் ரீதிபுங்கும ஏற்படுகிறதே
எனில் ஆதிதயன (21), சங்கரன (22) முதலான ஜீவர்களும்
தமக்கு ஆத்மாவாயிருக்கும் பரம்பருஷனுக்கு ஸரீரமாயிருந்துகொண்டு
அவனைவிட்டுப் பிரியாத பரகாரமாய் (தூமமாய்) இருப்பவர்களாகை
யாலேயே எம்பெருமானுக்கு விபூதியாக இவ்வு சொல்லப்படுகிறார்கள்
எம்பெருமானுடைய பரகாரமான ஸைதர்ப்புருததவம் (ஆயுதமேந்தி
நிற்கும் தன்மை) போன்றவர்களே அவர்கள். ஆகையாலே ரீதி
புங்கும இல்லை சில இடங்களில் நிராததாரணப்பொருளும், சில
இடங்களில் ஸம்பந்தஸாமானயப் பொருளும் கொள்வதுபோலே
இவ்விதத்திலும் “ஆதிதயாநாமஹம் விஷ்ணு” (21) “வருஷணீ
நாம வாஸுதேவோஸமி” (37) என்றவிடங்களிலும் விபூதியாக
எடுக்கப்படுமவன் இவனுடைய மறேருவதாரமேயாகையாலே, அவ
வவதாரத்தின் தனிப்பெருமை விபூதியாகக் கொள்ளப்படுகிறது.
இப்படி முக்யேத்யுமாதரமேயாகையாலே விரோத்யுமில்லை
(ஜ்ஷாணம் மகரஸாஸமி) நீரில் வாழும் பெரிய மீன்களுக்குள்
நான் மகரமீனாகிறேன். மகரமீன் மீன்களுக்கு அரசன் எனப்பது சிறப்பு
(ஸரோதஸாமஸமி ஜாஹநவீ) ஓடும் நதிக்குள்ளுள் கங்கை
யாகிறேன் நான். சதுாமுக்யுன கையில் கமண்டலத்தில் தூமஜலமா
யிருந்து, சதுப்புஜான எம்பெருமான திரிவிசுவரூப வளநதபோது
அவன் திருவடி விளக்கப் பயன்பட்டு, விஷ்ணுவின் பாதத்திலிருந்து
உண்டானதென்று புகழ்பெற்றதாயிருக்கை, சங்கரன் சடையில்
தங்கியதாயிருக்கை, மூவுலகங்களிலும் பெருஞ்சை, கங்கை கங்கை
யென்ற வாசகத்தாலே கடுவினை களைநதிடுகை முதலான பெருமைகள்
மற்ற நதிக்களைக்காட்டிலும் கங்கைக்குள்ள தனிச் சிறப்புகள் 31

ச — இடையில் (அவற்றை) ரக்ஷிப்பவர்களும், அஹம் ஏவ — நானே, வித்யாநாம — வித்யையைக்கொள்ளு, அத்யாதம வித்யா — (ஆதம பரமாதமாகக்களைப் பற்றிய அறிவை உணராததும்) அத்யாதமவித்யை, அஹம் ஏவ — நானே. பரவத்யாதம் — (ஜலபம், விதணடை, வாதம் என்று மூவகைப்பட்ட) வாதங்களைப் புரிபவர்களுடைய (வாத வகைகளுள்), அஹம் — நான், வாத — (ததவநிரணயத்தின் பொருட்டு ஏற்பட்ட) வாதமாகின்றேன்.

33. உண்டா மவற்றுக் குளவாதி யநதநடு

கண்டாயே பாததாநான காணிதுதான் — கொண்டாடு மேலானம் விததைநான விததைகளில் வாதநான தூலாகருந தாக்கியிற றுப்பு,

பார்த்தா — குந்தீபுதரனே!, உண்டாமவற்றுக்கு உள — உண்டாகின்ற பொருள்களுக்கு அமைந்த, ஆதி — காரணமான படைப்பவாசனும், அநதம் — (அவற்றை) அழிப்பவர்களும், நடு — இடையில் (அவற்றை) ரக்ஷிப்பவர்களும், நானகண்டாயே — நானேயென்பதை அறிவாயாக, விததைகளில் — வித்யைகளுக்கொள்ளு, கொண்டாடும் மேல ஆன்மவிததை இதுதான் — (ஜ்ஞானிகள்) கொண்டாடுகின்ற மேலான, (ஆதம பரமாதமாகக்களைப் பற்றிய) ஆதமவித்யையாகிற இவவித்யைதான், நானகாண — நானேயாகின்றேன் துப்பு — வலிமையுடைய வாதிக்கையும், தூலாக்கும் — பஞ்சபோல பறக்கடிக்கும், தாக்கியிற — (ஜலபம், விதணடை, வாதம் என்ற மூன்று வகைப்பட்ட வாதங்களைப் புரியும்) தாக்கியிற வாதவகைகளுள், வாதம் நான் — (ததவநிரணயத்தின் பொருட்டு ஏற்பட்ட) வாதம் நானே

32 (ஸாகக்ஷாணம் ஆதி அநதஸ ச மத்யம் ச அஹமேவ) படைக்கப்படும் பொருள்களை முதலில் படைப்பவர்களும், கடைசியில் அழிப்பவர்களும், நடுவில் ரக்ஷிப்பவர்களும் நானே. ஸாகக்ஷாணமத்யம் மற்ற இடங்களிறபோலே ஸருஷ்டியையே குறிப்பதாகில், 'அதற்கு முதல், கடை, நடு நானே' என்பது பொருளற்றதாகையால், "ஸருஜ

॥ भा ॥ सृज्यन्त इति सर्गाः, तेषाम् आदिः—कारणम्;
सर्वदा सृज्यमानानां सर्वेषां प्राणिनां तत्रतत्र सृष्टारोऽहमेवेत्यर्थः।
तथाऽन्तः—सर्वदा संहियमाणानां तत्रतत्र संहतारोऽप्यहमेव। तथा

யாத் இதி ஸாகக்ஷா ” எனனும் காமணியுதபத்தியாலே ஸாகக்ஷ
ஸப்தம் படைக்கப்படுமவற்றைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேணும்.
அவற்றுக்கு “முதல கடை நடு” என்று அவற்றின் அவயவவிறேஷம்
மூதலியவற்றைக் குறிப்பதாகக் கொண்டால், அவற்றைக் காட்டிலும்
வேறுபடாமையால் நிரத்யதாரணம் முதலான பொருள்கள் பொருந்
தாது. “அஹமேவாக்ஷய கால” என்று அடுத்த ஸலோகத்தில்
(33) காலத்தைச் சொல்லப்போகிறதாகையால் இங்கு ‘முதல கடை நடு’
என்று காலத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதும் பொருந்தாது
“உத்புஷஸ பூஷியதாம்” (34) என்று உத்பத்திகரியையைத்
தனியே சொல்லப்போகிறபடியால், ஆதிமுதலானவை உத்பத்தி
கரியை முதலானவற்றைக் குறிக்கமுடியாது ஸாவேஸவரனுடைய
ஸருஷ்டி ஸத்தி ஸம்ஹார காரணதவமே இங்கு கூறப்படுவதாகக்
கொள்ளலாமெனில், “அஹமாத்ஸஸ மத்யம் ச பூதநாம அநத்
ஏவ ச” (20) என்று இந்தப் பிரகரணத்தின் தொடக்கத்திலேயே அதைச்
சொல்லிவிட்டபடியால் மறுபடியும் அதைச் சொல்லவேண்டியதில்லை.
அதையே பொதுவாக இங்கு நிக்மனம்செய்கிறது எனில் இதற்கு
மேலும் பல ஸ்லோகங்கள் இருக்கையாலே இதை நிக்மநவாக்யம்
என்பதும் பொருந்தாது ஆகையால், உலகில் படைக்கப்படும
பொருள்களையெல்லாம் முதலில் படைப்பவர்களாகவும், கடைசியில்
அழிப்பவர்களாகவும், நடுவில் ரக்ஷிப்பவர்களாகவும் உள்ளவர்களையே
இந்தப் பத்யங்கள் லக்ஷணையாலே காட்டுகின்றன என்று கொள்வதே
பொருந்தும் அந்த ஸருஷ்டிஸத்தி லயகாரணங்களில் உபாதான
காரணம் “யச்சாபி ஸாவபூதநாம பீஜம் தத்யஹம்” (39) என்று
மேலே சொல்லப்படவிருக்கிறதாகையால், இங்கு ஸருஷ்டிஸத்தி
ஸம்ஹாரங்களுக்கு நிமித்தகாரணமாயிருப்பவர்களைக் கூறுவதே
பொருந்தும் அதிலும் ‘ஸாகக்ஷாணம்’ என்று படைக்கப்படும
பொருள்களைப் பொதுவாகக் கூறுகையால், எல்லாக் காலத்திலும்
படைத்து அழித்து அளிக்கப்படும எல்லா பராணிகளுக்கும் ஆங்
காங்கு படைப்பவர்களாகவும், அழிப்பவர்களாகவும், ரக்ஷிப்பவர்க
ளாகவும் இருப்பவர்களை ‘ஆதி, அநத், மத்யம்’ எனனும்
மூன்று பத்யங்களும் முறையே குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருந்தும்.
(அத்யாதம் வித்யா வித்யாநாம்) வித்யைகளுக்குள் ஜீவ

च मध्यं पालनम्; सर्वदा पाल्यमानानां पालयितारश्चाहमेवेत्यर्थः।
जलरवितण्डादि कुर्वतां तत्त्वनिर्णयाय प्रवृत्तो वादो यस्सोऽहम् ॥ ३२ ॥

अक्षराणामकारोऽस्मि द्वन्द्वसामासिकस्य च।

अहमेवाक्षयः कालः धाताऽहं विश्वतोमुखः ॥ ३३ ॥

33. அக்ஷராணாமகாரோஸமி த்,வநத்,வஸ்ஸாமாஸிகஸ்ய ச।
அஹமேவாக்ஷய. கால த,ாதாஹம் விஸ்வதோமுக, ॥

அக்ஷராணம்—எழுத்துக்களுக்கான, அகார அஸமி—
(நான்) அகாரம் ஆகிறேன், ஸாமாஸிகஸ்ய ச—ஸமாஸ
ஸமூஹத்தினுள்ளும், த்,வநத்,வ. அஸமி—த,வநத்,வஸமாஸ

பரமாதமாககளின் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய உண்மையைக் கூறும்
அத்யாத்மவித்யை நானே. சொல்லப்படும் விஷயத்தாலும், இதற்குத்
தலைசிறந்த மோக்ஷமே பூலமாகக் கிடைக்கையாலும் மற்ற வித்யை
களைக் காட்டிலும் சிறப்பு வெளிப்படை. (வாத, பரவத்யாதம் அஹம்)
தாக்கம் புரியும் தாக்ககிகாக்கள் செய்யும் தாக்கவாத்யங்களுக்குள் ததவ
நிரணயத்துக்காக ஏற்பட்ட வாத்யமாகிறேன் நான். தாக்கவாத்யங்கள்
பின்வருமாறு பலவகைப்படும். 1. ஜலபம் — வாதியோ அல்லது
பிரதிவாதியோ தன பக்ஷத்திற்கு ஸாத்யங்களையும், எதிரிபக்ஷத்திற்கு
தேய்யங்களையும் சொல்லித் தான் வெற்றியடையவேண்டும் என்னும்
விருப்பத்துடன் செய்யும் சொற்போருக்கு ஜலபம் என்று பெயர்.
2 விதண்டூ—தன பக்ஷத்தை ஸாத்யபிக்கமுயலாமல், எதிரிபக்ஷத்
திற்குக் குற்றத்தையே கூறும் வாத்யம் விதண்டூ எனப்படும்.
3 சூலம் — எதிரி கருதாத விஷயத்தை அவனுடைய வார்த்தைக்குப்
பொருளாக ஏறிட்டு வாத்யம்செய்வது சூலம் எனப்படும் 4. வாத்யம் —
வாத்யபிரதிவாத்யபக்ஷங்களில் எதிலும் பக்ஷபாத்மில்லாமல்,
'உண்மையை அறிவேண்டும்' என்னும் ஒரே நோக்குடன் செய்யப்
படும் ஆராய்ச்சிக்கு வாத்யம் என்று பெயர். இப்படிப் பலவகைப்பட்ட
தர்க்கவாத்யங்களுள், உண்மையை நிரணயிப்பதற்காக ஏற்பட்டதாகை
யாலே சிறப்புற்றதான் வாத்யம் எனனுடைய அம்சமாகும் என்று
கருத்து. ஜலபம் முதலானவற்றினால் தாற்காலிகப் புகழ் முதலான
அலப்பலங்களை யுடையலாம்; உண்மையறிவதற்காகச் செய்யப்
படும் வாத்யமோ எனில், மோக்ஷபாயநதமான நிரந்தரபூலன்களைக்
கொடுக்கவல்லதாகையாலே அவற்றைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றது
என்பது வெளிப்படை (அாஜுந) வெள்ளை மனத்தினனாகையாலே
இவ்வரும் பொருள்களை உனக்கு நான் கூறுகிறேன் என்று கருத்து. 32.

மாகிறேன அகைய கால்—அழிவற்ற காலம், அஹம் ஏவ—நானே, விஸ்வதோமுக, —நாலு புறமும் முகங்களை யுடையவனாய், தாதா—(அண்டத்தினுள்ளிருக்கும் பொருள்களைப்) படைப்பவனான நானமுகனும், அஹம்—நானே

34. சந்தமா ரகசரங்கட் சார வகாரநான்

தொந்தநான சொறசேர்த்திச் சொல்லிடத்தி—லந்தமி காலமுநான றுனே கலைசோ சதுமுகனாய் [லாக மேலவனான தாதாநான் மிககு.

சந்தம் ஆ அகசரங்கள் — வேதத்திலே பெருமை பெற்ற எழுத்தகசரங்களுக்குள், சார அகாரம் நான்—(அவற்றுக்கு மூலகாரணமாகையாலே) ஸாரமான அகாரம் நானே சொறசேர்த்திச் சொல்லிடத்தில் — சொறகளின் சோத்தியைச் சொல்லும் ஸமாஸங்களுக்குள், தொந்தம்— துவந்தவஸமாஸம், நான்—நானே, அந்தம் இலா— அழிவிலலாத, காலமும்—காலமும், நான் தானே— நானேயாவேன சதுமுகனாய் — நாலு முகத்தையுடையவனாய், மிக்கு மேல் அவனும்—(ஜீவர்கள் அனைவர்களுளும்) மிக உயர்ந்தவனான, கலை சோ—ஸரஸ்வதியோடு கூடிய, தாதா—படைப்புகூடவுள், நான்—நானே

33. (அக்ஷராணம் அகாரோ஽ஸமி) எழுத்துக்களுக்குள் அகாரமாகிறேன நான். “அகாரோ வை ஸாவாவாக, ஸைஷா ஸபாஸோஷம்பிர வயஜயமானா பூஹவீ நானாருபா பூவதி” [

] [அகாரமே எல்லா வாகும் ஆகிறது, அதற்கைய இவ்வகாரம் ‘ஸபாஸம்’ எனப்படும் (‘க’முதல் ‘ம’வரையிலுள்ள இருபத்தைந்து) எழுத்துக்களாலும், ‘ஹஷமா’ எனப்படும் (ஸஷஸஹ எனனும் நாலு) எழுத்துக்களாலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டு பலவாகவும் பல உருவங்களை யுடையதாகவும் ஆகிறது.] என்று அகாரம் மற்ற எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணமாகின்றது என்று உபநிஷத்திலேயே தெளிவாகக் காட்டப்பட்டது “யத்யவேதாந் தெள ஸவர பரோகதோ வேதாநதே ச பரதிஷ்டித | தஸய பரகருதி லீநஸய ய பரஸஸ மஹேஸவர.||” [தை நா-10-24] [வேதத்தின் ஆதீயிலும் முடிவிலும் ஓதப்படுவதாய், தனக்கு மூலகாரணமான அகாரத்தில் ஓடுங்கியதான ஓங்காரத்துக்கு எவன பொருளோ அவனே ஸாவேஸ்வரன்] என்று நாராயணவல்லியும் இதையே காட்டிற்று. இதனாலேயே மற்றோ உபநிஷத்தும் “அ இதி பூரஹம்”

॥ सा ॥ अक्षराणां मध्ये * अक्षराणि वै सर्वा वाक् इति श्रुति-
निद्रस्वर्वर्णानां प्रकृतिरक्षराऽह्य । सामासिकः—समामसमूहः, तस्य

[புஹயநச] [சொற்களுக்கு மூலகாரணமான அகாரமே பொருள்க
ளுக்கு மூலகாரணமான பரஹமமாகிறது] என ஒதிறு இத்தையே
திருவள்ளுவரும் தம் திருக்குறளில் முதற்பாட்டில் “அகரமுதல எழுத
தெல்லாம ஆதிபகவன முதறநே உலகு” என்று பாடினா இப்படி எல்லா
எழுத்துக்களுக்கும் மூலகாரணமாயிருக்கும் சிறப்பையிட்டு ஸாமவ்ஜகூத
காரணனான எம்பெருமான ‘அக்ஷரங்களில் அகாரம் நானே’ என
கிறான் (தவநதவஸஸாமாஸ்கஸய ச) ஸமாஸஸமூஹங்களுக்குள்
தவநதவஸஸாமாஸமாகிறேன் நான் நிராதாரணப்பொருளுக்கு
உறுப்பாகப் பல வஸ்துக்கள் வித்திதூக்கவேண்டுகையாலே “ஸாமா
ஸிகஸய” எனனும் பதத்தில பரதயயம் ஸமூஹாததத்தில
வநதிபபதாக்ககொண்டு ‘ஸமாஸஸமூஹம்’ என்று பொருள்
உரைக்கப்பட்டது ஸமாஸங்களுள் ‘உபநதி’ (நதிகு அருகில்)
முதலானவற்றில வரும் அவயயிபாவஸமாஸம் (உப முதலான) முதல
பதத்தின் பொருளை முக்யமாகக்கொண்டது இதையே “பூவ
பதாராதத பரதாரதம் அவயயிபாவ ஸமாஸம்” என்று வையாகரணா
வழங்குவா “ராஜபுருஷ” [ராஜாவின ஆள்] முதலான இடங்களில்
வரும் ததபுருஷஸமாஸம் இரண்டாவது பதத்தின் பொருளையும்,
“கலயாண குணகண” [நறுகுண முடையவன்] முதலான இடங்களில்
வரும் புஹுவீஹி ஸமாஸம் இரண்டிலும் வேறுபட்டதொரு பதத்
தின் பொருளையும் முக்யமாகக்கொண்டவை இதையே “உததர
பதாராததபரதாரதம் ததபுருஷஸமாஸம்” “அநயபதாராததபரதார
தம் புஹுவீஹி ஸமாஸம்” என்று வையாகரணா வழங்குவா “ராம
லக்ஷ்மணௌ” [ராமனும் லக்ஷ்மணனும்] முதலான இடங்களில்
வரும் தவநதவஸஸமாஸம் இரண்டு பதங்களின் பொருளையும்
முக்யமாகக்கொண்டது இதையே “உபயபதாராததபரதாரதம்
தவநதவஸஸமாஸம்” என்று வையாகரணா வழங்குவா இவ்வண்ண
மாக இரண்டு பதப் பொருளுக்கும் முக்யதவத்தைக் கொண்டி
ருக்கையாகிற் சிறப்பையிட்டு “ஸமாஸங்களுள் நான் தவநதவ
ஸமாஸமாகிறேன்” என்கிறான் கண்ணன் (அஹமேவாக்ஷய கால)
அழிவற்ற காலம் நானேயாகிறேன் “கலாமுஹூததா காஷ்டாஸச
அஹோராதாஸச ஸாவா” [தைநா 1-8] “கலாமுஹூததாதி
மயஸச கால” [வி-பு 4-1-84] என்று வருதி ஸமருதி களில்
கூறப்பட்ட கலை, முஹூததம், காஷ்டை, பகல, இரவு முதலான
லோகக்ஷய ஹேதுக்களான பல அவயவங்களை உடையதாயிருந்தபோதி
லும் காலமானது ஸவருபத்திலே ஆதியநதமற்றதாகையாலே
‘அக்ஷய’ (அழிவற்றது) என்று விடுஷிக்கப்படுகிறது.
‘அநாதியபகுவா கால நானதோஸய தவிஜ விதயதே’ [வி-பு
1 2 26] [அநதனரே] சிறப்பும் ககதான காலம் ஆதியும் அநத
மும் அற்றது] “காலோஸமி லோகக்ஷயகருத பரவருதத நானதோந

मृत्युस्सर्वहरश्चाहम् उद्भवश्च भविष्यताम् ।

कीर्तिश्रीर्वाच नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः क्षमा ॥ ३४ ॥

34 மருதயுஸஸாவஹரஸசாஹம் உத்பவஸச பவிஷ்யதாம் ।

கீததிஸஸ்ரீவாகச நாரீணம் ஸம்ருதிர்மேதா தருதி:

க்ஷமா ॥

ஸர்வஹர — அனைவரது உயிரையும் அபஹரிக்கும், ம்ருதயு ச அஹம் — மருதயுவும் நானே, பவிஷ்யதாம் — உண்டாகின்ற பொருள்களுக்கு, உத்பவஸ — உத்பத்தியாகிற கரியையும், அஹம் — நானே, நாரீணம் — பெண்களுக்குள், ஸ்ரீ — (தலைமை பெற்றவளான) ஸ்ரீதேவியும், கீர்த்தி — கீர்த்திதேவியும் வாக — வாகுதேவியும், ஸம்ருதி: — ஸமருதி தேவியும், மேதா — மேதாதேவியும், தருதி: — தருதி தேவியும், க்ஷமா ச — க்ஷமாதேவியும், அஹம் — நானே.

35. கண்பாரா தெலலாங் கவாநதுண்ணுங் கூறறநா

னெண்பாங்கி லாமவற்றுக் குறபவநான — பெண்பாலில்

கீதத்திரு வாகுக் கிளாநினைவு மேதையுடன்

சீர்த்திருதி நானபொறைநான் றோ.

கண்பாராது — இரக்கமில்லாமல், எல்லாம் கவர்ந்து உண்ணும் கூறறம் — எல்லாவுயிராகளையும் கவாநது கைக கொள்ளும் மருதயு நானே, ஒண் பாங்கில் ஆமவற்றுக்கு — அழகிய அமைப்புடன் உண்டாகின்ற பொருள்களுக்கு, உறபவம் — உத்பத்திகரியை, நான் — நானே, பெண்பாலில் — ஸ்தரீகளுள், திரு — ஸ்ரீதேவியும், கீர்த்தி — கீர்த்தி தேவியும், வாக்கு — வாகுதேவியும், கிளர் நினைவு — கிளாந தெழும நினைவுக்கு அபிமானிநியான ஸமருதிதேவியும், மேதையுடன் — மேதாதேவியும், சீர் திருதி — சீரமைமிகக தருதிதேவியும், நான் — நானே, பொறை — பொறுமைக்கு அபிமானிநியான க்ஷமை எனப்படும பூதேவியும், நான் — நானே, தேர் — (இதனைத்) தெரிநது கொள்வாயாக.

॥ भा ॥ सर्वप्राणहरो मृत्युश्चाहम् । उत्पत्त्यमानानामुद्भवार्हः

34 (மருதயுஸ்ஸாவஹரஸ்சாஹம்) அனைவரது பிராணன்களையும் எடுத்துச் செல்லும் மருதயுவும் நானே இருப்பதென்பதாவது ஸ்லோகத்தில் “யமஸ்ஸம்யமதாமஹம்” என்று காமாநு துணைமாக துணைத் துணையளிக் கும் துாமராஜாவான யமன் சொல்லப்பட்டான முப்பதாவது ஸ்லோகத்தில் “கால கலயதாமஹம்” என்று ஒவ்வொரு வனுக்கும் எப்போது மரணம் ஏற்படும் என்று அறு தியீட்டு மரணத்தை வினைக்கும் காலன் சொல்லப்பட்டான இவன் யமனுடைய வேலையாட்களில் ஒருவன் இப்படி இருவரைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டபடியால் “ஸ்வஹர மருதயு” என்று இங்கு சொல்லப்படுபவன் யமனுடைய மற்றொரு வேலையாளாய் அனைவரது உயிர்களையும் எடுத்துச் செல்பவன் எனறே கொள்ளவேண்டும். “பரளயகாலத்தில் அனைவரையும் அழிக்கும் ஈசுவரன் இங்கு மருதயு எனப்படுகிறான்” என்று சிலா உரையிடுவது அஸ்வரஸமானது இருப்பதாவது ஸ்லோகத்தில் தான் ஸாவஸம்ஹார காரணமாவதைச் சொல்லி விட்டானன்றோ அடுத்தபடி ‘உத்யுபய’ என்று உத்பத்தியைக் கூறப்போகிறதாய்கையாலே இங்கு அதையொட்டிப் படிக்கப்படும் மருதயு மரணத்தைக் குறிக்கும் என்றாகள சிலா. ‘ஸாவஹர’ என்று விசேஷணமிட்டிருப்பது அப்போது தேவையற்றதாகும் ஆகையால் யமபுட்னன் மருதயுவைப் பொருளாகக் கொள்வதே தக்கது (உத்யுபயஸ்ச படிஷ்யதாம்) உண்டாகின்ற பொருள்களுக்கு உத்பத்தியாகிற கரியையும் நானே உத்யுபயஸ்பத்யம் உத்பத்திரூபமான கரியையையே ஸ்வரஸமாகக் குறிக்கும் உத்பத்தி ஸத்தாநம் முதலானவையும், நிமித்தம், உபாத்நாநம் முதலான காரணங்களும் 32, 39 ஸ்லோகங்களில் கூறப்படுகிறபடியால் இங்கு ‘உத்யுபய’ ஸபத்யம் உத்பத்திகரியையைக் குறிப்பதே உசிதம். (நாரீணம் ஸ்ரீ கீர்த்தி வாக ஸமருத் மேத்யா த்யுதி ஷுமாசஅஹம்) பெண்களுக்கும் செல்வத்துக்கு அதிதேவதையான ஸ்ரீதேவியும், புகழ், வாக், நினைவு, பேரறிவு, தையம், பொறுமை ஆகியவற்றுக்கு முறையே அதிதேவதைகளான கீர்த்திதேவியும், வாக்யதேவியும், ஸமருத்திதேவியும், மேத்யாதேவியும், த்யுதிதேவியும், ஷுமாதேவியும் நானே ‘கீர்த்தி’ முதலானவற்றை அநதநத குணங்களாகவே கொள்ளக்கூடாதோ, அப்படியன்றோ பரஸித்யதி இருக்கிறது? எனில் இந்த குணங்கள் புருஷர்களிடமும் காணப்படுகையாலே இங்கு குணங்களைப் பொருளாகக் கொண்டால் ‘நாரீணம்’ என்று விசேஷித்திருப்பது பொருந்தாது இங்கு

कर्म चाहम् । श्रीरहम् नारीणां ; कीर्तिश्चाहम् ; वाक् चाहम् ; स्मृति-
श्चाहम् ; मेधा चाहम् ; धृतिश्चाहम् ; क्षमा चाहम् ॥ ३४ ॥

‘நாரீணாம்’ எனனும் ஸப்தத்ததுக்கு ஸதீலிங்கம்மாமிருக்கும் பொருள் களுக்குள் என்று பொருள்கொண்டு கீர்த்தி முதலான குணங் களையே குறிப்பதாகக் கொள்ளலாமே? எனில் நாரீ ஸப்தத்ததுக்கு ஸதீரிகளே முடியாததும் செல்வம் முதலானவற்றுக்கு அதி தேவதைகளாக ஸ்ரீதேவி, கூமாதேவி, வாகுதேவி முதலான ஸதீதேவதைகளை ஸாஸ்தரங்கள் படிக்கின்றன. இப்படி ‘ஸதீ’ களுக்கிடையே’ என்று முக்யப் பொருளையே கொள்ள இடம் இருக் கும்போது ‘ஸதீலிங்கத்தையுடைய பொருள்களுக்கிடையே’ என்ற அமுக்யப் பொருளைக்கொள்வது உசிதமன்று இங்கு ஸ்ரீ, கூமா என்று ஸ்ரீபூமிதேவிகளை எடுத்திருக்கையால் கீர்த்தி முதலான ஸப்தங்களால் பரம்பதத்தில் அநதந்த குணங்களுக்கு அபி மாணினிகளாய விளங்கும் பரம்பருஷபதனிகள் குறிக்கப்படுகின்றனர் என்று விளங்குகிறது “தேவி! தவாமநு நீளயா ஸஹ மஹீ தேவ்யஸ ஸஹஸரம் ததா” [ஸ்ரீகுண 26] என்று ஸ்ரீபராஸர பட்டரும் பரம்பதத்தில் ஸ்ரீதேவிகுப் பரிகரங்களாய அளவற்ற தேவிமார இருப்பதாக எடுத்தாரன்றோ. இவர்கள் அனைவருக்கும் ஸ்ரீதேவியே தலைவி எனப்பது ஸ்ரீஸூகதத்தில் “ஈஸ்வரீம் ஸாவ பூதாநாம்” என்று வேதத்திலேயே படிக்கப்பட்டிருக்கையாலும், ஸ்ரீராமாயணம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலான உபபுருஷணங்களி லும் இது பரஸிததமாய்கையாலும் இங்கு “கீர்த்தி ஸ்ரீ” என்று படித்திருந்தபோதிலும், அர்த்த கரமத்தைமிட்டுப் பாட்கரமத்தை மாற்றி ஸ்ரீதேவியை முதலில் வைத்தார் ஸ்ரீபுஷ்யகாரா. “தஸ்ய பூராயாஸு திஸருஷு ஹீஸ்ரீகீர்த்தயுபமாஸு ச” [ரா-புரா 15-21] என்று துஸரதனுடைய பதனிகள் மூவருக்கும் ஹீ, ஸ்ரீ, கீர்த்தி எனனும் மூன்று தேவிகளை உபமானமாகச் சொன்னா வாலமீகி ஸ்ரீபூமிநீளாதேவிகள் என்று சோததுக் கூறப்படுபவர்களும், புருஷஸூகதத்திலும் நீளாஸூகதத்திலும் விஷ்ணுபதனிகளாகக் குறிக்கப்படுபவாகளுமான தேவியா மூவருமே வாலமீகியால் ஹீ ஸ்ரீ கீர்த்தி ஸப்தங்களால் குறிக்கப்படுகிறார்கள் என்று கொள்வது பொருத்தமானது ‘ஹீ ஸ்ரீ’ எனனும் பதங்கள புருஷஸூகதத் தில் “ஹீஸச தே லக்ஷமீஸச பதநயௌ” என்று குறிக்கப்பட்ட பூமிதேவியையும் லக்ஷமீதேவியையுமே குறிக்கின்றன எனப்பது வெளிப்படை. ‘கருதவதீ ஆதிபதயை பயஸவதீ’ என்று நெய்,

बृहत्साम तथा साम्नां गायत्री छन्दसामहम् ।

मासानां मार्गशीर्षोऽहमृतूनां कुसुमाकरः ॥ ३५ ॥

35. பருஹதஸாம் தத்₂ ஸாம்நாம் க்யாயதரீ ச₂நத₃ஸாம்ஹம் ।

மாஸாநாம் மாகக₃ஸீரஷோஹம் ருத்ராநாம்

குஸுமாகர: ॥

தத்₂ — அவவண்ணமே, ஸாம்நாம் — ஸாம்ங்களில், பருஹதஸாம் — பருஹதஸாம்ம (நானே), ச₂நத₃ஸாம் — ச₂நத₃ஸஸுககளுககுள, க்யாயதரீ அஹம் — க்யாயதரீச ச₂நத₃ஸஸு நானே, மாஸாநாம் — மாதங்களுககுள, மாகக₃ஸீர்ஷ. அஹம் — மாககழி நானே, ருத்ராநாம் — ருதுககளுககுள, குஸுமாகர: — வஸநதருது (நானே),

பால், ஆதி₄பதயம் முதலானவற்றை உண்டாக்குகிறவளாகவும், “த₂ருவா தி₃ஸாம்” என்று புருஷகாரம் செய்பவர்களில் நிலையான வளாகவும், ‘அகே₄ரா’ என்று மிகக் குளிராத தன்மையுடையவ ளாகவும் நீளாஸுகத்ததில் பல வகையான புகழ்களுக்கு இருப்பிட மாகக் காட்டப்பட்படுகுகும் நீளாதே₃வியே வாலமீகியினால் கீததி ஸப₃த₃ததால் குறிககப்படுகிறுள் என்று எளிதில் உணரலாம் கருஷ்ணவதாரத்தில் நபபினைப பிராட்டியாக அவதரித்த இந்த நீளாதே₃விககே பராத₄ந்யமாகையாலே, கண்ணன அவகை க கீததிஸ₃ப₃த₃ததாலே முதலிலிடடுப பேசுகிறுன என்றும் கொள்ள லாம் ஸ்ரீபூ₄மிதே₃விககைக் காட்டிலும், இந்த நீளாதே₃விககுளள பலவிதமான குணசகிறப்பைக் கருத்தில் கொண்டு நம்மாழ்வாரும், “குழற்கோவலர் மடப்பாவையும் மணமகரும் திருவும்” [திரு விருத்தம் 3] “பினைகொல நிலமாமகன்கொல திருமகன்கொல பிறநதிட்டாள” [திருவாய் 6-5-10] என்று இவகை மூவரிலும் முத லில் படித்தாரனறே வாக₃தே₃வி எனபவள ஹயக₃ரீவரின பதனி எனபது இதிறாஸ புராண பரஸித₃த₄ம் பிரமனின பதனியான் ஸரஸ்வதியும் இவளுடைய அம்ஸமானவளே. இவவிஷயங்கன விஷ்ணுசித்தவிஜயத்திலும் முதலத்தியாயம் இரண்டாம் ப₄ாக₃ததில் (1018 to 1025 பகஙகளில்) விவரிக்கப்படடன. “க்ஷமயா பருதி₃வீ ஸம்” [ரா-ப₃ா 1-18] என்று வாலமீகியால் பொறுமைககு உத்₃ா ஹரணமாகப போற்றபபெற்றவளாய, உலகிலும், ஸாஸ்தரங்களிலும் க்ஷமாதே₃வியெனறே அழைக்கப்படுபவளான பூ₄தே₃வியே கடைசியில் எடுக்கப்படும் க்ஷமாதே₃வி எனபது தெளிவு.

॥ भा ॥ साम्नां बृहत्सामाहम् । छन्दसां गायत्र्यहम् । कुसु
माकरः- वसन्तः ॥ ३५ ॥

36. சாமங் களிறபெரிய சாமநான சந்தத்திற
சேமஞ்செய காயத திரிதான — னுமஞ்சேர்
மாததது மாகழிநான வாயநதிருது வானவறறுண்
மீதத தினிவசநதன மிக்கு.

சாமங்களில் — ஸாமங்களில், பெரிய சாமம் நான்—
புருஹதஸாமம் நானே, சந்தத்தில்—சுந்தஸஸுககளில்,
சேமம் செய் காயத்திரிதான் நான் — நன்மை செய்யும்
கூயதரீச சுந்தஸ நானே, மாததது — மாதங்களில், நாமம்
சேர் மார்கழி நான் — புகழ்பெற்ற மாகழி நானே, இனி
வாயநத இருதுவானவறறுள் — வாயப்புடைய ருதுக்களுக்
குள், மிக்கு மீது(அதது) வசநதன், — மிகவும் சிறந்த
வஸநத ருதுவும் நானே

35. (புருஹதஸாம ததா ஸாமநாம) ஸாமங்களில் புருஹத
ஸாமம் நானே. “புருஹதஸ வா இதம்கரே ரதநதரம் ச ஆஸ
தாம் வாக ச வை தநமநஸசாஸதாம் வாக்யவை ரதநதரம் மநோ
புருஹத் தத புருஹத் பூர்வம் ஸஸருஜாநம் ரதநதரமதயமநயத,
ததரதநதரம் கர்ப்பமதத” [ஐதரேய புராஹ்மணம் 4-19 6]
[ஆதிக்காலத்தில் புருஹதஸாமமும், ரதநதரஸாமமும் இருந்தன.
வாகும் மனமும் இருந்தன. ரதநதரஸாமம் வாகுக்கு அபிமானி
யாகவும், புருஹதஸாமம் மனத்துக்கு அபிமானியாகவும் இருந்தன.
முதலில் ஸருஷ்டி செய்ய நினைத்த புருஹதஸாமம் ரதநதரத்தை
ஸருஷ்டிக்க நினைத்தது அது ரதநதரத்தை கர்ப்பமாக தரித்தது]
என்று ஸாமங்களுக்குள் புருஹதஸாமத்துக்குச் சிறப்பு வேதுங்களி
லேயே சொல்லப்பட்டது (கூயதரீ சந்தஸாம அஹம்) கூயதரீ,
உஷணிக, அநுஷ்டுப, புருஹதீ, பங்கதீ, தரிஷ்டுப, ஐகதீ என்னும்
சந்தஸஸுகங்களுக்குள் நான் கூயதரீச சந்தஸஸாகிறேன்.
“(கூயதரீம்)சுந்தஸாம மாத” [தை-நா26] [சந்தஸஸுகங்களுக்குத்
தாயான கூயதரியே] என்று உபநிஷத்துக்களிலும் சந்தஸ
ஸாலதரங்களிலும் கூயதரிக்கு மற்ற சந்தஸஸுககளைக்காட்டிலும்
சிறப்பு கூறப்பட்டது புருஹவருசோபநிஷத்திலும் “அகரம் வை

यूतं छलयतामसि तेजस्तेजसिनामहम् ।

जयोऽसि व्यवसायोऽसि सर्वं सर्ववतामहम् ॥ ३६ ॥

36. த்ஃபூதம் ச, லயதாம்ஸமி தேஜஸதேஜஸவிநாமஹம் ।

ஜயோடஸமி வயவஸாயோடஸமி ஸததவம்

ஸததவவதாம்ஹம் ॥

ச, லயதாம் — வஞ்சனை புரிபவர்களுடைய வஞ்சனைச் செயல்களுக்கு இருபபிடமானவற்றுள், **த்ஃபூதம் அஸமி**— சூதாட்டம் நானே ஆகிறேன், **தேஜஸவிநாம**—தேஜஸஸை உடையவர்களுடைய, **தேஜ அஹம்** — தேஜஸ நானே, **ஜய- அஸமி**-(ஜயிப்பவர்களின்) வெற்றி நானே ஆகிறேன், **வயவ ஸாய அஸமி**—(உறுதி கொள்பவர்களின்) உறுதி நானே

சுந்தஸாம் காயதீ ” [சுந்தஸஸுகங்களுக்குள் காயதரி முதனமை பெற்றது] என்று இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டது (மாஸாநாம மாகக்ஷரீஷ அஹம்) மாதங்களுள் மார்஑ழி மாதம் நானே வருஷத்தில் காயப்பாதாநம் (காயப்போட்டம்) நடைபெறும் மாதமாகையாலும், பரிாகள் முளைவிடும் மாதமாகையாலும், தேவர்களுக்கு பரஹம்முஹூர்த்தமாய், ஸதவம் நிறைந்த காலமாகையாலும், மாஸததுக்கு அதிதேவர்களான கேஸவாதிகளில் முதலவனான கேஸவனின் மாதமாகையாலும், ருதுக்களில் முதலாவதான ஹேமந்த ருது தொடங்கும் மாதமாகையாலும், மாதங்களுள் மாகழி மாதததுக்குச் சிறப்பு ஸுபரஸிதததம் அதனாலேயே “மாகழித்திங்கள் மதி நிறைந்த நனனாளர்” என்று ஆண்டாள் திருப்பாவையைத் தொடங்கினாள். மாகழிக்கு இன்னும் பல சிறப்புகளும் ப்ரத்யக்ஷஸிதததம் (ருதாநாம் குஸுமாகர) ருதுக்களுக்குள் பூத்துக்குலுங்கும் வஸந்தம் நானே. “குஸுமாகர ” (பூக்களுக்கு இருபபிடம்) என்னும் ஸப்ததததாலேயே எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஸுகூததை வினைக்கும் பூக்கள் நிறைந்திருக்கையாகிற் ப்ரத்யக்ஷமான பெருமை வஸந்தததுக்கு உணர்த்தப்பட்டது. “வஸந்தே வஸந்தே ஜயோதிஷா யஜேத ” [ஆபஸதம்புரரௌத ஸததரம்] [ஒவ்வொரு வஸந்தத்திலும் ஜயோதிர யாக்யம் செய்யவேண்டும்] “வஸந்தே தீக்ஷயேதுவிபரம் காரீஷமே ராஜநயமேவ ச” [] [வஸந்தத்தில் அநதணாக்கும், காரீஷமத்தில் ராஜாவுக்கும் யாக்யதீக்ஷை அளிக்கவேண்டும்] என்று வஸந்தத்தின் சிறப்பு ஸாஸ்தரங்களில் காட்டப்பட்டது. “சைதர பூமீநாயம் மாஸ புண்ய புஷ்பிதகாந ” [ராஅ 3-4] என்று வாலமீகியும் காடுபூமுடிசூடும் சிறப்பும், புண்யமும் மிக்கது என வஸந்தத்தின் முதலமாதமான சித்திரையைச் சிறப்பித்தாா. 35.

॥ भा ॥ ॐ कुर्वतां छास्यदेवश्चादिलक्ष्णं धर्ममहम् । जेवृणां

ஆகிறேன, ஸத்தவவதாம்-விஸாலமனமுடையவாசளுடைய, ஸத்தவம் அஹம்—அதற்காகப் மனமுடைமை நானே,

37. சலமபயிலவா சூதுநான சாயாத தேசி

னலமபயிலவா தேசதுவு நானே—வலஞ்செய

சயமுந துணிவுநான றமமனததுத திணமை

யியலுமவாக காங்கதுவும யான.

சலமபயில்வார் வஞ்சனைபுரிபவாகளுடைய வஞ்சனைச் செயல்களுக்கு இருப்பிடமானவற்றுள், சூது நான-சூதாட்டம் நானே, சாயாத தேசின நலம் பயில்வார்—அழியாத தேஜஸ ஸாகிற சிறப்பைப் பெற்றவாசளுடைய, தேச அதுவும நானே—அந் த தேஜஸஸம் நானே, வலம் செய சயமும—(வெற்றிகொளபவாசளுடைய)புலத்தினால் ஏற்படும் வெற்றியும், துணிவும—(துணிவுடையவாகளுடைய) உறுதியும், நான—நானே, தம் மனதது திணமை இயலுமவாக்கு—தம் மனத்தில் வலிமை உடையவாகளுக்கு, ஆங்கு அதுவும யான—அந் த மனவலிமையும் நானே

36. (தயூதம் சூலயதாம் அஸம்) வஞ்சனை புரிபவாகளுடைய வஞ்சனைச் செயல்களுக்கு இருப்பிடமானவற்றுள் சூதாட்டம் நானே (சூலயதாம்) “ததக்ரோதி” [அஷ்டாத்யாயீ வாராதிகம் 32 25] எனும் இலக்கணவிதியின்படி ‘ணிச’ வந்திருக்கிறதாய்கையால் ‘வஞ்சனை புரிபவாகளுடைய’ என்று பொருள்படுகிறது “வஞ்சனைச் செயல்களுக்கு இருப்பிடமானவற்றுள்” என்பதையும் சோத்துக் கொள்ளவேண்டும் “தேஜஸ தேஜஸவிநாம்” முதலானவிடங்களிற போலே “தீ.வயதாம் தயூதம்” [சூதாடுபவாகளின் சூதாட்டம்] என்று கூறுமையால், சூதாட்டம்போலே வஞ்சனைச்செயல்களுக்கு இருப்பிடமான கரயவிகரயங்கள், கடன வாங்குதல், வாரிசரிமை, ‘யா அஹி சிறந்தவா’ என்று நிர்ணயிப்பதற்காக நடத்தப்படும் அறிவுப்போர் முதலானவற்றுக்குள் சிறப்புமிக்கதான சூதாட்டம் நானே என்றே பொருள் உரைக்கவேண்டும் சூதாட்டமானது ஆயாஸம்வலாதது, கஷத்தியா முதலான சீலருக்கு சூதாட்டம் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே அறத்துக்கும் முரண்படாமல் இருதரப்பு ஒப்பந்தத்தின் மூலமே எல்லாப் பொருளையும் பறிப்பதற்கு வழிவகுப்பது, ஆகையால் சூதாட்டம் முற்கூறிய மற்றவற்றைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றது புரவுயத்தில் ‘அக்ஷாதிஸக்ஷம்’ (பகடைக்காய முதலான

जयोऽसि। व्यवसायिनां व्यवसायोऽसि। सचवतां सचम्—महामन-
स्त्वम् ॥ ३६ ॥

வற்றை உறுப்பாகக் கொண்ட) என்று சூதாட்டத்துக்கு விசேஷண மிடப்பட்டது பகடைக்காயை உருட்டுவதனால் மாததிரமே வெற்றி தோலவிகள் ஏறிடப்படுவதால் வருசனை என்ற பொருளுடைய சூல ஸப்தம் இதற்குப் பொருநதுகிறது “அக்ஷாதிஃ எனனும் ஆதிஃ ஸப்தத்தாலே ஸஜீவத்யூதம், நிர்ஜீவத்யூதம் எனனும் எல்லா வகைச் சூதாட்டமும் கருதப்படுகிறது. அல்லது நிர்ஜீவத்யூதத்தை மாததிரமே அக்ஷாதிஃலக்ஷணம் என்று கருதியதாகவும் கொள்ளலாம்” என்று தாதபர்யசந்தூரிகை உயிருள்ள குதிரை முதலான பொருள்க ளைக்கொண்டு வினையாடப்படும் குதிரைப்பந்தயம் முதலானவை ஸஜீவ த்யூதம் என்றும், பகடைக்காய் முதலான உயிரற்ற பொருள்களைக் கொண்டு வினையாடப்படுவது நிர்ஜீவத்யூதம் என்றும் கண்டுகொள் வது. ஆயாஸம் சிறிதும்இல்லாமையால் ஸஜீவத்யூதத்தைக் காட்டிலும், நிர்ஜீவத்யூதமே சிறப்புற்றது எனனும் திருவுள்ளத்தால் ‘அக்ஷாதிஃ லக்ஷணம்’ என்று அதையே குறித்ததா பூர்வாகாரா என்றபடி (தேஜஸ் தேஜஸ்விநாம் அஹம்) தேஜஸ்ஸுள்ளவர்களுடைய தேஜஸ்ஸும் நானே தேஜஸ்ஸாவது பராபிபூஷந ஸாமாத்யம் (பிறரை வெற்றிகொள்ளும் திறமை). (ஜயோடஸமி) ஜயிப்பவா களின் ஜயமும் நானே (வயவஸாயோடஸமி) துணிவுடையவா களின் உறுதியும் நானே முன்னும் பின்னும் தேஜஸ்ஸுடையவா களும், ஸதவமுடையவர்களும் ‘தேஜஸ்விநாம்’ ‘ஸதவவதாம்’ என்று எடுக்கப்படுகையாலும், இடையிலுள்ள ஜயத்தையும் துணியையும் அவர்களோடு இணைக்கமுடியாதாகையாலும், ‘ஜயிப்பவர்களின் ஜயம்’ ‘துணிவுடையவர்களின் துணிவு’ என்று அர்த்தபூலத்தாலே முன னும் பின்னும் போலே வருவித்துப் பொருள் கொள்ளப் பட்டது. (ஸத்தவம் ஸததவவதாம் அஹம்) விசால் மனமுடையவா களின் அததகைய மனமுடைமையும் நானே “ஸததவம்-மஹாமநஸத வம்” என்று பூர்வாயம், ‘திண்ணிய மனமுடையவர்களின் மனத் திண்மை நானே’ என்று பொருள் கொண்டா வாதிஃகேஸரிஜ்யா வெண்பாவில் “தூரவயாஸுவயவஸாயேஷு ஸததவம்ஸதரீ து ஜ்ஹதுஷு”[அமரகோசம் 3-3 213]“ஸததவோடஸதரீ ஜ்ஹதுஷு கலீ து வயவஸாயே பராகரமே! ஆதமபூவே பிஸாசாதெஸ் தரவயே ஸததா ஸவபூவயோ ॥” [வைஜயந்தி-த்யவயக்ஷர-நாநாலிங்க -93] என்று நிக்ஷணடுகளில் ஸதவ ஸப்தத்ததுக்குப் பல பொருள்கள படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன ‘வயவஸாயம்’ (உறுதி) முன்னமே எடுக் கப்பட்டுவிட்டது ஆகையால் இவ்வு ஸதவஸப்தத்ததுக்கு மனத்தின் சிறப்பைப் பொருளாகக்கொள்வதே உசிதம்.

वृष्णीनां वासुदेवोऽसि पाण्डवानां धनञ्जयः ।

सुनीनयामह व्यासः कवीनामुशना कविः ॥ ३७ ॥

37. வருஷணீநாம் வாஸுதேவோடஸமி பாண்டுவாநாம்
த. நஞ்ஜய: ।
முநீநாமபயஹம் வயாஸ கவீநாமுஸநா கவி ॥

வருஷணீநாம—வ்ருஷணிகுலத்தைச் சேர்ந்த யாதுவர்
களுக்கும், வாஸுதேவ அஸமி—வாஸுதேவனாகிறேன்,
பாண்டுவாநாம — பாண்டுவர்களுக்குள், த. நஞ்ஜய —
அர்ஜுனனாகிறேன், முநீநாம் அபி — முனிவர்களுக்குள்
ளும், அஹம் வயாஸ:— நான் வ்யாஸராகிறேன்; கவீநாம்—
கவிகளுக்குள், உஸநா கவி: — ஸுக்ராசார்யரான கவியா
கிறேன்

38. மன்னியசீர் யாத வரிலவாச தேவனான
பன்னியசீப் பாண்டவரி னீயுநான் — தன்னிகரில்
முன்னும் வியாதன முனிவரினான் முற்கவிகட
குன்னு கவியுசனா வுற்று,

மன்னியசீர் யாதவரில் — நிலைநின்ற சிறப்பையுடைய
யாதுவர்களுக்குள், வாசுதேவன் நான் — வாஸுதேவன்
நானே; பன்னியசீர் பாண்டவரில்— புகழப்படும் குணங்களை
யுடைய பாண்டுவர்களுக்குள், நீயும் — அர்ஜுனனாகிற
நீயும், நான் — நானே, முனிவரில் — முனிவர்களுக்குள்,
தன்னிகரில் முன்னும் வியாதன் நான் — ஒப்பற்ற மன்ன
ஸீலரான விடாஸமுனிவா நானே, முன் கவிகட்கு—
பழைய கவிகளுக்குள், உற்று உன்னு உசனாகவி நான்—
உற்றுணரும் ஸுக்ராசார்யராகிற கவி நானே.

37 (வருஷணீநாம வாஸுதேவோடஸமி) வருஷணிகுலத்
தைச் சேர்ந்த யாதுவர்களுக்குள் வாஸுதேவன் நானே “ராமா-
ஸஸ்தரபுருதாமஹம்” (31) என்ற ராமனைப்போலே வாஸுதேவ
னாகிற இவனும் ஸாக்ஷாதவதாரமாகையாலே, அங்கு விலேநத்
கீ—87

॥ भा ॥ वसुदेवसु वसत्र विभूतिः, अर्थान्तराभावादेव ।

நிறஞ் தன்மையை விபூதி யாகக் கொண்டதுபோலே, இவ்வுரு வஸுதேவனின் பிள்ளையாயிருக்கும் பெருமையை விபூதி யாகக் கொள்ளவேண்டும் இவ்விடத்தில் பின்வருமாறு ஆக்ஷேபம் எழக் கூடும்—‘வஸுதேவனின் பிள்ளையாயிருக்கை’ எனப்பது எப்படி விபூதி (செல்வம்) ஆகும்? ஒருவனுக்குப் பிள்ளையாயிருப்பதைச் செல்வமாகக் கொண்டால், ஓவ்வொருவனுக்குப் பிள்ளையாயிருக்கும் அனைவருக்குமே இப்பெருமையைச் சொல்லவேண்டியவரும் சிறப்புடைய வஸுதேவனின் பிள்ளை எனப்பது செல்வமேயாகும் எனில் வஸுதேவனுக்குப் பூலராமன் முதலான மற்றும் பல பிள்ளைகள் உளராகையாலே, இது கண்ணனுக்கே உரிய பெருமையாகாது ‘வாஸுதேவன்’ என்ற ஸபூதம் கண்ணனிடமே பரஸித்தி பெற்றதாயிற்றே எனில் இந்த பரஸித்தி மாத்மிரம் பெருமைக்கு உறுப்பாகாது மேலும், அரஜுனனுக்கு ஏற்கனவே தெரிந்த வஸுதேவனின் நுதவத்தை இங்கு உபதேசிக்கவேண்டிய அவச யமும் இல்லை ஆகையால் “இந்த கருஷ்ணவதாரம் ஸாக்ஷாத்வதார மன்று, ஒரு சேதனை இடையிட்ட அம்ஸாவதாரமே” என்று கொண்டுவீட்டால் இதுவே விபூதியாவது பொருந்திவிடும் ‘வருஷணிகளுக்கென நான்’ என்று கூறும் ‘வாஸுதேவன்’ என்று படர்க்கையில் கூறியிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது — எனப்பது அவ்வாக்கேபம் இதற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு—இங்கு வாஸு தேவஸபூதம் லக்ஷணையாலே கண்ணனுடைய திருமேனியைக் குறிக்கிறது வஸுதேவனின் கருஹத்தில் சதுரபூஜததோடு அவதரித்தது தொடங்கி, அதிமாநுஷ்மான குணங்களையும், பராகரமச் செயல்களையும் இடையாக்குக்கும் காட்டிக்கொண்டு விளங்கிய பெருமையே இங்கு விபூதியாகக் குறிக்கப்படுகிறது ‘நான்’ ‘நீ’ என்று சொல்லுவதைக் காட்டிலும் வாஸுதேவன், தநஞ்ஜயன் என்று சொல்லுவதால் பெருமைகள் விளங்கிநிறகுமாகையாலே, படர்க்கையில் குறிப்பிடுவதிலும் குறையிலலை (பாண்டவா நாம் தநஞ்ஜய) பாண்டவர்களுக்குள் அரஜுனன் நானே தமதத்தில் யுதிஷ்டிரரும் பூலததில் பீமஸேனனும் அழகு முதலானவற்றில் நகுலஸஹதேவர்களும் தலைசிறந்த பெருமை பெற்றவர்களாயினும், ஸௌயவீரபராகரமங்கள், விலவித்யை, அழகு, கண்ணனின் நண்பனாயிருக்கை, ஜிதேந்த்ரியதவம் முதலான தலைசிறந்த பல பெருமைகளை உடையவனாகையாலே அரஜுனனைத் தன் விபூதியாகக் குறிப்பிடுகிறான் கண்ணன் (முநீநாமபயஹம்

पाण्डवानां धनञ्जयः—अर्जुनोऽहम् । मुनयः—मननेनात्मयाथात्म्य-
दर्शिनः, तेषां व्यासोऽहम् । कश्यपः—विपश्चितः ॥ ३७ ॥

வயாஸ) மன்னத்தினால் ஆதம்பரமாதமாக்களை உள்ளபடி அறிந்த முனிவர்களுள் நான் வியாஸராகிறேன். இருபத்தைந்து இருபத் தாருவது ஸலோகங்களில் மஹாஷிகளும், தேவாஷிகளும் எடுக்கப் பட்டார்கள். ரிஷிபத்ம தவவலிமையாலே புலன்களுக்கு எட்டாத பொருள்களைக் காண்பவர்களைக் குறிக்கும். மன்னரீலாகள் முனிவர் கள் எனப்படுகையாலே இங்கு இப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. “ ஏதமேவ வித்விதவா முநிபு,வதி ” [ப்ருஹ 6 4-22] [இந்தப் பரமாதமாவை அறிந்து முனியாகிருள்] எனனும் உபநிஷத்வாகய மும் இப்பொருளையே காட்டிற்று வியாஸர் ஆதம்பரமாதமாக்களின் ஸவருபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவா எனபது “ஆலோட்ய ஸாவ ஸாஸதராணி விசராய ச புந புந ! இதுமேகம் ஸுநிஷபநம் தயேயோ நாராயணஸஸ்தா||” [கார்டு-பூவ 222-1] [எல்லா ஸாஸதரங்களை யும் ஆராய்ந்து மறுபடியும் மறுபடியும் விசாரம் செய்தபின்பும் “நாராய ணன் ஒருவனே எப்போதும் தயானிகத்தக்கவன்” எனனுமிதுவே நன்கு தேறிநிற்கும்] “தபோவிரிஷ்டாதுபி வை வஸிஷ்டுநாமுநிஸத்த மாத ! மநயே ஸரேஷ்டதமம் தவாத்ய ரஹஸ்யஜ்ஞாநவேதநாத||” [புராத-ஆதி. 1-96] [தவத்தில் சிறந்த முனிவர் தலைவரான வஸிஷ்டுரைக்காட்டிலும் ஆதம்பரமாதம் ரஹஸ்ய ஜ்ஞானத்தை யுடையவராகையாலே நீர் இன்று சிறந்தவராகிறீர்] முதலான பல இடங்களில் தெளிவாகிறது. இவா ஓர் ஆவேஸாவதாரம் எனபது “வேதுவித்ய புகூவாந கலகீ பாதாளஸயந பரபு” [அஹி 5-56] என்று அஹிபு.த.நயஸமஹிதையில் அவதாரங்களைச் சொல்லி வருமபோது “வேதுவித்ய புகூவாந” என்று வேதுவயாஸரைக் குறிப்பதிருந்தது தெரிகிறது. ஆகையாலேயே இவர் இங்கு முனிவர்களில் தலைசிறந்தவராகவும், புகூவத்ய விபூதியாகவும் எடுக்கப்படுகிறார். (கவிநாம உஸநா கவி) கவிகளுக்குள் நான் உஸநஸ எனப்படும் ஸுகராசாயா ஆகிறேன் இங்கு கவிகள் என்று காவயம் எழுதுபவர்களைக் குறிப்பதாகக்கொண்டால், வாலமீகி முதலானவர்களையே அவர்களில் தலைசிறந்தவர்களாகச் சொல்லியிருக்கவேண்டும் அப்படிச் சொல்லாமையால், ‘கராத தூரீ கவி’ எனனும் வழக்கையோடடி, எதையும ஊடுருவிப் பாாப்பவர்களைக் கவிகள் எனபதாகக் கொள்ளவேண்டும். அத தகைய கவிகளுள் ஸுகராசாயருக்குச் சிறப்பு ‘ஸுகரநீதி’ முதலான

दण्डो दमयतामसि नीतिरसि जिगीषताम् ।

मौनं चैवासि गुह्यानां ज्ञानं ज्ञानवतामहम् ॥ ३८ ॥

38. துண்டே, தமயதாமஸமி நீதிஸமி ஜிகீஷதாம் ।

மௌநம் சைவாஸமி குஹ்யாநாம் ஜஞாநம்

ஜஞாநவதாமஹம் ॥

தமயதாம்—(வரம்பை மீறுகிறவர்களை) தண்டிப்பவா
களுடைய, துண்ட, அஸ்மி—தண்டனை ஆகிறேன்,
ஜிகீஷதாம்—வெல்லவிரும்புகிறவர்களுடைய, நீதி. அஸமி
(வெல்வதற்குறுப்பான) நீதியாகிறேன், குஹ்யாநாம் ச—
மறைக்கும் உபாயங்களிலும் மௌநம் ஏவ அஸமி—
மௌனமாகவே ஆகிறேன், ஜஞாநவதாம்—அறிவுடைய
வாகளுடைய, ஜஞாநம்—அறிவு, அஹம்—நானே

39. தாநதீமை செயவாரைத தண்டிப்பார தண்டநான

வேநதமாவெல வாகட்கு நீதிநா—யநதமைநத

மௌனநான ருனே மறைப்பவற்றில் ஞானியாதம்

ஞானநான ருனே நயநது.

தாம் தீமை செயவாரை—தாமே தீய செயலகளைச்
செய்கின்றவர்களை, தண்டிப்பார்—தண்டிப்பவர்களுடைய,
தண்டம் நான—தண்டனை நானே, வேநது அமா வெலவா
கட்கு—அரசாக்கைப் போரிலே வெல்கின்றவர்களுடைய,
நீதி நான்—(வெல்வதற்குறுப்பான) நீதி நானே, மறைப்ப
வற்றில்—மறைக்கும் உபாயங்களில், ஆயநது அமைநத
மௌனம் நான தானே—ஆராயநது கைக ள்கொள்ளப்பட்ட
மௌனம் நானேயாவேன, ஞானியர் தம்—அறிவுடைய
வாகளுடைய, ஞானம்—அறிவு நயநது—விருப்பத்துடன்,
நான தானே—நானே ஆகிறேன்

வற்றில் எல்லா வகையான நீதிகளையும் ஊடுருவிப்பார்த்து விளக்கி
யிருப்பதிலிருந்து வெளிப்படுகிறது “ந கரகாநோபநயதே புமாநந
யதர பராககுவாத | ரேஷஸம்பரதிபத்திலது புத்திமதஸவவதிஷ
டதே ||” [புார-ஆதி] [புருகுபுதரரான ஸுகராசாரயரைத தவிர
வேறெவரையும் எந்த மனிதனும் ஆசாரயனாக வரிப்பதில்லை அறிவாளி
கள் அனைவரிடமும் ‘அவருக்கு தூஸன்’ என்னும் எண்ணமே
நிலைநிற்கிறது] என்று அவருடைய சிறப்பு சொல்லப்பட்டது. 37

॥ भा ॥ नियमातिक्रमणे दण्डं कुर्वतां दण्डोऽहम् । विजिगीषूणां
जयोपायभूता नीतिरस्मि । गुह्यानां संबन्धिषु गोपनेषु मौनमस्मि ।
ज्ञानवतां ज्ञानं चाहम् ॥ ३८ ॥

38. (த₃ணடே₃ா த₃மயதாமஸம்) ஸாஸ்தரவரமபை மீறுகையாலே தண்டிக்கத் தக்கவர்களை தண்டிப்பவர்களுடைய தண்டனை நானே 'த₃மயதாம்' எனப்பதற்கு 'தண்டிப்பவர்கள்' எனறே பொருளாயிருந்த போதிலும், தண்டிக்கத் தகாதவர்களை தண்டிப்பது கொடிய நரகத் துக்கே காரணமாகுமாகையாலே, 'ஸாஸ்தரவரமபை மீறுகையாலே தண்டிக்கத் தக்கவர்களை தண்டிப்பவர்கள்' என்று விசேஷித்துப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது (நீ திரஸம் ஜிகீஷதாம்) எதிரிகளை வெல்ல நினைப்பவர்களுடைய வெல்வதற்குறுப்பான நீதி நானே "நீதாநீதி மதாமஸமி" [நீதியுடையவர்களின் நீதி நானே] என்று சொல்லாமல் "நீதிரஸமி ஜிகீஷதாம்" என்று சொல்லுகையாலே, இவ்வண்ணம் பொருள் கொள்ளப்பட்டது இங்கு நீதி என்றது ப₃த₃த₃யின் செயற்பாட்டைக் குறிக்கிறது (மௌனம் சைவாஸமி குஹயாநாம்) மறைக்கும் உபாயங்களில் நான் மௌனமாகிறேன் 'குஹயம்' எனப்பதற்கு ரஹஸ்யம் எனறே பொருளாயினும், பேசாதிருந்தலாகிற மௌனம் ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றல்லவாகையால், 'ரஹஸ்யங்களுள் நான் மௌனமாகிறேன்' என்று பொருள் கொள்ள இயலாது. மௌனஸப₃த₃ம் அதிரஹஸ்யமான ஆதமவித்யையைக் குறிக்கிறது என்று பொருள் கொள்ளப்பாராததால், உலகிலோ ஸாஸ்தரங்களிலோ அப்படி பரஸித₃த₃யிலலை. ஆகையால் குஹய ஸப₃த₃த்திற்கு ரஹஸ்யங்களோடு தொடர்புடையவையாய், அவற்றை மறைக்கும் உபாயங்கள் பொருளாகக் கொள்ளப்படன இருவரே அறிந்ததாய், மூவா அறியாததாக ரஹஸ்யங்களை மறைக்கும்போது, அவற்றை அஷ்டகாண (ஆறு காதுகளில் படாத) ரஹஸ்யங்கள் என்று கூறுவதுண்டு அதற்கைய ரஹஸ்யங்களும் அவ்விருவர்மூலம் ப₃ஹிரங்குமாவதற்கு இடமுண்டு ஆகையால் மறைக்கும் உபாயங்களில் அஷ்டகாணமாக வைத்துக்கொள்ளும் இதைக் காட்டிலும் சிறந்தது—ரஹஸ்யத்தை ஓருவனே தனக்குள் வைத்துக்கொண்டு மௌனமாயிருப்பதேயாகும் இதனாலேயே "மறைக்கும் உபாயங்களுள் தலைசிறந்ததான் மௌனம் நான்" என்று கூறுகிறான். (ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநவதாமஹம்) அறிவுடையவர்களுடைய அறிவு நானே. "பூதாநாமஸ்யி சேதா" [22] எனலுமிடத்தில் ஜீவராசிகளுக்குள்ள

यच्चापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन !

न तदस्ति विना यस्यान्मया भूतं चराचरम् ॥ ३९ ॥

39. யச்சாபி ஸர்வபூதாநாம் பீஜம் ததஹமர்ஜுந !

ந ததஸ்தி விநா யதஸ்யாநமயா பூதம் சராசரம் ॥

அர்ஜுந — அர்ஜுனா ! ஸர்வபூதாநாம் — எல்லாப் பொருள்களுக்கும், யத பீஜம் — (ஆங்காங்கு) யா தொன்று உபாதூன காரணமாக உள்ளதோ, தத அபி ச அஹம் — அதுவும் நானே, சராசரம் பூதம் — அசைவனவும் அசையாதனவுமான பொருள்களில், மயா விநா — (அந்தர்ப்பிரம்யான) என்னைவிட்டுப் பிரிந்து, யத ஸ்யாத — ஒன்று இருக்குமோ என்று பார்த்தால, தத் ந அஸ்தி — அததசைய பொருள் ஒன்றும் இல்லை

40. எல்லாப் பொருளுக்கும் யாதுமுதல் வித்தாகும்)

மல்லாருந தோளவிசையா மறறதுநா — னல்லாது

மீங்கிதுகே னெனனை யொழிநதிச் சராசரத்தி

லாங்குனதொன் றிலலை யது.

பொதுவான அறிவு முன்னமே சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால், இங்கு ஜஞானமென்று சிறந்த புருஷார்த்தத்ததுக்குறுப்பான தலைசிறந்த ஜஞானத்தைச் சொல்லுவதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

“ஸமஜ்ஞாயதே யேந ததஸ்ததேதோஷம்

ஸூதததம் பரம் நிர்மலமேகரூபம் ।

ஸநததருஸாயதே வாபயதிததமயதே வா

தத ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோடந்யதுக்தம் ॥”

[வி ப 6 5 87]

[எந்த அறிவினால, தேதாஷமற்றதும் ஸூதததமானதும், மிகவும் மலமற்றதும், ஒப்புயாவற்றதுமான அதத பரவஸது அறியப்படுகிறதோ, பார்க்கப்படுகிறதோ, அடையப்படுகிறதோ, அதுவே ஜஞானம், அதைக்காட்டிலும் வேறானது அஜஞானம்.] என்று பராஸரர் காட்டிய மோக்ஷோபாயமான ஜஞானமே இங்கு கருதப்படுகிறது.

॥ भा ॥ सर्वभूतानां सर्वव्यावस्थितानां तत्तदवस्थावीजभूतं प्रतीय-
मानमप्रतीयमान च यत्, तदहमे। भूतजानं मया आत्मतयाऽवस्थि-

மல் ஆரும் தோள் விசையா — மல் பாகன் வெற்றி
கொண்ட தோளையுடைய அாஜுனா! எல்லா பொரு
ளுக்கும் — (உலகிலுள்ள) எல்லாப் பொருள்களுக்கும்,
யாது முதல விததாகும் — (ஆங்காங்கு) யாதொன்று
உபாத்நக காரணமாயிருக்கின்றதோ, மற்று அது நான—
அந்தப் பொருள் நானே, அல்லாதும்—மேலும், ஈங்கு இது
கேள்—இங்கு இவ்வார்த்தையைக் கேட்பாயாக, இச்சரா
சரத்தில் — அசைவனவும் அசையாதனவும் நிறைந்த இப்
பொருள்களில், என்னை ஒழிந்து உளது ஒன்று — என்னைப்
பிரிந்திருக்கும் ஒருபொருள் (உண்டோ என்று பார்த்தால்),
ஆங்கு அது இலலை — அதற்கைய பொருள் இலலை

39 (யசசாபி ஸாவபூ, தாநாம பீஜம் கத அஹம்) எல்லா
நிலைகளிலுமுள்ள எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அநதநத நிலையில்
உபாத்நககாரணமாக பரதயக்ஷத்தாலும், அனுமாத்நபூத வகளாலும்
அறியப்படும் பொருள் யாதிதானுண்டோ அது தானே 'எல்லாப்
பொருள்களுக்கும் உபாத்நககாரணம்' என்று இங்கு மூலப்ரகருதி
யைக் கூறலாகாதோ? எனில் உலகில் உள்ள பொருள்களனைத
துக்கும் மூலப்ரகருதி நேரே உபாத்நககாரணமாகாதாகையாலே
இப்பொருள் பொருந்தாது பீஜம் என்று நெல் முதலான
விதைகளைப் பொருளாகக் கொள்ளலாமென்று பாராததால்,
ஸர்வபூ, தாபூ, தத்தால் எடுக்கப்படும் ஜங்குமப் பொருள்களுக்கு
அவை உபாத்நககாரணமாகமாட்டாவாகையாலே இப்பொருளும்
பொருந்தாது ஆகையால் அநதநதக் காரயநிலையிலிருக்கும் த்ர
வயங்களுக்கு அநதநதக் காரணநிலையிலிருக்கும் த்ரவயங்களே
பீஜம்பூ, தத்தால் குறிக்கப்படுகின்றன என்று கொள்வதே பொருத
தம் " அஹம் ஆஷ்ரஸ " [20] எனனும் ஸலோகத்தில் பராகருத
பரளயத்திலும் நைதிதிகபரளயத்திலும் செய்யப்படும் ஸருஷ்டிகள்
கூறப்பட்டுவிட்டபடியால், இங்கு நித்யஸருஷ்டிக்கு காரணமான
அநதநத உபாத்நகத்ரவயங்கள் தனக்கு ஈரீரமாயுள்ளன என்ப
தைக் காட்டுவதன்மூலம் தானே நித்யஸருஷ்டிக்கும் காரணம்
எனக் கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். 'யசசாபி' எனனும் இரண்டு
உமமையாலே பரதயக்ஷத்தாலும் அனுமானம் முதலானவற்றாலும்
அறியப்படும் இருவகையான உபாத்நகப் பொருள்களும் காட்டப்

तेन विना यस्यात् , न तदस्ति । * अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशय-
स्थितः (२०) इति प्रकृमात् * न तदस्ति विना यस्यान्मया भूत
चगचरम् इत्यत्राप्यात्मतयाऽवस्थानमेव विवक्षितम् । सर्वं वस्तुजातं सर्वा
वस्थं मया आत्मभूतेन युक्तं स्यादित्यर्थः । अनेन सर्वस्यास्य सामानाधि-
करणनिर्देशस्यात्मतयाऽवस्थितिरेव हेतुरिति [प्रकटितम्] प्रकटयति । ३९॥

படுகின்றன. (சராசரம் பூ₄தம் மயா விநா யத ஸயாத தத ந அஸ்தி)
அசைவனவும் அசையாதனவுமான பொருள்களில் எனனைவிட்டுப்
பிரிந்து ஏதாவதொரு பொருள் இருக்குமோ என்று பார்த்தால்,
அத்தகைய பொருள் இல்லை ஸாவபூ₄தஸபூ₃தததால் ஸலோகத்தில்
தொடக்கத்தில் எடுக்கப்பட்டவையே சராசரம் பூ₄தம் என்று ஸலோ
கத்தின் முடிவில் எடுக்கப்படுகின்றன, இப்படிப் பல பொருள்களையும்,
அவற்றுக்கு உபாத்₃நகாரணங்களையும் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும்
எடுத்திருக்கும் கண்ணன இடையிலே “ந தத₃ஸதி விநா யத ஸயாத
மயா” என்னும் தொடராலே ‘எனனைத்தவிர வேறு பொருளே
இல்லை’ என்று கூறுகிறான் என்று பொருள் உரைப்பது பொருந்
தாது. ஆகையால் ‘அநதாயாமியாயிருக்கும் எனனைவிட்டுப் பிரிந்து
எப்பொருளில்லை’ என்று கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். இந்த
ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்திலும் “அஹமாதமா குடூ₃கோ₃ ஸாவ
பூ₄தாஸயஸஸதி” [20] என்று தான் அனைத்துக்கும் அநதாயாமி
யாயிருப்பதைக் கூறுவது இப்படிப் பொருள் கூறுவதே பொருத்தம்
என்று காட்டுகிறது ஆகையால் ‘எல்லா நிலையிலுள்ள எல்லாப்
பொருள்களும் அநதாயாமியான எனனோடு கூடியேயிருக்கின்றன’
என்றே இதற்குப் பொருள்கொள்ளவேண்டும் இப்படி ப்ரகரணத்
தின் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் உலகிற்கும் தனக்கும் ஸீரஸீரி
ப₄வத்தைக் காட்டுகையாலே, இடையிலே பறபல பொருள்களோடு
தனை ஒரே வேற்றுமையில் படித்ததற்கும் தான் அனைத்துக்கும்
அநதாயாமியாயிருப்பதே காரணம் என்று வெளிப்படுத்துகிறான்
கண்ணன. த்ரவயமல்லாதவற்றோடு தனை ஒரே வேற்றுமையில்
படித்திருக்கும்படங்களில் அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான த்ரவயங்கள் பரம
புருஷனுக்கு ஸீரமாயிருப்பதையிட்டு அவையும் அவனுக்கு பரகாரமா
யிருக்கின்றனவாகையாலே ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்படுகின்றன
என்று கொள்ளவேண்டும். (அரஜுன) வெள்ளையுள்ளத்தினனே!
“ஸிதமஸம தமவேஹி விஷ்ணுப₄கதம்” [வி-பு 3-7-20] [வெள்ளை
மனத்தினனாயிருப்பவனை விஷ்ணுப₄கதனாக அறி] என்கிறபடியே நீ
வெள்ளை மனத்தினனானபடியாலே விஷ்ணுப₄க்தனான உனக்கு
இவ்வரும் பொருள்கள் எனனாலே கூறப்பட்டது.

नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परन्तप।

एष तद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया ॥ ४० ॥

40. நாநதோஸ்தி மம திவ்யாநாம விபூதீநாம பரநதப |

ஏஷ தூத்யதேஸுத பரோகதோ விபூதேர்விஸதரோ மயா || ४० ||

பரந்தப — எதிரிகளை வருததுமவனே! மம — என்னுடைய, திவ்யாநாம — மங்குளமான, விபூதீநாம — செலவங்களுக்கு, அநத — எலலை ந அஸ்தி — இலலை. ஏஷ — இது வரையில நான் சொன்ன, விபூதே விஸதர. து — செலவங்களின் விரிவோவெனில், மயா — என்னால், உத்யேஸுத. பரோக்த — ஓரளவுக்கு வகைப்படுத்திச் செலவங்களைக் கூறுவதன் மூலம் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது

41. ஏறகுமென் றிவவியவி பூதிகளுக கெலலைதான்

பார்க்குமள விலலை பரநதபனே - சீர்ககவன

வுததேசத துன்னி யுரைததேன் விபூதியிது

மெய்ததேசுற றேயநத விரிவு.

பரநதபனே — எதிரிகளை வருததுகின்றவனே! பார்க்குமளவு — ஆலோசித்துப் பார்த்தால், ஏறகும் என் திவவிய விபூதிகளுக்கு — எனக்குத் தக்கதான் எனது மங்குளமான செலவங்களுக்கு, எலலை தான் இல்லை — எலலை அடியோடு இலலை விபூதி இது — இந்தச் செலவங்களின், மெய்ததேசுறறு ஏயநத விரிவு — உண்மையான பெருமை பொருந்திய விஸதரத்தை, சீர்க்கவன உத்தேசத்து உன்னி உரைததேன் — பெருமைமிக்கவைகளை ஆராய்ந்து வகைப்படுத்தி ஓரளவுக்குச் சுருக்கமாக உரைததேன்.

40 தனது செலவங்களுக்கு எலலை இலலை என்றும், இது வரை சொன்னது சுருக்கமாகச் சொன்னதே என்றும் கூறி, ஏறகனவே பத்தொன்பதாவது ஸலோகத்தில சொன்னதை நினைவுபடுத்துகிறான் (மம திவ்யாநாம விபூதீநாம அநத நாஸ்தி) எனது மங்குளமான செலவங்களுக்கு எலலையிலலை. (திவ்யாநாம) இங்கு ப்ராகருதமான கீ—88

॥ मा ॥ मम दिव्यानां—कल्याणीनां विभूतीनामन्तो नास्ति ;
एष तु विभूतेर्विस्तरो मया कैश्चिदुपाधिभिः संक्षेपतः प्रोक्तः ॥ ४० ॥

यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा ।

तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोऽशंसंभवम् ॥ ४१ ॥

41. யத்யதவிபூதிமதஸத்தவம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா ।

ததததேவாவகச்ச, தவம் மம தேஜோம்ஸஸம்பவம் ॥

யத யத ஸத்த்வம்—எந்தெந்த ஜீவராசி, விபூதிமத—
தன்னால் நியமிக்கப்படும் செலவங்களை உடையதாய்
உள்ளதோ, ஸ்ரீமத—ஒளி உடையதாய் உள்ளதோ,
ஊர்ஜிதம் ஏவ வா—மங்குளமான காரியங்களைத் தொடங்கு
வதில் ஊற்றமுடையதாய் விளங்குகின்றதோ, தத தத—
அந்தந்த ஜீவராசியை, தவம்—நீ, மம—(அளப்பரிய சக்தி
யுள்ள) எனனுடைய, தேஜோம்ஸஸம்பவம் ஏவ அவ
கச்ச—நியமன ஸகதியின் ஒரு பகுதியினால் உண்டானது
என்றே அறிவாயாக

பல செலவங்களையும் கூறுகையாலே, 'திவ்யநாம' எனபதற்கு "பரம
பத்யததிலுள்ள அபராகருதமான" என்று பொருள்கொள்ள முடி
யாது ஆகையால், 'மங்குளமான செலவங்கள்' என்று பொருள்
கொள்ளப்பட்டது. "விபூதிராமஸஸூபா" [19] [எனது மங்குள
மான செலவங்கள்] என்று தொடக்கத்திலும் ஸூபாமான விபூதிகள்
என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது அப்படியானால் இதுவரை நீ
சொன்னது எப்படி? எனில்—(ஏஷ து விபூதோ விஸதர மயா
உத்யதேஸத பரோகத) இதுவரையில் நான் சொன்ன செலவங்
களின் விரிவோவெனில், என்னால் ஓரளவுக்கு வகைப்படுத்திச் செலவங்
களைக் கூறுவதன் மூலம் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது (பரந்தப்)
எனது விபூதியில் ஒன்றான உனது எதிரிகளை வருத்தும் தன்
மைக்கே எல்லையிலாமலிருக்கும்போது, அந்தந்தமான எனது
விபூதிகளுக்கு எல்லை இல்லை எனபதை நீ எளிதில் உணரலாம்
என்று கருத்து.

॥ भा ॥ यद्यद्विभूतिमत्—ईशितव्यसंपन्नं भूतजातं श्रीमत्—
कान्तिमत्, धनधान्यसमृद्ध वा ऊर्जितं—कल्याणारम्भेषूद्युक्तम्; तत्तन्मम

42. ஏது விபூதியுடைத தேது திருவுடைய
தேது மிகவுயர்த்தி யேதுபொரு—ளேத்துதான்
என்னுடைய தேசதனி லேகதே சத்துளதா
வுன்னுடைய நெஞ்சா லுணா.

ஏது ஏது பொருள் விபூதி உடைதது — எந்தெந்த
ஜீவராசி தன்னால் நியமிக்கப்படும் செலவங்களை உடை
யதாய விளங்குகின்றதோ, ஏது ஏது திருவுடையது—
எந்தெந்த ஜீவராசி ஒளியுடையதோ, ஏது ஏது மிக
உயர்த்தி — எந்தெந்த ஜீவராசி மங்குளமான கார்யங்
களைத் தொடங்குவதில் ஊற்றமுடையதாய விளங்கு
கின்றதோ, அதுதான்—அந்த ஜீவராசி, என்னுடைய—
(அளவற்ற சகதியுடைய) என்னுடைய, தேச அதனில
ஏகதேசத்து உளதா — ஸக்தியில் ஒருபகுதியிலிருந்து
உண்டானதாக, உன்னுடைய நெஞ்சால் உணர்—உன்னு
டைய நெஞ்சால் நினைப்பாயாக

41. “பராதாநயத” [19] [முக்யமான விபூதிக்களை] என்று
தொடங்கி இதுவரையில் சொல்லப்பட்ட விபூதிக்கள், சொல்லப்
படாதவையும், அவஸ்யம் சொல்லவேண்டியவையுமான மற்றும் பல
முக்யவிபூதிக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டேயாகும் என்று கூறி இந்த
பரகரணத்தை நிறைவுபடுத்துகிறான். (யத யத ஸததவம்) எந்த
எந்த ஜீவராசி இங்கு விபூதியுடையதாகக் கூறுகையாலே ஸதவ
ஸப்தத்துக்கு ஜீவராசி என்று பொருள் கூறுவதே பொருந்தும்
(விபூதிமத) தன்னால் நியமிக்கப்படும் செலவங்களை உடைய
தாய விளங்குகின்றதோ (பூநீமத) ஏது ஏது ஒளியுடையதாய
விளங்குகின்றதோ. “விபூதிமத” என்னும் பதத்தில செலவங்
களைச் சொல்லிவிட்டபடியால் இங்கு ‘ஸ்ரீ’ ஸப்தத்துக்குச் செலவங்
களைப் பொருளாகக் கொள்ளாமல் ‘ஓளி’ பொருளாகக் கொள்ளப்
பட்டது. கோபயஸீவாததநயாயததாலே — விபூதிஸப்தத்தாலே
உயிருள்ள ஆடு மாடு முதலான செலவங்களையும், ஸ்ரீஸப்தத்தாலே
உயிரற்ற தநம் தாநயம் முதலான செலவங்களையும் குறிப்பதாகவும்

तेजोऽशंसभवमित्यवगच्छ । तेजः—पराभिभवनसामर्थ्यम् , ममाचिन्त्य-
शक्तेर्नियमनशक्त्येकदेशसंभवमित्यर्थः ॥ ४१ ॥

கொள்ளலாம். ஆகையாலே விபூ₄தி ஸ்ரீஸப₃த₃ங்களிடையே புநருக்தி யிலலை. (ஊாஜிதமேவ வா) எந்தெந்த ஜீவராசி மங்குளமான காராயங் களைத் தொடங்குவதில் ஊற்றமுடையதாய் விளங்குகின்றதோ. 'ஊாஜிதம்' எனப்பதற்குப் பொதுவாக 'உயாவுடையது' என்று பொருள்கொண்டால், "விபூ₄திமத, ஸ்ரீமத" என்று ஒவ்வொரு வகை யான உயாவுடையனவற்றைக் குறிக்கும் பத₃ங்கள் தேவையிலலை என்று ஆகிவிடுமாகையால் இப்படிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. 'ஊாஜா' ஸப₃த₃ம் சோர்வடையாத முயற்சியுடைமையைக் குறிக்கும்மனரோ இங்கு மூன்றைச் சொன்னது ப₃லம் முதலாஸாவற்றை உடைய மற்ற ஜீவராசிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (தத் தத்) அந்தந்த ஜீவ ராசியை (த்வம்) நீ. (மம் தேஜோமஸம்ப₄வம் ஏவ அவக₃ச்ச₂) அளப்பரிய ஸகதியுள்ள என்னுடைய நியமன சகதியின் ஒரு பகுதி யிலை உண்டானது என்றே அறிவாயாக இங்கு தேஜஸஸப₃த₃ம் திருமேனியின் ஒளியாகிற தேஜஸஸைக் குறிக்கிறதாகக்கொண்டால், அதின் ஒரு பகுதியிலிருந்து ஜீவராசிகள் உண்டாவது எனப்பது பொருந்தாது, ஆகையால் இங்கு தேஜஸஸப₃த₃ம் பராபி₄ப₄வந ஸாமாத்யம் (பிறரை வெற்றிகொள்ளும் திறமை) எனப்படும் நியமன சகதியாகிற ஆதமகு₃ணத்தைக் குறிப்பதென்று கொள்வதே பொருந் தும் "தேஜஸோ₂மஸ ஸம்ப₄வ யஸ்ய தத் தேஜோமஸம்ப₄வம்" என்னும் வயுதப்பதியாலே இந்த ஸப₃த₃ம் "அந்தத் தேஜஸஸின் ஒரு பகுதியைக் காரணமாகக் கொண்டது" என்று பொருள்படுகிறது இதையே "யஸ்யாயுதாயுதாமஸாமஸே விஸவஸகதிரியம் ஸதி₃தா" [வி-பு 1 9 53] [என்னுடைய ஸகதியின் பலலாயிரத்தின் ஒரு பகுதி யில் இவவுலகமாகிற ஸகதி நிலைநிற்கின்றதோ] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் பராஸர மஹாஷி அருளிச்செய்தாரா இதையொட்டி 'மம்' என்னும் பத₃ம் "நினைத்தற்கரிய ஸகதியையுடைய என்னுடைய" என்று பொருள்படுகிறது இந்த ஸகதியானது உப₄யவிபூ₄தியை யும் விஷயமாகக் கொண்டது எனப்பதும், தடைப்படாது எனப்பதும், சேராததையும் சோப்பிக்கவல்லது எனப்பதும் "பராஸய ஸகதிரா விவிதை₄வ ஸருயதே ஸவாபு₄வி₄" [ஸ்வேதாஸவதர 6-8] [இந்தப் பரமாத்மாவுக்கு மேலானதாய், பலவித₄மானதாய், இயலவானதான ஸகதி ஒதப்படுகிறது] முதலான பரமாணங்களில் உத₃கே₄ஷிக்கப் பட்டது மலையையே பெயாத்துக்கொண்டு செல்லவல்ல சண்ட₃

अथवा बहुनैतेन किं ज्ञानेन तवार्जुन।

विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्॥ ४२॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु विभूतिविस्तरयोगो नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

42. அத்வா பஹுநேதேந கிம் ஜஞானேந தவார்ஜுந |
விஷ்டபயாஹமிதம் கருதஸநமேகாம்ஸேந ஸதிதோ ஜகத ||

இதி ஸ்ரீமதப்யகவதகீதாஸ உபநிஷதஸு
விபூதிவிஸ்தரயோகோ நாம தஸமோத்யாய ||

அர்ஜுந!—அர்ஜுனா!, அத்வா—அன்றிக்கே, பஹுநா
ஏதேந ஜஞானேந — பலவிதமாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த
ஜஞானத்தினாலே, தவ கிம்—உனக்கு என்ன பயன்?
அஹம்—நான், இதும் க்ருதஸ்நம் ஜகத—இவ்வுலகு முழு
ஊதையும், ஏகாமஸேந—(என சக்தியின) ஒரு சிறு பகுதி
வாலே, விஷ்டபய ஸதித — துரிதது நிறகிறேன்

43. இந்தப் பலவா வியமபியமெயஞ் ஞானததா
லெநதப பயனா மிகலவிசயா—முநதையெனம்
சததிலே சததாய்ச சகத்தனைததும் பறறிநா
னத்திலே நிறப னமர்நது.

இகல் விசயா—போரில வெற்றியே காணும் அர்ஜுனா!,
இந்த பலவா வியமபிய மெய ஞானததால்—இப்படி பல
வாருக எனனால் சொல்லப் பட்ட உண்மையறிவாலே,
எந்த பயன ஆம்—என்ன பயன உண்டாகும்? முநதை—
அனாதிகாலமாக, என அமசததிலே — எனது சக்தியின
சிறுபகுதியாலே, சகதது அனைததும் பறறி—உலகனைத
தையும் துரிதது நினறு, நான—நான், அததிலே—அவ
வுலகனைததிலும், சததாய அமாநது நிறபன—விகாரமற்ற
வனாகப் பொருந்தி நிற்கிறேன்

மாருதத்திற்கு ஒரு துருமபை அடித்துச்செலவது அதன ஸகதியின ஒரு
சிறுபகுதியாலேயே நடப்பதுபோலே, நினைததற்கரிய ஸகதியையுடைய
தன்னுடைய ஸகதியின ஒரு சிறு பகுதியையே எல்லாப் பொருள்களும்
காரணமாகக்கொண்டவை என்றதாகிறது

॥ भा ॥ बहुनैतेनोच्यमानेन ज्ञानेन किं प्रयोजनम् । इदं चिद-
चिदात्मकं कृत्स्नं जगत्कार्यावस्थं कारणावस्थं स्थूलं सूक्ष्मं च स्वरूप-
सद्भावे, स्थितौ, प्रवृत्तिभेदे च यथा मत्सङ्कल्पं नातिवर्तते ; तथा मम

42 “பராத்நாயத” [19] என்று முக்யமான விபூதிகளைச் சொல்லுவதாகத் தொடங்கிய பரகரணத்தைச் சென்ற ஸலோகத்தோடு நிறைவுபடுத்தினான் இந்த ஸலோகத்தில் முக்யமானவை அமுக்யமானவை எனனும் வாசியிலலாமல, விபூதிகள் அனைத்தையும் சுருங்கக் கூறுகிறான் (அத்வா) முனவாக்யத்தில் சொன்ன பரகரணப் பேதத்ததைக் காட்டுகிறது (பஹுநா ஏதேந ஜஞாதேந தவ கிம்) இதுவரையில் எனனால் சொல்லப்பட்ட முக்யவிபூதிகளைப் பற்றிய அறிவால் உனக்கு என்ன பயன்? எவ்வளவு சொன்னாலும் எனனுடைய முக்யவிபூதிகளின் எலையை அறிவதாகிற பயன் உனக்கு ஸித்திதிககாது என்று கருத்து ஏதத் எனும் ஸப்தம் “ஏதோ சில சொன்னேனேயொழிய முழுவதும் சொல்லிமுடிக்க முடியாது” என்று காட்டுகிறது இனி உத்தராததத்தாலே, முக்யாமுக்யவிபூதிக்மற உலகிலுள்ள எல்லா நிலையிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும்—எனது பெருமையின் சிறு திவையாலே ஸத்தா ஸத்தி பரவருத்திகளைப் பெற்று என ஸங்கல்பத்தை மீறமாட்டாமலிருக்கும் விபூதிகளே எனக் காட்டுகிறான். (இதம் கருதஸநம் ஜகத்) “இதம்” என்று அந்தந்த பரமாணங்களால் அறியப்படும் விசித்ரமான பொருள்களை உணர்த்துகிறதாகையாலே, பதத்த முகத் நிதயரூபமான தரிவித சேதனரும், ஸுத்தஸ்தவ பரகருதி காலரூபமான தரிவித அசேதனங்களும் அடங்கிய உபயவிபூதியையும் காட்டுகிறது ‘கருதஸநம் ஜகத்’ என்று காரணநிலையில் ஸலிக்ஷ்மமாகவும், காரயநிலையில் ஸத்ரூபமாகவும் இருக்கும் உலகனைத்தையும் காட்டுகிறது (அஹம் ஏகாமஸேந விஷ்டபய ஸத்தி) முற்கூறிய உலகனைத்தையும், ஸத்தா ஸத்தி பரவருத்திநிவருத்திகளில் என ஸங்கல்பத்தை மீறமுடியாத படி எனது பெருமையின் பலலாயிரத்தின் ஒரு பகுதியாலே நான் தீரித்துநிற்கிறேன். தீரித்துநிற்பதற்குப் பயன், உலகனைத்துக்கும் ஸத்தா ஸத்தி பரவருத்தி முதலியவற்றை அளிப்பதே என்று கருத்து. அநிதயமான பொருள்களுக்கு ஸத்தையாவது—அவற்றின் உறபத்தி. நிதயமான பொருள்களுக்கு ஸத்தையாவது—அஸத்தைக் காட்டிலும் (இல்லாத பொருளைக்காட்டிலும்) வேறுபட்டிருக்கை நிதயமான பொருள்களுடைய ஸவரூபம் எம்பெருமானுடைய நிதயேசசையால் ஸித்திதீபபது எனபது முன்னமே விளக்கப்பட்டது. ‘ஏகாமஸேந’ எனனும் பதம் — முன ஸலோகத்தில்

महिम्नोऽयुतायुतांशेन विष्टभ्याहमवस्थितः । यथोक्तं भगवता पराशरेण —
 * यस्यायुतायुतांशो विश्वशक्तिरियं स्थिता (वि. १.९ ५३) इति ॥ ४२ ॥
 ॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

பகவத கீதை வெண்பா

(பத்தாமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசரம்)

முத்தியருண மாயன முழுதருளுஞ் சீர்க்கீதை
 பத்தி வளாததுயர் பத்தாமோத - தொத்திசையி
 லெப்பொருளுந தானு யிசைநத படிவிரிதத
 திப்பொருளாயந தேமுடிநத திங்கு.

வாதிகேஸரிஜ்யா அருளிய பகவதகீதை வெண்பாவில
 பத்தாமத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

“தேஜோமஸ ஸம்பட்யம்” எனனுமிடத்தில் சொன்னதுபோலே
 “எனது நியமன ஸகதியாகிற பெருமையின் ஒரு திவ்யலோகம்” என்று
 பொருள்படுகிறது ஏகாப்யூதம் பலலாயிரத்தின் ஒரு பகுதியைக்
 காட்டுகிறது ‘விஷ்டப்ய’ என்றதால், அப்பொருள்கள் ஸ்வதந்தர
 மாகத் தொழில்புரியமுடியாதபடி அவற்றை தூரித்துநிற்கின்றமை காட்
 டப்படுகிறது அனறிககே, தன் வசப்படுத்துகையாகிற அதிஷ்டா
 னத்தைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம் சென்ற ஸ்லோகத்தில்
 “தேஜோமஸஸம்பட்யம்” என்றும், இங்கு “ஏகாமஸே விஷ்டப்ய
 ஸத்வ” என்றும் கூறுவதையே பராஸரமுனிவரும் “யஸ்யாயுதா
 யுதாமஸாமஸே விஸவஸகஞ்ஜியம் ஸத்வதா” [வி பு 19.53] [எவ
 னுடைய ஸகதியின் பலலாயிரத்தின் ஒருபகுதியாலே இவ்வுலகமாகிற
 ஸகதி தூரிகப்பட்டுநிற்கிறதோ] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில்
 அருளிச்செய்தார அந்த ஸ்லோகத்தையும் கீதையின் இந்த
 ஸ்லோகத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றியே, பரமசாயரான ஆளவந்
 தார தமது ஸ்தோதரரத்தத்தில் “கஸ்யாயுதாயுதாதைக்கலாம்
 ஸகாமஸே விஸவம் விசிதர சித்வத பரவிபாக்ய வருததம்”
 [ஸ்தோ-ர 12] [விசிதரமான சேதஞ்சேதனப் பிரிவுகளையுடைய
 இவ்வுலகம் எவனுடைய ஸகதியின் பலலாயிரத்தின் ஒரு பகுதியாலே
 தூரிகப்படுகிறது?] என்று கேள்விகேட்டுப் பரததவநிர்ணயம் செய
 தருளினா (அாஜுன!) நீ வெள்ளை மனத்தினனான வைஷ்ணவ
 னாகையாலே உனக்கு இப்பரமஸாரமான அரத்தத்தைச் சொன்னேன்
 என்று கருத்து

42.

ஸ்ரீகிருஷ்ணஸவாமி தாஸன இயற்றிய கீதாத்தவ்விரணத்தில்
 பத்தாமத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

முத்தி அருள் மாயன் — மோக்ஷத்தை அருள்கின்ற மாயப்பிரானுண கண்ணன், முழுது அருளும் சீர்க்கீதை— முழுமையாக அருளிச்செய்த சிறப்புடைய கீதையின், பத்தி வளாதது உயர் பததாம் ஒத்து அது—புகதியோக்யத்தின் வளாச்சியைக காட்டுகையாலே உயர்வுபெற்ற பததாமத்தியாயம், எப்பொருளும் தானுய இசைநதபடி விரிதது—எல்லாப் பொருளாகளும் (தன செலவமாகையாலே) தான என்று சொல்லும்படி பொருந்திநிற்கின்றமையை விளக்கி, இப்பொருள் ஆயநதே—இவ்வாதத்துதை ஆராயநது முடிவுகட்டி, இசையில் ஒத்து—(மற்ற அத்யாயங்களுடன்) இசையிலும் புகழிலும் ஒத்ததாய, இங்கு முடிநதது—இப்போது நிறைவுபெற்றது

கீதாநத சங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேத்யாநததே, சிகர் அருளியது)

பததாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

11. எல்லை யிலாததன சீலமா மினனமு தககடலு
மெலலை யிலாத விபூதி யெலாநதன தானமையு
மெலலையில பத்தி தனையெழு விககத திருவருளா
லெல்லையி லீச னியமபின னிந்திரன மைநதனுககே.

உரை — எல்லையில ஈசன்—அளவற்ற (சக்தியுள்ள) ஸாவேஸ்வரன், இந்திரன் மைநதனுககு—இந்திரனுடைய புத்திரனுண அர்ஜுநனுக்கு, எல்லையில பத்திதனை எழுவிக்க—அளவற்ற புக்தியையுண்டாக்கி வளாப்பதற்காக, எல்லை யிலாத—அளவற்ற, தன சீலமாம்—தன திருக்கலயான குணங்களாகிய, இன அமுதக கடலும்—இனிய அமுத மயமான ஸமுத்ரமும், எல்லையிலாத விபூதி எலாம்—அளவிட்டுக் கூறமுடியாத உலகம் முழுவதும், தனது ஆனமையும்—தன நியமனததுக்குட்பட்டதாயிருத்தலும் (ஆகிய இவற்றை), திரு அருளால்—சிறந்த கருணையோடு, இயமபினன்—உபதேசித்தான்.

கீதாஸலோகாதத, ச சுருக்கம்

பத்தாமத்தியாயம்

ஸலோ

அாததம்

- 1-3. தனனை தேவாதி தேவனாக அநுஸந்திப்பதால், புகதி உண்டாவதற்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்கி, புகதி யுண்டாகும் என்று கண்ணன அர்ஜுனுக்கு நிரூபித்தல்.
- 4-8. தனது ஐஸவாயம், கலயாணகுணங்கள் ஆகியவற்றை அநுஸந்திப்பதால், உண்டான புகதி வளரும் என்று கண்ணன அர்ஜுனுக்கு நிரூபித்தல்.
- 9-11. புகதியின் உச்சநிலையை அடைந்த ஸவயம்பர்யோஜன புகதிநிஷ்டனின் பெருமையை விளக்குதல்.
- 12-18. கண்ணனுடைய கலயாண குணசசோத்தியையும், செலவச் சிறப்பையும் சுருக்கமாகக் கேட்ட அர்ஜுனன அதன் விரிவைக் கேட்கவிரும்பி வாராததை சொல்லுதல்.
- 12-15. கண்ணன முன் ஸ்லோகங்களில் சுருங்கச்சொன்ன அராதங்களில் தனக்குள்ள நம்பிக்கையையும் அந்த நம்பிக்கையால் அதில் அஸூயை இல்லாமலிருப்பதையும் அர்ஜுனன காட்டுதல்.
- 16-18. விபூதிகளை விரிவாகச் சொல்லவேண்டுமென்று அர்ஜுனன கண்ணனை வினாவுதல்.
19. கண்ணன தனது விபூதிகளை ஒவ்வொன்றாக விரிவாக வாணிபபதும் கேட்பதும் இயலாதாகையால் முக்யமானவற்றைச் சுருக்கமாக வகைப்படுத்திக் கூறுவதாக பரதிஜ்ஞைச் செய்தல்.
20. ஸலோகத்தின் முற்பாதியில்—தனனைத் தன விபூதியான மற்ற பொருள்களோடு அடுத்துள்ள ஸலோகங்களில் ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதற்குக் காரணம் - அவை தனக்கு ஸரீரமாகவும் தான் அவற்றுக்கு ஆதமாவாகவும் இருப்பதே என்று காட்டி, பிற்பாதியாலே—அனைத்தையும் படைத்தளித்தழிப்பவனுருக்கை முதலான கலயாணகுணங்களே யோக்யஸபூதத்தால் சொல்லப்படுகின்றன என்றும், அடுத்துள்ள ஸலோகங்களில் தனனை மற்ற பொருள்களோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதற்கு அவை காரணப்பொருளாகவும், தான் அவற்றுக்குக் காரணமாகவுமிருப்பது மற்றொரு வேறுவாகும் என்றும் கண்ணன காட்டுதல்.
- 21.*39. பறபல பொருள்களோடு கண்ணன தனனை ஒரே வேற்றுமையில் படித்தல்.

ஆளவந்தார அருளிய

கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

[பதினேராமத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

एकादशे स्वयाथास्यसाक्षात्कारावलोकनम् ।

दत्तमुक्तं विदिषास्योभक्त्येकोपायता तथा ॥ १५ ॥

15 ஏகாத்ஸே ஸவயாத்ராதமயஸாக்ஷாதகாராவலோகநம்!
தூததமுகதம் விதிபரபதயோரபுகதயேகோபாயதா
தத்யா ||

ஏகாத்ஸே — பதினேராமத்தியாயத்தில், ஸவயாத்ராதமய ஸாக்ஷாதகாராவலோகநம்—தனனை உள்ளபடி காண்பதற்குரிய தீவயமான சண, தூததம் உகதம்— (அஜுனனுக்குக் கண்ணனலை) கொடுக்கப்பட்டதெனச் சொல்லப்பட்டது, தத்யா—அவவண்ணமே, விதிபரபதயோ — (பரமபொருளை) அறிவது, (காண்பது), அடைவது ஆகியவை, புக்தயேகோபாயதா — புகதியொன்றையே காரணமாசக கொண்டவை (என்றும்), உகதம்—சொல்லப்பட்டது

39*. தனனைப் பறபல பொருள்களோடு ஒரே வேற்றுமையில் படித்ததற்குத் தான அனைத்துக்கும் அந்தாயாமியாயிருப்பதே காரணம் என்று நிகழ்நம் செய்தல்

40 தன விபூதிக்களுக்கு எல்லையிலலாமையால் ஓரளவுக்கே அவற்றைச் சொன்னேன என்று கூறல்.

41. இதுவரையில் சொல்லப்பட்ட விபூதிகள்—சொல்லப்படாத வையும் அவஸயம் சொல்லவேண்டியவையுமான மற்றும் பல முக்யவிபூதிக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டே என்று கூறி பரகரணத்தை நிறைவுபடுத்தல்

42. முக்யமானவை, அமுக்யமானவை என்னும் வாயியிலலாமல் பார்க்கும்போது, எல்லா உலகமும் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தின் ஒரு சிறு பகுதியாலே தூரிகைப்படும் விபூதியே என்று கூறி அத்யாயத்தை முடித்தல்.

பத்தாமத்தியாயத்தின் கீதாஸலோகாதததத சுருக்கம்
நிறைவுற்றது

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய
பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 11

விசுவரூபதாசனம்

அத்தியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

பாரததனுக்கு மாயனருள கீதைப் பதினொன்று
மோததிவ வுலகெல்லா முடம்பதனிற—கோத்தபடி
காட்டுமது தன்னறிவு கண்டடைத றனபத்தி
கூட்டுமதுஞ் சொல்லுங் குறிதது

பாரததனுக்கு — அர்ஜுனனுக்கு, மாயன அருள — மாயப்
பிரானுசிய கண்ணன அருளிய, கீதை பதினொன்றாம் ஓதது—
கீதையின் பதினொன்றாம் அத்தியாயம், இவ்வுலகெல்லாம்—
இவ்வுலகனைத்தையும், உடம்பதனில—தன் சரீரத்தில், கோத்த
படி காட்டுமது—(கண்ணன் ஒரு பகுதியாகக்) கோத்துக்
கொண்டிருக்கும்படியைக் காட்டுவதாகும் தன் அறிவு
கண்டு அடைதல்—தன்னை அறிவதும், காண்பதும், அடைவது
மாகிற பயன்களை, தனபத்தி கூட்டுமதும்—தன் விஷயமான
புக்தியோகும் கூட்டிவைப்பதையும், குறிததுச் சொல்லும—
குறிக்கொண்டு கூறும்

ஸ்ரீ கருஷணஸவாமி தூஸன இயற்றிய
கீதார்த்த, விவரணம்—பதினேராம் அத்தியாயம்

முன அத்தியாயத்தோடு ஸங்கதியும்.

இவ்வத்தியாயாதத,ச் சுருக்கமும்.

முந்தின் பததாமத்தியாயத்தில்—புகதியோகும் உண்டாவதற
காகவும், அது வளாவதறகாகவும், மற்றுள்ள அனைவருடைய
குணங்களைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றதாய், இயல்வானதாய், எம்பெருமா
னுக்கே உரியதான கலயாணகுணக்கூட்டத்தோடு கூட, எம்பெருமான
அனைத்துக்கும் ஆதமாவாயிருக்கிறான் என்னும் உண்மையும், அக்
காரணத்தாலேயே அவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், சேதனப்
பொருள்களும் அசேதனப்பொருள்களும் நிறைந்ததான எல்லா
உலகும் அவனுக்கு ஸரீரமாயிருக்கையாலே தமது ஸவரூபஸ்திதி
பரவருத்திகளைத்தையும் அவனுக்கு அநீதமானமாகக்கொண்டுள்ளன
என்னும் உண்மையும் கூறப்பட்டன. எம்பெருமானுக்கே உரிய

श्री :

अथ एकादशोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ एवं भक्तियोगनिष्पत्तये तद्विवृद्धये च सकलेतरविलक्षणेन
स्वाभाविकेन भगवदसाधारणेन कल्याणगुणगणेन सह भगवत्सस्वात्मत्वं
तत एव तद्व्यतिरिक्तस्य कृत्स्नस्य चिदचिदात्मकस्य वस्तुजातस्य तच्छरीर-
तया तदायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तित्वं चोक्तम् । तमेतं भगवदसाधारणं
स्वभाव कृत्स्नस्य तदायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिता च भगवत्सकाशादुप-

இப்படிப்பட்ட ஒப்புயாவற்ற பெருமையையும், உலகனைததும் அவ
னுக்கு அதீதமான ஸ்வரூபஸ்திதி பரவருத்திகளை உடைத்தா
யிருக்கையையும் எம்பெருமானிடமிருந்தே கேட்டு ' இது உண்மை
யானதே ' என்று உறுதிபூண்டு, அதற்கைய பெருமையுடைய
எம்பெருமானே நேரே காண விரும்பிய அராஜுனன் இப்பதினோரா
மத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் விஸ்வரூபத்தைக் காட்டுமபடி
கண்ணனைக் கேட்கிறான் அவ்வண்ணமே மேல ஸலோகங்களில்
எம்பெருமானுடைய அருளினாலே அந்த விஸ்வரூபத்தைக் காணும்
ப்ரகாரம் விவரிக்கப்படுகிறது இவ்வத்தியாயத்தில் " ஸாவாஸாய
மயம் தேஷம் அநந்தம் விஸ்வதோமுகம் । " (11) [எல்லா ஆஸா
யங்களும் நிறைந்தவனும், ஒளிவிசுமின்றவனும், அளவற்றவனும்,
எல்லாத் திசைகளிலும் முகங்களே உடையவனுமான அப்பெருமானே
அராஜுனன் கண்டான்] என்று தொடங்கி, " ததரைகஸ்தம்
ஜக்த கருதஸநம் பரவிபுகதமநேகதா । அபயத " 13) [அப்பெருமா
னின் திஷ்ய ஸ்ரீரத்தில் பல்வகையான பிரிவுகளையுடைய உலகனைத்
தையும் அராஜுனன் கண்டான்] எனபதீருக இவ்விஷயம் விளக்கப்
படுகிறதன்றோ இந்த விஸ்வரூபதாராநததுக்குப் பிறகு இவ்வத்தி
யாயத்தின் கடைசியில் " புகதயா தவநயயா ஸகய அஹமேவம்-
விதோ஽ராஜுந । ஜஞாதம் த்ராஷ்டம் ச தததவேந பரவேஷ்டம் ச
பரநதபி । " (54) [எதிரிகளை வெல்லும் அராஜுன ! அநநயபுகதி
யினாலேயே நான் இவ்வண்ணமாக அறிவதற்கும காண்பதற்கும
உள்ளபடி அடைவதற்கும தக்கவன் ஆவேன்] என்னும் ஸலோகத்
தில் தன் விஷயமான ஜஞான த்ராஸந பராபதிகளை அநநய புகதி
யாகிற உபாயத்தினாலேயே அடையலாம் என்னும் விஷயமும்
விளக்கப்பட்டது.

श्रुत्यैवमेवेति निश्चित्य तथाभूतं भगवन्तं साक्षात्कर्तुंकामोऽर्जुन उवाच ।
तथैव भग त्वसादादनन्तरं द्रक्ष्यति । * सर्वाश्रयमयं देवमनन्तं
विश्वतोमुखम्.. तल्लैकस्थ जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ॥ (११. १३)
इति हि वक्ष्यते ।

अर्जुन उवाच—

मदनुग्रहाय परमं गुह्यमध्यात्मसंज्ञितम् ।

यत्त्वयोक्तं वचस्तेन मोहोऽयं विगतो मम ॥ १ ॥

1. மதுநுக், ரஹாய பரமம் குஹ்யமத, யாதமஸம்ஜ்ஞிதம் ।

யததவயோகதம வசஸதேந மோஹோடயம் விகுதோ மம॥ १ ॥

அர்ஜுன உவாச—அர்ஜுனன் சொன்னான் — மதுநு
க், ரஹாய—எனக்கு அருளபுரிவதற்காகவே, பரமம் குஹ
யம்—பரமரஹஸ்யமாய், அத, யாதமஸம்ஜ்ஞிதம் வச.—
ஆதமாவைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டியதெல்லாம் அடங்
கிய (முதல் ஆறு அத்தியாயங்களாகி) வராததை, யத
தவயா உக்தம்—யாதொன்று உனனால் கூறப்பட்டதோ,
தேந—அவ்வாததையால், மம அயம் மோஹ—என்னு
டைய இந்த ஆதமவிஷயமான மயக்கம், விகுத.—
முழுவதும் அடியோடு நீங்கிற்று

1. मायानं பெருமை வகைகேட டகமகிழ்நது

தூய விசயனித தொலலுலக—மேயவகை

காணவிருப புறற கருததா லவனெஞ்சம்

பூணவுரை செயதான புகழ்நது.

மாயன பெருமை வகைகேட்டு — மாயனாகிற கண்ண
னுடைய பல வகைப்பட்ட பெருமைகளைக் கேட்டு, அக
மகிழ்நது — தன டெஞ்ச மகிழ்ச்சியுற்று, தூய விசயன—
குற்றமற்ற அர்ஜுனன், இத தொல உலகம் மேய வகை
காண விருபபுறற கருததால—பிரதயக்ஷமாயுள்ள இப்பழமை
யான உலகம் (சண்ணணின் சரீரத்தில்) பொருந்தி நிற்

॥ मा ॥ देहात्माभिमानरूपमोहेन मोहितस्य ममानुग्रहैकप्रयोजनाय
परमं गुह्यम्—परमं रहस्यमध्यात्मसंज्ञितम्—आत्मनि वक्तव्य वचः *न

கும வகையை நேரே காண விருமபிய எண்ணத்தால்,
அவன் நெருசம பூண் — கண்ணனுடைய நெருசத்தில
பொருந்துமபடி, புகழ்ந்து உரை செய்தான்—சண்ணைப்
புகழ்ந்து பேசலுற்றான்

2. என்பா லிரக்கத்தா லீரு மறைபொருளா
நின்பா லறிவமர நீயுரைத்த—வின்பாருஞ்
சொல்லாலென் மோகந துவக்கியுட னில்லாதே
பெலலாங் கழிந்த தெனக்கு.

எனபால இரக்கத்தால்—எனக்கு அருள்புரிவதற்காகவே,
ஈறும் மறை பொருளாம்—மேலான ரஹஸ்யார்த்தமாய், நின்பா
ல் அறிவு அமர—உனக்கு ப்ரகாரமான அறிவுமயமான
ஆத்மாவைப்பற்றி, நீ உரைத்த—நீ கூறிய, இன்பாரும்
சொல்லால்—இன்பம் நிறைந்த (முதல ஆறு அத்யாயங்க
ளாகிற) வார்த்தையால், என மோகம் எல்லாம்—என்னு
டைய மயக்கம் எல்லாம், துவக்கி உடன்—வாஸனையோடு,
நில்லாதே—என்னிடம் நிலலாமல், எனக்கு கழிந்தது—
எனக்குக் கழிந்துவிட்டது.

1. இவ்வதியாயத்தில் மேல நாலாம் ஸலோகத்திலே கண்ண
னின் விவரரூபத்தை நேரே காணவேண்டும் என்று பிரார்த்திப்பதன்
பொருட்டு, முதல மூன்று ஸலோகங்களாலே தனது நன்றியையும்,
ஆஸ்திக்யத்தையும், கருஷணபுகதியையும் காட்டுகிறான் அாஜுனன்
அதில் முதல ஸலோகத்தில் 'அத்யாத்ம ஸமஜஞிதம்' என்னும் பதம்
வழங்கப்பட்டிருக்கையாலும், இரண்டாவது ஸலோகம் ஏழாவது அத்தி
யாயத்தின் பொருளைத் தெளிவாகச் சொல்லுகையாலும் முதல ஸலோ
கத்தில்—முதல ஆறு அதியாயங்களின் அாதத்ததை அநுவதித்தது
அதன் பல்லாகத் தனது தேஹாத்ம மயக்கம் நீங்கிற்று என்று
அாஜுனன் கூறுகிறான் என விளங்குகிறது (மத்யுகூரஹாய)
தேஹத்தையே ஆத்மாவாக எண்ணி மயங்கும் மயக்கத்தை
உடைய எனக்கு அருள்புரிவதற்காகவே. ஸலோகத்தின் பிறபாதிமில்

स्वेवाहं जातु नासम् (२.१२) इत्यादि, तस्माद्योगी भवार्जुन (६.४६)
इत्येतदन्तं यत्पयोक्तम्, तेनायं ममात्मविषयो मोहस्सर्वो विगतः—
दुरतो निरस्तः॥ १॥

தனது மயக்கம் நீங்கிற்று என்று கூறுகையால், இங்கு மச்ச₂ப₃த₃ம தேஹாதம் மயக்கத்தோடு கூடிய தனனைக் குறிப்பதே உசிதம். அாஜுனன வேறு எந்தப் பயனையும் கண்ணனிடமிருந்து எதிர்பாராமையால் “மத₃நுக₃ரஹாய” எனப்பதற்கு “மம அநுக₃ரஹைக பரயோஜநாய” என்று ப₄ாஷயமிடப்பட்டது இதிலிருந்து தனனைப் போர்புரியத் தூண்டுவதற்காகக் கண்ணன இடெல்லாம் சொல்லுகிறுள்ளன எனப்பதை அாஜுனன உணர்நதிருக்கிறுன் என விளங்குகிறது. (பரமம் கு₃ஹயம்) பரமரஹஸ்யம். “மௌநம் சைவாஸமி கு₃ஹயாநாம்” [கீ₃தை 10-38] என்கிற இடத்திற்போலே கு₃ஹயஸப₃த₃ம மௌநம் முதலான கே₃ாபநங்களைக் குறிப்பது இப்பகரணத்துக்குப் பொருந்தாது மௌனத்தில் மேலானது கீழானது முதலான பே₄த₃யில்லாமையால் பரம ஸப₃த₃ததால் விசேஷித்திருப்பது அப்பொருளில் அடியோடு பொருந்தாது ஆகையால் இங்கு ‘பரமகு₃ஹயம்’ எனப்பது ‘பரமரஹஸ்யம்’ என்னும் பொருளுடையதேயாகவேணும். “ஸாவகு₃ஹயதம்” [கீ₃தை 18 64] [அனைத்திலும் மிக மிக ரஹஸ்யமானது] என்று மேலே சொல்லப்போகும் ப₄கதியோக₃த்துக்கு அங்குமாகையால், இங்கு ஆதம் ஜநாநம் பரமரஹஸ்யமாகக் கூறப்படுகிறது. (அத₄யாதம்ஸம்ஜநிதம் வச) ஆதமாவைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டியதனைத்தையும் சொன்னவாததை. “ந தவேவாஹம்” [கீ₃தை 2-12] என்று தொடங்கி, “தஸமாத₃ யோகீ₃ ப₄வாஜுந” [கீ₃தை 6 46] எனப்பதற்கு ஆதமாவைப் பற்றி விரிவாகச் சொன்னவாததை இரண்டாமத்தியாயம் பன்னிரண்டாவது ஸலோகத்துக்கு முந்திய பகுதி உபோத₃க₄ரத்ரூபமானதாகையாலும், ஆருமத்தியாயம் கடைசி ஸலோகம், மத₄யம் ஷடகத்தில் சொல்லப்போகும் ப₄கதியோக₃த்தைப் பற்றியதாகையாலும் இடையிலுள்ள ஆதமாவைப் பற்றிய ஸலோகங்களைத்தாம் இங்கு கருதப்படுகின்றன என்று கொள்வதே பொருந்தும் மேலே தன் மயக்கம் நீங்குவதாகக் கூறுகையாலே, இது தன் ஆதமாவையும் பற்றியது என அாஜுனன உணர்நதுகொண்டான என்று விளங்குகிறது (யத் தவயா உகதம் தேந மம அயம் மோஹ விக₃த) ஆதமாவைப் பற்றிய யாதொருவாததை உனனா சொல்லப்பட்டதோ, அவ்வாததையால் எனக்கு ஆதமாவைப்பற்றி ஏற்பட்டி

॥ भा ॥ तथा च—

भवाप्ययौ हि भूतानां श्रुतौ विस्तरशो मया ।

त्वत्तः कमलपत्राक्ष माहात्म्यमपि चाव्ययम् ॥ २ ॥

2. ப₄வாபயயெள ஹி பூ₄தாநாம் ஸருதௌ விஸ்தரஸோ
மயா ।

த்வத்த. கமலபத்ராக்ஷ¹ மாஹாத்மயமபி சாவயயம் ॥

கமலபத்ராக்ஷ—தாமரை இதழ்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே! த்வத்த — (பரமாத்மாவான) உன்னிடமிருந்தே (விளையும்), பூ₄தாநாம்—எல்லாப் பொருள்களுக்கும், ப₄வாபயயெள—உத்பத்தி பரளயங்கள் விஸ்தரஸ — விரிவாக, மயா—எனனால், ஸருதௌ ஹி—கேட்கப்பட்டனவன்றோ அவயயம்-எல்லையற்றதான, மாஹாத்மயம் அபி ச- (உன்னுடைய பலவகையான) பெருமையும் கேட்கப்பட்டதன்றோ.

3. பூத மவைபிறந்து போகும் வகையுன்பா

லேத மறவிரிப்ப யானகேடேன—மீதறிந்தேன்

இங்களவி லுனபெருமை யேதுமொழி யாமனான

செங்கமலக் கண்ணு தெளிந்து.

செங்கமலகண்ணு—செந்தாமரைக்கண்ணனே! உனபால் — (பரமாத்மாவான) உன்னிடமிருந்தே, பூதமவைபிறந்து போகும் வகை—எல்லாப் பொருள்களும் உத்பத்தியையும் லயத்தையும் அடையும் வழியை, ஏதம் அறவிரிப்ப—குறைவிலலாமல் (நீயே) கூற, யான் கேடேன—நான் கேடேன, இங்கு—இப்போக்களத்தில், அளவில் உனபெருமை—உன்னுடைய அளவற்ற பெருமைகளை, ஏதும் ஒழியாமல்—ஒன்றுவிடாமல், தெளிந்து—தெளிவாக, நான்—நான், மீது அறிந்தேன்—மிகவும் அறியப்பெற்றேன்.

ருந்த இதத மயக்கம் அடியோடு நீங்கிறது. “விக்ரத” என்னும் பதத்தில் ‘வி’ என்னும் உபஸாககத்தாலே மயக்கம் முழுவதும் வாஸனையோடு கூட, மறுபடியும் முளைக்காதபடி அழிந்ததமை காட்டப்படுகிறது.

॥ भा ॥ (तथा) सप्तमप्रभृति दशमपर्यन्ते त्वद्व्यतिरिक्तानां सर्वेषां भूतानां त्वत्तः—परमात्मनो भवाप्ययौ—उत्पत्तिप्रलयौ विस्तरशो मया श्रुतौ हि कमलपत्राक्ष! तवाव्ययं—नित्यं सर्वचेतनाचेतनवस्तुशेषित्वं

2 இந்த ஸலோகத்தாலே—ஏழு முதல பத்து அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை நெருசிலகொண்டு “உனது ஐக்யத காரணதவமும், மற்றுமுள்ள பல் பெருமைகளும் உன்னிடமிருந்தே எனனால் கேட்கப்பட்டன” என்று கூறுகிறான் அாஜுனன். (பூதா நாம தவதத புவாயயெள விஸ்தரஸ மயா ஸருதௌ ஹி) “அஹம் கருதஸநஸய ஐக்யத பரபுவ பரளயஸததா” [கீதை 7-6] [நான் உலகம் முழுவதற்கும் உத்பத்திக்கும் லயததுக்கும் காரணமாகிறேன்] முதலான இடங்களில் “எல்லா பூதங்களும் பரமாதமாவான உன்னிடமிருந்தே உண்டாகி லயமடைகின்றன” எனனும் விஷயம் (நீ சொல்ல) எனனால் விரிவாகக் கேட்கப்பட்டது. “தவதத புவாயயெள” எனபதற்கு (உன்னிடமிருந்து உத்பத்தி பரளயங்கள்) என்று பொருள்கொள்ளும்போது உன்னிடமிருந்து பரளயம் எனனும் ஐந்தாம் வேற்றுமை ஓட்டாமையால், புவாயயஸபூதததுக்கு ஸபஸாரமும் மோக்ஷமும் உன்னிடமிருந்து உண்டாகின்றன என்று பொருள் கொள்ளலாமேயெனில் ‘பரபுவ ப்ரளயஸததா’ [7-6] எனனும் ஸலோகமே இங்கு அநுவதிக்கப்படுகிறதாகையாலே, உத்பத்தி பரளயங்களைக் கூறுவதே பொருந்தும். ஐந்தாம் வேற்றுமை நிமித்தோபாதாந ஸாதாரண ஹேதுமாதரததைக் குறிக்குமாகையால், ‘உன்னிடமிருந்து லயம்’ எனபதும் பொருந்திவிடுகிறது. “தவதத ஸருதௌ” என்று அநவயிதது ‘உன்னிடமிருந்து கேட்கப்பட்டன’ என்று பொருள்கொள்வதைக் காட்டிலும் “தவதத புவாயயெள” என்று ‘உன்னிடமிருந்து உத்பத்தி பரளயங்கள்’ என்று பொருள் கொள்வதிலே ஸவாரஸயம் அதிகம். ‘பூதாநம்’ எனபதில் பனமை அஸங்கோசநயாயததாலே “கருதஸநஸய ஐக்யத” (7-6) என்று முன் எடுக்கப்பட்ட எல்லா பூதங்களையும் காட்டுகிறது (கமலபத்ராக்ஷ! தவ அவயயம் மாஹாதமயம் ச ஸருதம்) செநதாமரை இதழ்போன்ற கண்ணையுடையவனே! உனது அழிவற்ற பெருமையும் கேட்கப்பட்டது. (கமலபத்ராக்ஷ!) செநதாமரைக்கண்ணா! “தஸய யதா கபயாஸம் புணடூரீகம் ஏவம் அக்ஷிணி” [சுராந 1-6-7] [ஸூராயனின் நடுவிலுள்ள அந்தப் பரமாதமாவுக்கு ஸூராயனால் கீ—90

ज्ञानबलादिकल्याणगुणगणैस्तवैव परतरत्वं सर्वाधारत्वं चिन्तितनिमि-
षितादिसर्वप्रवृत्तिषु तवैव प्रवर्तयितृत्वमित्याद्यपरिमितं माहात्म्यं च
श्रुतम्। हिशब्दो वक्ष्यमाणदिदक्षाद्योतनार्थः ॥ २ ॥

एवमेतद्यथाऽऽस्थ त्वमात्मानं परमेश्वर।

द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम ॥ ३ ॥

3. ஏவமேதத்யதாஸ்த த்வமாத்மானம் பரமேஸ்வர ।

தூரஷ்டுமிச்சாமி தே ரூபமைஸ்வரம் புருஷோத்தமம் ॥

பரமேஸ்வர — ஸாவேஸ்வரனே !, புருஷோத்தமம் —
புருஷோத்தமனே !, யதா த்வம் ஆத்மாநம் ஆதத—நீ

மலாநத தாமரைபோன்ற இரு கண்கள் உள்] என்று உபநிஷத்து
செந்தாமரைக் கண்ணையே ஸ்ராயமண்டல மத்யவாததியான
பரமாதமா என்று காட்டி, “ஸ ஏஷ யே சாமுஷ்மாத பராஞ்சோ
லோகா தேஷாம் ச ஈஷ்டே தேவகாமாநாம் ச” [சுநாந1-6 8] [ஸ்ராய
மண்டலத்துக்கும் மேலேயுள்ள உலகங்களையும், அங்கு தேவர்கள்
விருமபும பேராக்யம் முதலானவற்றையும் அவன் நியமிக்கிறான்] என்று
அவனே ஸாவலோக நியந்தா என்னும் பெருமையையும் கூற்றி
றனரே “தவதத” என்பதை ‘தவ’ என்றும் “ஸ்ருதௌ”
என்பதை ‘ஸ்ருதம்’ என்றும் வேற்றுமையையும், வசனத்தையும்
மாற்றியமைத்துக்கொள்ளவேனும் மாஹாத்மயமாவது— ‘பூமிராப”
[7-4, 5] என்னுமிடத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸகல சேநாசேதந
ஸேஷிதவம், “மதத பரதரம் நாநயத” [7-7] என்னுமிடத்தில் சொல்
லப்பட்ட ஜஞானம் பதம் முதலிய கல்யாணகுணங்களாலே மிக மிக
உயர்நதிருக்கை, “மயி ஸாவம்” [7-7] என்னுமிடத்தில் சொல்லப்பட்ட
ஸாவாதாரதம், “புதததா ஜஞானம்” [10-4] முதலான இடங்
களில் சொல்லப்பட்ட ஸாவசேதன ஸகலபவருத்தி நிவருத்தி
ஹேதுதவம் ஆகியவை ஆகும் ‘அவயயம்’ என்று விஸேஷித்
திருப்பதால், இந்த மாஹாத்மயமானது நித்யமானதென்றும் அள
வற்றது என்றும் காட்டப்படுகின்றது ‘ஹி’ ஸபதத்துக்கு பர
ஸிததத, ஹேதுதவம் முதலான பொருள்கள் இங்கு ஸ்வரஸம்ஸல்
வாகையால், அடுத்தபடியாக விவருபத்தை நேரே காணும் விருப்பம்
அாஜுனனுக்கு விளைநதிருப்பதை அபபதம் உணர்த்துகிறது 2.

॥ भा ॥ हे परमेश्वर! एवमेतदित्यवधृतम्, यथाऽऽत्थ त्वम्—
आत्मानं ब्रवीषि। पुरुषोत्तम—आश्रितवात्सन्यजलधे! तवैश्वरं त्वद-

உணனைப்பற்றி எப்படிச் சொன்னாயோ, ஏவம் ஏதத்—
அது அப்படியே (என்று என்னால் அறியப்பட்டது)
ஐஸாவரம் — ஸர்வநியந்த்ருத்வம் முதலான பெருமை
களையுடைய, தே ரூபம்—உனது ரூபத்தை, த்ரஷ்டும்
இச்சுயாமி—(நான்) ஸாக்ஷாதகரிக்க விரும்புகிறேன்.

4. நீசொன்ன வண்ண நிகரில் பரமேசா

மாசொன்னு வண்ண மருவியதே—தேசொன்று
மேலா மிறையுருவை மெய்ககாண விச்சிபபன்
மாலே புருடோதத மா.

நிகரில் பரமேசா — ஒப்பற்ற பரமேஸாவரனே! புரு
டோததமா மாலே — புருஷோத்தமனான திருமாலே! நீ
சொன்ன வண்ணம் — நீ சொன்னபடியே, மாசு ஒன்று
வண்ணம் மருவியதே—குறையிலலாதபடி பொருந்தியிருக்க
ிறது, தேசு ஒன்றும்—அனைத்தையும் நியமிக்கை முதலான
பெருமைகள் பொருந்திய, மேலாம் இறையுருவை—
மேலான இறைவனாகிற உன் உருவத்தை, மெய் காண
இச்சிபபன்—நேரே காண விரும்புகிறேன்.

3. கண்ணன சொன்னதில் தனது நம்பிக்கையைத் தெரிவித்துக்
கொண்டு, விஸ்வரூபத்தைக் காண்பதில் விருப்பத்தை வெளிப்
படுத்துகிறான் அாஜுனன (ஆதமாநம் யதா தவம் ஆதத, ஏவம்
ஏதத்) உணனைப்பற்றி நீ எவ்வண்ணம் சொல்லிக்கொண்டாயோ
அது அவ்வண்ணமேயானது என்று அறியப்பட்டது. (பரமேஸாவர)
நீ உலகனைத்துக்கும் எல்லா வகை உறவையுமுடைய ஸாவேஸ்வர
னாகையாலே, பரம் ஆபதனாகவும், ஸர்வஜனானாகவுமுள்ள உனது
வாக்யத்தில் அவநம்பிக்கை கொள்ள இடமில்லை என்று கருத்து.
(புருஷோத்தம) தனனை ஆராயித்தவனிடத்தில் தேஷாஷத்தைக்
காண்பவன் அதஃபுருஷன், நீயோ தேஷஹாதம் மயக்கம் முதலான
பல தேஷாஷங்களுக்குக் கொள்கலமான என்னிடம் தேஷாஷத்தைக்

साधारणं सर्वस्य प्रशंसित्वे, पालयित्वे, सष्ट्वे, संहर्तृत्वे,

காணத்தோடனநிலில், பசுவானது அன்றின்ற கன்றின் தோஷத்தை யே போக்குயமாகக் கொள்வதுபோலே, எனது தோஷங்களை யே பசையாகக்கொண்டு மேலவிழுந்து எனக்கு உபதேசிக்கையாலே, ஆழிதவாதஸ்ய குணததுக்கே ஒரு கடலாயிருக்கும் புருஷோத்தமன் என்று விளங்குகிறது “புரு ஸ்ளேதி புருஷ, புருஷேஷு உததம் புருஷோத்ததம்” [அதிசுமாகக் கொடுப்பவன் புருஷன், புருஷர்களில் சிறந்தவன் புருஷோத்தமன்] எனனும் வயுதபத்தியாலே புருஷோத்தம் ஸப்தம் அடியானின் தகுதிக்கு மேற்பட உதவும் வாதஸ்யத்தை உடையவன் என்று பொருள்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். “பூணதவாத புருஷ” என்கிறபடியே தோஷமுடைய வஸ்துக்களிலும் நிறைந்திருப்பவனும், “ந ததோ விஜுஞ்சஸதே” [கடோப நிஷத 2-4-14] [ஜீவனுடைய உடலிலிருக்கும் தோஷத்தைக்கண்டு அநதாயாமி அருவருப்பதிலலை] என்கிறபடியே அவற்றின் தோஷங்களில் அருவருப்படையாமலிருக்கையாலே புருஷோத்தம் ஸப்தம் வாதஸ்யகுணத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். கீதையில் புருஷோத்தம் ஸப்தத்தை நிர்வசனம் செய்யும்போதும், ‘லோகதரயமாவிய பிபூததி’ [கீதை 15-17] [லோகதரயத்தையும் உளநுழைந்து துரிகர்க்குன] என்று இவ்வாததம் அநுஸந்திசுக்கப்பட்டது ஆக, பரமேஸ்வரஸப்தத்தால் பரதவமும், புருஷோத்தம் ஸப்தத்தால் ஸௌஸப்யமும் அநுஸந்திசுக்கப்பட்டன (தே ஐஸ்வரம் ரூபம் த்ரஷ்டும் இச்சாம்) உன்னுடைய நியந்தருதவம் முதலானவற்றில் நிலைநிற்கும் உருவத்தை நேரே காண விரும்புகிறேன். (ஐஸ்வரம் ரூபம்) அனைவரையும் நியமிப்பது, ரக்ஷிப்பது, படைப்பது, அழிப்பது, துரிப்பது, கலயாணகுணங்களுக்குக் கொள்கலமாயிருப்பது, மிக மேலாயிருப்பது, மற்ற அனைத்தையுங்காட்டிலும் மிக வேறுபட்டிருப்பது முதலான ஈஸ்வரனுக்கு உரிய குணங்களில் நிலைநிற்கும் உருவம் என்றபடி அனைவரையும் நியமிப்பது முதலானவற்றில் உருவம் நிலைநிற்பதாவது— அநதந்தக் காரயங்களுக்குரிய குணம், முயற்சி, செயல்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் அவற்றை வெளிப்படுத்துகையேயாகும் அன்றிக்கே, உருவம் அனைவரையும் நியமிப்பதிலே நிலைநிற்கையாவது— ‘யத்யாஹம் கேஸவே வருத்தம் அவஸா பரஜிபேதி ரே’ [புரா ஸபா 39-38] [அனைவரும் தன் வசமிழந்தவர்களாய், கேஸவனிடத்தில் உரிய மரியாதையைச் செலுத்தினா] என்கிறபடியே

भर्तृत्वे, कल्याणगुणाकरत्वे, परतरत्वे, सकृत्तरविमजातीयत्वेऽस्थितं
रूपं द्रष्टुं—साक्षात्कर्तुमिच्छामि ॥ ३ ॥

தனனைக் கண்டவுடன் எதிரிகளும் பராதிகூலிய உறுதியைக்
கைவிட்டு நன்னடைதையுடையவராகையேயாகும் கல்யாண குணங்
களைக் கொள்கலமாகக்கொண்டிருக்கையில் உருவம் நிலைநிறை
யாவது—அவதார விக்ரஹத்தைப்போலே அறியாமை முதலானவற்றை
அபிதயிக்காமல் இருக்கை ரக்ஷணத்தில் உருவம் நிலைநிறை
யாவது—ஸ்தவகுணத்தைத் தூண்டுகை முதலானவற்றாலே படைக்
கையில் உருவம் நிலைநிறைகையாவது—தனது உநதிரிவிருந்து
பிரமணையும், முகம் தோள்கள் துடை கால்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து நாலு
வாணங்களையும் படைக்கையேயாகும் அழிக்கையில் உருவம் நிலை
நிறைகையாவது—மேலே விசுவரூபம் காட்டுமபோது சொல்லுகிறபடியே
அனைத்தையும் விழுங்குகையேயாகும் துரிப்பதில் உருவம் நிலை
நிறைகையாவது—“ததரைகஸ்தம்” (13) முதலான ஸ்லோகங்களில்
தெளிவாகப் போகிறது. பரம்பொருளாக சங்கிக்கப்படும் பிரமன
உருத்திரன முதலானவர்களைத் தனது அவயவங்களாகக் கொண்டிரு
க்கையை “புரஹ்மாணமீஸம்” (15) என்று மேலே காட்டப்போகிற
தாய்கையாலே உருவம் மிக மிக மேலாயிருப்பதில் நிலைநிற்கிறது
என்றும் விளங்குகிறது இதுவரையில் கூறிய எல்லாவற்றையும்
உட்கொண்டு பராக்குமபோது, மற்றனைத்தையுங்காட்டில் வேறு
பட்டிருப்பதில் உருவம் நிலைநிற்கிறது என்பதும் தேறுகிறது
அனறிகே, பரமோவர புருஷோத்தம ஸபுத்தங்களால் விளிப்பதன்
கருத்தாகவும் இதைக்கொள்ளலாம். அனறிகே, கண்ணன விசுவ
ரூபத்தைக் காட்டத்தொடங்குமபோது “பஸ்ய மே யோக்யம் ஐஸ்வரம்”
(8) [எனது ஈஸ்வரத் தன்மைக்குரிய கல்யாண குணயோக்யத்தையும்
விபூதியோக்யத்தையும் காண்பாய்] என்று கூறியிருப்பதில் யோக்ய
ஸபுத்தத்தைப்போல ரூபஸபுத்தமும் ஸ்வரூபத்தைக் குறிப்பதாகவும்
கொள்ளலாம் அப்போது “ஐஸ்வரம் ரூபம்” [ஈஸ்வரனுக்குரிய
ஸ்வரூபம்] என்றது “ராஹோ ஸீர” என்றதுபோலே ஒளபசாரிக் பர
யோக்யமாகும். அனைவரையும் நியமிப்பதில் நிலைநிறை முதலானவை
அனைத்தும் முக்யபரயோக்யமாகின்றன ஸ்வரூபத்தோடு சோந்த
தாய்கையாலே திருமௌனியைக் காண்பதில் விருப்பமும் அதிலேயே
அடங்கும் ரூபஸபுத்தம் பரகாரத்தையும் குறிக்குமாய்கையாலே, ஸவ
ரூபம், ரூபம் முதலான ஈஸ்வரனுக்குரிய எல்லா ஆகாரங்களையும்
குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம் (த்யக்ஷ்டம் இச்சயம்) நேரே காண

मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो!।

योगेश्वर! ततो मे त्वं दर्शयामासंमन्ययम्॥ ४ ॥

4. மந்யஸே யதி, தச்ச, க்யம் மயா த, ரஷ்டுமிதி ப்ரபே, ஶா!।
யோகே, ஶவர! ததோ மே தவம் த, ர்ஸயாதமாநமவயயம்॥

யோகே, ஶவர — கல்யாண குணங்களை யுடையவனே!,
ப்ரபே, ஶா— ஸர்வேஸவரனே!, தத—உனது ரூபம், மயா—
எனனால், த, ரஷ்டும ஸக்யம் இதி—காணக்கூடியது என்று,
யதி, மந்யஸே — நீ நினைத்தாயாகில் தத.—அககாரணத்
தாலே, தவம்—நீ, ஆதமாநம்—உன்கை, மே—எனக்கு,
அவயயம் த, ர்ஸய—குறைவறக் காட்டுவாயாக

5. என்னுலே காணலா மென்றிறைவா! வெண்ணுதியேன
மன்னு! குணயோக மாயவனே!—நன்றாக
வோங்கியசீ நுனவடிவை பொன்றெழியா மேயெனக்குப்
பாங்கிசையக் காட்டு பயின்று.

இறைவா!—ஸர்வேஸவரனே, மன்னு!—(அனைவர்க்கும்)
அரசனே! குணயோக மாயவனே—கல்யாண குணங்களை
யுடைய மாயப்பிரானே! நன்றாக ஓங்கிய சீர் உன் வடிவை—
சிறப்பாக ஓங்கி நிற்கும் பெருமைகளை யுடைய உன்
ரூபத்தை, என்னுலே காணலாம் என்று எண்ணுதியேல்—
எனனால் பார்க்கக்கூடும் என்று எண்ணுவாயாகில், (அதை)
ஒன்று ஒழியாமே—முழுவதும், எனக்கு—எனக்கு, பாங்கு
இசைய பயின்று காட்டு—நன்றாக (என நெஞ்சில்) பொருந்
தும்படி தெளிவாகக் காட்டுவாயாக

விருமபுகிறேன். த, ரஷ்டும எனனும் ஸப, த, ம த, ரஸநஸமாநாகார
மான ப, கதி முதலானவற்றையும் குறிகுமானாலும், இது விஸவரூப
த, ரஸந ப்ரகரணமாகையாலே அவற்றைக் குறிகாமல நேரே காண்கை
யாகிற ஸாக்ஷாதகாரத்தைக் குறிகிறது. 3.

4. முன ஸலோகத்தில் கூறப்பட்ட ரூபத்தைக் காட்டுமபடி
பிராததி, ககிருன அாஜுனன. (தத) அனைத்தையும் படைப்பதாய்,

॥ भा ॥ तत्—सर्वस्य सष्टि, सर्वस्य प्रशासित्, सर्वस्याधारभूतं
स्वरूपं मया द्रष्टुं शक्यमिति यदि मन्यसे, ततो योगेश्वर—योगो
ज्ञानादिकल्याणगुणयोगः ; पश्य मे योगमेश्वरम् (८) इति हि वक्ष्यते;
स्वद्वयतिरिक्तस्य कस्याप्यसमावितानां ज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजसां निधे!

அனைததையும் நியமிப்பதாய், அனைததுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பதாய், “ஐஸ்வரம் தே ரூபம்” என்று சென்ற ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட தான் உன்னுடைய ரூபம் சென்ற ஸலோகத்திற்போலே இந்த ஸப்தம் ஸவரூபத்தைக் குறித்ததாகில், ஸரஷ்டருத்வம் முதலானவை முக்யமாகப் பொருந்தி விடுகின்றன திருமேனியையோ, ஸவரூபம் ரூபம் முதலான எல்லா பரகாரங்களையோ குறித்ததாகில், முற்கூறிய ரீதியில் கௌணமாகப் பொருந்தி விடுகின்றன என்று கண்டு கொள்வது. (மயா த்ரஷ்டும் ஸக்யம் இதி யதி, மநயஸே) எனனால் காணக்கூடியது என்று நீ நினைத்ததாயாகில் இததால் எத்தனையேனும் ஜஞானஸக்திகளையுடையவர்களும் அவனுடைய ஸவரூபரூபாதிக்களை அவன் காட்டக்கண்டால் காணலாமேயொழிய தமது முயற்சியால் காண்பது அரிது என்று உணராததப்படுகிறது. இதையே “யாருமோ நிலைமையனென அறிவரிய எம்பெருமான, யாருமோ நிலைமையனென அறிவெளிய் எம்பெருமான” [திருவாய் 3-4] என்று நமமாழ்வாருட அருளிச் செய்தார். நினைத்தால் காட்டிவிட முடியுமோ? எனில் (பரபேடா) ஸாவேஸ்வரனாகையால் உன்னால் முடியாததொன்றிலலை என்று கருத்து. (யோகேஸ்வர) கலயாணகுணங்களையுடையவனே! இங்கு விஸ்வரூபத்தைக் காணவேனுமெனும் விருப்பத்தையுடைய அர்ஜுனனின் பேச்சாகையாலே, “யோகேஸ்வரன்” என்றது யோகத்தை நிரவ்ஹிப்பவன் என்று பொருள்படமுடியாது அர்ஜுனனுக்கு அஷ்டாங்கயோகம் முதலானவற்றைக் கண்ணன் இங்கு காட்டவில்லையாகையால் யோகஸப்தத்திற்கு அவற்றைப் பொருளாகக் கொள்ளமுடியாது ஆகையால் ‘பரய மே யோகம் ஐஸ்வரம்’ (8) [ஸ்வரனுகுரிய என்று கலயாண குணச் சோத்ததியைக் காண்பாயாக] என்று மேலே கூறியிருப்பதையொட்டி யோகஸப்தம் கலயாணகுணச் சோத்ததியைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே உசிதம். ஆக, யோகேஸ்வர ஸப்தம் ‘அஸ்வபதி’, ‘தநபதி’ என்பதுபோலே ஏராளமான கலயாணகுணங்களையுடையவன் என்று பொருள்படுகிறது அன்றிக் கே கலயாணகுணங்களை நியமிப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆக, “பரபேடா! யோகேஸ்வர!” என்னும் இரண்டு

आत्मानं त्वामव्ययं मे दर्शय। अव्ययमिति क्रियाविशेषणम्।
त्वां सकलं मे दर्शयेत्यर्थः ॥ ४ ॥

॥ ५ ॥ एवं कौतूहलान्वितेन हर्षगद्गदकण्ठेन पार्थेन प्रार्थितो
भगवानुवाच—

श्रीभगवानुवाच—

पश्य मे पार्थ रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः।

नानाविधानि दिव्यानि नानानर्णकृतीनि च। ५ ॥

5. பஸ்ய மே பார்த்த, ரூபாணி ஸதஸோஸத, ஸஹஸ்ரஸஃ।
நாநாவித்யாநி திவ்யாநி நானாவர்ணாக்ருதீநி ச ॥

ஸ்ரீ புகுவாந உவாச — புகுவாநான கண்ணன் கூறி
னான, பார்த்த, — குந்தீபுத்திரனே! மே — என்னுடைய,
ரூபாணி—(எங்குமுள்ள) உருவங்களை, பஸ்ய—காண்பாய்,
அத, —மேலும், ஸதஸ. ஸஹஸ்ரஸ ச— நூற்றுக்கணக்காக
வும் ஆயிரக்கணக்காகவும் இருப்பவையாய், நாநாவித்யாநி—
பலவகைப்பட்டவையாய், திவ்யாநி—ஆஸசாயமானவை
யாய், நானாவர்ணாக்ருதீநி — பல நிறங்களையும் ஆகாரங்
களையும் உடையவையான (ஸரீரங்களையும்) காண்பாய்.

விளிகளாலும் தனையொழிந்த எவரிடமும் காணமுடியாத ஜ்ஞானம்,
புலம், ஐஸ்வரியம், வீரயம், ஸகதி, தேஜஸ் முதலான அளவற்ற
கலயாணகுணங்களுக்கு இருப்பிடமானவன இவன என்று காட்டப்
பட்டதாகிறது. (ததோ மே தவம் ஆதமாநம் த்யாஸ்ய) இப்படிப்பட்டவ
னாகையாலே, நீயே எனக்கு உனனைக் காட்டியருளவேணும் என்று
கருதது. (அவயயம் த்யாஸ்ய) குறைவறக் காட்டியருளவேணும். முழுவ
தும் காட்டியருளவேண்டும் என்று கருத்து “ஆதமாநம்” என்று இவ
னுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம் முதலானவற்றைக் குறிக்கிறதாகையாலே,
அழியக்கூடிய இவவுலகமாகிற ரூபவிஷயத்தில் அவயய ஸப்தம்
பொருந்தாது ஆகையால் ‘அவயயம் த்யாஸ்ய’ என்று கரியாவிசேஷண
மாகக் கொண்டு பொருள்கொள்ளப்பட்டது எல்லா குணங்கள்,
விபூதிகள், விகுரஹங்கள் முதலானவற்றோடு கூடிய ஸ்வரூபத்தைக்
காட்டவேண்டும் என்றபடி.

6. எனறிசைக்கப பார்த்த நெழினமாய நீதுரைத்தான்
வென்றிவிசை யாவென்றன் மேனிகளை—யொன்றியநீ
பாரா பிர்மபலவாயத திவ்வியமாம பல்வகையா
வேரார் நிறத்தருவ மிங்கு.

என்று பார்த்தன இசைக்க-இவ்வண்ணமாக ஆஜுன்ன
கூற, எழில் மாயன—அழகிய சண்ணை, ஈது உரைத
தான்—பின்வரு பாறு உரைக்கலுற்றான், வென்றி விசையா—
(போரில்) வெற்றியே காணும் ஆஜுனா! ஒன்றிய நீ—
ஒருமனப்பட்டவனான நீ, என தன மேனிகளை—எனது
(எங்குமுள்ள) உருவங்களை, பார்—காண்பாய், இங்கு—
இப்போக்களத்திலேயே, ஆயிரம் பலவாய திவ்வியமாம
பலவகையா ஏரார் நிறத்தருவம்—ஆயிரக்கணக்கானவை
யாய், ஆசர்சம்மானவையாய், பலவகைப்பட்டவையாய்,
பல நிறங்களையும், ஆகாரங்களையும் உடைய ஸரீரங்களையும்
காண்பாய்

5. இவ்வண்ணமாகப் பேராவங்கொண்டவனாய், ஆனந்தத்
தாலே தழதழத்த குரலையுடையவனான பார்த்ததுனாலே பிரார்த்திக்கப
பெற்ற கண்ணை நாலு ஸ்லோகங்களாலே பதிலளிக்கிறான்
(புறய மே ரூபாணி) ஸ்லோகமண்டலம் முதலான கணக்கற்ற
இடங்களில் உள்ள என உருவங்களைப்பாரா. எல்லாவிடங்களிலு
மிருக்கும் பலவகையான ரூபங்களைக் காட்டப்போகிறானாகையால்
புறயத்தில் ‘ரூபாணி’ என்றதற்கு “ஸாவாஸரயாணி” என
விசேஷணமிடப்பட்டது (ஸதஸோ஽தஸஹஸரஸு) பரம, வயுஹம்,
விபுலம், அநதாயாமி, அர்ச்சை எனும் ஐந்தாவகைகளிலும் அடங்கிய
அளவற்ற அபராகருத திவ்யமங்குளவிக்ரஹங்களைக் குறிக்கிறது
இவ்வண்டத்தில் ஆதித்தயமண்டலத்தினுள் “த்யேய ஸத்ரா”
என்னும் ஸ்லோகத்தில் வாணிக்கப்பட்ட ரூபத்துடன் எழுந்தருளி
யிருப்பதுபோல, அளவற்ற ப்ரஹ்மாண்டங்களிலும் எழுந்தருளி
யிருக்கிறானாகையாலும், விபுலம் முதலானவையும் — கணக்கற்றவை
யாகையாலும் இவ்னுடைய உருவங்கள் எண்ணமுடியாதவை எனப்பது
வெளிப்படை. “புஹுத்ரா விஜாயதே” [பு-ஸு-2-3] [பலபடியாகப்

॥ भा ॥ पश्य मे सर्वाश्रयाणि रूपाणि; अथ शशस्सहस्रश्व
नानाविधानि—नानाप्रकाराणि, दिव्यानि—अप्राकृतानि, नानावर्णा-
कृतीनि—शुक्लकृष्णादिनानावर्णानि, नानाकाराणि च पश्य॥ ५॥

பிறக்கிருன] என்றது வேதம் “புஹூரி மே வயதீதாரி ஜநமாரி” [கீதை 4-5] [எனக்குப் பல பிறப்புகள் நடந்துவிட்டன] என்றன கீதையில் கண்ணனும் “சனமம் பல பல செயது” [திருவாய 3-10 1] என்றா ஆழ்வார “இனேததென எணவரம்பறியா யாககையை” [பரிபாடல் 3] என்றனா சங்ககாலத் தமிழரும், “ரூபம் ரூபம் பரதி ரூபோ பூபூவ” [கட 5-9] என்னும் வேதவாக்யத்திலுப் இவ்வாததும் சொல்லப்பட்டது என்று கீதைக்கு உரையிட்ட சிலா உரைப்பதாகத் தாதபாயசந்திரிகை (பரய) ‘பா’ என்று இதன் பொருளாயினும், திவ்யசக்ஷுஸஸை இனிமேல்தான் கொடுக்கப் போகிருனாகையால், “நீ பராகக்ஷலவனும்படி செய்கிறேன்” என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும் (நாநாவித்யாநி) ஒவ்வோருருவத்திலும் திருவாபுரணம், ஆயுதம், அடையாளம், திருக்கைகளின் எண்ணிக்கை ஆகியவற்றின் பேதத்தினால் பலவகைப்பட்டிருப்பவை (திவ்யாநி) அபராகருதமானவை, ஸுதத்தஸ்தவமயமானவை என்றபடி “திவ்ய பூவம் திவ்யம்” எனும் வயுதபத்தியால் ‘பரம் பதத்தில, அடலது ஸவாக்ஸத்தில, அடலது ஆகாயத்தில் இருப்பது’ என்று பொருள்கொள்வது இங்ங் பொருநதாது, பூமி முதலானவற்றையும் இந்த விஸ்வரூபம் வியாபித்திருப்பதாகக் கூறுகிறபடியால். திருமேனியின் துர்வயம், தாழ்வு எதுவும் அற்றதாய், மிகச்சிறப்புற்றதான ஸுதத்தஸ்தவத்வத்வம் என்று சொல்லவேண்டியதும் அவசியமாகையாலும் ‘அபராகருதம்’ என்று பொருள்கொள்வதே பொருந்தும். (நாநா வாணகருதீநி ச) வாஸுதேவன முதலான வியூஹங்களில் நாலுயுகங்களிலும் முறையே வெணமை, பொன்னிறம், பசுமை, கருமை எனப் பலநிறங்களையும் மாறிமாறி உடைத்தாயிருப்பதையும், மற்ற அவதாரங்களிலும் அவ்வப்பலன்களை விரும்புகிறவர்கள் தயானிப்பதற்காகப் பல நிறங்களை உடைத்தாயிருப்பதையும் “நாநா வாண்” ஸப்தம் காட்டுகிறது. தேவா, மனிதா, விலங்கு முதலான எல்லா யோனிகளிலும் மீன, ஆமை, வராஹம் முதலான பலவகைப்பட்ட உருவங்களோடு பிறந்ததை “நாநாகருதி” ஸப்தம் காட்டுகிறது. (பாாதத்) என அதைப்பிள்ளையாகையாலே உனக்கு இவற்றைக் காட்டப்போகிறேன் என்று கருத்து.

पश्चादित्यान्वसुन् रुद्रानश्विनौ मरुत्स्थया ।

बहून्पृथ्व्याणि पश्चाद्व्याणि भारत ॥ ६ ॥

6. பஸ்யாதி,தயாந வஸூந ருத்ராநஸுவிநௌ மருதஸ்ததா |
புஹூநயத்,ருஷ்டபூவாணி பஸ்யாஸர்யாணி பாரத ||

பாரத — பரதகுலததுதிததவனே ! ஆதி,தயாந—
(பன்னிரு) ஆதி,தயாகளையும், வஸூந—(எட்டு) வஸுக
களையும், ருத்ராந—(பதினொரு) உருத்திராகளையும், அஸ
விநௌ—இரு அஸுவிநீ தேவதைகளையும், ததா மருத—
(நாறபததொன்பது) மருததுககளையும், பஸ்ய—(எனது ஓ
உருவில்) பார், புஹூநி—(காணப்படும) பலவற்றையும்,
அத்,ருஷ்ட பூர்வாணி—(இதுவரை எங்கும் யாராலும்)
இதற்குமுன் காணப்படாதவையான, ஆஸசாயாணி—
அறபுதமானவற்றையும், பஸ்ய—பார்

7. ஆதித தியர்வசுக்க ளங்கரர்க ளச்சுனிகள்

சாதித திரளமருததுத தங்களைப்பார்—மீதுறறுப்
பல்வகையாய் முனகாண்ப பாராயநீ பாததனே
நல்வகையா லாச்சரிய நனகு.

பாததனே ! — அாஜுனா ! அங்கு — அவ்வுருவில்,
ஆதிததியா—(பன்னிரு) ஆதி,தயாகள், வசுககள்—(எட்டு)
வஸுக்கள், அராகள்—(பதினொரு) உருத்திராகள், அச
சுனிகள்—(இரு) அஸுவிநீ தேவாகள், மருத்து—(நாறபத
தொன்பது) வாயுதேவதைகள், சாதித்திரள் தங்களை—(என்று)
வகைவகையாகத் திரண்டிருப்பவர்களை, பார்—காண்பாய,
மீதுறறு—மிகுந்தவையாய், பலவகையாய்—(காணப்படும)
பல்வகைப்பட்ட பதாராததங்களையும், முன காண நல்வகை
யால ஆச்சரியம் — இதுவரை எங்கும் எவரும் காணாத
நனமைகளையுடைய ஆஸசர்ய ரூபங்களையும், நீ—நீ, நன்கு
பாராய—நனருகப் பாரப்பாயாக

6 முன ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட தனக்கேயுரிய கணக்கற்ற
உருவங்களில் ஓர் உருவத்தை விரிவாக்கக்கூடாத திருவுள்ளம்பற்றி,

॥ மா ॥ மபைகஸின் ருபே பஸ்யாத்யான ட்ராத்ஷ, நஸநஸு, ருட்ர-
நேகாத்ஷ, அஸிவநு ட்ரூ, மருநஸுபோநபஸ்யாத்ஷம் । ப்ரட்ரநாத்ஷமிதம் ;
இஹ ஜகதி ப்ரத்யக்ஷத்யானி ஷாஸ்த்ரத்யானி ச யானி வஸ்தூநி, தானி
ஸர்வாஸ்யந்யாஸ்யபி ஸர்வேஷு லோகேஷு ஸர்வேஷு ச ஷாஸ்த்ரேஷ்வத்யத்யானி வஹு-
ந்யாஸ்யாஸ்யபி பஸ்ய ॥ ௬ ॥

அதில் உள்ள அதிஸயங்களைக் காண்பாயாக என ிருன “மம தேஃஹே
இஹைகஸத்யம்” [இங்கு எனது ஓர் உருவின் ஓர் பகுதியில் உள்ள]
என்று அடுத்த ஸலோகத்தல் உள்ளதை இங்கும் வருவித்துக்
கொள்ளவேண்டும் (பஸ்யாதீத்யந வஸுந நுதாரந அஸவிநென)
“எணமா பதினெருவா ஈரறுவா ஓரிருவா” [முதல் திருவ 52] என்று
பொயகையாழ்வாராலும், “விதியின் மக்களும், மாசில எணம்கும்,
பதினெரு கபிலரும், தாமா இருவரும் மாயோய ! நின்வயின்
பரநத்தை உரைத்தேம் மாயா வாயமொழி உரைதர ”
[பரிபாடல் 3] [மாயோனே ! கஸயப்பரஜாபதியின் மக்களான
பனனிரு ஆதித்யாகளும், குற்றமற்ற அஷ்டவஸுகளும், கபில
நிறமுள்ள ஏகாத்ஸருதாராகளும், தாவும் குதிரைக்குப் பிறந்த
அஸவிநீதேவர்கள இருவரும் மற்றுமுள்ள உலகனைத்தும் உன்னிட
ம்ருந்தே பிறந்தவை எனபதை அழியாத வேதம் கூறுகையாலே
நாங்கள் சொல்லுகிறோம்] என்று சங்கத்தம்மீச சானரோராலும்
குறிக்கப்பெற்ற பனனிரு ஆதித்யாகள், எட்டுவஸுகள், பதினெரு
உருத்திரா, அஸவினிகள் இருவா ஆக முப்பத்துமூவரான முக்கிய
தேவர்களை முதலில் சொல்லுகிறான் (மருதஸத்தார) முப்பத்து
மூவரான அமரரோடன்றியில், மருத்துக்கள் என்னும் நார்பத்
தொன்பது வாயுதேவதைகளையும் பார இவன பாரப்பவை எவ
ராலும் அறியப்படாத பல பொருள்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டே
யாகும் என உணராத மற்றும் கணக்கற்ற ஆஸசாயங்களைப் பார
என்கிறான் உத்தராதத்தாராலே, — (புஹுநி) இவவுலகில் பரதய
ஷுத்தாலும், ஸாஸ்தரங்கொண்டும் அறியப்படும் வஸதுக்கள் எவை
யுண்டோ, அவை அனைத்தையும் பார, “அத்ருஷ்டபூவாணி”
என்று எவராலும் காணப்படாதவற்றை அடுத்தபடி குறிக்கையாலே,
“புஹுநி” என்னும் பதம் காணப்படும் பொருள்களைச் சொல்லு
கிறது. (அத்ருஷ்டபூவாணி ஆஸசாயாணி பஸ்ய) முற்கூறியவற்
றிலும் வேறுபட்டவையாய், எல்லாவுலகிலும், எல்லா ஸாஸ்தரங்களிலும்
இதற்குமுன் எங்கும் எவராலும் காணப்படாதவையான பல ஆஸசாய்

इहैकस्य जगत्कृत्स्नं पश्यथ सचराचरम्।

मम देहे गुडाकेश यच्चान्यद् द्रष्टुमिच्छसि ॥७॥

7. இஹைகஸத்யம் ஜகத் க்ருதஸநம் பஸ்யாத்ய ஸசராசரம்! மம தேஹே குடாகேஸ யச்சாநயத் த்ரஷ்டுமிச்சஸி ||

குடாகேஸ தூக்கத்தை வென்ற அர்ஜுன! இஹ மம தேஹே - இங்கு எனது ஓர் உருவில், ஏகஸ்த்யம்— ஒரு பகுதியில், ஸசராசரம் க்ருதஸநம் ஜகத்—அசைவனவும், அசையாதனவும் அடங்கிய உலகு அனைத்தையும், அத்ய பஸ்ய—இப்போது பார், யத் ச அநயத் த்ரஷ்டும் இச்சஸி — மேலும் வேறு எந்தப் பொருளை நீ காண விரும்புகிறாயோ, (அதையும்), (மம தேஹே ஏகஸத்யம் பஸ்ய) — எனது ஒரு தேஹத்தின் ஒரு பகுதியில் காண்பாயாக.

8. இங்கே குடாகேசா வென்னுடம்பி லோரிடத்தி லங்கோர் சராசரங்க ளாகததுத்--தங்குநெறி தேறியே யெல்லாந தெரியக்கா ணெனகாண்பான் வேறுதா னிச்சித்தாய மிககு.

குடாகேசா—தூக்கத்தை வென்ற அர்ஜுன! இங்கே என் உடமயில் ஓர் இடத்தில்—இங்கு எனது ஓர் உருவில் ஒரு பகுதியில், அங்கு ஓர் சராசரங்கள்—உலகில் காணப்படும் அசைவனவும், அசையாதனவுமான அனைத்தும், ஆகதது தங்குநெறி தேறியே — அதனுள் தங்கியிருக்கின்றன என்பதை அறுதியிட்டு, எல்லாம் தெரிய காண—எல்லாவற்றையும் நனகு காண்பாயாக, வேறு தான என காண்பான மிககு இச்சித்தாய—மேலும் வேறு எப்பொருளை நீ காண மிக விரும்புகிறாயோ, (அதையும் எனது ஓர் உருவில் ஒரு பகுதியில் காண்பாய்)

மான பொருள்களையும் இந்த எனது உருவில் காண்பாய் (புராத) இவ்வுருவைக் கண்டபின்னே நீ புரதகுலத்தில் உதித்ததற்குரிய பேறுபெற்றவனாவாய் என்று கருத்து.

॥ भा ॥ इह भूमैकस्मिन् देहे, तत्राप्येकस्थम्—एकदेशस्थं सचराचरं
कृत्स्नं जगत्पश्य; यच्चान्यद्भूमिच्छसि, तदप्येकदेशैकदेश एव पश्य । ७॥

न तु मां शक्ष्यसे द्रष्टुमनेनैव स्वचक्षुषा ।

दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम् ॥ ८ ॥

8. ந து மாம் ஸக்ஷ்யஸே த், ரஷ்டுமநேநைவ ஸவசக்ஷுஷா ।
தி, வயம் த், தூமி தே சக்ஷு பஸ்ய மே யோக, மைஸாவரம் ॥

அநேந ஏவ ஸ்வசக்ஷுஷா—இந்த உனது கண்ணால்,
மாம் த், ரஷ்டும து ந ஸக்ஷ்யஸே—என்னைக காண உனனால்

7. (இஹ மம தேஹே ஏகஸ்தம்) இவ்வு எனது ஓர் உருவில
ஒரு பகுதியில் 'தேஹே' எனும் ஒருமையாலே ஓர் உருவிலேயே
இவை காட்டப்படுகின்றன என விளங்குகிறது 'ஏகஸ்தம்'
என்று அந்த தேஹத்தில் ஒரு பகுதியிலேயே இவை காட்டப்படு
கின்றன என விளங்குகிறது. "இஹ ஏகஸ்தம்" என்றதற்கு,
"ஓர் அவயவிக் கு அவயவபூத்மாயிருந்தது உலகனைத்தும்" என்று
சிலர் பொருள்கொண்டனர். "திவ்யம்" என்று உருவை அபராகருத
மாகக் கூறுகையால், இப்பொருள் இவ்வு பொருந்தாது (ஸசராசரம்
ஜகத் க்ருதஸநம் பஸ்ய! அசைவனவும் அசையாதனவுமான உல்
கனைத்தையும் காண்பாய். (யசசாநயத் த், ரஷ்டுமிச்சுஷி) மேலும்
வேறு எந்த விஷயத்தை நீ காணவிரும்புகிருயோ, அதையும்
எனது ஒரு தேஹப்பகுதியிலேயே காண்பாய். "இஹ மம
தேஹே ஏகஸ்தம் பஸ்ய" எனபது இரண்டுக்கும் பொது
அல்லது, "இஹ ஏகஸ்தம் பஸ்ய" என்று பூவார்த்தத்திலும்,
"மம தேஹே (பஸ்ய)" என்று உத்தரார்த்தத்திலும் கூட்டிப்
பொருள்கொள்ளலாம் அப்போதும் ஒரு தேஹத்தில் ஒரு பகுதியில்
எனபது இரண்டிலும் தாத்பரியாதத்மாகத்தேறும் "யசசாநயத்"
என்றதால், 'பாண்டுவாகன திருதராஷ்டிரபுத்திராகளை வெல்லப்
போவதையும் நீ விரும்பினால் காணலாம்' என உணர்த்தப்படுகிறது
(சூடாகா பஸ்ய) தூக்கத்தை வென்றவனே! காண்பாய் எனது
விஸ்வரூபத்தைக் கண்டால்தான் நீ தூக்கத்தை வென்றவனாயிருப்பதின
முழுப்பயனையும் அடையலாம் என்று கருதது. 'சூடாகா' எனபது
தூக்கத்தைக் குறிக்கும், "சூடாகாயா ஸம்" என்று தூக்கத்தை
வென்ற அாஜுனனுக்குப் பெயர்

॥ பா ॥ अहं मम देहैकदेशे सर्वं जगदर्शयिष्यामि; त्वं त्वनेन
नियपरिमितवस्तुग्राहिणा प्राकृतेन स्वबभूवा, मां—तथाभूतं सकले-

இயலாது, திவ்யம சகஷம் - ப்ராகருதக் கண்ணைக்காட்டி
ஹம் வேறுபட்ட கண்ணை, தே தத்வாமி உனக்குக் கொடுக்கி
நேன (அதைக் கொண்டு), மே ஐஸ்வரம யோகம் பஸ்ய—
பஸ்யவரண எனக்கே உரிய சலயாணகுண விபூதிச்
சோத்தியைக் காண்பாய்

9. உன்னுடைய விககண்ணு லொன்றுமென்க காண்பரிதா
மெனனுமது தன்னுலே யானுனசகு—மன்னியசீாத
திவவியமாய கண்டருகேன சீர்பிறங்கு மெனபெருமை
செவவியுறக் காணதஹ சோநது.

உன்னுடைய இக்கண்ணுல—உனது இந்த பராக்ருத
மான கண்ணுல, எனை ஒன்றும் காண்பு அரிதாம—என்கை
ஒரு சிறிதும் காண இயலாது, எனனுமது தன்னுலே—
இக்காரணத்தாலே, யான—நான், உனக்கு—உனக்கு,
மன்னிய சீர் திவவியமாய கண்டருகேன—குணம் பொருந
திய அபராகருதமான கண்ணைத் தருகிறேன், அதனல்
சோநது—அக்கண்ணைக் கொண்டு, சீர்பிறங்கும் என்
பெருமை—குணவிபூதிச் சேர்த்தியோடு கூடிய எனது
பெருமையை, செவவியுற காண்—நன்கு காண்பாயாக

8. ஊனககண்ணுல தன விஸ்வரூபத்தைக் காணமுடியாதாகை
யால, அவனுக்கு அதைக்காண அபராகருதமான கண்ணைத் தருவ
தாகக் கூறுகிறுன கண்ணன (அநேநைவ ஸ்வசகஷுஷா மாம்
தர்ஷநம் து ந ஸக்யயஸே) இந்த உன்னுடைய பராகருதமான
ஊனககண்ணுல என்கைக்காண உனனல் இயலாது நானே
எனது தேஹத்தின் ஒரு பகுதியில் உலகனைத்தையும் காட்டப்
போகிறேன் எப்போதுமே அளவுபட்ட பொருள்களையே காணவல்ல
பராகருதமான இந்த உனது ஊனககண்ணுல அத்தகைய உருவை
யுடைய எனைக் காணமுடியாது 'து' ஸப்தத்தாலே ஊனககண்
னின் அஸக்திக்குக் காரணம் அது ப்ராகருதமாய், அளவுபட்ட ஸகதி
யுடையதாயிருப்பதே என உணராததுகிறுன (மாம்) முன சொன்ன
படி—எனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட அனைவரிலும் சிறப்புற்றவனாய்,

तरविसजातीयमपरिमेयं द्रष्टुं न शक्यसे। तव दिव्यम् — अप्राकृतं
मदर्शनसाधनं चक्षुर्ददामि। पश्य मे योगमैश्वरम्—मदसाधारणं योगं
पश्य; समानन्तज्ञानादियोगमनन्तविभूतियोगं च पश्येत्यर्थः॥ ८॥

சக்ய உவாசு—

एवमुक्त्वा ततो राजन् महायोगेश्वरो हरिः।

दर्शयामास पार्थाय परमं रूपमैश्वरम्॥ ९॥

9. ஏவமுக்தவா ததோ ராஜந மஹாயோகே, ஸவரோ ஹரி:।
த்யாஸ்யாமாஸ பார்த்தத்யாய பரமம் ரூபமைஸவரம் ॥

ராஜந! — அரசனான திருநர ஷட்ரனே! மஹாயோ
கே, ஸவர. ஹரி.—பேராச்சரியமான யோக்யங்களின் (சோத்தி
களின்) ஈஸவானான கண்ணன, ஏவம உக்தவா—இவ்
வண்ணம் உரைத்து, தத:—அதற்குப்பின், பார்த்தத்யாய—
குந்தீபுத்திரனுக்கு, பரமம் — ஒப்பற்றதாய ஐஸவரம்—
ஈஸவரனான தனக்கே உரியதான, ரூபம — விஸவரூபத்தை,
த்யாஸ்யாமாஸ—காண்பித்தான

அளவிட்டுக்காண அரியனான என்னை உன ஊனககண்ணால் காண
முடியாது என்றபடி பின் எனசெய்வது? எனில்,—(தவ திவ்யம்
சக்ஷு தத்தாம்) என்னைக காண்பதற்கு உறுப்பாக உனக்கு
அபராகருதமான கண்ணைத் தருகிறேன திவ்யஸப்தம்—ஊனக
கண்ணுக்கு எதிர்த்தட்டாக, இக்கண அபராகருதமானது எனக்
காட்டுகிறது அததகைய கண்ணோ தனனைக காணமுடியும் என்று
கருதது (மே ஐஸவரம் யோக்யம் பர்ய) ஈஸவரனான எனக்கேயுரிய
அளவற்ற அறிவு முதலான கலயாணகுணசசோத்தியையும், உபய
விபூதிகளாகிற ஐஸவாயயோக்யத்தையும் காணபாயாக 'ஐஸவரம்'
என்பது ஈஸவரனுகே உரியது, ஈஸவரதவமாவது நியமநஸகதி,
அதற்குரிய யோக்யம் (சோத்தி) இபரகரணத்தில் அடிகடி காட்டப்
பட்ட கலயாணகுணயோக்யமும், ஐஸவாயயோக்யமுமேயாகும் இக்கண
அபராகருதமாகையால் ஐஸாநம் முதலான குணங்களையும், உபய
விபூதியையும் காணலாம் என்று கருதது "அஸ்தவீரயம் பஸ்யாமி"
[19] முதலான ஸலோகங்களில் அராஜுனன இவற்றைக காண்பதாகக்
கூறப்போவதும் இதை வலியுறுத்துகிறது.

॥ भा ॥ एवमुक्त्वा सारथ्येऽवस्थितः पार्थमातुलजो महायोगेश्वरो
हरिः—महार्थयोगानामीश्वरः परब्रह्मभूतो नारायणः परमेश्वरं—

10. இவ்வகை சொல்லி யிறையான யோகேச
னவவகையாற பார்த்த நவன்காண—மெய்வகையா
ஸைசமெனு மவவடிவை யாங்களைத்தும் காட்டினுன்
றேசமரு மேனமை சிறந்தது.

இறையான யோகேசன — ஸாவேஸ்வரனாய குண
விபூதிசசேர்த்தியுடையவனான சண்ணன, இவ்வகை
சொல்லி—இவ்வண்ணமாகச் சொல்லி, அவ்வகையால்—
தான சொன்னபடியே, பார்த்தன் அவன் காண—அந்த
அர்ஜுனன காணுமபடியாக, தேச அமரும்—ஒளி மிகுந்
திருப்பகாய், மேனமை சிறந்து—பெருமையால், சிறப்பற்ற
தாய, ஐசம் எனும் அவவடிவை—(அஸ்ான தனக்கேயுரிய
தாகையால்) ஐஸ்ரம எனப்படும் அந்த விஸ்வரூபத்தை,
ஆங்கு — அபட்டாக்களத்தல், அனைத்தும் — முழுவதும்,
மெய்வகையால் காட்டினுன்—உள்ளபடி காட்டினுன்

9 இனி ஐந்தது ஸலோகங்களாலே கண்ணன அர்ஜுனனுக்குக்
காட்டிய விஸ்வரூபத்தைச் சுருக்கமாக வாணித்து, ஆரூவது
ஸ்லோகத்தில் அர்ஜுனன கண்ணனைத் துதிக்கத்தொடங்கியதைக்
கூறுகிறுன ஸஞ்ஜயன். (ராஜந!) அரசனான தருதராஷ்டரனே! (ஏவம்
உகதவா) முன் நான்கு ஸலோகங்களில் விவரித்தபடி கண்ணன
கூறி (ததோ த்ராஸ்யாமாஸ) அதற்குப்பின் காட்டினுன். காட்டினவன்
யாரெனில்—(மஹாயோகேஸ்வரோ ஹரி) இதுவரையில் அர்ஜுன
னால் தனக்கு மாமனமகனாகவும், தன்னுடைய ஸாரதியாயிருப்பவனாகவும்
நினைக்கப்பட்டவனாய், ஸௌஸ்ப்யஸௌஸீலயவாதஸல்யாதிசுக்ருணங்
களுக்குக் கொள்கலமாயிருந்தபோதிலும் பேராஸாயமான யோகங்
களின் (சோத்திகளின்) ஸஸ்வரனான கண்ணன். இவ்விரண்டு
பதங்களும் விஸ்வரூபத்தைக் காட்டுவதற்குறுப்பான எம்பெருமானது
பரதவத்தைக் கூறுகின்றன. முற்கூறிய ஸௌஸ்ப்யாதிசுக்ருணங்
களும் விஸ்வரூபத்தைக் காட்டுவதற்குறுப்பானவையெனந்ரு.
இப்படி குக்ருணங்களைக் காட்டவேண்டியது அவஸ்யமாகையால்
கீ—92

स्वासाधारणं रूपं पार्थाय—पितृष्वसुः पृथायाः पुत्राय दर्शयामास,
तद्विविधविचित्रनिखिलजगदश्रायं विश्वस्य प्रशासित् च रूपम्॥९॥

॥ பா ॥ तच्चेदृशम्—

अनेकवक्त्रनयनमनेकाद्भुतदर्शनम् ।

अनेकदिव्याभरणं दिव्यानेकोद्यनायुधम् ॥ १० ॥

‘மஹாயோகேஸ்வர’ என்ற பதத்தில் மஹச்சப்தத்தையோகேஸ்வரனான கண்ணனுக்கு விசேஷணமாகக் கொள்வதைக் காட்டிலும் யோக்யங்களாகிற குணச்சோததிகளுக்கு விசேஷணமாகக் கொள்வது பொருத்தமானது ஆக, மஹாயோக்யபதம் பேராஸசாயமான பரதவத்துக்குறுப்பான குணச்சோததிகளைக் காட்டுகிறது ஆம் சாயமான குணச்சோததிகளையுடையவாகள வேறு சிலரும் இருந்த போதிலும் இவன அவர்கள் அனைவாக்கும் தலைவன எனபதையும், அவர்களுடைய ஆஸசாயமான குணச்சோததிகளும் இவனது ஸங்கலபத்தால் வந்தது எனபதையும் ஈஸ்வரஸப்தம் உணர்த்துகிறது. “மஹாயோகேஸ்வர” எனனும் பதம் பரம்பொருளைக் குறித்த பரம் ப்ரஹ்ம், பரமாத்மா, பரஞ்சோதி, பரதவம் முதலான ஸாமான்யஸப்தங்களுக்கும், “ஹரி” ஸப்தம் நாராயணன் முதலான விசேஷஸப்தங்களுக்கும் உணர்த்துவதன்மூலம் ஸாமான்ய விசேஷ நயாயத்தாலே இவனே பரம்பொருள் என்று காட்டப்படுகிறது என்று திருவுள்ளம்பற்றி பூர்வீகாரா இவற்றைக்கு “பரப்ரஹ்மபூத நாராயண” என்று பூர்வீகமிட்டாரா காட்டியது எதை? எனில் (பரமம் ஐஸ்வரம் ரூபம்) ஈஸ்வரனாகிற தனக்கேயுரிய மிக மேலான விஸ்வரூபத்தை (பரமம் ஐஸ்வரம்) பலவிதமானதாய், ஆஸசாயமான எல்லா உலகுக்கும் ஆஸரயமானதாய், உலகனைத்தையும் நியம்ப்பதான உருவம் இங்கு ரூபம் என்றது ஸ்வரூபத்தையும், ரூபத்தையும், ஸ்வரூபம் முதலான எல்லா ஆகாரங்களையும் குறிக்கும் என்று மூன்று வகையாக நிர்வஹிக்கலாம் இவ்விஷயம் இவ்வத்தியாயத்தில் மூன்றாவது ஸ்லோகத்தில் ‘ரூபம் ஐஸ்வரம்’ என்றவிடத்தில் விவரிக்கப்பட்டது. விஸ்வரூபத்தைக் காட்டியது யாருக்கு? எனில்—(பார்த்தீய) தனது தகப்பனான வஸுதேவரின் ஸஹோதரீயான பருதே என்பப்டும் குந்தியின் பிள்ளையான அர்ஜுனுக்குக் காட்டினான். அதனையான குந்தி பரமஜ்ஞானியாகவும் இருந்தவளாகையாலே அவளுடைய பிள்ளைக்கும் அந்த ஜ்ஞானத்தை ஊட்டுவதற்காகக் காட்டினான் என்று கருதுது.

दिव्यमाल्याम्बरधरं दिव्यमन्धानुलेपनम् ।
सर्वार्थमयं देवमनन्तं विश्वतोमुखम् ॥ ११ ॥

10. அநேகவகதரநயநமநேகாத்யுத்ததர்ஸநம் ।
அநேகதிவ்யாபுரணம் திவ்யாநேகோத்யதாயுதம் ॥
11. திவ்யமால்யாம்புரதரம் திவ்யகந்தாநுலேபநம் ।
ஸர்வாஸாசர்யமயம் தேவமநநதம் விஸுவதோமுகம் ॥

அநேகவகதரநயநம் — பல முகங்களையும் கண்களையும் உடையதும், அநேகாத்யுத்ததர்ஸநம்—எல்லையற்ற பெருமைபெற்ற ஆஸ்சாயமான காட்சியையுடையதும், அநேகதிவ்யாபுரணம் — அப்ராக்ருதமான பல பல ஆபுரணங்களையுடையதும், திவ்யாநேகோத்யதாயுதம்—அபராகருதமான பற்பல ஆயுதங்களை ஏந்தியதும், திவ்யமால்யாம்புரதரம் — அபராகருதமான மாலைகளையும் வஸதரங்களையும் தரித்ததும், திவ்யகந்தாநுலேபநம்—அப்ராக்ருதமான நறுமணதையுடைய சந்தனம் முதலான வற்றூல பூசபபெற்றதும், ஸாவாஸாசாயமயம்—ஆஸ்சாயமான எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் இருப்பிடமாயுள்ளதும், தேவம்— பிரகாஸிப்பதும், அநநதம்—தேஸுததாலும் காலத்தாலும் அளவிலலாததும், விஸுவதோமுகம் — எல்லா திக்குகளிலும் இருக்கும் முகங்களையுடையதுமான, (விஸுவருபத்தைக் காட்டினான்)

11. பலபலவாங் கணமுகங்கள் பணபார் வியப்புப
பலபலவாம் பார்க்கும் பரிசு— பலபலவாம்
பூணசிறநத வான்கலன்கள் போற்றிப் பலபலவா
மாணசிறநத வாயுதங்கண் மற்று.
12. மாலை பரியட்ட மன்னுமவை திவ்வியமாயக்
கோலநறும் பூசசதின கோளுடைத்தாய்—மேலான
வாச்சரிய மெல்லா மமர்நதே யனந்தமா
யோசசமிகு மெமமுகமு முற்று.

பலபலவாம் கண்முகங்கள் - பலபலவான கண்களையும் முகங்களையும், **பண்பு ஆர் வியப்பு பலபலவாம் பார்க்கும் பரிசு**—எல்லையற்ற பெருமைபெற்ற ஆஸ்சாயமான காட்சியையும், **பலபலவாம் பூண் சிறந்த வானகலங்கள்**—அபராகருதமாய், அணிவதற்குச் சிறந்த பல பல ஆபுரணங்களையும், **மற்று—மேலும், போற்றிப் பலபலவாம் மாண சிறந்த ஆயுதங்கள்**—போற்றத்தக்கவையாய் பலபலவான சிறந்த மாட்சிமைபெற்ற ஆயுதங்களையும், **மாலை பரியட்டம் மனனுமவை திவ்வியமாய்**—அபராகருதமாய் விளங்கும் மாலைகளையும் வஸ்தரங்களையும், **கோல நறும் பூசச தின் கோளுடைத்தாய்**—அழகிய மணமமிகக் பூசசுகளும் ஆகிய இவற்றைக்கொண்டதாய், **மேலான ஆசசரியம் எல்லாம் அமர்ந்தே**—மேலான ஆஸ்சாயமுடைய பொருள்கள் அனைத்துக்கும் இருப்பிடமாய், **அனந்தமாய்—தேசுத தாலும் காலத்தாலும் அளவுபடாததாய், ஓசசம் மிகும் எம்முகமும் உற்று**—எல்லா திசைகளிலும் முகங்களையுடையதமான (விஸ்வரூபத்தைக் காட்டினான்)

10.11 “பரமம் ரூபம் ஐஸ்வர்யம்” என்று சென்ற ஸலோகத்தில் குறிக்கப்பட்ட விஸ்வரூபத்தை இவ்விரு ஸலோகங்களிலும் வாணிக கிருண ஸஞ்ஜயன். (அநேக வகதரநயநம்) பல முகங்களையும், கண்களையும் உடையதை. சென்ற ஸலோகத்திலிருந்து “ரூபம் தூர்ஸ்யமாந” என்பதைக் கூட்டிக்கொண்டு இத்தகைய ரூபத்தைக் காட்டினான் என்று பொருள்கொள்ளவேண்டும். “அநேகவகதர” என்று சொன்னதிலிருந்து அநேகமான கண்களும் உள்ளன என்பது ஸித்திதிகக் கூடியதாயிருக்க, அவற்றையும் சோததுச சொன்னதால் முகங்கள் பலவாயிருந்ததோடன்றியில் பல ஜாதியைச் சோந்தவையாகவும் இருக்கின்றன என்று உணர்த்தப்படுகிறது. பாஞ்சராத்ரம் முதலான வஸ்தரங்களில் விஸ்வரூபத்தை வர்ணிகமும் போதும் மனிதன், வராஹம், சிங்கம் முதலான பல ஜாதியைச் சோந்த முகங்கள் இருப்பதாக வாணிகப்பபட்டது. இதுபோலவே மேலே வாணிகப்பபடும் ஆபுரணங்களும், ஆயுதங்களும் பல பல வாயிருப்பதோடன்றியில் பல ஜாதியைச் சேர்ந்தவையாகவும் இருக்கின்றன என்று கொள்ளவேண்டும் “ஸஹஸரரீரணா புருஷஸ ஸஹஸராஷு” [பு-ஸு 1] என்று வேதத்திலும் “தோள்களாயிரத

॥ பா ॥ தேவ் — ஏதமானம், அனந்தம் — காலவ்யவதிநிவில -

தாய முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலாக்கண்களாயிரத்தாய்” [திருவாய 8 1 10] பல பலவே ஆபரணம்” [திருவாய 2-5-6] “ஓணசங்கதை வாளாழியான ஓருவன” [திருவாய 8 8 1] முதலான பாசுரங்களில் ஆழ வாள்களாலும் இவ்வாதத்தம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. (அநேகாத்₄பு₄தத்₃ராதம்) எல்லையற்ற பெருமைபெற்ற ஆர்சாயமான காட்சியை உடையதை. (அநேக தி₃வயாப₄ரணம்) அபராகருதமான பல பல ஆப₄ரணங்களையுடையதை “தி₃வயம்” எனப்பது மற்ற தெய்வங்களுக்கும் பராகருதமான ஆப₄ரணங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையாய் ஸு₃த₃த₃ஸ்தவமயமாயிருப்பவை இவனுடைய ஆப₄ரணங்கள் என்று காட்டுகிறது. (தி₃வயாதேகோத்யதாயுத₄ம்) அபராகருதமான பல ஜாதியைச் சோந்த பல பல ஆயுதங்களைத் தா₄ரித்து நிற்பதை. (தி₃வயமாலயம் ப₃ரத₄ரம்) அபராகருதமான வைஜயந்தி முதலான மலைகளையும் பீதாமப₃ரம் முதலான வஸ்த்ரங்களையும் உடையதை (தி₃வயக₃ந்த₄ரநுலேபதம்) அபராகருதமான நறுமணத்தையுடைய சந்தனம் முதலான பூசகங்களையுடையதை. (ஸாவா₃ர்சாயமயம் ஆர்சாயமாயிருக்கும் எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் இருப்பிடமாயுள்ளதை இப்படிப் பொருள்கொள்வதால், ‘அநேகாத்₄பு₄தத்₃ராதம்’ எனப்பதோடு புனருத்தியிலை ‘ஜகதே₃தந மஹா₃ர்சாயம் ரூபம் யஸ்ய மஹாதந” [விபு 5 19-7] [இந்தப் பேராசாயமான உலகம் எந்த மஹாபுருஷனுக்கு உருவமாயுள்ளதோ] முதலான பரமானங்கள் இவ்வாதத்ததை முழங்கின. (தே₃வம்) “தி₃வுகாந்தி” எனலும் தாதுவினிருந்து தோன்றிய தாகையாலே ‘ஓளியுடையதை’ என்று பொருள்படுகிறது. இவ்விசேஷணங்களனைத்தாலும் மேலே ‘விஸவதோ முகம்’ என்பதாலும் தி₃வயமங்களுக்கி₃ரஹத்தோடு கூடியது இந்த விஸவரூபம் என்று காட்டப்படுகிறது தே₃வஸப₃த₃ததுககு தே₃வஜாதியைச் சோந்தவன் என்று பொருள்கொள்வதில் பொருட்சுவையிலை. (அநந்தம்) முககாலத்திலுமுள்ள உலகனைத்துக்கும் இருப்பிடமாயிருப்பதால் தே₃ரத்தாலும் காலத்தாலும் அளவுபடாததை (ஸாவா₃ர்சாயமயம்) என்ற பதத்தால் எல்லாவுலகுக்கும் இருப்பிடமாயிருப்பது என்று கூறியிருப்பதால், முககாலத்திலுமுள்ள எல்லாப்பொருள்களுக்கும் இருப்பிடமானது என்று தேறுகிறது இவ்விண்ணிலிருந்து தே₃ரத்தாலும் காலத்தாலும் அளவுபடாதது விஸவரூபம் என்ற விளங்குகிறது இது விக்ரஹத்வாரமாகவும் அத்வாரகமாகவும் பொருந்தும். அநந்தமாயிருக்கும் தன்மை பொதுவாக எவ்ருபத்துக்கே உண்டா

जगदाश्रयतया देशकालपरिच्छेदानर्हम्, विश्वतोमुखम्— विश्वदिश्वर्ति-
मुखम्, स्वोचितदिव्याश्चरगन्धमान्याभरणायुधान्वितम् ॥ १०॥ ११॥

யினும் இங்கு திருமேனியைக் குறித்த விசேஷணங்களுக்கு நடுவில் படிக்கப்படுவதால் இங்கு அநந்தஸப்தமும் விக்ரஹவிசேஷணமே எனப்பது பொருந்தும். “ திருஷ்டவாதபுத்தம் ” (20) என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தில் ‘ அநந்தாயாமவிஸ்தாரம் அதயதபுத்தம் அதயுகூரம் ’ என்று ரூபவிஷயமாகவே பூர்வியம் இடபிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது ரூபத்தை அநந்தமெனப்பது மிகவும் பெரிது என்னும் கருத்திலேயே எனப்பது சிலா கருத்து. பதின மூன்றாம் ஸ்லோகத்தின் பூர்வியத்தில் ‘ அநந்தாயாம விஸ்தாரே ’ என்று அருளியிருப்பதும் இதே கருத்தை உடையது. எங்கும் வயாபித்திருந்தபோதிலும் எம்பெருமானுடைய திருமேனி தன்னு ஸகதியாலே எங்கும் தடைபடாமலிருப்பதும் பொருத்தமே. அணிமா முதலான எட்டுவிதமான ஸித்தி திகளைப் பெற்ற யோகிகளும், தடையற எங்கும் ஸஞ்சரிப்பதைக் காண்கிறோம். ஆகையால் அப்ராகருதமான திவ்யமங்குள விக்ரஹத்துக்கு அஸ்தரபூஷண தூயாயத்தில் சொன்னபடி பரகருதி முதலான உலகனைத்துக்கும் ஆஸ்ரயமாயிருப்பதில் பொருந்தாமையிலலை இப்படி எங்கும் பரவி நிறகும் திவ்யமங்குளவிக்ரஹத்தையே ‘ அநந்தம் ’ எனும் பதம் குறிக்கையாலே அஸ்தரபூஷண வடிவில் திருமேனி அனைத்துக்கும் ஆஸ்ரயமாயிருக்கிறது என்று இங்கு கூறப்படுகிறது என்று சங்கிக் கவும் இடமில்லை பதினமூன்றாவது ஸ்லோகத்தில் ‘ தேவதேவஸ்ய ஸரீரம் ’ என்பதை வயாக்யானம் செய்யும்போது ‘ அநந்தாயாம விஸ்தாரே ’ முதலான ஸரீர விசேஷணங்களை பூர்வியகாரா இடபிருப்பதிலிருந்து இது விளங்குகிறது வடபதரஸாயி விக்ரஹம் போலே அகடிதகூடநா ஸகதியிலை மிகச் சிறியவடிவில் ஸஞ்சும மாக எல்லாவுலகையும் அடக்கிநிறகை இங்கு கூறப்படுகிறது எனப்படும் பொருந்தாது இங்கு அப்படிச் சொல்லவிலையாகையாலும் ‘ அநந்தம் ’ என்று மிகப் பெரியவடிவாகவே இங்கு படித்திருக்கையாலும் இது தெளிவு ஆகையால் திருமேனி தேவகாலங்களால் அளவுபடாது என்று கூறுவதே பொருத்தமான பொருளாகும். கீதாபூர்வியத்தின் பரவேஸத்திலேயே விக்ரஹத்துக்கு ‘ அசிந்தய ’ என்று விசேஷணம் இடுவதன்மூலம் பூர்வியகாரா இதை நிலைநிறுத்தி யுள்ளார் (விஸுவதோமுகம்) எல்லா திசைகளிலும் இருக்கும் முகத்தையுடையதை. ‘ அனேக வக்தரநயநம் ’ என்று தொடங்கிய

॥ भा ॥ तामेव देवशब्दनिर्दिष्टं द्योतमानतां विशिनष्टि—

दिवि सूर्यसहस्रस्य भवेद्युगपदुत्थिता ।

यदि भास्सदृशी सा स्याद्भासस्तस्य महात्मनः ॥ १२ ॥

12. தி.வி ஸூரியஸஹஸ்ரஸ்ய ப.வேதுயுக,பது,ததி,தா।

யதி, ப.ாஸஸத,ருபீ ஸா ஸயாத,ப.ாஸஸ்தஸ்ய

மஹாதமந ॥

ஸூரியஸஹஸ்ரஸ்ய ப.ா. — ஆயிரம் ஸூரியாகளின் ஒளி, தி.வி — ஆகாயத்தில், யுக,பது — ஒரே ஸமயத்தில், யதி, உததி,தர ப.வேத — தோன்றிற்றுகில், ஸா — அந்த ஒளி, தஸ்ய மஹாதமந ப.ாஸ — அந்த மஹாபுருஷனுடைய ஒளிக்கு ஸத,ருபீ ஸயாத — ஒத்ததாக இருக்கும்

13. வானில வளிரவி யாயிரமா வந்தொருமித

தான வொளியெழுவ தாமாகிற — றுளப

பெரியோன் வடிவிற பிறங்குமொளிக் கொக்கும்

பரிசா மெனலாம பயின்று.

தையே முக,பே,தே,த 'விஸவதோமுகம்' என்று விஸேஷிக்கிறா. "விஸவதஸசக்ஷுருத விஸவதோமுக, " எனலும் தைத்திரீய நாராயணவல்லி மந்தரத்தில் எல்லாவிடத்திலும் முகம் கண்கள் ஆகியவற்றை உடையவனபோல காராயம் செய்பவன் என்று பொருள் கொள்வதுபோல இங்கும் பொருள்கொள்வது பொருத்தமல்ல, இங்கு விக்ரஹத்தை நேரே சொல்லும் பரகரணமாகையால். எல்லாவிடத் திலும் முக,முடையவன் என்று சிலர் உரையிட்டார்கள் காலகை முதலான இடத்தில் முக,மீலையாகையால் இப்பொருளும் பொருந் தாது. இங்கு ப.ாஷயத்தில் பாட,கரமத்தை அநாத,ரிதது தெளி வில்லாத 'தே,வம், அநததம், விஸவதோமுகம்' என்னும் பதங்களுக்கு வயாக்யானம் செய்து பிறகு தெளிவான வஸதரம் மாலை முதலானவை காட்டப்பட்டது மேலும் 'தே,வம் அநததம்' முதலானவை ஸவரூப நிருபக த,ாமங்கள், மாலை முதலானவை திருமேனியில் தனியாகச் சாததப்படும் க,ரவயங்கள். இதனாலும் பாட,கரமத்தை மாற்றிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது அதிலும் 'அமப,ர' என்று அநதரங்குமான வஸதரத்தை முதலில் சொல்லி, அடுத்தபடி மாலையையும், அடுத்தபடி ஆப,ரணங்களையும், அடுத்தபடி ஆயுத,ங்களையும் அநதரங்க, பஹிரங்க,கரமத்தையொட்டி நூதே,ரிக்கப்பட்டது. 10,11.

॥ भा ॥ तैजसोऽपरिमितत्वदर्शनार्थमिदम् ; अक्षयतेजस्वरूप-
मित्यर्थः ॥ १२ ॥

तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ।

अपश्यदेवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा ॥ १३ ॥

13. ததரைகஸத,ம ஜக,தகருதஸநம் பரவிப,கதமநேகத,ா ।
அபஸயத்,தே,வதே,வஸய ஸரீரே பாண்டவஸதத,ா ॥

வானில வளர் இரவி—ஆகாடத்தில் வளர்ந்து வரும் ஸூர்யாசன், ஆயிரமா வந்து—ஆயிரக்ஷணக்கில் வந்து, ஒருமித்து ஆன ஒளி எழுவதாமாகில் தான—ஒரே ஸமயத்தில் அவற்றின் ஒளி எழுவதாயிருந்தால், அப்பெரியோன வடிவில—அம்மஹாபுருஷனின் திருமேனியில், பயின்று பிறங்கும் ஒளிககு—பொருந்தி பிரகாசிக்கும் ஒளிககு ஒகரும் பரிசாம எனலாம்—ஒப்பான பெருமையுடையது என்று கூறலாம்

12 முன் ஸலோகத்தில் “தேவன்” எனனும் பத்ததால் காட்டப்பட்ட திருமேனியின் ஒளியை இந்த ஸலோகத்தில் விவரிக்கிறான் அதாவது அந்த ஸலோகத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட ஒளி ஒப்பற்றது என்று இங்கு விசேஷிக்கிறான் (ஸூர்யஸஹஸரஸய பூர்தி, வி யத், யுக,பது,கத்த,தா ப,வேத) ஆயிரம் ஸூர்யாகளுடைய ஒளி ஆகாயத்தில் ஒரே ஸமயம் கிளர்ந்தெழாமாகில். இங்கு ‘ஸஹஸரம்’ எனபது ஆயிரம் எனனும் எண்ணிக்கையைக் குறிப்பதல்ல கணக்கற்றது எனனும் பொருளுடையது. ஆக, அவ்வொளி ஒப்பற்றது என்று காட்டப்படுகிறது (ஸா தஸய மஹாத்மந பூரஸ ஸத,ருரீ ஸயாத) அந்த ஒளி அந்த மஹாபுருஷனுடைய ஒளிககு ஸமானமானதாகும். இதிலிருந்து என்றும் குறையாத ஒப்பற்ற ஒளியுடையது விஸவருபம் என்று காட்டப்படுகிறது “இருநாயிருயிரம் மலர்ந்தனன்” [திருவாசிரியம் 5] ‘கதிராயிரமிரவி கலந்தெரிததாலொத்த நீண்முடியன்” [பெரியாழிதிரு 4-1-1] “சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோரு” [திருவாய 5-5-10] என்று அருளிச்செயல்களும் “நீலதோயத, மத,யஸத,ா வித்யுலலேகே,வ பூரஸவரா” [தை நா 11] [நீளமேக,ததை நடுவில் கொண்ட மின்னல்கொடிபோல ஒளிவிடுவது] “பூரூப” [] [ஒளிமயமாயிருப்பவன் பரமாத்மா] முதலான உபநிஷத்,வாக்யங்களும் அறுதியிட்டன.

॥ மா ॥ தந்நந்நாநாநிஸ்தாரே, அந்நந்நாநாநிஸ்தாரே, அ-
ரிமிதநேஜசு, அரிமிதநிஸ்தாநிஸ்தாரே, ஸ்விதாநிஸ்தாநிஸ்தாரே,

ததர தேவ தேவஸய ஸரீரே—தேவதேவஸயஸய
அநதத திருமேனியில், அநேகதா ப்ரவிபக்தம்—பல
வகையாகப் பிரிவுபட்ட, கருதஸநம் ஜகத்—உலகு அனை
தையும், ஏகஸதம் — ஒரு பகுதியில் இருப்பதாக,
பாண்டுவ — அரஜுனன், ததா—அப்போது, அபஸயத—
பாரததான்

14. அவ்விடத்தி லப்பொழுது பார்த்தத னனைத்துலகு
மெவவுறுபும வேறு யிருக்கின்ற — விவவகையே
தேவதே வனறன் றிருவுருவி லோரிடத்தே
யாவதெனக் கண்டா னவன்.

அவ்விடத்தில் தேவதேவன் தன் திருவுருவில் — அவ்
விடத்தில் காட்சியளித்த தேவதேவஸயஸய திருமேனியில்,
எவவுறுபும வேறுயிருக்கின்ற இவவகையே—ஒவ்வொரு
அவயவமும் வெவ்வேறாகப் பிரிந்திருக்கின்ற இம்முறை
யில், உலகு அனைத்தும்—எல்லா உலகத்தையும், ஓரிடத்தே
ஆவது என—ஒரு பகுதியிலிருப்பதாக, பார்த்ததன் அவன்—
(திவ்யமான கண்ணைப்பெற்ற) அந்த அரஜுனன், அப்
பொழுது கண்டான்—அப்பொழுதே பார்த்தான்.

13. திவ்யமான கண்ணைப்பெற்ற அரஜுனன் எம்பெருமா
னுடைய திருமேனியின் ஒரு பகுதியில் உலகனைத்தையும் பார்த்தான்
எனகிறது (ததர தேவதேவஸய ஸரீரே) அங்கு காட்சியளித்த
தேவதேவஸயஸய திருமேனியில். (தேவதேவஸய) “தம் தேவ
தாநாம பரமம் ச தைவதம்” [ஸவே 6] [தேவர்கள் அனைவ
ருக்கும் மேலான தேவதையாயிருக்கும் அப்பரம்புருஷன்] என்று
ஸவேதாஸவதர உபநிஷத்தில் காட்டப்பட்ட தேவதேவஸயஸய இவனே
என உணர்த்துகிறான். “மனிசாக்குத தேவாபோலத தேவாக்கும்
தேவாவோ” [திருவாய 8-1-5] என்று நமமாழ்வாரும் “தேவாதி
தேவனை” [திருப்பாவை 8] என்று ஆண்டாளும் இதை விவரித்
கீ—93

दिव्यमान्याम्बरधरे, दिव्यगन्धानुलेपने, अनन्ताश्रयमये, देवदेवस्य दिव्ये शरीरे अनेकधा प्रविभक्तं—ब्रह्मादिविविधविचित्रदेवर्तियन्त्रानुष्य स्थावरादिभोक्तृवर्गपृथिव्यन्तरिक्षस्वर्गपातालालवितलसुतलादिभोगस्थान-

தராகள 'தேவதேவனின் திருமேனி' என்றதால்— இத திருமேனி யானது அளவற்ற பரப்பையுடையதென்றும், அளவற்ற கைகள வயிறுகள் முகங்கள் கண்கள் ஆகியவற்றையுடையது என்றும், அள வற்ற தீவ்யாயுதங்களை யுடையதென்றும், ஸாவலோக சகரவாதீ யான தனக்கு உசிதமான கலாக்கற்ற தீவ்யாபரணங்களை யுடைய தென்றும், அபராருதமான மாலைகளையும் வஸ்தரத்தையும் தரித்த தென்றும், அபராருதமான நறுமணத்தையுடைய சந்தனம் முதலானவற்றால் பூசப்பட்டதென்றும், அளவற்ற ஆஸ்சாயத்தை உடையதென்றும் முனபின் ஸலோகங்களில் இததிருமேனிகஞ்ச சொல்லப்பட்ட பெருமைகள் இங்கும் உணர்த்தப்படுகின்றன

“ஸஹஸரரீர்ஷா புருஷ ஸஹஸராஷு ஸஹஸரபாத” என்று புருஷஸூக்தம் முதலான வேதபுராணங்களில் இவனுக்கு நிலநாட்ப பெற்ற இப்பெருமைகளை ஸமருத்திஹாஸ்புராணங்கள் பலவிடங்களில் உபபுருமஹணம் செய்தன ‘தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலாக்கண்களாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய்’ [திருவாய் 8 1 10]

“கண்கள் சிவந்து பெரியவாய் வாயும் சிவந்து கனிந்து உள்ளே வெண்பல இலகு சுடரிலகுவிலகு மகரகுண்டலத்தன், கொண்டல வண்ணன் சுடாமுடியன் நானகுதோளன் குணிசாரங்கன், ஒண்சங் கதை வாளாழியான் ஒருவன்” [திருவாய் 8 8-1]

“உடையாரநத் வாதையன் கண்டிகையன் உடை நாணினை, புடையார் பொன னூலினை பொனமுடியன் மற்றும் பல்கலன், நடையாவுடைத் தருநாரணன்” [திருவாய் 3-7 4]

முதலான பாசுரங்களில் ஆழ்வா களும் இவ்வாதத்ததை அழைப்பிடனா (அநேகதூர பரவிபுக்தம் கருதலநம் ஜகத்) பலவகையாகப் பிரிவுபட்டிருக்கும் உலகனைத்தும், இங்கு ‘பலவகை’ என்றது பேராகதாக்களையும் பேராக்ஸத்தானங் களையும், பேராக்யங்களையும், பேராகேர்பகரணங்களையும் நினைத்துக் கூறியதாகும். பிரமன் முதலாக, புல்லெறும்பு பாருக பேராகதாக்கள் தேவா, மனிதா, தீர்யக, ஸத்தாவரம் என்று நான்குவகைப்பட்டு, ஒவ்வொரு வகையிலும் கணக்கற்ற பிரிவுகள் உள்ளவாகளாய், அதி விசித்ரமானவாகளாயிருப்பா. அவ்வண்ணமே பேராக்ஸத்தானங் களும் இவ்வுலகமாகிற பூமியும், மேலுலகங்களாகிற அநதரிஷும் ஸவாக்ஸம் முதலானவையும், கீழுலகங்களாகிற பாதாளம், அதலம், வித்

भोग्यभोगोपकरणभेदमिन्नं प्रकृतिपुरुषात्मक कृत्स्नं जगत् * अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (१०. ८) * हन्त ते कथयिष्यामि विभूती-
रात्मनश्शुभाः (१९) * अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः (२०)
* आदित्यानामहं विष्णुः (२१) इत्यादिना * न तदस्ति विना
यस्यान्मया भूतं चराचरम् (३९) * विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन
स्थितो जगत् (४२) इत्यन्तेनोदितम्, एकस्थम्—एकदेशस्थम्; पाण्डवो
भगवत्प्रसादलब्धदर्शनानुगुणदिव्यचक्षुरपश्यत् ॥ १३ ॥

லம் ஸுதலம் முதலானவையுமாகப் பலவகைப்படடிருக்கின்றன. அவ
வண்ணமே பேராக்காக்களால் அநுபுவிக்கப்படுமே பேராக்யங்களும்,
அவற்றை அவர்கள் அநுபுவிப்பதற்குறுப்பான பேராகோபகரணங்களும்
பலவகைப்படடிருக்கும் “கருதஸநம் ஜகத்” (உலகனைத்தும்) என
றது பரகருதியும் அதன காயங்களாகிற அசேதனப்பொருள்களும், ஜீவ
ஸம்ஷ்டியும் அடங்கிய லீலாவிபூதி முழுவதையும் குறிக்கும் “அஹம்
ஸாவஸ்ய பரபுவோ மததஸ ஸாவம் பரவாதததே” [10-8] [நான
அனைத்துலகுக்கும் காரணம், எனனாலேயே எல்லாம் செயல்படுகிறது]
“ஹந்த தே கத்யிஷ்யாமி விபூதிராதமஸஸுபு” [10-19] [என
னுடைய மங்குளமான செல்வங்களை உனக்குக் கூறுகிறேன்]
“அஹமாதமா குடாகேஸ ஸாவபூதாமயஸதி” [10-20] [அரஜுன! எல்லா ஜீவராசிகளின் ஹருதயத்தில் வீற்றிருக்கும்
நானே அவற்றுக்கு அததர்யாமியாகவும் இருக்கிறேன்] “ஆதிதயா
நாமஹம் விஷ்ணு” [10-21] [பன்னிரு ஆதிதயர்களுக்குள நானே
விஷ்ணுவாகிறேன்] என்று தொடங்கி, ‘ந ததஸதி விநா யத
ஸயாநமயா பூதம் சராசரம்’ [10-39] [அசைவனவும் அசை
யாதனவுமான எல்லாப்பொருள்களிலும் எனனைவிட்டுப் பிரிந்தி
ருப்பது எதுவுமில்லை] “விஷ்டபயாஹமிதம் கருதஸநம் ஏகாம்
ரேந ஸதிதோ ஜகத்” [10-42] [நான உலகனைத்தையும் எனது
ஓரம்சத்தாலே தீர்த்துநிற்கிறேன்] எனபதீருகச் சொல்லப்பட்ட
உலகனைத்தும் இங்கு “ஜகத் கருதஸநம்” என்று குறிக்கப்படுகிறது.
(ஏகஸதம் ததா அபஸயத) அததிருமேனியின் ஒரு சிறுபகுதியில்
அடங்கியிருப்பதாக அப்போது கண்டான். கண்டவன யாரெனில்—
(பாண்டுவ) பாண்டு புத்திரனான அர்ஜுனன கண்டான். உற்றவை
யும் அனபையுமுடையவனாகையாலே கண்ணாலே அருளப்பெற்ற
திவ்யமான கண்ணையுடைய அரஜுனன கண்டான் என்று கருத்து 13.

तत्स विस्मयाविष्टो हृष्टो मा धनञ्जयः।

प्रणम्य शिरसा देवं कृताञ्जलिरभाषत ॥ १४ ॥

14. ததஸஸ விஸ்மயாவிஷ்டோ ஹ்ருஷ்டரோமா த, நஞ்ஜய: பரணமய ஸிரஸா தே, வம க்ருதாஞ்ஜலிரபாஷத ॥

தத - அதற்குப்பின், ஸ த, நஞ்ஜய - அந்த அர்ஜுனன், விஸ்மயாவிஷ்ட - (முன் ஸலோகங்களில் சொன்னபடி கண்ணனின் திருமேனியில் உலகனை ததையும் கண்டதனால்) வியப்பு நிரம்பப் பெற்றவனாய், ஹ்ருஷ்டரோமா - மயிகக் கூச்செறியப் பெற்றவனாய் தே, வம - (விஸ்வரூபம் காட்டிய) கண்ணனை, ஸிரஸா பரணமய - தலையாலே வணங்கி, க்ருதாஞ்ஜலி - கைகூப்பியவனாய், அப, ஷத - பின் வருமாறு கூறினான்

15. தாராரு மந்தத தனஞ்சயனருன சாலவியந்
தேரா ருடனமயிககோ ளெயதியே - சீரா
முடியாற் பணிநதிறையை முனரெழுது நின்றிப
படியா லுரைசெயதான பார்த்தது.

தாரா ஆரும் அந்த தனஞ்சயன் தான் - (அரசாக்குரிய) மாலையை தூரித்திருந்த அந்த அர்ஜுனன், சால வியநது - மிகவும் வியப்புற்று, ஏரார் உடல் மயிககோள எயதியே - (தனது) சிறந்த உடலில் மயிக்கச்செறியப்பெற்றவனாய், இறையை - இறைவனான கண்ணனை, சீரா முடியால் பணிநது - பெருமைமிகக் முடிதூரித்த தனது தலையாலே வணங்கி, முன தொழுது நின்று - (கண்ணனுக்கு) முன்னால் கைகூப்பி நின்று, பார்த்தது - கண்ணனைக் குறித்தது, இப்படியால் உரை செய்தான் - இவ்வண்ணமாகப் பேசத் தொடங்கினான்

14 முற்கூறியபடி விஸ்வரூபம் கண்ட அர்ஜுனன் வியப்புற்றவனாய், மயிககூச்செறியப்பெற்றவனாய், கண்ணனைத் தலையாலே வணங்கிக் கைகூப்பி நின்று பேசத்தொடங்கினான் என்கிறான் ஸஞ்ஜயன் (தத) முற்கூறியபடி விஸ்வரூபத்தைக் கண்டபின் (ஸ த, நஞ்ஜ

॥ भा ॥ ततो धनंजयो महाश्वर्यस्य कृत्स्नस्य जगतः स्वदेहैक-
देशेनाश्रयभूत कृत्स्नस्य प्रवर्तयितारं चाश्वर्यमानन्तज्ञानादिकन्याण-
गुणगणं देवं दृष्ट्वा विस्मयाविष्टो हृष्टरोमा शिरसा दण्डवत्प्रणम्य
कृताञ्जलिर्भाषत ॥ १४ ॥

अर्जुन उवाच —

पश्यामि देवांस्तव देव देहे सर्वास्तथा भूतविशेषमङ्गान् ।
ब्रह्माणमीशं कमलासनस्थमृषींश्च सर्वानुगंश्च दीप्तान् [दिव्यान्] ॥ १५ ॥

15. பஸ்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தே,வ தே,ஹே
ஸர்வாமஸதத,ா பூ,தவிஸேஷஸங்க,ாந் ।
புரஹ்மாணமீஸம் கமலாஸநஸத,மருஷீமஸச
ஸாவாநுரக,ாமஸச தீ,பதாந [தி,வயாந] ॥

அாஜுன உவாச — அாஜுனன (பின்வருமாறு) கூறி
னா — தே,வ — தே,வனே ! தவ தே,ஹே — உனது
தே,ஹததில், ஸாவாந தே,வாந பஸ்யாமி — எல்லா தே,வா
களையும் காணகிறேனா தத,ா — அவ்வண்ணமே, (ஸர்

ஜய) அந்த த,நஞ்ஜயன. இந்த விஸவருபத்தைக் கண்டபின்பே
அர்ஜுனனுக்குள்ள 'த,நஞ்ஜயன' (செல்வங்கள் அனைத்தையும்
ஜயித்தவன்) எனனும் பெயர் நிறைவுபெற்றது என்று கருத்து.
(விஸமயாவிஷ்ட) எல்லா உலகும் தனது தே,ஹததின் ஒரு
பகுதியிலே அடக்கியவனாய், அனைத்தையும் செயல்படவைப்பவனாய்,
அத்யாஸசாயமான அளவற்ற ஜ்ஞானம், ஸகதி முதலான கலயாண
குணங்களுடையவனான அந்த தே,வனைக்கண்டு வியப்பற்றவனாய்
(ஹருஷ்டரோமா) மயிக்கக்கூசெறியப்பெற்றவனாய், பெருவியப்பின்
விளைவு இது (தே,வம் வீரஸா ப்ரணமய) உலகனைத்துக்கும்
ஸவாமியான அபபெருமானை, தன் ஸவருபத்துக்குப் பொருத்தமாகத்
தரையிலே தலைபடுமபடி தடிபோலே விழுந்ததுவனங்கி. (கருதாஞ்ஜயி:)
மறுபடியும் எழுந்தவுடன் கண்ணனுக்கு முன்னே கைகூப்பிநின்று
(அப,ாஷத) கண்ணனைத் துதித்தும், விஸவருபத்தை வாணித்தும்
பின்வருமாறு (51-வது மலோகம் உரையில்) பேசத்தொடங்கினான்
எனகிருன ஸஞ்ஜயன்.

வாந்) பூத விசேஷ ஸங்கூந் (பரயாமி) — (எல்லா) ப்ராணிவகைகளின் கூட்டங்களையும் (காண்கிறேன்), (ததா — அவவண்ணமே), பூரஹ்மாணம் — பிரமனையும், கமலாஸதஸத்வம் ஈஸம் — உந்தித் தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனுக்கு அடங்கி நிற்கும் சிவனையும், ஸர்வாந்ருஷீந ச — எல்லா ரிஷிகளையும், தீபதாந (திவ்யாந) — ஒளிவீசும், உரகூந ச — பாம்புகளையும், பரயாமி — காண்கிறேன்

**16. தேவாவுன மேனீயினிற நேவரையுஞ் சங்கமாய்
மேவாரும் பூதங்கள் வேற்றுமையும்—பூவார்
பிரமனவன பாலீசன போமுனிவா தேசா
ருரகரையெல் லாங்காண்ப னுற்று.**

தேவா — தேவனே! உன்மேனியில் — உனது விஸ்வ ரூபத்தில், தேவரையும்—(எல்லா) தேவர்களையும், சங்கமாய் மேஷ ஆரும பூதங்கள் வேற்றுமையும் - கூட்டங் கூட்டமாகப் பொருந்தி நிற்கும் பிராணிகளின் வகைகளையும், பூவார் பிரமன — உந்தித்தாமரையில் வாழும் பிரமனையும், அவனபால ஈசன் — அவனுக்கு அடங்கிநிற்கும் சிவனையும், போ முனிவர்—புசுழ்பெற்ற முனிவர்களையும், தேச ஆர் உரகரை எல்லாம் — ஒளிவீசும் பாம்புகள் அனைத்தையும், உற்று காண்பன் — நனகு காண்கிறேன்

15. உனது தேஹத்தில் எல்லா தேவர்களையும், எல்லா வகை உயிரக்கூட்டங்களையும், பிரமனையும் சிவனையும், ரிஷிகளையும், பாம்புகளையும் காண்கிறேன் என்கிறான் அர்ஜுனன் (தேவ) தெய்வத்தன்மை நிரம்பப்பெற்றவனே! அனைவாக்கும் ஆதாரமாகியிருக்கும் இவனிடமே தெய்வத்தன்மை உள்ளது என்று உணராதது கிறான். (தவ தேஹே ஸர்வாந் தேவாந் பரயாமி) உனது விஸ்வ ரூபத்தில் இந்த உரன முதலான எல்லா தேவர்களையும் காண்கிறேன் மேலே பிரமனையும் சிவனையும் தனியே குறிக்கிறபடியாலே இங்கு தேவஸபத்வம் இந்த உராதீதேவர்களைக் குறிக்கிறது. (ஸாவாந் ததா பூதவிசேஷ ஸங்கூந்) அவவண்ணமே எல்லாவகையான உயிரக்கூட்டங்களையும் உனது தேஹத்தில் காண்கிறேன். உயீ

॥ பா ॥ देव ! तव देहे सर्वान् देवान् पश्यामि; तथा सर्वान्
आपि विशेषाणां सदान्, तथा ब्रह्माण — चतुर्मुखमण्डाधिपतिं, तथेशं
कमलासन-यं—कमलासने ब्रह्मणि स्थितमीशं, तन्मतेऽवस्थितं; तथा
देवर्षिप्रमुखान् सर्वानृषीन्, उरगांश्च वासुकितश्चकादीन् दीप्तान् ॥ १५ ॥

நள்ள ஜீவராசிகளையே முன்னுமபின்னும எடுக்கையால், பூதஸப்தம்
அசேதனமான பஞ்சபூதங்களைக் குறிக்காமல் ஜீவராசிகளைக் குறிக்க
ிறது உத்தராதததததததில் முக்கியமான சிலரைக் கூறுகிறான்.
(புரஹ்மாணம்) பரமாத்மாவிடமிருந்து உந்தித்ததாமரையில் முதலில்
நேரே பிறந்த அண்டரூபதியான பிரமனையும் காண்கிறேன்.
(கமலாஸநஸ்தம் ஈசம்) உந்தித்ததாமரையை இருப்பிடமாகக்கொண்ட
வனாகையாலே கமலாஸனன் என்று பெயர்பெற்ற பிரமனிடமிருக்கிற,
அதாவது அவனுக்கு அடங்கி நடக்கிற சிவனையும் காண்கிறேன். பிரம
னைச் சொன்னவுடன் சிவனைச் சொல்லவேண்டியது உசிதமாகையாலே
இங்கு 'ஈச' ஸப்தம் சிவனைக் குறிக்கிறது 'ஈசம் கமலாஸநஸ்தம்'
என்றிருக்கையாலே, 'கமலாஸநஸ்தம்' என்னும் பதத்தைத் தள்ளி
நிறுத்த 'புரஹ்மாணம்' என்பதற்கு விசேஷணமாகக்கொள்வதிற
காட்டிலும், ஒட்டியுள்ள 'ஈச' ஸப்தத்துக்கு விசேஷணமாகக்
கொள்வதே சிறந்தது. அப்படிக்கொள்ளும்போது கமலாஸநஸப்தம்
புஹ்வரீஹியாய், பிரமனைக் குறித்து, கமலாஸநஸ்தஸப்தம்
தாமரையான அப்பிரமனுக்கு வசப்படடிருப்பவன் சிவன் என்று
காட்டுகிறது சிவன் பிரமனுக்குப் பிள்ளையாகப்பிறந்தவன் என்பது
சுதபதபுரஹ்மணம் முதலான பல வேதபூதங்களுக்கும், மஹா
பூரத்ததில் பறபல இடங்களிலும் முழங்கப்பட்டதாய்கையாலே இப்
படிப் பொருள்கொள்வதே ப்ரமாணங்களுக்குப் பொருந்தும். இதையே
திருமழிசையாழ்வார் "போதுதங்கு நானமுகன் மகன் அவன் மகன்
சொல்லி, மாதுதங்குகூறன் ஏறதூரதியென்று வேதநூல், ஒதுகின்ற
துணைமை அல்லதில்லை மறுறுரைக்கிலே" [திருச்சந்த 72] "நான்
முகனை நாராயணன் படைத்தான், நானமுகனும் தானமுகமாய்ச் சங்க
ரனைத் தான் படைத்தான்—யானமுகமாய், அந்தாதி மேலிட்டு அறி
வித்தேன் ஆழப்பொருளைச் சிந்தாமறகொணமினீர் தோந்து" [நான்-
திருவ 1] என்று அருளிச்செய்தார் (ரிஷிமஸ்ச ஸர்வாந) அவ்வண்
ணமே தேவாஷிகள், மஹாஷிகள் முதலான எல்லாவகை ரிஷிகளை
யும் காண்கிறேன். (தீபதாந உரகாமஸ்ச பஸ்யாமி) ஒளிவிசும்
வாஸுகி, தக்ஷகன் முதலான பாம்புகளையும் காண்கிறேன் 'திவ்யாந'
என்று பாடமானபோதும் 'ஒளிவிசும்' என்பதே தாதபாயார்த்தம். 15.

अनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रं पश्यामि त्वां सर्वतोऽनन्तरूपम् ।

नान्तं न मध्यं न पुनस्तवादि पश्यामि विश्वेश्वर विश्वरूप ॥ १६ ॥

16. அநேகபாஹுததரவக்தரநேதரம்

பஸ்யாமி தவாம் ஸர்வதோடநநதரூபம் ।

நாநதம் ந மத்யம் ந புநஸ்தவாதி,ம்

பஸ்யாமி விஸுவேஸ்வர விஸவரூபம் ॥

அநேகபாஹுததர வகதரநேதரம்-கணக்கற்ற கைகள் வயிறுகள், வாய்கள், கண்கள் ஆகியவற்றை உடைய வனும், அநந்த ரூபம் — அளவற்ற உருவங்களையுடைய வனும், தவாம்—உனனே, ஸர்வதா—எல்லாப் புறத்திலும், பஸ்யாமி—காண்கிறேன் விஸுவேஸ்வர—அனைத்தையும் நியமிப்பவனே! விஸவரூப — அனைத்தையும் ஸரீரமாகக் கொண்டவனே! (நீ எல்லையற்றவனாகையாலே), தவ—உனக்கு, ந அநதம் பஸ்யாமி—முடிவையும் காண்கின்றிலேன் ந மத்யம் (பஸ்யாமி)—நடுவையும் காண்கின்றிலேன். ந புந ஆதி,ம் (பஸ்யாமி)—தொடக்கத்தையும் காண்கின்றிலேன்

17. ஆன வனந்த வருவா முனைத்தோள்க

ஹை முகமுதர நானகாணபன—ருளார்ந்துன்

னநதநடு வாதியுங் காணேன ஹங்கனைத்தின

முந்தையிறை யெவவுருவா முற்று.

ஆன அனந்த உருவம் உனை-எல்லாப்புறத்திலும் எல்லையற்ற உருவத்தையுடைய உனனே, தோள்கள் நாநாமுகம் உதரம் நான காணபன—பல தோள்களையும், வாய்களையும், வயிறுகளையும் உடையவனாக நானகாண்கிறேன், அனைத்தின முந்தை இறை! —எல்லாவற்றுக்கும் ஆதி,நியந்தாவாய், எவ வருவா!—அனைத்தையும் உருவாகக் கொண்டவனே! தான ஆர்ந்த உன—தான் எவரும் நிறைந்திருக்கும் உன்னுடைய, அந்தம் நடு ஆதியும்—எல்லையையும், நடுவையும், தொடக்கத்தையும், ஆங்கு—அந்த விஸவரூபத்தில, நான் முற்று காணேன்—நான முழுவதையும் காணவில்லை

॥ ஡ா ॥ அனேகவாஹ்ரவக்ரனேத்ரம் அனந்தரூபம் த்வம் சர்வத: பஷ்யாமி;
விஷ்வர — விஷ்வஸ்ய நியந்த:; விஷ்வரூப — விஷ்வரீர, யதஸ்வ-
மனந்த:; அதஸ்தவ நான்தம் ந மஹ்யம் ந புனஸ்தவாதி ச
பஷ்யாமி । 16 ॥

16. உனனுடைய விஸ்வரூபத்தை எல்லாப் புறங்களிலும் காண்கிறேன் என்கிறான் அரஜுனன். (அநேகபூரஹ் உதரவகதர நேதரம்) பல கைகளையும், வயிறுகளையும், முகங்களையும், கண்களையும் உடையவனாய் (அநந்தரூபம் தவாம்) எல்லையற்ற உருவத்தையுடைய உனனை. (ஸர்வத பஸ்யாமி) எல்லாப் புறங்களிலும் காண்கிறேன். “ ஸர்வத அநந்தரூபம் ” (எல்லாப் புறங்களிலும் அளவற்ற உருவத்தையுடைய உனனை) என்று அநவயித்தால் “ ஸர்வத ” எனனும் ஸப்தம் பயனற்றதாகும். ‘ அநந்தரூபம் ’ எனனும் பதத்தாலேயே எல்லாப் புறங்களிலும் உருவம் வியாபித்திருப்பது ஸித்திக்குமன்றோ. ஆகையால் ‘ ஸர்வத பஸ்யாமி ’ என்று அநவயித்துப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. அரஜுனன் திவ்யக்ஷுஸஸை அடைந்தவனாகையாலே, இப்பொருளே பொருத்தமாயுள்ளது. (விஸ்வஸவர) உலகனைத்தையும் நியமிப்பவனே ! (விஸ்வரூப) இப்படி உலகனைத்தையும் நியமிக்கையாலே உலகனைத்தையும் உருவமாகக் கொண்டவனே ! வியாபித்து நியமிக்கப்படுவது ஸரீரமாகும், வியாபித்து நியமிப்பவன் ஸரீரி (ஆத்மா) ஆவான். (தவ ந அநந்தம் பஸ்யாமி, ந மத்யம் பஸ்யாமி, ந புந ஆதித்ம் பஸ்யாமி) நீ அநந்தரூபனாய் விஸ்வரூபனாயிருக்கையாலே, உனக்கு முதல், நடு, முடிவு கிடையாதாகையாலே, அவற்றை நான் காணவில்லை. ‘ விஸ்வரூப ’ என்று விளித்து, ‘ அநந்தரூபம் ’ என்று விஸேஷிக்கையால் “ உனனுடைய ஆதிமத்யாந்தங்களைக் காணவில்லை ” என்று இருந்தபோதிலும், ‘ அவை முயற்கொம்பு முதலானவற்றைப்போல இலையாகையால் அவற்றை நான் காணவில்லை ’ என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும் தேசுரத்தாலும், காலத்தாலும், உனக்கு முதல் நடு முடிவுகள் இல்லை என்று தாதபாயம். முதலும் முடிவும் இருந்தால்தான் நடுவுண்டு. அவையிலையாகையால் நடுவும் இல்லை என்று ஸித்திக்குகிறது. ஒரு திருமேனியில் பல வயிறு முதலானவை எப்படி இருக்கமுடியும் ? எனனும் கேள்விகு 19-வது ஸலோக பூர்விய வயாக்யானங்களில் பரிஹாரம் காணலாம்.

16.

किरीटिन गदिनं चक्रिणं च तेजोराशि सर्वतो दीप्तिमन्तम् ।

पश्यामि त्वा दुर्निरीक्षं समन्तादीप्तिमानलार्कद्युतिमप्रमेयम् ॥ १७ ॥

17. கிரீடநம் கதிநம் சக்ரிணம் ச

தேஜோராஸிம் ஸாவதோ தீபதிமந்தம் ।

பஸ்யாமி தவா துர்நிரீக்ஷம்

ஸமந்தாததீபதாநலாககத்யுதிமபரமேயம் ॥

தேஜோராஸிம் — பேரொளிகஞவியலாயிருப்பவனாய், ஸர்வத தீப்திமந்தம்—எல்லாப் புறத்திலும் ஒளியுடையவனாய், ஸமந்தாத துர்நிரீக்ஷம்—ஒவ்வொரு அவயவமும் காண்பதற்கு அரியவனாய், தீபதாநலாககத்யுதிம் — கொழுநதுவிட்டெரியும் அக்ஷுனியைப்போலவும் ஸூரியனைப் போலவும் கிரணங்களை உடையவனாய், அபரமேயம்—அளவிட்டு அறியமுடியாதவனான, தவா—உன்னை, கிரீடநம்—கிரீடத்தை உடையவனாகவும், கதிநம் — கதையை உடையவனாகவும், சக்ரிணம் ச — ஸூதூஸன சக்ரத்தை உடையவனாகவும், பஸ்யாமி — காண்கிறேன்

18. மிக்கவொளி ராசியாய் மீதெங்குந தேசமர்நது

பக்கமுறக் காண்பரிதாயப் பார்ப்பனா—ஒருக்கவன

லர்க்கொளி மிக்களவற ருங்குமுடி நேமிகதை

யொறகமற மேவுமுனை யுற்று.

மிக்க ஒளி ராசியாய்—பேரொளிகஞவியலாயிருப்பவனாய், எங்கும் மீது தேச அமாந்து—எல்லாப்புறத்திலும் பேரொளியுடையவனாய், பக்கம் உற காண்பு அரிதாய—ஒவ்வொரு அவயவமும் காண்பதற்கு அரியவனாய், தொக்க அனல் அர்க்கன ஒளிமிககு—கொழுநதுவிட்டெரியும் அக்ஷுனியைப்போலவும் ஸூரியனைப்போலவும் கிரணங்களையுடையவனாய், அளவற்று — அளவற்றவனாய் உள்ள, உனை — உன்னை, ஆங்கு — விஸ்வரூபம் காண்பதற்கு முன்போலவே, முடிநேமி கதை ஒறகம் அற மேவும் உனை — கிரீடம், சக்ரம், கதையாகியவை குறைவறச் சேர்ந்திருக்கின்றவனாக, நான்—நான், உற்று பார்பன்—நன்கு காண்கிறேன்

॥ ३॥ तेजोराशि सर्वतो दीप्तिमन्तं समन्तात् दुर्निरीक्षं दीप्तान-
लार्कद्युतिमप्रमेय त्वां किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च पश्यामि ॥ १७ ॥

17 விசுவரூபம் வேடுருவனுடையதோ என்று மங்கிக்க முடியாதபடி நாராயணனுக்கே அஸாதாரணமான கிரீடம், கதைய, ஸுதாரண சகரம் முதலானவற்றைக் காண்கையால், இவ்விசுவரூபம் திருமாலாகிற கண்ணனுடையதே என்று நிர்ணயிக்கிறுன இப்படிக்கூறுவதில் ஸ்வாரஸ்யம் இருக்கையால் “தேஜோராஸிம் . தவா” என்று மலோகத்தின் பிறப்பகுதியிலுள்ளவற்றை உத்யேத்யமாகக் கொண்டு “கிரீடிநம் க்ஷுத்ரிநம் சகரிணம் ச பஸ்யாமி” என்று முற்பகுதியிலுள்ளது விதேயமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. பிறப்பகுதியில் முன்முன் பதங்கள் முதலில் காணப்படும் ஸாமானயாகாரத்தையும், பின்பின் பதங்கள் பிறகு காணப்படும் விசேஷாகாரத்தையும் காட்டுகின்றன. (தேஜோராஸிம்) பேரொளிக் குவியலாயிருப்பவனை. இதலை முதன்முதலில் காணப்படும் த்யாமிஸவரூபம் சொல்லப்படுகிறது (ஸாவதோ தீபதிமநதம்) எல்லாப்புறங்களிலும் பேரொளியையுடையவனை இது த்யாமபூதமான ஒளியைக் காட்டுகிறது “ந ததர ஸாவோ பூதி ந சநதரதாரகம் நோ வித்யுதோ பூநதி குதோடயமகூரி | தமேவ பூநதம்நூபூதி ஸாவம் தஸய பூஸா ஸாவமிதம் விபூதி ||” [கட, 5-15] [அப்பரம்பொருளின் முன்னே ஸாவாயன, சநதரன, நக்ஷத்ரங்கள், மின்னல்கள் ஆகியவை ஒளிவிச மாட்டா. அகூனியைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஒளிவிடும் அப்பரம்பொருளைப் பின்பற்றியே இவ்வனைத்தும் ஒளிவிடுகின்றன. அவனுடைய ஒளியாலேயே இவையெல்லாம் ஒளிவிடுகின்றன] என்று உபநிஷத்திலும் முழங்கப்பட்டதன்றோ. “சோதி வெளளத்தி னுள்ளே எழுவதோரு” [திருவாய 5 5-10] என்று இதை ஆழவாரும் அருளிச்செய்தார (ஸ்மநதாத துர்நிரீக்ஷம்) விசுவரூபத்தின் ஓவ வொரு அவயவமும் அளவிட்டுக் காணவொண்ணாததாயிருக்கும் பெருமையைக் காட்டுகிறது. இதற்குக் காரணத்தைக் காட்டுகிறார் மேலே—(தீபதாநலாககத்யுதிம்) கொழுந்துவிட்டெரியும் அகூனி ஸூர்யாகளுடையது போன்ற கிரணங்களை யுடையவனை. ‘த்யுதி’ ஸப்தம் கிரணரூபமான ஒளியைக் குறிக்கிறதாய்கையாலே பொதுவான ஒளியைக் காட்டும் ‘தீபதிமநதம்’ என்னும் பதத்தோடு புறநகுதியிலலை. அன்றிக்கே, ‘ஸாவதோ தீபதிமநதம்’ என்று இவனுடைய ஒளி எல்லாவிடத்திலும் பரவியிருப்பது என்பதையும், இங்கு மிக்க கடுமையாயிருப்பதால் காண அரியதாயுள்ளது என்ப

त्वमक्षरं परमं वेदिन्यं त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।

त्वमव्ययश्चाश्वत्थर्मगोप्ता सनातनस्त्वं पुरुषो मतो मे ॥ १८ ॥

18. தவமக்ஷரம் பரமம் வேதி, தவயம்

தவமஸய விஸவஸய பரம நித்யநம ।

த்வமவயயஸஸஸவதத்யம்மகோபதா

ஸநாதநஸதவம் புருஷோ மதோ மே ॥

தையும் காட்டுகையாலே புநருகதி இலலை என்றும் கொள்ளலாம். (அபரமேயம்) இக்காரணங்களாலே “இன்னவஸதுவைப் போன்றது, இவ்வளவுபட்டது” என்று அளவிடவொண்ணாதவனை. (தவா) உன்னை. இதுவரையில் ஸாமான்யமாகக் காணப்படும் ஆகாரங்க ளோடு கூடிய விஸவருபம் விளக்கப்பட்டது. இனி இததகைய விஸவருபததையுடைய எம்பெருமான தனக்கேயுரிய கிரீடக, தூ, சகரங் களையுமுடையவனாயிருக்கிறான் என்று காட்டப்படுகிறது. (கிரீடநம்) “ஆதி, ராஜ்யமதி, கம பு, வநாநாம் ஈஸ ! தே பிஸுநயா கில மௌலி” [வரத, ஸத25] [உலகங்களுக்கெல்லாம் ஈஸனே! நீ உலகனைததுக்கும் சகரவர்த்தி என்பதை உனது கிரீடமே காட்டித்தருகிறதன்றோ] “கிரீடம் ஸ்ரீரங்கேயுயிது உபதூரீகருதபுஜ விதி, ராதி, ஸதவாத, கட்டி இதி ஸமஸபருஸய வத, தி” [ர ஸத 1-110] [திருவரங்குத்தில பள்ளிகொள்ளும் பெருமான தலைக்கு அணையாக வைத்துக்கொண்டிருக்கும் வஸது திருக்கை கிரீடத்தைத் தொட்டுக்காட்டி “பிரமனுகும், ஸீவனுக்கும் தலைவனாயிருக்கையால் இது தகும்” என்று கூறுகிறது] என்று இவனே ஸர்வலோக சகரவர்த்தி என்று காட்டித்தரும் கிரீடததையுடையவனாய், (க, தி, நம்) கௌமோத, கி என்னும் க, த, த, யை உடையவனாய், (சகரிணம் ச பஸ்யாமி) ஸுதூசன சகரததையுமுடையவனாக காண்கிறேன். கிரீடம் எல்லா ஆபரணங்க ளுக்கும், க, தூ, சகரங்கள மற்ற தி, வயாயுத, ங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். “கிரீடம் என்றும் கரணடி, கா என்றும் மகுடம் இருவகைப்படும். அதில் கிரீடம் சகரவாதிகளாலேயே தூரிகத்ததகுந்தது” என்று தாதபாயசநத, ரிகை ஆக, ‘பேரொளிகுவிவிலாய, எல்லாப்புறங் களிலும் பேரொளியையுடையவனாய், அவயவம் ஒவ்வொன்றும் காணவரியவனாய், கடுமையான கிரணங்களையுடையவனாய், அளவிட் டறியவொண்ணாதவனான உன்னை ஏறகனவே நான உனக்கேயுரியவை யாகக் கண்ட கிரீடம், க, த, த, சகரம் ஆகியவற்றோடு காண்கை யாலே இந்த விஸவருபம் உன்னுடையதே’ என்று அர்ஜுனன் நிர்ணயித்தானுயிறு.

வேதி, தவ்யம் பரமம் அக்ஷரம் — (உபநிஷத்துக்களில்) அறியத்தக்கதான மேலான அக்ஷரமாக ஓதப்படுபவன், **த்வம்—நீயே**, **அஸ்ய விஸுவஸ்ய** — இவ்வுலகிற்கு, **பரம் நித்யநம்**—மேலான ஆதாரமாயிருப்பவன், **த்வம்—நீயே**, **அவ்யய:**—(எவ்வகையிலும்) அழிவற்றவன், **த்வம்—நீயே**, **ஸாஸுவத த்ரம் கேதாப்தா**—நித்யமான வைதிக தர்மத் துக்கு ரக்ஷகன், **த்வம்—நீயே**, **ஸநாதந புருஷ:**— (உபநிஷத்துக்களில்) பழையோனான புருஷனாக ஓதப்படுபவன், **த்வம்—நீயே**, **மே மத:**— (இவ்வண்ணமாக நீ) என்னுள் அறியப்பட்டாய்

19. ஆய்வறிவு சேர்பரமா மககரநீ யாங்கனைத்துஞ் சாயவறவே மேலாய்த தரிப்பவன்நீ—வீயவறவே நிறப்பவன்நீ நிற்குமறங் காப்பான்நீ நித்தனா நற்புருட னீயறிவ னுன.

ஆய்வறிவு சேர்பரமாம் அக்கரம் — (உபநிஷத்துக்களில்) அறியத்தக்கதான மேலான அக்ஷரமாக ஓதப்படுபவன், **நீ—நீயே**, **ஆங்கு அனைத்தும்**—இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாப் பொருளையும், **சாய்வு அறவே மேலாய தரிப்பவன்**—ஸவ ரூப நாசம இல்லாதபடி மேலான ஆதாரமாயிருப்பவன், **நீ—நீயே**, **வீயவு அறவே நிற்பவன்** — (எவ்வகையிலும்) அழிவிலலாமல நிற்பவன், **நீ—நீயே**, **நிற்கும அறம் காப்பான்**—நித்யமான வைதிக தர்மத்தககு ரக்ஷகன், **நீ—நீயே**, **நித்தனா நற்புருடன** — (உபநிஷத்துக்களில்) பழையோனான பரம்புருஷனாக ஓதப்படுபவன், **நீ—நீயே**, **நான் அறிவன்**—(இவ்வண்ணமாக) நான் அறிகிறேன்.

18. உபநிஷத்துக்களில் அக்ஷரம், வேதி, தவ்யம், அவ்யயம், ஸநாதநபுருஷன் முதலான பறபல பதங்களுடைய குறிகையையும் பரம்புருஷன் நீயே என்று நான் நேரே காண்கிறேன் என்கிறான் அரஜுனன். (வேதி, தவ்யம் பரமம் அக்ஷரம் தவம்) உபநிஷத்துக்களில்—அறியத்தக்கதான மேலான அக்ஷரமாக ஓதப்படுபவன் நீயே முண்டுகோபநிஷதில் “தவே வித்யே வேதி, தவயே” [1-1-4]

॥ भा ॥ उपनिषत्सु * द्वे विद्ये वेदितव्ये (मु. १-१-४)
इत्यादिषु वेदितव्यतया निर्दिष्टं परममक्षरं त्वमेव; अस्य विश्वस्य परं
निधानम्—विश्वस्यास्य परमाधारभूतस्त्वमेव; त्वमव्ययः--व्ययरहितः;

[இரண்டு வித்யைகள் அறியத்தக்கவை] என்று தொடங்கி, “அது பராய்யா தக்ஷரம் அதிசூயமதே” [1-1-5] [மேலான வித்யையான உபாஸனத்தால் அக்ஷரம் எனப்படும் பரம்பொருள் அடையப்படுகிறது] என்றும், நாராயணநுவாகத்தில் “அக்ஷரம் பரமநாராயணம்” [தை-நா 11] [மேலான அக்ஷரமாயுள்ளவன் நாராயணனே] “மஹாஜஞேயம் நாராயணம்” [தை-நா 11] [அறியத்தக்கவற்றில் மேலானவனாயிருப்பவன் நாராயணனே] என்றும் ஓதப்பட்டதனோடு (அஸ்ய விஸவஸ்ய பரம நித்யநம தவம்) இவ்வுலகிற்கு மேலான ஆத்யாரமாயிருப்பவன் நீயே “நித்யதே அஸமிந இதி நித்யாநம்” [எதில் அனைத்தும் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அது நித்யநம்] எனனும் வ்யுத்பத்தியாலே நித்யநஸப்தம் ஆத்யாரத்தைக் காட்டுகிறது “ஆத்யாரபூதம் விஸவஸ்ய” [வி பு 1 2-5] [எல்லா அசேதனப்பொருளுக்கும் ஆத்யாரமாயிருப்பவன் ஜீவன்] முதலான பிரமாணங்களில் ஜீவனும் ஆத்யாரமாகக் கூறப்படுகையால் அவனுக்கும் ஆத்யாரமான இவன் “பரம நித்யாநம்” எனப்படுகிறான் “பூதமாதரா பரஜஞாமாதராஸகூப்பிதா, பரஜஞாமாதரா பரானே அபிபிதா” [கௌஷீதகி 3-9] [அசேதனப் பொருள்கள் அறிவுடைய ஜீவர்களால் தாங்கப்படுகின்றன, ஜீவர்கள் பரானான எனப்படும் பரமாத்மாவால் தாங்கப்படுகிறார்கள்] என்று இவ்விஷயம் ஓதப்பட்டதனோடு “விஷ்ணுஸம்ஜனம் ஸாவாத்யாரம் த்யாம்” [மைதராயணீயம்] [அனைத்துக்கும் ஆத்யாரமாயிருப்பது விஷ்ணு வென்னும் பெயருடைய பரம்பொருள்] என்று மைதராயணீயத்திலும், “விஸவாத்மாநம் நாராயணம்” [தை-நா 11] [அனைத்துக்கும் ஆத்யாரமாயிருப்பவன் நாராயணன்] என்று நாராயணநுவாகத்திலும் இவ்வாதத்யம் ஓதப்பட்டது “ஆதமேஸவரம் நாராயணம்” [தை-நா 11] என்று இவனுக்கு ஆத்யாரமான ஸவரன் எவனுமில்லை என்றும் காட்டப்பட்டது. இதனாலேயே “பரமாத்யாரபூதம்” என்று பூர்வியத்தில் பரஸப்தத்துக்கு விளக்கமாகப் பரமஸப்தம் வழங்கப்பட்டது (அவ்யய தவம்) (எவ்வகையிலும்) அழிவற்றவன் நீயே. எத்தகைய ஸவருபத்தையுடையவனாய், எத்தகைய குணத்தையுடையவனாய், எத்தகைய செல்வத்தையுடையவனாயிருக்கிறாயோ அதற்கைய ஸவருப குணச் செல்வங்களையுடையவனாய்

यत्स्वरूपो यद्गुणो यद्विभवश्च त्वं तेनैव रूपेण सर्वदाऽवतिष्ठसे।
शाश्वतधर्मगोप्ता—शाश्वतस्य-नित्यस्य वैदिकस्य धर्मस्य एवमादिभिरव-
नारित्यमेव गोप्ता। सनातनस्त्वं पुरुषः [मतो मे]—* वेदाहमेतं

எப்போதுமே இருக்கிறாய் என்று கருத்து ஸ்வரூபத்துக்கோ, குணத்துக்கோ, செல்வத்துக்கோ எப்போதாவது அழிவு ஏற்படுவது 'வயய'மெனப்படுகிறது எப்போதும் அநாதையை அழிவிலலாதவன் 'அவயய'னாகிறான் ஸ்வரூபநிதயதவத்தையிட்டு ஜீவன் முதலானும் 'அவயய' ஸப்தத்தால் சீல இடங்களில் குறிக் கப்பட்டுப்போதிலும் இப்படி எல்லாவகையிலும் அழிவற்றவனாயிருப்பவன் எம்பெருமான ஓருவனே எனபதை "தவம்" (நீயே) என்னும் ஸப்தம் காட்டுகிறது இங்கு செல்வம் என்று நிதயமான செல்வமான நிதய வீழ்த்தியைக் குறிகிறது. ஸீலாவிழ்த்தி தோன்றிவைத்தனனோ. பரவாஹருபேண நிதயமாயிருப்பதையொட்டி ஸீலாவிழ்த்தியும் இங்கு செல்வத்தில் அடங்கியதாகவும் கொள்ளலாம். ஓவ்வொருபடைப்பின் போதும் ஸீலாவிழ்த்தி ஏற்றத்தாழ்விலலாமல் ஒருபடிப்பட்டதாயிருக்கிறது என்றபடி "ததவயயம்" [முண்டக 1-16] [அழிவற்ற அபரம்பொருள்] "அநாதவயயம்" [தை-நா 11] [அழிவற்றவனாகையால் அவயயமெனப்படுபவன் அநாதனான நாராயணனே] என்று இவ்வாததம் உபநிஷத்துக்களில் உத்கேஷிக்கப்பட்ட தனனோ (ஸாஸவத்ததாமகேஷபதா தவம்) நிதயமான வைதீகததாமத்தை ரக்ஷிப்பவன் நீயே "ஸஸ்வதபுவ ஸாஸவத" [எப்போதும் உள்ளது ஸாஸவதம் எனப்படும] என்னும் வயுத்தபத்தியால் ஸாஸவத ஸப்தம் நிதயமானதைக் குறிகிறது நிதயமான வேதத்தை மூலமாகக்கொண்டதாகையால் வைதீகததாமம் ஸாஸவத்ததாமம் எனத்தக்கது "நாராயண ஸாஸவத்ததாமகேஷபதா" [புாரதம் மோக்ஷததாமம் 33-65] [நாராயணனே நிதயமான வைதீகததாமத்தை ரக்ஷிப்பவன்] முதலான பரமானங்களிலும் இவ்வாததம் காட்டப்பட்டது. கீதையில் கண்ணனாலும் 'ததாமஸததாபநாதததாய' [கீதை 4 8] என்று தான் அவதாரங்கள் எடுப்பதற்கு ததம்ரக்ஷணம் முக்யமான காரணங்களில் ஒன்று என்று காட்டப்பட்டது இது ஸாஸதரங்களால் மாததிரம் அலலாமல் அராஜுனனால் நேரே அறியப்பட்ட விஷயமெனனோ (ஸநாதந புருஷ தவம்) உபநிஷத்துக்களில் பழையோனான புருஷனை ஒத்தப்படுபவன் நீயே "வேததாஹமேதம் புருஷம் மஹாநதம்" [பு-ஸ-1] [இந்த மஹாபுருஷனை நான் உபாஸிக்கிறேன்.] என்று புருஷஸூகதத்தில் உபாஸிக்கத்தக்கவன்

புருஷ் மஹாந்த் (பு) * பராபரம் புருஷம் (மூ. 3. 2. ௮) இत्यादिषूदितः
 சனாதனபுருஷஸ்வமேवेति मे मतः—ज्ञातः। यदुकुलतिलकस्त्वमेवंभूत
 इदानीं साक्षात्कृतो मयेत्यर्थः॥ 18॥

अनादिमध्यान्तमनन्तवर्धमनन्तबाहुं शशिसूर्यनेत्रम् ।

पश्यामि त्वा दीप्तहुताश्वक्त्वं स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तम् ॥ 19॥

19. அநாதி,மத்யாந்தமநந்தவீர்ய-

மநந்தபு,ஹும ஸஸிஸூர்யநேத்ரம் ।

பஸ்யாமி த்வா தீ,பதஹுதாஸவகதரம்

ஸ்வதேஜஸா விஸ்வமித,ம தபநதம் ॥

20. ஆதிநடு வந்தமிலா னங்கனநத வீரியனாய

மீதிதன்றி றேளனந்த மேவியகண—சோதிமதி

தீமுகமா பெலலாமுன் றேசாற றபிப்பிகக

யாமுகமாய்க் காண்பனுனை யாங்கு.

இப்பரம்புருஷனே என்று காட்டப்பட்டது “யோநாஷ்ரம் புருஷம்
 வேத, ஸதயம்” [முண்ட, 3-2-13] [எந்த பரஹ்மவித்யையால
 ஸநாதனபுருஷனை உபாஸிக்கிருளோ] என்று இவ்வாதத்யம் முண்ட,
 கோபநிஷத்திலும் உணராததப்பட்டது “பராதபரம் புருஷம்”
 [முண்ட, 3-2-8] [(அசேதனத்தைக்காட்டிலும்) மேலான சேதனனைக்
 காட்டிலும் மேலான புருஷனை] என்று இவனே பரம்பராய்ய
 அனைவரைக்காட்டிலும் மேலான ஸநாதன (நித்ய) புருஷன என்றும்
 ஓதப்பட்டது. ஸநாதநஸப்யத்யம் “புருஷம் வேத, ஸதயம்” [முண்ட,
 3-2-13] “ஸதயம் ஜஞாநம் அநாதம்” [தை-ஆந 1] என்று ஓதப்பட்ட
 ஸதயஸப்யத்யத்தின் விளக்கமாகும். (மே மத) முற்கூறியபடியெல்லாம்
 எனனால் நேரே அறியப்படுகிறாய், (தவம்) யது, குலதிலகனான நீயே இவ
 வண்ணமாக ஸக்ஷாதகரிக்கப்படுகிறாய் என்று கருத்து “மே மத”
 என்பதற்கு எனனுடைய அபிப்பிராயம் என்று பொருள்கொள்வது
 நேரே காணும் இந்த பரகரணத்துக்கு முரணானது. ஆகையால்
 எனனால் அறியப்படுகிறாய் என்றே கொள்ளவேண்டும். ‘தவம்’ஸப்யத்யம்
 ஏற்கனவே அறியப்பட்ட யது, குலதிலகனான கண்ணனைக்காட்டுகிறது
 மற்ற பதங்கள் உபநிஷதப்ரஸித்தமான அவன பெருமைகளை
 அர்ஜுனன திவ்யசக்ஷுஸ்ஸாலே நேரே கண்டமையைக்
 காட்டுகின்றன.

அநாதி₃மத்யாநதம்—முதல நடு முடிவு இல்லாதவனாய், அநநத வீராயம்—எல்லையற்ற வீரயத்தை உடையவனாய், அநநத பூஹும்—கணக்கற்ற கைகளையுடையவனாய், ஸ்ரீஸூரிய நேதரம்—சந்திரன் போல குளிர்ந்தும் ஸூர்யன் போல சுடுவதாகவும் இரக்கும் திருக்கண்களையுடையவனாய், தீபத ஹூதாஸ வகதரம்—கொழுந்து விட்டெரியும் ஊழி காலத்தீயைப்போல அனைத்தையும் விழுங்கும் வாய்களை யுடையவனாய், ஸவதேஜஸா—தனது தேஜஸஸாலே, இதம் விஸவம் தபந்தம்—உலகனைத்தையும் கொதிப் படையச் செய்பவனான, தவா—உனனை, பஸயாமி—காண்கிறேன்.

அதி நடு அநதம் இலா—முதல நடு முடிவு இல்லாத வனாய், அங்கு—போர்க்களத்தில், அனந்த வீரியனாய்—எல்லையற்ற வீரயத்தை உடையவனாய், இதனில்—தன திருமேனியில், மீதுதோள் அனநதம் மேவிய—வலிமை மிக்க தோள்கள் கணக்கற்றவை உடையவனாய், கண் சோதி மதி—ஸ்ரீஸூரியன் போல சுடுவதாகவும், சந்திரன் போல குளிர்ந்தும் இருக்கும் திருக்கண்களையுடையவனாய், தீ முக மாய—கொழுந்துவிட்டு எரியும் ஊழிக்காலத் தீயைப் போல அனைத்தையும் விழுங்கும் வாய்களை உடையவனாய் உன் தேசால் எல்லாம் தபிப்பிக்க—தனது தேஜஸஸாலே உலகனைத்தையும் கொதிப்படையச் செய்பவனான, உனை—உனனை, ஆங்கு—அந்த விஸ்வரூபக்காட்சியில், யாம் முக மாய் காண்பன—நான் எனது முகத்தாலே காண்கிறேன்

19 விஸ்வரூபத்தின் மறறும் சில பெருமைகளைப் பேசுகிறான். (அநாதி₃மத்யாநதம்) முதல நடு முடிவு இல்லாதவனை. “அநாதி₃” எனப்பதில் ‘நடு’ வேறுபாட்டைக் காட்டுவதாய், “ஆதி₃மத்யாநதங் களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்” என்று பொருள்கொள்ளப் பாத தால், “ஸாகக்ஷாணம் ஆக்ஷிரந்தம் மத்யஞ்சைவாஹமாஜுந” [10-32] [ஸ்ரீஷ்டிகபபடும் பொருள்களுடைய ஆதி₃மத்யாநதங் கள் நானே] “அஹமாதி₃ஸ மத்யஞ்ச பூதாநாமத ஏவ ச” கீ—95

॥ பா ॥ அநாதிமத்யாந்தம்—ஆதிமத்யாந்தரஹிதம் । அனந்த-
வீர்யம்—அனவதிகாதிசயவீர்யம்; வீர்யशब्दः प्रदर्शनार्थः; अनवधि-
कातिशयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजसां निधिमित्यर्थः । अनन्तबाहुम्—
असंख्येयबाहुम्; सोऽपि प्रदर्शनार्थः; अनन्तबाहूदरपादवक्त्रादिकम् ।
शशिसूर्यनेत्रम्—शशिवत्सूर्यवच्च प्रसादप्रतापयुक्तमर्बनेत्रम् । देवादी-

[10-20] [நானே பூதங்களுக்கு ஆதிமத்யாந்தமாகிறேன்] என்று சொன்னதோடு விரோதிக்கும். ஆகையால் 'நஞ்'னுக்கு நிஷேதப் பொருளைக்கொண்டு 'ஆதிமத்யாந்தம்'லாதவன்' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும் பதினாறுவது மலோகததில் 'நாந்தம் நமத்யம் ந புநஸ்தவாதிம் பாயாமி' என்று ஸ்வரூபத்துக்கு ஆதிமத்யாந்தங்கள் இல்லை என்று சொல்லுவதாகவும் இங்கு வீக்ரஹத்துக்கு ஆதிமத்யாந்தங்கள் இல்லை என்று சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாமாகையாலே புநருகதி இல்லை அல்லது ஓரிடத்தில் உத்பத்தி, ஸதி, திநாஸம் ஆகிய விகாரங்கள் இல்லை என்றும், மறறோரிடத்தில் அந்த விகாரங்களுக்குக் காரணங்கள் இல்லை என்றும் சொல்லுவதாகக் கொண்டு புநருகதி பரிஹாரம் செய்யலாம் அன்றிக்கே 'அநாதிபாக்ஷாந கால நாந்தோஸ்ய த்விஜ் வித்யதே' [வி-பு 1-2-26] [அநதணரே! பெருமைபெற்ற காலத்துக்கு ஆதியில்லை, அநதமுமில்லை] என்கிற காலரூபமான ஸரீரத்துக்கு அநதாயாபியான எம் பெருமானே இங்கு பேசுவதாகவும் கொள்ளலாம். (அநததவீர்யம்) எல்லையற்ற பெருமைபெற்ற வீரயத்தை உடையவனை வீரயத்துக்கு எல்லையிலலாமையாவது அதன் பெருமைக்கு எல்லையிலலாமையே யாகும் இங்கு வீரயஸப்தத்தை இட்டது—ஜஞானம், பூலம், ஐஸ்வரயம், (வீரயம்), ஸகதி, தேஜஸ என்ற ஷட், குணங்களையும் உபலக்ஷண முறையாலே காட்டுகிறது ஆக 'அநததவீரயம்' என்றது 'எல்லையற்ற பெருமையுடைய ஜஞானம், பூலம், ஐஸ்வரயம், வீரயம், ஸகதி, தேஜஸ' எனும் குணங்களுக்குக் கொள்கலமாயிருப்பவன்' என்ற படி (அநததபூஹம்) எண்ணமுடியாத கைகளையுடையனை "அநேகபூஹம்" என்று பதினாறுவது மலோகததில் கைகள் பல என்று மாதத்ரம் காட்டப்பட்டது இங்கு அவற்றுக்கு எண்ணிக்கை இல்லை என்று காட்டப்படுகிறது. ஆகையாலே புநருகதியில்லை. இங்கு 'பூஹம்' என்று கைகளை எடுத்தது வயிறு, கால்கள், வாய்கள் முதலானவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். (ஸரீல-வாயநேதரம்) சந்தரனபோலும் ஸ்வாயனபோலுமுள்ள திருக்கண்களையுடையவனை

ननुकूलान् नमस्कारादि कुर्वाणान्प्रति प्रसादः; तद्विपरीतानसुराक्ष-
सादीन् प्रति प्रतापः; * रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति सर्वे नमस्यन्ति
च सिद्धसंघाः (३६) इति हि वक्ष्यते । दीमहुताश्वक्त्रम्—प्रदीप्त-
कालानलवत्सहारानुगुणवक्त्रम् । स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तम्—तेजः

“சந்திரஸூரியைள ச நேதரே” முதலானவிடங்களிற்போலே இங்கு சந்திரஸூரியாகளை எம்பெருமானுடைய கண்களாக உருவகப்படுத்து வதாகக்கொள்வது பொருந்தாது, இது உருவகப்படுத்தும் பரகரண மல்லவன்றோ மேலும், இந்த விவ்ருபத்தில் கணக்கற்ற கண்கள இருக்கையாலும் உருவகப்படுத்துவதாகக்கொள்ள இயலாது ஆகையால் “சந்திரஸூரியாகளின் தன்மைகளையுடைய திருக்கண்களைக் கொண்டவன்” என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும் அதிலும் சில கண்கள் சந்திரனையும், சில கண்கள் ஸூரியனையும் போன்றவை என்று பிரிப்பதற்குக் காரணமில்லையாகையால், எல்லாக் கண்களுமே சந்திரனையும் ஸூரியனையும் போன்றவை என்றே பொருள்கொள்ள வேண்டும். அதாவது எல்லாக் கண்களுமே—நமஸ்காரம் முதலான வற்றைச் செய்யும் அனுகூலர்களான தேவர்களுக்குக் குளிராதவை யாகவும், எதிரிடும் அஸுரராஷ்டிரங்களுக்குச் சுட்டெரிப்பவையாகவும் உள்ளன என்று கருத்து “ரக்ஷாமஸி பீதாநி த்ரோ தூரவாநி ஸாவே நமஸ்யாநி ச ஸித்தித்ஸங்க்யா” [36] [படியங்கொண்ட ராஷ்டிரங்கள் எல்லாத் தீசைகளிலும் ஓடுகிறார்கள், ஸித்தித்ஸா கூட்டங்கள் முழுவதும் வணங்குகின்றன] என்று கூறப்படுகிறதன்றோ இதே கருத்து — “கதிமதியம்போல முகத்தான்” [திருப்பாவை 1] என்று ஆண்டாளால் அருளிச்செய்யப்பட்டது இங்கு அநுஸந்திதக் கத்தக்கது. (தீபதஹுதாஸவகதரம்) ஊழிகாலத்துத் தீயைப்போலே அனைத்தையும் விழுங்கும் வாய்களையுடையவனை. “தீபதாஸலாகக் த்யுதிம்” [17] என்று இவனுடைய ஒளி கொழுந்துவிட்டெரியும் ஊழிகாலத்துத் தீயைப்போன்றது என்ற விஷயம் சொல்லப்பட்டது. ‘தீபதஹுதாஸவகதரம்’ என்று இங்கே “ஊழிகாலத் தீயைப்போலே அனைத்தையும் விழுங்குகிறது இவனுடைய வாய்” என்று கூறப்படு கிறது அகநியே வாயாக உருவகப்படுத்தப்படுகிறது என்று சிலா கூறுவதும், உருவகப்படுத்தும் பரகரணமல்லாமையாலே பொருந் தாது. இங்கு ‘ஹுதாஸ’ என்று பொதுவாக அகநியைச் சொன்ன போதிலும் “காலாஸஸாநிபூநி”[25] என்று மேலே சொல்லப்போகிற படியால், இங்கும் ஊழிகாலத்தீயைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே

परामिभवनसामर्थ्यम्; स्वकीयेन तेजसा विश्वमिदं तपन्तं त्वां
पश्यामि—एवंभूतं सर्वस्य स्रष्टार, सर्वस्याधारभूतम्, सर्वस्य प्रशसि
तारम्, सर्वस्य संहर्तारम्, ज्ञानाद्यपरिमितगुणमागरम्, आदि-
मध्यान्तरहितमेवंभूतदिव्यदेहं त्वां यथोपदेशं साक्षात्करोमीत्यर्थः।

சிதம் (ஸஹேஜஸா விஸ்வமிதம் தபந்தம்) தன்னுடைய தேஜஸ்ஸாலே உலகனைத்தையும் கொதிப்படையச் செய்பவனை தேஜஸ்ஸபடிதம் என்றையும் எதாபாராமையாகிற அநயாநபேக்ஷதவத்தையும், அனைவரையும் வெற்றிகொள்ளும் திறமையாகிற பராபிபடிவநஸாமாத்யத்தையும் குறிக்கும் இங்கு ‘உலகனைத்தையும் கொதிப்படையச் செய்பவனை’ என்று தேஜஸ்ஸின் காயம் சொல்லப்படுகிற படியாலே, ‘பிறரை எதாபாராமை’ என்ற பொருள் பொருந்தாது ஆகையால், அனைவரையும் வெற்றிகொள்ளும் திறமை என்றே இங்கு தேஜஸ்ஸபடிதத்திற்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். “காலம் ஸபசதே யதர ந காலஸததர வை பரபு” [காலத்தை எம்பெருமான எங்கிருந்துகொண்டு ஆட்சிசெய்கிறானோ, அங்கு காலம் ஆட்சிசெய்யமுடியாது] “கால பசத் பூதாரி” [புர-மோக்ஷ 239-16] [காலம் பூதங்களை விகாரமடையச் செய்கிறது] என்று பரமானங்கள் கூறுகையாலே, தனது தேஜஸ்ஸாலே இவன் உலகனைத்தையும் விகாரமடையச் செய்கிறான் என்று தேறுகிறது (தவா பஸ்யாமி) இப்படிப்பட்டவனான உனனைக் காண்கிறேன் இவ்வண்ணமாக அனைத்தையும் ஸருஷ்டிப்பவனாய், அனைத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவனாய், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாய், அனைத்தையும் எம்ஹரிப்பவனாய், ஜ்ஞானம் முதலான எல்லையற்ற குணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவனாய், முதல் நடு முடிவிலலாதவனாய், இத்தகைய பெருமைகளுடைய தீவ்யதேஹத்தை உடையவனான உனனை நீ உபதேஸரித்தபடியே காண்கின்றேன் என்கை இனி ஒரு கேள்வி எழுகின்றது ஒரு தேஹத்தில் பல கைகள், முகங்கள் முதலானவை இருப்பது ஸாஸ்திரங்களினாலும் பரதயக்ஷத்தினாலும் பலா அறிந்த விஷயம். ஒரு தேஹத்தில் பல வயிறுகள் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டதில்லையே. இது எப்படி இருக்கமுடியும்? எனபது அக்கேள்வி இதற்கு பதில் பின்வருமாறு— எல்லையற்ற அளவைக்கொண்ட ஒரு இடையை ஆதாரமாகக்கொண்டு மேலே பல வயிறுகளும், கைகளும், முகங்களும் உடையதாகவும், கீழே பல கால்கள் உடையதாகவும் இருப்பதே விஸ்வரூபமாகையாலே, ஒரே தேஹத்தில் பல வயிறுகள் இருப்பதில்

एकस्मिन् दिव्यदेहे अनेकोदरादिकं कथम् ? इत्यमुपपद्यते — एकस्मात्कटि-
प्रदेशादनन्तपरिमाणादूर्ध्वमुद्भवा यथोदितोदरादयः, अधश्च यथोदित-
दिव्यपादाः ; तत्रैकस्मिन्मुखे नेत्रद्वयमिति च न विरोधः ॥ १९ ॥

॥ भा ॥ एवंभूतं त्वः दृष्ट्वा देवादयोऽहं च प्रव्यथिता भवाम
इत्याह--

द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि व्यप्तं त्वयैकेन दिशश्च सर्वाः ।

दृष्ट्वाऽद्भुतं रूपमुग्रं त्वेदं लाक्षण्यं प्रव्यथितं महात्मन् ॥ २० ॥

குறையில்லை “அநேக பூரஹுததூர வகதரநேதரம்” என்று அவய
வங்களையே பலவாகக் கூறுகையால் தேஹம் ஒன்றே என விளங்கு
கிறது முன்பின் ஸலோகங்களிலும் விஸவரூபம் ஒரு திருமேனியே
எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. “பஸ்ய மே பாரதத் ரூபாணி” [11.5] என்று
தொடக்கத்தில் பல உருவங்கள் இருப்பதாகக் கூறுகிறதேயெனில் ?
அப்போது அநேகம் திருமேனிகள் என்று கூறினாலே போதும்; பல
கைகள் கால்கள் என்று தனியாகக் கூறவேண்டிய அவசயமில்லை.
பாஞ்சராதரம் முதலான ஸாஸ்தரங்களில் பல வயிறுகள் உள்ள
உருவம் காணப்படவில்லையே? எனும் கேள்வியும் எழுகிறது. அந்த
ஸாஸ்தரம் முழுவதும் இப்போது தடைமுறையில் இல்லை நாரதர்
முதலானால் காணப்பட்ட விஸவரூபத்தையும் நாம் இப்போது
அதில் காணவில்லை அராஜுன்ன கண்டதைக் காட்டிலும் வேறு
விஸவரூபத்தையே நாரதர் கண்டிருக்கிறார். அதிலும் வேறுபட்ட
விஸவரூபத்தையே துருதரஷ்டரன் கண்டிருக்கிறான். ஆகையால்
வெவ்வேறு பாஞ்சராதரஸம்ஹிதைகளில் வராஹம், நரஸிம்ஹம்
முதலான உருவங்கள் வெவ்வேறு அமைப்பு, நிறம், கைகள் முத
லானவற்றை உடையவையாக வாணிக்கப்பட்டிருப்பதுபோலே, விஸவ
ரூபத்திலும் வசனபூலத்தாலேயே ஆங்காங்கு வேறுபாடுகள் ஒப்புக்
கொள்கிறோம் ஆகையால், மேலே கிளைகளும் கீழே வோகளும் பல
பாயிருந்தபோதிலும் அடிமரம் ஒன்றாயிருக்கையால் ஒருமரம் என்று
கொள்ளப்படுவதுபோலே, மேலே வயிறுகள் கைகள் தலைகள் முத
லானவையும், கீழே கால்களும் பலவாயிருந்தபோதிலும் இடை ஒன்று
யிருக்கிறபடியால் விஸவரூபம் ஒன்றே என்று கொள்ளத்தடையில்லை
இது நாராயணனுடைய ரூபமாகையாலே ஒவ்வொரு முகத்திலும்
இரண்டு கண்கள் எனபதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது ஆகையால்
இந்த விஸவரூப விஷயத்தில் ஆக்ஷேபிப்பதற்கு எதுவுமில்லை 19.

20. த்யாவாப்ருதி, வ்யோரித, மந்தரம் ஹி

வயாப்தம் தவயைகேந தி, ஸாச ஸர்வா !

த், ருஷ்ட்வா த்யுதம் ரூபமுக, ரம் தவேத, ம

லோகதரயம் பரவயதி, தம் மஹாத்மந ! ||

த்யாவாப்ருதி, வ்யோ: இத, ம் அந்தரம்—மேலுலகங்
குகும் கீழுலகங்களுக்கும் நடுவிலுள்ள இந்த இடை
வெளியும், ஸர்வா தி, ஸ. ச—எல்லா திக்குகளும், தவயா
ஏகேந—உன ஒருவனாலேயே, வ்யாப்தம் ஹி—வ்யாபிக்கப்
பட்டுள்ளதன்றோ, மஹாத்மந—எல்லையற்ற ஸங்கல்பத்தை
உடையவனே! தவ—உன்னுடையதான, இத, ம உக, ரம்
அத்யுதம் ரூபம் த்யுஷ்ட்வா—இந்தக் கடுமையான ஒளி
யுடைய ஆஸாசம்மான திருமேனியைக்கண்டு, லோக
தரயம்—மூவகைப்பட்ட ஜனங்களும், ப்ரவயதி, தம்—மிகவும்
அச்சமடைந்துள்ளனர்.

21. ஓங்குவிசம் பொண்புவியி னுள்ளிதுவு மெத்திசையு

மாங்குயர்வாய் நினனெருவ னுணிறைதத—பாங்குடனே

யற்புதமாய் நீள்கொடிதா யாருருககண் டெவ்வுலகு

நிற்பதிலை தானடுங்கு நினறு.

ஓங்கு விசம்பு ஒண்புவியினுள் இதுவும்—உயர்ந்துள்ள
ஆகாசம் முதலான மேலுலகங்களுக்கும், ஒளி பொருந்திய
பூமி முதலான கீழுலகங்களுக்கும் நடுவே உள்ள இந்த
இடைவெளியும், எத்திசையும்—எல்லா திக்குகளும் (ஆகிய),
ஆங்கு உயாவாய நின் ஒருவனால் நிறைதத பாங்குடனே—
அனைத்தும் சிறப்பாக உன ஒருவனாலேயே வ்யாபிக்கப்
பெற்றிருக்கும் பெருமையோடு, அறபுதமாய்—ஆஸாய
மானதாய், நீள்கொடிதாய்—மிகவும் கடுமையான ஒளி
யுடையதாய், ஆர் உருக்கண்டு—நிறைந்துள்ள உன
விஸவரூபத்தைக்கண்டு, எவ்வுலகும்—மூவகைப்பட்ட
ஜனங்களும், நிற்பது இலை—உம வசததில நிற்பதிலலை,
தான் நின்று நடுங்கும்—தாம் எப்போதுமே நடுங்குவர்

॥ பா ॥ **द्युशब्दः पृथिवीशब्दश्चोभावुपरितनानामधस्तनानां च लोकानां प्रदर्शनार्थो ।** **द्यावापृथिव्योरन्तरम्—**அவகாசः, **यसिन्नव-काशे सर्वे लोकास्तिष्ठन्ति ; सर्वोऽयमवकाशो दिशश्च सर्वास्वयैकेन व्याप्ताः ।** **दृष्टाद्भुतं रूपमुग्रं तवेदम्—**அனந்தாயாமவித்தாரமத்யுத-

20. இதற்கைய கடுமையான ஒளியுடைய உணைககண்டு தேவா முதலானும், தானும் நடுங்குவதைக்கூறுகிறான் (தயாவா பருதி, வயோ இதம் அநதரம்) மேலுலகங்களுக்கும், கீழுலகங்களுக்கும் நடுவில் உள்ள இந்த இடைவெளியும் கண்ணனுடைய உருவம் எல்லையற்றது என்று கூறியிருக்கையாலே, “த்யு” ஸப்தம் தேவலோகங்கள் முதலான மேலுலகங்கள் அனைத்தையும், “பருதி” ஸப்தம் பூமி முதலான கீழுலகங்கள் அனைத்தையும் குறிக்கிறது என்று கொள்ளவேண்டும். “அநதரமவகாஸாவதி, பரிதாநாதாத க்யேதாதாத்யே” [அமர 3 நா 347] என்கிற அமரகோசத்தின் படி பல பொருள்களையுடைய அநதரஸப்தத்திற்கு இங்கு ‘அவகாஸம்’ (இடைவெளி) என்னும் பொருளே பொருந்தும் எவ்விடத்தில் எல்லா உலகங்களும் நிற்கின்றனவோ, அந்த இடைவெளியில் என்று கருத்து (ஸாவா திஸ ச) எல்லா திசுக்குளும். (தவயா ஏகேந வயாபதம் ஹி) உன ஒருவனுலேயே வியாபிக்கப்பட்டுள்ள தனனே. “அநதரம் வயாபதம் ஹி திஸஸச ஸாவா வயாபதா ஹி” என்று விங்குசுசநங்களை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும் ‘ஹி’ஸப்தம் பரஸிதத்தியைக் காட்டுகிறது. (மஹாதமந்) எல்லையற்ற ஸங்கல்பத்தை உடையவனே ! ‘ஆதம்’ ஸப்தம் மனத்தைக் குறிப்பது, இங்கு அதன் செயலாகிற ஸங்கல்பத்தைக் குறிக்கிறது. எல்லா விடங்களிலும் திருமேனியால் வியாபித்திருத்தல்—இவனுடைய ஸங்கல்பமாதரத்தால் நடக்கக்கூடியது என்று கருத்து அனற்கே ‘மஹாதம்’ ஸப்தம் கருமபீரமான அறிவுடையவர்களை ரூபியாலே குறிப்பதாகக்கொண்டு திருமேனி உருமாயிருப்பதுபோல, இவனுடைய கருத்தும் ஆழ்ந்ததாயிருக்கையால், ஸலோகத்தில் பிறபாதியில் சொன்னபடி அனைவரும் நடுங்குகிறார்கள் என்றும் கருத்துரைக்கலாம். (அத்புதம் உரும தவ இதம் ரூபம் தருஷடவா) முன கூறியபடி எல்லையற்ற நீள அகலங்களையுடையதாய், மிக ஆஸாயமாயிருப்பதாய், மிக கடுமையான ஒளியுடைய தான உன்னுடைய இந்த உருவத்தைக்கண்டு. முனபின் வாக்யங்கள் விவரபுத்த திருமேனியைப் பற்றியே பேசுகிறபடியால், நடுவில் உள்ள

மத்யுக்ஞ் ச ரூப் ரஹ் லோகத்ரயம் ப்ரவ்யத்யிதம்- யுத்ததித்யயா அகதேஷு
 ப்ரஹ்மாதிதேவாஸுரபித்ரணசித்ரஹ்வர்வ்யக்ஷராக்ஷஸேஷு ப்ரதிகூலானுகூலமஹ்யத்யரூப்
 லோகத்ரயம் சர்வம் ப்ரவ்யத்யிதம்—அத்யந்த்மீதம்। மஹாத்மந்-அபரித்க்ஷேத்ய-
 மனோவூத்!। எதேஷாமப்யர்ஜுநஸ்யேவ வித்வாஸ்ரயரூபஸாக்ஷாத்காரஸாதனம் திவ்யம்

இந்த ஸ லோகம் ஸ்வரூபவ்யாப்தியைக் கூறுவதாகக்கொள்வது பொருத்தமற்றது விஸ்வரூபத் திருமேனி மிகப்பெரியது என்று ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருக்கிறபடியால் இங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கும் வ்யாப்தி 'விக்ரஹ்வயாப்தி' என்றே கொள்ளவேண்டும். (லோகத்ரயம் பரவ்யதி₂தம்) மூலகைப்பட்ட உலகினரும் மிகவும் நடுங்குகின்றனர். நடுங்குவதாகக் கூறுகையாலே இங்கு 'லோகத்ரய' ஸப்தம் அசேதனமான பூமீ முதலான மூவுலகங்களைக் குறிக்க முடியாது அவ்வுலகங்களிலுள்ள சேதனர்களையே லக்ஷணையாகக் குறிக்கின்றது என்று சொல்லுவதைக்காட்டிலும், "லோகஸது பூவநே ஜநே" [அமர 3 நாநா₂] என்று 'லோக'ஸப்தமே ஜனங்களைக் குறிக்கக் கூடியதாகையாலே 'லோகத்ரய' ஸப்தம் மூலகைப்பட்ட ஜனங்களைக் குறிப்பதாகக்கொள்வது பொருத்தமுடையது ஜனங்களும், ஸத்ருக்கள், மித்ரா, உத்ராஸீனா என்று மூலகைப்பட்டிருப்பது ஸுபரஸித்₃த₄ம் யுத்₃த₄ததைப் பாப்பதற்காக அனுகூலங்களான தேவா முதலானாரும், பரதிகூலங்களான அஸுரா முதலானாரும், இரண்டுவகையிலும் சேராத உத்ராஸீனாக்களான பலரும் இங்கு அவஸ்யம் வந்திருப்பார்கள, 'லோகத்ரய' ஸப்தம் மூவுலகினரையும் குறிப்பதாகக் கொண்டால், இங்கு வராதவர்களும் நடுங்குகின்றனர் என்று கொள்ளவேண்டியிருந்து பொருத்தமற்றது அதற்காக, மூவுலகினரில் இங்கு வந்திருக்கும் சிலரையே குறிக்கிறது 'லோகத்ரய'ஸப்தம் என்று கொள்ளவேண்டிய அருமையும் ஏற்படும் இங்கு வந்தவர்கள் நடுங்குவதைக் காண்கையாலே மூவுலகினரும் நடுங்கிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும் என்று அர்ஜுனன் உதப்பரேக்ஷிக்கிறான் என்று கூறுவதும் பொருந்தாது. விஸ்வரூபத்தைக் காணாதவர்கள் நடுங்கக் காரணமில்லாமையாலே அர்ஜுனன் இப்படி உதப்பரேக்ஷிக்க இடமில்லை கண்டதையே கூறுவதாகவன்றோ அர்ஜுனன் பலகாலும் கூறுகிறான் ஆகையால் 'லோகத்ரய' ஸப்தம் யுத்₃த₄ததைக் காண வந்த பிரமன் முதலான தேவர்கள், அஸுரர்கள், பித்ருக்ஷணங்கள், ஸித்₃த₄ர்கள், க்ஷத்₃த₄ர்வர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள் ஆகியவர்களில் பரதிகூலா, அனுகூலா, உத்ராஸீனா என்று மூலகைப்பட்ட ஜனங்களையே குறிக்கும் என்று கொள்வதே பொருந்தும்

चक्षुर्भगवता दत्तम् । किमर्थमिति चेत् ; अर्जुनाय स्वैश्वर्यं सर्वं
प्रदर्शयितुम् ; अत इदमुच्यते- * दृष्ट्वाऽद्भुतं रूपमुग्रं तवेदं लोकत्रय
प्रव्यथितं महात्मनिति ॥ २० ॥

अमी हि त्वा सुरसङ्घा विशन्ति

केचिद्भीताः प्राञ्जलयो गृणन्ति ।

स्वस्तीयुक्त्वा महर्षिसिद्धसङ्घाः

स्तुवन्ति त्वां स्तुतिभिः पुष्कलाभिः ॥ २१ ॥

“ தூஸ்யாமாஸ பாரததூய ” [11 9] என்று அர்ஜுனனுக்கு திவ்யசக்ஷுஸஸைக கொடுத்துத் தன விஸ்வரூபத்தைக் காட்டினான் என்றே தொடக்கத்தில் உள்ளது. அப்படியிருக்கும்போது மனிதர்களைப்போலே பராகருதமான கண்களையுடைய தேவா முதலானா எப்படி இந்த விஸ்வரூபத்தைக் காணமுடியும்? என்னும் கேள்வி எழுகிறது இவர்களுக்கும் அர்ஜுனனுக்குப்போலே விஸ்வரூபத்தைக் காணாவல்ல திவ்யசக்ஷுஸ கொடுக்கப்பட்டுள்ளது எனப்பதே இதற்குப் பதில் ஸிஷ்யஸ்ய, மிகவும் நெருங்கியிருப்பவஸ்ய, மிகவும் புகழியுடையவஸ்யிருக்கும் அர்ஜுனனுக்கு திவ்யசக்ஷுஸஸைக கொடுத்துத் தன விஸ்வரூபத்தைக் காணவைத்தது பொருத்தமே “ தேவா அபயஸ்ய ரூபஸ்ய நிதயம் தூஸநகாங்கக்ஷிண ” [11 52] [தேவர்களும் இவ்வுருவத்தை எப்போதும் காணவிருப்புகிறார்கள்] என்று மேலேயும் தேவர்களைக் காணவிருப்புகிறவர்களாகச் சொல்லிறேறேதவிரக் காண்பவர்களாகச் சொல்லவில்லை ஆகையால் இங்கு அதற்கு முரணாக எப்படிப் பேச முடியும்? எனில் அர்ஜுனனுக்குத் தனது பெருமை முழுவதையும் காட்டுவதற்காக, யுத்தத்ததைக் காணவந்த தேவா முதலானவர்களில் சிலருக்கு எம்பெருமான திவ்யசக்ஷுஸஸைக கொடுத்து விஸ்வரூபத்தைக் காண்பித்து அவர்கள் நடுங்கி ஓடுவதைக் காட்டுகிறான் என்றே கொள்ள வேண்டும். இப்படிக்கொள்ளாவிடில் “லோகதரயம் பரவயதிதம்” என்று இங்கு கூறியதும், மேல ஸலோகங்களில் தேவர்கள் முதலானர் இவனைத் துதிப்பதாகவும், வியப்புடன் பார்ப்பதாகவும், அனைவரும் நடுங்குவதாகவும் கூறுவதும் பொருந்தாமல் போய்விடும். 20.

21. அயீ ஹி தவா ஸுரஸங்கா விஸநதி

கேசித, பீதா பராஞ்ஜலயோ க்ருணநதி ।

ஸவஸதீத்யுகதவா மஹாஷிஸித, தஸங்கா

ஸதுவநதி தவாம ஸதுதிபி, புஷ்கலாபி, ॥

அயீ ஸுரஸங்கா—இந்த தேவா கூட்டங்கள், தவா விஸநதி ஹி — உனது அருகில வருகின்றனவன்றோ, கேசித—அவர்களில் சிலா, பீதா.—(மிகக் கடுமையான ஒளியுடைய உனது உருவத்தைக் கண்டு) புயநதவாக ளாய, பராஞ்ஜலய.—கைகப்பி நின்று, க்ருணநதி—(தங்களது அறிவுக்குத் தக்கவாறு) உனனைத் துதிககி ருர்கள் மஹாஷி ஸித, தஸங்கா:—வேறு சில மஹாஷிக் கூட்டங்களும், ஸித, தா கூட்டங்களும், ஸவஸதி இதி உகதவா—‘மங்குளம் உண்டாகுக’ என்று கூறி, தவாம — உனனை, புஷ்கலாபி, ஸதுதிபி, —(உனக்குப் பொருத்தமான) நிறைந்த துதிகளாலே, ஸதுவநதி—துதிககிருர்கள்.

22. இநதச் சுரகணங்க ளெயதியிடு மீங்குணைச

சிநதைப பயத்தாற சிலர்தொழுது - வநதுரைபப்

நன்முனிவர் சித்தரெலலா நனறக வென்றுரைத்து

முனைவரத தாறறுதிபப் முண்டு.

இநத சுரகணங்கள்—இந்த தேவா கூட்டங்கள், ஈங்கு உனனை எய்தியிடும—இங்கு உனது அருகில வருகிறார்கள, சிலா—இவர்களிலேயே சிலா, சிநதைப பயத்தால—நெஞ்சில பயத்தாலே, தொழுது வநது—கைகப்பி நின்று, உன்னை உரைபப்—(தங்களது அறிவுக்குத் தக்கவாறு) உனனைத் துதிப்பார்கள நன் முனிவர் சித்தர் எல்லாம்—நல்ல முனிவா கூட்டங்களும், ஸித, தா கூட்டங்களும், ‘நன்று ஆக’ என்று உரைத்து — ‘மங்குளம் உண்டாகட்டும்’ என்று கூறி, முனை வரததால்—தமது பூர்வபுணயத்தாலே, முண்டு துதிபப் — உனக்குப் பொருத்தமான நிறைந்த துதிக ளாலே துதிக்கிறார்கள்.

॥ ஸா ॥ அமீ சூரசங்கா: - उत्कृष्टा: त्वां विश्वाश्रयमवलोक्य हृष्ट-
मनसस्त्वत्समीपं विशन्ति । तेष्वेव केचिदत्युग्रमत्यद्भुतं च तवा-

21 தேவர்களும், மஹாஷிகள ஸித்ததீரர்கள் கூட்டங்களும் எம்பெருமானிடம் நடந்துகொள்ளும்படியை விவரிக்கிறான் (அம் ஹி தவா ஸூரஸங்கா விஸந்தி) இந்த தேவா கூட்டங்கள் உனது அருகில் வருகின்றனவனரே, “தவா விஸந்தி” எனபதற்கு “உன்னால் ஸமஹரிகப்பபட்டவர்களாய் உன்னுள் நுழைகிறார்கள்” என்று சிலா பொருள் கொண்டார்கள். இந்த ஸலோகத்தில் மேலே ஸதுதி, அருஜ்வி செயதல் ஆகியவையே கூறப்படுகையால், இங்கு ஸமஹாரத கைக கூறுவது அவற்றோடு சேராது. துர்யோதநாதியரைப் போலே தேவர்களுக்கு இங்கு ஸமஹாரம் நேரப்போவதில்லை. தேவலோகத்திலிருந்து இறங்கி வந்திருக்கும் தேவர்களும் விஸ்வ ரூபத்தின் தேஜஸலாலே ஸமஹரிகப்படுகிறார்கள் என்று கொள்ளுவதும், அடுத்த ஸலோகத்தில் “வீக்ஷாதே” என்று அவர்கள் விஸ்வ ரூபத்தைக் காண்பதாகக் கூறுவதோடு பொருந்தாது. ஆகையால் இங்கு ‘தவாவிஸந்தி’ என்றது அருகில் வருகிறார்கள் என்றே பொருள் படும் அடுத்த பாத்தத்தில் தேவர்களிலேயே சிலரை ப்யந்தவர்களாகக் கூறுகையாலே, ப்யமில்லாதவர்களாய் ‘எம்பெருமானை அருகில் சென்று ஸேவிககவேண்டும்’ என்னும் அசைக்கமுடியாத ஆசையால் அருகில்சென்று அனைத்துக்கும் ஆசையமான விஸ்வ ரூபத்தை ஸேவித்து உகந்த நெஞ்சினாகளான பிரமன் முதலான உயர்ந்த தேவர்களை ‘ஸூரஸங்கா’ என்று கூறுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். (கேசித பீதா பராஞ்ஜலயோ க்ருணந்தி) அவர்களில் சிலா மிகக் கடுமையான ஒளியுடையதாய், ஆஸ்சர்யமானதான உனது உருவத்தைகண்டு ப்யந்தவர்களாய், கைகூப்பிநின்று தங்களது அறிவுக்குத் தக்கவாறு உன்னைத் துதிக்கிறார்கள். ‘கேசித’ (சிலா) என்னும் பதும் எந்த ஸமுத்யாயத்தில் சிலா என்னும் கேள்விக்குப் பதிலை எதிர்பார்க்கிறது. முதல் பாத்தத்தில் ‘ஸூரஸங்கா’ என்று குறிப்பிடப்பட்ட தேவஸமுத்யாயத்தில் சிலா என்று கொள்வதே உசிதம். வேறு ஸமுத்யாயத்தைப்பற்றி இங்கு பேசசில்லையனரே. ‘பீதா’ என்று இவர்களை ப்யந்தவர்களாகச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் மிகக்கடுமையானதாய், மிக ஆஸ்சாயமானதான விஸ்வரூபத்தைக் கண்டமையாகவேண்டும் ‘க்ருணந்தி’ (துதிக்கிறார்கள்) என்று சொல்லப்பட்ட ஸதுதிகாத்தாக்கள் முற் கூறியபடி தேவர்களில் தாழ்ந்தவர்களாகையாலே, ஸலோகத்தின் பிற

कारमालोच्य भीताः प्राञ्जल्यस्वज्ञानानुगुणं स्तुतिरूपाणि वाक्यानि
गुणन्ति — उच्चारयन्ति । अपरे महर्षिसंघास्मिद्धसंघाश्च परावरत्न-

பாதியில் 'மஹாஷிஸித்₃த₄ஸங்க₄ங்கள் நிறைந்த துதிகளாலே துதிககிரூர்கள்' என்று விசேஷணமிட்டதுபோலே இங்கு இடாமை யாலும், "அவரவா தாம் தாம் அறிந்தவாறேததி" [முதல்திரு 14] என்கிற ரீதியிலே தத்தமறிவுக்குத் தக்கவாறு இவர்கள் துதிப்பதைச் சொல்லுவதாக 'க₃ருணநி' என்னும் பத₃த்துக்குப் பொருள்கொள்ள வேண்டும் 'பராஞ்ஜலய' என்றது ப₄யத்தினால் அஞ்ஜலி செய்த தைக காட்டுகிறது (க₃ருணநி) 'கூறுகிரூர்கள்' என்றே பொருளபடு மாயினும், இது ஸதுதி பரகரணமாகையாலும், 'பராஞ்ஜலய' என்று கைகூப்பி நிற்பதாகக் கூறுகையாலும் 'ஸதுதி வாக்யங்களைக் கூறு கிரூர்கள்' என்று பொருள்கொள்ளவேண்டும் அதிலும் ப₄யந்தவாக ளான இவர்கள் தாங்களாக அந்த ஸமயத்தில் துதிகளை இயற்றிப் பாடுவதாகக் கூறுவது பொருநதாதாகையாலே வேதம் முதலான ஸாஸ்தரங்களில் காணப்படும் துதிகளை உச்சரிககிரூர்கள் என்று கொள்வதே உசிதம் இப்படித் துதிகளை உச்சரிப்பதாகக் கூறுகை யாலும் கேசித்' என்று எடுக்கப்பட்ட இவர்கள் தே₃வர்களே என விளங்குகிறது 36 வது மலோகத்தில் "ரக்ஷாமஸி பீ₄தாநி தி₃ஸோ த்ரவநி" என்று ராக்ஷஸர்கள் முதலான ப்ரதிகுலர்கள் பயந்து ஓடுவதாகவன்றோ குறிப்பிடப்பட்டது இரண்டாம் பாத₃த்தில் சொல்லப்பட்டவர்களுக்கு நோ எதிர்த்தடான மஹாஷிக் கூட்டங்க ளும், ஸித்₃த₄ர கூட்டங்களும் தங்கள் ஸவரூபஜ்ஞானத்துக்கு ஏற்ப எமபெருமானுக்கு மங்க₃ளாஸாஸனம் செய்து நிறைந்த ஸதுதி களாலே துதிககிரூர்கள் என்று கூறுகிறது மலோகத்தின் பிற பாதி (மஹாஷி ஸித்₃த₄ஸங்க₄) முற்பாதியில் கூறப்பட்ட தே₃வா களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களான மஹாஷிக் கூட்டங்களும், ஸித்₃த₄ர கூட்டங்களும் மஹாஷிக் கூட்டங்களாவா ப₄ருகு₃ முதலானவர்கள் ஸித்₃த₄ர கூட்டங்களாவா ஸநகா ஸநநத₃னா முதலானவர்கள். இவர்கள் மஹாஷிகளாகையாலும், ஸித்₃த₄ரக் ளாகையாலும் பரததவமான எமபெருமானைப் பற்றியும், தாழ்ந்த ததவங்களான சேதனசேதனங்களைப் பற்றியும் உண்மையறிவு படைத்தவர்கள் என்று விளங்குகிறது இந்த உண்மையறிவின விளைவைப் பிறபாதியில் எஞ்சிய பகுதி காட்டுகிறது. (ஸவஸதீத யுக்தவா) "ஜிதாதே" எனப்பதுபோலே ப₄கதியின் மிகுதியினுலே மங்க₃ளாஸாஸனம்செய்து அன்றிக்கே "ஸேவிககத் தக்கவனைக்

याथात्म्यविदः स्वस्तीत्युक्त्वा पुष्कलामिभगवदनुपूर्वाभिः स्तुतिभिः
स्तुवन्ति ॥ २१ ॥

रुद्रादित्या वसवो ये च साध्या
विश्वेऽश्विनो मरुतश्चोष्मपाथ ।

गन्धर्वयक्षासुरसिद्धसङ्घा

वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे ॥ २२ ॥

22. ருத்,ராதி,த்யா- வஸவோ யே ச ஸாத்யா-

விஸ்வேஸ்வினோ மருதஸ்சோஷ்மபாஸச ।

க,நத்,ர்வயக்ஷாஸுரஸித்,த,ஸங்க,ா:

வீக்ஷந்தே தவாம் விஸமிதாஸசைவ ஸர்வே ॥

ருத்,ராதி,த்யா- (பதினொரு) உருத்திரர்களும், (பன்
னிரு) ஆதித்தியர்களும், வஸவ - (எட்டு) வஸுகளும்,
யே ச விஸ்வே ஸாத்யா. - ஸாத்யதேவர்கள் அனைவரும்,
அஸ்வினென - (இரு) அஸ்வினீதேவர்களும், மருத: ச-
(நாற்பத்தொன்பது) மருததுக்களும், ஊஷ்மபா ச-பிதருக்
களும், க,நத்,ர்வயக்ஷாஸுரஸித்,த,ஸங்க,ா-கந்தூரவாகள
யக்ஷாகள் அஸுராகள் ஸித்தூரர்களின் கூட்டங்களான,

கண்டவுடன் ஸேவிப்பவன் சொல்லவேண்டிய 'ஸவஸதி' எனனும்
வசனத்தைச் சொல்லி" எனறும் பொருள் கொள்ளலாம். 'மஹாமதி
களுக்கும் ஞானம் கனிந்த நலமான புகழியின் மிகுதியாலே
அஸ்தாநே பாயஸங்கை ஏறப்பட்டு, எம்பெருமானுக்கும் மங்குளா
ஸாஸனம் செய்வது கூடும்' என்று உணராத சிலா "கேடாபுராஹ
மணாகளுக்கும் உலகத்துக்கும் மங்குளம் உண்டாகுக" என்று
எம்பெருமானைப் பிரார்த்திப்பதாக பூஷ்யமிட்டது பரகரணத்துக்குப்
பொருந்தாது (புஷ்கலாபி, ஸதுதிபி, தவாம் ஸதுவந்தி) தங்க
ளுடைய அறிவுக்கேற்ப உனக்கே பொருந்தும் நிறைந்த துதிகளாலே
உனைத் துதிககிறார்கள. "குணநிஷ்ட, குணபித்தாரம் ஸதுதி"
[குணங்கள் நிறைந்ததுள்ளவனிடமுள்ள குணங்களைச் சொல்லுவதே
துதியாகும்] எனப்படும் ஸதுதி ஸகல கலயாணகுணங்களை யுடைய
எம்பெருமான விஷயத்திலேயே நிறைவுடையதாகுமன்றோ. 21.

ஸர்வே ஸைவ — இவர்கள் அனைவருமே, விஸ்மிதா: —
வியப்புற்றவர்களாய், தவாம் — உனனே, வீக்ஷந்தே —
பார்க்கிறார்கள்

23. உன்னை யரர்க ளருக்கர்வச சாததியர்கள்
பினவிச்ச வாச்சவிகள் பேசுமருத — தன்னபிதுக
கந்திருவர் யககா கலந்தசுரர் சித்தரெலலாம
வநதுவியந தேபாபபர் மற்று

மற்று — மேலும், அரர்கள் — (பதினொரு) உருத்திரர்
களும், அருக்கா — (பன்னிரு) ஆதித்தியர்களும், வச —
(எட்டு) வஸுககளும், சாததியர்கள் — ஸாத்யதேவர்களும்,
பின் விச்சவாச்சவிகள் — அடுத்துவரும் விஸுவேதேவர்களும்,
அஸவிந்தேவர்களும், பேசுமருதது — (நாற்பத்தொன்பதாகப்)
பேசப்படும் மருததுக்களும், அன்னபிது — தேவர்களோடு
ஒத்த தன்மையுடைய பிதருக்களும், கந்திருவா —
கந்தர்வர்களும், யக்கர் — யக்ஷர்களும், கலந்தசுரா — இவர்க
ளோடு கலந்திருக்கும் அஸுரர்களும், சித்தர் — ஸித்தர்
களும், எலலாம வநது — ஆகிய இவர்கள் அனைவரும்
(இங்கு) வந்து, வியந்தே — வியப்புற்றவர்களாய், உன்னை
பார்ப்பர் — உன்னைப் பாராதுகொண்டே இருக்கிறார்கள்

22. முப்பத்து முக்கோடிதேவர்களும், பிதருக்களும், கந்தராவா
கள் முதலானும் உன்னை வியப்புடன் காண்கிறார்கள் என்கிறான்.
(ருத்ரா ஆதித்யா வஸவ. அஸவிநௌ) பதினொரு ருத்ரர்களும்,
பன்னிரு ஆதித்யர்களும், எட்டு வஸுகளும், இரு அஸவிந்தேவா
களும் இந்த முப்பத்துமூவரும் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும்
தலைவர்கள் “எனமர் பதினொருவர் ஈறுவா ஓர் இருவா” [முதல
திரு52] என்று பொய்கையாமூவாரும், “முப்பது மூவர்” [திருப்பாவை20]
என்று ஆண்டாளும் ‘விதியின மக்களும் மாசில எனமரும் பதினொரு
கபிலரும் தாமா இருவரும்’ [பரிபாடல் 3] [கரையப் ப்ரஜாபதியின மக
ளான பன்னிரு ஆதித்யர்களும், குற்றமற்ற எட்டு வஸுக்களும், பதி
னொரு உருத்திரர்களும், தாவும் பெண குதிரைக்கு ஸாலாயனிடமிருந்து
பிறந்த அஸவிந்தேவதைகள் இருவரும்] என்று சங்ககாலத்தமிழரும்
இந்த முப்பத்து மூவரைப்பற்றிப் பேசினா. (யே ச விஸவே ஸாத்யா)
“யதர பூவே ஸாத்யாஸ ஸந்தி தேவா ” [புஸு] என்று

॥ பா ॥ ஸ்மயா:—பிதர: , * ஸ்மயா ஹி பிதர: (அஃ.
 1.3 10.61) இதி ஸ்மய: । एते सर्वे विस्मयमापन्नास्त्वां वीक्षन्ते ॥ 22 ॥

रूपं महते बहुवक्त्रनेत्रं महाबाहो बहुबाहुरपादम् ।

बहूदरं बहुदृष्टीकरालं दृष्ट्वा लोकाः प्रव्यथितास्तथाऽहम् ॥ 23 ॥

23. ரூபம் மஹத்தே பஹுவக்த்நேத்ரம்

மஹாபுராஹோ பஹுபுராஹுருபாதம் ।

பஹுதித்ரம் பஹுதம்ஷ்டராகராளம்

தருஷ்டவா லோகா ப்ரவயதி, தாஸ்தத, தாஹம் ॥

மஹா புராஹோ—நெடுந்தடக்கையனே! பஹுவக்தர
 நேத்ரம்—பல வாய்களையும், கண்களையும் உடையதாய்,
 பஹு புராஹுருபாதம்—பல கைகளையும், துடைகளையும்,
 காலகளையும் உடையதாய், பஹுதித்ரம்—பல வயிறு
 களையுடையதாய், பஹுதம்ஷ்டராகராளம்—பல பற்களை

பரமபதத்தில் பராபயாகளாக ஒதப்பெற்ற நிதயஸ்ஸுரிகளைக்
 கூறுகிறதாகவுமாம். ஆககரான தேவர்களிலேயே ஒருவகையினரைக்
 கூறுகிறதாகவுமாம். (மருதஸ்ச) 'மரீசா மருதாமஸமி' [10-21]
 என்ற ஸ்லோகத்தின் வயாக்யானத்தில் விவரிகபபெற்ற தாற்பத
 தொன்பது மருத்துக்களாகிற வாய்க்களும், (ஊஷம்பாஸ்ச) பித்ருக்
 களும். 'ஊஷம்பாக்யா ஹி பித்ர' [யஜு அஷ்ட 1-3-10-61]
 [ஆவியைப் பங்காக்கொண்டவர்களன்றோ பித்ருக்கள்] என்று
 வேதம் ஒதுகிறபடியே இப்பதம் பித்ருக்களைக் குறிக்கிறது
 தேவஜாதியோடு சேர்த்துப்படிக்கையாலே 'ஊஷம்பா' என்னும்
 பதம் இவவுலகில் ஆவியைப் பருகிறவர்களைக் குறிக்காமல் பித்ரு
 லோகத்தில் வாழும் பித்ருக்களைக் குறிப்பதாகக்கொள்வதே உசிதம்
 (க3நத4ர்வயக்ஷாஸுரஸித3த4ஸங்க4.) க3நத4ர்வாகள், யக்ஷாகள்,
 அஸுராகள், ஸித3த4ாகள் ஆகியவர்களின் கூட்டங்கள் (ஸாவே
 சைவ) முற்கூறிய இவாகள் அனைவருமே. (விஸ்மிதா தவாம்
 வீக்ஷந்தே) அதயாஸசாயமான உனது விஸ்வரூபத்தைக் காண்கை
 யாலே வியப்புற்றவாகளாடி, வைத்த கணவாங்காமல் உன்னைப்
 பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள் 'விஸ்வே' என்னும் பதம்
 விஸ்வேதேவர்களைக் குறிப்பதாக வெண்பாவில் வாதிக்கேஸரி ஜீயா
 திருவுள்ளம்பற்றுகிறா.

॥ भा ॥ बह्नीभिर्दृष्टमिरतिर्भीषणाकारं लोकाः पूर्वोक्ताः प्रति
 कूलानुकूलमध्यस्थस्त्रिविधाः सर्व एवाहं च तवेदमीदृशं रूप दृष्ट्वा अतीव
 व्यथिता भवामः ॥ २३ ॥

யுடையதாகையால் மிக பூயங்கரமானதாய், மஹத—மிசப் பெரியதான, தே ரூபம்—உனது உருவத்தை, துருஷ்டவா பார்த்து, லோகா.—உலகினா அனைவரும், பரவயதி, தா:—மிகவும் பூயந்திருக்கின்றனா, தத, அஹம்—அப்படியே நானும் பூயந்திருக்கிறேன்.

24. உன்பெரிய ரூப மொளிராமுகங்கண டோடுடைதாள வன்பல் வயிறெயிறு மாயபயமா—முன்படி கண் டோங்குபுயத் தாயுலக முண்ணடுங்கு நானதிற் றுங்குபயஞ் சார்வன் றளர்ந்து.

ஓங்கு புயத்தாய—நெடுநதடக்கையனே! உன பெரிய ரூபம் ஒளிராமுகம் கண தோள துடை தாள வன் பல வயிறு எயிறுமாய்—உனது பெரிய உருவத்தில் விளங்கும் முகங்கள், கணகள், தோள்கள், துடைகள், காலகள், பூலமிகக பலவயிறுகள், பற்கள் ஆகியவற்றைகொண்ட தாய், பயமாம்—மிக பூயங்கரமாயிருக்கும், உன்படி கண்டு—உனது விழுவருபத்தைக்கண்டு, உலகம்—உலகினா, உள நடுங்கும்—நெஞ்சு நடுங்குவர், அதிற்றங்கு—அதுபோலவே, நான்—நானும், தளர்ந்து பயம் சார்வன்—தளர்வடைந்து பயப்படுகிறேன்.

23. முந்தின ஸலோகத்தில் 'அனைவரும் வியப்புறுகின்றார்கள்' என்று கூறப்பட்டது. இந்த ஸலோகத்தில் 'அனைவரும் பூயப்படு கின்றார்கள்' என்று கூறப்படுகிறது. (மஹாபூரஹோ) "அலம் புரிந்த நெடுநதடக்கை" [திருநெடு 6] என்கிறபடியே நீண்டு உருண்டு திரண்டு, பரமபுருஷ தன்மையைக்காட்டும் கையை உடையவனே! (பூஹுவகதரநேதரம்) பல வாய்களையும் கண்களையும் உடையதாய் (பூஹுபூரஹுருபாதம்) பல கைகள் துடைகள் காலகள் ஆகியவற்றை உடையதாய். (பூஹுவிதரம்) பல வயிறுகளையுடையதாய் ஒரே ரூபத்தில் பல வயிறுகள் கால்கள் முதலானவை எப்படியிருக்கமுடியும்? என்னும் கேள்விக்கு ஸமாதாரண பததொனபதாவது ஸலோக வயாக்யானத்தில் காட்டப்பெற்றது.

नमस्सृशं दीप्तमनेकवर्णं

व्यात्ताननं दीप्तविशालनेत्रम्।

दृष्ट्वा हि त्वा प्रव्यथितान्तरात्मा

धृति न विन्दामि शमं च विष्णो॥ २४ ॥

24. நப,ஸ்ஸப்ருஸம் தீ,பதமநேகவர்ணம்

வயாததாநநம் தீ,பதவிஸாலநேதரம் ।

த,ருஷ்டவா ஹி தவா பரவயதி,தாநதராதமா

த,ருதிம ந விநத்யாமி ஸமம் ச விஷ்ணோ ॥

விஷ்ணோ — வீஷ்ணுவே । நப,ஸ்ஸப்ருஸம் — பரம பத,ததைத தொடடு நிற்பவனாய், தீ,பதம — ஒளிவீசுகிற வனாய், அநேக வர்ணம்—பல நிறமுடையவனாய் வயாத தாநநம்— விரியத்திறந்த வாயுடையவனாய், தீ,பதவிஸால நேதரம்—ஒளிவீசும் பரந்த சணகனையுடையவனான, த்வா— உனனை, த,ருஷ்டவா — கண்டு, பரவயதி,தாந்தராதமா— மிகவும் பயந்த நெஞ்சுடையவனான நான், த,ருதிம்— தேஹதாரணததையும், ஸமம் ச—மனம் இநத்யாயம் ஆகிய வற்றின தாரணததையும், ந விநத்யாமி ஹி — அடைய விலலையன்றோ.

(ப,ஹுத,மஷ்டராகராளம்) பலபறகனையுடையதாகையாலே அதி ப,யங்கரமாயிருப்பதாய் (மஹத) மிகப் பெரிதான (தே ரூபம்) உனது ரூபத்தை. (த,ருஷ்டவா) பார்த்தது (லோகா ப்ரவயதி,தா) இருபதாவது ஸலோகத்தில் “லோகதரயம் பரவயதி,தம்” என்ற விடத்திற்போலே பரதிகூலா, அநுகூலா, இரண்டுமில்லாத நடுநிலை நிறபவா என்று மூன்றுவகைப்பட்ட உலகினா அனைவரும் மிகவும் நடுங்குகின்றனா (ப்ரவயதி,தா) “பரஸத்யாநம், பரஸமரணம்” முதலானவிடங்களில் ‘பர’ என்னும் உபஸர்க்குத்ததுக்கு எதிர்மறைப் பொருளும் உண்டாயினும், அப்பொருள் இங்கு பொருநதாதாகையால், அவ்வுபஸாகக,ததுக்கு மிகுதியாக என்னும் பொருளைக்கொண்டு ‘மிகவும் ப,யப்படுகிறார்கள’ என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (தத்யா அஹம்) அவவண்ணமே நானும் மிகவும் ப,யப்படுகிறேன். 23.

॥ भा ॥ नमश्शब्दः * तदक्षरे परमे व्योमन् (ना) * आदित्य-
वर्णं तमसः परस्तात् (ना) * क्षयन्तमस्य रजसः परके (यजु २ २.
१२. ६८) * यो अस्याद्यक्षः परमे व्योमन् (अष्ट. २. ८. ९. ६)

25. வானறடவி மேல்விளங்கி மன்னுபல வண்ணமாய
ஆன்றமுக மங்காந தவிரொளிசேர்ந—தேனறவிழித
தோற்றுமுனைக கண்டே துளங்கியுளந திண்மையுட
றறவலுறே ஞாநா வமாநது.

நாதா—ஸவாமியான விஷ்ணுவே! மேல வான் தடவி—
பரமபதத்ததைத் தொடுகின்றவனாய், விளங்கி—ஒளிவீசு-
கின்றவனாய், மன்னு பல வண்ணமாய—நிலைநின்ற பல நிறங்-
களையுடையவனாய், ஆனற முகம் அங்காநது—ஆ என்று
விரியத் திறநத் வாயையுடையவனாய் அவிர் ஒளி-
சேர்நது ஏன்ற விழி தோற்றும்—ஒளிவீசும் பரநத் கண்-
களுடன் காட்சியளிப்பவனான, உனை—உனனை, கண்டு—
பார்த்து, உளம் துளங்கி—பயநத் நெஞ்சையுடையவனாய்,
திண்மையுடன்—தேஹதாரணத்ததுடன், அமர்நது—
இந்தரியங்கள் ஒருமுடிப்பட்டு, ஆறறல் உறேன—தூரிகக்
இயலாதவனாயிருக்கிறேன்

24. சென்ற ஸலோகத்தில் “அனைவரும் பூயப்படுகிறார்கள்.
நானும் அப்படியே” என்று கூறினான். ‘நானும் அப்படியே’
என்பதை விவரிக்கின்றவனாய், இந்த ஸலோகத்தில் “நான் பயநத்
நெஞ்சினனாய் ஸரீரேந்திரியங்கள் தூரிகப்பெறுகின்றிலேன்” என-
கிறான் அர்ஜுனன். (நபுஸஸ்பருஸம்) பரமபதத்ததைத் தொடு-
கின்றவனை. நபுஸஸ்பதம் ஆகாஸத்தைக் குறிக்குமேயல்லது பரம-
பதத்ததைக் குறிக்குமோ? எனில், “ததக்ஷரே பரமே வயோமந்”
[தேநா 1-2] [அப்பரம்பொருள் அழியாததான் பரமாகாஸத்தில்
எழுந்தருளியிருக்கிறது] ‘யோ அஸயாத்யக்ஷ பரமே வயோமந்’
[யஜு அஷ்டக 2-8-9-6] [எந்தப் பரமாதமா பரமாகாஸமாகிற பரம-
பதத்தில் எழுந்தருளியிருந்து இந்த ஸீலாவிபூதியை ஆட்சியுரி-
கின்றானோ] எனலும் ஸருதிகளில் ஆகாஸத்தைச்சொல்லும் ‘வயோம’
ஸ்பதம் பரமாகாஸமாகிற பரமபதத்ததைக் குறிப்பதைக் காண

इत्यादि श्रुतिसिद्धत्रिगुणप्रकृत्यतीतपरमव्योमवाची, सविकारस्य प्रकृति-
त्त्वस्य, पुरुषस्य च सर्वावस्थस्य, कृत्स्नस्याश्रयतया नभस्स्पृशमिति
वचनात्, * द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि व्याप्तमिति पूर्वोक्तत्वाच्च।

கின்றோம் அதுபோலவே நப₄ஸஸப்₃த₃ம் இங்கு பரமபத்₃த்தைக் குறிக்கின்றது என்று கண்டுகொள்வது நப₄ஸஸப்₃த₃ம் ப்ரஸித்₃த₃மான பராகருதமான ஆகாஸத்தைச் சொல்லுகிறது என்றோ, க₃ராககி₃வித்₃யையில ஆகாஸமெனப்படும் மூலபரகருதியைக் குறிக்கிறது என்றோ கொள்வதில் குறையென்ன? எனில் இந்த விஸவரூபம் “இஹைகஸத்₂ம் ஜகத் கருதஸனம்” [11-7] என்று தொடங்கும் ஸலோகத்தில் கூறியபடி ஆகாஸம் முதலான எல்லா விகாரப்பொருள்களையும், அவற்றுக்கு மூலமான பரகருதியையும், விழிப்பு முதலான எல்லா நிலைகளிலுமுள்ள ஜீவனையும் தன்னுள் அடக்கியது “ப₃ஹூநயத்₃ருஷ்டபூவாணி பஸய” [11-6] என்கிறபடியே இந்த லீலாவிபூ₄தியில் நாம் காணாத பல பொருள்களையும் தன்னுள் அடக்கியிருப்பது அப்படிப்பட்ட இந்த விஸவரூபம் ஆகாஸத்தைத் தொடுவதாயுள்ளது என்று சொல்லும்போது அந்த ஆகாஸம் அந்த உருவத்தினுள் அடங்கியிருக்கும் பராகருதா காஸமாயிருக்கமுடியாது. முகருணமயமான இந்த லீலாவிபூ₄திக்கு அப்பாற்பட்ட பரமாகாஸமாகவே இருக்கமுடியும். “ஆ₃நி₃தயவாணம தமஸ பரஸதாத” [பு ஸ-9 2-2] [தமோகு₃ணமுள்ள தமஸஸுக்கு (மூலபரகருதிக்கு) அப்பாற்பட்ட பரமபத்₃த்தில் ஸூ₃யனபோல ஒளிவிசுகிறவனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் பரம்புருஷனை] “க்ஷயந தமஸய ரஜஸ பராகே” [யஜு 2 2-12-68] [இந்த ரஜோகு₃ணமுள்ள பரகருதிக்கு அப்பாற்பட்ட பரமபத்₃த்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனை] எனனும் வேத₃வாக்யங்கள் ரஜஸதமோகு₃ணங்கள் நிறைந்த இந்த பரகருதிமண்ட₃லத்துக்கு அப்பாற்பட்ட பரமாகாஸம் எனனும் பரமபத்₃ம் இருப்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. ஆகையால் இந்த ஸுத்₃த₃ஸதவமயமான பரமாகாஸமே இங்கு நப₄ஸஸப்₃த₃த்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும் மேலும் ‘த₃யாவாபருஜி₂வயோரித்₃மநதரம் ஹி வயாபதம்” [11-20] எனனும் ஸலோகத்தில் மேலுலகங்களுக்கும் கீழுலகங்களுக்கும் இடையிலுள்ள இடைவெளியாகிற ஆகாஸம் விஸவரூபத்தால் வியாபிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டது. அந்த விஸவரூபம் ஓர் ஆகாஸத்தைத் தொடுகிறது என்று சொல்லும்போது அவ்வாகாஸம் வியாபிக்கப்பட்ட பராகருதா₃காஸத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாகாஸ

दीप्तमनेकवर्णं व्यात्ताननं दीप्तविशालनेत्रम् त्वां दृष्ट्वा प्रव्यथितान्त-
रान्मा—अत्यन्तभीतमनाः धृति न विन्दामि—देहस्य धारण न लभे;
मनसश्चेन्द्रियाणां च शमं न लभे। विष्णो—व्यापिन्। सर्वव्यापिन्

மாகவே இருக்கவேண்டும் (தீபதம்) ஒளிவீசுகின்றவனை “திவி
ஸாய ஸஹஸரஸய” [11-12] எனனும் ஸலோகத்தில் இந்த
விஸவரூபத்தின் ஒளி ஆயிரக்கணக்கான ஸராயாகளின் ஒளியை
ஓத்தது என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. (அநேகவாணம்) செந்தாம
ரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய்ச் செங்கமலம் செந்தாமரையடிக்களை
யும், நிலமேனியையும், உள்ளே வெண்பல இலகு சிவந்தவாயையும்,
திருமார்பில் ஹிரண்யவாணையான ஸ்ரீதேவியையும், பல பல ஆபர
ணங்களையும், வைஜயந்தீ வநமாலையையும்கொண்ட இந்த விஸவரூபம்
பல நிறங்களையுடையதாகவே இருக்குமன்றோ வேறிடங்களிலும்
விஸவரூபத்தை வாணிகுகும்போது அது பல நிறங்களையுடையது
என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ (வயாததாநதம்) “பொங்கார் கடலும்
பொருபும் நெருபும் நெருக்கிப் புகப்பொனமிடறத்தனைபோது
அங்காநகவன்” [பெரியதிரு 10 6-1] என்கிறபடியே பரளயகாலத்திற்
போலே விரியத்திறந்த வாயையுடையவனை (தீபதவிஸாலநேதரம்)
“தஸய யதா கபயாஸம் புண்டூரீகமேஹமக்ஷிணீ” [சூந 1-6-7]
[அபபரம்புருஷனுக்கு ஸராயலை மலாநத தாமரைபோன்ற இரு
கண்கள் உள்] “கண்கள் சிவநது பெரியவாய” [திருவாய 8-8-1]
“கரியவாகிப் புடைபரநது மிளிரநது செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரிய
வாய் கண்கள்” [அமலனாதி 8] என்று உபயவேதங்களுாலும்
முழங்கப்பெற்ற ஒளிவீசும் பரநத கண்களையுடையவனை (தவா
தருஷ்டவா) அப்படிப்பட்ட உனனைக்கண்டு. (பரவயதிதாநதரம் தமா)
மிகவும் பயநத நெஞ்சையுடையவனாய். இவ்வந்தராதம்ஸப்தம்
ஜீவஸவரூபத்தைச் சொல்லுவதாகாதோ? எனில் ‘பரவயதித’
என்பதாலேயே அப்பொருள் ஸித்திக்குமபோது ‘அநதராதம்’
ஸப்தம் பயனற்றதாகிவிடும் ஆகையால் கீதையில் மற்றும் பல
இடங்களிற்போலே ‘ஆதம்’ஸப்தம் மனத்தைக் குறிக்றித்து எனறே
கொள்ளவேண்டும் அந்நமய பராணமயங்களைக் காட்டிலும்
மனோமயம் நுண்ணியதாய், அவற்றிற்கு உள்ளிருப்பதாகையாலே,
மனஸ்ஸை ‘அநதராதமா’ என்றும் கூறலாம். ஆக
‘பரவயதிதாநதராதமா’ என்றது மிகவும் பயநத நெஞ்சுடையவனாய்
என்றதாகிறது. அசேதனமான நெஞ்சைப் பயநததாகக்கூறுவது
சேதனஸமாதிடியாலே இப்படிச் சைதனயத்தை ஏறிட்டுச்

अतिमात्रमत्यद्भुतमतिघोरं च त्वां दृष्ट्वा प्रशिथिलसर्वावयवो व्या-
कुलेन्द्रियश्च भवामीत्यर्थः ॥ २४ ॥

दंष्ट्राकरालानि च ते मुखानि

दृष्ट्वैव कालानलसन्निभानि ।

दिशो न जाने न लभे च शर्म

प्रसीद देवेश जमन्निवास ॥ २५ ॥

சொல்லுவது படியத்தின் மிகுதியைக் காட்டுகிறது. (தருதிம ந விநதநாமி) தேஹதாரணத்தை உடையவனாகின்றேனல்லேன. தருதிஸப்தம் பரீதியையும் குறிகுமாயினும், "ஈ லபே ச ஸாம்" [11 25] என்று அடுத்த ஸலோகத்தில் தான் ஸுக்தத்தை அடைய வில்லை என்று கூறுகிறனாகையாலே, இங்கு தருதிஸப்தம் ஸுக்தத்தின் ஒருவகையான பரீதியைக்குறிக்மாட்டாது. ஆகையால் தருதிஸப்தத்தத்கு இங்கு 'தாரணம்' எனலும் பொருளையே கொள்ளவேண்டும் எதனுடைய தாரணம் என்று சொல்லாவிடிலும், பரகரணத்தாலும் அாததஸவபாவத்தாலும் தேஹதாரணமே இங்கு தருதிஸப்தத்தால் குறிகப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். (ஸம் ச ந விநதநாமி) ஸம்ஸப்தம் மனமும் இநதநியங்களும் அடங்கியிருத்தலைக்குறிகும் தேஹதாரணத்தைச் சொன்ன பிறகு மனம் இநதநியங்களை தரித்துநிறுநிலை ஸம்ஸப்தத்துக்குப் பொருளாகக் கொள்வதே உசிதம் ஆக, மனமும் இநதநியங்களும் தரித்துநிறுநிறுநிலை எனறதாகிறது இப்படி கொள்ளா விடில் புநருகதி ஏற்படும். (விஷ்ணு) ஸாவவயாபியானவனே ! வெறும் பேரைக் குறிப்பதாகக்கொள்வதைக் காட்டிலும் "விஷ்ணு வயாபதென்" எனலும் தரித்துவிடுநது ஸித்திக்கும ஸாவ வயாபிதவம் குறிகப்படுகிறது என்பதே பொருத்தமானது. ஸாவ வயாபியான விஸவருபத்தை வாணிக்மும் இநத பரகரணத்துக்கு இப்பொருள் மிகப்பொருத்தமன்றோ ஆக, இநத ஸலோகத்தால் "அனைத்தையும் வியாபித்திருப்பவனும், பேரளவுடையவனும், அதயாஸாயமானவனும், அதிகேஹமானவனுமான உனனைக் கண்டு எல்லா அவயவங்களும் மிகவும் தளர்ந்தவனாய், இநதநியங்கள அனைத்தும கலங்கியவனாகின்றேன்" என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது.

25. த,ம்ஷ்ட்ராகராளாநி ச தே முக்யாநி

த,ருஷ்டவைவ காலாநலஸநநிபூநி।

தி,ஸோ ந ஜாதே ந லபே, ச ஸாம

ப்ரஸீத, தே,வேஸ ஜக,நநிவாஸ॥

தே,வேஸ—தேவர் தலைவனே ! ஜக,நநிவாஸ ! —
உலகங்கட்கெல்லாம் இருப்பிடமாயிருப்பவனே !, த,ம்ஷ்ட்
ராகராளாநி—பற்களால் ப்யங்கரமாயிருப்பவையாய், காலா
நல ஸநநிபூநி ச—ஊழிகாலத் தீயைப் போன்றவையுமான,
தே—உன்னுடைய, முக்யாநி — முகங்களை, த,ருஷ்டவா
ஏவ—பாரப்பதாலேயே, தி,ஸ:—தி,க்குகளை, ந ஜாதே—அறி
கின்றேனலேன, ந ச ஸாம லபே—ஸுகூததையுமடை
கின்றேனலேன் பரஸீத,—(எனனைக் குறித்து) உகந்
தருளுவாயாக

26. மேலா மெயிறுன மிகுபயமா முன்முகங்கள்

காலா னலனபோலே கண்டேநான்—மாலாகித்

திககறியே னினபமுறேன றேவேசா விச்சகததுத

தககவிருப பேயருணீ தான்,

தேவேசா ! — தேவர் தலைவனே ! இச்சகததுத தக்க
இருப்பே—இந்த உலகத்திற்குப் பொருத்தமான இருப்
பிடமே ! மேலாம் எயிறுல் — உறுதியான பற்களால்
காலாநலனபோலே—ஊழிக்காலத்தீயைப் போலே, மிகு பய
மாம்—மிகுந்த ப்யங்கரமாயிருக்கும், உன முகங்கள்—உனது
முகங்களை, கண்டே — காண்பதாலேயே நான் — நான்,
மாலாகி—மயங்கி, திக்கு அறியேன்—திக்குகளை அறிகி
றேனலேன இன்பமும் உறேன் — ஸுகூததையுமடை
கிறேனலேன. நீ தான அருள் — நீயே உகந்தருளவேணும்

25. “உன்னுடைய மற்ற அவயவங்களைக் காட்டிலும் முகங்கள்
மிகவும் ப்யங்கரங்களாய் இருக்கின்றன அவற்றைக்கண்டு மிகவும்
ப்யந்திருக்கும் எனது ப்யுததை நீயே உகந்தது போக்கியருள
வேணும்” என்கிறான் அர்ஜுனன். (காலாநலஸநநிபூநி) ஊழி
காலத் தீயைப்போன்றவை. அவற்றைப்போலே இந்த யுத்தங்கள்த

॥ भा ॥ युगान्तकालानलवत्सर्वसंहारे प्रवृत्तान्यतिघोराणि तव
मुखानि दृष्ट्वा दिशो न जाने; सुखं च न लभे । जगतां निवास!
देवेश!—ब्रह्मादीनामीधराणामपि परममहेश्वर! मां प्रति प्रसन्नो भव ।
यथाह प्रकृतिं गतो भवामि, तथा कुर्वित्यर्थः॥ २५॥

தில் உள்ள பெரும்பான்மையினரைக் கொல்லுவதற்கு முற்பட்டு
நிற்பவை என்று கருத்து எம்பெருமானே காலத்துக்கு அபிமானி
யாய்கையாலே, ஊழிகாலத்தின் செயலான ஸமஹாரத்தைச் செய்ய
முற்பட்டுவிட்டான் என்று கருத்து (தும்ஷ்டராகராளாதி ச) பறக்
ளாலே மிகவும் பூயங்கரமாகவுமிருப்பவை கராளஸப்தும் பறகள்
நிறைந்திருப்பதையோ, விகாரமுடையதாயிருப்பதையோ, பூயங்கரமா
யிருப்பதையோ காட்டும. இதனால் மிகவும் கேடாரமாயிருப்பவை
என்றதாயிற்று இப்படியிருப்பவை எவை? எனில் (தே முக்யாநி)
உனது விஸவரூபத்திலுள்ள முக்யங்களே இப்படியிருக்கின்றன.
(தும்ஷ்டவா ஏவ திசோ ந ஜாதே) அவற்றைப் பாபபதாலேயே
எனக்கு திசைகள் தெரியவில்லை (ஸாம ச ந லபே) அவற்றைப்
பாபபதாலேயே நான் ஸுகூததையும் அடையவில்லை, பெருந்
துன்பத்தையே அடைகிறேன் என்று கருத்து 'தும்ஷ்டவைவ'
[பாபபதாலேயே] என்கிறவிடத்தில் ஏவகாரததாலே உனது
முகூததால் தீண்டப்பட்டிருந்தால் அழிந்ததேபோயிருப்பேன் எனனும்
கருத்து உணராததப்படுகிறது (ஜகநநிவாஸ) உலகிற்கெல்லாம்
இருப்பிடமாயிருப்பவனே! அநயபதாராததபரதானமான பூஹு
வரீஹிஸமாஸத்தைக் காட்டிலும் உததரபதாராதத பரதானமான
ததபுருஷஸமாஸம் ஏற்புடையதாகையாலே, 'ஜகதாம் நிவாஸ'
என்று பூஷயத்தில் அதுவே கைக்கொள்ளப்பட்டது. "இஹை
கஸதம்" என்று தொடங்கும் ஏழாம் ஸலோகத்தின் பொருளான
ஸாவாதாரதவமும் ததபுருஷஸமாஸத்தைக் கொள்ளும்போது
விவரிககப்பட்டதாகும். (தேசுவேஸ) தேசுவர் தலைவனே! "தமீஸவ
ரானும பரமம் மஹேஸ்வரம் தம் தேசுவதானாம் பரமம் ச தைசுவதம்"
[ஸவே 67] [ஸ்வராகளுக்கு மேலான மஹேஸ்வரனும், தேசுவதை
களுக்கு மேலான தேசுவதையுமானவன்] என்று உபநிஷத்துக்களில்
'பிரமன ஸிவன முதலான ஈஸ்வரர்களுக்கும் மேலான மஹேஸ்வரனும்,
மேலான தேசுவதையாயிருப்பவன் பரம்புருஷனே' என்று கூறிருப்
பதை நேரே காண்கின்றேன் என்று கருத்து இதனால் பிரமன
முதலானவர்களே உன்னைக்காண இயலாதவர்களாயிருக்கும்போது

॥ ॥ ॥ एवं सर्वस्य जगतः स्वायत्तस्थितिप्रवृत्तित्वं दर्शयन्
 पार्थसारथी राजवेषच्छन्ननाऽवस्थितानां धार्तराष्ट्रानां योधिष्ठिरेष्वनुप्र-
 विष्टानां चासुरांशानां संहारेण भूभारावतरणं स्वमनीषितं स्वेनैव
 करिष्यमाणं पार्थाय दर्शयामास । स च पार्थो भगवतः स्रष्टृत्वादिकं
 सर्वैश्वर्यं साक्षात्कृत्य तस्मिन्नेव भगवति सर्वात्मनि धार्तराष्ट्रादीनामुप-
 संहारमनागतमपि तत्प्रसादलब्धेन दिव्येन चक्षुषा पश्यन्निदं [चो]
 श्रोवाच—

अमी[च त्वा]सर्वे धृतराष्ट्रस्य पुत्राः

सर्वैस्सहैवावनिपालसङ्घैः ।

भीष्मो द्रोणस्सुतपुत्रस्तथाऽसौ

सहासदीयैरपि योधमुख्यैः ॥ २६ ॥

वक्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति

दंष्ट्राकरालानि भयानकानि ।

केचिद्विलग्ना दशनान्तरेषु

संदृश्यन्ते चूर्णितैरुत्तमाङ्गैः ॥ २७ ॥

நான் எமமாததிரம்? என்னும் கருத்து உணர்த்தப்படுகிறது.
 (பரஸீத) இப்படி மிகத் தாழ்ந்தவனாகையாலே மிகவும் படியந
 திருக்கும் என்னிடம் உகந்தருளவேணும் என்றபடி. இதற்குமுன்
 கண்ணனுக்கு அர்ஜுனனிடம் கோபமிருந்தாலதானே 'உகந்தருள
 வேணும்' என்று பிரார்த்திக்கலாம்; அப்படியிகோபம் இருந்ததாகத்
 தெரியவில்லையே? எனில்: இங்கு 'பரஸீத' (உகந்தருளவேணும்)
 என்றது "உனது படியங்கரமான உருவத்தைக் கண்டு மிகவும்
 படியந்திருக்கும் நான் அந்த படியம் தெளிந்து இயற்கைநிலையை
 அடையும்படி செய்தருளவேணும்" என்றே பொருள்படுகிறது.
 "கோபத்தை ஆற்றியிருளவேணும்" என்று பொருள்படவில்லை.
 ஆகையாலே குறையில்லை.

26. அயீ[ச தவா]ஸாவே த₄ருதராஷ்ட்ரஸய புத்ரா:

ஸாவைஸஸஹைவாவநிபாலஸங்கை. |

பீ₄ஷமோ த₃ரோணஸஸூதபுதரஸதத₂ாஸெள

ஸஹாஸமதீ₃யைரபி யோத₄முக்யை ||

27 வக்தராணி தே தவரமாண விஸநதி

த₃மஷ்டராகராளாநி ப₄யாநகாநி |

கேசித₃விலக₃நா த₃ஸநாநதரேஷு

ஸநத₃ருஸயநதே ஞாணிதைருதத₃மாங்கை. ||

26, 27 இருபத்தாறுமுதல முப்பதீரக உள்ள ஸலோகங்களில் மஹாபுராத யுத்தத்தில் கௌரவபக்சுத்தில் இருக்கும் பெரும் பாலானவர்களையும், பாண்ட₃வபக்சுத்திலும் அஸுராவேஸமுள்ள சிலரையும் தானே அழிக்கப்போவதைக் காட்டுவதன்மூலம் அராஜுனனைப் போசெய்யத் தூண்டுவதற்காக விஸ்வரூபத்தின் வாயில் நுழைந்து அவர்கள் அழிகிறபடியைக் காட்டுகிறுன கண்ணன் இதுவரையில் நடந்த கீ₃தைப் பகுதியாலே “உலக னைத்தும் தனக்கு அதீ₄னமான ஸ்ததா ஸ்தி₂தி ப்ரவருத்திகளை உடையது” என்று கண்ணன் விளக்கியதும் புராதப்போரில் இவர்களை ஸமஹாரம் செய்யப்போகிறவன் தானே, அராஜுனன் வெறும் நிமித்த மாதிரிமே என்று உணராததுவதற்காகவே எனபதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்து பாரத்த₂னுக்கு ஸாரதி₂யாயிருக்கும் கண்ணன் அரசர் உருக் கொண்டு பிறந்து போர்க்களத்திலே நிற்கும் அஸுரர்களான த₄ருத ராஷ்டர புதரர்கள் நூற்றுவரையும், யுதி₄ஷ்டிரா ஸேனையிலிருக்கும் அததகைய சிலரையும் அழிப்பதன்மூலம் பூ₄மிபுராததைக் குறைப்ப தாகிற தன் திருவுள்ளக் கருத்தைத் தானே நடத்திவைக்கப்போவதைப் பார்த்த₂னுக்குக் காட்டுகிறுன இந்த ஸ்லோகங்களில். அநதப் பாரத் த₂னும் உலகனைத்தையும் படைத்து அளித்து அழித்தல் முதலான எல்லாப் பெருமைகளையும் உடையவன் ப₄க்யானான கண்ணனே என்று நேரே கண்டு, அததகைய ஸாவாநதாயாமியாய, அதனாலேயே எல்லாமாயிருப்பவனாய், ஸதயஸங்கலபனான அவனே த்₄ருதராஷ்டர புதரர்கள் முதலான அனைவரும் அழிவதற்கு எல்லாவகைக் காரண மாகவுமிருப்பவன் எனபதையும், உலகினரால் காண்பரியதான விஸ்வரூபத்தைக்கொண்டு அனைத்தையும் விடும்படி அவனே அநத கீ—98

அம் ஸர்வே த்ருதராஷ்டரஸ்ய புதரா — எதிரே காட்சியளிகும த்ருதராஷ்டரனுடைய புதரான நூற்றுவரும், பீஷ்ம.—பீஷ்ம பிதாமஹரும், த்ரோண — (உச்சாயரான) த்ரோணரும், தத்யா அஸௌ ஸுதபுதர — அஸௌணணமே எதிரே காட்சியளிகும் சர்ணனும் (ஆகியவர்கள்), அவநி பாலஸங்கை, ஸர்வை. ஸஹ — (அவர்களைச் சேர்ந்த) அரசா கூட்டங்களோடும், அஸமதீயை அபி யோத்யமுக்யை ஸஹ — நமமைச் சேர்ந்த சில வீரர்தலைவர்களோடும் கூட, த்ருதராஷ்டராகராளாநி — வளைந்த பற்களை உடையவையாய், ப்யாநகாநி — மிகவும் ப்யங்கரமாயிருப்பவையான, தே வகதராணி — உனது வாய்ஸங்களுக்குள், த்வரமாணா ஏவ விஸந்தி — (அழிவின பொருட்டு) விரைவுடனே நுழைகின்றார்கள் கேசித — அவர்களால் சிலர், ஞாணிதை: உதத மாங்கை — துண்டு துண்டாகக்கப்பட்ட தலைகளோடு கூடியவர்களாய், த்ருதநாதரேஷு விலகநா — பற்களின் இடைவெளிகளில் தொங்குகின்றவர்களாக, ஸந்த்ருத்யநதே — காணப்படுகிறார்கள்.

27. அநதன் புதலவரிவ ரலலா நிருபருடன்

பந்தமுறு பாட்டன் றுரோணன்தான — முநதுற்றுக் கன்னனிவ னம்படையிற காவலரோ டெல்லாருந துன்னவுனைச் சேர்ந்திடுவா தொககு

அநதன் புதலவா இவர் — குருடனான த்ருதராஷ்டரனின் புதரிகளான இவர்கள், பந்தமுறு பாட்டன் —

ஸஹாரததுக்கு மிக முக்யமான ஹேது என்பதையும், அாஜுன னுகிற தன கையில் அட்புகளபோலவே தானும் காகை உட்காரப் பணம்பழம் விழுமிடத்திறபோல இவர்களது அழிவிற்கு ஒரு வியாஜமாத்ரமாகவே இருப்பவன் என்பதையும், இனிமேல் நடக்கப்போவதாயினும் இவற்றையெல்லாம் கண்ணன் அருளாலே பெற்ற தீவ்யசக்ஷுஸஸாலே கண்டு பின்வருமாறு கூறினான். நடக்கப்போவதையும் நேரே காண்கையால் நடப்பதுபோலவே கூறுகின்றான் என்றும் கொள்ளலாம். ஆகையால் கண்ணன்திரே நிற்பவர்களை அழிகின்றவர்களாகக் காண்பது இந்த்ருதரஜாலம் போன்றதோ

॥ பா ॥ அமீ ஷுதராஜீஸ்ஸ புநா: துயோதனாடயஸ்ஸவ் மிமோ

(பேராகளிடம்) பாசமுள்ள பாட்டனான பீஷுமன், துரோணன தான—துரோணசாராயா, முநதுற்று கன்னன் இவன்—முன்னே நிறஞ்ஞ காணனாகிற இவன், (ஆகிய வாகள்) அல்லா நிருபருடன்—(அவாகளைச் சேர்ந்த) அரசர் கூட்டங்களுளாடு, நம் படையில் காவலரோடு—நம் படையையச் சோந்த (சில) அரசர்களோடு, எல்லாரும்—அனைவரும், தொககு — ஒன்றுசோந்தது, துன்ன — நெருக்கிக் கொண்டு, உனை சோந்திடுவர்—உன்னிடம் வருகிறார்களா.

23 ஆங்கவர்க ளுன்ற னதிபயமாம் வல்லெயிற்

ரோங்கு முகங்களிடை யுற்றுவிரைந—தீங்கடைவர்
நினசினததாற பலலிடையி னினறுசிலர் பல்பொடியா
மனசிரததாற ரோன்றுவர்கண் மற்று.

ஆங்கு அவர்கள்—அததகைய அவர்கள், உனதன்—உன்னுடைய, அதிபயமாம்—மிசவும் பூயங்கரமாயிருக்கும், வல் எயிறறு—உறுதியான பற்களையுடைய, ஓங்கு முகங்களிடை உற்று—உயர நிற்கும் வாயகளுக்குள்ளே நுழைந்தது, ராங்கு விரைநது அடைவர் — அவற்றின உள்ளே விரைவாகச் செலவா, மற்று — மேலும், நின சினததால்—உனது கோபத்தாலே, சிலா—இவர்களில் சிலர், பல் இடையில் நினறு—பறகளுக்கு நடுவில் தொங்குகின்றவாகளாய், பல்பொடியாம் மனசிரததால் தோன்றுவர்கள்—தங்களுடைய சிறந்த தலைகள் பல பொடிகளாக ஆக்கப்பட்டுக் காட்சியளிக்கிறார்கள்

என்னும் ஐயம் தவிரக்கப்படுகிறது. (அமீ ஸாவே தருதராஷ்டிரஸ்ய புதரா) தருதராஷ்டிரனின் புதலவர்களான துயோதனன முதலான இந்த தூற்றுவரும் (பீஷும) பாண்டுவருக்கும் கௌரவருக்கும் பாட்டனான பீஷுமரும் அனைவரிலும் பெருவீரராகையாலும், முதலில் விழப்போகும் ஸேனைத்தலைவராகையாலும் ஸேனைத்தலைவர்களுக்கு முதலில் படிக்கிறான். (துரோண) பாண்டுவருக்கும் கௌரவர்களுக்கு ஆசாரயரான துரோணரும். வீரத்தில் பீஷும

द्रोणस्तपुत्रः—कर्णश्च तपस्वीर्यैरनिपालसमूहैस्सैर्वसदीयैरपि कैश्चिवो.

ருக்கே அடுத்தபடியானவராய் அவருக்கு அடுத்தபடி விழப்போகும் ஸேனைத்தலைவராகையாலே இரண்டாவதாகப் படிக்கிறான் (தத்யா அஸௌஸூத புத்ர) அவ்வண்ணமே இந்தத் தோப்பாகன மகனான கானனும் கௌரவஸேனையில் த்ரோணருக்கு அடுத்தபடி பெரிய வீரனாய் அவருக்கு அடுத்தபடி விழ இருக்கும் ஸேனைத்தலைவனாகையாலே காணனை மூன்றாவதாகப் படிக்கிறான் (ஸாவை சுவநிபாலஸங்கை₄ ஸஹைவ) கௌரவஸேனையைச் சேர்ந்த எல்லா அரசர் கூட்டங்களோடும் கூடவே நாலாவது பாதத்தில் “அஸமதீயை யோத்யமுக்யைஸ ஸஹ” என்று பாண்டுவ பக்ஷத்தில் உள்ள போரத்தலைவர்களைத் தனியே எடுக்கையால் ‘அவநிபாலஸங்கை₄’ என்று இங்கே கௌரவபக்ஷத்திலுள்ள போரத்தலைவர்களை எடுப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். கௌரவர் நூற்றுவரையுமேபோலே அவர்களைச் சார்ந்திருந்த போரத்தலைவர்கள் அனைவருமே அழியப் போகிறார்கள் என்பதை “ஸாவை” என்றும் பத்யம் காட்டுகிறது (அஸமதீயை யோத்யமுக்யைஸ ஸஹ) நாமமுடைய பக்ஷத்தைச் சேர்ந்த சில போரத்தலைவர்களோடு கூட இரண்டாவது பாதத்தில் உள்ளதுபோலே இங்கு ‘ஸாவை’ என்றும் பத்யம் இல்லாததாலும், ‘யோத்யமுக்யைஸ’ என்று குறிக்கையாலும் பாண்டுவ பக்ஷத்தில் அனைவரும் அழிக்கப்பட்டவரில்லை என்றும், சில போரத்தலைவர்களே அழிக்கப்பட்டார்கள் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது (வகத்ராணி தே தவரமாணா விஸந்தி) உனது வாய்களுக்காளளே விரைவாக அழிவின் பொருட்டு நுழைகிறார்கள் எவர்கள் புகுவதும் புகுவதாபசாரங்களை எவ்வளவு விரைவாகச் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் உன்னால் அவ்வளவு விரைவாக அழிக்கப்பட இருக்கிறார்கள் என்று ‘தவரமாண’ பத்யத்தின் கருக்து. அன்றிக்கே, போரபுரிவதில் அவர்கள் காட்டும் வேகமெல்லாம் அவர்கள் அழிவுகேக் காரணமாகின்றது என்றும் கருத்துரைக்கலாம். அந்த வாய்கள் எப்படி இருக்கின்றன? எனில் (த்யமஷ்டராகராளாநி ப்யாநகாநி) இடைவெளியோடு கூடிய பறகையுடையனவாய், ப்யங்கரமாயிருப்பவை ப்யங்கரமானவை என்று தனியாகச் சொல்லுகையால் கராள’ பத்யம் இடைவெளியோடு கூடியிருக்கையையும் வளைந்திருக்கையையும் கூறுகிறது. மேடுபள்ளங்களுடன் (த்யநதுரமாய்) இருக்கையைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம் ‘கராலம் த்யாதுரே வகரே’ என்றும் நிகழ்ந்து காணத்தக்கது. ப்யாஷ்யத்தில் ‘த்யாயோத்யநாத்யஸஸாவே’ என்று பாடும் இருக்கையாலும், இரண்டு

धुमुखैस्सह त्वरमाणा दंष्ट्राकरालानि भयानकानि तव वक्त्राणि
विनाशाय विशन्ति; तत्र कैचिच्चूर्णैरैहत्तमाङ्गैर्दशनान्तरेषु विलयाः
संदृश्यन्ते ॥ २६ ॥ २७ ॥

ஸலோகங்களையும் ஒரே அநவயமாகக் கொள்ளுகையாலும் “அம் ஸாவே” எனப்பதே பூஷய பாடும் என விளங்குகிறது. “அம் ச தவா” என்று பாடும்பதில், அடுத்த ஸலோகத்தில் உள்ள “விஸந்தி” எனப்பதை முதல ஸலோகத்திலும் சேர்த்துக்கொண்டோ, அல்லது அதே பொருளுள்ள வேறொரு வினைச்சொல்லை அத்யாஹாரம் செய்துகொண்டோ, அல்லது இருபத்துநாலாவது ஸலோகத்திலுள்ள பதங்களின வசனத்தை பூஹுவசனமாக மாற்றிக்கொண்டு “தருஷ்ட்வா பரவ்யதி” தாந்தராதமாதோ தருத்மி ந விந்தநதி” உனைககண்டு கலங்கிய மனமுடையவாகளாய தூரிககமாட்டாத வாகள் ஆகின்றனர் என்று கூட்டியோ முதல ஸலோகத்தைத் தனி அநவயமாகக் கொள்ளவேண்டும். “அம் ச தவா, வகதராணி தே” என்று இரண்டு ஸலோகங்களும் தொடங்குகையாலே, இரண்டையும் ஒரே அநவயமாகக் கொள்ளமுடியாது ஒன்றரை ஸலோகத்தாலே— அழிவினபொருட்டு எம்பெருமான வாயில் நுழையும்வாக்கைச் சொல்லி, இனி அரை ஸலோகத்தாலே அவ்விஸவரூப எம்பெருமானின் பலவிடுக்குகளிலே தலை நசுங்கிச் சிலா அழிந்து கிடக்கிறார்கள் என்று கூறுகிறது (கேசித) கௌரவஸேனையிலுள்ள சிலா விஸவரூப எம்பெருமானின் வாயிலுள்ள சிலா என்றமாம் (தஸநாதநரேஷு லக்ஷநா) பலவிடுக்குகளிலே தொங்குகின்றவாகளாய (சூரணிதை உததமாங்கக்ஷ ஸந்தருயநதே) நசுங்கிய தலைகளையுடையவாக ளாயக் காணப்படுகின்றார்கள்.

“செறறெழுந்து தீவிழித்துச் சென்றவிந்த ஏழுலகும்

மற்றிவை ஆவென்று வாயங்காந்து - முற்றும்

மறையவர்க்குக் காட்டிய மாயவனையலலால்

இறையேனும் ஏததாதென நா”

[முதலதிருவ 94]

என்று பொய்கையாழ்வார் இந்த ஸலோகங்களை அடியொற்றிக் கண்ணன பூராதபேரிலே காட்டின விஸவரூபத்தைக் கூறுவதாக அப்பிள்ளை உரையிலே பொருளுரைத்தார். மறையவாக்கு எனப்பது பீஷமத்ரோணாதிகளைக் குறிக்கிறது. அவர்களும் இந்த விஸவ ரூபத்தைக் கண்டனர் என விளங்குகிறது

யாதுவ ப்ரகாஸமதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் கீதையில் சில இடங்களில் அதி₄கஸலோகங்களைப் படிக்கிறார்கள் என்று இங்கு தாத்பாய சந்த₃ரிகையில் ஸ்ரீதே₃சிக்ஞை காட்டப்பட்டது அவையாவன — (1) “காம ஏஷ கரோத₄ ஏஷ ” [3-37] என்னும் ஸ்லோகத்துக்குப் பிறகு

அரஜுந உவாச—

“ப₄வதயேஷ கத்₂ம கருஷண கத்₂ம சைஷ வீவாதத₄தே !
கிமாதமக கிமாசார தந மமாசக்ஷவ பருசச₂த ||

ஸ்ரீப₄குவாந உவாச—

ஏஷ ஸ₂க்ஷம பரஸ்ஸதந் தேஹீநாம இரத₃ரீயைஸஸஹ ||
ஸ₂க₂ம ததர இவாளீநோ மோஹயந பாரதத₂ திஷ₂தி ||
காமகரோத₄மயோ கே₄ர₂ ஸதமப₄ஹாஷ ஸமுத₃ப₄வ: |
அஹங்காரோ₂பி₄மநாதமா துஸதர₂ பாபகாமபி₄ ||
ஹாஷமஸய நிவாதபைஷ ரோகமஸய தத்₄நாதி ச |
ப₄யம சாஸய கரோதயேஷ மோஹயமஸச முஹ₂ா முஹ₂ ||
ஸ ஏஷ கலுஷ சக்₂த₃ர₂ கி₂த₃ர₂யேக்ஷீ த₄நஞ்ஜய |
ரஜ பரவாததிதோ மோஹாத மாநுஷாண்ம உபத₃ரவ₂ ||”

[அர்ஜுனன் கூறினான்— கண்ணனே! கரோத₄மாகப் பரிணமிகுந் இந்தக் காபம் எப்படி உண்டாகிறது? எப்படி வளாகிறது? எந்த ஸவருபமாயிருக்கிறது? எந்தச் செயலைச் செய்கிறது? கேட்கும் எனக்கு இதைக் கூறுவாயாக. ஸ்ரீப₄குவான் உரைத்தான்— பாரதத₂னே! இந்த₃ரியங்களோடு கூடிய ஸ்ரீரமுடையவர்களுக்கு இது நுண்ணியதாய் மேலானதான எதிரியாகும். அந்த வீரத்திலேயே இனிதாக இருந்துகொண்டு ஜீவாத்மாவை மயக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. காமகரோத₄மயமான பெரிய இந்த எதிரி காவததினாலும் விஷயஸ₂க₂ததினாலும் உண்டாகிறது. தேஹத்தை ஆதமாவாக அபி₄மானிக்கும் அஹங்காரரூபமாயிருக்கிறது தீவினைகளால் இது கடக்க அரிதாயிருக்கிறது. இந்த ஜீவனுக்கு இனபத்தைப் போக்கித் துன்பத்தை இது தருகிறது. இவனுக்கு ப₄யத்தைமும் விளைக்கிறது அடிக்கடி இவனை மயங்கவும் செய்கிறது த₄நஞ்ஜயனே! இவ்வெதிரி கலங்கியதாய், தாழ்ந்ததாய், ஸவருப நாஸத்தை விளைப்பதற்கு ஸமயம் பார்த்திருப்பதாயுள்ளது. ரஜோ குணத்தால் உண்டாவதாய் மனிதர்களுக்கு மயக்கத்தாலே விளையும் உபத₃ரவமாய் (தொல்லையாய்) இருக்கிறது] என்னும் ஸ்லோகங்களும், (2) கீதை பதினேராவது அகதியாயத்திலிருப்பதேழு, இருபத்தெட்டு ஸ்லோகங்களுக்கு இடையில் அதாவது இவ்விடத்தில்—

“நாநாருபை புருஷோவத்யமாநா

விஸந்தி தே வகதரமசிரதயருபம் |

யெளதிஷ்டிரா தூராததராஷ்டராஸச யோதூா

ஸஸ்தரை கருததா விவிதைஸஸாவ ஏவ ||

திவ்யாநி காமாணி தவாத்புதாநி

பூவாணி பூவேபயருஷ்யஸஸதுவந்தி |

நாநயோஸதி காததா ஜகதஸ தவமேகோ

தூதா விதூதா ச விபூர புவஸச ||

தவாத்புதம் கிருநு புவேதுஸஹ்யம்

கிம் வா ஸக்யம் பரத கீர்த்தயிஷ்யே |

காததாஸி லோகஸ்ய யதஸ ஸவ்யம் விபேர

தவததஸ ஸாவம் தவயி ஸாவம் தவமேவ ||

அத்யத்புதம் காம ந துஷ்கரம் தே

காமோநமாநம் ந ச வித்யதே தே |

ந தே குருநாநம் பரிமாணம்ஸதி

ந தேஜஸோ நாபி பூலஸ்ய நாத்யே ||”

[பல ரூபங்களுடைய புருஷர்களாலே கொல்லப்படுகிறவாக
 ளான பாண்டுவ கௌரவஸேனையில் சோந்த போர்வீரர்கள்
 அனைவரும் பலவிதமான ஆயுதங்களால் வெட்டப்பட்டு நினைத
 தற்கரிய உருவையுடைய உனது வாயில் நுழைகின்றனா. அது
 புத்தமாய பழைமையான உனது திவ்யசேஷ்டிகங்களை முன
 னோர்களான ரிஷிகளும் துதிக்கின்றனா இவ்வுலகுக்குக காததாவும்,
 அதை துரிப்பவனும், அதற்கு அனைத்தையும் விதிப்பவனும்,
 அதை வியாபிப்பவனும், அதுக்கு ஸ்தத்தையையளிப்பவனும் நீ
 ஒருவனே; வேடுருவரும்லீலை எந்த அறபுதச செயல்தான்
 உனக்குப் பொருந்தாததாய உள்ளது? எச்செயல்தான் உனக்குப்
 பிறரைக்கொண்டு செய்யவேண்டியிருக்கிறது? உன் பெருமைகளைச்
 சொல்லுகிறேன் ஸாவேஸவரனே! நீ உலகனைத்தையும் படைக்கிற
 வானையாலே உன்னிடமிருந்தே அனைத்தும் உண்டாகிறது
 உன்னிடமே அனைத்தும் அடங்கி நிற்கிறது (அகையால்) நீயே
 அனைத்தும்மாயிருக்கிறாய் மிக ஆஸசாயமான செயலும் உனக்கு
 செயற்கரியதல்ல உனது செயல்களுக்கு ஓர்ளவுமில்லை உனது
 குணங்களுக்கும், தேஜஸஸுக்கும், பூஸத்துக்கும், செலவதிற்கும்
 ஓர் அளவிலலை] எனனும் ஸலோகங்களும் உள்ளனவாக எடுக்கப்
 பட்டன. இவ்வுள்ள ‘திவ்யாநி’ என்று தொடங்கும் மூன்று
 ஸலோகங்களும் நாராயணாயராலும் எழுதப்பட்டுள்ளது

यथा नदीनां बहवोऽम्बुवेगाः
 समुद्रमेवाम्बुखा द्रवन्ति ।
 तथा तवामी नरलोकवीराः
 विशन्ति वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति ॥ २८ ॥

यथा प्रदीपज्वलन पतङ्गाः
 विशन्ति नाशाय समुद्रवेगाः ।
 तथैव नाशाय विशन्ति लोकाः
 तवापि वक्त्राणि समुद्रवेगाः ॥ २९ ॥

28. யதா நதீநாம் பஹுவோ஽ம்புவேகா:
 ஸமுத்ரமேவாபிமுக்ஷா துவநதி ।
 ததா தவாமீ நரலோகவீரா
 விஸந்தி வகதராணயபிவிஜ்வலநதி ॥
29. யதா பரதீப்தஜ்வலநம் பதங்கா:
 விஸந்தி நாஸாய ஸமருத்தவேகா:
 ததைவ நாஸாய விஸந்தி லோகா.
 தவாபி வகதராணி ஸமருத்தவேகா: ॥

(3) இப்பதினேராவது அத்தியாயத்தில் 39 வது ஸலோகத்தில் 'பரபிதாமஹாஸ' என்று முடியும் பூவாரத்தத்தையொட்டி — 'அநாத்மாநபரதிமபரபாவ: ஸாவேஸவரஸ ஸாவ மஹாவிபூதி | ந ஹி தவதநய' கஸிதஸ்தீஹ தேவ லோகதரயே தருஸ்யதேட்சுநதய காமா ॥" [நீ ஆதித்யற்றவன; ஒப்பற்ற பெருமையுடையவன், அனைவரையும் நியமிப்பவனாயிருப்பவன், அனைத்தையும் பெருஞ் செலவமாகக் கொண்டவன், தேவனே! இம்மூவுலகிலும் நினைத தற்கரிய செயல்களையுடையவன் உன்னைக் காட்டிலும் வேறொருவனு மில்லை. காணப்படவுமில்லை] என்னும் ஸ்லோகமும் அவரால் எழுதப் பட்டது. "இந்த ஸலோகங்கள் கீதையில் உள்ளனவா இல்லையா என்பதை தேவனே அறிவான். (சங்கரா முதலான) முன் வயாக்யா தாக்களால் எடுக்கப்படாமையாலும், கீதை ஒதுபவர்களிடம் பரஸித்தி இல்லாமையாலும் பூரீபுராஷ்யகாரா இவற்றை ஆதரிக்கவில்லை. கீதாஸாஸ்திரத்தில் இவ்வளவு ஸலோகங்கள் உள்ளன என்று வ்யாஸா முதலானாரால் எண்ணிக்கை சொல்லப்படவில்லை. பின் புள்ளா சொல்லியிருப்பது நம்பத்தக்கதல்ல" என்று இங்கு தாதபாயசந்திரிகையில் அருளியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது 26, 27.

புஹவ —பலவாயிருக்கும், நதீநாம் அமபுவேகா:—
ஆறுகளின் நீர்ப்பெருக்குகள், ஸமுத்ரம் ஏவ அபிமுகா—
கடலையே நோக்கியவைகளாக யதா த்ரவநதி—எப்படி
ஓடுகின்றனவோ, ததா—அப்படியே, அம் நரலோக
வீரா—இந்த ராஜஸமுஹவீரர்கள், தவ அபிவிஜவலநதி
வகத்ராணி—உனது பிரகாஸிக்கும் வாய்களுக்கள்ளே,
விஸநதி—நுழைகிறார்கள், ஸம்ருத் துவேகா:—வளரும்
வேகத்தை உடையவைகளான, பதங்கா:—விட்டில்கள்,
பரதீபத ஜவலநம்—எரியும் நெருப்பிலே, யதா நாஸாய
விஸநதி—எப்படி தம் அழிவின் பொருட்டு நுழைகின்ற
னவோ, ததைவ—அப்படியே, ஸம்ருத் துவேகா.
லோகா: அபி—வளரும் வேகத்தையுடைய ராஜலோகவீரர்
களும், தவ—உன்னுடைய, அபிவிஜவலநதி வகத்ராணி—
எரியும் வாய்களுக்கள்ளே, நாஸாய விஸநதி—தம் அழிவின்
பொருட்டு நுழைகிறார்கள்

29. ஆற்றின் புனல்வேக மாழியிடை நோக்கிப்போ
யூற்றத தடையுமா றெகருமே—சீற்றததுத
தீயமரு நின்முகங்கள் சென்றுலக வீரரெல்லாம்
போயடையு மாறு புகுந்து.

சீற்றதது—கோபத்தினாலே, தீ அமரும் நின் முகங்கள்—
கொழுநதுவிட்டு எரியும் உனது முகங்களை, போயச்
சென்று—போயடைந்து, புகுந்து—அவற்றினுள் புகுந்து,
உலக வீரர் எல்லாம்—ராஜலோகவீரர்கள் அனைவரும்,
அடையுமாறு—அடைகின்ற தன்மை, ஆற்றின் புனல்
வேகம்—ஆறுகளின் நீர்ப்பெருக்குகள், ஆழியிடை நோக்கிப்
போய—கடலைக் குறித்துச்சென்று, ஊற்றதது—வேகமாக,
அடையுமாறு—சேரும் தன்மையை, ஓகருமே—ஒத்திருக்கும்.

॥ मा ॥ एते राजलोका बहवो नदीनामबुधवाहाः समुद्रमिव,

30. ஓங்கி யெரிமுகத்தி லோடியே விட்டிலெல்லா
மாங்கு விழுமா றதுபோல—வீங்குலக
முனமுகங்க டன்னிடையி லுறறே விழுங்கண்டாய
தன்முகஞ்செய நாசத்தைச் சாாந்து.

விட்டில எல்லாம்—விட்டில்கள் அனைத்தும், ஓங்கி எரி
முகத்தில—கொழுநதுவிட்டு எரியும் நெருப்பை நோக்கி,
ஓடியே—ஓடிச்சென்று, ஆங்கு—அதிலேயே, விழுமாறு
அதுபோல—விழுக்கின்றதுபோலே, மாங்கு—இப்போக்களத்
தில், உலகம்—ராஜலோகவீரர்கள், தனமுகம் செய
நாசத்தை சாாந்து—தமது அழிவைத்தடி, உன
முகங்கள் தன இடையில் உறறே—உன வாய்களுக்கு நடு
விலே நுழைந்து, விழும கண்டாய—விழுகிறார்கள்

28, 29 உபயஸேனையிலும் உள்ளவர்கள் எம்பெருமானுடைய
வாயில் விழுகின்றமைக்கு நதீபரவாஹங்கள் ஸமுத்ரத்தில் விழு
வதையும், விட்டில்கள் விளக்கில் விழுவதையும் முறையே இரண்டு
ஸலோகங்களில் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறான். நதிகளும் தம்
வேகத்தாலேயே கடலில் விழுந்து தத்தம் நாமரூபங்களை இழக்
கின்றன. விட்டில்களும் தம் வேகத்தாலேயே விளக்கில் விழுந்து
அழிகின்றன. அதுபோல ஸேனை வீரர்களும் தம்முடைய போ
ர்முயற்சி வேகத்தாலேயே எம்பெருமானின் வாயில் விழுந்து அழி
கின்றார்கள் எல்லா நதிகளும் கடல் ஒன்றிலேயே விழுகின்றன.
எல்லா விட்டில்களும் விளக்கிலேயே விழுகின்றன. அதுபோல
ஸேனை வீரர்களும் எம்பெருமானது வாயிலேயே விழுகிறார்கள்.
கடலும் விளக்கும் ஒரு செயலைச் செய்யாமலிருக்கும்போதே முறையே
நதிகளும் விட்டில்களும் அழிவதற்குக் காரணமாய் நிற்கின்றன.
அதுபோலவே எம்பெருமானும் வெளிப்படையாக எச்செயலையும்
செய்யாமல் ஸேனை வீரர்கள் அழிவதற்குக் காரணமாய்
நிற்கின்றான்—என்னும் ஒற்றுமைகள் குறிக்கொள்ளத்தக்கன.
(பஹுவ நதீநாம அப்புவேக்யா ஸமுத்ரம் ஏவ அபிமுக்யா
யத்யா த்ரவந்தி) பல நதிகளுடைய நீர்ப்பெருக்குகள் கடலைக்
குறித்தே எப்படி ஓடுகின்றனவோ. 'அப்புவேக்யா' என்னு
மிடத்தில் வேகஸ்ப்தம் வேகத்தையுடைய பரவாஹத்தைக் குறிக்க

प्रदीप्तज्वलनमिव च शलभाः तव वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति स्वयमेव
त्वरमाणा आत्मनाशाय विशन्ति ॥ २८ ॥ २९ ॥

கிறது “வேகும் கடலைக்குறித்து ஒடுகிறது” எனபது பொருந
தாதனரோ (தத₃ா அமீ நரலோகவீரா தவ வகதராணி விசுநதி)
அவ்வண்ணமே இரு ஸேனைகளிலுமுள்ள ராஜஸமூஹவீராகள
உனது வாய்களிலே நுழைகின்றார்கள அந்த வாய்கள எப்படிப்
பட்டவை? எனில் (அபி₄விஜவலநதி) நதி₃களெல்லாம் தம்மிடம்
சேரப்பெற்ற கடல்போலே பிரகாஸிக்கின்றன என்று கருதது.
(ஸமருத₃த₄வேக₃ா பதங்க₃ா பரதீ₃ப்தஜவலநம் யத₃ா நாஸாய
விசுநதி) வளரும் வேக₃த்தையுடைய விடில்கள் கொழுநதுவிட்
டெரியும் விளக்கிலே தம் அழிவினபொருட்டு எப்படி விழுகின்றனவோ.
பதங்க₃ஸப₃த₃ம் பொதுவாகப் பறவைகளைக் குறிக்கும்மாயினும் இங்கு
விளக்கில் விழுகின்றவையாகக் கூறுகையாலே விட்டில்களைக் குறிக்கி
ன்றது (பரதீ₃ப்தஜவலநம் நாஸாய விசுநதி) விடில்களின் இறக்கை
வேக₃த்தாலே சிறிய விளக்காயிருந்தால் அணைந்தும்போகலாம்.
‘பரதீ₃ப்தஜவலநம் நாஸாய’ எனபதால் தான் அணையாமல் விட்டில
களின் அழிவுக்கே காரணமாகிறது என உணர்த்தப்படுகிறது.
(ததை₃வ ஸமருத₃த₄வேக₃ா லோகா தவ அபி₄விஜவலநதி
வகதராணி நாஸாய விசுநதி) அவ்வண்ணமே வளரும் போர்
முயற்சி வேக₃த்தையுடைய ராஜஸமூஹவீராகள கொழுநதுவிட்
டெரியும் ப₄க₃வானது வாயில் விழுகின்றனா. இங்கு “லோகா” என்று
படித்திருந்தபோதிலும் எல்லா உலகங்களையும் இப்பத₃ம் சொல்லாது.
முதல் ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட நரலோக வீராகளையே
குறிக்கும் பாண்ட₃வஸேனையில் சிலரே அழியப் போகிறார்களாகை
யாலும், அடுத்த ஸலோகத்தில் “ஜக₃த் பரதபநதி” [உமது கிரணங
கள் உலகனைத்தையும் தபிக்கச்செய்கின்றன] என்று ஸாவலோகங்க
ளுக்குத் தாபம் சொல்லப்படுகிறதெயொழிய விநாஸம் சொல்லப்பட
வில்லையாகையாலும் இந்த லோகஸப₃த₃ம் உப₄யஸேனையிலும்
அழியப்போகும் ராஜஸமூஹத்தையே குறிக்கிறது. “அபி₄விஜவலநதி”
என்னும் பத₃ம் முதனின் ஸலோகத்தில் “வகதராணி” என்னும் பத₃த்
துக்கு விசேஷணமாகப் படிக்கப்பட்டபோதிலும் இங்குள்ள
‘வகதராணி’ என்னும் பத₃த்துக்கும் விசேஷணமாகக் கொள்ளத்
தக்கது. ‘பரதீ₃ப்தஜவலநம்’ (கொழுநதுவிட்டெரியும் விளக்கு)
என்னும் த₃ருஷ்டாந்தத்துக்குப் பொருத்தமாயிருக்கும். “ஸமருத₃த₄
வேக₃ா” என்னும் பத₃ம் 27 ம் ஸலோகத்திலுள்ள “த்வரமாண”

लेलिखसे ग्रसमानस्समन्ताह्यो कान् समग्रान्वदनैर्ज्वलद्भिः ।

तेजोभिरापूर्य जगत्समग्रं भासस्तवोग्राः प्रतपन्ति विष्णो ॥ ३० ॥

30. லேலிஹ்யஸே க்ரஸமாநஸஸமநதாத

லோகாந ஸமக்ராத வத், தைநாஜவலத, பிஃ ।

தேஜோபி, ராபூர்ய ஜகத்ஸமக்ரம

பு, ஸஸதவோக்ராத பரதபநதி விஷ்ணே' ॥

விஷ்ணே' — விஷ்ணுவே !, ஸமக்ராத லோகாந —
ராஜஸமுஹம் முழுவதையும், ஜவலத, பிஃ வத், தை —
ஒளிவீசும் வாய்களாலே, க்ரஸமாந — விழுங்குகின்றவனாய்,
ஸமநதாத லேலிஹ்யஸே — (உதடு முதலானவற்றை)

எனனும் பதத்தின் விளக்கமாகும். கடலில் விழுநது நதீ, பரவாஹம் அழிவதாவது — அவைகளின் நாமரூபங்களும் ஆகாரங்களும் மாறுவதே யாகும். நீருக்கு அழிவிலையுண்டு. விட்டில்கள் அழிவதாவது சாமப லாகிற வேறு தூர்வயமாக மாறுகையேயாகும். ஸேனைவீரர்கள் எம் பெருமான வாய்களில் விழுநது அழிவதிலும் இப்படி இரண்டு வகையுமுண்டு என்பதை உணர்த்துவதற்காக இரண்டு த்ருஷ டாநதங்களைக் கூறுவதாகக்கொள்ளலாம். அன்றிக்கே பரவாஹ த்ருஷ்டாநதத்தினால் “தொக்கிலங்கு யாறெல்லாம் பரநதோடித் தொடு கடலே புக்கனறிப் புறம்நிறகமாட்டாத மற்றவைபோல” [பெருமான திரு 5-8] “பெயரும் கருங்கடலே நோக்குமஆறு” [முதலதிருவ 67] என்கிறபடியே ஆறுகள் தாம் கடலைச்சேருவதைத் தடுத்துக்கொள்ள முடியாததுபோல இந்த நரலோக வீரர்கள் எம்பெருமான வாயில் விழுவதைத் தாம் தடுத்துக்கொள்ளமுடியாது என்பதைக் காட்டு வதற்காக முதல த்ருஷ்டாநதமும், விட்டில்கள் தாமே விரும்பித் தம் முயற்சியால் விளக்கில் விழுவதுபோலே இந்த நரலோகவீரா களும் தாமே போரை விரும்பித் தம்கு முயற்சியாலேயே எம்பெருமான வாயில் விழுகிறார்கள் என்று காட்டுவதற்காக இரண்டாவது த்ருஷ டாநதமும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது என்றும் கொள்ளலாம். எவ்வளவு நதிகள் விழுநதாலும் நிறைந்துவிடாத கடலபோலே எம்பெருமான இருக்கின்றான் என்று காட்டுவதற்காக முதல த்ருஷ டாநதமும், விளக்கில் விட்டில்கள்போலே விழுநது வீரர்கள் சடக கென அழிகிறார்கள் என்று காட்டுவதற்காக இரண்டாவது த்ருஷ டாநதமும் எடுக்கப்பட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

॥ ३१ ॥ राजलोकान् समग्रान् ज्वलद्भिर्वदनैर्ग्रसमानः कोपवेमेन
तदुधिग्रावसिक्तमोष्ठपुटादिकं लेलिहसे - पुनः पुनर्लेहन् करोषि । तव

எல்லாப்புறமும் பலமுறை நககிக்கொடுக்கிறாய், தவ—
உன்னுடைய, உக்ர. பூஸ—கடுமையான கிரணங்கள்,
தேஜோபி.—(தம்முடைய) ஒளியினாலே, ஸமக்ரம் ஜகத்—
உலகனைத்தையும், ஆபூர்ய—நிறைத்து, ப்ரதபநதி—
வாட்டுகின்றன

31. ஓங்கு மெரிமுகங்க ளாலே யுலகனைத்தும்
வாங்கி விழுங்கிப்பின வாயநக்கு—மாங்குளது
பேரொளிதந் தேசாற பெருகத் தபிபிக்கும்
பாருலக மெங்கும் பரந்து.

உலகு அனைத்தும் — ராஜஸமுஹம் முழுவதையும்,
ஓங்கும் எரிமுகங்களாலே — கொழுந்துவிட்டெரியும் வாங்க
ளாலே, வாங்கி விழுங்கி—உள்ளிழுத்து விழுங்கி, பின—
அதற்சுப்பின, ஆங்கு வாயநக்கும்—வாயிலுள்ள உதடுகள்
முதலானவற்றை நககிக்கொடுக்கும், உளது — உன்னுடைய,
பேர் ஒளி—மிகக்கடுமையான கிரணங்கள், தம தேசால்—
தமது ஒளியாலே, பார் உலகம் எங்கும் பரந்து—உலக
னைத்தையும் வியாபித்து, பெருக தபிபிகும்—மிகவும்
வாட்டும்

30. ஆறுகள் அனைத்தையும் தன்னுட்கொள்ளும் கடலபோல
வும், விடில்கள் அனைத்தையும் தன்னிடம் இழுகும் தீவடிக்
போலவும் எம்பெருமான இருக்கிறான் என்றும், கடலில் விடும்
ஆறுகள் போலவும், தீவட்டியில் விடும் விட்டில்கள் போலவும்
ராஜஸமுஹவிராகள் தாங்களே வேகமாக எம்பெருமான வாயில்
விழுகிறார்கள் என்றும் சென்ற இரு சுலோகங்களில் கூறுகையாலே
இவர்களை அழிகும் விஷயத்தில் அவன் செயலற்றிருக்கிறானே
எனனும் ஐயமெழுக கூடும். இவன் செய்யும் செயலைக்காட்டி அந்த
ஐயத்தைத் தவிர்த்து இந்த ஸலோகம் அரசர்களுடைய அழிவுக்கு
அவரவா செய்யும் போர்முயற்சி முதலான செயல்களே காரண
மாகின்றன அச்செயல்களால் விளைந்த கோபம் முதலானவற்றோடு

अतिशोरा भासः—रश्मयः तैर्जाभिः—सकीयैः प्रकाशैर्जगत्समग्रमापूर्य
प्रतपन्ति ॥ ३० ॥

கூடிய எம்பெருமான அவர்களை அழிக்கிறான் என்கிறது (ஸமகூரந் லோகரந்) ராஜஸமூஹம் அனைத்தையும். இங்கு ஸாவலோகங்களை யும் ஸபஹரிக்கும் பரகரணமல்லாமையாலே, சென்ற சுலோகத்தில் போலே இங்கும் லோகஸப்தம் ராஜஸமூஹத்தைக் குறிக்கிறது. ஸமகூரஸப்தம் போர புரியக்கூடியிருக்கும் அரசர்களில் அழியப் போகும் அனைவரையும் காட்டுகிறது (ஜவஹத்பி வததை. கூர ஸமாந்) கொழுந்துவிட்டெரியும் வாய்களாலே விழுங்குகின்றவனாய். (லேலிஹயஸே) கோபவேகத்தாலே—அவ்வரசர்களின் ரதத்தாலே நனைந்திருக்கும் உதடுகள் முதலானவற்றை மறுபடியும் மறுபடியும் நக்கிக்கொடுக்கிறாய் நக்கிக் கொடுப்பதற்கு விஷயம் வேண்டுமாகையாலே “அரசர்களின் ரதத்தால் நனைந்துள்ள உதடுகள் முதலானவற்றை” என்ற தொடர் வருவித்துக்கொள்ளப்பட்டது. விழுங்குவதாகவும் நகருவதாகவும் கூறுகையாலே தூரெளபதீமானபங்கும் போன்ற பல தீர்ச்செயல்கள் புரிந்த அவ்வரசர்களின் மேஷுள்ள கோபவேகம் அவர்களை அழித்தபின்பும் அடங்கவில்லை என்று விளங்குகிறது. “கரியா ஸமபிஹாரே யங்” என்னும் இலக்கண விதிப்படி ‘லேலிஹயஸே’ என்னும் பதத்திலுள்ள ‘யங்’ பரதயமம் மறுபடியும் மறுபடியும் (உதடுகளை) நக்கிக்கொடுத்தலாகிற கரியா ஸமபிஹாரத்தைக்காட்டுகிறது. ஆக ஸலோகத்தின் முற்பாதியால் அழியவிருக்கும் அரசர்கள் விஷயத்தில் இவன் செயல் காட்டப் பட்டது. இனி, பிறபாதியால் வெளியுலகத்தைக் குறித்த இவ் வுடைய செயல் விளக்கப்படுகிறது. (தவ உகூரா: பூாஸ.) உனது கடுமையான கிரணங்கள். (தேஜோபி, ஸமகூரம் ஜகத் ஆபூய) தமது ஒளிகளாலே உலகனைத்தையும் வியாபித்து ‘பூாஸ.’ ‘தேஜோபி:’ என்னும் பதங்களிடையே புநருகதி இல்லாமைக்காக முதல் பதம் எம்பெருமானுடைய கிரணங்களையும் இரண்டாவது பதம் அக்கிரணங்களின் ஒளிகளையும் சொல்லுவதாகப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (ப்ரதபநதி) மிகவும் தபிக்கச்செய்கின்றன. அவைகளையும் விழுங்க நனைத்து வாட்டுவது போலே தோற்று கின்றன. அனறிகே “இந்த ராஜஸமூஹங்களை விழுங்குவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வெளியுலகில் உள்ள பிரமன் முதலானவர்களுக்கும் அக்காட்சி பொறுக்கவொண்ணாததாயிருக்கிறது” என்றும் கருதுதலுரைக்கலாம் (பூாஸ: தேஜோபி, ராபூர்ய பரத பந்தி விஷ்ணோ!) நீ எங்கும் வியாபித்திருக்கும் விஷ்ணுவாகையாலே உனது கிரணங்கள் தம் ஒளியாலே உலகெங்கும் வியாபித்து வாட்டுவது வியப்பல்ல என்று கருத்து.

आख्याहि मे को भवानुग्रूपो नमोऽस्तु ते देववर प्रसीद ।

निज्ञातुमिच्छामि भवन्तसाद्यं नहि प्रजानामि एव प्रवृत्तिम् ॥ ३१ ॥

31. ஆக்,யாஹி மே கோ புவாநுக்,ரஹோ

நமோஸது தே தே,வவர பரஸீத, ।

விஜ்ஞாதுமிச்ச,யாமி புவந்தமாத,யம்

நஹி பரஜாநாமி தவ பரவருததிம் ॥

தே,வவர!—தேவர்களில தலைசிறந்தவனே!, உக்,ர
ரூப புவாந் — மிகக் கடுமையான உருவத்தைபுடைய
தேவரீர், க —என்ன செய்ய விரும்புகிறீர்? (என்று)
அத,யம் புவந்தம் — ஆதி, காரணரான தேவரீரைப்
பறறி, விஜ்ஞாதும்—அறிந்துகொள்ள, இச்ச,யாமி—விரும்பு
கிறேன். தவ பரவ்ருததிம்—நீர் செய்ய விரும்புவதை, நஹி
ப்ரஜாநாமி—அறிகின்றேனல்லேன் மே—எனக்கு,ஆக்,யாஹி—
அதைச் சொல்லுவீராக. தே நம: அஸ்து—உமக்கு எனது
வணக்கம் உரிததாகுக ப்ரஸீத,—அருள் புரிவீராக.

32. இக்கொடிய ரூபா வெவனீ யெனக்கியம்பாய

தககுனக்கு நானபணிநதேன் றண்ணளிசெய-மிக்கமுத

லானவுனை யிச்சிபப னாய்நதறிவான ரேவவரா

நானறியே னுனசெயதி நனகு.

தேவவரா!—தேவர்களில தலைசிறந்தவனே! இக்கொடிய
ரூபா!—இத்தகைய கொடுமையான உருவத்தை உடைய
வனே! நீ எவன—நீ என்ன செய்ய விரும்புகிறாய் (என்று)
மிகக் முதலான உனை—ஆதி,காரணமான உனனே, ஆயந்து
அறிவான் இச்சிபபன — ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்ள
விரும்புகிறேன் உன் செயதி - நீ செய்யவிரும்புவதைப்
பறறி, நான்—நான், நனகு அறியேன்—தெளிவாக அறி
கின்றேனல்லேன், எனக்கு இயம்பாய—எனக்கு அதைச்
சொல்லுவாயாக, உனக்கு—உனக்கு, நான்—நான், தககு—
தக்கபடி, பணிநதேன்—வணங்குகின்றேன், தண்ணளிசெய—
அருள்புரிவாயாக.

। मा ॥ दर्शयतामनम्ययम् (४) इति तवैश्वर्यं निरङ्कुशं
साक्षात्कर्तुं प्रार्थितेन भवता निरङ्कुशमैश्वर्यं दर्शयताऽतिघोररूपमिद-
माविष्कृतम् । अतिघोररूपः को भवान् - किं कर्तुं प्रवृत्त इति भवन्तं
ज्ञातुमिच्छामि । तवाभिप्रेतां प्रवृत्तिं न जानामि । एतदारुणाहि मे ।

31. இவ்வண்ணமாக மிகவும் கடுமையான விஸ்வரூபதூரஸ்
நத்தைப் பொறுக்கவல்லமையற்ற அர்ஜுனன், தனது எல்லா
ஐஸ்வரியங்களையும் வெளியிடத்தொடங்கிய கண்ணான அதற்கைய
கடுமையான திருமேனியைக் காட்டுவதற்கான கருத்தைக் கூறி, மறு
படியும் அருள்பொழியும் திருமேனியை ஏற்றுக்கொள்வதற்குறுப்பான
அருளைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துக்கொள்
கிறான் இந்த ஸலோகத்தில். (உகூரரூப, பூவாந் க் - விஜ்ஞாநம்
இச்சுரமி) “தூரஸ்யாதமாநமவயயம்” [11-4] என்று உனது எல்லை
யற்ற ஐஸ்வர்யத்தை நேரில் கண்ணவேண்டும் என்று நான் பிரராத
தித்தேன. அதன்படி உனது எல்லையற்ற ஐஸ்வர்யத்தைக்காட்டும் நீ
மிகக்கோரமான இந்த உருவத்தை வெளிப்படுத்தினாய் இதற்கைய
கடுமையான உருவத்தையுடைய நீ என்ன செய்ய முற்பட்டிருக்கிறாய்
என்று நான் உன்னிடமிருந்து அறியவிரும்புகிறேன். “கோ பூவாந்”
[நீயார்] என்னும் கேள்விக்கு அவனுடைய பெயர் முதலானவற்றைக்
கேட்பதில் கருத்து இருக்கமுடியாது. இவன் ஸர்வேஸ்வரான
கண்ணனே என்பதை அர்ஜுனன் நேரேயும் அறிவான். பலர்
உபதேசித்தும் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் இந்தக் கேள்விக்கு
“பூக்தனா எனக்கு இந்த பூயங்கரமான உருவத்தைக் காட்டுவ
தற்குக் கருத்தென்ன?” என்று கேட்பதிலேயே தாத்தபர்யம் கொள்ள
வேண்டும். “விஜ்ஞாநம் இச்சுரமி” என்பதை “ந ஹி ப்ரஜாநாமி
தவ பரவ்ருத்திம்” [உனது செயலை நான் அறிகின்றேனல்லவே]
என்று கடைசிப் பாத்தூதலே விளக்கியிருக்கையாலே, “நீ என்ன
செய்யவிரும்புகிறாய்” என்று அறிவதற்காகவே “நீ யார்” என்னும்
கேள்வி கேட்கப்படுகிறது என்று தெரிகிறது (ஆத்யம் பூவநதம்)
என்னும் பகுதியாலே “கண்ணன் ஆதிக்காரனன்” என்னும் தெரிந்த
அம்சத்தையும் “விஜ்ஞாநமிச்சுரமி” என்னும் பகுதியாலே அவன்
என்ன செய்யவிரும்புகிறான் என்னும் தெரியாத அம்சத்தையும் குறிப்
பிடுகிறான். (ஆத்யாஹி மே) எனக்கு இதைச் சொல்லுவாயாக பதில்
சொல்லும்போதும் கண்ணன் தான் செய்ய முற்பட்டிருக்கும் காரியத்
தையே கூறுகிறானாகையால் இப்படியே பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

नमोऽस्तु ते देववर प्रसीद—नमस्तेस्तु सर्वेश्वर!। एवं कर्तुमनेनाभि-
प्रायेणेदं संहर्तुं रूपमाविष्कृतमित्युक्त्वा प्रसन्नरूपश्च भव॥ ३१ ॥

“கண்ணானது உருவில் ஓர் அக்ரணே அரக்கனே இப்படி வந்து கோரவுருவைக் காட்டுகிறனே என்று ஐயமுற்று ‘நீ யார்’ என்று அர்ஜுனன் கேட்கிறான்” என்று சிலா உரையிட்டது பொருந்தாது என்பது இதிலிருந்தே விளங்கும். பதிலில் ‘நான் அக்ரணே அரக்கனே அல்ல’ என்று சொல்லாமல், தான் செய்ய முற்பட்டிருக்கும் காரியத்தையேயன்றே சொல்லுகிறான் கண்ணன். பதிலில் கண்ணன் விசுவரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டபின்னும் தான் செய்யப்போகும் காரியத்தையே விளக்கமாகக் கூறுகிறானாகையால், (ந ஹி பரஜாநாமி தவ பரவருத்திம் விஜ்ஞாதும் இச்சுராம்) என்ற தற்கு விசுவரூபத்தோடு கண்ணன் செய்ய முற்பட்டிருக்கும் காரியத்தைக் கேட்பதில் அர்ஜுனனுக்கு நோக்கிலலை. “நீ காலகரமத்தில் செய்ய விரும்பியிருக்கும் காரியம் யாதென்று அறிகின்றேனல்லேன், அதை அறிய விரும்புகிறேன்” என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும் (தேவவர்) பிரமன் உருத்திரன் முதலான எல்லாத் தேவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்த ஸாவேஸவரனே! (நமோஸது தே) உலகனைததையும் உடையவனான உனக்கு, உனது உடைமையான நான் எனது ஸேஷதவ ஸவரூபத்துக்குத் தக்க வணக்கத்தைச் செலுத்துகிறேன். “நாதவய பரம ஸேஷீ ஸேஷா நாதார ஈரிதா! நாதருநாதவயபூராவோயம் ந பரயோஜந பூவக ||” [மேலான ஸேஷியான நாராயணனே வணங்கத்தக்கவன், மற்ற அனைவரும் அவனுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களாகையாலே அவனை வணங்க உரியவர்களாகவே சொல்லப்படுகின்றனர் இப்படி இவர்கள் வணங்குகிறவர்களாகவும், அவன் வணங்கத்தக்கவனாகவுமிருப்பது ஒரு பயன் கருதியின்று.] என்று அஹிபுத்த, நயஸம்ஹிதையிலும் [527] சொல்லப்பட்டதன்றோ. (பரஸீத) உனது விசுவரூபத்தைக் கண்டு நடுங்கும் என்னிடம் அருள்கூந்து பழையபடி உனது அருள் வடிவத்தை ஏற்றுக்கொள்வாயாக, ஆக, இந்த மலோகத்தால், “நான் இன்னது செய்வதற்காக, இன்ன கருத்தாலே அனைவரையும் அழிகும் இந்த விசுவரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் எனக் கூறிவிட்டு, பழைய அருளுருவத்தைக் கொள்வாய்” என அர்ஜுனன் கண்ணனைப், பிராத்தித்தானாயிற்று.

॥ ஞா ॥ ஆத்மவாஸ்யாதிர்கேண விஷ்வீசுரீயம் தர்சயதோ பவதோ
 வோரூபாவிஸ்காரே கோ஽மிபிராய இதி பூதோ பகவான் பார்த்தஸாரதிஸ்வாமி-
 பிராயமாஹ—பார்த்தோ஽யேன விநாஸ்யி பார்த்தாஸ்யபுருஷமஸேஷம் ராஜலோக நிஹந்து-
 மஹமேவ ப்ரவூத்த இதி ஜ்ஞாபநாய மம வோரூபாவிஸ்காரஃ, தஜ்ஞாபநம் ச
 பார்த்தஸுயோஜயிதும்மிதி ।

ஸ்ரீபகவானுவாச—

காலோஸஸி லோகஸ்யகூதப்ரவூத்தோ

லோகானு சமஹ்ருமிஹ ப்ரவூத்தஃ ।

ஶ்ருதேஸ்யி தவா ந ப்ரவீஷ்யந்தி ஸாவே

யேஸ்வஸ்திதாஃ ப்ரதயந்தீகேஷு யோதாஃ ॥ 32 ॥

ஸ்ரீபகவானு வந்த உவாச—

32. காலோஸஸி லோகஸ்யகூதப்ரவூத்தோ

லோகானு சமஹ்ருமிஹ ப்ரவூத்தஃ ।

ருதேஸ்யி தவா ந ப்ரவீஷ்யந்தி ஸாவே

யேஸ்வஸ்திதாஃ ப்ரதயந்தீகேஷு யோதாஃ ॥

ஸ்ரீபகவானு வந்த உவாச—ஸ்ரீ பகவான் பின்வருமாறு கூற
 லுற்றான் — லோகஸ்ய கருத—(இங்குள்ள ஆஸுரமான)
 ராஜலோகத்தை அழிக்கின்றவனாய், ப்ரவூத்தஃ—இந்த
 கோரருபததுடன் வளர்ந்திருக்கும் நான், காலஃ அஸமி—
 (இந்த ராஜலோக வீரர்களின் ஆயுள் முடிவைக் கணக்கிடும்)
 காலனாயிருக்கிறேன். லோகானு—இந்த ராஜலோகத்தை
 ஸமஹ்ருத்தும்—நானே முன்னின்று அழிப்பதற்கு, இஹ—
 இந்தப் போர்க்களத்தில், ப்ரவூத்தஃ—முற்பட்டிருக்கிறேன்;
 ப்ரதயந்தீகேஷு—(உனக்கு) எதிர்ப்படையில், யே யோதாஃ
 அவஸ்திதாஃ—யாவர் சில வீரர்கள் (போராளிய) நிற்கிறார்
 களோ, ஸர்வே—அவர்கள் அனைவரும், தவா ருதே அபி—
 நீ இல்லாவிடிலும், ந ப்ரவீஷ்யந்தி—(எனது ஸங்கலபத்
 தாலேயே) அழியத்தான் போகிறார்கள்

33. இததகவு பார்த்தத னியமப விறையுரைத்தான்
மெயததகவில் காலன் மிகுநதுலகை—யொத்தொழிக்க
ஹறே னுனையொழிந்திங் கொன்னலராய் நின்ருர்கள்
மறருரு முயயார் மடிநது.

இததகவு பார்த்ததன் இயமப — இவ்வண்ணமாக
அாஜுன்ன கூற, இறை—ஸர்வேஸ்வரனான சண்ணன்,
உரைத்தான்—(பின்வருமாறு) கூறலுற்றான்—மெய்த தகவில்
காலன்—உணமையிலேயே (கொடியவர்களின் ஆயுள் முடி
வைக கணக்கிடும்) கருணையற்ற காலன் நான். உலகை
ஒத்து—இந்த ராஜலோகத்திலுள்ள அனைவரையும், மிகுநது—
விஸ்வரூபமெடுத்தது வளர்நது, ஒழிக்கல் உறேன்—
அழிக்க முற்பட்டிருக்கிறேன் இங்கு—இப்போக்களத்தில்,
ஒன்னலராய நின்ருர்கள் மற்று ஆரும்—(உனக்கு) எதிரிக
ளாய் நின்றவர்கள் அனைவரும், உனை ஒழிந்து—நீ இல்லா
விடிலும், மடிநது—(எனது ஸங்கற்பத்தாலேயே) அழிந்து,
உயயார்—உயிர் வாழாமற் போவாசன்.

32. இனி மூன்று ஸ்லோகங்களாலே கண்ணன் அாஜுன்னுகு
பதிலுரைக்கிறான். “அடியவனான என்னிடம் வாதஸ்யமிருதியாலே,
உமது ஐஸ்வாயம் முழுவதையும் காட்டிய தேவரீர் கேட்காரமான இந்த
விஸ்வரூபத்தைக் காட்டியது என்ன கருத்தாலே என்பது எனக்கு
விளங்கவில்லை. தேவரீர் என்ன செய்ய விரும்புகிறீர் என்றும்,
என்ன கருத்தாலே இந்த அழிக்கும் ரூபத்தைக் காட்டினீர் என்றும்
விளக்கவேண்டும்” என்பது அாஜுன்னின் கேள்வி. இதற்கு இந்த
மூன்று ஸ்லோகங்களில் ஜஞானம் மகதி முதலான குணங்கள்
நிறைந்தவனான பாரததஸாரதி₂ பதில் கூறுகிறான். “அாஜுனா! உன
முயற்சியில்லாமலேயே துஷ்யோத₄குதியர் முதலான ராஜலோக
வீரர்களை நானே கொலை முற்பட்டோவிட்டேன் என்று அறிவிப்பதற்
காகவே இந்த கேட்காரரூபத்தைக் காட்டினேன். அப்படி அறிவித்ததும்
உனைப் போப்புரியவைக்கவேண்டும் எனனும் கருத்தாலேயே”
என்பது பதிலின் ஸாரம். (காலோட்சஸி) நான் காலமாகிறேன்.
இங்கு கலா முஹூர்த்தம் முதலானவையாயிருக்கும் காலத்தை மாத
திரம் சொல்லுவதாகக்கொண்டால், “நான் காலமாகிறேன்” என்று
எமபெருமான சொல்லுவது பொருந்தாது, ஆகையால் இந்த₃ர

॥ भा ॥ कलयति—गणयतीति कालः ; सर्वेषां धार्तराष्ट्रमुखानां राजलोकानामायुरवसानं गणयन्नहं तत्क्षयकृत् घोररूपेण प्रवृद्धो राज-लोकान् समाहर्तुम्--आभिमुख्येन सहर्तुमिह प्रवृत्तोऽसि । अतो मत्संक्षन्पादेव त्वामृतेऽपि—त्वदुद्योगमृतेऽपि एते धार्तराष्ट्रमुखान्

பராணத்தி₄கரணத்திற்போலே காலத்திற்கு அநதாயாமியாகிறேன எனறே கொள்ளவேணடும். அல்லது ஆகாஸபராணத்தி₄கரணங்களிற போலே “கலயதி—கூணயதி இதி கால” என்று ‘எதிரிகளின் ஆயுளமுடிவை கணக்கிடும் காலனாகிறேன’ என்று யெளகீகமான பொருளைக்கொள்ளவேணடும் அல்லது, ஸருஷ்டிஸத்தி₂தி காலங்களிலும் வேறுபட்ட ஸமஹாரகாலத்திற்கு அபி₄மானியான ஊழிமுதலவனைவனுடைய கறுத்த கிருமேனியோடு கூடிய ஸவ ரூபத்தைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம் எப்படிக்கொண்டாலும் “கலயதி—கூணயதி இதி கால” [எதிரிகளின் ஆயுளமுடிவை கணக்கிடுவது காலம்] எனனும் வயுத்தத்தியினால் தேறும் பொருள பரகரணத்திற்குப் பொருத்தியதாகையால் கைக்கொளத்தக்கது. ‘கல’த₄துவுக்கு ஸப₃த₄ம் முதலான மறறும் பல பொருள்கள் இருந்தபோதிலும், ஸம்ஹாரபரகரணத்திற்குப் பொருத்திய ‘கூணநம்’ [கணக்கிடுதல்] எனனும் பொருள கொள்ளப்பட்டது திருதராஷ்டர புத்திரர்கள் முதலான ராஜலோகவீரர்கள் அனைவரது ஆயுளமுடிவு காலத்தை கணக்கிடும் காலமாகிறேன என்பது திரண்டபொருள். (லோகக்ஷயகருத) அந்த ராஜலோகவீரர்களின் அழிவைச் செய்பவனாகிறேன ‘லோக’ஸப₃த₄ம் 29-வது ஸ்லோகத்திற்போலே ராஜலோக வீரர்களைக் குறிக்கிறது. (பரவருத₃த₄) அனைவரையும் வாயிலிட்டுக் கொள்ளுகையாலே கே₄ரமான விஸவரூபத்தோடு வளர்ந்தவனாய். (லோகாந ஸமாஹாததும் ஹ பரவருத்த) ராஜலோகத்தை நானே முன்னின்று அழிக்கமுற்பட்டிருக்கிறேன. “ஸமாஹாத்தும்” எனனும் பத₃த்திற்கு ‘ஓனருகச் சோபபது’ முதலான பொருள்கள் ஸமஹார்பரகரணத்திற்குப் பொருத்தாது வெறும் ஸமஹாரத்தை அபபத₃த்திற்குப் பொருளாக்கக்கொண்டால், ‘லோகக்ஷயகருத’ எனனும் பத₃த்தோடு புநருக்தி ஏற்படும். ஆகையால், “ஸம்” “ஆ” எனனும் இரு உபஸர்க்குங்கள்குமசேர “ஆபி₄முக்யததோடு (நானே முன்னின்று) ஸமஹாரம்செய்ய முற்பட்டிருக்கிறேன” என்று பொருள்கொள்வதே பொருத்தும் எனது ஆட்களைக்கொண்டு இவர்களை அழிக்காமல் நானே நேரே அழிக்கமுற்பட்டிருக்கிறேன என்று கருத்து. எனது

अत्यनीकेषु येऽवस्थिता योधाः, ते सर्वे न सविष्यन्ति—
विनश्यन्ति ॥ ३२ ॥

तसाच्चमुत्तिष्ठ यशो लभस्व

जित्वा शत्रून् भुङ्क्ष्व राज्यं समृद्धम् ।

मयैवैते निहताः पूर्वमेव

निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन् ॥ ३३ ॥

33. தஸ்மாத் த்வமுத்திஷ்ட₂ யஸோ லப₄ஸ்வ

ஜிதவா ஸதருந பு₄ங்ஷ்வ ராஜ்யம் ஸம்ருத்₂தம் ।

மயைவைதே நிஹதா: பூர்வமேவ

நிமித்தமாதரம் ப₄வ ஸவ்யஸாசிந் ॥

ஸங்கல்பத்தாலே அழிக்கமுற்பட்டிருக்கிறேன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “மகஸைவ ஜகதஸருஷ்டிம் ஸமஹாரஞ்சு கரோதி ய । தஸ்ய அநிபக்ஷ்ணபணே கியாந உத்யம விஸதர ॥” [வி-பு 5-22-15] [மனததாலேயே உலகைப் படைப்பதையும் அழிப்பதையும் செய்பவனுக்கு எதிரிகளை அழிப்பதற்குப் பெரிய முயற்சி தேவையில்லை] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ முற்பாதியில் சொன்ன அர்த்தத்தால் தேறப்போகும் நிகழ்ச்சியைப் பிற்பாதியால் சொல்லுகிறான்—(யே யோத₄ா பரதயநீகேஷு அவஸ்தி₂தா:-(தே) ஸாவே தவா ருதே அபி ந ப₄விஷ்யநதி) எந்த வீரர்கள் உனக்கு எதிர்ப்பகஷ்டத்தில் உள்ளனரோ அவர்கள் அனைவரும் உனது போர் முயற்சியில்லாவிட்டாலும் எனது ஸல்கலபத்தாலேயே அழியப் போகிறவர்களே. உன கையில் வில் நீ ஆட்டியபடி ஆடுவதுபோல என்னை நீ ஆட்டியவைகப்பட்டு, இவர்களை அழிக்கும் கருவியாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் உனது போர் முயற்சியில்லா விடிலும் நான் என விருப்பத்தை வேறுவழியில் நிறைவேற்றிக் கொள்வேன் என்று கருதது ‘ந ப₄விஷ்யநதி’ என்றதற்கு ‘இவர்கள் உண்டாகப்போவதில்லை’ என்று பொருள்கொள்வது ஸமஹார பரகரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையால் ‘உயிரிழப்பார்கள்’ எனறே பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

தஸ்மாத்—முற்கூறிய காரணத்தால், தவம்—நீ, உத
திஷ்ட₂—(போர புரிய) எழுந்திருப்பாய், ஸத்ருந் ஜிதவா
யஸ: ஸபுஸவ—எதிரிகளை வென்று புகழ் பெறுவாய்,
ஸம்ருத₂த₂ம் ராஜ்யம் புங்க்ஸ்வ—செழிப்புள்ள ராஜ்யத்தை
அநுபுஷ்பபாய, மயா ஏவ ஏதே பூர்வமேவ நிறுதா.—
(அநீதிச் செயல் புரிந்த) இவர்கள் என்னாலேயே முன்னமே
அழிக்கப்பட வேண்டியவர்களாக ஸங்கலபிக்கப்பட்டுவிட்
டார்கள் ஸவ்யஸாசிந்—இடது கையாலும் அம்பெய்யவல்ல
அர்ஜுன! நிமித்த மாதரம் புவ—(அம்பு முதலானவற்றைப்
போலே என் கையில) ஒரு கருவியாயிருப்பாயாக

34. ஆதலா லிங்கெழுநீ யாங்குப் பெறுபுகழை
யேதலரை வென்றே பெழிலரசின - மீதமர்வாய்
எனனாலே முன்னே யிவர்கள் கொலையுண்டார்
மனனாநீ யேதுவா மறறு.

ஆதலால் இங்கு நீ எழு—முற்கூறிய காரணத்தால் இப்
போர்க்களத்தில் நீ போர்புரிய எழுவாயாக; ஏதலரை
வென்றே—எதிரிகளை வெற்றிகொண்டு, ஆங்கு புகழை
பெறு—அப்போர்க்களத்தில புகழ்பெறுவாய், எழில அரசின
மீது அமர்வாய—செழிப்புள்ள அரசை அநுபுஷ்பபாய,
இவர்கள்—எதிர்த்தலையிலுள்ள வீரர்கள், எனனாலே
முன்னே கொலையுண்டார்.—என்னால் கொலைபுரியத்தக்கவர்க
ளாக நிச்சயிக்கப்பட்டார்கள்; மன்னா!—(இரு கையாலும்
அம்பெய்யவல்ல) அரசனே! நீ—நீ, மறறு ஏதுவா—(என்
செயில்) ஓர் கருவியாக ஆவாயாக.

33 “எனது முயற்சியிலலாமலே தூயோத₂நாதி₂யர் அழிவா
எனில்: என்னைப் போர்புரியும்படி ஏன தூண்டுகிறாய்?” என்று
அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு, இந்த வலோகத்தில் பதின
உரைக்கிறான் கண்ணன் “எனது புகதனான உனக்கு வெற்றி,
புகழ், அரசஆகியவை கிடைப்பதற்காகவே உன்னைத் தூண்டுகிறேன்”
எனபது பதிலின் ஸாரம் (தஸ்மாத் தவம் உததிஷ்ட₂) இப்படி
ஏற்கனவே நான் எதிரிவீரர்களை அழியத்தக்கவர்களாக நிச்சயித்து

॥ भा ॥ तस्मात्त्वं तान् प्रति युद्धाथोत्तिष्ठ, तान् शब्दन् जित्वा
यशो लभस्व; धर्म्यं राज्यं च समृद्धं युद्धेन। मयैवैने कृतापराधाः
पूर्वमेव निहताः—हनने विनियुक्ताः; त्वं तु तेषां हनने निमित्तमात्रं

விட்டபடியால் நீ அவர்களோடு போர்புரிய எழுந்திருப்பாயாக. (ஸதருந ஜித்வா யஸோ லப்யஸவ) எதிரிகளை வென்று புகழை அடைவாய். (ஸதருந ஜித்வா ஸமருத்யத்வம் ராஜ்யம் புங்க்ஷவ) எதிரிகளை வென்று செழிப்புள்ளதாய், க்ஷத்திரியதாமபபடி உனக்குச் சேரவேண்டியதான அரசை அனுபவிப்பாய், “ஸத்ருந் ஜித்வா” எனபது மத்யமணி நயாயத்தாலே முன்னும் பின்னும் அநவயிக்கிறது. (மயைவ ஏதே பூவமேவ நிஹதா) திரௌபதியைச் சபை நடுவே மானபங்குப் படுத்திய அன்றே என்னாலேயே இவர்கள் அழிக்கத்தக்கவர்கள் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டு விட்டார்கள். “முன்னமே கொல்லப்பட்டு விட்டார்கள” என்று இங்கு சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், இவர்கள் அனைவரும் காண உயிருடன் இருக்கையாலும், இவர்கள் முன்பே அழிந்துவிட்டார்களெனில், “போர்புரிய எழுந்திருப்பாய” என்று கண்ணன் அர்ஜுனனைப் போர்புரியத் தூண்டுவது பொருந்தாதாகையாலும், “நிஹதா” எனபதற்கு “அழிக்கத்தக்கவர்கள் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள்” என்றே பொருள்கொள்ள வேண்டும் கண்ணனின் ஸங்கலபம் பழுதுபடாதாகையாலே, நிச்சயமாக அழியப்போவதையிட்டு ‘அழிந்துவிட்டார்கள்’ என்று கூறப்படுகிறது. (ஏதே) என்றதால்—தூய்யோத்யுதித்யா அபசாரம் செய்தவர்களாகையாலே அவர்களை அழிக்கத்தக்கவர்களாக நிச்சயித்ததால் எனக்கு வைஷ்ணவம் (பக்ஷபாதம்) நைக்யருண்யம் (கருணையினமை) எனும் தேய்ஷங்கள் வரமாட்டா என்னும் கருத்தும் உணர்த்தப்படுகிறது அவர்கள் செய்த அபசாரங்கள் அனைத்திலும் கொடியது—கண்ணனைச் சரணடைந்தவளான திரௌபதியைச் சபைநடுவே மானபங்கும் செய்ய முற்பட்டதேயாகையாலே, “பூவமேவ” எனபது அக்காலத்தைக் குறிக்கிறது (நிமித்தமாதரம் பவ) அவர்களை அழிப்பதில், உனக்கு உன கையில் அம்புபோலே, எனக்கு நீ ஓர் கருவியாக ஆவாயாக நிச்சயமாக என்னால் அழிக்கப்படப்போகிற இவர்களை அழிப்பதில் நீ உன்னை ஓர் கருவியாகவே கருதினாயாகில், ‘இதனால் பாபம் ஏற்படுமோ? கருணையற்றவன் எனும் அபவாத்யம் ஏற்படுமோ? தோல்வி ஏற்படுமோ’ முதலான ஐயங்கள் உனக்கு விளையமாட்டா பரகரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையாலே நிமித்த

भव; मया हन्यमानानां शस्त्रादिस्थानीयो भव। सव्यसाचिन; षच-
समवाये; सव्येन शरसचनशीलस्सव्यसाची; सव्येनापि करेण श-
समवायकरः; करद्वयेन योद्धुं समर्थ इत्यर्थः॥ ३३॥

द्रोणं च भीष्मं च जयद्रथं च
कर्णं तथाऽन्यानपि योध [वीरान्] मुख्यान्।
मया हतांस्त्वं जहि मा व्यथिष्ठाः
युध्यस्व जैतासि रणे सपत्नान् ॥ ३४॥

34. துரோணம் ச பீஷ்மம் ச ஜயத்ரதம் ச
காணம் தத, ராஜ்யாநதி யோத, [வீரான] முக், யாந்।
மயா ஹதாமஸ்தவம் ஜஹி மா வ்யதி, ஷ்ட, ஃ
யுத, யஸ்வ ஜேதாஸி ரணே ஸபதநாந்॥

ஸப்த, தம் உபாத்ராததைதக்காடிலும் வேறுபட்ட நிமித்தகாரணத்தை
இங்கு குறிப்பதல்ல. ஆகையால், 'முக்கியகாரணமான என்னைக்
காடிலும் வேறுபட்ட அமுக்கியகாரணமாவாயாக' என்றே பொருள்
கொள்ளவேண்டும். (ஸவ்யஸாசிந) இடதுகையாலும் அம்பெய்யவலை
அரஜுனா 'இரு கைகளாலும் போர்புரிய வலைவனே! என்றபடி.
"ஸவ்ய" ஸப்த, தம் 'இடது' எனலும் பொருளுடையதாய், இங்கு
பரகாரணத்திற்குப் பொருந்தியதாகையாலே இடதுகையைக் குறிக்கும்.
"ஷச - ஸமவாயே" எனலும் தூதுவிலிருந்து தோன்றிய 'ஸாசி'
ஸப்த, தம் 'அம்பெய்வதை இயலவாகக்கொண்டவன்' எனப் பொருள்
படும். விலலாளிகளில் சிறந்தவனான அரஜுனன் மற்றவர்களைப்
போலே வலது கையால் அம்பெய்யவன் எனப்பது சொல்லாமலே
விளங்கும் ஆகையால், 'ஸவ்யஸாசி' எனலும் அரஜுனனுடைய
பெயர், (மற்றவர்களைப்போல வலது கையால் மாத் திரமன்றிகே)
இடது கையாலும் அம்பெய்வதை இயலவாகக்கொண்டவன்" என்று
பொருள்படுகிறது. "மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப்
பிறந்த நான், அவ்விஷயத்திலுள்ள எனக்குத் துணைபுரிவதற்காகவே
உனக்கு இத்தகைய திறமையைப் படைத்திருக்கிறேன், ஆகையால் நீ
போர்புரிய எழுந்தது, எதிரிகளை வென்று அரசைப்பெற்றுப் புகழ்மடைவதன்
மூலம், நான் கொடுத்த திறமையைப் பயனுடையதாகக் குவாயாக"
என்று கருத்து.

த₃ரோணம் ச—து₃ரோணர், பீ₄ஷ்மம் ச—பீ₄ஷ்மர், ஜயத்₃ரத₃ம் ச—ஜயத்₃ரத₃ன, கர்ணம் (ச) — கர்ணன, தத₃ா—அவ்வண்ணமே, அந்யாந யோத₄முக்யாந் அபி—மற்ற போர்த்தலைவர்கள் (ஆகிய), மயா—எனனால, ஹதாந—(ஏற்கனவே) கொல்ல நிச்சயிக்கப்பெற்ற அனைவரையும், தவம—நீ, ஜஹி—கொல்வாய, மா வயதி₃ஷ்ட₃ா.—(தகாத கருணை அனபு முதலானவற்றாலே ‘இவர்களை எப்படிக் கொல்வது’ என்று) துன்புருதே, யுத்யஸ்வ—(ஜயமில்லாமல்) போர்புரிவாயாக, ரணே—போரில், ஸபத் நாந—எதிரிகளை, ஜேதாஸி—ஜயிப்பாய்

35. தேரார் துரோணன் செயத்திரதன் காங்கேய

னேரார கன்னனுமற றிங்கிகலிற—பேராளர்

யானசெகுததார் தம்மை யிகறசெகுததுத துன்பெயதேல் தானசெயிததி யொன்னுரைச சாயத்து.

தேரார்—தேரில் வீற்றிருக்கும், துரோணன்—துரோணன், செயத்திரதன் — ஜயத்₃ரத₃ன, காங்கேயன் — கங்காபுத்திரனான பீ₄ஷ்மன், ஏர் ஆர் கன்னனும்—சிறப்புமிக்க கர்ணன், மற்று—மேலும், யான் செகுததார்—(ஏற்கனவே) எனனால கொல்ல நிச்சயிக்கப்பெற்ற, இங்கு இகலில் பேராளர் தம்மை—இங்குள்ள போர்த்தலைவர்கள் அனைவரையும், இகல் செகுத்து—போரில் கொன்று, துன்பு எய்தேல்—துன்பமடையாமலிரு ஒன்னுரை தான சாயத்து—எதிரிகளை நீயே கொன்று, செயிததி—வெற்றியை அடைவாய

34. “கத₃ம் பீ₄ஷ்மம்”[2-4] என்று தொடங்கும் ஸலோகத்தில் அாஜுனன தகாத இடத்தில் அனபினாலும், கருணையாலும், த₃ாமத்தை அத₃ர்மம் என்று மருண்டதாலுண்டான ப₄யத்தாலும், “த₃ரோணா பீ₄ஷ்மா முதலானாரை நான எப்படிக்கொல்லுவேன்?” என்று கேட்ட கேள்விகு நேரே பதில் அளிக்கிறுன இந்த ஸலோகத்தில். ஸரண மடைந்த த₃ரௌபதி₃க்கு அவமானம் ஏற்படக் காரணமாயிருந்தது முதலான காரணங்களைப்பிட்டு அபசாரத்தின் கனத்துக்குத் தக்கவாறு

॥ मा ॥ द्रोणभीष्मकर्णादीन् कृतापराधतया मयैव हनने विनियुक्तान् त्वं जहि—त्वं हन्याः। एतान् गुरुन् बन्धूश्चान्यानपि भोगसक्तान् कथं हनिष्यामीति मा व्यथिष्ठाः—तानुद्दिश्य धर्माधर्मभयेन बन्धुस्त्रेहेन कारुण्येन च मा व्यथा कृथाः। यतस्ते कृतापराधा

அவர்களை வரிசைப்படுத்திச் சொல்லுகிறான் முதற்பாதியில். (த₃ரோணம் ச) துரோணரையும் கௌரவர்களுக்கு ஆசாயராயிருந்தும் ஸரணமடைந்த த₃ரௌபதியைக் கௌரவர்கள் அவமானம் செய்யப் பாததிருந்தமையால் அபசாரத்தின் மிகுதியைப்பற்றி துரோணரை முதலில் எடுக்கிறான். (பீ₄ஷம்ம ச) பீ₄ஷமரையும் கௌரவர்களைத் திருத்தவேண்டிய பாட்டனாராயிருந்தும் து₃ஸஸாஸனன த₃ரௌபதியைத் து₃கிலுரிவதைப் பாததிருந்த பெருங்குற்றம்கருதி பீ₄ஷமரை அடுத்தபடி எடுக்கிறான் (ஜயத₃ரத₂ம் ச) ஜயத₃ரத₂னையும் இளைஞனான அபி₄மனயுவைப் பலரோடு சேர்ந்து சூழ்ந்துநின்று கொல்லப்போகிற மகாபாபியாகையாலே ஜயத₃ரத₂னை அடுத்தபடி எடுக்கிறான் (காணம்) காணனையும். த₃ரௌபதி₃ அவமானப்படுவதற்குத் து₃ணைபுரிந்தவனாகையாலும், செஞ்சோற்றுக கட்டுகிற மேலெழுந்தவாரியான த₄ாமத்தைப் பாதத்து ஸஹோத₃ரர்களைக் கொல்லமுயல்பவனாகையாலும் காணனை அடுத்தபடி எடுக்கிறான். (தத₃ா அநயாந அபி யோத₄முக₃யாந) அவ்வண்ணமே து₃ாயோத₄னன முதலான மற்ற போரத்தலைவர்களையும். த₃ரௌபதியை அவமானப்படுத்தியவர்களாகையாலே கடைசியாக இவர்களைச் சேர்த்து எடுக்கிறான் “த₃ரௌபதி₃பரிப₄வம் கண்டிருந்தது கருஷ்ணாபி₄பராயத்தாலே பரத₃ாந தே₃ாஷம்” [ஸ்ரீவசனபூ₄ஷணம் ஸ₃தரம் 20] “அாஜுனனுக்கு து₃ாத்யஸாரத₂யங்கள் பண்ணிற்றும் பரபத்தயுப் தே₃ஸம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக” [ஷ₃ 22] என்று பிள்ளை லோகாசாராயர் அருளியது இங்கு அனுஸந்தி₄க்கத்தக்கது. (மயா ஹதாந) எனனால் கொல்ல நிச்சயிக்கப்பட்டவர்களை. (தவம் ஜஹி) நீ கொல்லுவாயாக சென்ற ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது போலே ‘என்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே இவர்கள் அழியவே போகிறார்கள். நீ ஒரு கருவியாயிருந்து பேறுபெறுவாயாக’ என்று கருத்தது (மா வபதி₄ஷ்ட₃ா) “பெரியோர்களாய் மரியாதைக்குரியவர்களான இவர்களை எப்படிக்க கொல்லுவது?” என்று கூத்தரிய த₄ாமமான யுத₃த₄த்தில் அத₄ாமம் எனனும் பயக்கத்தாலும், “உறவினர்களாகிற இவர்களை எப்படிக்கொல்லவேன்?” என்று உறவினரிடம்

मयैव हनने विनियुक्ताः; अतो निर्विशङ्को युध्यस्व। रणे सप्तान्
जेतासि—जेयसि। नैतेषां वधे नृशंस्तागन्धः; अपितु जय एव
लभ्यत इत्यर्थः ॥ ३४ ॥

सञ्जय उवाच—

एतच्छ्रुत्वा वचनं केशवस्य

कुताञ्जलिर्वेपमानः किरीटी।

नमस्कृत्वा भूय एवाह कृष्णं

सगद्गदं भीतभीतः प्रणम्य ॥ ३५ ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

35. ஏதச்ச், ருத்வா வசநம் கேஸவஸ்ய

க்ருதாஞ்ஜலிர்வேபமான. கிரீடீ ।

நமஸ்க்ருதவா பூய ஏவாஹ க்ருஷ்ணம்

ஸக, த, க, த, ம பீ, த, பீ, த ப்ரணம்ய ॥

அனபாலும், “இவவுலகபேடாக,ங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் இவர்களை எப்படிக்கொல்லுவேனே?” என்று கருணையாலும் துன்புருதே. “இவற்றால் துன்புருவிட்டாலும் ஆசாயரான துரோணர், பிதா மஹரான பீஷ்மா முதலானவர்கள் என்னால் ஜயிக்கமுடியாத எதிரிகளாயிற்றே, யுத, த, ததில் வெற்றி நிலையிலலாததாயிற்றே” என்று அாஜுனனுக்கு கருததாகக்கொண்டு பதிலளிக்கிறான் கடைசிப் பாத, ததாலே. (யுத, யஸவ ஜேதாஸி ரணே ஸபதநாந) இப்படி அபசாரம் செய்வார்களாகையாலே என்னாலேயே கொல்ல நிச்சயிக்கப் பட்டுவிட்டவார்களாகையால் நீ வெற்றியில் ஐயமின்றிப் போர்புரிவாயாக, போரில் எதிரிகளை ஜயிப்பாய. (ஜேதாஸி) ‘ க, நதாஸி ’ (2-52) என்றவிடத்திலபோலே இதுவும் எதிரிகாலப் பொருளையுடைய ஒரே சொல். (ஸபதநாந) அனுகூலங்களாயிருந்தால் இவர்களிடம் இரக்கம் காட்டவேண்டியதே. இவர்களோ எதிரிகளாயிருப்பதால் இரங்கத் தக்கவர்களல்லா என்று கருதது. ஆக, “துரோணா முதலான எதிரிகளைக் கொல்லுவதால் கொடியவன் என்னும் அவப்பெயர் உனக்கு ஏற்பட இடமேயில்லை. ஆனால் நீ ஜயித்துப் புகழடைவதே உறுதியாக நடைபெறும். ஆகையால் துன்புறவேண்டா” எனபது மலோகத்தின் திரண்ட கருதது

ஸஞ்ஜய உவாச—ஸஞ்ஜயன் கூறலுற்றுன் — கேஸ வஸ்ய—கண்ணனுடைய, ஏதத வசநம்—இந்த வாத தையை, ஸருதவா—கேட்டு, கிரீட—அாஜுனன, நம ஸகருதவா—(கண்ணனை) வணங்கி, பீதபீத.—மிகவும் பயந்தவனாய், பூய ஏவ க்ருஷ்ணம் பரணமய—மறுபடியும் சண்ணனை வணங்கி, கருதாஞ்ஜலி —கைகூப்பினவனாய், வேபமாந: — நடுங்குகின்றவனாய், ஸக,த,க,த,ம ஆஹ — தழுதழுத்த குரலையுடையவனாய்க் கூறினான்.

36. கேசவனற னிவவசனங் கேட்ட கிரீடதா

னேசமுடன கைதொழுது நினறிறைஞ்சி —மாசறுசீர்க் கண்ணனைப்பின் னும்பகர்நதான கறகதமாங் கண்டததா லுண்ணடுக்க மெயதிவணக் குற்று.

கேசவன தன இவவசனம் கேட்ட கிரீடதான—கேஸவனுடைய இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட அர்ஜுனன, நேசமுடன (கண்ணனை) கைதொழுது நினறு — அன்புடன் கண்ணனைக் குறித்துக் கைகூப்பி நினறு, இறைஞ்சி—துதித்து, உள நடுக்கம் எய்தி—நெஞ்சம் நடுங்கப்பெற்றவனாய், மாசறு சீர் கண்ணனை — குற்றமற்ற சூணங்களை யுடைய கண்ணனை, பின்னும் வணக்குற்று—மறுபடியும் வணங்கி, கறகதமாம் கண்டததால பகர்நதான—தழுதழுத்த குரலினால் கூறினான்

35. கண்ணனுடைய வாகயத்தைக் கேட்டவுடன் அாஜுனன செயததைக் கூறுகிறான் ஸஞ்ஜயன் இந்த ஸலோகத்தில் (ஏதத கேஸ வஸ்ய வசநம் ஸருதவா) கேஸவனுடைய இந்த வாததையைக் கேட்டு (கேஸவஸ்ய) ஆயப்பாடியிலுள்ள தன்னடியார்களை ரக்ஷிப்பதற்காக, அவர்களை நலியக் குதிரை வடிவில்வந்த 'கேஸீ' எனனும் அஸுரனைக் கொன்று அடியார்களிடம் தன வாதஸ்யத்தை வெளிப்படுத்தியவன், நான கேட்ட மாதிரத்தில் விஸவருபத்தைக் காட்டியதோடல்லாமல் தன கருத்தையும் தெரிவித்ததன்மூலம் தான வாதஸ்யக் கடலா யிருப்பவன் என்று நீலைநிறுத்ததினான் என்று கருத்து. 'க' என்று பிரம்மையும் 'ஸ' என்று சிவனையும் குறித்து, அவர்கள்

॥ भा ॥ एतदाश्रितवात्सल्यजलधेः केशवस्य वचनं श्रुत्वा अर्जुन-
स्तस्मै नमस्कृत्य भीतभीतो भूयस्तं प्रणम्य कृताञ्जलिर्वपमानः
किरीटी सगद्गदमाह ॥ ३५ ॥

அர்ஜுன உவாச—

स्थाने हृषीकेश तव प्रकीर्त्या जगत्प्रहृष्यत्यनुरज्यते च ।

रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसङ्गाः ॥ ३६ ॥

இருவரையும் படைத்துக் காக்கும் பரம்பொருளான கண்ணன கேஸ்
வனாகிருன என்று கைலாஸயாதரையினபோது ஸிவனே கூறிய
கேஸ்வநாம நாவசனப்படியும் பொருள்கொள்ளலாம். (கிரீட நமஸ
கருதவா) கிரீடத்தை உடையவனாகையால் அர்ஜுன்னுக்கு ஏற்பட்ட
கிரீட என்னும் பெயர் ஓங்கி உலகளந்த உத்தமனாகிற கண்ணனை
வணங்கியதும் பொருளடைத்ததாயிற்று என்று கருதது. “புர
பரம் பட்ட கிரீட ஜுஷ்டமபயுத்தமாங்கம் ந நமேருநுநம்” [புர
வதம் 2-3 21] [எந்தத் தலை பட்டத்தாலும் கிரீடத்தாலும் அலங்கரிக்கப்
பட்டிருந்தபோதிலும் முகுந்தனை வணங்கவில்லையோ அது உடலுக்குச்
சுமையே] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ (பீதபீத பூய ஏவ
பரணய) மிகவும் பயந்தவனாய் மறுபடியும் கண்ணனை வணங்கி.
(கருதாருஜி) அகாரத்தால் சொல்லப்படும் கண்ணனை நிரப்பண்ட
மாக உருக்கும் அருஜியைச் செய்தவனாய் “அம் ஜலயதீதி அருஜி.”
என்று அருஜி ஸப்தவயுதபத்தி. (வேபமாந) விஸ்வரூபத்தைக்
கண்ட பூயத்தாலே நடுங்குகின்றவனாய் (கருஷணம் ஸக்தக்தம்
ஆஹ) அக்காரணத்தாலேயே தழுதழுத்த குரலையுடையனாய், கண்ணனை
நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறின இங்கு அர்ஜுன் இருமுறை வணங்
கியதற்குக் காரணம் என்ன? எனில், ‘கண்ணனுடைய வார்த்தையைக்
கேட்ட மாதிரித்தலை தன் வயமிழந்தவனாய் முதலில் வணங்கினான்.
நடுக்கத்தாலும் சொல்லப்போகும் வார்த்தையைத் தொடங்குவதற்
காகவும் மறுபடியும் பரணுமாருஜிகளைப் பண்ணினான்” என்று
நாதபாயசநதஸிகையில் தேஸிகன் காரணத்தை அருளிநா.
(கருஷணம்) அடியார்களாகிற நிலத்தில் புகதியாகிற பயிர் விளை
யுப்படி உழுகின்ற “பத்தி உழவன்” [நானதிருவ 23] என்றும்,
அடியார்களின் ஸம்ஸாரத்தைக் கர்ஷணம் செய்து அழிப்பவன்
என்றும் கருஷண பதத்திற்குப் பொருள்கொள்ளலாம்.

அர்ஜுன உவாச—

36. ஸத்யாநே ஹ்ருஷீகேஸ தவ ப்ரகீர்த்யா

ஜக்த பரஹ்ருஷ்யதயநூரஜயதே ச |

ரக்ஷாம்ஸி பீதாநி தி,ஸோ த்ரவநதி

ஸர்வே நமஸ்யநதி ச ஸித்,த,ஸங்க,ா: ||

ஹ்ருஷீகேஸ!—இந்த,ரியங்களை நியமிக்கும் தலைவனே! தவ ப்ரகீர்த்யா—உன்னுடைய புகழைக் கண்டு, ஜக்த— (இப்போரைக் காணவந்திருக்கும்) தேவா, க்ஷந்த்ராவர் முதலிய உலகனையும், பரஹ்ருஷ்யதி—மிகவும் உகக கின்றது; அநூரஜயதே ச—ாடுபடவும் செய்கின்றது, ரக்ஷாம்ஸி—அரக்கர்கள், பீதாநி—பயந்தவர்களாய், தி,ஸ: த்ரவநதி—எல்லா திக்குகளிலும் ஓடுகிறார்கள், ஸர்வே ஸித்,த,ஸங்க,ா — ஸித்த,த,ர் கூட்டங்களனைவரும், நமஸ யநதி ச—வணங்கவும் செய்கின்றார்கள், ஸத்யாநே—(இது அனைத்தும்) பொருத்தமே

37. பாங்காக நாதாவுன் பண்பாருங் கீர்த்தியா

லோங்கா ருகப்புற றுலகுநல—மீங்கார்ந்த

வல்லரக்க ரஞ்சி மறைந்தார திசையெயதித்

தொல்லமரர் தாம்பணிந்தார் தொக்கு.

நாதா!—தலைவனே! பாங்காக—மிகப் பொருத்தமாக; உன பண்பு ஆரும் கீர்த்தியால்—உன்னுடைய கலயாண குணங்கள் நிறைந்திருக்கும் புகழைக்கண்டு, உலகு— தேவர், க்ஷந்த்ராவா முதலான உலகம், ஈங்கு—இப்போக் களத்தில, ஓங்கு ஆர் உகப்புற்று — ஓங்கிய நிறைந்த ஆன நத்துத்தையடைந்து, (போரைக் காணவந்திருக்கும்) நலம் ஆர்ந்த(து)—உன்னிடம் ஈடுபாடு நிறையப்பெற்றது, வல் அரக்கர்—வலிமைமிக அரக்கர்கள், அஞ்சி—உனனைக் கண்டு பயந்து, திசை எயதி மறைந்தார்—எல்லா திக்கு களிலும் ஓடி மறைந்தாராகள, தொல அமரர் தாம— பழைமையானவர்களான ஸித்த,த,ரகன முதலான தேவ க்ஷணங்கள், தொககு—ஒன்று சேர்ந்து, பணிந்தார்— வணங்கினார்கள்.

॥ பா ॥ स्थाने—युक्तम् ; यदेतद्युद्धदिदृक्षयाऽऽगतमशेषदेव-
गन्धर्वसिद्धयश्चविद्याधरकिन्नरकिंपुरुषादिकं जगत् ; त्वत्प्रसादात् त्वां
सर्वेश्वरमवलोक्य , तव प्रकीर्त्या सर्वं ग्रह्ण्यति, अनुरज्यते च ।

36 இதுமுதல பதினொரு ஸலோகங்கள் அாஜுனனுடைய வாக்கியங்கள். அதில் இந்த ஸலோகத்தாலே தேவா முதலான நல்லோர்கள் அனைவரும் கண்ணனைக கண்டு ாடுபடுவதும், அரக்கா முதலான தீயவர்கள் கண்ணனைக கண்டு ஓடுவதும் பொருத்தமே என்கிறான் ஸ்ரீவிஷ்ணு பஞ்ஜரம் முதலான துதிகளில் இந்த ஸலோகம் ஒரு மந்தரமாகப் படிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (ஸதாரே) இது பொருத்தமே, இந்த ஸலோகத்தில் மேலே சொல்லப்படுகிற விஷயம் பொருத்தமே என்றபடி ஸதாரஸபத்தம் இடத்தைக் குறிப்பது பரகரணத்துக்குப் பொருந்தாதாகையால், இங்கு இப்படியே பொருள்கொள்ளவேண்டும் பொருத்தமானது எது என்பதை மேலே விளக்குகிறான்—(தவ பரகீர்தயா ஜகத் பரஹ்ருஷ்யதி) உனது விஸ்வரூபத்தினாலும் சூண்டங்களாலும் உண்டான பெரும்புகழைக் கண்டு இப்போரைக் காணவந்திருக்கும் உலகனைத் தும் ஆனந்தம் அடைகிறது (அநுரஜ்யதே ச) உன்னிடம் ாடுபடவும் செய்கிறது (ஜகத்) இங்கு தேவா, கந்தாவா, ஸித்தார், இயக்கா, வித்யாதாரா, கிந்நரா, கிம்புருஷா முதலான நல்லவர்களுடைய ஸமூஹம் முழுவதையும் குறிக்கிறது (பரஹ்ருஷ்யதி அநுரஜ்யதே ச) இனிய விருந்தாளி வந்தால் கண்ணுக்கும் மனத்துக்கும் உண்டாவதுபோன்ற ஆனந்தம் 'பரஹ்ருஷ்யதி' என்னும் சொல்லாலும், தந்தை முதலான பெரியவர்களிடத்தில் தனயன் முதலான சிறுவர்களுக்கு உண்டாவதுபோன்ற அன்பு 'அநுரஜ்யதே' என்னும் சொல்லாலும் உணரத்தபடுகையாலே புநருகத்திலிலே இதிலிருந்து கண்ணனுடைய விஸ்வரூபத்தை அவனது அருளாலே அாஜுனனைப்பேலே அங்கு வந்திருந்த நல்லோர்கள் அனைவரும் கண்டார்கள் என்று விளங்குகிறது நல்லவர்கள் மட்டுமல்ல, மிக்க தீயவர்களும் கண்டு ஓடினார்கள் என்கிறது மூன்றாமபாதம். (ரக்ஷாமிஸி பீதாந் திஸோ த்ரவந்தி) அரக்கா முதலான தீயவர்களும் உனனைக் கண்டு பயந்து எல்லா திக்குகளிலும் ஓடுகின்றார்கள் இருபத்திரண்டாவது ஸலோகத்தில் தேவா அஸுரா முதலான அனைவரும் விஸ்வரூபத்தைக் கண்டார்கள் என்று கூறியது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது ஆகையால் அரக்கர்கள் பயந்ததற்குக்

यच्च त्वामवलोक्य रक्षांसि भीतानि सर्वा दिशः प्रद्ववन्ति । सर्वे
सिद्धसंघाः—सिद्धाद्यनुकूलसंघाः नमस्यन्ति च । तदेतत्सर्वं युक्तमिति
पूर्वेण संबन्धः ॥ ३६ ॥

॥ भा ॥ युक्ततामेवोपपादयति—

कसाच्च ते न नमेरन् महात्मन्
गरीयसे ब्रह्मणोऽप्यादिकर्त्तॆ॥

37. கஸ்மாச்ச தே ந நமேரந் மஹாத்மந்
கூரியஸே ப்ரஹ்மணோப்யாதி, கர்தரே ।

காரணம் விஸ்வரூபத்தைக் கண்டதே என்றே கொள்ளவேண்டும். தேவர்கள் உகப்பதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லும் 'பரகீதயா' என்னும் முதல பாதத்தில் உள்ள பதும் அரக்கர் பயப்படுவதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லமாட்டாதாகையால் அப்பதத்தை இங்கு கூட்டிக்கொள்வது பொருந்தாது. 'பரகீதயா' என்பதற்குப் பிறா செய்யும் ஸங்கீர்த்தனம் என்று பொருள்கொண்டு அதனால் அரக்கர்கள் பயப்படுகிறார்கள் என்று கொள்வதில் கல்பநாகௌரவம் (அதிசுமான கற்பனை) எனனும் தேவாஷம் வருகிறதாகையால் இருபத்திரண்டாவது ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட விஸ்வரூபதூஸனத்தால் பயப்படுகிறார்கள் என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. (ஸாவே நமஸ்யந்தி ச ஸிதத்த ஸங்கரா) இரண்டாம் பாதத்தில் ஜக்ச்சுப்தத்தாலே சொல்லப்பட்ட ஸிதத்தர் முதலான நல்லோர்களின் கூட்டம் முழுவதும் அவரு சொல்லப்பட்ட ஆனந்தத்தாலும், ஈடுபாட்டாலும் உன்னை நமஸ்கரிக்கவும் செய்கின்றனா. இங்கு ஸிதத்தர் என்றது தேவர், கந்தாவா முதலான நல்லோர்கள் அனைவருக்கும் உபலக்ஷணம். 'இந்தப் பெருமைகள் அனைத்தும் உனக்குப் பொருத்தமே' என்று 'ஸ்தூதநே' எனனும் முதல் பாதத்தோடு கூட்டிப்பொருள்கொள்வது (ஹ்ருஷீகேஸ) நீ அனைவரது மனம் முதலான எல்லா இந்த நியங்ககளையும் நியமிக்கின்றவனாகையாலே நல்லோர்களின் மனம் உன்னைக்கண்டு இன்புற்று ஈடுபட்டு அவர்களை வணங்கச் செய்வதும், தீயவர்களின் மனம் உன்னைக் கண்டு பயந்து நடுங்கி அவர்களை ஓடச்செய்வதும் பொருத்தமே என்று கருத்து. 'ஹ்ருஷீக'ஸ்ப்தம் இந்த நியங்களைக் குறிக்கும்

॥ मा ॥ महात्मन्, ते—तुभ्यं गरीयसे ब्रह्मणो—हिरण्यगर्भ-
स्यापि आदिभूताय कर्त्रे हिरण्यगर्भादयः कसादेतोर्नि नमस्कृत्युः ॥ ३६२ ॥

மஹாத்மந — மஹாபுருஷனே ! க்ரீயஸே — பெரியவ
னும், ப்ரஹ்மண: அபி ஆதி,கர்தரே—பிரமனுக்கும் எல்லா
வகைக் காரணமாகவும் இருப்பவனுமான், தே — உன்
பொருட்டு, கஸமாத ச ந நமேரந—என்ன காரணத்தால்
(அவர்கள்) நமஸ்காரம் செய்யாமலிருக்க முடியும் ?

*37 முன ஸ்லோகத்தில் பொருத்தம் என்று சொல்லப்பட்டதை
விவரிக்கிறான் அர்ஜுனன இந்த அரை ஸ்லோகத்தில், (மஹாத்மந)
மஹாபுருஷனே ! ‘ஆதமா ஜீவே த்ருதௌ தேஹே ஸவபுரவே
பரமாத்மநி யதநோககேட்குநௌ மதௌ வாதே’ [வைஜயந்தி]
என்று ஆத்மஸப்தத்ததுக்குப் பல பொருள்கள் உண்டு. அந்த
எல்லாப் பொருள்களும் இவன் விஷயத்தில் பொருந்தும் எனக்காட்டி,
ஸ்ரீராமாயண தனிஸ்லோகம் முதல் ஸ்லோகமான “அஹம் வேத்யமி
மஹாத்மாநம்” என்னும் ஸ்லோகத்தின் வயாக்யானத்தில் மஹாத்ம
ஸப்தத்தை விவரிக்கும்போது பெரியவாசகான்பிள்ளை அருளி
யிருக்கும் பொருள்கள் அனைத்தும் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.
(க்ரீயஸே ப்ரஹ்மண: அபி ஆதி,கர்தரே தே) மிகப்பெரியவனும்,
பிரமனுக்கும் ஆதி,கர்த்தாவான் உனக்கு, ‘க்ரீயஸே’ என்னும்
கொல் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளால் மிகப்பெரியவன் என்று
காட்டுகிறது. ‘ப்ரஹ்மணோபயாஜிகர்தரே’ என்னும் தொடர்
பிரமனுக்கும் உபாத்நம், நிமித்தம் என்னும் இரண்டு காரணமூர்
யிருப்பவன் இவன் என்று காட்டுகிறது “பிரமனுக்கும் ஆதி,
கர்த்தவாயிருப்பவன்” என்று பொருள்கொண்டால், பிரமனுக்கு
வேறொரு கர்த்தா உண்டு என்று த்வனிக்ருமாகையாலே இப்படியே
பொருள்கொள்ளவேணும் ‘கர்த்தா’ என்னும் பதம் நிமித்த
காரணமாயிருப்பவனையே குறிக்கும்படியால் ஆதி,பதம் உபாத்நான்
காரணத்தைக் குறிக்கிறது. அல்லது, தான் பிரமன முதலானார்
அனைவருக்கும் காரணமாயிருப்பதுபோலே தனக்கு ஒரு காரணம்
இல்லை என்று காட்டுவது ஆதி,ஸப்தம் என்றும் கொள்ளலாம்.
மிகப்பெரியவனும், பிரமனுக்கும் ஆதி,கர்த்தவாயிருப்பவன் இவனே
எனபது சொல்லவேண்டுமென்றாகையாலே ‘தே’ என்னும் பதத்தை
அவ்விண்ணு பதங்களுக்கும் விசேஷமாகி ‘உனக்கு’ என்று
கீ—102

अनन्त देवेश जगन्निवास

त्वमक्षरं सदसत्तत्परं यत् ॥ ३७ ॥

त्वमादिदेवः पुरुषः पुराणः

त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।

அநந்த தேவோ ஜகந்நிவாஸ

தவமக்ஷரம் ஸதஸதததபரம் யத ॥

37.

38. தவமாதி, தேவ புருஷ புராண.

தவமஸ்ய விஸ்வஸ்ய பரம் நித்யநம் ।

அநந்த!—மூவகையான அளவுகளும் இல்லாதவனே! தேவோ!—தேவர்களுக்கு ஈசனே! ஜகந்நிவாஸ!—உலகனைததையும் வியாபித்திருப்பவனே! அஸத—நாம ரூபங்களற்றதாய், காரண நிலையிலுள்ள மூலபரகருதியும், ஸத—நாமரூபங்களுடையதாய், காரயநிலையிலுள்ள மூல பரக்ருதியும், அக்ஷரம்—(இந்த மூலப்ரகருதியோடு கூடிய) பூதஜீவஸவரூபமும், யத ததபரம்—இவையனைத்திற்கும் மேற்பட்டதான முகதாதம் ஸவரூபமும், தவம்—நீயே, (ஆகையால்) தவம்—நீயே, ஆதி, தேவ.—ஆதிதேவனாய்,

பொருள் கொள்ளப்பட்டது. “கஸமாத ந நமேரந” என்னும் தொடரோடு ‘தே’ என்பதைச் சேர்த்து “ஏன அவர்கள் உன்னை நமஸ்கரிக்கமாட்டார்கள்” என்று பொருள்கொள்வதைக் காட்டிலும் ‘தே’ என்பதை முற்கூறியபடி விசேஷ்யமாகக்கி ‘உனக்கு’ என்று பொருள்கொள்வதே பொருத்தமானது. “ந நமேரந” என்னும் கரியாபதத்திலிருந்தே ‘தே’ (அவர்கள்) என்பது ஆரத்தமாக ஷிதத்திக்கும. (கஸமாத ந நமேரந) ஏன் நமஸ்கரிக்கமாட்டார்கள்? நீ ஸவரூப ரூப குண விபூதிகளால் பெரியவனாயிருப்பதைப் பாரக தாலும் உன்னை நமஸ்கரித்தே தீரவேண்டும் நீ பிரமன முதலான அனைவருக்கும் எல்லாவகை காரணமாயிருப்பதைப் பார்த்தாலும் உன்னை நமஸ்கரித்தே தீரவேண்டும் என்று கருத்து ‘தே நம்’ என்று வருவதுபோலே “தே நம்ஸகூய” [உனக்கு நமஸ்கரிப்பார்கள்] என்னும் வழக்கும் வருவதுண்டு ‘பஞ்சஸிக்ராய ஈஸ்வரகருஷ்ணய நம்ஸயாம்’ [ஸங்க்யதத்வ கௌமுதீ] முதலான வழக்குகளைக் காணலாம்.

புராண புருஷ — புராண புருஷனாயிருப்பவன், அஸ்ய விஸுவஸ்ய — இந்த உலகக்கு, பரம் நித்யநம் — மேலான ஆதாரமாயிருப்பவனும், தவம் — நீயே.

38. எத்தாலே நின்வணங்கா ரீங்கவர்கண் மாலவனே
யத்தா பெரியோ யயனறனககும்—வித்தே
யளவிறே வேசநீ யாங்குலகில வைப்பே
யுளதிலதவ வக்கரமே லுற்று.

மாலவனே! — மஹாபுருஷனே! அத்தா — ஸவாமியே! பெரியோய — (ஸவருப ரூப குண விபூதிகளில்) பெரியவனே! அயன தனக்கும் வித்தே! — பிரமனுக்கும் காரணமே! யாங்கு — நீ இப்படிப்பட்டவனாயிருக்கும்போது, அவர்கள் — அந்த தேவர்கள், எத்தாலே நின் வணங்கா — ஏன் உன்னை வணங்கமாட்டார்கள்? அளவில தேவேச — மூவகையான அளவு இல்லாத தேவா தலைவனே! ஆங்கு உலகில வைப்பே — உலகம் முழுவதிலும் உறைபவனே! இலது — நாமரூபங்களற்றதாய், காரணநிலையிலுள்ள மூலபரக்ருதியும், உளது — நாமரூபங்களையுடையதாய், காயநிலையிலுள்ள மூலப்ரக்ருதியும், அவ அககரம் — (இந்த மூலபரக்ருதியோடு கூடிய) ஜீவாதமஸவரூபமும், மேல் உற்று — இவற்றுக்கு மேல் உள்ள முகதஸவரூபமும், நீ — நீயே

37*-38. இதுதொடங்கி இரண்டு ஸலோகங்களாலே உலகிலுள்ள பல பொருள்களையும் பரம்பொருளான கண்ணனோடு ஒரே வேற்றுமையில் படித்து இப்படி ஒன்றாகச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் கண்ணன் அனைத்தையும் வியாபித்திருக்கையேயாகும் என்று தெளிவு படுத்துகிறான். 40 வது ஸலோகத்தின் கடைசிப் பாத்தாலும் இதை மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறான் (அநந்த) தேவததாலும், காலத்தாலும், வஸதுவாலும் அளவுபடாதவனே! இவன் இன்ன தேவததில் இலகையென்றும், இன்ன காலத்தில் இலகையென்றும், இன்ன வஸதுவாக இலகையென்றும் கூறமுடியாது என்று கருத்து. (தேவேச) தேவாதலைவனே! முற்கூறியபடி மூவகையளவிலாத தேவன் வேறொருவன் இல்லாமையாலே இவனே தேவாதலைவன் என்று கருத்து. (ஜகநநிவாஸ) உலகனைத்தையும் வியாபித்திருப்ப

॥ भा ॥ अनन्त! देवेश! जगन्निवास! त्वमेवाक्षरम्, न क्षरतीत्य-
क्षरं जीवात्मतत्त्वम् । * न जायते म्रियते वा विपश्चित् (क. २. १८)
इत्यादिश्रुतिसिद्धो जीवात्मा हि न क्षरति । सदसच्च त्वमेव—सद-
सच्छब्दनिर्दिष्टं कार्यकारणभावेनावस्थित प्रकृतितत्त्वम्, नामरूपविभाग-
वत्तया कार्यावस्थं सच्छब्दनिर्दिष्टं तदनर्हतया कारणावस्थमसच्छब्द-

வனே' இப்படி இவன் உலகனைததையும் வியாபித்திருப்பதனுலேயே இவனுக்கு வஸதுவினால் அளவுபட்டிருந்தல் இலையென்றும், இவ னிரண்டு ஸலோகங்களிலும் இவன் மற்ற பொருள்களோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்படுகிறான் என்றும் உணராததப்படுகிறது இனி அடுத்த பாதத்தாலே சேதனசேதனங்களை வகைப்படுத்தி அவையனைததையும் கண்ணனோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிறான் (த்வம் அக்ஷரம்) "நக்ஷரதிஹி அக்ஷரம்" [அழியாததாகையால் அக்ஷரம் எனப்படுகிறது] எனலும் வயுதபத்தியாலே அக்ஷரஸப்தம் ஜீவாத்ம தத்துவத்தைக் குறிக்கிறது 'ந ஜாயதே மரியதே வா விபஸ்சித' [கட, 2-18] [அறிவையுடையவனான ஜீவன் பிறப்பதும்உலை, இறப்பது மில்லை] என்று ஜீவாத்மாவுக்கு அழிவிலலை எனப்பதை உபநிஷத் ஓதிற்றனனோ. "த்வம் அக்ஷரம் பரமம்" என்று 12 வது ஸலோகத்தில் பரமாத்மதத்துவம் அக்ஷரஸப்தத்தால் குறிக்கப்பட்டுவிட்டதாகையால் இங்கு ஜீவாத்மாவைக் குறிப்பதே உசிதம். இப்பாதத்தின் கடைசியில் தத்பரம் என்று முகாத்மஸவரூபமும், இடையில் 'ஸதஸுத' என்று அசித்ததத்துவமும் குறிக்கப்படுகிறதாகையாலே இங்கு அக்ஷரஸப்தத் தாலே அசித்ததத்துவத்தோடு கூடிய காரணநிலையிலுள்ள ஸம்ஸாரி ஜீவதத்துவம் சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும், ஆக, காரணநிலையிலுள்ள பதத்தஜீவதத்துவத்துக்கு அந்தா யாம்யாயிருப்பவனும் நீயே என்றபடி (ஸதஸுத) ஸத், அஸத் எனலும் ஸப்தங்களுலே சேதனசேதனங்களைக் குறிப்பதுண்டா யிலும், அக்ஷரஸப்தத்தாலே சேதனதத்துவத்தைச் சொல்லிவிட்ட படியால் இங்கு 'ஸதஸுத' ஸப்தங்களுலே முறையே காயநிலையி லுள்ள மூலபரகருதியும், காரணநிலையிலுள்ள மூலபரகருதியுமே கூறப் படுகின்றது என்று கொள்வதே உசிதம் காரணநிலையில் நாமரூப மற்றிருக்கையாலே 'அஸத்' என்றும், காயநிலையில் நாமரூபங்களோடு கூடியிருக்கையாலே 'ஸத்' என்றும் மூலபரகருதியை உபநிஷத் குறித்ததன்றோ "அஸத்வா இதமகூர ஆஸீத த்தோ வை ஸத ஜாயத" [தே ஆந 7] [நாமரூபமற்ற அஸத்தாகவே இவ்வுலகம்

निर्दिष्टं च त्वमेव। तत्परं यत्—तस्यात्प्रकृतेः प्रकृतिसंन्धिनश्च
जीवात्मनः परम्—अ-यन्मुक्तात्मतत्त्वं यत्, तदपि त्वमेव। अतस्त्व-
मादिदेवः, पुरुषः पुराणः, त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम्—निधीयते
त्वयि विश्वमिति त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम्; विश्वस्य शरीर-
भूतस्यात्मनया परमाधारभूतस्त्वमेवेत्यर्थः ॥ ३७८ ॥

முதலில் இருந்தது. அதிலிருந்து நாமரூபமுடைய 'ஸத்' உண்டா
யிற்று] எனற உபநிஷத்வாக்யம் காண்க. (ஸத், ஸத் தவம்) இரு
வகைப்பட்ட அசேதனத்தத்துவத்துக்கும் அநதாயாமி நீயே என்று
கருத்து (தத்பரம் யத் தவம்) முற்கூறியதுககு மேறப்பட்டது
யாதொன்றுண்டோ அதுவும் நீயே இதற்குமுன் அசேதனத்தத்துவமும்
புத்தத்தசேதனத்தத்துவமும் எடுக்கப்பட்டுவிட்டமையாலே, இங்கு
அவற்றுக்கு மேறப்பட்ட முகதாதமத்தத்துவத்தை எடுப்பதாகக்கொள்வதே
உசிதம். எள்ளும் எண்ணெயும்போலவும், அரணிககட்டையும
நெருப்பும்போலவும் ஒன்றொன்றொன்று கலந்திருக்கும் சேதனசேதனங்
களுக்கு மேறப்பட்ட தத்துவம் முக்தாதமஸ்வரூபமேயன்றோ. முகதாதம்
தத்துவத்துக்கும் அநதாயாமி நீயே என்று கருத்து. இப்படி பரக்குதி
புருஷர்களையும், முகதாதமவையும் தனக்கு ஈரீரமாகவும் பரந்தநரமாக
வும் கொண்டிருப்பதனால் தேறும் அரத்தத்தை அடுத்தபடி காட்டுகி
ருன. (தவம் ஆதிதேவ, இப்படி எல்லாத் தத்துவமாகவும் நீ இருக்கை
யாலே நீயே ஜகத்காரணனான தேவன் (புருஷ புராண) அதனா
லேயே புராண புருஷனாயிருப்பவன். எப்பொழுதும் நாளதிங்கள் ஆண்
டுழியுழிதொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ஆராவமுதமாயிருப்பவன்.
“புராமி ஸவ புராண.” [பழையவனாயிருந்தபோதிலும் புதிது
புதிதாயிருப்பவன்] என்று வயுதபத்தி. (தவம் அஸ்ய பரம் நித்யநம்)
இந்த உலகத்துக்கு மேலான ஆதாரமாயிருப்பவன் நீயே. ஜகத்
நிவாஸ ஸபுத்ததாலே அனைத்தையும் வியாபித்திருப்பவன் என்று
சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால், இங்கு அனைத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்
பவன்' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும் 'நித்யதே அஸமிந
இதி நித்யநம்" எனலும் வயுதபத்தியாலே நித்யநஸபுத்தம்
ஆதாரத்தைக் காட்டுகிறது. உனக்கு ஈரீரமாயிருக்கும் உலகனைத்
துக்கும் நீயே ஆதாரமாயிருப்பவன் என்று கருத்து. நித்யந
ஸபுத்ததால் அவயகத்ததைச் சொல்லுகிறது என்று சிலர் பொருள்
கொண்டது நித்யநஸபுத்தத்துக்கு அவயகத்ததைக் குறிப்பதாக
பரஸித்தியிலலமையால் பொருந்தாது.

वेत्ताऽसि वेद्यं च परं च धाम

त्वया तत् विद्यमनन्तरम् ॥ ३८ ॥

வேததாஸி வேத்யம் ச பரம் ச தாம்

தவயா ததம் விஸ்வமநநதருப' ॥

38.

அநநதருப — அளவற்ற உருவங்களை யுடையவனே !
வத்தா அஸி—(உலகில் உள்ள எல்லா) அறிபவனும் நீயே,
வேத்யம் ச அஸி—அறியப்படும் பொருளும் நீயே, பரம் ச
தாம் அஸி—மேலான பரமபத்யமும் நீயே, விஸ்வம்—இவ்வுல
களைத்தும், தவயா ததம்—உனனால் விபாபிக்கப்பட்டுள்ளது

39. துங்கமுதற தேவனீ தொல்புருட னிவ்வுலகுக
கமருநிதி நீயறிவோ னவவறிவிற—நங்ருபொருண்
மேலுயருந தாமமுநீ மிக்கனநத ருபாநின
பாலுலகி னினருய பரநது.

துங்க முதல தேவன நீ—மிகப்பெரிட ஆதிதேவன
நீயே, தொல் புருடன நீ—புராண புருஷன நீயே, அங்கு
இவ்வுலகுககு நிதி நீ—அத்தகைய இவ்வுலகுக்கு ஆதாரம்
நீயே, அறிவோன—(உலகிலுள்ள எல்லா) அறிபவனும்,
அவ அறிவில தங்கு பொருள—அந்த அறிவினால் அறியப்
படும் பொருளும், மேல உயரும் தாமமும் -- மேல உள்ள
பரமபத்யமும், நீ— நீயே, அநநதருபா—அளவற்ற உருவங்
களை யுடையவனே! நினபால் உலகில்—உன்னிடம் தங்கி
நிற்கும் உலகில், மிககு பரநது நினருய — மிகவும் வியா
பிதது விளங்குகிறாய் நீ.

38* ஒரே வேற்றுமையில் மற்றும் சில பொருள்களைப் படித்து
இப்படிப் படிப்பதற்குக் காரணத்தைப் பிறபாதியில் உணர்த்து
கிறான் அர்ஜுனன். (வேததா அஸி) உலகிலுள்ள அறிபவர்கள்
அனைவரும் நீயே (வேத்யம் ச) அவர்களால் அறியப்படும் பொருள்
கள் அனைத்தும் நீயே பரமாதமாவையே அறிபவனாகவும், அறியப்
படும் பொருளாகவும் 'வேததாஸி வேத்யம் ச' என்னும் பதங்
களாலே சொல்லுவதாகக்கொள்வது முன்னும் பின்னும் உள்ள
ஸாமாநாதிக்கரணய பரயோக்யங்களோடு ஒத்துவராது. முன்

॥ भा ॥ जगति सर्वो वेदिता वेद्यं च सर्वं त्वमेव, एवं
सर्वात्मतयाऽवस्थितस्त्वमेव परं च धाम—स्थानं प्राप्यस्थानमित्यर्थः ।

ஸலோகத்தில் 'தவம் அக்ஷரம் ஸத், ஸத்' என்று காரண நிலையி
லிருக்கும் சேதஞ்சேதனங்களுக்கு அநதாயாமியாயிருக்கும் பெருமை
சொல்லப்பட்டுவிட்டதாகையால், அவற்றுக்குக் காரயமான
அண்டத்திற்கும், அதற்குள்ளிருக்கும் சேதநாசேதனங்களுக்கும்
அநதாயாமியாயிருக்கும் பெருமை இங்கு சொல்லப்படுவதாகக் கொள்
வதே பொருத்தம் (பரம் ச த், தாம் தவம்) இப்படி அனைத்துக்கும்
அநதாயாமியாயிருக்கையால் மேலான ப்ராபய ஸத், தானமாயிருப்பவ
னும், அதாவது அடையுமிடமாயிருப்பவனும் நீயே இப்படிப் பொருள்
கொள்வது ஸாமாநாதிக்கரணய பரயோகம் செய்யும் முன பின்
ஸலோகங்களுக்கு ஒட்டாமையாலே "மேலான ப்ராபயஸத், தான
மாயிருக்கும் பரம்பதத்திற்கு அநதாயாமியாயிருப்பவனும் நீயே"
என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இந்த அபராக்ருத ஸத், தானத்தை
"அரசு ஹவை ணயரசு அணவெள ப்ரஹ்மலோகே கருதியஸயா
மிதோ தி, வி | ததை, ரமமதீ, யம் ஸர தத், த், ஸவதத், த், ஸலோம
ஸவஸதத், பராஜிதா பூ, ப்ரஹ்மண ப்ரபு, விமிதம் ஹிரணமயம்
[3-5-3] [இந்த பூ, ஸலோகத்தையிட்டுக் கணக்கிடும்போது
மூன்றுவதான பரம்பதத்தில் 'அரம்' என்றும் ணயம்' என்றும்
இரண்டு கடல்கள் உள்ளன. அங்கு 'ஐரமமதீ, யம்' என்றும்
பெயருள்ள அமருதமயமான ஹ்ரு குளம் இருக்கிறது சந திரனபோல
இனியதாகையாலே "ஸோமஸவநம்" என்றும் அரசமரமும் அங்கு
உள்ளது. பரம்பொருளையறியாதவர்களால் நுழையமுடியாததாகை
யாலே 'அபராஜிதா' என்றும் (வைகுண்ட) நகரமும் உள்ளது"
மிகப்பெரியதாய் பொன்மயமான திருமாமணி மண்டபமும் உள்ளது]
"ஸஹஸரஸ்தூ, ணே விமிதே த், ரூட, உக, ரே யதர தே, வானாம்
அதி, தே, வ ஆஸதே" [தலவகாரஸுதி] [ஆயிரம் தூண்களை
யுடையதும், மிகப்பெரியதும், உறுதியானதும், ஒளிமிகவுமான
மண்டபத்தில் தேவர்களுக்கெல்லாம் மேலான தேவன் எழுந்தருளி
யிருக்கிறான்] "ஹிரணமயே பரே லோகே விரஜம் ப்ரஹ்ம நிஷ்கலம்"
[முண்ட, 2-2-10] [பொன் மயமான மேலான உலகில் ரஜோ
குணம் முதலானவை அற்றதாய், அவயவமற்றதான ப்ரஹ்மம் எழுந்
தருளியிருக்கிறது] முதலான உபநிஷத், வாக்யங்களிலும்,
கௌஷீதகி உபநிஷதிலும் இப்பரம்பதம் விநிவாக வாணிககப்
பட்டிருக்கிறதன்றோ இனி அடுத்த பாதத்தில்—இங்கு பொதுவாகப்

त्वया तत् विश्वमनन्तरूप—त्वयाऽऽत्मत्वेन विश्वं—चिदचिन्मिथं
जगत् तत्—व्याप्तम् ॥ ३८ ॥

॥ भा ॥ अतस्त्वमेव वाग्वादिशब्दवाच्य इत्याह —

वायुर्यमोऽग्निर्वरुणश्शक्रः

प्रजापतिस्त्वं प्रपितामहश्च ।

39. வாயுர்யமோ஽கந்நிர்வருணஸ்ஸாநாங்க:

பரஜாபதிஸ்தவம் பரபிதாமஹஸ்ச ।

பரபிதாமஹ: தவம்—பாட்டனான பிரமனுக்கும் தந்தையான நீயே, வாயு:—வாயுவாகவும், யம:—யமனாகவும், அகந்நி: — அக்னியாகவும், வருண: — வருணனாகவும், ஸாநாங்க:—சந்திரனாகவும், பரஜாபதி: ச - ப்ர ஜாபதிகளாகவும், அவர்களுக்கும் தந்தையான பிரமனாகவும் ஆகியிரு.

படிக்கப்பட்ட ஸாமாநாதி, கரணய பரயோக்யங்களுக்கும் அடுத்த ஸலோகத்தின் முற்பாதியில் குறிப்பிட்டுச் சிலரை எடுத்து அவர்களோடு ஸாமாநாதி, கரணய பரயோக்யம் செய்ததற்கும் காரணம் ஸரீராதமபூரவம் என்று காட்டுகிறான் — (தவயா விஸ்வம் ததம்) முன்னும் பின்னும் உன்னோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்படும் சேதனசேதனங்களைக்கொண்ட உலகனைத்தும் உனனால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது (அநததருப) அதனாலேயே நீ அளவற்ற ரூபங்களை உடையவன் என்று ஸாஸ்தரங்களில் புகழ்பெற்றிருக்கிறாய். இப்படி நீ உனது ஸரீரமான உலகனைத்துக்கும் ஆதமாவாயிருந்து வியாபிக்கையாலேயே அவையனைத்தும் உன்னோடு ஒன்றாகப் படிக்கப்படுகின்றன என்று கருத்து. 38*.

* 39 இப்படி உலகனைத்தையும் வியாபித்திருக்கையாலே வாயு தொடங்கி, பிரமன் ஈருகவுள்ள எல்லா தேவர்களையும் சொல்லும் ஸப்தங்களுளும் முப்பாட்டனான நீயே சொல்லப்படுகிறாய் என்கிறான் அர்ஜுனன் (வாயு யம: அகந்நி: வருண: ஸாநாங்க: ப்ரஜாபதி: ச தவம்) வாயு, யமன், அகந்நி, வருணன், சந்திரன், உலகிறகுத் தந்தையராகையாலே பரஜாபதி எனப்படும் துஷன் முதலானார், அவர்களுக்கும் தந்தையாகையாலே பிதாமஹன் எனப்படும் பிரமன் ஆகிய அனைவர்க்கும் அநதாயாமியாகையாலே அவர்களைக் குறிக்கும் சொற்களால் நீயே சொல்லப்படுகிறாய். *சகாரத்தாலே ப்ரஜாபதிகளுக்குத் தந்தையாய், பிதாமஹனான பிரமன் ஸமுச்சயிக்கப்படுகிறான்.

॥ ॥ ॥ सर्वेषां प्रपितामहस्त्वमेव, पितामहादयश्च; सर्वासां
प्रजानां पितरः प्रजापतयः, प्रजापतीनां पिता हिरण्यगर्भः प्रजानां
पितामहः, हिरण्यगर्भस्यापि पिता त्वं प्रजानां प्रपितामहः; पितामहा-
दीनामात्मतया तत्तच्छब्दवाच्यस्त्वमेवेत्यर्थः ॥ *३९ ॥

नमो नमस्तेऽस्तु सहस्रकृत्वः

पुनश्च भूयोऽपि नमो नमस्ते ॥ ३९ ॥

नमः पुरस्तादथ पृष्ठनस्ते

नमोऽस्तु ते सर्वत एव सर्व ।

(பரபிதாமஹ) இப்படிப் பிதாமஹனுக்கும் தந்தையாகையாலே நீயே
ப்ரபிதாமஹனாகிருய. பிரமனைப் படைத்த பரபிதாமஹன் நாராயண
னைத் தவிர வேறெவரும் இல்லாமையால் பரபிதாமஹ ஸப், தத்தை
ஸாமாநாதிகரணய பரயோகமாகக் கொள்ளக்கூடாது. “இந்திரம்
மிதரம் வருணம் அக்ஷரிமாஹு அதேநா த்வயஸ ஸுபாநோ
க்ருதமாந” [ருக்.அஷ்டக 2-3-22] [இந்திரன், மிதரன், வருணன்,
அக்ஷரி, பரம்பதத்திலிருக்கும் அழகிய இறக்கைகளையுடைய க்ருட், ன
என்னும் அனைவருக்கும் அநதாயாமியாகையாலே இந்த எல்லா
ஸப், த், ங்களாலும் ஜ்ஞானிகள் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகின்றனர்.
“ஏகம் ஸத்துவிபரா பூஹுதா வதுநதி அக்ஷரிம் யமம் மாதரிஸவாந
மாஹு” [ருக்.அஷ்டக 2-3 46] [பரமாத்மா ஒருவனே, (அவன்
அனைவருக்கும் அநதாயாமியாகையால் அவரவரைக் குறிக்கும்)
அக்ஷரி, யமன், வாயு முதலான பத், ங்களால் ஜ்ஞானிகள் பலபடியாக
அவனைச் சொல்லுகின்றனர்] — “ததேவாக்ஷரிஸ தத்வாயுஸத்த
ஸுராயஸத்து சநத்ரமா, ததேவ ஸுகரமமருதம் தத், ப்ரஹ்ம
தத், பஸஸ பரஜாபதி” [தைநா 1-7] [அநதப் பரம்பொருளே
(அனைத்துக்கும் அநதாயாமியாகையாலே) அக்ஷரி, வாயு, ஸுராயன்,
சநத்ரன் முதலான ஸப், த், ங்களால் சொல்லப்படுகிறது அதுவே
ஒளிமிருந்தது ஸமஸாரஸம், ப், நத், மறந்து. அப்பரம்பொருளே
ப், ரஹ்மம். அதுவே நீருக்கும் பரஜாபதிக்கும் அநதாயாமியாகையாலே
ஆப், பரஜாபதி என்றும் சொல்லப்படுகிறது] முதலான வேத,
வாக்யங்களை இந்த ஸலோகம் விளக்குகிறது. *39.

நமோ நமஸ்தே஽ஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருதவ.

புநஸச பூயோ஽பி நமோ நமஸதே ||

40. நம.புரஸதாத், த், பருஷ்ட, தஸதே

நமோ஽ஸ்து தே ஸர்வத ஏவ ஸர்வ |

ஸர்வ!—எல்லாமாயிருப்பவனே!, தே—உனக்கு, ஸஹஸரக்ருதவ. — ஆயிரக்கணக்கான முறைகள், நமோ நம. அஸ்து—நமஸ்காரங்கள் ஆகுக தே—உனக்கு, புநஸச—மறுபடியும், பூய: அபி—மறுபடியும், நமோ நம (அஸ்து)—நமஸ்காரங்கள் ஆகுக. தே புரஸதாத்—உனக்கு முன்புறம், நம. (அஸ்து) — நமஸ்காரம் ஆகுக அத், பருஷ்ட, த்.—பின்புறமும், நம. (அஸ்து)—நமஸ்காரம் ஆகுக ஸாவத ஏவ—எல்லாக்காலத்திலும் எல்லாப்புறத்திலும், நம. அஸ்து—நமஸ்காரம் அமையட்டும்.

40. வாயுநம னங்கி வருணன் சசாங்கன்றன

ஆயுமல காக்குவோ னங்கவனுக்—கேயுமுத
லானவுனக் காகநம வாயிரங்காற பின்பினனு
நானமவுன் மேன்மே னலம.

வாயு—வாயுவாகவும், நமன்—யமனாகவும், அங்கி—அக்ஷுனியாகவும், வருணன்—வருணனாகவும், சசாங்கன தான்—சந்திரனாகவும், உலகு ஆக்குவோன் ஆயும—உலகைப் படைக்கும் (பரஜாபதிசௌசவும், அவர்சனாக்கும் தந்தையான) பிரமனாகவும் ஆகி. அங்கு அவனுக்கு ஏயும் முதலான உனக்கு—அதற்கைய பிரமனுக்கும் பொருந்திய தகப்பனான உனக்கு, நம ஆக—வணக்கம் ஆகுக. ஆயிரங்கால (நம ஆக)—ஆயிரம்முறை வணக்கமாகுக பின்பினனும்—

39*-40. எம்பெருமானுடைய பரதவதையும் ஸௌலப்யத்தையும் கண்டு பரதவத்தால ப்யத்தையும், ஸௌலப்யத்தால ஆனந்தத்தையும் அடைந்து அதுகாரணமாகவே பலகால வணங்குகிறான் அர்ஜுனன். (ஸாவ!) முன் ஸலோகங்களில் சொன்னபடி எல்லாமாயிருப்பவனே! அனைத்துக்கும் அநதாயாமியே! என்று கருத்து (நமோ நமஸதேஸ்து..... ஸாவத ஏவ) "பரமஸாயாம் பரதி

॥ மா ॥ अत्यद्भुताकारं भगवन्तं दृष्ट्वा हर्षोऽफुल्लनयनोऽत्यन्त-
साध्वसावनतस्सर्वतो नमस्करोति ॥ ३९८ ॥

अनन्तवीर्यामितविक्रमस्त्वं

सर्वं समामोषि ततोऽसि सर्वः ॥ ४० ॥

அநந்தவீர்யாமிதவிக்ரமஸ்தவம்

ஸர்வம் ஸமாபநோஷி ததோ஽ஸி ஸர்வ: ॥

அநந்த வீர்ய!—அளவற்ற வீர்யத்தை உடையவனே!,
அமித விக்ரம. தவம்—அளவற்ற பராக்ரமததையுடைய நீ,
ஸர்வம் — உனனையொழிந்த எல்லாப் பொருள்களையும்,
ஸமாபநோஷி—(ஆத்மாவாய) வியாபித்திருக்கிறாய் தத:—
ஆகையால், ஸாவ் அஸி—அநத எல்லாப்பொருள்களையும்
சொல்லும் சொற்களாலும் சொல்லப்படுபவனாகியாய்.

மறுபடியும் மறுபடியும், நான்—நான், உன்—உனக்கு,
மேன்மேல்—மேலேமேலே, நலம் நம—நல்ல வணக்கங்களைச்
செய்கிறேன்.

ஐஞாயாம் பரலாபே தாஜநேபி ச! பூயே ச விஜயே சைவ பெளந
புநயமலங்கருதி ॥” [புகழும்போதும், ஆணையிடும்போதும், அழும்
போதும், பூயமுறுததும்போதும், பூயப்படுமபோதும், வெற்றியடையும்
போதும் மறுபடியும் மறுபடியும் ஒரே சொல்லைச் சொல்லுவது
அலங்காரமாகும்] என்று ஸதோதரரதன (21) பூர்வாயத்தில தேவரிகன
எடுத்த பரமாணத்தின்படி அத்யத்யூதமான அமைப்பையுடைய
விஸ்வரூபத்தைக் கண்ட ஆனந்தத்தால் மலர்ந்த கண்களையுடைய
வனாய், பூயத்தால் மிகுந்த பரபரப்புடன் நடுங்கித் தலைகவிழ்ந்தவனா
யிருக்கையாலே அாஜுனன பல நமஸ்காரங்களைச் செய்கிறான் என்று
கொள்ளலாம். பரதவததுக்கும ஸௌலபூயததுக்குமதோற்று “நமோ
நம” என்கிறான். முன்னழகைப் பார்த்தவுடன் அதற்குத்தோற்று
“நம” என்கிறான். முன்னழகிலும் மிகப் பின்னழகைப் பார்த்தவுடன்
அதற்குத்தோற்று “நம” என்கிறான். பக்க அழகையும் விடமுடி
யாமையாலே பிரதக்ஷிணமசெய்து ஓவ்வொரு புறமுள்ள அழகுக்குத்
தோற்று “நம” என்கிறான்.

॥ मा ॥ [अनन्तवीर्य—] अ[परि]मितवीर्य, अपरिमितपराक्रमस्त्वं
सर्वमात्मतया समाप्नोषि, तत्सर्वोऽसि—यत्स्वं सर्वं चिदचिद्वस्तु-
जातमात्मतया समाप्नोषि, अतः सर्वस्य चिदचिद्वस्तुजातस्य त्वच्छरीर

41. முன்னே நமப்பிறகு மொயததே நமவுனக்கிங்
கெநநேரஞ் சூழநதுநம் வெலலாமா — மன்னேதான்
வீயாத வீரியஞ்சோ விக்கிரம மிக்கெல்லா
நீயாத லாலெல்லா நீ.

எல்லாம் ஆம் மன்னே!—எல்லாப் பொருள்களாகவும்
ஆகும் பரம்பொருளே!, உனக்கு—உனக்கு, இங்கு முன்னே
நம்—இந்த விஸ்வரூபத்தின் முன்புறத்தில் வணக்கம்,
பிறகும் மொயததே நம்—பின்முடிவிலும் அணுகுநின்று வணக்கம்.
எநநேரம் சூழநது நம்—எல்லாக்காலத்திலும், எல்லாப்
புறத்திலும் வணக்கம், தான் வீயாத வீரியம் சோ விக்கிரமம்
மிக்கு—அழியாத வீரியத்தோடு கூடிய பராகிரமம் மிகுந்து,
எல்லாம் நீ ஆதலால்—எல்லாப்பொருள்களிலும் நீ பரநது
நிறையால், எல்லாம் நீ—எல்லாப்பொருள்களையும் சொல்லும்
சொல்லாலும் சொல்லப்படுபவனாகியாய்

40*. இந்த பரகரணத்தில் பல இடங்களில் சேதனசேதனங்களை
எம்பெருமானோடு ஒரே வேற்றுமையில் படித்ததற்குக் காரணம்
அவன் ஸாவவயாபியாயிருக்கையே என்று காட்டுகிறான். விஸ்வரூபத்
வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவமதமே கீதையின் கருத்து என்று தெளிவாகக்
காட்டும் பறபல ஸ்லோகங்களில் இது முக்கியமானதாகும். (அனந்த
வீராய்!) அளவற்ற வீரயத்தையுடையவனே! (அமித விக்ரம தவம்)
அளவற்ற பராகிரமத்தை உடையவனாவ நீ. 'அமித' என்னும்
சொல்லுக்கு அறியமுடியாதது என்று பொருள்கொண்டால்
ஸாஸ்தரத்தால் அறியப்படுவதாயிருக்கும் பெருமையோடு முரண்படுவ
தால், அச்சொல்லுக்கு 'அளவிடமுடியாத' என்றே பொருள்கொள்ள
வேண்டும் (ஸாவம் ஸமாபதேநாஷி) நீ அனைத்தையும், ஆதமாவாய்
வியாபித்திருக்கிறாய் அளவற்ற வீரயத்தையும், பராகிரமத்தையும்
உடையவனாகையாலே நீ எல்லாப்பொருள்களையும் வியாபித்திருப்பது
வியப்பல்ல என்று கருத்து (ததோஸி ஸாவ) அதனுடையே நீ

तया त्वत्प्रकारत्वात्सर्वप्रकारस्त्वमेव सर्वशब्दवाच्योऽसीत्यर्थः,
 * त्वमक्षरं सदमत् (३७) * वायुर्यमोऽग्निः (३९) इत्यादिसर्व-
 सामानाधिकरण्यानिर्देशस्यामतया व्याप्तिरेव हेतुरिति सुव्यक्तमुक्तं —
 * त्वया तत् विश्वमन्तरूप (३८) * सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः
 इति च ॥ ४० ॥

எல்லாமாகிருய. “அந்த பரவிஷ்ட ஸாஸ்தா ஜநாநாம ஸாவாதமா” [யஜு-ஆ 3-11-21] [ஸாவாதநதாயாமியான நாராயணன எல்லாப் பொருள்களின் உளறும்நுழைந்து அவற்றை நியமிக்கிருன்] என்று வேதும் ஓதியபடியே உன்னுடைய வயாபதி ஆகாஸத்தினுடைய வயாபதியைப் போலல்லாமல் அனைத்தையும் உளநுழைந்து நியமிக்கும் வயாப்தியாயிருக்கையாலே அவை அனைத்தும் உனக்கு ஈரீரமாய நீ ஆதமாவாகிருய இக்காரணத்தாலேயே ஈரீரத்தைச் சொல்லும் சொற்கள் ஆதமாவையும் குறிக்கும் முறையில் சேதன சேதனங்கள் அனைத்தையும் குறிக்கும் சொற்கள் உனனைக் குறிக்கின்றன என்று கருத்து “புருஷ ஏவேதும் ஸாவம்” [பு ஸு 1-2] “ஆதமைவேதும் ஸாவம்” [சுநாந 7-2-22] “நாராயண ஏவேதும் ஸாவம்” [நாராயணோபநிஷத்] முதலான வேதவாக்யங்களில் உலகனைத்தும் பரமாதமாவான நாராயணனே என்று கூறியிருப்பதற்கும், சென்ற ஸ்லோகத்தில் “ஸாவ!” என்று இவனை எல்லாமாக இருப்பவனாகக் கூறியிருப்பதற்கும் இதுவே காரணம் என்று காட்டப் படுகிறது உலகிலுள்ள எல்லாச் சேதனசேதன தூர்வயங்களையும் நீ ஆதமாவாய்நின்று வியாபிக்கிருய. அதனால் அந்த தூர்வயங்கள் அனைத்தும் உனனை விட்டுப்பிரிய முடியாத ஈரீரங்களாயுள்ளன. அந்த தூர்வயங்களின் குணங்களும் அந்த தூர்வயங்களை விட்டுப்பிரிய முடியாதவையாயிருக்கையாலே, உனக்கு உனனைவிட்டுப் பிரியமுடியாத பரகாரங்களாகின்றன இப்படி அனைத்தையும் பரகாரமாகக் கொண்டவனாகையாலே நீ அவற்றைச் சொல்லும் சொற்களால் சொல்லப்படுகிருய என்று கருத்து இதனால் “ஜீவாகளுக்கும் பூரஹ மத்துக்கும் ஸ்வரூபைகயத்தைச் சொல்லுவதற்காகவும், அசேதனப் பொருள்களை இலலை என்று சொல்லுவதற்காகவும் சேதனசேதனங்களைச் சொல்லும் சொற்களோடு பூரஹமத்தை ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிறது ஸாஸ்தரம்” என்று கூறும் அதுவைதிகளின் வாத்தும் தள்ளப்பட்டதாகிறது “தவம்ஶ்ரம் ஸத்ஸத்” [37] “வாயு யமோ டகூசி” [39] முதலான விடங்களில் சேதனசேதனங்களையும்

सखेति मत्वा प्रसभं यदुक्तं
 हे कृष्ण हे यादव हे सखेति ।
 अजानता महिमानं तवेभं
 मया प्रमादात्प्रणयेन वाऽपि ॥ ४१ ॥

41. ஸகே,தி மத்வா பரஸப,ம் யது,க்தம்
 ஹே க்ருஷ்ண! ஹே யாத,வ ஹே ஸகே,தி ।
 அஜாநதா மஹிமாநம் தவேமம்
 மயா பரமாத,ாத பரணயேந வா:பி ॥

यच्चापहासार्थमसत्कृतोसि
 विहारशय्यासनभोजनेषु ।
 एकोऽथवाऽप्यच्युत तत्समक्षं
 तत्क्षामये त्वामहमप्रमेयम् ॥ ४२ ॥

42. யச்சாபஹாஸார்த்த,மஸதகருதோ:ஸி
 விஹாரஸய்யாஸந பே,ாஜநேஷ, ।
 ஏகோ:த,வாபயச்ச்யுத ததஸமக்ஷம்
 ததக்ஷாமயே தவாமஹமபரமேயம் ॥

அச்ச்யுத!—அடியாரை நழுவவிடாதவனே! தவ—உன்
 னுடைய, இமம் மஹிமாநம் — இந்தப் பெருமையை,
 அஜாநதா மயா—அறியாத எனனால், பரமாத,ாத்—மயக்கத

பரமாத்மாவையும் ஒரே வேற்றுமையில் படித்ததற்கு, பரமாத்மா
 அவற்றை ஆதமாவாய வியாபித்திருப்பதே காரணம் என்று இந்த
 ஸலோகத்திலும், “ தவயா ததம் விஸவமநாதருப ” [38] என்னும்
 ஸலோகத்திலும் மிகத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டது குறிக்கொள்ளத்
 தக்கது. இங்கு சேதனசேதனங்கள் இரண்டையும் ஸாவஸப,த,த
 தாலே எடுத்து, அவையிரண்டையும் ப,ரஹ்மததோடு ஒரே வேற்று
 மையில் படித்ததற்கு ஸரீராத்மததனமையாகிற ஒரே காரணத்தைக்
 கூறியிருப்பதால் ஜீவர்கள் விஷயத்தில ஸவருபைக்யத்தையும்
 அசேதன விஷயத்தில ப,ராத,ாதத,ம (இலலைசெய்வதற்காக) என்றும்
 இரு காரணங்களைச் சொல்லும் அதுவைதமதம் அடியோடு
 பொருந்தாது என்று விளங்குகிறது.

தாலோ, ப்ரணயேந வாபி—நெடுநாள் பழகியதாலோ, ஸக்யா இதி மதவா—எனது தோழன் என்று எண்ணி, ஹே க்ருஷ்ண!—ஏ கிருஷ்ண! ஹே யாத்ஸவ—ஏ யாத்ஸவனே! ஹே ஸகே,—ஏ நண்பனே, இதி—என்று, ப்ரஸப்யம் யத் உக்தம்—(உன விஷயத்தில்) அடக்கமில்லாத யாதொரு சொல சொல்லப்பட்டதோ, அபஹாஸார்த்தம்—பரிஹாஸத்தினபொருட்டு, யத் ச அஸதகருதோடஸி—நீ (என்னை) அவமதிக்கப்பட்டாய் என்பது யாதொன்றுண்டோ, விஹாரஸயயாஸந பேஜாஜநேஷு—விளையாடும்போதும், படுததிருககும்போதும், வீற்றிருக்கும்போதும், உண்ணும்போதும் உன்னோடு சேர்ந்திருக்கையிலும், அத்வா ஏகோபி—அல்லது நான் தனியேயிருக்கையிலும், ததஸமக்ஷம்—பிறாமுன்னிலையிலும், யத அஸதக்ருதோடஸி—நீ (என்னை) அவமதிகப்பட்டாய் என்பது யாதொன்றுண்டோ, தத—அவையனைத்தையும், அஹம்—நான், அபரமேயம் த்வாம்—அளவிடவொண்ணாத உன்கை, க்ஷாமயே—மன்னிக்கவேண்டுகிறேன்

42. உனபெருமை தன்னை யுணராதே தோழனேன் முன்பயிலு நெஞ்சான் முயன்றுநா—எனபதன லேகண்ணு வேதோழா வேயாத வாவென்பன் மோகநதன னுலே முனிந்து.

43. மேவுவினை யாடடில் விகாரங் கிடையிருப்பூண் ஓவுதலுற றுனனோ டென கூடித—தேவனே யுன்னைத தனியிற நிரளி லுயாவழிததல் தன்னைப பொறுப்பிபன் தாழ்நது.

உன பெருமை தனனை—உன்னுடைய பெருமையை, உணராதே—அறியாமல், தோழனேன்—உனக்கு நண்பன் எனபதையே கருதி, அனபதன லு முன்பயிலும் நெஞ்சால்—அன்போடு நீண்டநாள் பழகிய நெஞ்சாலும், மோகம தன்னுலே—மயக்கத்தாலும், முயன்று—முயற்சிசெய்து, முனிநது—கோபிதது, நான்—நான், ஏ கண்ணு—ஏ கண்ணனே! ஏ தோழா—ஏ தோழனே! ஏ யாதவா

॥ भा ॥ त्वानन्तवीर्यत्वामितविक्रमत्वसर्वान्तरात्मत्वस्रष्टृत्वादिको
यो महिमा, तमिममजानता मया प्रमादान्मोहात्प्रणयेन
चिरपरिचयेन वा, सखेति — मम वयस्य इति मत्वा

என்பன—ஏ யாதவனே ! என்று கூறுவேன தேவனே—
பரமாதபாவே!, விகாரம் மேவு விளையாட்டில்—இங்குமங்கும்
ஸஞ்சரிக்கும் விளையாட்டுக்களிலும், கிடை—படுத்திருக்கும்
போதும், இருப்பு—வீற்றிருக்கும்போதும், ஊண்—உண்ணும்
போதும், உண்ணோடு உடன்கூடி ஒவ்வதல் உற்று—உண்ணோடு
கூடிச் சேர்ந்திருக்கும்போதும், தனியில்—தனியே இருக்கும்
போதும், திரளில்—பிறரோடு கூடியிருக்கும்போதும்,
உன்னை உயாவழிததல் தனனை—உன்னை அவமதித்ததை,
தாழ்நது பொறுப்பிப்பன்—அடிவணங்கி மன்னிப்பு
வேண்டுகிறேன்.

41-42. இததகைய பெருமையுடைய கண்ணனை, அவனுடைய
பெருமையை உணராமல் முன பலகால அவமதித்ததற்கு மனனிப்பு
வேண்டுகிறுன இந்த இரண்டு ஸலோகங்களாலும். (தவ இம்ம
மஹிமாநம் அஜாநதா மயா) அளவிடமுடியாத வியாததையும்,
பராகரமததையும் உடையவனாயிருக்கை, அனைத்துக்கும்
அநதராதமாவாயிருக்கை, அனைத்தையும் படைத்து அளித்து
அழிப்பவனாயிருக்கை முதலான இதுவரையில் சொன்ன உன
பெருமையை அறியாத எனனால, (பரமாதூத) மயக்கத்தாலோ.
பரமாதூஸபூதத்ததுக்கு அறியாமை என்று பொருள்கொண்டால்
'அஜாநதா' என்பதோடு புநருகதி ஏற்படுமாய்கையால் 'மயக்கத்தால்'
என்னும் பொருளே பொருநதும் பரணயேந வாபி) நீண்டநாள
பழகியதாலோ. 'பரணய'ஸபூதத்ததுக்கு 'அனபு' எனறே பொருளா
யினும் 'ஸகேதி மதவா' என்று இதனால் நண்பன் என்னும் எண்ணம்
உண்டாகிறது என்று கூறுகையால், இங்கு பரணயஸபூதம் அவ
வெண்ணைத்ததுக்கு உறுப்பான நீண்டநாள பழக்கத்தை ஒளபசாரிக
மாகக் கூறுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். (ஸகேதி மதவா)
எனது நண்பன் என்று எண்ணி. 'ஸயஜா ஸகூயா' [முண்டக
3-1-1] என்னுமிடத்தில் ஸகூ, என்னும் ஸபூதத்ததுக்கு சோநது
வாழ்பவன் என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. இங்கு 'ஸகூ' என
னும் எண்ணம் மயக்கத்தால் உண்டாவதாகக் கூறுகையாலே அப
பொருள பொருநதாது. ஆகையால் 'உலகநடையில் நண்பன் என்று
எண்ணி' எனறே இவ்விடத்தில் பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

हे कृष्ण, हे यादव, हे सखे इति त्वयि प्रसभं—विनयापेतं यदुक्तम् ;
यच्च परिहासार्थं सर्वदैव सत्कारार्हस्त्वमसत्कृतोऽसि ; विहारशय्यासन-
भोजनेषु च सहकृतेष्वेकान्ते वा समक्षं वा यदसत्कृतोऽसि ; तत्सर्वं
त्वामप्रमेयमहं क्षामये ॥ ४१ ॥ ४२ ॥

(ஹே கருஷ்ண ஹே யாதவ ஹே ஸகே, இதி பரஸ்படம் யத உக்தம்)
ஏகணா! ஏயாதவா! ஏநணபனே! என்று அடக்கமில்லாமல்
யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ. இங்கு மனனிக்கவேண்டியதாகக் கூறப்
படுகையால் 'பரஸ்பட'ஸ்ப்டம் அடக்கமினமையையே குறிக்கிறது.
(யசச அபஹாஸாததம் அஸதக்ருதோஸி) எப்போதும் பூஜிக்கப்பட
வேண்டிய நீ பரிஹாஸத்திற்காக என்னால் அவமதிக்கப்பட்டாய்
எனபது யாதொன்றுண்டோ, சகாரததாலே 'யத அஸதக்ருதோஸி'
எனபதை மேலவரும் பதங்களிலும் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும் என்று
உணராததப்படுகிறது. (விஹார ஸயயாஸந பேராஜநேஷு யத
அஸதக்ருதோஸி) விளையாடும்போதும், படுத்திருக்கும்போதும், வீற்றி
ருக்கும்போதும், உண்ணும்போதும் உன்னோடு கூடியிருக்கும்போது
என்னால் அவமதிக்கப்பட்டாய் எனபது யாதொன்றுண்டோ.
(அத்வா ஏகோ஽பி யத அஸதக்ருத அஸி) அல்லது தனியேயிருக்கும்
போது நீ என்னால் அவமதிக்கப்பட்டாய் எனபது யாதொன்றுண்டோ.
(ததஸமக்ஷம் யத அஸதக்ருதோஸி) பிறா முன்னிலையில் நீ என்னால்
அவமதிக்கப்பட்டாய் எனபது யாதொன்றுண்டோ. (தத) அது அனைத்
தையும். (அஹம் அபரமேயம் தவாம் க்ஷாமயே) நான் அளவிட
வொண்ணாத உனனை மனனிக்கவேண்டுகிறேன். (அசயுத) நீ
அடியவரை நழுவவிடாதவன் என்று பெயர் படைத்தவனாகையாலே
தவறுசெய்த உனனை அவசியம் மன்னித்தருளவேண்டும்.
'நாஹம் தேவோ ந க்ருந்தாவோ ந யக்ஷோ ந சராக்ஷஸ ! அஹம்
வோ பூநதாவோ ஜாத நைதச்சிந்தயம் இதோநயதா||' [வி பு-
5-13-12] [நான் தேவனோ, க்ருந்தாவனோ, யக்ஷனோ, அரசர்களு
அல்லன், உங்களோடு உறவினனாகப் பிறந்திருப்பவன். நீங்கள்
வேறுவிதமாக எண்ணலாகாது] என்று கண்ணன் திருவுள்ளம்
பரதவத்திலேயல்லாமல் ஸௌஸ்பதத்திலேயே ஊன்றியிருப்பது
என்று அறிந்தவளாகையாலே "அறியாத பிள்ளைகளோம் அன்பினால்
உனதனைச் சிறுபேரழைத்தனவும் சீறியருளாதே" [திருப்பாவை 28]
என்று பரதவத்தைக் காட்டும் நாராயணநாமத்தை முதற்பாட்டில்
கீ—104

पिताऽसि लोकस्य चराचरस्य
 त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।
 न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो
 लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभावः ॥ ४३ ॥

43. பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய

த்வமஸ்ய பூஜ்யஸ்ச குருக்ரீயாந் ।
 ந த்வதஸமோஸ்த்யப்யதிக: குதோநயோ
 லோகதரயேஸ்யபரதிமபரபாவ! ॥

அப்ரதிமப்ரபாவ — ஒப்பற்ற பெருமையுடையவனே!
 தவம—நீ, அஸ்ய சராசரஸ்ய லோகஸ்ய—இந்த அசைவன
 வும் அசையாதனவும் அடங்கிய உலகுக்கு, பிதா அஸி—
 தந்தையாகியாய், (ஆனகயாலே) (அஸ்ய—இவவுலகிறகு),
 பூஜ்ய ச—வழிபடததக்கவனுமாகியும், க்ரீயாந் குரு: ச—
 (தந்தையைவ்ட்ச) சிறந்தவனான ஆசாரயனாகவுமாகியும்,
 லோகதரயே அபி மூவுலகிலும், த்வதஸம். அநய. ந அஸதி—
 (கருணை முதலான எந்த குணத்தாலும்) உன்குண ஒத்தவன
 வேறொருவன இல்லை. அப்யதிக: குத:—உன்குண காட்டி
 லும் மேறபட்டவன எப்படி இருக்கமுடியும்?

44. நீயுலவி நிறகினற நீடுலகுக் கேயநதபிதா

வாயுமா சாததியனும் வணகுருவு—மாயுமுனக்
 கொப்பதுமீ தொன்றிலலை யுனபெருமை மூவுலகிற்
 செப்பவெதி ரில்லாய சிறநது.

உனபெருமை சிறநது செப்ப எதிரில்லாய்—உன் பெரு
 மைக்குச் சிறப்பான உயமை காட்ட உவமானமில்லாத
 வனே! நீ நீ, உலவி நிறகினற நீடு உலகுக்கு ஏயநத பிதா—

சொன்னதற்கு மன்னிப்பு வேண்டினான் ஆண்டாள். பரத்
 வததைக் காட்டும் விஸ்வரூபத்தைக் கண்ட பூயத்தாலே கண்ணன
 விருமபிரகுகும் எளிமையைச் சொல்லும் 'யாதுவா' முதலான பதங்
 களைக் கூறியதற்கு மன்னிப்பு வேண்டுகிறான் அர்ஜுனன் என்னும்
 வாசி காணத்தக்கது.

॥ भा ॥ अतिप्रभाव ! त्वमस्य सर्वस्य चराचरस्य लोकस्य पिताऽसि । अस्य लोकस्य गुरुधासि ; अतस्त्वमस्य चराचरस्य लोकस्य गरीयान् — पूज्यतमः । न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो लोक-

அசைவனவும் அசையாதனவும் அடங்கிய நீண்டகாலம் இருக்கும் உலகிற்குப் பொருந்திய தந்தையாவாய், வாயும ஆராததியனும்—தகுந்த வழிபடத்தக்கவனும் (நீயே), வண் குருவும்—தந்தையிலும் சிறந்த ஆசாரியனும் (நீயே), ஆயும் உனக்கு — ஆராயப்படும் உனக்கு, ஒப்பது — ஒப்பதோ, மீது—மிககதோ, மூவுலகில் — மூவகைப்பட்ட உலகில், ஒன்று இல்லை — எதுவுமில்லை.

43 'என குற்றத்தை மனனிககவேண்டுகிறேன்' என்றான் முன்னிரண்டு மலோகங்களில். 'உனனை நான் மனனிககவேண்டிய அவசியமென்ன?' என்று கண்ணனுக்குத் திருவுள்ளமாகக் கொண்டு இனி இரண்டு மலோகங்களாலே கண்ணன் தன்னை மனனிககவேண்டிய அவசியத்தைக் காட்டுகிறான் அாஜுனன். (அபரதிமபரபாவ) ஒப்பற்ற கருணையுடையவனே! மனனிககவேண்டும் பரகரணமாகையாலே இவ்வு பரபாவமபபுத்தம் கருணை குணத்தையும், மனனிப்பதற்கு வேண்டிய ஸௌலப்யம், வாத ஸலயம் முதலான மற்ற குணங்களையும் காட்டுகிறது மலோகத்தின் எஞ்சிய பகுதிகள் இப்பபுத்தத்தை விவரிக்கின்றன. (அஸய சராசரஸய லோகஸய தவம் பிதாஸி) இந்த அசைவனவும் அசையாதனவுமடங்கிய உலகுக்கு நீ தந்தையாகியாய். தனயனின் பிழை பொறுத்தல் தந்தைக்குக் கடனன்றோ இந்தப் பிதாபுத்ரஸம்பந்த புத்தத்தை நினைத்தே அடுத்த மலோகத்தில் 'பிதேவ புத்ரஸய ஸோடும் அாஹஸி' என்கிறான் அாஜுனன். (பூஜய ச) இப்பபுத்த தந்தையாயிருக்கையாலே நீ இவ்வுலகிற்கு வழிபடத்தக்கவனுமாகியாய். வழிபடுகின்றவனின் குற்றத்தை வழிபடத்தக்கவன் பொறுப்பது தக்க தன்றோ என்று கருத்து. (கரீயாந குரு ச அஸி) உண்டாக்கின் பிதாவைக் காட்டிலும் சிறந்த அறிவளித்த ஆசாரயனும் நீயே. 'உதபாதுக பரஹம் பிதரோ கரீயாந பரஹமது' பிதா [பிறப்பித்த தந்தைக்கும், பரஹமோபதேஸம் செயத தந்தையான ஆசாரயனுக்கும் இடையே பரஹமோபதேஸம் செயத தந்தையான ஆசாரயனே சிறந்தவன்] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. ஆகை

त्रयेऽपि—त्वदन्यः कारुण्यादिना केनापि गुणेन न त्वत्समोऽस्ति,
कुतोऽभ्यधिकः ॥ ४३ ॥

யால் இவ்வுலகனைததுககும் மிகவும் வழிபடததக்கவனான ஆசாயன
யிருப்பவனும் நீயே என்று கருத்து ஸிஷ்யனின் பிழை பொறுத்தல
ஆசாயனுககே கடமை என்று உணராததப்படுகிறது “ஸிஷ்ய
ஸதேஹம்” [கீ.தை 2-7] என்று தொடக்கத்திலேயே சொன்ன
னன்றே “கருணை முதலான இககுணங்களில் எனனை ஒத்தவனே,
மிகவனே இருக்கலாமே, அவாகளை நீ அடையலாமே” என்று
கண்ணனுக்கு கருத்தாக்ககொண்டு ஸலோகத்தின் பிற்பாதினையக
கூறுகிருனஅர்ஜுனன—(லோகதரயே஽பி அநய. தவதஸம் ந அஸதி)
மூவுலகிலும் வேறெருவன உனனை ஒத்தவனிலலை கருணை முதலான
எந்த ஒரு குணத்தாலும் உனக்கு நீயே ஓப்பாவாய என்று
கருத்து. லோகதரயஸப.த.த.ம் கருதகம், அகருதகம், கருதகாகருதகம்
என்னும் மூன்றுவகை உலகங்களைக் குறிகிறது நைமித்திக பரள
யத்தில் அழியும் பூ, புவ, ஸுவ என்னும் மூன்று உலகங்களும்
க்ருதகம் எனப்படும். நைமித்திகபரளயத்தில் அழியாமலிருக்கும் ஜந,
தப, ஸதயம் என்னும் மூன்று லோகங்களும் அகருதகம் எனப்படும்.
அப்போது அழிந்தும் அழியாமலுமிருக்கும் மஹாலோகம் கருதகா
கருதகம் எனப்படும் அனறிககே “லோகயதே அநே இதி லோக”
என்ற வயுதபத்தியால் மற்ற பரமானங்களால் அறியப்படாத அராத
தங்களை அறிவிக்கும் வேத.ததை லோகஸப.த.த.ம் குறிகிறது
என்று கொண்டு, லோகதரயஸப.த.த.ம் ருக், யஜுஸ் ஸாமங்களாகிற
மூன்று வேதங்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். (அப.யதி.க.குத)
உனக்கு ஒத்தவனே இல்லாதபோது உனக்கு மேற்பட்டவன்
எப்படி இருக்கமுடியும்? உனக்கு மேற்பட்டவன் இல்லை என்பது
கிம்புநாநயாயஸித.த.த.ம். ‘அபரஜிமபரப.ப.வ’ என்றலே இவ
னுடைய பெருமை எவ்வுலகிலும் ஒப்பற்றது என்று ஸித.தி.க.கு
மாயையாலும், இந்த லீலாவிபூதியிலேயே பிரமன் ஸிவன் முதலான
வர்களை எம்பெருமானை ஒத்தவராகவும் மிகவராகவும் கூறுவார்
உளராகையாலும், “லோகதரயே஽பி அபரஜிமபரப.ப.வ” என்று
கூட்டாமல், “லோகதரயேபி தவதஸம் அநயோ நாஸதி
அப.யதி.க.குத” என்று கூட்டிப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது.
“தவதஸம், குத” என்னும் பதங்களாலே—படைக்கப்படுபவர்களாக
வும், ரக்ஷிக்கப்படுபவர்களாகவும், ஸம்ஹரிகப்படுபவர்களாகவும்,
கர்மஸஸ்ப்பட்டவர்களாகவும், காணிலும் உருப்பொலாதவர்களாகவும்,

செவிககிணுத கீததியாராகவும், பேணிலும் வரநதர மிடுககிலாத தேவராகவும், எம்பெருமானாக காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களாகவும், வேதுஸாஸ்தரங்களில் ஸுபரஸித்துதரான பிரமன, சிவன முதலான தேவர்கள் எம்பெருமானை ஓததவர்களோ? மிகவர்களோ? என்று ஐயமுறவும் தகாதவர்கள் என்று உணராதப்படுகிறது. “ஹிரண்ய க்ஷாபபுஸ ஸம்வாதததாக்ஷரே” [யஜு 4-1 8-31] “அஜஸய நாபுராவ துயேகமாபிதம்” [யஜு 4 6-2 8] “யதூ தம்ஸதநந திவா ந ராதரி ந ஸநந சாஸத சிவ ஏவ கேவல ” [ஸவே 4-18] முதலான ஜகத காரணப்பொருளைக் குறிக்கும் வேதுவாக்யங்களில் ஹிரண்ய க்ஷாபபு அஜ ஸப்துங்களால் பிரமனுக்கும், சிவஸப்துத்தால் சிவ னுக்கும் மேலெழுந்தவாரியாகப் பாகுமப்போது ஜகத்காரணதவம் உண்டு என்று தோற்றுகையாலே, ‘இவர்களும் ஜகத்காரணனான நாராயணனோடு ஓததவர்களோ? அல்லது மிகவர்களோ?’ என்று மந்தம்மதிகள் ஐயமுற இடமுண்டாயினும், “ஆகாஸஸதலலிங்காத” [புர ஸு 1-1 23] என்னும் ஸுதிரத்தில் ஆகாஸஸப்துமும், ‘ பராணஸததூ துக்ஷமாத ” [ஷு 1-1-29] என்னும் ஸுதிரத்தில் பராணஸப்துமும் ஜகத்காரணப்பொருளைக் குறித்து வேதுநத வாக்யங்களில் வழங்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், இவையெல்லாம் பரம பொருளாக முடியாதாகையாலே, “ஸாஸ்தர த்ருஷ்டயா தூபதேஸோ வாமதேவவத” [ஷு 1-1 31] என்னும் ஸுதிரத்திற்போலே, ஆகாஸத்துக்கும், பராணனுக்கும் அநதாயாமியான பரமாதமாவையே அநததத ஸப்துங்கள் சொல்லுகின்றன என்றோ, “ஸாக்ஷாத்பய விரோதம் ஜைமிரி ” [ஷு 1-2-29] என்னும் ஸுதிரத்தில் சொல்லியபடி ஆகாஸபராணதி, ஸப்துங்களை வ்யுதபத்தியாலே பரமாதம் விஷயமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்றோ காட்டியதுபோலே இந்த வாக்யங்க ளுக்கும் ஹிரண்யக்ஷாபபுஸிவாதி, ஸப்துங்கள் வ்யுதபத்தியாலே நாராயணனைக் குறிக்கின்றன என்றோ, அல்லது பிரமனுக்கும் சிவனுக் கும் அநதாயாமியான நாராயணனைக் குறிக்கின்றன என்றோ பொருள் கொள்வதே ஸர்வஸாக்ஷாபரதயநயயததாலும், ஸாவவேதுநதபரதயய நயயததாலும் பொருநதுகிறது இப்படி எல்லா வேதுவாக்யங்களையும் முன்னுக்குப்பின் முரணில்லாது பொருள்கொள்ளும்போது, ஆகாஸம், பராணன், ப்ரஹ்ம, ஆதமா, இந்த்ரன், சிவன், ஹிரண்ய க்ஷாபபுன், அஜன், முதலான ஜகத்காரணப்பொருளைக்கூறும் ஸப்துங்கள் “ ஏஷ ஸர்வபூதாநதராதமா அபஹதபாபமா திவயோ தேவ ஏகோ நாராயண ” [ஸுபு, ல 7] [எல்லா பூதங்களுக்கும் அநதராதமாவாய், பாபமற்றவனாய், பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருப் பவன் இந்த நாராயணனாகிற தேவன் ஒருவனே] “ஏகோ ஹவை

वसन्तप्रणम्य प्रणिधाय कायं

प्रसादये त्वामहमीशमीश्वरम्

यितेव पुत्रस्य सखेन सख्युः

प्रियः प्रियायाईसि देव से दुःख ॥ ४४ ॥

44. தஸ்மாத பரணமய ப்ரணித்யாய காயம

பரஸாத்யே தவாமஹமீஸமீட்யம |

பிதேவ புதரஸ்ய ஸகேவ ஸக்யு:

பரிய ப்ரியாயார்ஹஸி தேவ ஸே:டும ||

தஸ்மாத்—முற்கூறிய காரணத்தால், ஈசம்—அனைவரையும் நிமிப்பவனும், ஈட்யம்—அனைவராலும் துதிக்கத் தக்கவனுமான தவாம்—உன்கை, அஹம்—நான், பரணமய—வணங்கி, காயம பரணித்யாய—உடலை ஒடுக்கி நின்று, ப்ரஸாத்யே—அருள்வேண்டுகிறேன். தேவ—தேவனே!, பிதா புதரஸ்ய இவ—தந்தை மகனுடைய குற்றத்தைப் போலவும், ஸக்யா ஸக்யு: இவ—நண்பன் நண்பனுடைய குற்றத்தைப் போலவும், ப்ரிய:—எனக்கு இனியவனான நீ, பரியாய—உனக்கு இனியவனான என்னுடைய குற்றமனைத்தையும், ஸோடும அஹஸி—பொறுத்தருள வேண்டுகிறேன்

நாராயண ஆஸீத ந பூரஹமா நேஸாந” [மஹோபநிஷத் 11] [பரளயகாலத்தில் நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான். பிரமனுமில்லை ஸிவனுமில்லை] முதலான வாக்யங்களிலே ஸாவாந் தாயாமியாகவும் தாழ்வுகளற்றவனாகவும் கூறப்படும் ஜகத்காரணப் பொருளான நாராயணன் ஐதத்திலேயே முடிந்து நிற்கையாலே, பிரமன், ஸிவன் முதலானவை நாராயணனோடு ஒத்தவராகவே, மிகக்வராகவோ எண்ணுவதற்கு இடமேயில்லை என விளங்குகிறது ‘அபரதம்பரபூரவ’ என்றதாலே—கருணை முதலான ஓவ்வொரு குணத்தாலேயே இவனை ஒத்தவரில்லாதபோது, அளவற்ற ஸகல கலயான குணங்களாலும், ஜகத்காரணத்வம், மோக்ஷபரத்துவம் முதலானவற்றாலும் இவனை ஒத்தவரோ மிகக்வரோ எவருமேயில்லை என்பது தெளிவு. இந்த மலோகத்தால்—ஆதமாகள் அனைவரும் ஒன்றென்பது, தேவதைகள் அனைவரும் ஒன்றென்பது. முயலாத்திகளும் ஒத்தவா

॥ मा ॥ यसात् त्वं सर्वस्य पिता, पूज्यतमो गुरुश्च, कारुण्यादि-
गुणैश्च सर्वाधिकोऽसि; तस्मात् त्वामीशमीड्यं प्रणम्य प्रणिधाय

45 ஆதலா னினவணங்கி யாங்குடலந தானொடுக்கி
மீதுகப்பிப பானிரபபன் மேலிறையா—வோதுமுனைத்
தாதை மகற்குச் சகிசகிககன பறகனபன்
போது நலமபோற பொறு.

ஆதலால்—முறகூறிய காரணத்தால், மேல் இறையா
ஓதும் உனை—அனைவரையும் நியமிக்கும் மேலான இறைவ
னாக வேதங்ங்ள ஓதும் உனனை, மீது உகப்பிப்பான—
மிகவும் உககசச செய்வதற்காக, நின் வணங்கி—உனனை
வணங்கி, ஆங்கு—வணங்கியவுடன், உடலம் தான
ஒடுக்கி—உடம்பை ஒடுக்கிக்கொண்டு, இரபபன்—
யாசிப்பேன், தாதை மகற்கு போல்—தந்தை மகனின்
குற்றத்தைப்போலவும், சகிசகிககு போல்—தோழன் தோழ
னுடைய குற்றத்தைப் போலவும், அன்பன்—என்னிடம்
அன்புடைய நீ, அன்பற்கு—உன்னிடம் அன்புடைய
என குற்றத்தை, போதுநலம்—மிகக் கருணையால், பொறு—
பொறுத்தருள்வாய்

என்பது, ஓருவரே என்பது, முழுமாததிகளுக்கு மேற்பட்ட ஒன்று
பரம்பொருள் என்பது முதலான பகஷங்கள் நிரஸிக்கப்பட்டன
என அறியத்தக்கது. 43.

44 சென்ற ஸலோகத்தில் கூறியபடி ஒழிக்கவொண்ணாத உற
விருக்கையாலே, ஒழிக்கவொண்ணாத உறவையுடைய தந்தை தனய
னுடைய குற்றத்தைப்போலவும், நண்பன் நண்பனுடைய குற்றத்தைப்
போலவும், இனியவனான தன் குற்றத்தை இனியவனான கண்ணன்
பொறுத்தருளவேண்டுமென்கிறான் சென்றஸலோகமும், இந்த ஸலோக
மும்பூரீபுராஷ்யகாரராலே ஸரணாக்திகத்யத்யதில் ஸரணமடையும் பரகர
ணத்தில் ஸவவாகயமாக அனுஸந்திக்கப்பட்டன பெரியவாச்சான்
பிள்ளையாலே ப்ரகரணபேதத்ததைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு
ரஸகனமான சில அாதததேதததததத காட்டப்பட்டன இனி
ஸலோகத்தின் பொருளைக் காண்போம் (தஸ்மாத) ஆகையால் முன்
ஸலோகத்தில் நீ அனைவருக்கும் பிதா என்றும் மிகவும் வழிபடத்

च कायं प्रसादये; तथा कृतापराधस्यापि पुत्रस्य, यथा च सख्युः
प्रणामपूर्वं प्रार्थितः पिता वा सखा वा प्रसीदति; तथा त्वं परम-
कारुणिकः प्रियः प्रियाय मे सर्वं सोढुमर्हसि ॥ ४४ ॥

தக்க ஆசாரயன என்றும், கருணை முதலான குணங்களாலே அனைவரிலும் பெரியவன என்றும் கூறினேன் அக்காரணத்தாலேயே உன்னைக் கருணைவேண்டி ஸரணமடைகிறேன் என்று கருதது. (தவாம் ராம ரட்யம் பரணமய பரஸாத்யே) அனைவரையும் நியமிக்கும் இறைவனும், அனைவராலும் துதிக்கத்தக்கவனுமான உன்னை மன்னிப்பது வேண்டி ஸரணமடைகிறேன் “பரணமய பரஸாத்யே” என்றது “பரஸாத்யாததம் பரணமாம்” என்றபடியாய், அரஜுனன் மன்னிப்பது வேண்டி ஸரணமடைந்ததைக் குறிக்கிறது. நமஸஸப்தமும், ஸரணஸப்தமும் *ஸத்யாந பர்மாணத்தாலே ஒரே பொருளைக் குறிப்பவை என்று நிரணயிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. (பரணித்யாய காயம்) என்று தன் உடலை ஒடுக்கியிருப்பதைக் கூறுகிறது. இங்கு காயிகமான செயலைச் சொன்னது ‘யத்யதி மஸஸாத்யாயதி, தத்யவாசா வத்யதி, தத்யகாமணா கரோதி’ [யஜுர் 6-1-7-38] [எதை ஒரு மனிதன் மனத்தால் சிந்திக்கிறானோ அதையே வாககால் கூறுகிறான், அதையே செயலால் செய்கிறான்] என்கிறபடியே முக்கரணங்களாலும் அரஜுனன் பரபத்தி செய்ததைக் காட்டுகிறது “தஸமாத, அஹம்” எனனும் பதங்களாலே ப்ரபந்தனுக்கு இருக்கக்கூடிய ஆநுகூலஸங்கல்பம் முதலான தன்மைகள் தன்னிடம் இருப்பது காட்டப்பட்டது சென்ற ஸ்லோகத்தில் கருணை முதலான குணங்களும், இங்கு “ராம” என்று ஜஞானம், ஸக்தி முதலான குணங்களும் உணராததப்படுகையாலே, ஸரணமடையப்படும் கண்ணான ஸரணாக்ஷண ரக்ஷிக்கலாமபடியான ஸமாதத்தனுகவும் காருணிகனுகவும் இருக்கின்றமை காட்டப்பட்டது.

*“கூச்சத்யவமேநம் ஸரணம்

ஸரணயம் புருஷர்ஷபா” [பார-ஆரணய]

[புருஷா தலைவராகனே! இக்கண்ணனை ஸரணமடையுங்கள்] என்று மாரககண்டேயா பாண்டுவர்களுக்கு உபதேசிக்க, அவர்கள் ஸரணமடைந்ததைக் காட்டும் ஸ்லோகத்தில், ‘நமஸகஞா ஜநாத த்யம்’ என்று ஸரணஸப்தம் ஸத்யாநத்தில் நமஸஸப்தத்தை இட்டிருக்கையால், இரு ஸப்தங்களும் ஸத்யாநப்ர்மாணத்தால் ஒரே பொருளுடையவை என்றபடி.

8-105

अदृष्टपूर्वं हवितोऽस्मि दृष्ट्वा भयेन च प्रव्यथित मनो मे ।
तदेव मे दर्शय देव रूप प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥ ४५ ॥

45. அத்ருஷ்டபூர்வம் ஹருஷிதோஸ்மி த்ருஷ்டவா
புயேந ச பரவயதிதம் மநோ மே ।
ததேவ மே த்ராஸ்ய தேவ ரூபம்
பர்ஸீத, தேவேஸ ஜகந்நிவாஸ ॥

தேவ!—பரமகாருணிகனே! தேவேஸ—(பிரமன முதலான) தேவர்களுக்கும் ஈஸனே!, ஜகந்நிவாஸ—உலகனைததுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவனே! அத்ருஷ்டபூர்வம்—இதுவரை காணப்படாத உண்மையைத் துருஷ்டவா—கண்டு, ஹருஷித அஸமி—ஆனந்தமுடையவனாயிருக்கிறேன் புயேந — (அதிகுரமான அந்த உருவத்தைக் கண்ட) புயத்தினால், மே மந. — எனது நெஞ்சு, ப்ரவயதிதம் ச—கலங்கியிருக்கிறது, (ஆகையால்), தத ரூபம் ஏவ—(விஸுவரூபத்தை எடுத்துக்கொளவதற்கு) முன்னால் உள்ள அருள்பொழியும் உருவத்தையே, மே த்ராஸ்ய—எனக்குக் காட்டுவாயாக. பர்ஸீத, —அருள்புரிவாயாக

யதேயாகவேண்டும். அது யாதென்று ஆராயும்போது, 6-வது சூக்ஷ்ண முதல செய்யப்பட்ட ஸரணுகூதிககாக கூாமணம் வேண்டு கிருா என்றே கொள்ளவேண்டும், ஆழ்வா (2 3 4) திருவாயமொழி யிலும், ஆளவந்தா 'மம நாது'[ஸதோ-ர 53] என்ற ஸலோகத்திலும் இதைச் செயதனரனரே. கத்யததில் இந்த பரகரணபேதத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே பெரியவாச்சானபிள்ளை அவ்வண்ணமாக வயர்க்யான்ம் செயதா பூஷயகாரா ஆழ்வார்கள வழிவந்தவ ராகையாலே நாயகீபூரத்தை உடையவா என்னும் திருவுள்ளத்தாலே, இந்த அத்தஸ்வாரஸயத்தைக் கருதி ஸபதத்தை நலிதது "பரிய பரியாயா" [காதலன் காதலியின் குற்றத்தைப் பொறுப்பதுபோலே பொறுத்தருளவேணும்] என்று ஸநதிப்பிரித்துப் பொருள்கொண்டாரா பெரியவாச்சானபிள்ளை அாஜுனன் அத்தகைய நாயகீபூரத்தை உடையவன் அல்லாமையாலும், அவன் 'யாதுவா' நண்பனே' என்று தான் கூப்பிடத்தற்கே மனனிப்பு வேண்டுகிறானாகையாலும் இங்ரு அவ்வண்ணம் பொருள்கொள்ளவேண்டிய அவஸயம் உலை 44

॥ भा ॥ अदृष्टपूर्वमत्यद्भुतमत्युग्रं च तव रूपं दृष्ट्वा हृषि-
तोऽसि—प्रीतोऽसि। भयेन प्रव्यथितं च मे मनः। अतस्तदेव

46. முனகாண வவவடிவை முற்றுங்கண் டெறுகப்ப
னினகாத லுண்ணடுங்கு மெனப்பயத்தா—னனகார
மேவல வடிவினையே மீண்டெனககுக் காட்டியரு
டேவே சகத்திருப்பே சோநது.

தேவே! — பரமகாருணிகளே! சகத்திருப்பே — அனைத்
துலகுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவளே! முன் காண அவ
வடிவை — இதுவரையில் காணப்படாத அந்த விசுவ
ரூபத்தை, முற்றும் கண்டு—முழுவதும் கண்டு, நின்
காதல் உற்று — உன்னிடம் அன்புபூண்டு, உகப்பன்—
ஆனந்தும் அடைவேன, பயத்தால்—(கடுமையான உரு
வத்தைக் கண்ட) படியத்தாலே, என உள்ள—எனது நெஞ்சு,
நடுங்கும்—நடுக்கத்தை அடையும், மேவல் வடிவினையே—
(விசுவரூபத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்கு முன்) பொருந்தி
யிருந்த அழகிய வடிவையே. மீண்டு சேர்நது—மறுபடி
யும் அடைநது, எனக்கு—எனக்கு, நன்கு ஆர காட்டி
அருள் — நனருகவும் பரிபூரணமாகவும் காட்டியருள்வாயாக

45. விசுவரூபத்தைக் கண்டதால் உகப்போடு படியமும்
வினாகையால், 'உகப்பையே வினாகும் பழைய உருவையே காட்டி
யருள்வேணும்' என்று வேண்டுகிறான் அர்ஜுனன். (அத்ருஷ்ட
பூர்வம்) ஏற்கனவே காணப்பட்ட உருவம் ஆஸசாயமாயிருப்பதுண்டு.
இது ஆஸசாயமாகவும் ஏற்கனவே காணப்படாததாகவுமிருப்பதால்
அதயத்யபூதமாயிருக்கிறது (த்ருஷ்டவா ஹருஷிதோஸமி) ஆகையால்
அதைக்கண்டு அன்பும் ஆனந்தமும் உடையவனாயிருக்கிறேன் நான்
(அத்ருஷ்டபூர்வம் த்ருஷ்டவா) உலகில் காணப்படும் சூரியன்
முதலான கடுமையான உருவங்களைக் காட்டிலும் மிகக் கடுமையான
தாய் இதுவரை காணப்படாததாயிருக்கையாலே அதயுக்தமான
உன் உருவைக்கண்டு. (படியேந மே மந பரவயதி, தம் ச) படியத்திலு
ள்ள மனம் நடுக்கத்தையும் அடைகிறது. "ஆக்யாஹி மே கோ பூவாந
உக்யரூப" [31] என்று இவனே இவ்வுருவத்தைப் பாராதுக கூறி
யிருக்கிறான். இனி மீளோகத்தின் பிறபாதியாலே 'உகப்போடு

तव सुप्रसन्नं रूपं मे दर्शय। प्रसीद देवेश जगन्निवास—मयि
प्रसादं कुरु, देवानां ब्रह्मादीनामपीश, निखिलजगदाश्रयभूत ॥ ४५ ॥

கிரீடினம் गदिनं चक्रहस्तमिच्छामि त्वां द्रष्टुमहं तथैव।
तेनैव रूपेण चतुर्भुजेन सहस्रबाहो भव विश्वमूर्ते ॥ ४६ ॥

46. கிரீடநம் க,தி,நம் சகரஹஸ்த-

மிச்ச,ரமி தவாம த,ரஷ்டுமஹம் ததை,வ।

தேநைவ ரூபேண சதுர்புஜேந

ஸஹஸ்ரப,ரஹோ ப,வ விஸவமூர்ததே ॥

நடுக்கத்தையும் விளைககும் விஸவரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு உகப்பையே விளைககும் பழைய உருவக்காட்டியருளவேணும்' என்று பிராரத்திக்கிருன அாஜுனன (தத ரூபம் ஏவ மே த்ரூபய) ஏறகனவே யுள்ள மிக அழகிய உருவத்தையே பரபன்னனான எனககுக காட்டு வாயாக. (பரஸீத, உன்னுடைய நிரஹேதுக கருபையாலேயே இதைச செய்யவேண்டும் அபபடிப்பட்ட நிரஹேதுக கருபையை உடையவனோ? எனில் (தே,வ) பரமகாருணிகனனரே நீ. சென்ற ஸலோகத்திற்போலே இங்கும் தே,வஸப,த,ம் பரமகாருணிகன என்று பொருளபடுகிறது. 'தே,வாகள என்று பெயர் படைத்தவாகள பிரமன முதலான மற்றும் சிலரும் இருக்கிறார்களே' என்று கருத்தாகக் கொண்டு கூறுகிருன—(தே,வேஸ) பிரமன முதலான தே,வாக ளுக்கும் ஈஸனே! அவாகள உன ஸங்கஸ்பத்தாலேயே தே,வாகள ஆனவாகளாகையாலே அவாகளுடைய கருணை அளவுபட்டது, அவாகளுக்கும் தலைவனாய நிறைந்த தே,வத் தன்மையுடையவனான உன்னுடைய கருணையே அளவற்றது "தமீஸரரானும பரமம் மஹேஸவரம் தம் தே,வதாநாம் பரமம் ச தை,வதம்" [ஸவே 6 7] [ஈஸவராகளுக்கும் மேலான ஈஸவரனும் தே,வாகளுக்கும் மேலான தே,வனுமான அவனை] என்று உபநிஷததும் ஓதிறறனரே. நான கருணைகாட்டவேண்டிய அவஸயம் என்ன? எனில்—(ஜக,ந்நிவாஸ) உலகுககெல்லாம் ஆதாரமாயிருப்பவனனரே நீ, நீ கருணை காட்டாவிடில் இவவுலகிற்கு வேறு புகல் ஏது? என்று கருத்து. "ததரைகஸத,ம் ஜக,த கருதஸநம் பரவிப,கதம் அநேகத,ர" [13] என்று இவன ஜக,ந்நிவாஸனுயிருப்பதை நேரே கண்டவனனரே அாஜுனன

ஸஹஸ்ரபூஹோ! — எண்ணிறந்த கைகளையுடைய
வனே! விஸவமுர்த்தே! — உலகனைத்தையும் உடலாகக்
கொண்டவனே! தத்ரா ஏவ—முனையை வண்ணமே, கிரீடி
நம்—ஒரே கிரீடதையுடையவனாய் க்ருதிநம்—கூதையைய
யுடையவனாய், சகரஹஸ்தம் — சககரத்தைக் கையி
லேந்தியவனாய் தவாம—உன்னை, அஹம்—நான், த்ரஷ்டும்
இச்சாமி - காணவிருமபுகிறேன் தேந ஏவ—முன்பிருந்த
தான், சதுர்புஜேந ருபேண—நாலு திருக்கைகளையுடைய
திருமேனியோடு கூடியவனாக, புவ—ஆவாயாக

47. நீணமுடியுந் தண்டுடனே நேமியுருசே ருன்னைநான்
காணலுற்றிங் கப்படியே காதலிப்பன்—பூண்மருவு
மநநானகு தோளுருவோ டாயிரந்தோ ளவவுருவா
மனனூ நீ மன்னு மகிழ்நது.

ஆயிரம் தோள அவவுருவா! — கணக்கற்ற தோள்களை
யுடைய விஸவரூபதையுடையவனே! மனனூ! — (உல
கனைத்துக்கும்) அரசனே! அப்படியே—முனையவண்ணமே,
நீள் முடியும் — ஒரே நீண்ட முடியும், தண்டுடனே —
கூதையோடு, நேமியும் சோ—சக்கரமும் சேர்ந்ததுள்ள
(திருக்கைகளையுடைய), உனனை—உன்னை, நான்—நான்,
இங்கு காணல் உற்று—இவ்விடத்திலேயே காணவிருமபி,
காதலிப்பன்—அன்பு பூண்டிருப்பேன், பூண் மருவும் அந்
நானகு தோள உருவோடு — ஆபூரணங்கள் அணிந்த அந்த
நானகு தோள்களையுடைய திருமேனியோடு, நீ மகிழ்நது
மனனூ - நீ உகப்புடன் காட்சி அளிப்பாய்

46. சென்ற ஸலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அழகிய உருவை
விவரிக்கிறுன இதில். (ஸஹஸ்ரபூஹோ) கணக்கற்ற திருக்கைகளையுடையவனே! ஸஹஸ்ரஸூதம் 'கணக்கற்றது' என்னும் பொருளை
உடையது (விஸவமுர்த்தே) உலகனைத்தையும் உருவமாகக்கொண்ட
வனே! இவ்விரண்டு விளிகளும் அப்போது காட்சிதரும் விஸவ

॥ भा ॥ तथैव पूर्ववत् किरीटिनं, गदिनं, चक्रहस्तं त्वां द्रष्टु-
मिच्छामि । अतस्तेनैव पूर्वसिद्धेन चतुर्भुजेन रूपेण युक्तो भव ।
सहस्रबाहो विश्वमूर्ते—इदानीं सहस्रबाहुत्वेन विश्वशरीरत्वेन दृश्यमान-
रूपस्त्वं तेनैव रूपेण युक्तो भवेत्यर्थः ॥ ४६ ॥

श्रीभगवानुवाच—

मया प्रसन्नेन तवार्जुनेदं रूपं परं दर्शितमात्मयोगात् ।
तेजोमयं विश्वमनन्तमाद्यं यन्मे त्वदन्येन न दृष्टपूर्वम् ॥ ४७ ॥

ருபத்தைக் குறிக்கின்றன. இவ்வுருவம் படியத்தோடு கலந்த உகப்பை விளைக்கையாலே, இவன் காணவிரும்பும் உகப்பையே விளைக்கும் உருவை விரிவாக வாணிக்கிறான் — (கிரீடநம்) ஒரே கிரீடத்தை உடையவனாய். விஸவருபத்தில் கணக்கற்ற தலைகளில் கணக்கற்ற கிரீடங்கள் இருப்பதை வேறுபடுத்துகிறது (கூதிநம்) ஒரே கூதையை உடையவனாய் விஸவருபத்தில் கணக்கற்ற கூதைகளை ஏந்தியிருப்பதை வேறுபடுத்துகிறது (சகரஹஸ்தம்) ஒரே சகரத்தைத் திருக்கையில் ஏந்தியிருப்பதை விஸவருபத்தில் கணக்கற்ற சகரங்களை ஏந்தியிருப்பதை வேறுபடுத்துகிறது. (தவாம் அஹம் ததா ஏவ தரஷ்டம் இச்சாம்) உன்னை நான் முனையவண்ணமே காணவிரும்புகிறேன். இங்கு கூதையையும், சகரத்தையும் சொன்னது ஸங்கம், ஸாரங்கம், நாந்தகம் என்னும் மற்ற ஆயுதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். விஸவருபத்திற்போலே கணக்கற்ற ஆயுதங்களை தாரித்து அப்பூச்சி காட்டாமல், எனக்கு ஆபரணமாகக் காட்சியளிக்கும் கூராராழி வெண்சங்கையும், கோலாந்த நெடும் சாரங்கம் கொடுந்தண்டு கொற்ற ஒள்வானையும் உடையவனாக உருவெடுக்கவேணும் என்று கருத்து. (தேநைவ சதுரபுஜேந ருபேண பவ) முன் இருந்த திருமேனிபோன்றதான நான்கு தோள்களையுடைய திருமேனியோடு கூடியவனாகக் காட்சியளிப்பாயாக. கணக்கற்ற தோள்களையுடைய விஸவருபத்தை வேறுபடுத்துகிறது இப்போது கணக்கற்ற தோள்களோடும் ஆயுதங்களோடும் காட்சி அளிக்கும் நீ விரைவில் நால்தோளமுதாய ஆபரணமாகப் பொலியும் ஒண்சங்கு) கதை வாளாழியோடும் குனிசாரங்கத்தோடும் காட்சி அளிக்கவேண்டும் என்று கருத்து.

ஸ்ரீபுகுவான் உவாச—

47. மயா பரஸந்நேந தவார்ஜுநேதம

ரூபம பரம த்ரஸிதமாத்மயோக்யாத் !

தேஜோமயம் விஸவமநநதமாத்யம்

யநமே தவதந்யேந ந த்ருஷ்டபூர்வம் ||

ஸ்ரீபுகுவாந உவாச — ஸ்ரீபுகுவான கூறினான்
அர்ஜுந — அர்ஜுனா ! தேஜோமயம்—ஒளிகடுவியலாயிருப்பதாய், விஸவம்—உலகனைததையும் வியாபித்ததாய், அநந்தம்—அளவற்றதாய், ஆத்யம்—(என்னையொழிந்த) அனைத்துக்கும் ஆதியாயிருப்பதாய், த்வதந்யேந—உனைத்தவிர வேறு எவராலும், ந த்ருஷ்டபூர்வம்—காணப்படாததாய், யத் இதம் மே பரம்ரூபம் (தத)—என்னுடைய மேலான இந்த விஸவரூபம் யாதொன்றுண்டோ அது, ஆத்யமயோக்யாத்—என்னுடைய ஸத்யஸங்கல்பச சோத்தியாலே, பரஸந்நேந மயா—உகந்த எனாலே, த்வ—என அனபன்ன உனக்கு, த்ரஸிதம்—காட்டப்பட்டது

48. ஈதுரைக்கப பார்த்த னிறையுரைததா னென்னுகப்பான்
மீதுனக்குக் காட்டினேன் மேலுருவந்—தீதிலொளி
சேரன்ந்த மாதியாரு சீருருவை நினனொழிந்தா
ராரிதனைக காணபர் ரமாநது.

பார்த்ததன் ஈது உரைக்க—அர்ஜுனன் இதைச்சொல்ல, இறை உரைத்தான்—கண்ணன் கூறலுற்றான் மேல் மீதுருவம்—மேலான விஸவரூபத்தை, என உகப்பால்—என்னுடைய உகப்பாலே, உனக்கு காட்டினேன்—உனக்குக் காண்பித்தேன் தீதில ஒளிகோ அனந்தம் ஆதியாம் சீர் உருவ இதினை—குற்றமற்ற ஒளியையுடையதும் அளவற்றதும், (என்னையொழிந்த அனைத்துக்கும்) ஆதியாயிருப்பது மான பெருமைபெற்ற இவவுருவை, நினனொழிந்தார் ஆர்—உனைத்தவிர வேறு எவா, அம்நது காணபர்—நன்றாகக் காணமுடியும்

॥ भा ॥ यन्मै तेजोमयं—तेजसां राशिं, विश्वं—विश्वात्म-
भूतम्, अनन्तम्—अन्तरहितम्; प्रदर्शनार्थमिदम्; आदिमव्यान्त-
रहितम्; आद्यम्—मद्व्यतिरिक्तस्य कृत्स्नस्यादिभूतम्, त्वदन्येन केनापि
न दृष्टपूर्वं रूपम्, तदिदं प्रसन्नेन मया मद्भक्त्या ते दर्शितम्;
आत्मयोगात्—आत्मनस्सत्यसंकल्पत्वयोगात्॥ ४७ ॥

47. அர்ஜுனனுடைய இந்தப் பிரார்த்தனையைக் கேட்ட கண்ணன் இனி மூன்று ம்லோகங்களாலே அவனுடைய பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டுவதாகக் கூறி அபயம் அளிக்கிறான். இந்த ம்லோகத்தாலும் அடுத்த ம்லோகத்தாலும் தான் காட்டிய வில்வருபத்தின் பெருமையைக் கூறுகிறான். (தேஜோமயம்) ஜனிக்ருவியலாயிருப்பது. “சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே எழுவுதோருரு” [திருவாய் 5-5-10] என்றார் ஆழ்வாரும். திருமேனி வேருகவும் அதன் சோதி வேருகவும் இருக்கையாலே, இங்கு மயட் ப்ரத்யயம் ‘ப்ராசர்யம்’ (மிகுதி) என்னும் பொருளில் வந்துள்ளதாகக் கொள்ளவேண்டும். (வில்வம்) உலகனைத்துமாயிருப்பது; உலகனைத்தையும் வியாபித்திருப்பது என்று கருத்து. (அநந்தம்) முடிவற்றது. இங்கு முடிவைச் சொன்னது, முதல் நடுவுகளுக்கும் உபலக்ஷணமாகையாலே முதலும், நடுவும், முடிவுவற்றது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. “அநாத் மத்யாந்தம்” [19] என்று இந்த வில்வருபத்தைப் பற்றி முன்னமே சொல்லப்பட்டதன்றோ. (ஆத்யம்) என்னையொழிந்த அனைத்துக்கும் ஆதியாயிருப்பது. இன்னதற்கு ஆதி என்று எடுக்காமையாலே, அனைத்துக்கும் ஆதி என்று தேறுகிறது. பக்ஷவத் ஸ்வருபத்துக்கு விக்ரஹம் ஆதியல்லாமையாலே அதையொழிந்த அனைத்துக்கும் ஆதியென்றதாகிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில்(1-22) அஸ்த்ரபூஷணத்தாயத்தில், திருமேனியிலுள்ள ஆயுதங்களும் ஆபரணங்களும் ஒவ்வொரு தத்துவத்தை தூரித்து நிற்கின்றது என்று கூறுகையாலே, திருமேனி அவை அனைத்துக்கும் ஆதியாகிறது. (தவத்யந்யேந தத்ருஷ்டபூர்வம் யத்) உன்னைத்தவிர வேறு ஒருவனால் இதற்கு முன்னம் காணப்படாத யாதொரு உருவம் உண்டோ. (மே பரம் ரூபம்) என்னுடைய அந்த மேலான வில்வரூபம். “யத்” என்னும் ஸப், தத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாக ‘தத்’ என்னும் பதத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இரு பதமும் சேர்ந்தே வருமன்றோ.

॥ भा ॥ अनन्यभक्तिव्यतिरिक्तैस्सर्वैरप्युपायैर्यथावदवस्थितोऽहं द्रष्टुं
न शक्य इत्याह —

न वेदयज्ञाध्ययनैर्न दानैर्न

च क्रियाभिर्न तपोभिरग्नैः।

एवंरूपशक्य अहं नृलोके

द्रष्टुं त्वदन्येन कुरुप्रवीर ॥ ४८ ॥

48. ந வேத,யஜ்ஞாத,யயநைந்ந தூநைந்

ந ச கரியாபி,ந்ந தபோபி,ருக்,ரை:

ஏவம்ரூபஸ்க்ய அஹம் ந்ருலோகே

த,ரஷ்டும் தவத,ந்யேந குருப்ரவீர ॥

குருப்ரவீர! — குருகுலப் பெருவீரனே!, ஏவம்ரூப :
அஹம் — இவ்வண்ணமான திருமேனியையுடைய நான்,
ந்ருலோகே — இவவுலகில, த்வத,ந்யேந — (என்னிடம்
புக்தியுடைய) உனனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒருவனால,
வேத,யஜ்ஞாத,யயநை — (புகதியிலலாமல) வேத,த்தைக்
கேட்பதாலோ, யஜ்ஞங்களைச்செய்வதாலோ, வேத,மோதுவ
தாலோ, த,ரஷ்டும் ந ஸ்க்ய: — காண முடியாதவன்.
தூநை: ச த,ரஷ்டும் ந ஸ்க்ய. — தூநனங்களாலும் காண

(இதும் ரூபம்) இப்போது நீ காணும் விஸ்வரூபம். (ப்ரஸந்தேந
மயா தே த்ரஸிதம்) உன்னிடம் அருளுடைய என்னாலே என் அரு
ளுக்குத் தகுதியுள்ள அன்புடையவனான உனக்குக் காட்டப்பட்டது.
இப்படி விஸ்வரூபத்தைக் காட்டியது இந்த,ரஜாலம்போன்ற வித்தை
யாலோ? எனில்—(ஆதமயோக்யாத்) தடையற்ற ஸங்கலபத்தை நான்
உடையவனாயிருக்கையாலே; நினைத்ததையெல்லாம் தலைக்கட்டவல்ல
எனது ஸங்கலபத்தாலேயே இது காட்டப்பட்டது. யோக்யஸப,த,ம்
த்யானம் முதலான மற்ற பொருள்களைக் குறிப்பது பொருத்தமற்ற
தாகையால், இங்கு ஸதயஸங்கலபத்வமாகிற கு,ணசசோத்தியைக்
குறிக்கிறது. (அர்ஜுந!) நீ கபடமற்ற வெள்ளை மனத்தினனாக
யாலே உனக்கு என விஸ்வரூபம் காட்டப்பட்டது என்று
கருதது.

முடியாதவன். க்ரியாபி₄: ச த₃ரஷ்டும ந ஸக்ய:—(ஹோமம் முதலான) கிரியைகளினாலும் காணமுடியாதவன் உக₃ரை தபோபி₄: ச த₃ரஷ்டும ந ஸக்ய: — கடும் தவங்களாலும் காணமுடியாதவன்.

49. ஓதுமறை வேளவி யுரைதான் மோர்கிரியை
மீதுதவந தனஞான மிகவெனனைப்—பூதலதது
நின்னலரிங் கிவவாறு நோகாண மாட்டாகாண
மனன! குரு வீரனே! மற்று.

மனன!—அரசனே!, **குருவீரனே** — குருகுலவீரனே!,
 மற்று ஓதுமறை வேளவி உரைதானம் ஓர் கிரியை மீது தவம்
 தனஞால—புகதியிலலாமல வேத₃ததைக் (கேட்டு) ஓதுவ
 தாலும், வேள்விகளைச் செய்வதாலும், (சிறப்பாகச்)
 சொல்லப்படும் தானங்களையும், ஒப்பற்ற கிரியைகளையும்,
 கடுபையான தவங்களையும் செய்வதாலும் **இங்கு பூதலதது—**
 இப்பூவுலகில், **நின்னலா** — உனைப் போன்ற புகதி
 யிலலாதவர்கள், **இவவாறு—**நீ கண்டதுபோல, **என்னை**
மிக நேர் காணமாட்டார் காண் — என்னைச் சிறப்பாக
 நேருக்குநேர் காணமாட்டார்கள்

48. “எனனைத் தவிர எவராலும் இவவுருவைக் காணமுடியாது என்று கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? வேறு உபாயங்களாலும் எவராவது இதைக் கண்டிருக்கலாமே” என்று ஆர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாக்ககொண்டு “ஸவயம்பரயோஜன புகதியிலலாத எல்லா உபாயங்களாலும் நீ கண்டதுபோல நான் உள்ளபடி காண அரியவன்” என்கிறான் இந்த ஸலோகத்தில். (ஏவம் ரூப அஹம்) பராகருதமான மனுஷ்யரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், அபராகருதமான திருமேனியையுடைய நான் இங்கு எப்பெருமானுடைய திருமேனியானது எவராலும் காணப்பிடுது என்று கொண்டால் கிருஷ்ணாவதாரரூபத்தை அனைவரும் காண்பது பொருந்தாமல் போயவிடும் விஸவரூபம் என்று பொருள்கொண்டாலும் அவவுருவத்தைத் தேவா முதலான பலா கண்டிருப்பதாக இவவத்தியாயத்திலே சொல்லியிருப்பது பொருந்தாது. ஆகையால் மனித உருவம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் அபராக்கருதமான உருவத்தையே இங்கு சொல்லுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஏகாத

॥ मा ॥ एवरूपो यथावदवस्थितोऽहं मयि भक्तिमतस्त्वत्तोऽन्येन
[एकान्त]एकान्तिकात्यन्तिकभक्तिरहितेन केनापि पुरुषेण वेदयज्ञादिभिः
केवलैर्द्रष्टुं न शक्यः॥४८॥

புகதியற்றவர்கள் அவதாரரூபத்தைக் காண்பது “மனிதன முதலான ப்ராகருத உருவங்களில் இது ஒன்று” எனனும் எனணத்ததுடனே யாகையால், அது உள்ளபடி காண்பதாகாதனரே (நருலோகே தவத்யந்யேந த்யரஷ்டும ந ஸகய) இப்பூவுலகில் என்னிடம் புகதியுடைய உனனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய், என்னை ஒருவனையே விஷயமாகக்கொண்ட நித்யபுகதியற்றவனான எவனாலும் காணமுடியாதவன். “அரஜுனனைத் தவிர வேறு எவனாலும் காணமுடியாதவன்” என்று பொருள்கொண்டால் மேலே 54-வது ஸலோகத்தில் “அநந்ய புகதியுடையவளுஷே காணமுடியும்” என்று கூறியிருப்பது பொருந்தாதாகையால் இங்கு “தவத்யந்யேந” என்றது “அரஜுனனைப் போன்ற புகத்தியற்ற எவனாலும்” என்றே பொருளப்டும். இனி, “தமேதம் வேத்யாநுவசநேந ப்ராஹ்மண வ்விதி, ஷ்ரத்தி யஜ்ஞேந த்யானேந தபஸா அநாஸகே” [ப்ருஹ 6 4-22] [அநதப பரமாத்மாவை வேத்யமோதுத லாலும், வேளவியாலும், த்யானத்தாலும் அழிவற்ற தவத்தாலும் அறிய விரும்புகிறார்கள்] என்று உபநிஷத்தில் கூறியிருக்கும்போது ‘எவனாலும் காணமுடியாது’ என்று கூறுவது எப்படியெனில்—புகதியோடுகூடிய இவற்றால் அறியமுடியுமே தவிர புகதியில்லாத வேத்யமோதுதல முதலானவற்றாலே தனனைக் காணமுடியாது என்று ஸலோகத்தின் முற்பாதியாலே காட்டுகிறான். (வேத்யயஜ்ஞாத்யயநை ந த்யரஷ்டும ஸகய) புகதியில்லாமல் வேத்யத்தைக் கேட்பதாலும், வேள்விகள் புரிவதாலும், வேத்யம் ஒதுதலாலும் நான் காண்பரியவன். அத்யய யனத்தைத் தனியாகச் சொல்லியிருக்கையால் இங்கு வேத்யஸப்தம் கேட்கப்பட்ட வேத்யத்தைக் குறிப்பதாய், “ஸ்ரோதவய” [ப்ருஹ 4-4 5] என்று உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸரவணத்தாலும் இவனைக் காணமுடியாது என்று பொருளப்டுகிறது (த்யானேந த்யரஷ்டும ந ஸகய) புகதியில்லாத த்யானங்களாலும் நான் காண்பரியவன் (கரியாபி ந த்யரஷ்டும ஸகய) புகதியில்லாத ஹோமம் முதலான கிரியைகளாலும் நான் காண அரியவன். வேத்யத்தைக்கேட்டல், ஒதுதல், வேள்விபுரிதல், த்யானம் செய்தல் முதலான கிரியைகளை முனைமே எடுத்துவிட்டபடியால், இங்கு அவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஹோமம் முதலான கிரியை களைச் சொல்வதாகக் கொள்ளவேண்டும் (உக்யரை தபோபி ச ந

मा ते व्यथा मा च विमूढभावो

दृष्ट्वा रूपं घोरमीदृशमेदम् ।

व्यपेतभीः प्रीतमनाः पुनस्त्वं

तदेव मे रूपमिदं प्रपश्य ॥ ४९ ॥

49. மா தே வ்யதா மா ச விமூடபாவோ

த்,ருஷ்டவா ரூபம் கேடாரமீத,ருங்மமேதம்!

வ்யபேதபீ. ப்ரீதமநா புநஸ்தவம்

ததேவ மே ரூபமிதம் பரபஸ்ய॥

மம — என்னுடைய, ஈத்,ருக் — இத்தகைய, இதும் கேடாரம ரூபம்—இந்த ப்யங் கர மான உருவத்தை, த்,ருஷ்டவா — கண்டதினால், தே — உனக்கு (உண்டா யிருக்கும்), வ்யதா—துன்பம், மா(பூத)—போகடும், விமூடபாவ:—ச—நினைவின் அழிவும், மா(பூத)—போகடும், வ்யபேதபீ:—ப்யம் நீங்கப்பெற்றவனாய், ப்ரீதமநா.—உகந்த நெஞ்சினனாய், த்வம்—நீ, தத் ஏவ மே இதம் ரூபம்— உனக்குப் பழகியதான எனது இந்த அழகிய ரூபத்தை, புந: பரபஸ்ய—மறுபடியும் காண்பாயாக.

50. என்கொடிய ரூப மிதுகண டுளங்கலங்கா

துன்கொடிய துன்ப மொழிநதிடுநீ— நனகுடைய

நெஞ்சாற பயநதுரநது நீயநத வெனவடிவை

யெஞ்சாது காண யினி.

என் கொடிய ரூபம் இது கண்டு—என்னுடைய ப்யங் கர மான இந்த விஸ்வரூபத்தைக் கண்டு, உளம் கலங்காது—

தூரஷ்டம் ஸக்ய) “ஊனவாட உண்ணாது உயிரகாவலிட்டு உடலில் பிரியாப புலனைதும் நொநது தாம் வாடவாட காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசுகடுங்கால நுகர்நது நெடுங்காலம் ஐநது தீயோடு நின்றுதலம்” [பெரியதிரு 3-2-1,2] என்று சொல்லப்படும் கடுமையான தவங்களாலும். (புகதியிலலாவிடில்) எனனைக் காணமுடியாது. (குருப்ரவீர) நீ புகதிமிககவாகளான குருக்கள வமசத்தில் உதித்த பெருவீரனாகையாலே எனனை இவ்வண்ணம் கண்டது வியப்பல்ல என்று கருதுது.

॥ பா ॥ ईदृशघोररूपदर्शनेन ते या व्यथा, यश्च विमूढभावो
वर्तते, तदुभय माभूत्; त्वयाऽभ्यस्तपूर्वमेव सौम्यं रूपं दर्शयामि;
तदेवेदं मम रूप प्रपश्य ॥ ४९ ॥

நெஞ்சம் கலக்கம் அடையாமல், நீ—நீ, உன் கொடிய
துன்பம் ஒழிந்திடு — உனது மிகுதியான துக்கம் நீங்கப்
பெறுவாய், நனகு உடைய நெஞ்சால்—உகபபையுடைய
நெஞ்சாலே, பயம துரந்து—புயத்தைவிட்டு, நீ அந்த
என் வடிவை — ஏற்கனவே நீ கண்ட எனது அழகிய
திருமேனியை, இனி எஞ்சாது காணாய்—இனி முழுவதும்
காணாய்

49. 45, 46-வது ஸ்லோகங்களில் அர்ஜுனன விருமபியபடி
“எனது பழையதான நானகு திருக்கைகளோடுகூடிய திருமேனியைக்
காட்டுகிறேன். நீ துன்புறவேண்டா” என்கிறான் கண்ணன்.
(மம ஈதருக இதம் கேடாரம் ரூபம் த்ருஷ்ட்வா தே வயதா மா)
எனது இததகைய புயங்கரமான விஸவரூபத்தைக் கண்டதனால்
உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் துன்பம் நீங்கட்டும் (தே விமூடபுாவ ச மா)
உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் மனக்கலக்கமும் நீங்கட்டும். இங்கு ஸலோகத்
தின அமைப்பு “ஏற்கனவே ஏற்பட்டிருக்கும் துன்பமும் மனக்கலக்கமும்
இந்த புயங்கரமான ரூபத்தைக் காண்பதினால் நீங்கட்டும்” என்று
பொருள்கொள்ள இடம் அளிக்கிறதாயினும், பரகரணத்துக்குப்
பொருந்தாதாகையால் “கேடாரரூபத்தைக் கண்டதனால் உனக்கு
உண்டான துன்பமும், மனக்கலக்கமும் நீங்கட்டும்” என்றே
பொருள்கொள்ளவேண்டும். ஸலோகத்தின் முற்பாதியில்
துன்பத்திற்கும் மனக்கலக்கத்துக்கும் காரணம் எனனுடைய
கேடாரரூபத்தைக் கண்டதே என்று கூறிவிட்டு, பிறபாதியால்
அவையிரண்டும் நீங்குவதற்கு உறுப்பாகத் தனது இனிய ரூபத்தைக்
காண்பாயாக என்கிறான்—(தத ஏவ இதம் மே ரூபம்) ஏற்கனவே
நீ பழகியதான எனனுடைய இந்த அழகிய திருமேனியை நான்
உடனடியாகக் காட்ட இருக்கிற திருமேனியை என்றபடி ‘இதம்
ரூபம்’ என்று அப்போதிருக்கும் கேடாரரூபத்தைக் குறித்தால் அதனால்
துன்பமும் மனக்கலக்கமும் நீங்காதாகையாலே “வந்ததமாந ஸாமீபயே
வாததமாநவத் ரீததேயஸ” [நிகழ்காலத்துக்கு அருகிலிருக்கும்
பொருளையும் நிகழ்காலத்திலிருப்பதுபோல வழங்குவதுண்டு] எனனும்

सञ्जय उवाच—

इत्यर्जुनं वासुदेवस्तथोक्त्वा

स्वक रूपं दर्शयामास भूयः।

आश्वासयामास च भीतमेनं

भूत्वा पुनस्सौम्यवपुर्महात्मा ॥ ५० ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

50. இதயர்ஜுநம் வாஸுதே, வஸததே, அக்த்வா

ஸ்வகம ரூபம் தர்ஸ்யாமாஸ பூய:।

ஆஸ்வாஸயாமாஸ ச பீ, தமேநம்

பூத்வா புநஸஸௌம்யவபுர்மஹாத்மா ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—ஸஞ்ஜயன கூறினான். இதி—இவ் வண்ணமாக, அர்ஜுநம்—அர்ஜுனனைக் குறித்து, வாஸு தே,வ:—கண்ணன், தத,ா உகதவா—முற்கூறிய முறையினை சொல்லி, ஸ்வகம ரூபம்—நாலதோளமுதான தனது திருமேனியை, பூய: தர்ஸ்யாமாஸ—மறுபடியும் காட்டினான். பீ,தம ஏநம்—(விஸ்வரூபத்தைக்கண்டு) பயந்த இவனை, மஹாத்மா—ஸத்யஸங்கலபனான கண்ணன், புந: ஸௌம்யவபு பூ,தவா—மறுபடியும் அழகிய திருமேனியை உடையவனாக ஆகி, ஆஸ்வாஸயாம:ஸ ச—ஆறுதலும் சொன்னான்.

51. இன்னே யிறைவ னியமபி விசயனுக்குத

தன்னே ருருமீண்டு தான்காட்டி—முன்னேநின்

ருற்றியவ னச்சங் கெடுத்தா னழகிறு

றேறறியெழின் மேனியுடன சோநது.

வழக்கையொட்டி இதுமஸப,தம் காட்ட இருக்கும் சதுரபு,ஜ ரூபத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். (தவம் வ்யபேதபீ, பரீதமநா புந: பரபஸ்ய) நீ ப,யம் நீங்கப்பெற்றவனாய் உகந்த நெஞ்சினாய் மீண்டும் காண்பாயாக பூர்வாதத,ததில் சொன்ன வயதை, (துன்பம்) நீங்குவதை வ்யபேதபீ, ” என்னும் பத,ததாலும், விபூட,ப,ாவம் (மனக்கலக்கம்) நீங்குவதை “பரீதமநா ” எனனும் பத,ததாலும் உணர்த்துகிறான்

॥ मा ॥ एवं पाण्डुतनयं भगवान् वसुदेवसुनुरुक्त्वा भूयः स्वकीय-
मेव चतुर्भुजं रूपं दर्शयामास; अपरिचितस्वरूपदर्शनेन भीतमेन
पुनरपि परिचितसौम्यवपुर्भूत्वा आश्वासयामास च, महात्मा—सत्य-

இனனே—இவ்வண்ணமாக, **இறைவன்**—கண்ணன்,
விசயனுக்கு இயம்பி — அர்ஜுனனுக்குக் கூறி, தன் ஏர் உரு—
தனது அழகிய உருவத்தை, தான் மீண்டு காட்டி—
தானே மறுபடியும் காட்டி, எழில் மேனியுடன் சேர்ந்து
முன்னே நின்று — அழகிய திருமேனியோடு கூடி அவனுக்கு
முன்னே நின்று, அழகினால் தேற்றி—தன அழகைக் காட்டி
ஆறுதல் அளித்து, அவன் அச்சம் ஆற்றிக் கெடுத்தான்—அவ
னது புயத்தைப் (படிப்படியாகத்) தணித்துப் போக்கினான்.

50 தான் சொன்னபடியே அழகிய சதூப₄ஜரூபத்தை எடுத்துக்
கொண்டு கண்ணன் அர்ஜுனனைத் தேற்றியதைக் கூறுகிறது
இந்த ஸலோகம். (இதி அர்ஜுனம் வாஸுதேவ. ததா உகதவா)
இவ்வண்ணமாகப் பாண்டுவின பிள்ளையான அர்ஜுனனைக் குறித்து
அவனது மாமனான வஸுதேவனின் பிள்ளையான கண்ணன்
கூறி இப்படி நெருங்கின உறவுமுறையாயிருக்கையாலே இருவ
ருக்கும் இயலவான பிரீதி உள்ளதென்று உணர்த்தப்படுகிறது.
இந்தப் பிரீதியினாலே கண்ணன் செய்த செயலைக் கூறுகிறது
ஸலோகத்தின் எஞ்சியபகுதி — (ஸவகம் ரூபம் தாஸ்யாமாஸ பூ₄ய)
அர்ஜுனன் வேண்டினபடியும், தான் வாக்ளித்தபடியும் தன்னுடைய
தான் சதூப₄ஜ ரூபத்தையே மறுபடியும் அர்ஜுனனுக்குக் காட்டினான்
(பீ₄தம் ஏநம்) முன் ஸலோகங்களில் சொன்னபடி விஸவரூபத்தைக்
கண்டு பயந்த அர்ஜுனனை (புந ஸௌமயவபு பூ₄தவா ஆஸ்வா
ஸ்யாமாஸ ச) மறுபடியும் தனது அந்த அழகிய திருமேனியை
உடையவனாகி ஆஸ்வாஸப்படுத்தவும் செய்தான். அர்ஜுனனுக்கு
ஆறுதல் சொன்னான் என்றபடி தீனைத்தவுடன் பலவிதமான
திருமேனிகளை இவன் எடுத்துக்கொள்வது எப்படிக்கூடும்? எனனும்
கேள்விக்கு பதில் உரைக்கிறது—(மஹாதமா) இவன் ஸதயஸங்கல்ப
னாகையாலே கூடும் என்று கருத்து ஆதம்ஸப்₃தம் ஸங்கல்ப
ரூபமான ஸவபூ₄ரவத்தைக் குறிக்கிறது 'மஹத்' எனனும் ஸப்₃தம்
அந்த ஸங்கல்பம் தடையற்றது என்று காட்டுகிறது. இங்கு ஓர்
ஐயம் எழுகிறது கண்ணனுடைய சதூப₄ஜரூபம் அவனுக்கே உரியது

संकल्पः । अस्य सर्वेश्वरस्य परमपुरुषस्य परस्य ब्रह्मणो जगदुपकृति-
मर्त्यस्य वसुदेवस्य नोश्चतुर्भुजमेव स्वकीय रूपम् ; कंसाद्धीतवसुदेवप्रार्थनेन
आकंसवधाद्भुजद्वयमुपसंहृतं, पश्चादाविष्कृतं च । * जातोऽसि देव
देवेश शङ्खचक्रगदाधर । दिव्यं रूपमिदं देव प्रसादेनोपसंहर ॥...
उपसंहर विश्वात्मन् रूपमेतच्चतुर्भुजम् (वि. ५. ३. ११, ३) इति हि प्रार्थितम् ।

என்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது ஆனால் அவன் திருவாய்ப்பாடியிலே இரண்டு கைகளுடனேயே வாழ்ந்துவந்தான் என்று இதிஹாஸபுராணங்கள் கூறுகின்றன. அப்படியிருக்கும்போது நாலு கைகளோடு கூடியதே அவனுடைய இயல்வான திருமேனி என்று எப்படி கூறமுடியும்? எனபது அவ்வையம். இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு:- இக்கண்ணன் உலகனைத்துக்கும் ஈஸ்வரனாயிருப்பவன்; பரம்பருஷன் என்றும், பரப், பரஹ்மம் என்றும் புகழ்பெற்றவன், இப்படிப் பரதவ (மேனமை) குணம் நிறைந்தவனாயிருந்தபோதிலும், உலகினரை உய்விப்பதற்காக மனித உருவில் வஸுதேவனின் பிள்ளையாக அவதரித்தானாகையாலே ஸௌஸ்யம் முதலான நீரமைக்குணங்களும் நிறைந்தவன் அவதரிக்கும்போது நான்கு திருக்கைகளுடன் கூடியவனாய் அவதரித்தான் என்றே புராணங்கள் கூறுகின்றன. கமஸனிடமிருந்து பயந்து வஸுதேவரும் தேவகியும் பிரார்த்தித்தபடியால் அவற்றில் இரண்டு கைகளை மறைத்துக்கொண்டு இரண்டு கைகளோடேயே திருவாய்ப்பாடியில் வாழ்ந்துவந்தான் கமஸனைக்கொல்லும் வரையில் இப்படி இரண்டு கைகளுடனேயே இருந்த அவன் அதற்குப்பின் தனக்கு இயல்வான நான்கு கைகளையும் கொண்டே வாழ்ந்தான் என்றும் இதிஹாஸபுராணங்களிலிருந்து விளங்குகிறது. “ஜாதோஸி தேவதேவோ! ஸங்கசுசுர கௌதம! திவ்யம் ரூபம் இதம் தேவ பரஸாதேந உபஸம்ஹர ||” [விஷ்ணுபுராணம் 5-3-11] [தேவதேவர்களாக்கும் ஈஸனே! ஸங்கசுசுர்களுக்களை தூரிப்பவனே! தேவனே! இந்த உனது திவ்யரூபத்தை அருள்கூர்ந்து மறைத்துக்கொள்வாயாக] என்று வஸுதேவரும் “உபஸம்ஹர விஸ்வாதமா! ரூபமேதத் சதுரபுஜம் ||” [ஷு 5-3-13] [ஸாவவ்யாபியே! இந்த உன்னுடைய நாலு திருக்கைகளையுடைய உருவத்தை மறைத்துக்கொள்] என்று தேவகியும் பிரார்த்தித்ததிலிருந்து கண்ணனது இயல்வான ரூபம் நாலு கைகளுடன் கூடினதே என்று விளங்குகிறது.

शिशुपालस्यापि द्विषतोऽनवरतभावमविष्यत्तुर्मुजैमेव वसुदेवस्यनोः
रूपम् * उदारपीवरचतुर्बाहुं शङ्खचक्रगदाधरम् (वि. ४. १५. १३)
इति। अतः पार्थेनात्र * तेनैव रूपेण चतुर्मुजेनेत्युच्यते ॥ ५० ॥

அர்ஜுன உவாச—

दृष्ट्वं मातुष रूपं तव सौम्यं जनार्दन।

इदानीमस्मि संवृचस्सचेताः प्रकृति गतः ॥ ५१ ॥

அர்ஜுந உவாச—

51. த,ருஷ்ட்வேத,ம் மாநுஷம் ரூபம்

தவ ஸௌமயம் ஜநார்தத,ந!।

இத,ாநீம்ஸ்மி ஸம்வருதத:

ஸசேதா: ப்ரக்ருதிம் க,த:॥

அர்ஜுந உவாச—அர்ஜுனன் கூறினான்— “ஜநார்த் த,ந—ஜனார்தத,னனே!, இத,ம தவ ஸௌம்யம் மாநுஷம் ரூபம்—உன்னுடைய இந்த அழகிய மனித உருவை, த,ருஷ்டவா—பார்த்து, இத,ாநீம்—இப்போது, ஸசேதா:—நெஞ்சம் நிலைபெற்றவனாய், ஸம்வருதத: அஸ்மி—இன்புற் றிருக்கிறேன். ப்ரக்ருதிம் க,த: அஸமி—தன நிலைபெற்ற வனாகவும் இருக்கிறேன்.”

எப்போதும் கண்ணனைத் த்வேஷிதது, கேட்பார் செவிசுடும் கீழமை வசவுகளை வைப்பவனாய், அவனையே இடைவிடாது சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த சிசுபாலனும் அவனை நாலு கைகளை உடையவனாகவே நினைத்து வந்தான் என்பது “உதாரபீவர சதூபுரஹும ஸங்க் சகரக்தாத்ரம்” [வி-பு 4-15-13] [நீண்டு பருத்த நான்கு திருக்கைகளை யுடையவனாய், ஸங்க் சகரக்தைகளைத் தட்டித்தவனாக கண்ணனை] என்று விஷ்ணுபுராண வாக்யத்திலிருந்து விளங்குகிறது. அதனாலேயே இங்கு அர்ஜுனன் “தேவை ரூபேண சதூபுஜே” [46] என்று சதூபுஜ ரூபத்தையே காட்டவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, கண்ணனும் தனது இயலவான அந்த உருவத்தையே காட்டினான் என்று சொல்லப்படுகிறது.

50.

॥ பா ॥ अनवधिकातशयसान्दयसाकुमार्यलावण्यादियुक्तं तवैवा-
साधारणं मनुष्यत्वसंस्थानसंस्थितमसौम्यमिदं तव रूप दृष्ट्वा इदानीं
सचेतास्संवृत्तोऽसि, प्रकृति गतश्च ॥ ५१ ॥

52. தானிறையைப் பார்த்ததன் றகவுரைத்தான மாயனே!
மானிடமா நின்னழகார மாமேனி — யானெனது
கண்ணூரக கண்டு கருத்தமாநதேன் றனமையினிற
றிண்ணூர்ச் சோநதேன் சிறநது.

பார்த்ததன் தான — அர்ஜுனனானவன், இறையை—
கண்ணனைப் பார்த்து, தகவு உரைத்தான—தகவு வார்த்த
தையைச் சொன்னான்— “மாயனே — மாயப்பிரானே !
மானிடமாம் நின் அழகார் மாமேனி — மனித உருவையுடைய
உன்னுடைய அழகு பொருந்திய திருமேனியை,
யான—நான், எனது கண்ணூரக கண்டு—எனது கண்கள்
நிறையக் கண்டு, கருத்து அமாநதேன் — நினைவில் அமைதி
பெற்றேன். சிறநது—இன்புற்று, தனமையினில் தின்
ஆர்ச்சேர்ந்தேன்—தன் நிலையை உறுதியாக அடைந்தேன்.”

51. சதூபுஜ ரூபத்தைக் கண்ட அர்ஜுனன் தான் நெருசம்
நிலைபெற்று இன்புற்றுத் தன்னிலைபெற்றதைக் கூறுகிறான் (இதும்
தவ ஸௌம்யம் மாநுஷம் ரூபம்) உன்னுடைய இந்த அழகிய மனித
உருவை. ‘மானுஷம்’ என்று மனித உருவாயிருந்தபோதிலும், மற்ற
மனிதர்களுடைய உருவைப்போல கர்மத்தினால் ஏற்பட்டதாய், பிரா
கிருதமாயிராமல், எவ்வையற்ற பெருமையையுடைய ஸௌந்தரமாய்
என்னும் அவயவசோபை, ஸௌகுமாரமாய் என்னும் மென்மை,
லாவண்யமெனப்படும ஸுதரமாயசோபை ஆகிய திவ்ய
மங்கள விக்ரஹகுணங்களோடு கூடியதாய், காமம் காரணமாக
வல்லாமல் தன் விருப்பத்தாலேயே எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதாய்,
உனக்கேயுரிய அபரகருத்த திருமேனியாய், மிக அழகாயிருப்பதாய்,
மனித உருவில் அமைந்திருப்பதாயுள்ளது எம்பெருமானின் திருமேனி
என்பதை “தவ இதம் ஸௌம்யம் ரூபம்” என்னும் பதங்களாலே
உணர்த்துகிறான். (இதநாம ஸசேதா அஸம்) விஸ்வரூபத்தைக்
கண்டு நெருசுமிந்திருந்த நிலைபோய் இப்போது நெருசு நிலை
பெற்றவனானே. (ஸம்வ்ருத்த அஸம்) விஸ்வரூபத்தைக்கண்டு

श्रीभगवानुवाच —

सुदुर्दर्शमिदं रूपं दृष्ट्वानसि यन्मम ।

देवा अप्यस्य रूपस्य नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः ॥ ५२ ॥

ஸ்ரீபுகுவாந உவாச—

52. ஸுதுதாததாஸமிதம் ரூபம் தருஷ்டவாநஸி யந்மம ।
தேவா அபயஸய ரூபஸய நித்யம் தர்ஸநகாங்க்ஷிண: ॥

ஸ்ரீபுகுவாந உவாச—கண்ணன் உரைத்தான்— மம இதம் யத ரூபம்—என்னுடைய இந்த யாதொரு ரூபத்தை, தருஷ்டவாந அஸி—நீ கண்டிருக்கிறாயோ, (தத்) ஸுதுதத் தர்ஸம—அது எவராலும் காண்பரிது அஸ்ய ரூபஸ்ய—இந்த உருவத்தை, தேவா. அபி—தேவர்களும், நிதயம்—எப்போதும், தர்ஸநகாங்க்ஷிண: — காணவிருப்பத்தை யுடையவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள்.

53. முன்னியம்பும் பார்த்தனுக்கு முதிறைவன் செப்பினு
னென்னியலு மேனி யிதுகண்டா—யநநிலைதான்
காண்பரிதிம மேனிதனைக் காண்பான் கணிசிபார்
சேண்பயிலும் வானவர்கள் சேர்ந்து.

முன் இயம்பும்—முற்கூறியபடி சொன்ன, பார்த்த
னுக்கு—அர்ஜுனைக் குறித்து, முது இறைவன்—அனாதி;
புருஷனான கண்ணன், செப்பினான்—கூறினான்:— என் இய
லும் மேனி இது கண்டாய்—என்னுடைய இயல்பான இந்த
யாதொரு திருமேனியைக் கண்டாயோ, அநநிலைதான்—

பயநது துனபுறநிருநத நிலைபோய் இனபுற்றவனானேன. (ப்ரகருதம்
கூத அஸமி) விஸவரூபத்தைக் கண்டு தனனிலை அழிந்துகிடந்த
நிலை நீங்கப்பெற்று, தனனிலைபெற்றவனுமானேன. (ஜநாத்தந)
'ஜநி' எனப்படும் பிறவித்துன்பத்தை அழிப்பவனே! பிறவித்
துன்பத்தால் நெஞ்சம் நிலைகெட்டுத் துனபுற்றுத் தனனிலையழிநது
கிடக்கும் ஜீவாகளை அத்துன்பத்தையழித்து நெஞ்சம் நிலைபெற்று
இனபுற்றுத் தனனிலையடையசெய்யும் நீ எனக்கு இவற்றை விளைத்
தது வியபபலல என்று கருத்து.

॥ भा ॥ ममेदं सर्वस्य प्रशासनेऽवस्थितं सर्वश्रयं सर्वकारणभूतं
रूपं यद्दृष्टवानसि ; तत्सुदुर्दृशं—न केनापि द्रष्टुं शक्यम् । अस्य
रूपस्य देवा अपि नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः, नतु दृष्टवन्तः ॥ ५२ ॥

அத்திருமேனி, காண்பரிது—காண்பதற்கு அரியதாகும்
சேண் பயிலும் வானவர்கள்—உயரேயுள்ள உலகங்களில்
வாழும் தேவர்கள், இம்மேனிதனை காண்பான—இந்தத்
திருமேனியைக் காண்பதற்காக, சோநது கணிசிப்பா—
வாசியில்லாமல் விரும்பியிருப்பார்கள்

52. இனி நான்கு ஸலோகங்களாலே கண்ணன அரஜுன
னுக்கு புகதியோகத்தின் பெருமையைப் பேசுகிறான் அதில் இந்த
முதல் ஸலோகத்தாலே புகதிநிஷ்டைகளுக்கு ஸுபுராஸ்யமாயிருக்கும்
தன் திருமேனியின் பெருமையைக் கூறுகிறான் (மம் இதம் யத ரூபம்
தருஷ்ட்வாநஸி) எனனுடைய யாதொரு இந்த ரூபத்தை (நீ)
கண்டிருக்கிறாயோ (இதம் ரூபம்) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் அஸ்தர
பூஷணத்யாயத்தில் சொன்னபடி உலகனைதையும் நியமிப்பதாய்,
அனைத்துக்கும் இருபபிடமாயிருப்பதாய், அனைத்துக்கும் காரணமா
யிருப்பதான திருமேனி என்று கருத்து (தத் ஸுதுதாததாஸம்)
அத்திருமேனி மிகவும் காண்பரிது யசுபுதத்தோடு சோநதே
வருமகையால் தசுபுதம் வருவித்துக்கொள்ளப்பட்டது (அஸ்ய
ரூபஸ்ய தேவா அபி நிதயம் தாஸந காங்க்ஷிண) இந்தத்
திருமேனியை தேவர்களும் காண்பதில் எப்போதும் விருப்பத்தை
உடையவாகளாயிருக்கிறார்கள், ஆனால் கண்டதில்லை என்று கருத்து.
நிதயஸபுதத்தை தாஸநஸபுதத்தோடு கூட்டினால் ஏகதேவாநவயம்
என்னும் தேவாஷம் வரும் வேறுவழியில்லாமல் போனால்தான் ஏக
தேவாநவயத்தைக் கொள்வது வழக்கம். பற்பல காரியங்களிலும்
ஈடுபட்டிருக்கும் அதிகாரி புருஷர்களான தேவர்கள் எம்பெருமான
திருமேனியை நிதயதாஸனம் செய்யவிரும்புகிறார்கள் என்று கூறு
வதும் பொருந்தாது. ஆகையால் நிதய ஸபுதத்தைக் காங்க்ஷா
ஸபுதத்தோடு கூட்டி, எம்பெருமானுடைய திருமேனியைக் காண
பதில் தேவர்கள் எப்போதும் விருப்பமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள்
என்று பொருள்கொள்வதே பொருத்தமாகும். ஆனால் இவர்கள்
கண்டதில்லை என்பது இதிலிருந்து தெறுகிறது. 'பெண்ணுலாம்
சடையினும் பிரமனும் உனைக்காண்பான, எண்ணிலா ஊழி

॥ भा ॥ कुत इत्यत्राह—

नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चेज्यया।

शक्य एवंविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा ॥ ५३ ॥

भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवविधोऽर्जुन।

ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन प्रवेष्टुं च परन्तप ॥ ५४ ॥

53. நாஹம் வேதை, ந தபஸா ந த, நேந ந சேஜ்யயா ।
ஸக்ய ஏவம்விதே, த, ரஷ்டும் த, ருஷ்டவாநஸி மாம யத, ॥

54. ப, க்தயா தவநநயயா ஸக்ய அஹமேவமவிதே, டாஜுந ।
ஜஞாதும் த, ரஷ்டும் ச தததவேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரநதப ॥

பரநதப! அர்ஜுந! — எதிரிகளைத் தவிகக்ஞ்செய்யும்
அர்ஜுனனே! மாம யத, த, ருஷ்டவாந அஸி—(நீ) என்னை
எப்படி கண்டிருக்கிறாயோ, ஏவம்வித, —அவ்வண்ணம்
உள்ளபடி, அஹம்—நான், வேதை, த, ரஷ்டும் ந ஸக்ய:—
வேதங்களைக்கொண்டும் காணமுடியாதவன், தபஸா
த, ரஷ்டும் ந ஸக்ய.—தவத்தைக் கொண்டும் காணமுடி
யாதவன், த, நேந த, ரஷ்டும் ந ஸக்ய—தூனத்தைக்
கொண்டும் காணமுடியாதவன், இஜ்யயா ச த, ரஷ்டும்
ந ஸக்ய. — யாக்யத்தைக் கொண்டும் காணமுடியாதவன்,
அஹம்—நான், அநநயயா ப, க்தயா து—ஸவயம்பரயோஜன
ப, க்தியாலேயே, ஏவம்வித: — இவ்வண்ணமாக, தத
தவேந—உள்ளபடி, ஜஞாதும்—(ஸாஸ்தரங்களால்) அறிவ
தற்கும், த, ரஷ்டும் ச—காண்பதற்கும், பரவேஷ்டும் ச—
அடைவதற்கும் ஸக்ய:—கூடியவன்.

ஊழி தவம்செய்தார வெள்கிறிற்” [திருமாலை 44] என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார அருளிச்செய்தார மஹாபாரதத்திலும்,
‘ந ஸ ஸக்ய தவயா த, ரஷ்டும் மயாந்நயைவாபி ஸததம் ।
ஸாவேஷாம் ஸாக்ஷிபூ, தோடென ந க, ராஹய நேசித கவசித ॥”
[உருத்திரனே! உனனாலும் (பிரமனான) எனனாலும் மற்றவர்களாலும்
அநதப பரமபுருஷன் காணமுடியாதவன் அனைவர்க்கும் அவன்
ஸாக்ஷியாய (காணப்பவன) இருப்பவன் எவனாலும் எதனாலும் (அள
விட) அறியமுடியாதவன்] என்று பிரமன் உருத்திரனைப் பார்த்துக்
கூறினானரே

54. வேததவந் தானத்தான் மிககசீ யாகத்தால்
மீதிங்கிவ வண்ண மிகமேவிப—போதததுக
காணலுற லாகேனான் கண்டெனனை நீபற்ற
நீணிலததுக கேறக நிகழ்நது.

நீணிலததுககு—நீண்ட இவவுலகிற்கு (வந்திருக்கும்),
என்னைப்பற்ற நிகழ்நது நீ கண்டு ஏறக—என்னைப் பற்றுவ
தற்காக இப்போது நீ கண்டதுபோலே, நான்—நான், வேத
தவம் தானத்தால்—வேதத்தைக்கொண்டும், தவத்தைக்
கொண்டும், தூனத்தைக்கொண்டும், மிக்க சீ யாகத
தால்—மிகச் சிறப்புடைய வேள்வியைக்கொண்டும், இங்கு—
இவவுலகில், இவ்வண்ணம்—இவ்வண்ணமாக, மிக மேவி—
மிகப் பொருந்தி, போததது—அறிவினால, மீது காணலுறல்
ஆகேன்—நன்றாகக் காணமுடியாதவன்

55. அததியா தேது மன்னனியமா யென்னமர்நத
பத்தியா லாவன பரந்தபனே!—யித்திறத்தா
லாங்குணர்ந்து கண்டே யடைதற கருகனே
பாங்குணாநது மெய்யே பயின்று.

பரந்தபனே!—எதிரிகளைத் தவிக்கச்செய்யும் அர்ஜுன!
ஏதும் அததியாது—வேறு எப்பலையும் விருமபாமையால்,
அன்னனியமாய்—அன்னயம் எனப்படுவதாய், எனஅமர்நத—
என விஷயமான, பத்தியால் — பக்தியாலே, இததிறத்த
தால்—இவ்வண்ணமாக, பாங்கு உணர்நது — உள்ளபடி
உணர்நது, மெய்யே பயின்று — பொய் கலவாமல் பழகி,
ஆங்கு உணர்நது — சாததிரத்தால் அறிநது, கண்டே—
நேரில் கண்டு, அடைதறகு அருகனே ஆவன்—அடைவ
தற்குத் தக்கவனாவேன்

53,54. இவ்விரு ஸ்லோகங்களாலும் தான வேதங்கள், தவம்,
தூனம், யாகம் முதலானவற்றால் காணபரியன என்றும், அநதய
புகதியினாலேயே உள்ளபடி அறியவும் காணவும் அடையவும்
தக்கவன் என்றும் கூறுகிறான். 48-வது ஸ்லோகத்தில்
கூறியிருப்பதோடு, இங்கு 53-வது ஸ்லோகத்தில் கூறியிருப்பது
புநருகதி (கூறியது கூறல்) எனலும் தோஷத்தின்பாற்படுகிறதே

॥ பா ॥ वेदैरध्यापनप्रवचनाध्ययनश्रवणजपविषयैर्भागदानहोमतपो-
मिश्र, मङ्गक्तिविरहितैः केवलैः यथावदवस्थितोऽहं द्रष्टुमशक्यः । अनन्यया

எனில் முந்தியதான 52-வது ஸலோகத்துக்கு இந்த 53-வது ஸலோகம் விவரண மாகையாலே புநருகதிதேவாஷம் இலலை என்று கண்டுகொள வது அதாவது—முன் ஸலோகத்தில் தேவாகளும் தன் திருமேனியைக் காண முடியாது என்று கூறினான், அதற்குக் காரணம் தான் வேதத்தான தவயாக்ஷ ஹோமாதிகளால் காண முடியாதவனாயிருக்கையும், அந்நய புகதி ஒன்றினாலேயே காணக்கூடியவனாயிருக்கையுமேயாகும் என்று கூறி, இவ்விரு ஸலோகங்களாலும் முன் ஸலோகத்தை விளக்குகையால் 48, 53 ஸலோகங்களிடையே புநருகதியில்லை என்று கருத்து (மாம யத்ரா த்ருஷ்டவாந அஸி ஏவமவிதா* அஹம்) நீ எனனை எப்படி உள்ளபடி கண்டிருக்கிறாயோ அவ்வண்ணம் உள்ளபடியிருக்கும் நான் (வேதைத் த்ரஷ்டும் ந ஸக்ய) வேதங்களைக்கொண்டு காண் பதற்கு இயலாதவன். வேதஸ்வரூபத்தைக்கொண்டு எம்பெருமானைக் காண்பதற்கு இடமே இல்லையாதலால் “வேதை” என்பதற்கு ஒதுவித்தல், பொருள் விளக்குதல், ஒதுதல், கேட்டல், ஐயித்தல் இவற்றினமூலம் வேதங்களைக்கொண்டு அறியமுடியாதவன் என்று கருத்துக்கொள்ளவேண்டும் (தபஸா த்ரஷ்டும் ந ஸக்ய) தவத்தைக் கொண்டும் காண இயலாதவன். (த்ராநேந த்ரஷ்டும் ந ஸக்ய) த்ரானத்தைக்கொண்டும் காண இயலாதவன் (இஜயயாச த்ரஷ்டும் ந ஸக்ய.) வேளவியைக்கொண்டும் காண இயலாதவன் இங் கு யாக்யத்ரானங்களைச் சொன்னது யாக்யத்ரான ஹோமங்கள் என்று அவற்றோடு சோததே எடுக்கப்படும் ஹோமத்துக்கு உபஸ்க்ஷணம். “தமேதம் வேதாநுவசநே ப்ராஹ்மணா விவிதிஷ்ணந்த யஜ்நேந த்ராநே தபஸாநாஸகேந” [புருஹ 6 4-22] [அத்தகைய இந்தப் பரமாகமாவை வேதமோதுதலாலும், யஜ்ஞத்தாலும், த்ரானத்தாலும், உண்ணாவிரதமாகிற தவத்தாலும் அறியயிருப்புகின்றனர்] என்னும் வேதவாக்யத்தில் வேதாத்யயன யாக்யத்ரான தபஸ்ஸுகள் புகதியை விளைப்பதன்மூலம் எம்பெருமானை அடைய உதவுகின்றன என்று கூறியிருப்பதோடு பூரணபடாமைக்காக இங்கு புகதியற்ற கேவல வேதாத்யயன யாக்யத்ரான ஹோம தபஸ்ஸுகளாலே அடையமுடியாதவன் என்று சொல்லுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். அடுத்த ஸலோகத்தில் புகதியாலேயே அடையத்தக்கவன் என்று கூறுகையாலும் இங்கு புகதியற்ற யாக்யாதிகளாலே அடையமுடியாதவன் என்ப பொருள்கொள்வதே பொருந்தும் (ஏவமவிதா* அஹம்) எம்பெருமானை மனிதன் என்று நினைக்கும் மயக்கத்துக்கு

तु भक्त्या तत्त्वतश्चास्त्वैज्ञातुं, तत्त्वतस्साक्षात्कर्तुं, तत्त्वतः प्रवेष्टुं च शक्यः।

இடமில்லாமல் அபராகருதனாக உள்ளபடி உணர்ச்சையைச் சொல்லுகிறது இனி இரண்டாவது ஸ்லோகத்தாலே தனனைக்காண்பது மாதிரி ரமலலாமல் அதற்குமுன் ஏற்படும் ஜ்ஞாநமும், அதற்குப்பின் ஏற்படும் பரபதியும் அநநயபுகதியினாலேயே உண்டாகும் என்று காட்டுகிறான் (ஏவம்வித₄ அஹம்) இதற்கைய நான் (அநநயயா புகதயா து தத்தவேந ஜ்ஞாதுய ஸகய:) ஸவயம்பர்யோஜன புகதியாலேயே சாஸ்திரங்கொண்டு உள்ளபடி அறியக்கூடியவன் "மாயாம ந ஸேவே புகத்யரம தேந வருத்யா த்யாமமாசரே | ஸூத்ரத்யூபாயம க்யுதோ புகதயா ஸாஸ்திராத்யவேத்யமி ஜநாநதத்யுநம் ||" [புராத உத்யோக₃ 68-5] [நான் வஞ்சனையைக் கடைப்பிடிப்பவன் அல்லேன். உனக்கு மங்களுமுண்டாகட்டும், ஆடம்பரமான த்யாமங்களையும் நான் பின் பற்றுவதில்லை. பரிஸூத்யூமான மனோபாவத்தையுடையவனான நான் புகதியினாலே ஸாஸ்திரங்கொண்டு ஜநாநத்யுநனை அறிகிறேன்] என்று த்ருத்தராஷ்டரனைக் குறித்து ஸஞ்ஜயன் சொன்னானன்றோ. (அநநயயா புகதயா து தத்தவேந த்ரஷ்டும் ஸகய) ஸவயம் பர்யோஜனபுகதியினாலேயே உள்ளபடி காணக்கூடியவன். (அநநயயா புகதயா து தத்தவேந பர்வேஷ்டும் ச ஸகய) ஸவயம் பர்யோஜன புகதியினாலேயே உள்ளபடி அடையவும் கூடியவன் முதல ஸ்லோகத்தில் சொன்ன த்யாஸனமாகிற ஸாக்ஷாதகாரத்துக்கு மாதிரி ரமலலாமல் அதற்குமுன் ஏற்படும் ஸாஸ்த்ரஜ்ஞானத்துக்கும், அதற்குப்பின் ஏற்படும் ப்ரபதிக்குங்கூட புகதி அவஸ்யம் வேண்டும் என்று காட்டுகிறான், மேலே மேலே விளையும் இந்த ஜ்ஞான த்யாஸன பரபதிகளுக்கு புகதியொன்றே எப்படிக்காரணமாகமுடியும்? எனில் மேலே மேலே முதிர்ந்த புகதியின் நிலைகள் இவற்றுக்கு முறையே காரணமாகக் கூடுமாகையாலே குறையிலலை. "முற்பிறப்பிற செயத புணயத்தால் ஏற்படும் ஸாதவிகஜன ஸஹவாஸத்தாலுண்டாவதாய், புக்யவத்யவிஷயத்தை உள்ளபடி கேட்பதற்குப்பான சிறிது ஆநுகூலமாயிருக்கும் புகதியின் தொடக்கநிலையே ஸாஸ்த்ர ஜ்ஞானத்துக்குத் துணையாகிறது. எம்பெருமானைக் காணவேண்டும் எனனும் உட்கடமான விருப்பத்தையுடைய பரபுகதி ஸாக்ஷாத காரத்துக்குக் காரணமாகிறது. ஸாக்ஷாதகரித்த பின் பரிபூரண புகவத்தில் அபிநிவேஸமாய் (பேராவலாய) இருக்கும் பரமபுகதி பரபதிக்குக் காரணமாகிறது" என்று தாத்பாய சந்தாரிகை, இங்கு அநநயபுகதி என்றது—வேறு பயன் ஏதும் கருதாத ஸவயம்பர்யோஜன புகதி என்றே பொருள்படும்.

ஜீவப்ரஹ்மைகயா நுஸந்தானத்தைச் சிலா அநந்யஸப்தத்துக்குப் பொருளாகக் கூறியது கீதாஸலோகங்கள் முழுவதற்கும் பொருந்தாது. பரதயக்ஷம் முதலான பிரமாணங்களோடும் முரண்படும். “தததவேந” என்று ஜஞான த்ராஸந ப்ராபதிகளுக்கு இடையேயிட்டது மத்யமணி நயாயத்தாலே மூன்றிலும் அநவயிக்கும். மூன்றாகும் அவஸயமானது மாகும். “தததவேந ப்ரவேஷ்டும்” என்று பரிபூரணப்ராபதியாகிற ஸாயுஜ்யத்தைச் சொல்லுகிறது. மோக்ஷத்திலும் கைவலயநிஷ்டைனுக்கு ஸாலோக்யமும் ஸவாதமாநுபபுவமும், ஸாதநபபுக்திநிஷ்டைனுக்கு ஸாமீபமும் ஸவாதததபபுவதநுபபுவமும், ஸவகதஸ்விகார நிஷ்டைனுக்கு ஸாருப்யமும் ஸவாதததபபுவதநுபபுவகைங்காயங்களும், பரகதஸவிகாரநிஷ்டைனு ஸவயம்பரயோஜன புகதிநிஷ்டைனுக்கு ஸாயுஜ்யமும் பராதததபபுவதநுபபுவகைங்காயங்களும் ஸ்ரீவசனபூஷணத்தினாலே பல்மாகச சொலஸப்படுகையாலே இங்கு அந்த ஸாயுஜ்யத்தை “தததவேந பரவேஷ்டும்” என்று கூறுகிறான். தேசிகன் இதை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் “தததவேந ப்ரவேஷ்டும்—எனபதால் வ்யூஹவிபவாதிமாதர ப்ராபதியை வேறுபடுத்துகிறது” என்று கொண்டார். “லோகேஷு விஷ்ணு நிவஸந்தி கேசித, ஸமீபம் ருசக்ரந்தி ச கேசிதநயே | அநயே து ரூபம் ஸதநுஸம் பூஜநதே, ஸாயுஜ்யமநயே ஸ து மோக்ஷ உகத ||” [விஷ்ணுலோகங்களில் சிலர் வஸிக்கின்றார்கள், (இது ஸாலோக்யம்), சிலர் அவனுக்கு ஸமீபத்தில் வாழ்கிறார்கள், (இது ஸாமீபம்). மற்றும் சிலர் எம்பெருமானோடு டொத்த திருமேனியை அடைகின்றனர், (இது ஸாருப்யம்). சிலர் அவன் திருவுள்ளத்தையொட்டி அவனுக்கந்த கைங்காயம் செய்கின்றனர்; (இது ஸாயுஜ்யம்). இதுவே முக்யமோக்ஷம்] எனனும் பிரமாணமும் தேசிகனால் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. கீதை (6-42) வயாக்யானத்தில் யாத்வப்ரகாஸரால் “இதம்ஸமீபஸீம யோக்யஸித்திம கதஸய மருதஸய பல்ம, யதி பரதமாம் யோக்யஸித்திம கதோ மரியதே, தயஜி வா யோக்யம் ஸவேததவீபே ஜாயதே, புகுவத ஸாலோக்யம் வா யாதி, யதி ததோபயதி,காம் யோக்யஸித்திம கதோ மரியதே, -விஷ்ணு பாஷதோ புவதி, யதி ததோபயதி,காம், பாஷதேஸவரோ புவதி, யதி ததோபயதி,காம், த்வாரபாலோ புவதி, யதி ததோபயதி,காம், புகுவதோபயதி,காம்ஸவாஹகோ புவதி, யதி ததோபயதி,காம், மநதிஸதநாய பருதகைஸவாயயுகதோ புவதி, யதி பூரணம் யோக்யஸித்திம கதோ மரியதே, புகுவதஸாயுஜ்யம் கதோ முகத பரமைஸவாயயுகதோ புவதி - இதி வைஷ்ணவேஷு யோக்யஸாஸ-தரேஷு மாயாதா; ததேதத ஸாவம் இஹ ஸுகிதம் புகுவதா-கீ—108

तथा च श्रुतिः—* नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन। यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्त्वेव आत्मा विवृणुते तन् खाम् ॥
(க. ௨. ௨௩) इति ॥ ५३ ॥ ५४ ॥

அத்வா யோகிநாம (கீ. தா 6-42) இதயாதிநேதி” [இது மிகக் குறைந்த யோகஸ்தித்தியையடைந்தது இறந்தவன் அடையும் பயன், (இதற்கு மேற்பட்ட) யோகஸ்தித்தியின் முதலநிலையையடைந்தது இறந்தவனோ, யோகத்தடைவிட்டவனோ ஸவேதத்திப்பதில் பிறக்கிறான்; எம்பெருமானோடு ஸாலோகயததையாவது அடைகிறான், அதற்கு மேற்பட்ட யோகஸ்தித்தியையடைந்தது இறந்தவன், விஷ்ணு கிங்கரனாகிறான், அதற்கு மேற்பட்ட யோகஸ்தித்தியையடைந்தது இறந்தவன், விஷ்ணு கிங்கரா தலைவனாகிறான். அதற்கு மேற்பட்ட யோகஸ்தித்தியையடைந்தது இறந்தவன் தவாரபாலனாகிறான், அதற்கு மேற்பட்ட யோகஸ்தித்தியையடைந்தது இறந்தவன், புகுவாளின் திருவடியைப் பிடிப்பவனாகிறான், அதற்கு மேற்பட்ட யோகஸ்தித்தியையடைந்தது இறந்தவன், மந்திரிஸ்தானத்தில் இருப்பவனாய், தனக்கெனச் செலவங்கனையுடையவனாகிறான். நிறைந்த யோகஸ்தித்தியையடைந்தது இறந்தவன், எம்பெருமானோடு ஸாயுஜ்யம் பெற்று மோக்ஷமடைந்தவனாய் மேலான செலவத்தையடைகிறான்—என்று வைஷ்ணவயோகஸாஸ்தரங்களில் பல்லினில் பேசுதல்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவையனைத்தையும் எம்பெருமான இறந்த ஸலோகத்தில் உணர்த்துகிறான்] என்று தொடங்கிக் கூறப்பட்டுள்ளதையும் தேஸிகன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இங்கு ஜனாந தாஸந பராபதிகபாபநறிக கூறப்பட்டுள்ள அரத்தலங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஆளவந்தார கீதாரத்த ஸங்கரஹத்தில் ‘ஏகாதஸே ஸவயாதாத்தமய ஸாஷாதகாராவ லோகநம்! தத்தமுகதம் விதிபராபதயோ புகதயேகோபாயதா ததா ॥’ [கீ ஸம் 15] [தனனைப்பற்றிய உண்மையான காட்சிக்குக் காரணமான திவ்யமான கண்ணைக் கண்ணன் அரஜுனனுக்குக் கொடுத்ததும் ஜனாநதாஸநபராபதிகள புகதியையே காரணமாகக் கொண்டவை என்பதும் பதினோராமதயாயத்தில் கூறப்பட்டது] என்று அருளிச்செய்தார். இவ்விஷயத்தையே “நாயமாதமா பரவச நே லப்ய நமேத்யா ந பஹுநா ஸருதேந! யமேவைஷ வருணுதே தேந லப்ய. தஸ்யைஷ ஆதமா விஷருணுதே தநாம் ஸவாம் ॥” [கட, 2-23] [இறந்தப் பரமாதமா (புகதியில்லாத) ஸரவணமநந்தயானங்

मत्कर्मकृन्मत्परमो मद्भक्तस्सङ्गवर्जितः ।

निर्वैरस्सर्वभूतेषु यस्स मामेति पाण्डव ॥ ५५ ॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु विश्वरूपसंदर्शनयोगो नाम एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

55. மத்கர்மக்ருநமதபரமோ மத, ப, க்தஸஸங்க, வர்ஜித: ।

நிர்வைரஸஸாவூ, தேஷு யஸஸ மாமேதி பாண்ட, வ ॥

இதி ஸ்ரீமத, ப, க, வத, கீ, தாஸு உபநிஷதஸு

விஸவருபஸஸதாஸநயோகே, நாம ஏகாத, ஸோடத, யாய. ॥

களாலே அடையததகவனலன் (ப, கதியுடைய) எவனை இந்தப் பரமாதமா வரிககிருளே அவனுககே இவன தனது ஸவருபருபங் களைக் காட்டுகிருன] எனனும் உபநிஷத், வாக்யம் தெளிவாகச் சொல்கிறது. எம்பெருமான வரிப்பதற்குக் காரணமான குண விசேஷம் ப, கதியே எனபது அந்தத், ஸவப, வததாலும் (பொரு ளமைதியாலும்) இதிஹாஸ்புராணங்களின் ப, லத்தாலும் ஸித, தி, க் கிறது இந்த ப, கதி ஸவயம்பரயோஜன ப, கதியாகவுமாகலாம். உபாஸனரூபமான ப, கதியாகவும் ஆகலாம். ஸவயம்பரயோஜன ப, க்தியாகக் கொள்ளும்போது இவன பரக, தஸவீகாரநிஷ்ட, னுன முக, யபரபன்னனே ஆகிருனாகையாலேயே " உபபததேசச " [ப, 3- ஸ- 3.2-34] எனனும் ஸ, டிரதத்தின் ப, லயததில் 'எம்பெருமானே உபாயம்' எனனும் அந்தத், ததுக்கு ப்ரமாணமாக இந்த உபநிஷத், வாக்யத்தை எடுத்தாரா. இந்த ஸலோகப, ல்யததிலும் ஜிஜ்ஞாஸாதி, கரணத், தொடக்கத்திலும் இந்த ஸருதயாதத், ததை ப, கதிபரமாக விவரித்திருப்பது — அதி, காரிகளுக்கு அநுக், ணமாக ஸவயம் பரயோஜன ப, கதியைச் சொல்லுவதாகவோ அல்லது உபாஸனப, கதி யைச் சொல்லுவதாகவோ கௌளத்தகத்து. யம்' என்கிற ஸப, த, த் தால இவ்வாத், தம் காட்டப்பட்டது ' தது ' ஸப, த, தம் விக, ரஹத் தையோ ஸவருபத்தையோ குறிக்கும் ஒன்றைக் குறிக்கும்போது மற்றொன்றுக்கு உபலக்ஷணமாகும். (பரநதப) உள்ளிந்த, ரியங்களாகிற எதிரிகளை வென்றிருக்கும் நீ இததகைய ப, கதியைப் பெறவேண்டு மென்று கருதது. ஆக இவ்விரு ஸலோகங்களாலும் தனைப்பற்றிய ஜ்ஞானத, ஸநபராப்திகளை ப, கதியொன்றாலேயே அடையமுடியும் எனறும், யாக, ம், த, ரநம், ஹோமம், தவம் முதலான எதனாலும் அடையமுடியாது எனறும் கூறினாயிற்று.

பாண்டுவ!—பாண்டு புத்திரனே! **மதகர்மகருத**—என னுடைய ஆராதூனமாகக் காங்களைச் செய்பவனாய், **மதபரம**—என்னையே தன செயல்களுக்கு மேலான உத்யூதூஸயமாகக் கொண்டவனாய், **மத்யுபகத:**—என னிடம் புகதியில்லாமல் உயிர்தூரிக்முடியாமையாலே என்னையே பயனாகக் கொண்டவனாய் அவற்றைச் செய் பவனாய், **ஸங்க்யவர்ஜித**—மற்ற பயன்களைப் பொருது விலக்கியவனாய், **ஸர்வபூதேஷு நிர்வைர.** ய—(காரண மில்லாமையாலே) எல்லா ஜீவராசிகளிடமும் விரோத மற்றவனாயிருப்பவன் எவனோ, **ஸ:**—அவன், **மாம ஏதி**—என்கை உள்ளபடி அடைகிருன்

56. எனபாற நெழில்செயதே யெறபரனா யென்னலனாய்
வன்பாருஞ் சங்கமற வைரந்தான்—றன்பாலற
றெவவகைய பூததது மேலுமவன் பாண்டவனே
யிவவகைவந் தென்னடையு மிங்கு.

பாண்டவனே!—பாண்டு புத்திரனே! **என்பால் தொழில் செய்தே**—என்னுடைய ஆராதூனமாகக் காங்களைச் செய்பவனாய், **எற்பரனாய்**—என்னையே தன செயல்களுக்கு மேலான உத்யூதூஸயமாகக் கொண்டவனாய், **என்னலனாய்**—என்னிடம் புகதியில்லாமல் உயிர்தூரிக்முடியாமையாலே என்னையே பயனாகக் கொண்டவனாய் அவற்றைச் செய் பவனாய், **வனபு ஆரும் சங்கமற**—மற்ற பயன்களில் செல லும் பற்றைப் பொருது விலக்கியவனாய், **எவவகைய பூதததும் வைரம் தான் தனபாலறறு**—(காரணமில்லாமையாலே) எல்லா ஜீவராசிகளிடமும் விரோதத்தைத் தன்னிடம் கொள்ளாதவனாய், **ஏலும் அவன்**—வாழ்கின்ற வன், **இங்கு**—இவவுலகத்தில், **இவவகை வந்து**—இவ வண்ணமாக என்னிடம் ஈடுபட்டு, **என அடையும்**—என்கை அடைவான்.

55. “நாஹம் லேகைது” [53] எனனும் ஸலோகத்தில் காமங்க ளால் தனனைக் காணமுடியாது என்று கூறியதற்கும், “வேதாநு வசநே விவிதி, ஷநதி” [புருஷ 6-4-22] எனனும் உபநிஷத வாக்யத்தில் காமங்களாலே தனனையறியமுடியும் என்று கூறியதற்கும்

॥ பா ॥ वेदाध्ययनादीनि सर्वाणि कर्माणि मदाराधनरूपाणीति
यः करोति, स मत्कर्मकृत् । मत्परमः—सर्वेषामारम्भाणामहमेव
परमोद्देश्यो यस्य स मत्परमः । मद्भक्तः—अत्यर्थमतिप्रियत्वेन मत्कीर्तन-
स्तुतिध्यानार्चनश्रणामादिभिर्विना आत्मधारणमलभमानो मदेकप्रयोजन-

விரோதத்தைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு புகதயா தவநயயா” [54]
என்னும் ஸலோகத்தில் தன்னையடைவதற்குக் காரணமாகக் கூறப்பட்ட
புகதியின் நிலையை விளக்குகிறான் (மதகாமகருத) என்னுடைய
ஆராதனங்களாகக் காமங்களைச் செய்பவனாய், வேதாரத்யயனம்,
யஜுஞ்ஞானதபஸஸுகள முதலான எல்லாக் கருமங்களையும் எனக்கு
ஆராதனமாக இவன் செய்கையாலே ‘மதகாமகருத’ என்று சொல்லத்
தக்கவனாகிறான் என்று கருதது. இதனால் “நாஹம் வேதை:” [53]
என்று கேவலகாமங்களைத் தாஸனோபாயமன்று என்று கூறியதோடு
ஸருதிவிரோதமில்லை என்று கருதது எம்பெருமானைக்காண
உபாயமல்லாத கருமங்களே அவனுக்கு ஆராதனமாகச் செய்ப
பட்டால் எம்பெருமானைக் காண்பதற்கு ஸாதனமாகின்றன
என்றபடி. (மதபரம்) எனனையே தன் செயல்களுக்கு மேலான உத்
தேய்யமாகக் கொண்டவனாய் முற்கூறிய எல்லாச் செயல்களுக்கும்
எனனையே மேலான பல்லனாகக் கொண்டவன் என்று கருதது (மத்
புகதத்) எனனிடம் புகதியில்லாமல் உயிராத்மிக முடியாமையாலே
எனனையே பயனாகக் கொண்டவனாகக் காமங்களைச் செய்பவனாய்,
எனனிடம் அளவுகடந்த அனபுடையவனாகையாலே, எனனை ஸங்கீத
தனம் செய்வது, துதிப்பது, தியானிப்பது, அாசனம் செய்வது,
வணங்குவது முதலானவற்றைச் செய்யாமல் தன் உயிராத்மிக
மாட்டாதவனாகையாலே எனனையே பயனாகக்கொண்டவனாய் எப்
போதும் அக்காமங்களைச் செய்பவனே என புகதன் என்று கருதது.
“ஸததம் கீர்த்தயநத. நமஸ்யநத ச” [9-14] “மச்சித்தா மத்
கதபராணு. பேராத்யநத. பரஸபரம்! கத்யநதஸ்ச மாம நீதயம்
துஷ்யநதி ச ரமநதி ச ॥” [10-9] முதலானவிடங்களில் சொல்லப்பட்ட
புகதாக்களின் இலக்கணங்கள் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கவை மற்
வாகக் தாரகபோஷகபேடாக்யங்கள் பராக்ருதங்களான அன்ன
பானாதிக்களாயிருக்க, ‘உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தின்னும்
வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்’ [திருவாய் 6-7-1] என்று ஆழ்வார்
அனுஸந்தித்தது இங்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளத்தக்கது.
இனி இத்தகைய புகதியின் எல்லைநிலத்தையடையுமபோது மற்
விஷயங்களில் பற்று இவனுக்குத் தன்னடையே விட்டுப்போகும்

तया यस्सतत् तानि करोति, स मद्भक्तः। सङ्गवर्जितः—मदेक-
प्रियत्वेनेतरसङ्गमसहमानः। निर्वैरस्सर्वभूतेषु—मत्संश्लेषवियोगैकमुख-
दुःखस्वभावत्वात्स्वदुःखस्य स्वापराधनिमित्तत्वानुसंधानाच्च, सर्वभूतानां
परमपुरुषपरतन्त्रत्वानुसंधानाच्च सर्वभूतेषु वैरनिमित्ताभावात्तेषु निर्वैरः।

என்கிறான்—(ஸங்க₃வாஜித) என்னையே இனியவனாக நினைக்கையால்
மற்ற பயன்களைப்பொறுத்து விலக்கியவன் “ஸத்₂தே அரவினதே₃
மகராத₃நிாப₄ரே மது₄வரதோ நேக்ஷு₃ரகம் ஹி வீக்ஷதே” [ஸதோதர
ரத்னம் 27] [தேன நிறைந்த தாமரை இருக்குப் போது தேனீ களளிப்
பூவைக் கண்ணாலும் காணாதனரே] என்றானரே ஆளவந்தார.
“ஓண்டொடியாள திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிராகண்டு
. ஐங்கருவி கண்ட இனபம் தெரிவரிய அளவிலலாச சிறறினபம்
ஓழிந்தேன” [திருவாய 4-9-10] என்கிறபடியே த₃ாஹங்கொண்டு
அமுதநீர்ப் பெருக்கைக் குடிப்பவனுக்குத் தண்ணீர்த் துரும்புபோலே
மற்ற பயன்கள் இருக்கையாலே, அவை தன்னடையே இவனை விட்டுப்
போம்படி அவற்றை வெறுப்புடன் விலக்கியிருப்பவன் என்று கருத்து
(ஸாவபூ₄தேஷு₃ நிாவைர₃) ஸாஸ்தரம் நிஷேதி₄க்கிறது என்பதற்காக
வல்லாமல் எவரிடமும் விரோத₄மேயிலலாமையாலே எல்லா ஜீவராசி
களிடமும் விரோத₄மற்றவன் எம்பெருமானோடு சேர்வதே இவனுக்கு
இன்பம் எம்பெருமானிடமிடமிருந்து பிரிவதே இவனுக்குத் துன்பம். இந்த
இன்பதுன்பங்கள் எம்பெருமானால் வருகின்றவை. பராகருதமான இன்ப
துன்பங்களோவெனில் தான் செய்த புண்பாபங்கள் காரணமாக எம்
பெருமான சிலரை ஏவிவிட்டு இவனுக்குத் துன்பத்தையோ இன்பத்
தையோ அளிப்பதாலோ, போக்குவதாலோ வருகின்றன. பரம்புருஷ
னுக்குப் பரதந்தரமான ஜீவராசிகளால் வரும் இன்பத்தடைகள் துன்பங்
கள் குறித்து இக்காரணத்தாலேயே அவர்களிடம் விரோத₄ம் ஏற்பட
இடம்உலையாகையாலே எல்லா ஜீவராசிகளிடமும் இவன் விரோத₄ம்
நிறுக்கிறான், தன் பாபத்தால் இவை ஏற்படுகின்றன என்று அறிந்தவன்
பிறரை எப்படி விரோதி₄யாக நினைக்கமுடியும்? எய்தவையான தன்
பாபங்கள் இருக்கும்போது அம்புபோன்ற பிறரிடம் அறிவாளியானவன்
கோபம் அடைவானா? தன்னைப்போலே பிறரும் விமலவருபான
எம்பெருமானுடைய உருவம் என்று அனுஸந்தி₄த்தால் இவனுக்கு
விரோத₄ம் எப்படி ஏற்படும்? என்று கருத்து. “ஸாவபூ₄தாதமகே
தாத ஜக₃நாநதே₂ ஜக₃நமயே | பரமாத்மநி கே₃ாவினதே₃ மிதரா மிதர
கத₃ா குத ||” [வி பு 1-19 37] [எந்தையே! எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும்
அந்தர்யாமியாயிருக்கையாலே உலகமயமாயிருப்பவனாய், உலகின

य एाभूतस्म माप्तेति—मां यथावदवस्थितं प्राप्नोति ; निरस्ताविद्याद्य-
शेषदोषगन्धो मदेकानुभवो भवतीत्यर्थः ॥ ५५ ॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये

एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

பகவத கீதை வெண்பா

(பதினோராமத்தியாயத்தின் ஸாரததைக கூறும் பாசரம்)

அதத னருளகீதை யானறபதி னொன்றமோத
தொத்த வலகனைத்து மோருடமபா - மித்தகவு
பன்னவே தானகாடடிப பத்திப பயவைகையு
மன்னவே முற்றியதே வாயநது.

வாதி, கேஸரி ஜீயா அருளிய ப₄க₃வத₃கீ, தை வெண்பாவில

பதினோராமத்தியாயம் முற்றற்று

தலைவனாய், பரமாதமாவாய் கேடாவிந்தன ஐருக்கும்போது நமக்கு
நண்பன் என்றும் எதிரி என்றும் எப்படிப் பேசமுடியும்? என்று
இரணியனைக்குறித்துப் பிரகலாதாழ்வான் கேட்டானன்றோ (ய)
எவன் இவ்வண்ணமாயிருக்கிறானோ (ஸ. மாம ஏதி) 'தத்தவே
பரவேஷ்டம்'[54] என்று சொன்ன ரீதியில் அவன் என்னை உள்ள
படி அடைகிறான், அவித்யை (அஜ்ஞானம்), காமம், வாஸ்தை, ருசி,
பரகருதிஸ்ப்பந்தம் முதலான தேவாஷங்களை முழுவதும் அடியோடு
வாஸ்தையுமில்லாமல் நீங்கப்பெற்றவனாய் என்னையே அனுபவிப்பவ
னாகிறான் "ஸாவம் ஹ பாய பஸயதி" [சு.ந 7 26-2] [ஜ்ஞான
விரிவுபெற்ற முகதாதமா எல்லாமாயிருக்கும் பரமாதமாவையே
காண்கிறான்] 'தே ஸாவகம் ஸாவத பராபய தீராயுகதாதமா
ஸாவமேவாஸ்டவிஸதி" [முண்டகம் 3-2-5] [அறிவு விரியப்பெற்ற
அந்த முகதான ப்ரஹ்மரூபத்தோடு கூடியவாகளாய், எல்லாப்
பொருள்களிலுமிருக்கும் பரமாதமாவை எல்லா பரதேவங்களிலும்
அடைந்து எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்கிறார்கள்] என்கிற
படியே முகதாதமான ப்ரஹ்மருக்ஷண விபூதய நுபுவமனைத்தும்
ப்ரஹ்மநுபுவததிலேயே அடங்கிவிடுகிறதாகையால் இவன்
ப்ரஹ்மத்தையே அனுபவிக்கிறான் என்னததட்டில்லை (பாண்டுவ)
பாண்டுபுத்திரனே! உன் தந்தையாகிற பாண்டு இத்தகைய புகதன
யிருந்ததுபோலே நீயும் ஆகவேண்டும் என்று கருத்து 55.

கீதராததுவிவரணத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணஸவாமி தாஸன் இயற்றிய

பதினோராமத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

அத்தன் அருள் கீதை ஆன்ற பதினென்றும் ஒத்து—
ஸவாமியான கண்ணன அருளிச்செய்த சிறப்புமிக்க பதி
னென்றமத்தியாயம், ஒத்த உலகு அனைத்தும் ஓர் உடம்பாம்
இத்தகவு பன்னவே தான காட்டி — (ஸ்ரீவேஸ்ரவரனுக்கு
ப்ரகாரமாயிருக்கும் விஷயத்தில) ஒத்திருக்கும் எல்லா
உலகமும் எம்பெருமானுக்கு ஒரே உடம்பாயிருக்கும் இத
தன்மையை அர்ஜுனன அனுஸந்திப்பதற்காகக் காட்டி,
பத்தி பயன வகையும் மன்னவே ஆயநது — புகதியின
பயனகளான ஜஞான தூஷநப்ரபதிகளை நன்றாக ஆராய்நது,
முற்றியதே— முடிவுற்றதே.

கீதாதத சங்கீரகம்

(ஸ்ரீ வேத, நததே, சிகா அருளியது)

பதினேராமத்தியாயத்தின ஸாரபபொருள்

12. எல்லாந தனக்குரு வாயிலங் கும்வகை தானுரைத்துச்
சொல்லா லறிந்தது சோராமற கண்டிட வேண்டுமென்ற
வில்லாள னுக்கன்று மெய்ககண் கொடுத்தது

வேறுமுண்டோ

நல்லார்கள் காண்பரென் றுந்நவின ருனங்க ணையகனே.

நங்கள் நாயகன்—நமமுடைய தலைவனான கண்ணன,
எல்லாம்—எல்லாப் பொருள்களும், தனக்கு உருவாய்—
(பரம்பொருளாகிய) தனக்குச் சரீரமாய், இலங்கும் வகை—
விளங்கும் விதத்தை, தான உரைத்து—தான உபதேசித்து,
சொல்லால் அறிந்தது — (தன்னுடைய) உபதேசத்தால்
அறிந்துகொண்ட (தன செல்வத்தை, சோராமல்—குறைவு
படாமல் (முழுவதையும்), கண்டிட வேண்டும் என்ற—
நேரே காணவேணும் என்று ஆசைகொண்ட, வில்லாள
னுக்கு—(சிறந்த) வில்லாளியான அர்ஜுனுக்கு, அன்று—
அப்பொழுதே, மெய்க் கண் கொடுத்தது — (தன விச்வ
ரூபத்தை) உள்ளவாறு காணும்படியான (தெய்விகக்)
கண்ணைக் கொடுத்தது, இது—இவ்வாறு (தன்னைக் காணப்
தற்கு) ஸாதநம், வேறும் உண்டோ—(பக்தியைத் தவிர)
வேறு ஏதாவது உண்டோ? (ஒன்றுமில்லை), நல்லார்கள்—
(பக்தியுடைய) ஞானிகள், காண்பர் என்றும்—(எனனைக்)
காணப்பெறுவார்கள் என்றும், நவினரூன்—உபதேசித்தான்.

ஆளவந்தார அருளிய
கீதாராதத, ஸங்க்ரஹம்
[பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]
भक्तेः श्रेष्ठसुपायोक्तिरशक्तस्याऽस्मिष्ठता ।
तत्प्रकारास्वतिप्रीतिभक्ते इदं उच्यते ॥ १६ ॥

கீதாஸலோகாராதத, சுருக்கம்

பதினேராமத்தியாயம்

ஸலோ

அாததம்

- 1-3. அாஜுனன தனது நனறியையும் ஆஸதிகயத்தையும் கருஷணபுகதியையும் காட்டுகிறன.
4. விஸ்வரூபதைக காட்டுமபடி அாஜுனனுடைய பிரார்த்தனை.
- 5-8. திவ்யசக்ஷுஸ்ஸை அாஜுனனுக்கு அளித்துத் தன விஸ்வ ரூபதைக கண்ணன அவனுக்குக் காட்டுதல்.
- 9-13 விஸ்வரூபவாணனை.
- 14-30. அாஜுனன விஸ்வரூபத்தின பெருமைகளைக் கூறத் துதித்தல்.
31. அாஜுனனின் கேள்வி.
- 32-34. அாஜுனனுக்குக் கண்ணனின் பதில்.
- 35-46. அாஜுனனின் துதியும், மனனிப்பு வேண்டுதலும், பிரார்த்தனையும்
- 47-49 கண்ணனின் அபயப்ரதானம்.
50. கண்ணன இயல்வான நானகு தோள் திருமேனியை எடுத்துக்கொண்டு அாஜுனனைத் தேற்றியது.
51. அவருவைக் கண்ட அாஜுனன் தான் இன்புறறுத் தன் நிலை பெற்றதைக் கூறுதல்.
- 52-55. கண்ணன அாஜுனனுக்கு புக்தியோகத்தின் பெருமையையும் ஸுபாஸரயமாயிருக்கும் திருமேனியின் பெருமையையும் பேசுதல்.

பதினேராம அததியாயத்தின் கீதாஸலோகாராதத, சுருக்கம்
நிறைவுறறு.

16. புக்தே ஸரைஷ்ட்யமுபாயோக்திரஸக்தஸயாதம்

நிஷ்டயதா !

தத்ப்ரகாராஸத்வதிபரீதீர் புக்தே த்வாத்யஸ உசயதே ||

புக்தே ஸரைஷ்ட்யம் — (ஆதமோபாஸனத்தைக் காட்டிலும்) புகுவதுபாஸனமாகிற புகதியின் சிறப்பும், உபாயோக்தி:—அந்த புக்திக்கு உபாயத்தைத் தெரிவித்தலும், அஸக்தஸய — புக்தியில் ஸகதியில்லாதவனுக்கு, ஆதமநிஷ்டயதா — ஆதமோபாஸனமும், தத்ப்ரகாரா — காமயோக்யம் முதலானவற்றுக்கு வேண்டியவைகளான குணங்களின் வகைகளும், புகதே அதிபரீதி து—தன புக்தனிடம் மிகுந்த பரீதியும், த்வாத்யஸ—பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தில், உச்யதே—கூறப்படுகிறது

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய

புகுவத்யகேதை வெண்பா—அத்தியாயம் 12

புகதியோக்யம்

அத்தியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

பத்தி யறிவாற கடககும் பலவகையு

மத்தி லுகபபி னதிசயமு—முத்திதரும

பணபி னருளகீதை பன்னிரண்டா மோததுரைகருந

திணபயிலுஞ் சொல்லாற செறிநது

முத்திதரும பணபினை அருள் கீதை—வீடு பேற்றைத் தரும இயல்பால் (கண்ணன்) அருளிய கீதையின், பன்னிரண்டா மோதது—பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் பத்தியறிவாறகு—புக்தியோக்யத்தை அறிபவனுக்கு, அடக்கும் பல வகையும்—கைக்கொள்ளவேண்டிய பல குணங்களும், அததில—அந்த புக்தியோக்யத்தில், உகபபினை அதிசயமும் — (எம்பெருமானுக்குள்ள) அன்பின மிகுதியும், திண பயிலும் சொல்லால செறிநது உரைக்கும் — உறுதியானதாய் அனைவராலும் அனுஸந்திக்கத்தக்கதான சொற்களால நன்றாகக்கூறும்.

श्रीः

अथ द्वादशोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ भक्तियोगनिष्ठानां प्राप्यभूतस्य परस्य ब्रह्मणो भगवतो नारायणस्य निरङ्कुशैश्वर्यं साक्षात्कर्तुं कामायाजुनायानवधिकातिशय-
कारुण्योदर्यिसौशील्यादिगुणसागरेण सत्यसंकल्पेन भगवता स्वैश्वर्यं
यथावदवस्थितं दर्शितम्; उक्तं च तत्त्वतो भगवज्ज्ञानदर्शनप्राप्ति-
नामैकान्तिकात्यन्तिकभगवद्भक्त्येकलभ्यत्वम्। अनन्तरमात्मप्राप्तिसाधन-

ஸ்ரீகருஷ்ணஸ்வாமி து,ஸன் இயற்றிய
கீ,தார்த்த, விவரணம்—பன்னிரண்டாம அததியாயம்

முன் அததியாயத்தோடு ஸங்க,தியும்,
இவ்வததியாயார்த்த,ச் சுருக்கமும்.

முந்தின அததியாயத்தின கடைசியில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட
ப,கதியோக,த்தின் சிறப்பையும், ப,கதியோடு தொடர்புள்ள விஷ-
யங்களையும் இவ்வததியாயத்தில் கூறுகிறான் எம்பெருமானுடைய
விஸ்வரூபஸாக்ஷாதகாரம் ஏற்பட்டால்தான் பூர்ணமான உபாஸனம்
செய்ய முடியுமாய்கையாலே ப,கதியோக,நிஷ்ட,களுக்கு பராயமமா-
யிருப்பவனாய், பரப,ரஹமாய், ஜ்ஞானம் முதலான குணங்கள்
நிறைந்த ப,க,வானான நாராயணனுடைய தடையற்ற ஐஸ்வர்-
யத்தை நேரே காண விரும்பிய அாஜுனனுக்கு எல்லையற்ற
மேனமையையுடைய த,யை, வண்மை, நீர்மை முதலான குணங்க-
ளுக்குக் கடலாயிருப்பவனாய், தடையற்ற ஸங்கல்பதையுடையவனான
ப,க,வான தன்னுடைய ஐஸ்வரியத்தை உள்ளபடி காட்டினான்.
கருணை வண்மை நீர்மைகளையுடையவனாகையாலே தனனைத்தானே
காட்டினான் தடையற்ற ஸங்கல்பதையுடையவனாகையாலே அவன்
காட்டுவதற்குத் தடையேதுமில்லை. சென்ற அததியாயத்தின் கடைசி-
யில் ப,க,வானை உள்ளபடி அறிந்தது கண்டு அடைவதற்கு எல்லை-
யற்ற அநநயப,கதியே உபாயம் என்று கூறப்பட்டது. இப்படி
உபாயத்தையும் ப,லத்தையும் சென்ற அததியாயத்தின் இறுதியில்
கூறிய பின்பு, இவ்வுபாயம் இப்ப,லனை விரைவிலும் அருமைப்-
பாடிஸலாமலும் ஸாதி,ததுத்தரும் என்று காட்டுவதற்காக ஆத்மாஸை
அடைவதற்கு ஸாத,னமாயிருக்கும் ஆத்மோபாஸனத்தைக் காட்டி-

भूतादात्मोपासनात् भक्तिरूपस्य भगवदुपासनस्य स्वसाध्यनिष्पादने
 शैघ्रचात्सुसुखोपादानत्वाच्च श्रैष्ठ्यम्, भगवदुपासनोपायश्च, तदशक्त-
 स्साक्षरनिष्ठता, तदपेक्षिताश्चोच्यन्ते। भगवदुपासनस्य प्राप्यभूतो-
 पास्यश्रैष्ठ्यात् श्रैष्ठ्यं तु * योगिनामपि सर्वेषां मद्भूतेनान्तरात्मना।
 श्रद्धावान् भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः॥ (६. ४७)
 इत्यत्रोक्तम्।

अर्जुन उवाच—

एवं सततयुक्ता ये भक्तास्त्वां पर्युपासते।
 ये चाप्यक्षरमव्यक्तं तेषां के योगवित्तमाः॥ १॥

அர்ஜுந உவாச—

1. ஏவம் ஸததயுக்தா யே புக்தாஸ்தவாம் பர்யுபாஸதே।

யே சாபயக்ஷரமவ்யகதம் தேஷாம் கே யோக, விததமா; ॥

அர்ஜுந: உவாச—அர்ஜுனன கூறினான் — ஏவம்—
 முன் ஸலோகத்தில் சொன்னபடியே, ஸததயுக்தா:—
 உன்னோடு எப்போதும் கூடியிருக்க நினைப்பவர்களாய்,

லும் புகதிரூபமான புகுவதுபாஸனம் தனது பலனைச் சாதித்துத்
 தருவதில் விரைவாகவும், அருமைப்பாடில்லாமலும் ஸாதித்ததுதரும்
 என்று இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் காட்டப்படுகிறது.
 அதற்குமேல் புகுவதுபாஸனத்திற்கு உபாயமும், புகுவது
 பாஸனத்தில் ஸகதியில்லாதவன் ஆதமாவை உபாஸிப்பான் என்னும்
 விஷயமும், காமயோகம் முதலானவற்றுக்கு வேண்டிய குணங்களின்
 வகைகளும், ஆதமோபாஸகளைக் காட்டிலும் புகதியோகநிஷ்ட
 னுடைய சிறப்பும் கூறப்படுகின்றன. புகதியோகத்தினால் அடையப
 படும் ப்ராப்யமான எம்பெருமான் ஆதமோபாஸனத்தால் அடையப
 படும் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றவனாயிருப்பதையிட்டு
 புகுவதுபாஸனத்துக்கு ஆதமோபாஸனத்தைக் காட்டிலும் உள்ள
 சிறப்பு “யோகி, நாமசி” [கீதை 6-47] என்று தொடங்கும் ஸலோ
 கத்திலேயே கூறப்பட்டதாகையால் இங்கு அவ்விஷயம் அர்ஜுனனால்
 கேட்கப்படவில்லை.

யே புக்தா— எந்த புக்தர்கள், த்வாம்—உன்னை, பர்யு பாஸதே—பரிபூரணமாக உபாஸிக்கிறார்களோ, யே சாபி— எவார்களோவெனில், அவயக்தம்—இந்தூரியங்களால அறியப்படாத, அக்ஷரம் — ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை (உபாஸிக்கிறார்களோ), தேஷாம் — இவ்விருவாகளுக்குள், கே— எவர், யோக்யவிததமா: — தமது பூலனை விரைவில் அடைபவா?

॥ மா ॥ एवम्—* मर्कतम् (११. ५५) इत्यादिनोक्तेन प्रकारेण, सप्तयुक्ताः—भगवन्तं त्वामेव परं प्राप्यं मन्वानाः, ये

1 என்றுமுனைக் கூடநினைந் திவ்வாறு பததராய் நின்றுமிகச சேவிப்பார் நேர்நுண்மை—யென்றுமுயிர் தன்னடைவார் தம்மிலெவர் தானதிக யோகியரென் றுன்னவுரைத் தான்விசய னுற்று.

“என்றும் உனை கூட நினைநது—எப்போதும் உனனோடு கூடியிருக்க எண்ணி, இவ்வாறு பததராய் நின்று—முன் ஸ்லோகத்தில் சொன்னபடியே புக்தியோக்யத்தில் ஊற்ற முடையவராய் நின்று மிக (உனை) சேவிப்பா—உன்னைப் பரிபூரணமாக உபாஸிப்பவர்களும், நேர் நுண்மை உயிர்— மிகவும் நுண்ணியதான ஜீவாத்மாவை (உபாஸிதது), என்றும் தன் அடைவார்—என்றும் தன் ஆத்மாவையே அடைபவர்களும், தமயில்—ஆகிய இருவரில், எவர்தான் அதிக யோகியா—எவா தன் பூலனை விரைவில் பெறு பவர்கள்?” என்று உன்ன—என்று அறிய, விசயன— அர்ஜுனன், உற்று—கண்ணனை அணுகி, உரைத்தான்— கேட்டான்

1. முன் அததியாயங்களில் கூறப்பட்ட ப₄க₃வது₃பாஸகங்கள் ஆதமோபாஸ்கங்கள் என்னும் இருவரில் எவா தம் ப₄னை விரைவில் அடைவார்களா என்று கேட்கிறான் அர்ஜுனன் (ஏவம்) “மதகாம க்ருத” [11.55] என்று தொடங்கும் முன் ஸ்லோகத்தில் சொன்ன ரீதியில். “புகதாஸதவாம பர்யுபாஸதே” என்று அடுத்தபடி ப₄க₃வது₃

भक्ताः, त्वाम् — सकलविभूतियुक्तमनवधिकातिशयसौन्दर्यसौशील्य-
सार्वभ्यसत्यसंकल्पत्वाद्यनन्तगुणसागरं परिपूर्णमुपासते; ये चाप्य-
क्षरम्— प्रत्यगात्मस्वरूपं, तदेव चाव्यक्तं— चक्षुरादिकरणानभिव्यक्त-

பாஸகாகளையே எடுக்கையால் முந்தின் ஸலோகத்தில் கூறப்பட்ட புகதியோக்குந்ஷடாகளை இங்கு 'ஏவம்' என்று அநுவதிப்பது உசிதம். (ஸததயுகதா யே புகதா) புகுவாண உனளையே எப்போதும் சோநதிருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கும் எந்த புகதாக்கள். 'யுகதா:' என்ற இடத்தில் கதபரதயம் 'ஆஸ்யஸை' (விருப்பம்) எனும் பொருளிலே வந்தது ஸாத்யனத்யஸையோடு ஸாத்ய த்யஸையோடு வேறுபாடிவல்லாமல் இவர்கள் எப்போதும் எம்பெருமானோடு கூடியிருக்கவேண்டும் என்று விருப்புகிறார்களன்றோ இததால் ஸலோகத்தின் பிற்பாதியில் சொல்லப்படும் ஆதமோபாஸகர்கள் ஸாத்யனத்யஸையில் எம்பெருமானோடு கூடியிருப்பதை விருப்பினாலும், ஸாத்யத்யஸையில் எம்பெருமானோடு கூடியிருப்பதை விருப்பாதவர்கள் என்று விளங்குகிறது இப்படி இவனை இவர்கள் ப்ரபயமாகவும் நினைப்பதற்குக் காரணம் என்னவெனில் (தவாம்) முன் உபதேஸித்தபடியும் விஸ்வரூபத்தில் காட்டியபடியும் நிதயவிபூதி, ஸீலாவிபூதி என்னும் உலகங்களாகிற இருபெருஞ்செல்வங்களை யுடையவனாய், எல்லையற்ற மேனமையையுடைய அழகு, நீர்மை, அனைத்தையும் அறியும் தன்மை, தடைப்படாத ஸங்கல்பம் முதலான கலயாண குணங்களுக்குக் கடலாக நீயிருக்கையாலே உனனோடு எப்போதும் கூடியிருக்க விருப்புகிறார்கள் என்று கருத்து "மத பரம்" என்று முன் ஸலோகத்தில் சொன்னபடியே "உனளையே பரம் ப்ரபயமாக நினைப்பவர்கள்" என்று தீரணடபொருள். (யே தவாம் பாயுபாஸதே) எவர்கள் இவ்வண்ணமாக உனைப்ப பரிபூரணமாக உபாஸிக்கிறார்களோ (யே சாபி அக்ஷரம் அவயகதம்) எவர்கள் கண முதலான இதிரியங்களால் காணப்பெறாத தமது ஆதமஸவ ரூபத்தை உபாஸிக்கிறார்களோ. (அக்ஷரம்) அக்ஷரஸப்தம் ப்ரமாதம் விஷயத்திலும் அசேதனமான ப்ரகருதி விஷயத்திலும் வழங்கப்பட்ட போதிலும் இங்கு பரகரணத்தாலும் ஓளசித்யத்தாலும் ஜீவஸவரூபத்தையே குறிக்கிறது. (அவயக்தம்) "அவயகதம்ஷ்வே லீயதே" [ஸுப்யாஸ] முதலான வாக்யங்களில் அக்ஷரஸப்தத்தோடுகூடப் படிக்கப்படும் அவயக்தஸப்தம் அசேதனத்தையே குறிக்கிறதானாலும் இங்கு "யே யே" என்று இருமுறையே யச்சப்தம் படிக்கப்படடிருக்கையால் முன்னுதான அசேதனத்தின் உபாஸனத்தை இங்கு

स्वरूपमुपासते; तेषामुभयेषां के योगवित्तमाः—के स्वसाध्यं प्रति शीघ्रगामिन इत्यर्थः। * भवामि न चिरात्पार्थ (७) इत्युत्तरत्र योगवित्तमत्वं शैघ्र्यविषयमिति हि व्यञ्जयिष्यते ॥ १ ॥

श्रीभगवानुवाच—

मयपावेश्य मनो ये मां नित्ययुक्ता उपासते।

श्रद्धया परयोपेतास्ते मे युक्ततमा मताः ॥ २ ॥

2. மயபாவேசய மனோ யே மாம் நிதயயுக்தா உபாஸதே।
ஸரத,தயா பரயோபேதாஸதே மே யுகததமா மதா ॥

கொள்ளமுடியாது ஆகையால் அக்ஷரஸப்தத்ததுக்கு விசேஷணமாகவே அவயகதஸப்தத்தைக் கொள்ளவேண்டும். கண முதலான இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாத அக்ஷரம் (ஜீவன்) என்று பொருள் தேறுகிறது. 'பஞ்சவிம்சகமவயகதம் ஷட்விம்ச. புருஷோத்தமம் | ஏதத் ஜனாதவா விமுசயந்தே யதய ஸாந்த பூதபூதம் ||' [இருபததைந்தாவது தத்துவமான ஜீவன் அவயகதம் என்பபடுகிறான். இருபததாருவது தத்துவமான பரமாதமா புருஷோத்தமனே. இதை அறிந்தது புலனடக்கமுள்ள துறவிகள் மோக்ஷமடைகிறார்கள்] என்று யமஸம்ருதியிலும் அவயக்தஸப்தம் புருஷோத்தமனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட ஜீவனைக் குறித்தே வழங்கப்பட்டதன்றோ (தேஷாம் கேயோக்யவிததமா) பூக்யவதுபாஸகாகள் ஆத்மோபாஸகாகள் எனலும் இருவகையினருள் எவா தமது பயனை விரைவில் அடைகிறார்கள்? உபாஸிக்கப்படும் பொருளையிட்டு உபாஸகார்களுக்குள்ள சிறப்பு ஆறும் அததியாயத்தின் கடைசி ஸலோகத்திலேயே தெரிவிக்கப்பட்டுவிட்டது ஆகையால் அதைக் குறித்து இங்கு கேள்வி கேட்க வேண்டிய அவசயமில்லை ஆகையால் விரைவில் பயனை அடைவதாகிற சிறப்பைக் குறித்தே இங்கு கேள்வி கேட்கப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். "பூவாமி ந சிராத பாதத" [7] என்று ஏழாவது ஸலோகத்தில் பதில் சொல்லும்போது விரைவில் பயனடைபவர்கள் தன் உபாஸகாகளே என்று கண்ணன் காட்டுவதும் இதை வலியுறுத்துகிறது. ஐந்தாவது ஸலோகத்தில் 'கலே ரோடிகதரஸதேஷாம் அவயகதாஸகதசேதஸாம்' என்று ஆத்மோபாஸகாகள் பூக்யவதுபாஸகாகளைப்போலே விரைவில் எளிதாகத் தம் பயனையடைவதில்லை என்று கூறுவதும் இதையே காட்டுகிறது

ஸ்ரீபுகுவாந் உவாச—பகவான் கூறுகிறான் — மந:—
தமது நெஞ்சை, மயி—எண்ணிடம், ஆவேஸய—வைத்து,
பரயா ஸரத்ஸுத்யா உபேதா:—மேலான ஸரத்துதையோடு
கூடியவர்களாய், நிதயயுக்தா. — எனனோடு எப்போதும்
சேர்ந்திருக்க விருட்புகிறவர்களாய், யே மாம உபாஸதே—
எவர்கள் எனனை (பராப்யமாக) உபாஸிக்கிறார்களோ,
தே—அவர்கள், மே யுகததமா: மதா:—எனனால் சிறந்த
யோகிகளாக எண்ணப்படுகிறார்கள்.

॥ மா ॥ अत्यर्थमप्रियत्वेन मनो मय्यावेश्य श्रद्धया परयो-
पेता: नित्ययुक्ता:—नित्ययोगं काङ्क्षमाणा: ये मामुपासते—

2. அண்ண லுரைசெய்தா னவனுக்கென பானெஞ்சைத்
திண்ணமிகச் சேர்த்துச் சிரததைமிகுத்—தெண்ணததா
ஹறெனறு மெனனை யுபாசிப்பார் யோகியராய்
மறநெற கதிகரவர் வாய்ந்து.

அண்ணல் அவனுக்கு உரைசெய்தான் — ஸ்வாமியான
கண்ணன் அர்ஜுனனுக்குக் கூறினான்.— “என் பால்
நெஞ்சை திண்ணம் மிகச் சேர்த்து—எண்ணிடம் நெஞ்சை
உறுதியாக மிகவும் ஈடுபடுத்தி, சிரததை மிகுத்து—மிகுந்த
ஸரத்துதையுடையவர்களாய், எண்ணததால் — அடையத்
தக்கவன் என்னும் நினைவால், என்றும் என்னை உறறு—
எப்போதும் என்னை அணுகி, உபாசிப்பார் அவர்—உபா
ஸிக்கின்றவர்கள், மற்று வாய்ந்து—மிகப் பொருந்தி, எற்கு—
எனக்கு, யோகியராய் அதிகர்—சிறந்த யோகிகள் ஆவர்

2. எனனையே பராப்யமாக நினைத்து உபாஸிப்பவர்களே
ஆத்மோபாஸகர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர் என்கிறான். (மயி மந:
ஆவேஸய) தமது நெஞ்சை எனனையே பராப்யமாக நினைக்கும்படி
செய்து ஈடுபடுத்தி. ஆத்மோபாஸகனும் எம்பெருமானை உபாயமாக
நினைத்து நெஞ்சை ஈடுபடுத்துவது ண்டாகையாலே அவனைக் காட்டி
லும் சிறந்த இவன் விஷயத்தில், அவ்வளவு மாத்திரமல்லாமல்
'என்னை பராப்யமாகவும் நினைத்து நெஞ்சை ஈடுபடுத்தி' என்னு
மளவும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். (பரயா ஸ்ரத்ஸுத்யா உபேதா:)

प्राप्यविषयं मनो मय्यावेश्य ये माप्नुपासत इत्यर्थः । ते युक्तमाः मे मताः—मां सुखेनाचिरात्प्राप्नुवन्तीत्यर्थः ॥ २ ॥

ये त्वक्षरमनिर्देश्यमव्यक्तं पर्युपासते ।

सर्वत्रगमचिन्त्यं च कूटस्थमचलं ध्रुवम् ॥ ३ ॥

सन्नियम्येन्द्रियग्रामं सर्वत्र समबुद्धयः ।

ते प्राप्नुवन्ति मामेव सर्वभूतहिते रताः ॥ ४ ॥

क्लेशोऽधिकतरस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसाम् ।

अव्यक्ता हि गतिर्दुःखं देहवद्भिरवाप्यते ॥ ५ ॥

3. யே தவக்ஷரமநிர்நிதே, ஸயமவயகதம் பர்யுபாஸதே ।
ஸர்வதரக, மசிந்தயம் ச கூடஸ்த, மசலம் த, ருவம் ॥

4. ஸநநியம்யேநத, ரியக், ராமம் ஸர்வத்ர ஸமபு, த், த, ய; ।
தே பராப்நுவநதி மாமேவ ஸர்வபூ, தஹிதே ரதா: ॥

5. கலேஸோதி, கதரஸ்தேஷாமவயக்தாஸக்தசேதஸாம் ।
அவயகதா ஹி க, திராது, கக, ம தே, ஹவத, பி, ரவாபயதே ॥

அநிர்நே, ஸயம—(தே, ஹததைக காட்டிலும் வேறுபட
டிருகையால் தே, வர் முதலான ஸபு, து, ங்களாலே) குறிப்
பிடததகாததாய, அவ்யக்தம்—(கண முதலான இந்த, ரியங்க

எனனை அடையவேண்டும் எனனும் துடிப்பாலே மிகுந்த ஸரத், தை, யோடு கூடியவாகளாய் புகதியோக, ராநுஷ்ட, ரானம் செயகிறார்கள என்று கருதது (நிதய யுகதா) உபாயது, ஸையில் மாததிரமலலாமல ப்ராப்யது, ஸையிலும் எனனோடு சோநதிருக்கவேண்டும் என்று விருமபியவாகளாய், சென்ற ஸலோகத்தில் ஸததயுகத ஸபு, த், மபோலே இந்த நிதயயுகதஸபு, த், மும் ஸாத, னது, ஸையில் மாததிரம் எம் பெருமானோடு கூடியிருக்க விருமபும் ஆதமோபாஸகர்களைக்காட்டிலும் வேறுபாட்டைக காட்டுகிறது. (யே மாம உபாஸதே) எவாகள் எனனை உபாஸககிறார்களோ (தே யுகததமா, மே மதா) அவாகள் ஆதமோபாஸகாகளைக காட்டிலும் சிறந்த யோகியராக எனலை எண்ணப்படுகிறார்கள. ஸுக, மாக (அருமைப்பாடி, லலாமல) விரைவி லேயே எனனை அடைகிறார்கள என்று கருதது.

ளால காணப்படாததாய், ஸர்வதரக்யம்—எல்லா தேஹங்களிலும் இருந்தபோதிலும், அசிந்தயம் ச—(அந்தந்த தேஹஸ்வரூபமாக) நினைததற்கரியதாய், கூடஸத்யம்—எல்லா தேஹங்களுக்கும் பொதுவாயிருப்பதாய், அசலம்—தன் ஸ்வரூபத்திலிருந்து நழுவாததாய், த்ருவம்—நிதயமானதான, அக்ஷரம்—(தம்) ஜீவாதமஸ்வரூபத்தை, இந்த்ரியக்ராமம் ஸநநியம்ய—கண் முதலான இந்திரியங்களைத் தத்தம் தொழில்களில் ஈடுபடாதபடி நன்கு அடக்கி, ஸர்வதரஸமபூத்யய.—எல்லா தேஹங்களிலுமிருக்கும் ஆதமாக களிடமும (ஜ்ஞானத்தால்) ஒத்தவை எனனும் நினைவுடைய வாசளாய், ஸாவபூதஹிதேரதா:—எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் தீங்கிழைப்பதில் ஈடுபடாதவாகளாய், யேது பர்யுபாஸதே—எவாகள பராபயமாக உபாஸிக்கிறார்களோ, தே—அவர்களும், மாம பராபநுவநதி ஏவ—எனனோடு ஸமானமான ஜ்ஞானஸ்வரூபத்தையுடைய (தம்) முகதாதமஸ்வரூபத்தை அடையவே செய்கிறார்கள். அவயகதாஸகதசேதஸாம தேஷாம்—(தம்) ஜீவாதமஸ்வரூபத்தில் ஈடுபட்ட அநதக் கைவலய நிஷ்டுர்களுக்கும், கலேஸ:—சிரமம், அதிஃகதர:—ஜ்ஞானிகளுள்ளதைக் காட்டிலும் மிகுந்தது, அவயகதா க்யதி:—ஜீவாதம் ஸ்வரூபத்தில் ஈடுபடும் மனநிலை, தேஹவத்யபி:—தேஹாதமாபிமானிகளாலே, த்யு:கக்யம் அவாப்யதே ஹி—மிகுந்த சிரமப்பட்டு அடையப்படுகிறதன்றே.

3. சொல்லரிதாய நுண்ணியதா யெங்குந் தொடாபுடைத்தாய்
யலலவைபோற் சிந்திப் பரிதாகிப்—பலவற்றுக்
கொத்துச் சலியா துறுதியுறு மக்கரத்தில்
வைத்துப் பயில்வார் மனம்.

சொல்லரிதாய — (தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கையால் தேவர முதலான ஸபூத்யங்களாலே) குறிப்பிடத்தகாததாய், நுண்ணியதாய்—(கண் முதலான இந்திரியங்களால்) காணப்படாத ஸுக்ஷ்மப்பொருளாய், எங்கும் தொடர்புடைத்தாய்—எல்லா தேகங்களிலும் தொடர்

புனையதாய, அல்லவைபோல் சிந்திப்பரிதாகி— (ஆயினும்) அநதந்த தேஹஸவருபமாக நினைத்தறகரியதாய், பல் அவறறுக்கு ஒத்து — எல்லாத தேகங்களுக்கும் பொதுவா யிருப்பதாய், சலியாது—தன ஸவருபத்திலிருந்து நழுவாத தாய, உறுதியுறும்—நித்தியமானதான, அக்கரத்தில்—(தம்) ஜீவாத்மஸவருபத்தில், மனம் வைத்து — நெஞ்சை ஈடு படுத்தி, பயில்வார் — (அதை அடைவதற்கு) உபாஸிப் பார்கள் (கைவலய நிஷ்டுர்கள்).

4. வன்புலன்கள் செறறெங்கும் வாய்ந்தசம புத்தியரா யின்புறுநன் கெப்பொருட்கு மேலுமவ—ரன்புடனே யென்னுமெ னின்னுயிரி னின்பமே யெய்துவர்கள் மனனுகே ளிங்கருமை மற்று,

வன்புலன்கள் செற்று — கண முதலான வலிமைமிக்க இநதிரியங்களைத் தமதம் தொழிலகளில் ஈடுபடாதபடி நனகு அடக்கி, எங்கும் வாய்ந்த சமபுத்தியராய்—எல்லாத தேகங் களிலுமிருக்கும் ஆதமாககளிடமும(ஜ்ஞானததால)ஒத்தவை எனனும் நினைவுடையவாகளாய், இன்புறும் எப்பொருட்கும் நன்கு ஏலுமவர்—ஸப்துரதி, விஷயங்களில் இன்பமடையும் எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் நனமையை விரும்புமவர்களாய உள்ள கைவலய நிஷ்டுர்கள், அன்புடனே—என்னிடம் புக்திசெய்து, எனனும் என் இன்னுயிர் இன்பமே யெது வர்கள்—எனனையொத்த ஜ்ஞானஸவருபத்தையுடையதாய எனக்கு இனியதான ஜீவாத்மாவை அநுபுவிககும் ஆனந தததையே அடைவாராக, மனனா!—அரசனான அர்ஜுனா! மற்றும்—மேலும், இங்கு — இவ்வாத்ம ப்ராப்தி விஷயத்தி லுள்ள, அருமை கேள்—சிரமததைக் கேட்பாயாக

5. ஆங்கவர்க்கு நுட்பஞ்சே ரவவுயிரிற் சித்தத்தா லோங்க வரும்வருதத முற்றுமிகும்—பாங்கதனிற் றேனரு வுயிர்க்கதிதான் றுக்க மிகுத்துடலி லேன்றருக கெயதவரி திங்கு,

॥ भा ॥ ये त्वक्षरम्—प्रत्यगात्मस्वरूपम्, अनिर्देश्यम्—देहा-
दन्यतया देवादिशब्दानिर्देश्यम्, [अ]त एव चक्षुरादिकरणानभि

ஆங்கவாகு—அந்தக் கைவலயநிஷ்டாகளுக்கு, நுட்பம்
சேர் அவுயிரின் சித்தத்தால—மிகவும் நுண்ணியதான
அந்த ஜீவாத்மாவில் நெஞ்சு செலுத்துவதால், முற்று
மிகும் வருத்தம் ஓங்க வரும்—மிக அதிகமான வருத்தம்
மேனமேலும் வரும், உடலில் ஏனருக்கு—உடலில் பற
றுள்ளவர்களுக்கு, பாங்கு அதனில் தோன்ற உயிராக்கதி
தான் — மிக நுண்ணியதாயிருக்கையாலே அறிய அரிதா
யிருக்கிற ஜீவாதமாவைப் பற்றிய மனநிலை, இங்கு—இவ
வுலகில், துக்கம் மிகுதது எய்த அரிது - மிகுந்த சிரமப்
பட்டு அடைய அரிதாயிருக்கும்

3, 4, 5. ஜ்ஞானியின் சிறப்பைச் சொன்னுன சென்ற ஸலோ
கத்தில். அந்த ஜ்ஞானியைக் காட்டிலும் கைவலய நிஷ்டைகளுள்ள
தாழவை இனி மூன்று ஸலோகங்களாலே கூறுகிறான். (அநிாத
தே, ஸயம்) தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கையால்,
தேஹத்தைக் குறிக்கும் தேவா மனிதர் முதலான ஸப்தாங்கனால
குறிப்பிடத்தகாதது எல்லாப்படியாலும் குறிப்பிடத்தகாதது என்று
கூறினால், தான் குறிப்பிட்டிருப்பதும், வேதாஸாதாங்ககள் இவ்வாத
மாவைக் குறிப்பிடுவதும் பொருந்தாமல் போயவிடுமாய்கையால் இவ
வாறு பொருள்கொள்வதே பொருத்தம். தேஹத்தைக் காட்டிலும்
வேறுபட்ட ஆதமாவையும், தேஹத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள்
கூறுமாயினும் இங்குப் பிரித்துக் கூறப்படும் ப்ரகருதி ஸம்பந்தமற்ற
முத்தாதம்ஸவரூபத்துக்கு தேஹம் கிடையாதாகையால் தேஹத்தைக்
குறிக்கும் சொல்லால் அதைக் கூறமுடியாது எனப்பது குறிக்கொள்ளத்
தக்கது. (அவயகதம்) இப்படி தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட
தாகையாலேயே கண முதலான இந்தரியங்களால் அறியப்படாதது.
'அடியோடு அறியப்படாதது' என்று பொருள்கொண்டால் மேலே பாயு
பாஸதே' என்று இவ்வாதமாவை உபாஸிப்பதாகக் கூறுவது பொருந்
தாமல் போயவிடுமாய்கையால் இப்படியே பொருள் கொள்ளவேண்டும்.
(ஸாவதரகம்) தேவர், மனிதர், திராயக, ஸத்தாவரம் எனனும் நால்
லகைப்பட்ட தேஹங்களிலும் இருப்பது. அனுவான ஆதமா எல்லா
இடங்களிலும் ஒரே காலத்தில் இருப்பது பொருந்தாதாகையால்

व्यक्तम्, सर्वत्ररामचिन्त्यं च — सर्वत्र — देवादिदेहेषु वर्तमानमपि तद्विसृजातीयतया तेनतेन रूपेण चिन्तयितुमनर्हम्, तत एव कूटस्थम् — सर्वसाधारणम्, तत्तद्देशाद्यमाधारणाकारासंबद्धमित्यर्थ, अपरिणामित्वेन

ஒவ்வொரு ஊரத்தில எல்லா வகைப்பட்ட தேஹத்திலும் இருப்பது எனறே பொருள்கொள்ள வேண்டும் அனறிககே மேல (அசிந்தயம்) என்று கூறியி நயப்பதையொட்டி அதற்குப் பிரதிகோடியான சிந்தய வஸ்துககளான தேஹத்தி, தேஹங்களை 'ஸாவதர்' ஸப்தத்தால் எடுப்பதாகவும் கொள்ளலாம். (அசிந்தயம் ச) இப்படி எல்லா தேஹங்களிலும் இருந்தபோதிலும் அவற்றைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாயாலே அந்தந்த தேஹமாக நினைப்பதற்குத்தகாதது. 'அசிந்தயம்' என்றதற்கு 'எல்லாப்படியாலும் நினைக்க அசிது' என்று பொருள்கொண்டால் ஆதமாவைச் சிந்திக்கும்படி விதிக்கும் வேத வாக்யங்கள் வீணாகுமாயால் இப்படியே பொருள்கொள்ளவேண்டும். (கூடஸ்தம்) இப்படி அந்தந்த தேஹங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கையால் எல்லா தேஹங்களுக்கும் பொதுவாயிருப்பது. ஒரு ஸந்ததியிலுள்ள மனிதர்களுக்குப் பொதுவான மூலபுருஷன் 'கூடஸ்தன்' எனப்படுகிறான். இங்கு கூடஸ்த ஸப்தம் லக்ஷணையாலே பொதுவாயிருக்கையைக் குறிக்கிறது சிலர் கூடஸ்த ஸப்தத்திற் குறி 'மாயை' என்று பொருள்கொண்டு கூடஸ்த ஸப்தம் மாயாதயக்ஷமான நிரவியேஷ சிந்மாதரத்தைக் குறிக்கிறது என்று கொண்டாக்கள் சிலா கூடஸப்தத்திற் ராசி (குவியல) என்று பொருள் கொண்டு, கூடஸ்த ஸப்தத்திற்குக் குவியல போலிருப்பது என்று பொருள் கொண்டாக்கள் கூடஸ்த ஸப்தத்திக்கு பரஸித்தமான அாதத்ததைக் கைவிட்டபடியாலும், பரமானத்திக்கு முரண்பட்ட விஷயங்களைப் பேசுகையாலும் இப்பொருள்கள் கைவிட்டதக்கவை கூடஸப்தத்திக்கு இருமபையடிக்க ஆதாரமான உலககூடம் (Anvā), என்று பொருள்கொண்டு அதைப் போலே அசையாததாய, ளளாவதும் தேயவதும் இல்லாதது என்று பொருள்கொள்வதும் கூடஸ்த ஸப்தத்தின பரஸித்தாராதத்ததைக் கைவிட்டபடியால் இங்கு பொருத்தமுடையதால் 'ஒரே சமயத்தில் எல்லா தேஹங்களுக்கும் பொதுவாயிருப்பது ஓட்டாது. கால பேத்தத்தால் நாலவகைப்பட்ட ஸரீரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டாலும் ஒவ்வொரு வகையிலுமுள்ள எல்லா ஸரீரங்களையும் ஒவ்வொரு சேதனனும் எடுத்துக்கொள்வதாகக் கூறுவது பொருந்தாது. ஆகையால் எல்லா ஸரீரங்களுக்கும் பொதுவாயிருப்பது ஆத்மவஸது

खासाधारणाकारान्न चलति न च्यवत इत्यचलम्, तत एव ध्रुवम् —
नित्यम्। सन्नियम्येन्द्रियग्रामम्—चक्षुरादिकमिन्द्रियग्रामं सर्वं स्वव्या-
पारेभ्यस्सम्यङ्नियम्य, सर्वत्र समबुद्ध्यः—सर्वत्र देवादिविषमाकारेषु

என்று கூறுவது எப்படியொட்டும்? எனில் - 'ஓவ்வொரு சேதனனும் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடிய அநதநத தேவா மனிதா முதலான ஸரீரங்களால் தொடப்படாது இந்த முகதாதம் ஸாரூபம்' என்றே தாதபாயமாகையால் குறையிலலை (அசலம்) பரிணாமமற்றதாகையாலே தனக்கேயுரிய ஸவரூபத்திலநின்றும் நமூவாதது ஜீவன மேலுலகங்களுக்கும், கீழுலகங்களுக்கும் செலகிருன' என்று ஸாஸத ரங்கன கூறுகையாலே அதற்கு முரணிலலாமல் தன ஸவரூபத்தில் நின்றும் நமூவாதது என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது (தேருவம்) இப்படிப் பரிணாமமில்லாமலிருப்பதாலேயே நித்யமானது. பரிணாமமுடைய வஸ்துவனளே அநித்யமாயிருக்கமுடியும் 'அசலம்' என்று ஸவரூபத்தில் நின்றும் நமூவாமையையும் 'தேருவம்' என்று நித்யத்துவத்தையும் குறிப்பிடுகையாலே புநருகதி (கூறியது கூறல்) இல்லை. (இந்தரிய கராமம் ஸநநியமய) கண முதலான இந்திரியங்களைத்தையும் ததத தொழில்களில் ஈடுபடாதபடி நனகுஅடக்கி 'பர்யுபாஸதே' எனனும் பத்ததாலேயே மனத்தின நியமனம் தேறுகிறதாகையால் அதற்குறுப்பான வெளிஇந்தரியங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதே இங்கு சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். நனகு கட்டுப்படுத்துதலாவது — "அஹிம்ஸா ஸத்யம் அஸதேயம் ப்ரஹ்மசாயாபரிக்ரஹ" [விஷ்ணுதாமம் 104-3] [எந்த ஜீவராசிகும் தீங்கிழைக்காமல் இருத்தல், உணமையுரைத்தல், திருடாமை, ப்ரஹ்மசாயம், யாசிக்காமை] முதலான ஆதம் குணங்கள் ஏற்படுமளவுக்கு இந்திரியங்களை அடக்குதல் என்று கருத்து (ஸர்வதர ஸம்புத்தாய) தேவரீ மனிதா முதலான வேறுபட்ட அமைப்புள்ள தேஹங்களினத்திலும் இருக்கும் ஆதமாக்கள அனைவரும் ஜ்ஞானம் ஒன்றையே ஸவரூபமாகக்கொண்டிருப்பவாக ளாகையாலே அவர்களிடம் ஒத்த புத்தியையுடையவாகள். "ஸூக்சைவ ஸ்வபாகே ச பண்டிதாஸஸமதாஸந" [கீதை 5-18] என்று கீதையிலேயே இவ்வர்த்தம் விவரிக்கப்பட்டதன்றோ. (ஸாவபூத ஹிதே ரதா) இப்படி எல்லா ஆத்மஸவரூபமும் ஒத்தது எனனும் நினைவுடையவர்களாயிருக்கையாலேயே எந்த ஜீவராசிகும் தீங்கிழைப்பதில் நின்றும நீங்கியிருப்பவர்கள். தேவரீ, மனிதர் முதலான ஸரீரங்களையே ஆதமாக்களாக நினைப்பதாலேயன்றே ஒரு மனிதன்

देहेऽवस्थितेष्वत्मसु ज्ञानैकाकारतया समबुद्धयः, तत एव सर्वभूतहिते रताः -- सर्वभूताहितरतित्वान्निवृत्ताः, सर्वभूताहितरतित्वं ह्यात्मनो देवादिविषमाकाराभिमाननिमित्तम् ; य एवमक्षरमुपासते, तेऽपि मां प्राप्नुवन्त्येव -- मत्प्रमानाकारमसंसारिणमात्मानं प्राप्नुवन्त्येवेत्यर्थः ।
*मम आधर्म्यमागताः (१४ २) इति हि वक्ष्यते। श्रूयते च *निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति (मु. ३.१ ३) इति। तथा अक्षरशब्दनिर्दिष्टात्कूटस्था-

மற்றொரு பணி நனுகுகுத தீவகிழைக்கிறான். (யே து அக்ஷரம் பர்ய பாஸதே) எவா இவ்வண்ணமாகத் தம் ஆதமாவை பராபயமாக நிசயித்து, பரமாதமாவை அந்த ஆதமபராபதிகு ஸாத்யமாக உபாலிக்கிறார்களோ, 'து' ஸப்தம் கீழ் ஸலோகத்தில் சொல்லப் பட்ட ஜஞானியைக் காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறது. 'பரி' என்னும் உபஸாகத்தோடு கூடிய உபாஸதே' என்னும் பதம் பராபயமாக நிசயித்து உபாஸிப்பதைக் காட்டுகிறது. (தே) என்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பொருளை விருமபும ப்ரயோஜநாத்நர பரராண அவார்களும். ' உதாராஸ ஸாவ ஏவைதே " [கீதை 7-18] என்று என்னிடம் ஏதேனுமொன்றைப் பெறுகிறவர்களும் எனக்கு ஸகல்புலபரத்யவமாகிற பெருமையை அளிப்பவர்களாக நினைக்கையாலே அவாளுக்கும் அவாள் விருப்பியதை நான் அளிக்கிறேன் என்று கருத்து. (மாம் பராபநுவநதி ஏவ) என்னையொத்த ஜஞானாகாரததையுடையதாய், ஸம்ஸாரம் பநுத்யுமற்ற தம் ஆதம் ஸவருபத்தை அடையவே செய்கிறார்கள் " விஷ்ணுமகதி பரா பரோகதா " [வி-பு 6-7-61] என்றும், " அவிப்யாகேந த்ருஷ்ட தவாத " [புரஹ்மஸூத்ரம் 4-4 4] என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானை விட்டுப்பிரியாத விசேஷணமாக முகதஸவருபம் இருக்கையாலே (மாம்) என்னை' என்றே அதை வழங்குகிறான். "தே மாமேவ பராபநுவநதி" என்று ஸலோகம் அமைந்திருப்பதையொட்டி 'கைவலயநிஷ்ட'னுக்கும் புகுவத்பராபதி பிறிதொரு காலத்தில் ஏற்பட இடமுண்டு' என்று பொருள்கொள்ள இடமிருந்தபோதிலும் புகுவத்காரா அபபுக்கொள்ளாமல் அவாள் தமது முகத ஸவ ரூபத்தையே அடைவதாகப் பொருள்கொண்டிருப்பதிலிருந்து "கைவல யநுபுவததுரூப பிறகு புகுவத பராபதி ஏற்படுகிறது" என்னும் பக்யம் அவா உகந்ததல் என்று விளங்குகிறது. இப்படி கைவல யநிஷ்டன் தனது முகதாதம் ஸவருபத்தை பராபயமாக அடைகிறான் என்பதை " மம் ஸாத்யமயம் ஆக்யதா " [கீதை 14.2] என்று கண்ணனே அருளிச்செய்யப் போகிறானன்றோ " கிருஷ்ண. பரம் ஸாமய முபைதி " [முண்டக 3-1 3] என்று ஸருதியிலும் இவ்வாத்யம் ஒதப்பட்டது. "கூடஸதோக்ஷர உசயதே, உததம், புருஷஸத

दन्यत्वं परस्य ब्रह्मणो वक्ष्यते * कूटस्थोऽक्षर उच्यते । उत्तमः पुरुष-
स्त्वन्यः (१५. १६) इति । * अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते
(मु. १.१.५.) इत्यक्षरविद्यायां तु अक्षरशब्दनिर्दिष्ट परमेव ब्रह्म, भूत-
योनित्वादेः । तेषामव्यक्तासक्तचेतसां क्लेशस्त्वधिकतरः । अव्यक्तविषया
मनोवृत्तिः, देहवद्भिः--देहात्माभिमानयुक्तैः, दुःखेनावृण्यते; देहवन्तो
हि देहमेवात्मानं [मन्वते] मन्वन्ते ॥ ३-५ ॥

வாய் ” [கீதை 15-16] எனனுமிடத்தில் அக்ஷர ரூபத்தால்தான் சொல்
லப்படும் முகதஸ்வரூபத்தை கூடஸ்த்ரூபத்தால்தான் எடுத்து,
அவனைக் காட்டிலும் பரபூரஹ்மம் வேறுபட்டது என்று கீதையில
கூறியிருப்பதும் இங்கு காணத்தக்கது, “அதஃ பரா யயா ததஃக்ஷரமதி
கமயதே” [முண்ட. 1-1-5] எனனும் வேதவாக்யத்திலும்
“ அக்ஷரமப்யராதத, ருதே ” [பூரஹ்ம-ஸூ. 1-3-9] என்று பூரஹ்ம
ஸூத்ரத்திலும் பரபூரஹ்மத்தை அக்ஷரரூபத்தாக்குப் பொரு
ளாகக் கொள்கிறோமே. இங்கு ஜீவாத்மாவைப் பொருளாகக் கொள்
வது எப்படி? எனில் அவரு அக்ஷரத்துக்கு ‘ பூத, யோநிதவம் ’
[ஜகத்காரண தவம்] முதலான பெருமைகளைக் கூறுகையால் பரபூரஹ்
மமே அக்ஷரரூபத்தால் கூறப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும்.
இங்கு அததகைய பெருமைகள் இல்லாமையாலும் பரமாத்மோபாஸக
ளைக் காட்டிலும் அக்ஷரோபாஸகனை பேருக எடுக்கையாலும்
“அமருதாக்ஷரம் ஹர [ஸவே-1-9] ‘ கூடஸதே, ராக்ஷர உசயதே”
[கீதை 15-16] முதலான இடங்களில் போல அக்ஷரரூபத்தம் இங்கு
ஜீவனைக் குறிக்கிறதென்றே கொள்ளவேண்டுமே (அவயகதாஸகத
சேதஸாம் தேஷாம்) முதல ஸலோகத்தில் அவயகதரூபத் வ்யாக்
யானத்தில் காட்டப்பட்ட யமஸமநுதியீனபடி அவயகதமெனப்படும்
ஜீவஸவரூபத்தில் ஈடுபட்ட அவாகளுக்கு (கலேஸஸ்தவதி, கதர*)
ஞானி தன் பயனைப் பெறுவதற்குப்படும் சிரமத்தைக் காட்டிலும்
மிகுந்த சிரமம் உள்ளது. ஏனெனில் (அவயகதா ஹி க, கி தே, ஹ
வத, பி, து, கக, ம அவாபயதேஹி) ஜீவஸவரூபத்தில் ஈடுபடும்
மனநிலை தே, ஹமே ஆதமா என நினைக்கும் ஸமஸாரிகு மிகுந்த
சிரமப்பட்டே அடையப்படுமென்றே தே, ஹத்தில் பற்றுள்ளவாக
ளுக்கு எல்லா இந்திரியங்களையும் நன்கு அடக்குவதெல்லாம் ஏற்படும்
ஜீவஸவரூபசிந்தனம் மிகவும் அடைய அரிது எனபது கருத்து
(தே, ஹவத, பி,) தே, ஹத்தில் பற்றுற ஸநகாதி, களுக்கே இம்மன
நிலை ஏற்படுமாகையால், அதில் பற்றுள்ளவா்களுக்கு எளிதில் ஏற
படாது என்றபடி ஆக ஞானியைக் காட்டிலும் கைவலயநிஷ்ட, னுக்
குள்ள தாழவு சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

॥ भा ॥ भगवन्तमुपासीनानां युक्तमत्वं सुव्यक्तमाह—

ये तु सर्वाणि कर्माणि मयि संन्यस्य मत्पराः ।

अनन्येनैव योगेन मां ध्यायन्त उपासते ॥ ६ ॥

तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसागरात् ।

भवामि नचिरात्पार्थ मय्यावेशितचेतसाम् ॥ ७ ॥

6. யே து ஸர்வாணி கர்மாணி மயி ஸந்நயஸ்ய மதபரா: ।
அநநயேநைவ யோகே,ந மாம் த்யாயந்த உபாஸதே ॥

7. தேஷாமஹம் ஸமுத்த,தூர்த்தா ம்ருதயுஸம்ஸாரஸாக,ராத் ।
புவாமி நசிராத பார்த்த, மய்யாவேஸிதசேதஸாம் ॥

பார்த்த, ! — அர்ஜுன ! யே து—எவர்களோவெனில,
ஸர்வாணி கர்மாணி—(உண்ணை, யாகும் செய்தல முத
லிய) எல்லாக் கர்மங்களையும், மயி ஸந்நயஸ்ய—என்னி
டத்தில ஸமர்ப்பித்தது, மத்பரா —எனையே பயனாகக்
கொண்டவர்களாய், அநநயேந யோகே,ந ஏவ—வேறு
பயன் கருதாத யோக்யத்தினால், மாம த்யாயந்த: உபா
ஸதே—என்னைக்குறித்தது த்யானம், அர்ச்சனம் முதலான
வற்றைச் செயதுகொண்டு உபாஸிக்கிறார்களோ, மயி
ஆவேஸித சேதஸாம் தேஷாம்—என்னிடத்தில செலுத்தப்
பட்ட நெஞ்சையுடைய அவர்களுக்கு, அஹம்—நான் ,
ம்ருதயு ஸம்ஸார ஸாக,ராத்—(என்னை அடையத் தடையா
யிருக்கையாலே) ஆதம நாஸத்தை வினைக்கும் ஸமஸாரம்
எனும் கடலிலிருந்து, நசிராத் — விரைவிலேயே, ஸமுத்த,
தூர்த்தா புவாமி—கைதூக்கி விடுபவனாகிறேன்.

6. ஏவர் தொழிலனைத்து மென்னிடவைத தெறபரராய
மேவி யனன்னியமா மெய்யோகச—சேவையினு
லெனறுந் தியானித தியன்றோ ரெனைமருவி
நினறிந் குபாசிப்பா நோநது.

7. அன்புடனென் பாலே யமர்ந்தமனத தாரவரைத
துன்புயரு மிப்பவமாரு சூழகடனின்—நின்புடனே
வென்றியமா பார்த்தனே மேலா வெடுபபன்கா
ணன்றியன்று தாழாது நான்.

வென்றி அமர் பார்த்தனே! — வெற்றியே பொருந்திய
அர்ஜுனா! ஏவர் தொழில் அனைத்தும் என்னிடை வைத்து —
எவர்கள் (உண்ணல, யாகும் செயதல முதலான) எல்லாக
காமங்களையும் என்னிடத்தில் சமாபிதது ஏறபரராய் மேவி—
எனனையே பயனாகக் கொண்டவர்களாகப் பொருந்தி, அனன்
னியமாம் மெய்யோகச் சேவையினால்—வேறு பயனகருதாத
உணமையான யோகத்ததை அநுஷ்டித்தது, இங்கு என்றும்
தியானிதது எணைருவி நின்று இயன்றோர் நோநது உபா
சிப்பார் — இவவுலகில என்னைக் குறித்தது தியானம்,
அர்ச்சனம் முதலானவற்றை என்னோடு கூடிநின்று
செய்வவர்களாய், பொருந்தி உபாசிக்கிறார்களோ, அன்
புடன் என்பாலே அமர்ந்த மனத்தார் அவரை—என்னிடம்
அன்போடு செலுத்தப்பட்ட நெஞ்சையுடைய அவர்களை,
துன்புயரும் இப்பவமாம் சூழகடல் நின்று—துன்பம் மிகுந்த
இந்த ஸமஸாரமாகிற கடலிலிருந்து, தாழாது—விரைவி
லேயே, நன்று இயன்று—நனகு செயல்பட்டு, நான்—
நான், இன்புடனே மேலா எடுபபன் காண்—ஆனந்தத்தோடு
கைதூக்கி விடுவேன்.

6, 7. புகுவானான தனை உபாஸிப்பவாகளே யோகியரில்
தலைசிறந்தவர்கள் என்பதை இரண்டாவது ஸலோகத்திற் கூறிய
தைக் காட்டிலும் மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறுன இவ்விரு ஸலோகங்
களில். (யே து) 3 முதல் 5 ஸலோகங்களிற்குக் கூறப்பட்ட கைவலய
நிஷ்டைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களாய், இரண்டாவது
ஸலோகத்திற் சொல்லப்பட்ட புகுவதுபாஸகர்களைக் குறிக்கிறது.
யசசுபுதம், இரண்டாவது ஸலோகத்தில் ஏற்கனவே குறிக்கப்பட்ட
வர்கள் என்றும், துகாரம், 3.5 ஸ்லோகங்களில் குறிக்கப்பட்ட
வர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள் இவர்கள் என்றும்
காட்டுகின்றன. (ஸர்வாணி கர்மாணி) எல்லாக் கர்மங்களையும்,

॥ भा ॥ ये तु लौकिकानि देहयात्राशेषभूतानि देहधारणार्थानि
चाशनादीनि कर्माणि, वैदिकानि च यागदानहोमतपःप्रभृतीनि सर्वाणि
सकारणानि सोद्देश्यान्यध्यात्मचेतसा मयि संन्यस्य, मत्पराः—मदेक-
प्राप्याः, अनन्येनैव योगेन—अनन्यप्रयोजनेन योगेन मां ध्यायन्त
उपासते — ध्यानार्चनप्रणामस्तुतिकीर्तनादीनि स्वयमेवात्यर्थप्रियाणि

காமங்கள் லௌகிகங்கள் என்றும், வைதீகங்கள் என்றும் இரு வகைப்படும், லௌகிகங்களும் தேஹ்யாததிரைக்குரிய பயிர்செய்தல் முதலானவை என்றும், உயிராத்மரீக அவிசியமான உண்ணல் முதலானவை என்றும் இருவகைப்படும். வைதீக காமங்களும் யாக்யம், த்நானம், ஹோமம், தவம் முதலானவையாகப் பலவகைப்படும். இக் காமங்கள் அனைத்தையும் குறிக்கிறது. இக்காமங்களைச் சொன்னது, இவற்றைச் செய்யத் தகுதியை விளைக்கும் ஸந்த்யாவந்த்யனம் முதலானவற்றுக்கும், இவற்றுக்கு உத்தேஸ்யமான ஸ்வாக்க்யம் முதலான பூலனங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (மயி ஸநநயஸ்ய) தனக்கு ஆதமாவான பரமாதமாவிடம் செலுத்தப்பட்ட நெஞ்சோடு, அப் பரமாதமாவாகிய என்னிடம் ஸமாபித்து. (மயி ஆவேஸித சேதஸாம்) என்று அடுத்த ஸலோகத்தின் கடைசியில் இப்பதங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன என்பதை “அத்யாதம சேதஸாம் மயி ஸநநயஸ்ய” என்றும் தொடரால் புரட்சியகாரர் உணரத்தினார். மூவகையான தயாக்யங்களையும் (ஸநநயஸ்ய) என்றும் பதம் உணர்த்துகிறது. (மதபரா) “அஹம் பர — பரமபராயம் யேஷாம் தே மதபரா” என்கிற வயுதபத்தியின்படி எனையே பரமப்ராப்யமாகக் கொண்டவர்கள் என்று பொருள்படுகிறது. (அநநயேநவயோகேந) வேறு பயன்கருதாத புகதியோக்யத்திலை. புகதியோக்யம் மோக்ஷஸாத்யமாக விதிக்கப்பட்டபோதிலும், மோக்ஷத்தையும் இதற்குப் பயனாகக் கருதாமல் ஸவயம்பரயோஜனமாகக் கருதிச் செய்வதே எம்பெருமானுக்கு மிகவும் உகப்பு என்றும், உபாஸகங்களும் ஸவயம்பரயோஜன புகதிநிஷ்டைனா ஸித்தேதேயாயநிஷ்டைனாகுவதிலேயே புகதிவிதிஸாஸ்தரங்களுக்கு நோக்கு என்றும் உணர்த்துகிறான். (மாம் த்யாயந்த உபாஸதே) “ஸததம் கீததயநதோ மாம்” [கீதை 9-14] முதலான ஸலோகங்களில் கூறியபடி தியானம், அர்ச்சனம், பரணம், துதி, ஸங்கீததனம் முதலானவற்றை, மிக இனியவையாயிருக்கையாலே மோக்ஷத்தையும் இவற்றுக்குப் பயனாகக் கொள்ளாமல் ஸவயம்பரயோஜனமாகச்

प्राप्यसमानि कुर्वन्तो मामुपासत इत्यर्थः । तेषां मत्प्राप्तिविरोधितया
मृत्युभूतात्संसारख्यात्सागरादहमचिरेणैव कालेन समुद्रतां भवामि
॥ ६ ॥ ७ ॥

मयेव मन आधत्स्व मयि बुद्धि निवेशय ।

निवसिष्यसि मयेव अत ऊर्ध्वं न संशयः ॥ ८ ॥

8. மயயேவ மந ஆத₄தஸவ மயி பு₃த₃தி₄ம் நிவேஸய ।

நிவஸிஷ்யஸி மய்யேவ அத ஊர்த்த₄வம் ந ஸமஸய: ॥

(இக்காரணத்தாலே) மயி ஏவ — என்னிடமே, மந: ஆத₄தஸவ — நெஞ்சைச் செலுத்து, மயி — என்னிடம், பு₃த₃தி₄ம் நிவேஸய — (பரமப்ராப்யம் என்னும்) உறுதி

செய்துகொண்டு எனனை உபாஸிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. “த்யாபநத” என்று தியானத்தைச் சொன்னது அாசனம் முதலான அனைத்துக்கும் உபலக்ஷணம். (மயயாவேஸித சேதஸாம் தேஷாம்) “மயி ஸநநயஸய” என்றவிடத்தில் சொன்ன ரீதியில் என்னிடத்தில் செலுத்தப்பட்ட நெஞ்சையுடைய அவர்களுக்கு. (ம்ருதயு ஸமஸார ஸாக்ராத) எனனை அடையத தடையாயிருக்கையாலே ஆதமாவுக்கு யமனைப்போலே ஸ்வரூபநாமத்தை விளைக்கிற ஸமஸாரமாகிற கடலினிருந்து. நிஷாத₃ஸத₂பதி நயாயததாலே, வேறு ஸமாஸங்களைக் கொள்ளாமல் “ம்ருதயுவாயிருக்கும் ஸமஸாரமாகிற ஸாக்ரம்” என்று ஸாமாநாதி₄கரணய ஸமாஸம் கொள்ளப்பட்டது. ஆதமாவின ஸ்வரூபநிருபக த₄ாமமான ஸேஷதவத்தைக் குலைத்து, எமபெருமானை அடையமுடியாதபடி செய்வதாகையாலே ஸமஸாரத்திற்கு ‘ம்ருதயு’ [யமன] என்று ஒளபசாரிகமான அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. (நசிராத அஹம் ஸமுத₃த₄ாததா ப₄வாமி) விரைவிலேயே நான அக்கடலினிருந்து இவர்களைக் கைதூக்கி விடுபவனாகிறேன் என்றபடி. ‘நசிராத’ எனபதில் நஞ்ஞைப் பிரித்துப் பொருள்கொண்டால் பொருநதாதாகையால் ஒரே பத₃மாகக் கொள்ளப்பட்டு ‘அசிரேண’ [விரைவில்] என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. (பார்த்த₂) என அதை பிள்ளையான உன்னையும் இப்படி கைதூக்கிவிட விரும்பியே ப₄க்தியோக₃த்திற்கு அங்குமாக ஸவத₄ர்மமான யுத₃த₄த்தை அநுஷ்டி₃க்கச் சொல்லுகிறேன் என்று கருத்து.

யைக் கொள்வாய், அத ஊர்த்துவம் ஏவ — இப்படிக் கொண்டவுடனேயே, மயி ஏவ நிவஸிஷ்யஸி — எனனிடமே வாழ்வாய், ந ஸம்ஸ்ய — இதில் ஐயமில்லை.

॥॥॥ अतोऽतिशयितपुरुषार्थत्वात्सुलभत्वादचिरलभ्यत्वाच्च मय्येव मन आधत्स्व — मयि मनस्समाधानं कुरु। मयि बुद्धि निवेशय — अहमेव परमप्राप्य इत्यध्यवसायं कुरु। अत ऊर्ध्वं मय्येव निव-

8. என்னிடையே நெஞ்சையமர்ந தெனபாற றுணிவினைவை பின்னிதனமேற் சங்கையில்கை பீடுடனே—மன்னியமர்ந தென்பாலே யென்று மினிதா யிருப்பதிநீ யனபாலே சொன்னே னமர்நது

என்னிடையே நெஞ்சை அமர்நது—என்னிடமே நெஞ்சைச் செலுத்தி, என் பால் துணிவினை வை—எனனிடமே மேலான பயன எனனும் உறுதியைக் கொள்வாய், பின்—இப்படிக் கொண்ட பின்பு, பீடுடனே மனனி அமர்நது எனபாலே என்றும் இனிதாய நீ இருப்பதி — பெருமையுடன் நிலைபெற்றுப் பொருந்தி என்னிடமே எப்போதும் இனிமையுடன் நீ வாழ்வாய், இதனமேல் சங்கை இல்லை—இதில் யாதொரு ஐயமும் இல்லை, அனபாலே அமர்நது சொன்னேன்—(உன்னிடம்) அனபாலே பரிவுடன் சொன்னேன்.

8. 'முற்கூறிய காரணங்களாலே எனனிடம் புகுதி செய்வதே சிறந்ததாகையாலே நீ எனனிடம் புகுதி செய்வாய்' என்று விதிக்கிறான் கண்ணை (மயி ஏவ மந ஆததஸவ) ஆறும் அததியாயத்தின் கடைசியில் சொன்னபடி உன் ஆதமாவைக் காட்டிலும் நானே சிறந்த புருஷாதத்தமாகையாலும், இங்கு சொன்னபடி எளிதில் பெறத்தக்கவனாகையாலும், விரைவில் அடையத்தக்கவனாகையாலும் எனனிடமே நெஞ்சைச் செலுத்துவாய் எனனைத் தியானிக்கத் தொடங்குவாய் என்றபடி (மயி புத்தத்திம் நிவேஸ்ய) நானே மேலான ப்ராபயம் (பயன) எனனும் துணியைக் கொள்வாய். இப்படி இரண்டு தொடருக்கும் பொருள் வேறுகையாலே புனருக்கியில்கை. (அத ஊர்த்துவம் ஏவ) எனனையே பரம்ப்ராபயமாகத் துணிவுகொண்டு என்னிடம் நெஞ்சு செலுத்தியவுடனேயே. ஏவ

सिष्यसि—अहमेव परमप्राप्य इत्यव्यवसायपूर्वकमनोनिवेशनान्तरमेव
मयि निवसिष्यसीत्यर्थः ॥ ८ ॥

अथ चित्तं समाधातुं न शक्नोषि मयि स्थिरम् ।

अभ्यासयोगेन ततो मामिच्छास्तुं धनञ्जय ॥ ९ ॥

9. அத, சிததம் ஸமாத,ாதும் ந ஸகநோஷி மயி ஸதி,ரம் ।
அப,யாஸயோகே,ந ததோ மாமிச்ச,ாபதும் த,நஞ்ஜய' ॥

த,நஞ்ஜய—அாஜுனா! மயி—என்னிடத்தில், அத, ஸ்தி,ரம் சிததம் ஸமாத,ாதும் ந ஸகநோஷி — உறுதியாக நெஞ்சை வைக்க இயலவில்லையாகில், தத: — அது காரணமாகவே, அப்யாஸ யோகே,ந — (ஸகல கலயாண குணங்களையுமுடைய என்னிடம்) ஒப்பற்ற அனபுடன கூடிய நினைவைப் பழகுவதன்மூலம் (உறுதியாக நெஞ்சு செலுத்துதலைப்பெற்று), மாம ஆப்தும் இச்ச, —எனனை அடைய விருமபுவாய்,

காரத்தை மூன்றாம் பாதத்திலேயே அநவயித்தாலும், இங்கு அர்த்ததூஸிதத்தமாக ஏகாரம் வரும். (மயி ஏவ நிவஸிஷ்யஸி) என்னிடமே வாழ்வாய். இங்கு எப்பெருமானிடம் வாழ்வதாவது, — அவனை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கை எனில், அது எப்போதும் உள்ளது. அதை அறிகையே வாழ்வது எனில் அது கேட்டவுடனேயே ஏற்பட்டுவிடும், துணிவு வேண்டியதில்லை, ஆகையால் அப்பொருளும் பொருந்தாது ஆகையால் இப்படித் துணிவுடன் நெஞ்சை வைத்தவுடன் நீ முக்தன் போன்றவனை ஆவாய் என்றே கருத்துரைக்கவேண்டும். அல்லது, இம்மையிலும், மறுமையிலும் உன்னை எல்லாப்படியாலும் ரக்ஷிப்பவனாக நான் இருக்கையில், ஆசாயனிடம் சீடன்போலவும், தந்தையிடம் தனயன்போலவும் இருக்கும் நீ உன் ரக்ஷணத்தைக் குறித்துக் கவலையில்லாதவனாய் வாழ்வாய் என்று கருத்தாகவுமாம். ஆக, புகுவதுபாஸனம் தன பயனை விளைப்பதில் ஆதமோபாஸனத்தைக் காட்டிலும் விரைவில் விளைக்குமாகையாலும், எளிதாகையாலும், என்னைப் பரமபராப்ய மென்று துணிவுகொண்டு என்னிடம் நெஞ்சு செலுத்துவாய் என்று அாஜுனனைக் குறித்துக் கூறினாயிற்று.

॥ भा ॥ अथ सहस्रैव मयि स्थिरं चित्तं समाधातुं न शक्नोषि,
ततोऽभ्यासयोगेन मामाप्तुमिच्छ—स्वाभाविकानवधिकातिशयसौन्दर्य-

9. உனநெஞ்சை யெனபான் யுற்றிருத்த மாட்டாயேற்
பின்னனி பிறப்பிலும் பெற்றறிமைசேர்—நன்னெஞ்சுற
றெனனை யடைந்தமாவா நிச்சியாய நிச்சயித்து
மனனா தனஞ்சயனே மற்று.

மனனா தனஞ்சயனே—அரசனான அர்ஜுன! மற்று
இனி—இனி, உன நெஞ்சை எனபால் உற்று நீ இருத்த
மாட்டாயேல்—உன நெஞ்சை என்னிடம் நீ உறுதியாக
வைக்க இயலவில்லையானால், பின்—அப்போது, அன்பினில
ப்பிலும் பெற்றறிமை சேர் நல்நெஞ்சு உற்று—(ஸகல
கலயாண சூணங்களுடைய என்னிடம்) ஒப்பற்ற அன
புடன கூடிய நினைவை நல்ல நெஞ்சில பழகுவதன்மூலம்,
நிச்சயித்து—உறுதியான மனநடுபாட்டைப்பெற்று, என்னை
அடைந்து அமர்வான் இச்சியாய—என்னை அடைந்து
பொருத்த விருமபுவாயாக.

9 இனி, “ஸப்தம், ஸபாஸம் முதலான விஷயங்களிலேயே
அநாதிகாலமாகப் பழகி அவற்றில் இழக்கப்பட்ட நெஞ்சையுடைய
வனான நான மிகவும் கண்டு பழக்கமேயில்லாத உன விஷயத்தில்
நெஞ்சை எப்படி உறுதியாகச் செலுத்தமுடியும்” என்னும் அர்ஜுன
னுடைய ஐயத்தை அறிந்து அதற்குப் பரிஹாரம் கூறுகிறான் இந்த
ஸலோகத்தில். (அத, மயி ஸத்வம் சித்தம் ஸமாதாதும ந ஸக
நோஷி) இனி என்னிடத்தில் நெஞ்சை சடக்கென உறுதியாக
வைக்க இயலவில்லையானால் நெஞ்சை அடியோடு வைக்க இயலாதெனில்
சென்ற ஸலோகத்தில் ‘நெஞ்சை என்னிடம் வை’ என்று கூறியது
பொருத்தாமல் போயவிடுமாகையால் சடக்கென’ என்னும் பதம் வரு
வித்துக்கொள்ளப்பட்டது நெஞ்சு சஞ்சலத்தன்மையுடையதாகையால்
ஸத்வம் (உறுதியான) என்னும் பதத்தை அதற்கு விசேஷணமாகக்
முடியாது. அதனால் கரியாவிசேஷணமாகி ‘உறுதியாக நெஞ்சை
வைக்க இயலவில்லையானால்’ என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. ‘அத்’
என்னும் ஸப்தத்தைக் கேள்விப் பொருளிலேயோ, அல்லது ‘யத்’
என்னும் ஸப்தத்தின் பொருளைக் கொண்டதாகவோ கொள்ள
வேண்டும். (தத) நேரே நெஞ்சை என்னிடம் வைக்க இயலவில்லை

सौशील्यसौहार्दवात्सल्यकारुण्यमायुर्धर्माग्भीर्यौदार्यशौर्यवीर्यपराक्रमसार्वभ्य
 - सत्यकामत्वसत्यसंकल्पत्वसर्वेश्वरत्वसकलकारणत्वाद्यसंख्येयगुणसागरे
 निखिलहेयप्रत्यनीके मयि निरतिशयप्रेमगर्भस्मृत्यभ्यासयोगेन स्थिरं
 चित्तसमाधानं लब्ध्वा मां प्राप्नुमिच्छ ॥ ९ ॥

யாகையால். (அப்யாஸ யோகே ந மாம ஆபதம் இச்ச) ஸகல கலயாண குணங்களை யுமுடைய என்னிடம் ஒப்பற்ற அனபுடன கூடிய நினைவைப் பழகுவதன் மூலம் என்னிடம் உறுதியாக நெஞ்சு செலுத்தப்பெற்று என்னையடைய விருப்புவாய். இங்கு அப்யாஸயோக்யம் என்று பொதுவாகச் சொன்னபோதிலும் விஷயங்களில் ஈடுபடும் நெஞ்சை அவற்றிலிருந்து திருப்பி எம்பெருமானிடம் ஈடுபடுத்துவதற்கு அவனுடைய கலயாண குணங்களை அநுஸந்திப்பதே எளிய வழியாகுமாயகையால் அதுவே இங்கு அப்யாஸயோக்யம் என்று கூறப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும் எம்பெருமானுடைய குணங்கள் மற்றவர்களுடைய குணங்களைப்போலே செயற்கையாய் அளவுபட்டவையாயிராமல் இயல்வானவையாய் எல்லையற்ற பெருமையுடையவையாயிருக்கையாலே அனைவருடைய நெஞ்சையும் ஈர்க்கக்கூடியவை. அதற்கைய குணங்களில் சில பின்வருமாறு - “குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர் கொப்பூழில் எழுகமலப்பூவழகர்” [நாச் திரு 11-2] என்கிற அவயவங்களின் அழகாகிற ஸௌந்தர்யம். 2. ஸுகூரீவ னாகிற குரங்கு, வேடனாகிற குஹன, வேடுவிச்சியாகிற ஸப்ரி, ஆயச்சியர் முதலான தாழ்ந்தவர்களோடு மிக உயர்ந்தவனான தான ஒரு நீராகக் கலந்து பரிமாறுகையாகிற ஸௌரீலயம். 3. “ஸஹருத நாராயண:” [ஸுப்ராலோபநிஷத்] என்கிறபடியே அனைவருக்கும் நன்மையை விரும்புகையாகிற ஸௌஹாரததம். 4. ‘செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே’ [திருச்சுந்த 111] முதலான இடங்களில் சொல்லப்பட்டதாய், அடியார்களுடைய குற்றங்களையும் குணமாகக் கொள்ளுகையாகிற வாதஸலயம். 5. “வயஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் பூருஷம் பூவதி து க்ஷித.” [ரா-அ2-40] [மனிதர்கட்குத் துன்பம் ஏற்படும்பொழுது அவர்களைக் காட்டிலும் மிகுதியாகத் துன்புறுகிருன் ராமன்] என்று கூறப்பட்ட கருணை. 6. எல்லையற்ற இன்பமாயிருக்கையாகிற மாதுர்யம். 7. “ஸமுதர இவ க்யாமபீடியே” [ரா-பு, 1-17] என்கிறபடியே கடலபோலே ஆழங்காணமுடியாத கருத்துடையனாயிருக்கையாகிற க்யாமபீர்யம். 8. “எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்” [திருவாய் 2-7-11] என்கிறபடியே தன்னையும் தன் உடமைகளையும் தமர்க்கு ஆக்கிவைக்கும் ஓளதூர்யம்.

अभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि मत्कर्नपरमो भव ।

मदर्थमपि कर्माणि कुर्वन् सिद्धिमवाप्स्यसि ॥ १० ॥

10. அப்யாஸேஹ்யஸமர்த் தேஹ்யஸி மத்கர்னபரமோ பவ ।
மத்யர்த்தமபி காமாணி குர்வந் ஸித்திமவாப்யஸி ॥

அப்யாஸே அபி அஸமர்த்தத, அஸி—என்னிடம் நினைவைப் பழகுவதில் வலலமையிலலாதவனாகில், மத கர்ம பரம: பவ—என விஷயமான காமங்களைச் செய்வதில்

9 “சென்று கொண்டு வென்றிகொண்ட வீரனே” [திருச்சந்த-59] என்கிறபடியே எதிரிகள் தனமேல் படையெடுத்துவரப் பாததிராமல் அவர்கள் இருக்குமிடம் சென்று தன இடத்தில் போலே அவர்கள் ஸேனையில் புகுநது அந்த ஸேனையை வெற்றிகொள்ளுகையாகிற ஸௌயம் (சூரதனமை) 10 இப்படி வெற்றிகொள்ளும்போது தனக்கு ஒரு விகாரம்லலாமல் விளையாட்டாக வெற்றிகொள்ளுகையாகிற வியம். 11. மூலபடம் போன்ற பெருஞ்சேனைகளுள் புகுநதாலும் அவற்றைச் சி,ன்னபி,ன்னமாகும் திறமையாகிற பராக்ரமம் 12 எல்லாவற்றையும் ஒரே காலத்தில் பிரத்யக்ஷமாக (நேரே) எப்போதும் தானே அறிகையாகிற ஸர்வஜ்ஞதவம். 13. விரும்பப்படும் கலயாண குணங்களையும் உபயவிபூ,திகளையும் உடைத்தாயிருக்கையாகிற ஸத்யகாமத்வம். 14. நினைதத்தை ஸருஷ்டிக்கவல்ல தடையற்ற ஸங்கல்பதையுடையவனாயிருக்கையாகிற ஸத்யஸங்கல்பதவம். 15. தனனையொழிந்த அனைததையும் நியமிகவல்லவனாயிருக்கையாகிற ஸாவேஸவரதவம். 16. தனனையொழிந்த அனைததுக்கும் எல்லாவகைக் காரணமுமாயிருக்கையாகிற ஸாவகாரணதவம். இத்தகைய குணங்கள் இருந்தபோதிலும் தேஹஷங்களுமிருந்தால் உள்ள குணங்களும் இல்லாததுபோல ஆகிவிடும். அப்படியல்லாமல் தாழ்வுகளுக்கெல்லாம் எதிர்த்தட்டாயிருப்பவன் இவன். ஆக இப்படிப்பட்ட என்னுடைய கலயாணகுணங்களை அனுஸந்திப்பதாகிற அப்யாஸயோக்யத்தின் மூலம் என்னிடம் உறுதியாக நெஞ்சைச் செலுத்தி என்னையுடைய விரும்புவாய என்று கூறினாயிறு. (த,நஞ்ஜய) இந்த அப்யாஸயோக்யமே உண்மையான செலவமாகும். அதை அடைவதில் வெற்றியடைந்தால்தான் துன்னஞ்ஜயன என்ற உன் பெயர் பொருத்தமுற்றதாகும் என்று கருத்து.

9.

॥ भा ॥ अथैवंविधस्मृत्यभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि, मत्कर्मपरमो भव — मदीयानि कर्माण्यालयनिर्माणोद्यानकरणप्रदीपारोपणमार्जनाभ्यु

பேரன்புடன் ஈடுபடுவாய் மத்யாதத்யம காமாணி குாவந அபி—இவ்வண்ணமாக என விஷயமான காமங்களைச் செய்வதாலும், ஸித்தித்யம அவாபஸ்யஸி—(விரைவிலேயே அப்யாஸ யோக்யத்தினால் எனனிடத்தில் உறுதிபெற்ற நெஞ்சையடைந்து) எனனை அடைவாய்

10. வாயந்து பயிலவுநீ மாட்டாயே லென்னுடைய வேயநத தொழிலி னியலவுறுதி—வாயநதெனது செய்யதொழின் மேவிச சிறந்தியலுஞ் சிந்தையடைந்துய்யுநலந தான்செறிதி யுற்று.

வாயநது பயிலவுநீ மாட்டாயேல் — எனனிடம் நினைவைப் பழகுவதற்கு நீ திறமையற்றவனாகில், என்னுடைய ஏய்நத தொழிலின் இயலவுறுதி — என விஷயமான காமங்களைச் செய்வதில் பேரன்புடன் ஈடுபடுவாய் வாயநது எனது செய்ய தொழில் மேவி—இவ்வண்ணமாகப் பொருந்தி என விஷயமான காமங்களைச் செய்வதாலும், சிறந்து இயலும் சிந்தை அடைந்து — (விரைவிலேயே அப்யாஸயோக்யத்தினால்) எனனிடத்தில் உறுதிபெற்ற நெஞ்சையடைந்து, உய்யும் நலம் தான் உற்று செறிதி—மோக்ஷஸாத்யமான புக்தியோக்யத்தைப் பெற்று எனனை அடைவாய்

10. “என மனமோ நெடுங்காலம் பழகியவையாய், பரதயக்ஷுமாயிருப்பவையாய், விரைவில் அடையத்தக்கவையாய், இந்தநியங்களுக்கு இனியவையான ஸப்தராதீ விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிறகிறது. தாழவுகளற்றவனாய், குணங்கள் நிறைந்தவனுமாய் நீ இருந்தபோதிலும் அந்த விஷயங்களிலிருந்து மனத்தை மீட்டு உன்னிடம் பழகமுடியவில்லையே, அவ்வகாமங்களிலேயே எனது பழக்கம் இருக்கிறது. ஆகையால் காமங்களிலேயே என நெஞ்சு செலகின்றது” எனனும் அர்ஜுனனுடைய கருத்தறிந்து “என் விஷயமான காமங்களில் அன்புடன் ஈடுபட்டு அப்யாஸயோக்யத்தை யடைந்து முறையாக ரீதியில் எனனை அடைவாய்” என்று உப

क्षणोपलेपनपुष्पाहरणपूजाप्रवर्तननामसंकीर्तनप्रदक्षिणस्तुतिनमस्कारादीनि ,
तान्यत्यर्थप्रियत्वेनाचर; अत्यर्थप्रियत्वेन मदर्थं कर्माणि कुर्वन्नपि
अचिरादभ्यासयोगपूर्विकां मयि स्थिरा चित्तस्थितिं लब्ध्वा मत्प्राप्तिरूपां
सिद्धिमवाप्स्यसि ॥ १० ॥

தேவரிககிருன இந்த ஸலோகத்தில் (அப்யாஸே அபி அஸமாத தேஹி) இனி ஒப்பற்ற அனபுடன் எனது நினைவைப்பழகுவதிலும் நீ வல்லமையற்றவனானால். சென்ற ஸலோகத்திலுள்ள 'அத' எனனும் சொல்லை இங்கும் வருவித்துக்கொள்ளவேண்டும். (மத காம பரமோ புவ) ஆலயநிரமாணம், நந்தவனம் அமைத்தல், திருவிளக்கெரித்தல். அாச்சாஸாததி எழுந்தருளும் இடங்களைக் கூட்டுதல், நீர் தெளித்தல், மெழுகுதல் செம்மணிடுத்தல், கோலம்போடுதல், பூக்கொண்டு வருதல், திருவாராத்னம் செய்வித்தல், திருநாமஸங்கீததனம் செய்தல், திருக்கோயிலை வலம்வருதல், துதித்தல், வணங்குதல் முதலான எனவிஷயமான காமங்களைப் பேரனபுடன் செய்வாய் அடுத்த ஸலோகத்தில் "ஸாவகாம்" என்று தனக்குரிய வாணஸரமகாமங்கள் இதற்குக்கீழ்ப்படியாகச் சொல்லப்பட்டபேராகிறதாகையாலே, அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட காமமே இங்கு "மதகாம்" என்று சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். அப்படிப்பட்ட கர்மம் யாதென்று ஆராயுமளவில் எம்பெருமானுக்கேயுரியதாய், புகுத்திகு அந்தரங்கமாயிருப்பதாய், "ஸுததம் கீததயநத" [9-14] என்று கீதையில் முன்னமே விவரிக்கப்பட்டதாய், இதிஹாஸ புராணங்கள், புகுவசசு, ஸதரம் முதலானவற்றில் ப்ரஸித்தமானதான ஆலய நிரமாணம், திருநாமஸங்கீததனம் முதலிய காமமே இங்கு "மதகாம்" என்று சொல்லப்படுகிறது என விளங்குகிறது. "மதகாமபரம்" என்றதால், அச்செயல்களைப் பேரனபுடன் இவன் செய்யவேண்டும் என்று விளங்குகிறது (மதூர்த்தம் காமாணி குாவநநபி) இவ்வண்ணமாக என விஷயமான காமங்களைச் செய்வதாலும் 'அபி' ஸப்தத்தால் இக்காமங்கள் முன் ஸலோகங்களில் சொன்ன மேற்படிகளிலே ஏற்றிவிடும் என்று உணராததப்படுகிறது. (ஸித்திமவாப்ஸயஸி) எனனை அடைவாய். விரைவிலேயே முன் ஸலோகத்தில் சொன்ன அப்யாஸ யோகத்தினாலே என்னிடம் உறுதியாக நெஞ்சை வைப்பதாகிற புகுத்தியோகத்தைப்பெற்று எனனை அடைவாய் சென்ற ஸலோகத்தில் நாலாவது பாதத்தில் "மாம ஆபதம் இச்ச" என்று சொல்லப்பட்ட

अथैतदप्यशक्तोऽसि कर्तुं मद्योगमाश्रितः ।

सर्वकर्मफलत्यागं ततः कुरु यत्तामवान् ॥ ११ ॥

11. அதை, தத்யுபயஸுகதோடஸி காததும் மத்யோக்யமா-
ஸர்வகர்மபுலதயாக்யம் தத: குரு யதாதமவாந || 11 ||

அத, — இனி, மத்யோக்யமாஸரித; — என விஷயமான புக்தியோக்யத்தைப் பற்றியவனாய், ஏதத அபி கர்த்தும் அஸுகத: அஸி — (புக்தியோக்யத்தின் தொடக்க நிலையான என் விஷயமான) இககர்மததையும் செய்ய இயலவில்லை யானால். தத: — அப்போது, யதாதமவாந — (கர்மயோக்யத தாலே) மனம் அடங்கப்பெற்றவனாய், ஸாவகர்மபுலதயாக்யம் குரு — (பரபுக்தியை உணடாக்குவதாய் ஆதமாவைச் சிந்திப்பதாகிற ஜ்ஞானயோக்யத்தைச் செய்வனாய் அதற் குறுப்பாக) ஸர்வகர்மபுலத்யாக்யத்தைச் செய்வாய்

11. என்பத்தி யோகத திணைந்தித் தொழிலசெய்ய
வுன்பக்கல் சததி யுனதன்றேல் — முனபுற்ற
வெல்லாக கருமத தியலபய னிங்கொழிநது
செல்லாய மனமடக்கித் தீர்நது.

என் பததியோகதது இணைநது — என் விஷயமான புக்தியோக்யத்தைப் பற்றியவனாய், இத்தொழில் செய்ய உன் பக்கல் சததி உனதன்றேல் — (புக்தியோக்யத்தின்

புக்யவத் பராப்தியே இங்கு அதே நாலாவது பா துத தில 'ஸித்யதி' ஸப்யதததால் சொல்லப்படுகிறது என்று விளங்குகிறது. மேனமேலே கீழ்ப்படிக்களைச் சொல்லுகையாலே இங்கு சொல்லப்படும புக்யவத்கர்மமும் மேற்படிகளான அப்யாஸயோக்யம் முதலான வற்றை விளைததே புக்யவத்ப்ராப்திக்கு உறுப்பாகும் என்று விளங்குகிறது. அதிபவித்ரமான புக்யவதகாமங்கள் பலவற்றை இவன் செய்கையாலும், ஓவ்வொரு கர்மத்தைச் செய்யும்போதும் எம்பெருமானை இவன் சிந்திக்கையாலும் எம்பெருமானைப்பற்றிய நினைவைப் பழகுவது இவனுக்கு விரைவிலேயே ஸித்யதிக்கும் என்னும் கருத்தாலே புக்யவத்யத்தில் "அசிராத" (விரைவில்) என் னும் பதம் இடப்பட்டது.

॥ பா ॥ अथ मद्योगमाश्रित्यैतदपि कर्तुं न शक्नोषि — मद्गुणानु-
सन्धानकृतमदेकप्रियत्वाकारं भक्तियोगमाश्रित्य भक्तियोगाङ्कुररूप-

தொடக்க நிலையான என விஷயமான) இக்காமத்தையும்
செய்ய உனக்கு இயலவில்லையானால், மனம் அடக்கி
நீர்நது—(காமயோகத்தாலே) மனம் அடங்கப்பெற்ற
வனாய், முன்பு உற்ற—முதல் ஷட்கததில் சொல்லப்
பட்டபடி எல்லா கருமத்து இயல்பயன இங்கு ஒழிந்து செல்
லாய் — (பரபுக்தியை உண்டாக்குவதாய் ஆதமாவைச்
சிந்திப்பதாகிற ஜ்ஞானயோகத்தைச் செய்வனாய் அதற்
குறுப்பாக) எல்லாக் கர்மங்களின் புலனகளையும் எனனிடம்
ஸமர்ப்பிப்பாய்.

11. “என் ஆனந்தத்துகளையான லௌகிககர்மங்களில் ஈடுபடும்
நெஞ்சுடைய நான் உனக்கேயான காமங்களில் பேரன்புடன் ஈடுபட
முடியவில்லையே” என்று அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு
புகதியோகத்தின் தொடக்க நிலையான புகுவத கர்மத்துக்கும்
இறுதியான காரணமான காமயோகத்தை அனுஷ்டிககச் சொல்லு
கிறான் இந்த ஸலோகத்தில். (அத) இனி முன் ஸலோகங்களிற்
போலே இச்சொல்லைக் கேள்விப்பொருளிலேயோ ‘யதி’ ஸப்தத்தி
ன பொருளைக் கொண்டதாகவோ கொள்ளவேண்டும். (மத்
யோகமாழித) எனது குணங்களை அனுஸந்திப்பதால் எனனிடமே
ஈடுபடுகையாகிற புகதியோகத்தை ஸாத்யமானாகப் பற்றியவனாய்.
“மத்யோகம்” (எனயோகம்) என்கையாலே ஸலோகத்தின் பிற
பாதியில் சொல்லப்பட்ட அக்ஷரயோகத்திலும் வேறுபட்ட தன்
விஷயமான புகதியோகமே கூறப்படுகிறது என விளங்குகிறது.
(ஏதத)பி காத்தும் அஸகத: அஸி) என குணங்களை அனுஸந்
தித்தது அதனாலே எனனிடமே ஈடுபட்டு இக்காமங்களைச் செய்ய
வேண்டியிருக்கையாலே, புகதியோகத்தின் தொடக்கநிலையான
இவற்றைச் செய்யவும் உனக்கு இயலவில்லையானால், இனி ஸலோகத்
தின் உத்தராதத்தாலே புகதியோகத்தைப் பற்றிநின்று அதன்
தொடக்க நிலையான புகுவதகாமத்தைச் செய்ய இயலாதவன்
ஜீவாதமயோகத்தைப் பற்றிநின்று அதன் தொடக்கநிலையான கர்ம
யோகத்தை அனுஷ்டிககக்கடவன் என்று கூறுகிறான். (தத)
புகதியோகத்தின் தொடக்க நிலையான புகுவதகாமத்தை அனுஷ

मेतन्मर्कमापि कर्तुं न शक्नोषि, ततोऽध्वरयोगमात्मस्वभावानुसन्धानरूपं
परभक्तिजननं पूर्वषट्कोदितमाश्रित्य तदुपायतया सर्वकर्मफलरत्यागं कुरु ।

புக்க இயலாதபோது. (யதாதமவாந) நெஞ்சையடக்கியவனாய். பூலனில் விருப்பமற்றதாய் எனக்கு ஆராதனமாயிருப்பதான காம யோகத்தை அனுஷ்டிப்பதால் மனத்தை அடக்கியவனாய் என்று கருத்து இப்படி காமயோகத்தை அனுஷ்டிப்பதால் ஆதமத்யானம் ஏற்படும் இதனால் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதையே இயல்பாகக் கொண்ட தன் ஆதமாவை மறைக்கும் அவித்யை என்ப படும் அஜ்ஞானம், இருவினைகள், ஸப்ததாதி விஷயங்களில் ருசி, அவற்றில் வாஸனை ஆகியவை அனைத்தும் நீங்கும் தன் ஆதமா வின் ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும் அதனாலே எம்பெருமானிடம் பரபுகதி தானே உண்டாகும் இப்படிப் பரபுகதி உண்டா வதற்குக் காரணமானதாய், முதல் ஷட்கத்தில் சொல்லப்பட்டதாய், ஆதம் ஸவபூரவத்தின் அனுஸந்தானமாயிருப்பதான அக்ஷரயோகம் எனப்படும் ஜ்ஞானயோகத்தைப் பற்றியவனாய் அதற்கு உபாயமாக எல்லாக் காமங்களின் பூலனை என்கிடம் ஸமாப்பிப்பாய் என்கிறான்— (ஸாவகாமபூலத்யாகம் ௧௫). எல்லாக் காமங்களின் பூலனை என னிடம் ஸமாப்பிப்பாய். இங்கு ஸாவகாமபூலத்யாகம் சொல்லப்பட்ட போதிலும், அது நேரே புகதியோகத்தை உண்டாக்காதாகையால் ஆதம் சிந்தனமாகிற ஜ்ஞானயோகத்துக்கு அங்குமாக ஸாவ கர்மபூல த்யாகத்தைச் செய்வாய் என்றே கொள்ளவேண்டும் இந்த ஜ்ஞானயோகமாகிற அக்ஷரயோகம் முதலஷட்கத்தில் புகதியை உண்டாக்கும் உபாயமாகக் கூறப்பட்டதாகும் 7, 8 அத்யாயங்களில் கைவல்ய மோக்ஷத்திற்கு உறுப்பாகச் சொல்லப்பட்ட அக்ஷர யோகத்தைக் காட்டிலும் இது வேறுபட்டது முதல் ஷட்கத்தில் சொன்னபடி ஸேஷதவானுஸந்தானம், தரிவித்யபரித்யாகம் ஆகிய வற்றோடு காமயோகத்தை அனுஷ்டித்து அது நிறைவடைந்தால் இவன் பூரஹ்மத்தைத் தவிர மற்றொன்றை பராப்யமாக நினைப்பதற் குறுப்பான பாபம் கழிந்து பூரஹ்மத்திடம் பராப்யதவபூதத்தி் ஏற் பட்டுவிடும். அப்போது இவன் பூரஹ்மத்தை அடைவீக்கும் புக்தி யோகத்துக்கு உபாயமாய் ஆதமசிந்தன ரூபமாயிருக்கும் ஜ்ஞான யோகத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் ஆதம்ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டு, அதனால் புகதி உண்டாகப்பெற்று அந்த புகதி யோகம் நிறைவடைந்தவுடன் பூரஹ்மத்தை அடைவான். கர்மயோகம் நிறைவடையாதிருக்கும்போதே இவனுடைய

मत्प्रियत्वेन मदेकप्राप्यताबुद्धिर्हि प्रक्षीणाशेषपापस्यैव जायते ।
यतात्मवान् — यतमनस्कः । ततोऽनभिसहितफलेन मदाराधनरूपेणानुष्ठि-

பாபத்தின் பழலகை இவ்னுக்குத் தன் ஆதமாவையே மோகூத்தில் அடைந்து அனுபுலிகை வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டுவிடுவதும் உண்டு. அப்போது இவன் அந்த எண்ணத்துக்கு அனுகுணமாக—மற்ற இரு யோகங்களையும் அவகூமாகக் கொண்ட காமயோகத்தையோ அல்லது ஜஞானயோகத்தையோ அல்லது புகதியோகத்தையோ தன் ஆதமாவை அனுபுவிப்பதாகிற கைவலய மோகூத்துக்கு உபாயமாக அனுஷ்டிப்பான். இவ்னுடைய இவ்வேண்ணம் நீங்குவதற்காக எம்பெருமான தன் திருமேனியைச்சிந்திப்பது, ஸேஷதவாநுஸந்தனம் தரிவித்துப் பரிதயாகும் ஆகியவற்றை இவ்னுடைய உபாயத்துக்கு அவகூமாக விதித்திருக்கிறான். அந்திம்ஸபருதி வரையில் பல ஜனமங்கள் இவ்வாங்கங்களோடு கூடிய உபாயத்தை அனுஷ்டித்த பின்பும் இவ்னுக்குத் தன் ஆதமாவில் ப்ராப்யதவ புதுத்தி நீங்காவிடில் எல்லாக்கூடங்களையும் கழித்து இவன் விருப்பிய கைவலய மோகூத்தையே இவன் அனுஷ்டித்த ஸாதனத்துக்குப் பழலமாக அளித்து விடுகிறான் எம்பெருமான. முதல் ஷடகத்தில் சொன்ன அக்ஷரயோகத்தாக்கும் 7 8 அத்யாயங்களில் சொன்ன அக்ஷரயோகத்தாக்கும் உள்ள இந்த வாசி குறிகொள்ளாத தக்கது இவ்வாத்யாயத்தில் 5-வது ஸலோகம் வரையில் 7 8 அத்யாயங்களில் கூறப்பட்ட அக்ஷரயோகமே கூறப்பட்டது இந்த ஸலோகத்தில் முதல் ஷடகத்தில் கூறப்பட்ட அக்ஷரயோகமாகிற ஜஞானயோகம் கூறப்படுகிறது என்பதும் குறிகொள்ளத்தக்கது. ஆருவது ஸலோகத்திலிருந்து இதுவரையில் சொன்ன விஷயங்களின் ஸாரமாவது பழலனில் விருப்பமில்லாமல் எம்பெருமானுக்கு ஆராதனமாக அனுஷ்டிக்கப்படும் காமயோகத்தினால் எம்பெருமானிடம் ப்ராப்யதவபுதுத்தியும், அடுத்த ஸலோகத்தில் கடைசிப் பாத்தத்தில் சொல்லப்படும் மனஸாநதியும் ஏற்படும் அதனால் ஆதமசிந்தன ரூபமான ஜஞானயோகம் ஏற்பட்டு அதன் பயனாக “அவித்யா காமஸம்ஜஞாநயா” [விபு 6 7 61] என்று சொல்லப்பட்ட இருவினைகளும், “அராதமநயாதமபுதுத்தியாயா அஸவே ஸவமிதி யா மதி” [விபு 6-7 11] [ஆதமாவலாததேஹத்தை ஆதமாவாக நினைப்பதாகிற அஹங்காரமும், தன்னதல்லாதவற்றைத் தன்னதாக நினைப்பதாகிற மமகாரமும்] என்று சொல்லப்படும் தேஹாதமமயக்கம், மமகாரம் முதலானவையும் நீங்கப்பெற்று புகுவச்சேஷத்துவத்தையே இயல்வாகக் கொண்ட தன் ஆதமாவின் ஸாக்ஷாதகாரம் ஏற்படும். அதனால் மோகூஸாதனமான பரபுகதி தன்னடையே உண்டாகும். இதற்கு ஒரு துருஷ்டாந்தம் பின்வருமாறு கூறுவதுண்டு. ஒரு ராஜகுமாரன் சிறு

तेन कर्मणा सिद्धेनात्मध्यानैर्न निवृत्ताविद्यादिसर्वतिरोधाने मच्छेषैक-
स्वरूपे प्रत्यगात्मनि साक्षात्कृते सति मयि परा भक्तिः स्वयमेवोत्पद्यते।

வயஸஸில் விளைபாடுவதற்காக அரண்மனையினிருந்து வெளியே வந்து வழிதவறியபோது வேட்களால் பிடிக்கப்பட்டு, அவாகளது சேரியிலே அவர்களைப்போலவே பல வருடங்கள் வாழ்ந்து வருகிறான். ஒருநாள் இவனைக்கண்ட ஆப்தனொருவன் இவனது உருவ அமைப்பிலிருந்து சிறுவயஸஸில் காணுமறபோன ராஜகுமாரனே இவன் என்று உணர்ந்து, அவனை அரசன் முன்னிலைக்கு அழைத்துவந்து, 'இவனே உன் தந்தை' என்று உபதேசிக்கிறான் ராஜகுமாரனும் தன் தந்தையை நேரில் பார்த்துத் தந்தைக்கும் தனக்கும்மிருக்கும் உருவ ஒற்றுமைகளை ஆராய்ந்து, 'இது உண்மையே' என உணர்ந்து தந்தையிடம் பெருங்காதல் கொள்கிறான் அதுபோலவே இந்த உபாஸகனும் உபதேசத்தாலே தான் எம்பெருமானுக்கு ஸேஷபூதன் என்றுணர்ந்து, எம்பெருமானைப்போலவே ஜ்ஞானநத்யமயமா யிருக்கும் தன் ஆதமாவை ஸாக்ஷாதகரித்தால் வேறு எதையும் எதிர் பாராமல் எம்பெருமானிடம் பெருங் காதலாகிற புகதி தன்னடையே உண்டாகப்பெறுவானன்றோ இவ்விடத்தில் பின்வருமாறு ஓராக்கேபம் எழுகிறது:—ஒரு ஸாத்யனத்தில் சகதியிலலாதவன் அதே பூலனை விளாகும் மறநெரு ஸாத்யனத்தைச் செய்யவேண்டும் என்றுசாஸ்திரம் விதிப்பதைப் பலவிடங்களில் காண்கிறோம். உத்யாஹரணமாக அவ க்யாஹண (நீர் நிலையில் குடைந்தாடுவது) ஸநாநத்திற்கு சகதியில லாதவன், மற்ற ஸநானங்களைச் செய்தாலும் அதே சுத்தியாகிறபூலன் விளையும் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன காமயோக்ய நேரேமோக்ஷ ஸாத்யனமாகும் என்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன உத்யாஹரண மாக, "மோக்ஷகாரணமவயகதம் அசிரதயம் அபரிக்ரஹம்| ஸமாராத்ய ஜக்யநாத்யம் கரியாயோக்யேந முசயதே ||" [விஷ்ணுத்யாமம் 1.54] [மோக்ஷகாரணமாய், தெளிவாக அறிய முடியாதவனாய், அளவிட்டு நினைக்கவும் அரியனாய், கைக்கொள்ளாததகாதவனான ஜக்யநாத்யனை ஆராதித்துக் காமயோக்யத்தினால் முகதியடைகிறான்] என்று காம யோக்யத்தினால் நேரேயே முகதியடைவதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படியிருக்கும்பொழுது, "புகதியோக்யம் செய்ய முடியாதவன் காமயோக்யத்தின் மூலம் புக்தியோக்யத்தையடைந்து அதனால் முகதி யடைகிறான்" என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்னும் ஆக்ஷேபம் இங்கு எழுகிறது. இதற்கு ஸமாத்யானம்:—இந்த கீதை பதினெட் டாம் அத்தியாயத்தில் கர்மயோக்யத்தினால் புக்தியோக்யத்தையடைந்து அதனால் முகதியடைகிறான் என்று தெளிவாகச் சொல்லி யிருக்கையாலும், விஷ்ணுத்யர்மத்திலும் மேல் ப்ரகரணத்தில் இவ் விஷயம் தெளிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கையாலும் இது பொருந்தும்.

तथा च वक्ष्यते * स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः
(१८. ४६) इत्यारभ्य * विमुच्य निर्ममश्शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते ।
ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति । समस्सर्वेषु भूतेषु
मद्भक्तिं लभते पराम् (५४) इति ॥ ११ ॥

அதாவது -- “ ஸவகாமனா தமப்யாசய ஸித்திம விநததி மாநவ: ”
[கீ,தை 18 46] [தனக்குரிய காமததாலே அந்தந்த தேவதை
களுக்கு அநதாயாமியான பரமாதமாவை ஆராதித்தது அவனரு
ளாலே மனிதன பரமாத்மபராபதியாகிற ஸித்தித்தியைப் பெறு
கிறான்] என்று தொடங்கி, “ விமுசய நிராமம ஸாநதோ பூரஹம
பூயாய கலபதே! பூரஹமபூத: பரஸநாதமா ந ஸோசதி ந
காங்க்ஷதி! ஸம ஸாவேஷு பூதேஷு மத்புக்திம லபதே
பராம ||” [கீ,தை 18 53 54] [காமம் க்ரோதும் முதலானவற்றை
விட்டு மமகாரமற்றவனாய், ஆதமாநுபுவததிலேயே இனபம காணப
வனாய், தயானயோகத்ததைச செயபவன ஸமஸாரப,நதத்திலிருந்து
விடுபட்டு உள்ளபடியான ஆதமாவின அநுபுவததையடைகிறான்.
ஆதமஸாக்ஷாதகாரம் பெற்றவனாய் கலேஸம காமம் முதலானவற்றால்
கலங்கப்பெறாத ஸவருபததையுடையவனாய், அவன என்னைத் தவிர
வேறு எதைப் பெறுவதற்காகவும் வருந்துவதில்லை. எதையும்
விரும்புவதில்லை. என்னைத் தவிர எல்லா பூதங்களையும் அநா
தரித்திருப்பதில் ஸமமாயிருப்பவன். இததகையவன் என விஷயமான
பரபுக்தியையடைகிறான்] என்று கீ,தையில் காமயோகத்தால் புகதி
யோகத்தையடைகிறான் எனனும் விஷயம் சொல்லப்பட்டது.

“ததர சித்தம் ஸமாவேஷ்டும ந ஸக்நோதி புவாந் யதி, ।
தத,ப்யாஸபரஸதஸமிந குரு யோக,ம் தி,வாநிஸம் ॥
தத்ராப்யஸாமர்த்யவத: கரியாயோகே, மஹாதமந: ।
பூரஹமனா யஸ்ஸமாக,யாத ததபரஸஸததம் புவ ॥
கரோஷி யாநி கர்மாணி தே,வதே,வே ஜக,தபதௌ ।
ஸமாபயஸவ ப,த்,ரம் தே தத: கர்ம் ப்ரஹாஸ்யஸி ॥
பரத,நம காரணம் யோக:, விமுக்தே தி,திஜேஸவர! ।
கரியாயோக,ஸச யோக,ஸ்ய பரமம் தஸய ஸாத,நம் ॥”

[விஷ்ணுதாமம் 81 29]

श्रेयो हि ज्ञानमभ्यासाज्ज्ञानाद्विज्ञानं विशिष्यते ।

अभ्यानात्कर्मफलत्यागस्त्यागाच्छान्तिरनन्तरम् ॥ १२ ॥

12. ஸரேயோ ஹி ஜ்ஞாநமப்யாஸாத
ஜ்ஞாநாதத்யாநம விஸிஷ்யதே ।
த்யாநாதகாமபலதயாகஸ-
தயாகாச்சநதிரநந்தரம் ॥

அப்யாஸாத—(அனபிலாத) குணநுஸந்தானத்தைக் காட்டிலும், ஜ்ஞாநம்—(அதற்கு உபாயமான) ஆதமாவை நேரே காண்பதாகிற அறிவே, ஸரேய: ஹி—சிறந்த தன்றே ஜ்ஞாநாத—(நிறைவடையாத) அந்த ஆதம ஸாக்ஷாத்காரததைக் காட்டிலும், த்யாநம் — (அதற்கு உபாயமான) ஆதமாவை த்யானிப்பது விஸிஷ்யதே (ஹி) — சிறந்ததன்றே. த்யாநாத — (நிறைவடையாத) ஆத்மத்யானத்தைக் காட்டிலும், கர்மபலத்யாக: — (அதற்கு உபாயமான) ப்லதயாகத்தோடு அனுஷ்டிக்கப் படும்கர்மமே, (விஸிஷ்யதே ஹி—சிறந்ததன்றே) தயாகாத —புலனில விருப்பத்தைவிட்டு அனுஷ்டிக்கப்படும் கர்ம யோகத்திலிருந்து, அநந்தரம்—அடுத்தபடியாக, ஸாந்தி:—மன ஸாந்தி (உண்டாகிறது).

[அந்தப் பரம்பொருளிடம் நீர் நெஞ்சை வைத்து புகதி செய்ய இயலாவிடில் அப்பரம்பொருளுடைய குணங்களை இராப்பகலாகச் சிந்திப்பதாகிற அப்யாஸயோகத்தைச் செய்வீர். அதிலும் திறமையற்ற உபாஸகனுக்குக் கர்மயோகமே அனுஷ்டிக்கத்தக்கது என்று பிரமஞல சொல்லப்பட்டது நீரும் அதை எப்போதும் அனுஷ்டிப்பீர் அஸூரர் தலைவனே! நீர் செய்யும் கர்மங்களையெல்லாம் தேவதேவனாய் லோகஸ்வாமியான பரமாதமாவிடம் ஸமர்ப்பிப்பீராக. அதனால் உமக்கு மங்குளம் உண்டாகும். அதுகாரணமாக நீர் புண்யபாபங்களிலிருந்து நீங்கப்பெறுவீர் முகதிக்கு புக்த்தி யோகமே முக்யமான காரணம். அந்த புக்த்தியோகத்தனுக்குக் கர்ம யோகமே மோன ஸாதனம்] என்று இவ்விஷயம் விஷ்ணுதர்மத்திலும் விரிவாக விளக்கப்பட்டது. ஆக, இந்த ம்லோகத்தால புகதி யோகத்தில ஸகதியில்லாதவன் அதை ஸாதித்துத்தரும் உபாய பரம்பரையின் எலலைநிலமான கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிக்கவேணும் என்று விதித்ததானுயிற்று.

॥ मा ॥ अत्यर्थीतिविरहितात्केशरूपात् स्मृत्यभ्यासादध्वर-
याथात्म्यानुसन्धानपूर्वकं तदापरोक्षज्ञानमेवात्महितत्वे विशिष्यते ।

12. ஞான மனப்பயில்வி னன்றுமிக ஞானத்தி
லான தியான மதிசயிதந—தியானத்திற
கனமபயன விட்டியலவு கட்டழகு விட்டியல்விற்
றனனமருஞ் சாநதி தலை.

மனப்பயில்வில் — (அன்பிலலாத) குணநுஸந்தானத்
தைக் காட்டிலும், ஞானம் — (அதற்கு உபாயமான)
ஆத்மாவை நேரே காண்பதாகிற அறிவே, மிக நன்று—
மிசச் சிறந்தது. ஞானத்தில் — (நிறைவடையாத) அந்த
ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைக் காட்டிலும், ஆன தியானம்—
அதற்கு உபாயமான ஆத்மாவைத் தியானிப்பது, அதி
சயிதம — சிறப்புற்றது தியானத்தில் — (நிறைவடையாத)
அந்த ஆத்மத்தியானத்தைக் காட்டிலும், கன்மபயம் விட்டு
இயல்வு — (அதற்கு உபாயமான) பூலத்யாகுத்தோடு
அனுஷ்டிப்புக்கப்படும் கர்மமே, கட்டழகு—மிகச் சிறந்தது,
விட்டு இயல்வில்—பூலத்தில விருப்பத்தைவிட்டு அனுஷ
டிப்புக்கப்படும் கர்மத்திலிருந்து, சாநதி—மனச்சாந்தி, தலை
தன் அமரும்—அடுத்தபடியாக ஏற்படும்.

12. எட்டாவது ஸ்லோகத்தில் புக்தியை விதித்து, அதில்
ஸக்தியிலலாதவனுக்கு ஒன்பதாவது ஸ்லோகத்தில் குணநுஸந
தானமாகிற அப்யாஸயோகத்தை விதித்து, அதிலும் ஸகதியிலலாத
வனுக்கு புகுவத கர்மங்களைப் பததாவது ஸ்லோகத்தில் விதித்து,
அதிலும் ஸகதியிலலாதவனுக்குச் சென்ற ஸ்லோகத்தில் கர்மயோ
கத்தை விதித்தான். இவற்றில் நேரான உபாயங்களில் அதிகாரம
(தகுதி) இலலாமையாலே ஸாதகனுக்கு ஏற்படக்கூடிய வருத்தத்தைப்
போக்குவதற்காகவும், சந்திரனைப் பிடிக்க முயலும் கைக்குழந்தை
போலே முடியாத காரியத்தில் ஈடுபாட்டைத் தவிர்ப்பதற்காகவும்,
அவரவர் தகுதிகருத்தக்கபடி பரமபரையாக உபாயமாமவற்றையே
ஸௌகர்யத்தின் மிகுதியைப்பிட்டு அவரவர்க்குச் சிறந்ததென்று
புகழ்ந்துகொண்டு சென்ற நாலு ஸ்லோகத்தில் சொன்னவற்றையே
விளக்குகிறான். (ஸ்ரேயோ ஹி ஜ்ஞாநமப்யாஸாத) மிக அன்பில்

आत्मापरोक्ष्यज्ञानादप्यनिष्पन्नरूपात् तदुपायभूतात्मध्यानमेवात्महितत्वे
विशिष्यते ; तद्व्यानादप्यनिष्पन्नरूपान्तदुपायभूतं फलत्यागेनानुष्ठितं
कर्मैव विशिष्यते। अनभिसहितफलादनुष्ठितात् कर्मणोऽनन्तरमेव

லாத குணநுஸந்தநானத்தைக் காட்டிலும், அதற்கு உபாயமான ஆதமாவை நேரே காண்பதாகிற அறிவே சிறந்ததன்றோ பேரன போடு கூடிய குணநுஸந்தநானம் அதற்குபாயமான ஆதமஸாஷாத காரத்தைக் காட்டிலும் உண்மையில் சிறந்ததாகையாலே இங்கு விபரீதமாகச் சொல்லியிருப்பது பொருந்தாது. ஆகையால், பழத் தைச் சாப்பிட விருமபிக் காயைக் கடிக்கும் சிறுவனது முயற்சிபோலே, தகுதியற்றவனால் செய்யப்படும் குணநுஸந்தநானம் சுவையற்ற தாகவேயாகுமாய்கையாலே, அதைக்காட்டிலும் பேரனபோடு கூடிய குணநுஸந்தநானத்தை விளக்கும் ஆதமஸாஷாதகாரம் சிறந்தது என்று இங்கு கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும் இந்த ஆதம ஸாஷாதகாரமும் ஆதமாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அனு ஸந்திப்பதாகிற ஜ்ஞானயோகத்தாலே ஏற்படுவது எனபது முதல் ஷட்கத்திலேயே கூறப்பட்டது ஜ்ஞானயோகத்தாலே ஆதம ஸாஷாத்காரத்தை ஸாதித்துக்கொண்டு அதனால் பாபம் நீங்கப் பெற்றவனுக்கு பேரனபோடு கூடிய குணநுஸந்தநானம் ஏற்படும் என்று கருதது. இங்கு ஜ்ஞானம் என்று பொதுவாகச் சொல்லி யிருந்தபோதிலும், இது குணநுஸந்தநானத்துக்கு உபாயமாகக் கூறப்பட்டிருக்கையாலும் மேலே தயானத்தால் உண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலும் ஜீவாத்மாவை உள்ளபடி அனுஸந்திப்ப தாகிற தயானத்தால் உண்டாவதாய், புகதியேசுத்ததுக்குக் காரண மானதாக முதல் ஷட்கத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆதமஸாஷாதகாரமே இங்கு ஜ்ஞானமென்று கூறப்படுகிறது என்று விளங்குகிறது முதல் பாத்ததில் 'ஸரேய ' என்றும், இரண்டாம் பாத்ததில் ' விஸிஷ்யதே ' என்றும் கூறியிருப்பது ஒரே பொருளை யுடையதாகவே இருக்கவேண்டு மாகையாலே 'ஸரேய' எனபது ஆத்மாவுக்கு நனமை பயப்பதில் சிறப்புற்றது என்று பொருள்படுகிறது பரம்பரையாக உபாயமாக இருப்பதும் ஸௌகாயமிருதியினாலே ஆதமாவுக்கு முக்யோபாயத் தைக் காட்டிலும் நனமைபயப்பதாகிறது. பரம்பரோபாயம் பற்றி இங்கு சொல்லப்பட்ட அனைத்தும் மேலே 2, 3 ம் பாத்துங்களில் வரும் பரம பரோபாயங்களுக்கும் பொருந்தும். (ஜ்ஞானாத தயானம் விஸிஷ்யதே) நிறைவடையாத அந்த ஆதமஸாஷாதகாரத்தைக் காட்டிலும் அதற்கு

निरस्तपापतया मनसश्शान्तिर्भविष्यति, शान्ते मनसि आत्मध्यानं संपत्स्यते, ध्यानाच्च तदापरोक्ष्यम्, तदापरोक्ष्यात् परा भक्तिरिति भक्तियोगाभ्यामाशक्तस्य आत्मनिष्ठैव श्रेयसी। आत्मनिष्ठस्याप्यशान्त-

உபாயமான ஆதமாவை தயானிப்பது சிறந்தது. (தயானாத கர்ம பலதயாக்ய) நிறைவடையாத ஆத்மதயானத்தைக் காட்டிலும் அதற்கு உபாயமான பலதயாக்யத்தோடு அனுஷ்டிக்கப்படும் காமமே சிறந்தது, இரண்டாம் பாதத்திலுள்ள 'விரிஷ்யதே' எனும் பத்தத்தை இங்கு கூடிகொள்ளவேண்டும். 11-வது ஸலோகத்தில் பலதயாக்யத்தைச் சொன்னதைப் பல தயாக்யத்தோடு கூட அனுஷ்டிக்கப்படும் காமயோக்யத்தைச் சொல்லுவதாகப் பொருள் கொண்டதுபோல இங்கு கொள்ளவேண்டும் (தயாக்யாத் ஸாந்தி: அநந்தரம்) பலனில் விருப்பத்தைவிட்டு அனுஷ்டிக்கப்படும் காம யோக்யத்திலிருந்து அடுத்தபடியாக மனச்சாந்தி உண்டாகிறது காமத் திலை பாபம் நீங்கப்பெற்று, அது காரணமாக ரஜஸ் தமோக்ஷணங்கள் குறையப்பெற்று, அதனாலே விருப்பு பெறுப்பு முதலானவை அற்றிருக்கையாகிற மனஸாந்தி ஏற்படுகிறது என்று கருத்து. மனஸாந்தி ஏற்பட்டவளவில் ஆத்மதயானம் உண்டாகும்; அந்த தயானத்திலை ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும், அந்த ஸாக்ஷாத் காரத்திலை பரபுகதி ஏற்படும். ஆகையால் புகதியோக்யத்தில் பழுவதற்கு ஸகதியில்லாதவன் ஆத்மதயானம் செய்வதே சிறந்தது. ஆத்மதயானம் செய்யும்போது மனஸாந்தி ஏற்பட்டவிலை என்றால் ஆத்மதயானம் ஸித்திப்பதற்காக ஆத்மஜ்ஞானத்தை உள்ளடக்கியதாய், பலனில் விருப்பமற்றதான காமயோக்யத்தில் ஈடுபடுவதே சிறந்தது என்று கருத்து. இங்கு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. அதாவது— 'தயாக்யாத் ஸாந்தி' என்று தொடங்கும் நாலாவது பாதத்திலும் முன் மூன்று பாதங்களிற்போலே 'தயாக்யத்தைக் காட்டிலும் ஸாந்தி சிறந்தது' என்று பொருள்கொள்வதே உசிதம். வேறுவிதமாகப் பொருள்கொண்டால் ரீதிபுக்யம் என்னும் தேரடி வருகிறது தயானத்துக்கும் அதற்கு உபாயமான காமபலதயாக்யத்துக்கும் இடையில் ஸாந்தியைப் புகுத்திலை தயானத்தைக் காட்டிலும் காமபலதயாக்யம் சிறந்தது என்று கூறுவதும் பொருந்தாது என்பது அவவாக்கேபம். இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு — 'தயாக்யாத் ஸாந்தி விரிஷ்யதே' என்று பதங்களையிடாமல் 'தயாக்யாத் ஸாந்திரந்தரம்' என்று பதங்களையிட்டிருப்பதிலிருந்தே

मनसो निष्ठाप्राप्तयेऽन्तर्गतात्मज्ञानानभिसंहितफलकर्मनिष्ठेव श्रेय-
सीत्यर्थः ॥ १२ ॥

முன் முன்று பாத்யங்களில் பின்பற்றப்பெற்ற ரீதி இவரு
கைவிடப்பட்டது என்று விளங்குகிறது. 'அநந்தரம்' என்னும்
பதத்திலிருந்து. கர்மபலதயாக்யத்தினால் மனஸ்ஸாந்தி ஏற்படு
கிறது என்றும் விளங்குகிறது 3, 4 பாத்யங்களைச் சேர்த்துப்பார்க்கும்
போது காமபலதயாக்யமானது மனஸ்ஸாந்தியை விளைப்பதன்மூலம்
ஆத்மத்யானத்தை ஸாதித்தது தருகிறது என்று விளங்குகிறது.
ஆகையாலே குறையிலே இவரு பின்வருமாறு மற்றோரோடுபடும்
எழுகிறது. இந்த ஸலோகத்தில் "அப்யாஸத்தைக் காட்டிலும்
ஜ்ஞானம் சிறந்தது. ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் த்யானம் சிறந்தது
த்யானத்தைக் காட்டிலும் தயாக்யம் சிறந்தது" என்று மேன்மேலே
சிறப்பைச் சொல்லுவதாகத் தெளிவாக விளங்கும்போது அப்படிக்
கொள்ளாமல் முக்யோபாயத்தைக் காட்டிலும் பரம்பரோபாயம்
சிறந்தது என்று நலிந்து பொருள்கொள்ளக் காரணமென்ன?
என்பது அவ்வாடுபடும் இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு—
9-வது ஸ்லோகத்தில் தன்னிடத்தில் நெஞ்சை வைக்கையாகிற பக்தி
யோக்யத்தில் ஸக்தியிலலாதவனுக்கு அப்யாஸயோக்யத்தை விதித்த
தான். 11-வது ஸ்லோகத்தில் அந்த அப்யாஸயோக்யத்துக்கும்
காரணமாகப் பதாவது ஸ்லோகத்தில சொல்லப்பட்ட பக்யவத்
கர்மத்திலும் ஸக்தியிலலையானால் ஸர்வகர்மபலதயாக்யத்தைச்
செய்யவேண்டுமென்று விதித்ததான். இந்த ஸ்லோகத்தில் "ஸ்ரேயோ
ஹி ஜ்ஞாநமப்யாஸாத" என்று தொடங்கி, "த்யானாத் கர்மபல
தயாக்ய:" என்று அவ்விஷயம் நினைவுபடுத்தப்படுகிறது. ஆக.
'அப்யாஸ யோக்யத்தில் ஸக்தியிலலாதவனுக்கே கர்மபலதயாக்யம்'
என்று முன் ஸ்லோகத்தில சொல்லப்பட்ட விஷயமே இவரு
விளக்கப்படுகிறது என்று தெரிகிறது. இந்த ஸ்லோகத்தில்
இவ்விரண்டுகும் நடுவில் படிக்கப்படும் ஜ்ஞானத்யானங்களும்
அப்யாஸத்துக்கு முற்பட்டதாகவும், கர்மத்துக்குப் பிற்பட்டதாகவும்
விளங்குகையால், அப்யாஸத்தில் அஸக்தனுக்கு ஜ்ஞானமும்,
அதில் அஸக்தனுக்கு த்யானமும், அதில் அஸக்தனுக்கு த்யாக்ய
மும் சிறந்தது என்று இவரு கூறுவதாகக் கொள்வதே பொருத்த
மாகும். ஆக இதுவரையில் "அஸக்தஸ்யாத்மவிஷ்டா" [16]
என்று கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் பக்தியோக்யத்தில் ஸக்தியிலலாத
வன் கர்மயோக்யத்தைக் கொண்டு ஆத்மநிஷ்டையைப் பழக
வேண்டும் என்று கூறிய அர்த்தம் நிறைவுற்றது. 12.

॥ भा ॥ अनभिसंहितफलकर्मनिष्ठस्योपादेयान् गुणानाह—

अद्वेषा सर्वभूतानां मैत्रः कर्हण एव च ।

निर्ममो निरहङ्कारस्समदुःखसुखः क्षमी ॥ १३ ॥

सन्तुष्टस्मत्तं योगी यतारमा दृढनिश्चयः ।

मर्यापितमनोबुद्धिर्यो मङ्गक्तस्स मे प्रियः ॥ १४ ॥

13. அதவேஷ்டா ஸர்வபூதநாநாம மைதர: கருண ஏவ ச ।
நிர்மமோ நிரஹங்காரஸ ஸமது:க்க,ஸுக: க்ஷமீ ॥

14. ஸநதுஷ்டஸஸததம யோகீ, யதாதமா த்ருட,நிஸசய: ।
மய்யர்ப்பிதமநோபுத்தி,ர்யோ மதப,க்தஸஸ மே ப்ரிய:॥

ஸர்வபூதநாநாம அதவேஷ்டா—எல்லா ஜீவராஸிகளை யும் வெறுக்காதவனாய், மைதர —அவர்களிடத்து நட்புக் கொண்டவனாய், கருண ஏவ ச — (அவர்கள் துன்புறும் போது) கருணை காட்டுபவனாய், நிர்மம —மமகாரமற்றவனாய், நிரஹங்கார:—அஹங்காரமற்றவனாய், ஸம து:க்க, ஸுக, — இனபதுனபங்களை ஒக்க நோக்குகின்றவனாய், க்ஷமீ — பொறுமையுடையவனாய், ஸநதுஷ்ட: — திருப்தி பெற்றவனாய், ஸததம யோகீ, — எப்போதும் ஆத்மஸவ ரூபத்தை அநுஸந்திப்பவனாய், யதாதமா — மனத்தை அடக்கியவனாய், த்ருட, நிஸசய: — (ஸாஸ்த்ரங்களில் சொன்ன அர்த்தங்க்களில்) உறுதியான ஜ்ஞானத்தை யுடையவனாய், மயி அர்ப்பிதமநோபுத்தி:—என்னிடத்திலு செலுத்தப்பட்ட நெஞ்சையும் துணிந்த அறிவையும் உடையவனாய், ய: மதப,க்த: — (எவ்நெருவன கர்ம யோகத்தைச் செயது) என்னிடம் அன்பு செலுத்து கிருளே, ஸ:—அவன், மே—எனக்கு, ப்ரிய.—இனியவன்.

13. மறறே ரிடதது மறமற்று மிததிரஞ

யுறருன கருணை யுறுமமதை—செறறு

னகங்கார மறறு னமர்பொறையன றுக்கஞ்

சுகங்காணி லொபபான றுணிந்து.

14. பெற்றதமைந் தென்றும் பிறங்குயிர்க்கண் யோகியா
யுற்றமன முள்ளொடுக்கி யோநதுதெளிந— தற்றமற
வென்னமர்ந்த நெஞ்சுதுணி வெயதியான்ற னென
றன்னமர்ந்து நாலுக்கப்பன ருன். [பததன

மற்று ஓர் இடத்து மறம் அற்று — மற்ற எல்லா ஜீவ
ராஸிகளையும் வெறுக்காதவனாய், மித்திரனாய் — அவாக
ளிடத்து நட்புக்கொண்டவனாய், கருணை உற்றான்—
(அவர்கள் துன்புறும்போது) கருணை காட்டுபவனாய்,
உறு மமதை செறருன்—மமகாரமற்றவனாய், அகங்காரம்
அற்றான்—அஹங்காரம் அற்றவனாய், அமர் பொறையன்—
பொறுமையுடையவனாய், துக்கம் சுகம் காணில துணிந்து
ஓப்பான்—இனப துன்பங்களை உறுதியாக ஒக்கநோக்கு
கின்றவனாய், பெற்றது அமைந்து—கிடைத்ததுகொண்டு
திருபதி பெற்றவனாய், என்றும் பிறங்கு உயிராகக்கண் யோகி
யரய் — எப்போதும் ஐஞானமயமான ஆதமஸவருபத்தை
அதுஸந்திப்பவனாய், உற்ற மனம் உள் ஒடுக்கி—மனத்தை
வெளியில் திரியாமல் உள்ளே செலுத்தியவனாய், அற்றம்
அற ஓர்ந்து தெளிந்து — (ஸாஸத்ரங்களில் சொன்ன
அர்த்தங்களில்) ஐயமற ஆராயந்து தெளிவு பெற்றவ
னாய், என அமர்ந்த நெஞ்சு துணிவு எய்தியான் தான்—
என்னிடத்தில் செலுத்தப்பட்ட நெஞ்சையும் துணிந்த
அறிவையும் உடையவனாயிருக்கும், என் பத்தன தன்
அமர்ந்து—(கர்மயோகத்ததைச் செய்து) என்னிடம் அன்பு
செலுத்துகிறவனிடம் ஈடுபட்டு, நான் உகப்பன் தான்—
நான் உகந்திருப்பேன்

13-14 இவ்வத்யாயத்தின் தொடக்கத்திலிருந்து இதுவரையில்
“புகதே. ஸரைஷ்ட்யம் உபாயோகதி: அஸகதஸ்யாத்மநிஷ்டதா”
[16] என்று கீதாதத்யஸங்கீரஹத்தில் சொல்லப்பட்ட மூன்று
விஷயங்கள் விளக்கப்பட்டன. “ததபரகாரஸது அபிரீதிா புகதே
த்யவாத்யஸ உச்சயதே” [16] என்று இரண்டு விஷயங்கள் எஞ்சி
நிற்கின்றன. அவற்றில் புகதனிடத்தில் அதிபரீதியாகிற கடைசி
விஷயம் இவ்வத்யாயத்தின் கடைசி ஸ்லோகமான 20-ம்
ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட இருக்கிறது. இதுமுதல் 19-வது ஸ்லோகம்
ஈரூக ஏழு ஸ்லோகங்களாலே “ததபரகாரா” என்று சொல்லப்பட்ட
புலனில் விருப்பமற்றுச் செய்யப்படும் காமயோகத்தில் ஊனறி
நிற்பவன் கைக்கொள்ளவேண்டிய குணங்கள் கூறப்படுகின்றன.

இவ்விடத்தில் பின்வருமாறு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது— இவ்ரு காமயோக்யநிஷ்டுலுக்குக் கைக்கொள்ளத்தக்க குணங்களைச் சொல்லு கிறது என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? 14, 16-வது ஸலோகங் களில் ‘மத்யுபகத’ என்றும், 17 19 வது ஸலோகங்களில் ‘புகதி மாந’ என்றும் இவ்வினை புகதிநிஷ்டுன்னென்று கூறியிருக்கிறது. இந்த எல்லா ஸலோகங்களிலும் கண்ணன அவ்வினைத் தனக்கு பரியனாகவும் காட்டியிருக்கிறான் ஆகையால், ‘‘பரியோ ஹி ஜஞாநி நோ஽தயாததம் அஹம் ஸ ச மம் பரிய’’ [கீ.தை 7-17] என்று சொல்லப்பட்ட பரியனான புகதிநிஷ்டுனே இவரும் கூறப்படுவ தாகக் கொண்டு ‘‘அத்யவேஷ்டா’’ முதலான குணங்கள் புகதி நிஷ்டுன கைக்கொள்ளவேண்டியவை என்று கொள்வதன்றோ பொருத்தம்—என்பது அவ்வாக்கேபம். இதற்கு ஸமாதானம் பின் வருமாறு— ‘‘த்யானாத காமபுலதயாக்ய’’ [12] என்று காம யோக்யத்தைப் பற்றிப் பேசியவுடன் படிக்கப்படும் இக்குணங்கள் காமயோக்யத்துக்கு அங்குமானவையே என விளங்குகிறது. அங்கு மான இந்த குணங்களினால் ஏற்படும் உபகாரம் ‘‘த்யாக்யாத ஸாநதிரநதரம்’’ [12] என்று காட்டப்பட்டது. இந்த குணங்கள் காமயோக்யத்துக்கு அங்குமாக முன்னமே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வினை புகதனாகக் குறிப்பிடபெற்றபடியும் காமயோக்யத்தில் அடங்கிய புகதியையிடவேண்டும் என்று ஆங்காங்கு வ்யாக்யானத்தில் விளக்கப் போகிறோம். புகதியில்லாத காமஜஞான யோக்யங்கள் இல்லையே இதையே ஆளவந்தாரும், ‘‘தரயாணுமபி யோக்யாநாம் தரிபீர நயோநயஸங்க்யம் ||’’ [கீ.ஸம் 24] [காம ஜஞான புக்தியோக்யம் ஓவ வொன்றிலும் மற்ற இரண்டும் கலந்திருக்கின்றன.] என்று காட்டி னார். 20 வது ஸலோகத்தில் ஸாக்ஷாத புகதியோக்யநிஷ்டுநாகள் கூறப்படுகிறார்கள். அந்த ஸலோகத்தில் ‘து’ ஸப்தத்தாலும், ‘‘மதபரமா புகதா’’ என்றும் விசேஷணத்தாலும், ‘‘அதீவ மே பரியா’’ என்று மிக இனியவர்களாகக் காட்டுகையாலும் முன்னால் சொல்லப்பட்ட காமயோக்யநிஷ்டுந்களாகிற புகதாக்களைக் காட்டிலும் சிறந்த புகதியோக்யநிஷ்டுந்களான புகதாக்கள் இவர்கள் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. ஆகையால் அதற்கு முன் ஏழு ஸலோகங் களில் சொல்லப்படும் புகதாக்கள் புக்தியோக்யநிஷ்டுந்களைக் காட்டி லும் தாழ்ந்த காமயோக்யநிஷ்டுந்களான புகதாக்களே என்று விளங்குகிறது. (அத்யவேஷ்டா ஸாவபூதநாம்) நெஞ்சால் தன்னை வெறுப்பவர்களுடைய வாக்காலும் செயலாலும் தனக்குத் தீவகு புரிபவா களுமான எல்லா ஜீவராஸிகளைக் குறித்தும் வெறுப்பில்லாதவன்.

॥ भा ॥ अद्वेष्टा सर्वभूतानाम् — विद्विषतामपकुर्वतामपि सर्वेषां
भूतानामद्वेष्टा—मदपराधानुगुणभीक्ष्वप्रेरितान्येतानि भूतानि द्विषन्त्य-
पकुर्वन्ति चेत्यनुमन्दधानः, तेषु द्विषन्मपकुर्वन्सु च सर्वभूतेषु मैत्री

தனனை வெறுக்காதவர்களிடம் வெறுப்படையாமலிருப்பது நல்ல மனிதா எவருக்குமேயுள்ளது ஆகையால் காமயோக, நிஷ்ட, ஹுகு அது இங்கு சிறப்பாகக் கூறத்தக்கதன்று ஆகையால் இங்கு ஸாவஸ்புதம் தன் விஷயத்தில் மனத்தால் வெறுப்புடைய வாகளாய் அது காரணமாக வாக்காலும் செயலாலும் தனக்குத் தீங்குபுரிபவர்களான ஜீவராசிகளையே காட்டுகிறது என்று கொள்ள வேண்டும். இவர்களிடமல்லவோ வெறுப்பு ஏற்பட இடமுள்ளது இப்படி வெறுப்பு ஏற்படாமலிருப்பது மாததிரமல, அவர்களிடம் நடப்புமுள்ளது என்கிறது அடுத்தபடியாக—(மைதர) அவர்களுக்கும் நன்மையை விருப்புகிறவன் என்றபடி. இதற்குக் காரணம் என்ன? எனில் 'நான் செய்த முனைவீனிகள் காரணமாக எம்பெருமானால் தூண்டப்பட்டு இந்த ஜீவராசிகள் என்னிடம் துவேஷத்தையும் அபகாரத்தையும் செய்கின்றன' என்று அனுஸந்திக்கின்றனாக யாலே தன்னிடம் வெறுப்புக்கொண்டு அபகாரம் செய்யும் ஜீவராசிகளிடத்தில் வெறுப்படையாதிருப்பதோடனறியில் அவர்களுக்கு நன்மையையும் விருப்புகிறானரே இவன். இப்படி அவர்களுக்கு நன்மையை விருப்புவதோடனறியில் அவர்கள் துன்புறும்போது தானும் துன்புறுகையாகிற கருணையையும் காட்டுகிறான் என்கிறது. அடுத்தபடியாக—(கருண ஏவ ச) அவர்கள் விஷயத்தில் கருணையைச் செய்பவனாகவும் இருக்கிறான் என்றபடி. "வயஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஸம் புவதி து ககித" [ரா-அ 2-40] [மனிதர்கள் துன்புறும்போது அவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகத் துன்புறுகிறான் ராமன்] என்று வாலமீகி கருணாகருத்தஸ்தனின் கருணையை விளக்கியது இங்கு காணத்தக்கது "மைதர கருண ஏவ ச" எனனும் தொடரில் ஏவகாரத்தாலே முன் எடுத்த அபகாரிகள் விஷயத்திலும் இவன் நட்பையும் கருணையையும் காட்டுகிறான் என்று விளங்குகிறது (நாமம்:) தன்னுடையது என்று நினைக்க இடமுள்ள தேஹத்திலும், இந்தப்ரியங்களிலும் அவற்றோடு தொடர்புடைய உற்றா உறவினா செலவம் முதலியவற்றிலும் தன்னுடையது எனனும் எண்ணமற்றவன், இதற்குக் காரணத்தைக் காட்டுகிறது அடுத்தபடியாக—(நிரஹங்கார) தானல்லாத தேஹத்தில் தான் என்னும் அபிமானமற்றவன். தேஹத்தைத் தான்

मति कुर्वन् मैत्रः, तेष्वेव दुःखितेषु करुणां कुर्वन् करुणः, निर्ममः—
देहेन्द्रियेषु तत्संबन्धिषु च निर्ममः, निरहङ्कारः—देहात्माभिमानरहितः,
तत एव समदुःखसुखः—सुखदुःखागमयोः साङ्गल्लिकयोः हर्षोद्वेगरहितः,

என்று நினைப்பதாலதானே தேஹத்தோடு தொடர்புடையவற்றைத் தன்னுடையது என்று நினைக்கிறான். 'நிரஹங்கார' ஸப்தத்திற்கு 'நிராக, தாஹமபரதயம்.' [அஹம் எனனும் நினைவு நீங்கப்பெற்றவன்] என்று ஸங்கரா பூர்வியமிட்டது சரியல்ல என்று இதனால் காட்டப்பட்டது அஹம் ஸப்தத்தால் சொல்லப்படுவது ஆதமா என்று பல பரமாணங்களால் தேறுகிறதன்றோ

“அநாதமநயாதமபு, து, தி, யா சாஸவே ஸவமிதி யா மதி |
ஸமஸாரதரு ஸம்பூ, தி பீ, ஜமேதத, த, வித, யா ஸதி, தம ||
பஞ்சபூ, தாதமகே தே, ஹே தே, ஹீ மோஹதமோவருத |
அஹமமைததி, தயுசசை குருதே குமதிமதிம ||”

[வி-பு 6-7-11, 12]

[ஆதமாவல்லாததான் தேஹத்தில் ஆதமா எனனும் எண்ணமும், ஆதமாவோடு தொடர்பற்ற புதர பௌதர கருஹக்ஷேத்ராதி, களில் தன்னுடையது எனனும் எண்ணமும் ஸமஸாரமாகிற மரம் வளர்வதற்குக் காரணமான இரு பகுதியுள்ள விதையாகும் ஐந்து பூ, தங்களாலான தேஹத்தில் மயக்கமாகிற இருளில் ஆழ்ந்திருக்கும் அறிவுக்கெட்ட ஜீவன், தான் என்றும், தன்னுடையது என்றும் உறுதியான எண்ணத்தைக் கொள்கின்றான்] என்று தொடங்கி ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும் அஹங்கார மமகாரங்களின் உண்மைப் பொருள் விளக்கப்பட்டது இங்கு அனுஸந்தி, ககத்தககது இந்த அஹங்கார மமகாரமற்றிருக்கையால் ஏற்படும் தன்மையை அடுத்தபடி கூறுகிறான்—(ஸமது, கக, ஸுக,) அஹங்கார மமகாரங்களால் இனப துன்பங்கள் விளைந்தால் அதனால் ஆனந்தமோ படியமோ அடையாதவன் (க்ஷமீ) ஸீதோஷணங்கள் முதலானவற்றால் விளையும் தவிரக்கவொண்ணாத இனபதுன்பங்கள் வந்தால் அவற்றாலும் ஆனந்தமோ படியமோ அடையாதவன். “க்ஷமீ” என்றதற்கு அபகாரம் செய்பவர்களிடம் பொறுமையுடையவன் என்று பொருள் கொள்ளப்பார்த்தால் ‘அத, வேஷ்டா ஸர்வபூ, தாநாம்’ எனப்போடு புநருக்தி ஏற்படும். ஆகையால் “ஸமது, கக, ஸுக, ” என்பதற்கு அஹங்கார மமகாரங்களாகிற ஸங்கல்பங்களால் ஏற்படும் ஸுக, து, கக, வகளைப் பொறுத்துக்கொள்கின்றவன் என்றும், ‘க்ஷமீ’

क्ष्मी — स्पर्शप्रभवयोरवर्जनीययोरपि तयोर्विकाररहितः, संतुष्टः—
यदृच्छोपनतेन येनकेनापि देहधारणद्रव्येण सन्तुष्टः। सततं योगी—सततं
प्रकृतिवियुक्तात्मानुमन्धानपरः, यनात्मा—नियमिनमनोवृत्तिः, दृढ

எனபதற்கு மாதராஸபாஸாஸது'' [கீ,தை 2 14] என்ற
ஸலோகத்தில் சொன்ன ரீதியில் ரீதோஷணங்கள் முதலான
ஸபர்ஸங்களால் ஏற்படும் தவிர்க்கவொண்ணாத இன்பதுன்பங்களையும்
பொறுத்துக்கொண்டு அவற்றால் விகாரமடையாமலிருப்பவன் என்றும்
பொருள்கொள்ளப்பட்டது அஹங்காரமகாரங்களைச் சொன்ன
வுடன் 'ஸமது, கக,ஸுக' என்று கூறியிருப்பதும் இப்படிப் பொருள்
கொள்வதே பொருந்தும் என்று காட்டுகிறது (ஸந்ததுஷ்ட) தற்
செயலாகக் கிடைக்கும், உயிர்வாழ உதவும் எந்தப் பொருளைக்
கொண்டும் திருப்தி பெறுபவன் ஸந்துஷ்டோ யேநகேசித''
என்று 19 வது ஸலோகத்தில் சொல்லப்படுவதாய், 'யத்யுசச்யா
ஸப்யஸந்துஷ்ட'' [கீ,தை 4 22] என்று ஏறகனவே சொல்லப்பட்ட
தாயிருக்கையாலே ஆத்யரமிருதியாலே அதுவே இங்கும் சொல்லப்
படுகிறது என விளங்குகிறது

“யேநகேநசித்யாசச்யநந யேநகேநசித்யாலித: |

யதரக்வசநஸாயீ ச தம தேவா ப்யாஹ்மணம் விது: ||”

[புர. மோகூ 251 12]

[தற்செயலாகக் கிடைத்த ஏதாவதொன்றை உடுத்துக்கொண்டு
தற்செயலாகக் கிடைத்த ஏதாவதொன்றை உண்டு, தற்செயலாகப்
போய்ச்சேரும் ஏதாவதொரு இடத்தில் படுப்பவன் எவனோ
அவனையே தேவர்கள் ப்யாஹ்மணன் என்று அறிகின்றனா]
'ந ஸநிபிதம் த்யாமயம் உபபே,க்யம் யத்யுசச்யா | பரதயாசகே
ந சாபயேநம் அநுருதே, ஸுதுர்லப்யம் ||' [புர. மோகூ
179 24] [தற்செயலாகக் கிடைத்ததாய் த்யாமவரம்பை மீருத்தான
பே,க்யத்தை நான் தளருவதில்லை கிடைத்தற்கரிய பே,க்யத்
தைத்தேடி ஓடுவதுமில்லை] என்று ப்யாரத்ததில் சொல்லப்பட்டபடி
ஸாஸ்தரங்களுக்கு முரண்படாதவையாய் முயற்சியில்லாமல் கிடைத்த
வற்றில் 'இது பெரியதா, சிறியதா? சுவையுடையதா, சுவையற்றதா?'
என்னும் வேற்றுமை பாராட்டாமல் திருப்தியடையவேணும் என்று
கருத்து. (ஸததம் யோகீ) ப்ரகருதியினின்றும் நீங்கிய ஆதமாவை
எப்போதும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டிருப்பவன் யோக்யஸப்யதம்
ஆதம் ஸாக்ஷாத்காரத்தையே குறிக்குமாயினும், தேஹத்தோடிருக்கும்

निश्चयः — अद्यात्मशास्त्रोदितेष्वर्थेषु दृढनिश्चयः, मय्यर्पितमनोबुद्धिः—
भगवान् वासुदेव एवानमिसहितफलेनानुष्ठितेन कर्मणा आराध्यते,
आराधितश्च ममात्मापरोक्ष साधयिष्यतीति मय्यर्पितमनोबुद्धिः, य

காமயோக, திஷ்டுன் எப்போதும் ஆதமஸாஷாதகாரத்தைப் பெற்றிருப்பது இயலாதாகையாலே கணநேரம் ஏற்படும் ஆதம ஸாஷாதகாரத்தை எப்போதும் அனுஸந்தித்துக்கொண்டிருப்பவன் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். இது ஆதமஸாஷாதகாரத் துக்குக் காரணமாகிறபடியால் இங்ங் யோகமெனப்படுகிறது. (யதாதமா) ஆதமாவல்லாத விஷயங்களில் செல்லாதபடி நெஞ்சை அடக்கியவன், எப்போதும் ஆதமாவைச் சிந்திப்பதுபோலே, ஆதமா வல்லாதவற்றைச் சிந்திப்பதிலிருந்து நீங்குவதும் ஆதமஸாஷாத் காரத்துக்கு உறுப்பாகிறதன்றோ அது இங்கு சொல்லப்படுகிறது. (தீருட, நிஸய) ஆதமாவைப்பற்றிய ஸாஸ்தரங்களில் சொல்லப் பட்ட விஷயங்களில் உறுதியான நிர்ணயத்தோடிருப்பவன் பொது வாக்கீ தீருட, நிஸய ' என்று சொல்லியிருந்தபோதிலும் மற்றவர் களுக்கு ஸந்தேஹம் ஏற்படக்கூடிய இடத்திலேயே இவனுக்கு நிஸயத்தைச் சொல்லவேண்டும் அதுவும் இவனது ஆதம ஸாஷாதகாரத்துக்கு உறுப்பாகிருக்கவேண்டும். அத்தகையது ஆத மாவைப்பற்றிய ஸாஸ்தரங்களில் நிஸயமேயாகுமாயால் இங்கு அப்பொருளே பொருந்தும் (மய்யர்பித மநோபுத்தி:) "புகுவா னா எஸுதேவனே பூலனில் விருப்பமில்லாமல் என்னால் அதுஷ் டிக்கப்பட்ட காமயோகத்தினால் ஆராதிக்கப்படுகிறான், ஆராதிக்கப் பட்டு எனக்கு ஆதமஸாஷாதகாரத்தை உண்டாக்கித்தருவான்" என்று என்னிடத்தில் ஸமாப்பிக்கப்பட்ட மனத்தையும் புத்தியையுமுடையவன்.

அஹம் ஹி ஸாவ்யஜ்ஞாநாம் பேராகதா ச பரபுரேவ ச" [கீதை 9 23] என்று எல்லாக் காமங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுபவனாகவும், பூலனை அளிப்பவனாகவும் தன்னைக் கண்ணன் கூறியிருக்கிற னாகையாலே காமயோகத்திஷ்டுன் அவனிடத்தில் மநோபுத்தி களை ஸமாப்பிப்பதாவது—அவனையே காமங்களால் ஆராதிக்கப்படு பவனாகவும், பூலனை அளிப்பவனாகவும் அனுஸந்திக்கையேயாகும். புகுவாஸ்சுபுத்திததால் சொல்லப்படுப கலயாணகுணபூதத்தியும் தேவாஷ்யமின்மையுமாகிற உபயஸிங்கம் இவனே காமங்களுக்குப் பூலனை அளிக்கவல்லவன் என்று காட்டித் தருகிறது. இவன் எல்லா தேவர்களுக்கும் அநதாயாயியாயிருக்கும் வாஸு தேவனாகையாலே எல்லா தேவரைக்குறித்த காமங்களும் இவனுக்கு

एवंभूतो मद्भक्तः—एवं कर्मयोगेन मां भजमानो यः, स मे प्रियः ॥ १३ ॥ १४ ॥

यस्मान्नोद्विजते लोको लोकान्नोद्विजते च यः ।

हर्षामर्षमयोद्वेगंमुक्तो यस्य च मे प्रियः ॥ १५ ॥

15. யஸ்மாநநோத, விஜதே லோகோ

லோகாநநோத, விஜதே ச ய ।

ஹர்ஷாமர்ஷப, யோதுவேகை, ர்முகதோ

யஸ்ஸ ச மே பரிய: ॥

யஸ்மாத—எந்தக் கர்மயோக்யநிஷ்ட, னிடம், லோக:—
இவ்வுலகம், ந உத, விஜதே—அஞ்சி நடுங்காதோ, ய—

ஆராத்யமானமாகவேயாகின்றன என்று விளங்குகிறது எல்லாக் கர்மங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுபவனாக நினைப்பது இங்கு மனத்தை ஸமர்ப்பிப்பதாகும். அவனே பூஜையளிப்பவன் எனறு உறுதி கொள்வது புத்தியை ஸமர்ப்பிப்பதாகும். அன்றிகே எல்லாக் கர்மங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுமவனாகவும் அவற்றுக்கும் பூஜை யளிப்பவனாகவும் நினைப்பதே மனத்தை ஸமர்ப்பிப்பது என்றும், அப்படி உறுதி கொள்வதே புத்தியை ஸமர்ப்பிப்பது என்றும் கொள்ள லாம். அல்லது மனோபுத்தி: ' எனனும் தொடர் மனத்தில் உறுதியைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். (யோ மத்யுகத: ஸ மே பரிய:) எவனொருவன் இவ்வண்ணமாகக் காமயோகத்தை அனுஷ்டிப்பதின்மூலம் என்னிடம் அன்பு செலுத்துகிறானோ அவன் எனக்கு இனியவன். புகதியோகத்தில் மகதியிலலாதவனுக்கு மேன மேலே பரமபரோபாயங்களை விதிக்கிற ப்ரகரணமாகையாலே இங்கு புகதியோக்யநிஷ்டனைக் கூறுவதாகச் சொல்லமுடியாது. ஆகையால் கர்மயோகத்தின் மூலம் என்னிடம் அன்பு செலுத்துபவன் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும் "புகத:" என்றே இங்கு விசேஷ்யபத்யம் இருந்தபோதிலும் விசேஷணபத்யங்கள் கர்மயோக, நிஷ்ட, ர்களைப் பற்றியவையே என விளங்குகையாலே விசேஷ்ய பத்யமும் அவையே கூறுகிறது எனக் கொள்ளவேண்டும். (ஸ மே பரிய:) அவன் என்னுடைய ப்ரீதிகு விஷயமாகிறான். அவனிடம் அன்பு கொண்ட நான் அவன் விரும்பியதைத் தருகிறேன் என்று கருத்து.

எந்தக் கர்மயோக்யநிஷ்டுன, லோகாத்—இவ்வுலகத்திடம், ந உத்யவிஜதே—அஞ்சி நடுங்கமாட்டானே, ய:—எவன், ஹர்ஷாமாஷ ப்யோத்யவேகை: முக்த:—(அதனாலேயே ஒருவனைக் குறித்து) அனந்தமும் (ஒருவனைக் குறித்துக்) கோபமும் (ஒருவனைக்குறித்து) பயமும் (ஒருவனைக் குறித்து) நடுக்கமும் நீங்கப் பெற்றவனே, ஸ: ச—அவனும், மே—எனக்கு ப்ரிய—இனியவன்

15. யாவனா லஞ்சா துவகுலகா லஞ்சாதா

னவனுப பாஸுமை யேயநதபய—மேவுநடுக்
காங்கவைதாம் விட்டே யமர்வுற நியல்பவனு
மீங்குகப்புக கேய்நதா னெனக்கு.

யாவனால் உலகு அஞ்சாது—எந்தக் கர்மயோக்யநிஷ்டுனால உலகம் அஞ்சி நடுங்காதோ, ஏவன் உலகால் அஞ்சாதான்—எவனொருவன் உலகத்திடம் அஞ்சி நடுங்க மாட்டானே, உகப்பு—(ஒருவனைக்குறித்து) ஆனந்தமும், ஆஸுமை—(ஒருவனைக் குறித்துக்) கோபமும், ஏய்நத பயம்—(ஒருவனைக் குறித்து) நிலைநின்ற பயமும், மேவு நடுக்கு—(ஒருவனைக் குறித்து) அப்பயத்தாலவரும் நடுக்கமும், ஆங்கு அவைதாம் விட்டே—ஆகிய இவற்றை விட்டே, அமர்வுற்று இயல்பவனும்—ஸாந்தியுடன் கர்மயோக்யத்தைச் செய்பவனாகிய அவனும், ஈங்கு—இவ்வுலகத்தில், எனக்கு—எனக்கு, உகப்புகு ஏயநதான்—பரீதிக்கு இலகாயிருக்கிறான் (இனியவனாயிருக்கிறான்)

15 சென்ற இரண்டு ஸலோகங்களில் சொல்லப்பட்ட அஹங்காரமகாரமின்மை முதலானவற்றின் விளைவாக இவன் உலகத்தை பயந்து நடுங்கச் செய்யும் காரியங்களைச் செய்வதில்லை என்று காட்டி இந்த சூணத்தின் புலனையு கூறுகிறான் (யஸமாத் லோக: ந உத்யவிஜதே) எந்தக் காமயோக்யநிஷ்டுனிடம் இவ்வுலகம் அஞ்சி நடுங்காதோ. உலகிலிருக்கும் அஞ்சிநடுங்காமையைக் காமயோக்யநிஷ்டுனைக் குறித்து விதிப்பது பொருந்தாதாகையாலே, இந்தக் காமயோக்யநிஷ்டுன உலகம் அஞ்சி நடுங்கும் காரியம் எதை

॥ भा ॥ यस्मात् कर्मनिष्ठात् पुरुषान्निमित्तभूताहोको नोद्विजते, यो लोकोद्वेगकरं कर्म किञ्चिदपि न करोतीत्यर्थः, लोकाच्च निमित्त-भूताद्यो नोद्विजते—यमुद्दिश्य सर्वलोको नोद्वेगकरं कर्म करोति, सर्वा-विरोधित्वनिश्चयात्; अत एव कञ्चन प्रति हर्षेण, कञ्चन प्रत्यमर्षेण, कञ्चन प्रति भयेन, कञ्चन प्रत्युद्वेगेन मुक्तः; एवभूतो यः, सोऽपि मम प्रियः ॥ १५ ॥

யும் செய்யமாட்டான் என்று கருத்துக்கொள்ளவேண்டும் ஆக, காம யோக நஷ்ட நன் மனம் மெய் மொழிகளாலே உலகம் அஞ்சி நடுங்கும் எககாரியத்தையும் செய்யக்கூடாது என்று தேற்றிற்று “அதுவேஷ்டா” என்று துவேஷம்மை கூறப்பட்டது இவகு அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாமை கூறப்படுகிறது. ஆகையால் இரண்டுக்கும் புநருகத்யிலலை 18 வது ஸலோகத்தில் “ஸம்ஸாரதரேள ச மிதரே ச” என்று விதிக்கப்பட்ட “ஸ த ரு மிதரர்களிடம் ஓததநெஞ்சினனாயிருக்கை”யைக் காட்டிலும் இங்கு சொல்லப்படும் “உலகம் அஞ்சி நடுங்கும் காரியம் செய்யாமை” வேறு பட்டது என்பதும் தெளிவு (ய லோகாத ந உதவ்விஜதே) எவன உலகைக்கண்டு அஞ்சி நடுங்கமாட்டானோ இவன் எவர்க்கும் எதிரியாயிராதவன் என்று உலகம் நிஸ்சயித்திருக்கையாலே, இவனைக் குறித்து எல்லா உலகும் அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாது என்று கருத்து, அடுத்த பதத்தில் “உதுவேகை, முகத” என்று அஞ்சி நடுங்காமை தனித்துக் கூறப்படுகிறதாயினால் அதைக்காட்டிலும் வேறுபாடு கொள்வதற்காக இவகு இவ்வண்ணமாகத் தாழ்பாயாததம் கொள்ளப்பட்டது “உலகம் இவனைக் குறித்து அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாது” என்பதையும் இவனைக் குறித்து விதிக்க இயலாதாகையால், “இவன் எவாக்கும் விரோதியல்லாதவன்” என்று உலகம் நினைக்கும்படி இவன் நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்துக்கொள்ளவேண்டும். இனி இவ்வண்ணமாக எவர்க்குமே இவன் விரோதியாயில்லாமையாலும், உலகம் அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாமையாலும் ஏற்படும் குணங்களைக் கூறுகிறது அடுத்த பதம்—(ஹாஷ-அமர்ஷ-பய-உதவ்வேகை, முகத) ஒருவனைக் குறித்து ஆனந்தம், ஒருவனைக் குறித்துக் கோபமும், ஒருவனைக் குறித்து பயமும், ஒருவனைக் குறித்து நடுக்கமும் நீங்கப்பெற்றவன் இக்கர்மயோக நஷ்ட நன் என்று கருத்து.

अनपेक्षशुचिर्दक्ष उदासीनो गतव्ययः।

सर्वारम्भपरित्यागी यो मद्भक्तस्स मे प्रियः॥ १६॥

16. அநபேக்ஷஸுசுசிர்ந்தக்ஷ உதூஸீநோ கதவ்யத்: ।

ஸர்வாரம்பபரித்யாகீ, யோ மத்புக்தஸஸ மே ப்ரிய:॥

அநபேக்ஷ:—ஆத்மா தவிர்ந்த எல்லா வஸ்துக்களையும் விரும்பாதவனாய், ஸுசி.—ஆஹாரஸுத்தியையுடையவனாய், த்ஷ—(ஸாஸ்தரங்குகளில் சொல்லப்பட்ட க்ரியைகளைச் செய்வதில்) வல்லவனாய், உதூஸீந:—(மற்ற க்ரியைகள் விஷயத்தில்) உதூஸீநனாய், கதவ்யத்:—(ஸாஸ்தரீய க்ரியைகளைச் செய்வதனால் தவிர்க்கவொண்ணாமல் ஏறபடும துன்பங்களினால்) துன்புறுதவனாய், ஸர்வாரம்பபரித்யாகீ, —(ஸாஸ்தரீய கர்மங்கள் தவிர்ந்த) மற்ற கர்மங்கள் அனைத்தையும் தொடங்காமலே விடுபவனாய், ய.—எந்த கர்மயோகநிஷ்டன், மத்புக்த:—என்னிடம் அன்பு செலுத்துகிறானே, ஸ:—அவன், மே ப்ரிய:—எனக்கு இனியவன்

16. வேண்டுதலி லான்றுயான் றககன் விருப்புறு

னீண்டுபதைப் பறறிருப்பா னெத்தொழிலு—முண்டு

தேதியலா தேநிகழும் யோகததா னென்பததி [புறத யாதியல்வா னென்னுகபபி னான்.

வேண்டுதலிலான்—ஆத்மா தவிர்ந்த எல்லா வஸ்துக்களையும் விரும்பாதவனாய், தூயான்—ஆஹாரஸுத்தியையுடையவனாய், தக்கன்—(ஸாஸ்தரங்களில் சொல்லப்பட்ட

உத்வேகஸுபுத்தம் பூயததையும் குறிகுமாயினும் இங்கு பூயதததை தனியாக எடுத்திருக்கையால் பூயததினால் விளையும் நடுக்கததையோ அருவருப்பையோ பொருளாகக் கொள்ளவேணும். (ஸ ச மே ப்ரிய) முன் ஸலோகததில் சொன்ன நட்பு, கருனை முதலான குணங்கள் இல்லாவிடிலும் உலகம் அஞ்சி நடுங்கும் காரியதததைச் செய்யாதவனாயிருந்தால் அதுகொண்டே இவன் எனக்கு இனியவனாகிறான் என்று கருதது.

15.

॥ பா ॥ अनपेक्षः—आत्मव्यतिरिक्ते कृत्स्ने वस्तुन्यनपेक्षः,
शुचिः—शास्त्रविहितद्रव्यवर्धितकायः, दक्षः— शास्त्रीयक्रियोपादान-

காரியைகளைச் செய்வதில்) வல்லவனாய், விருப்பமுள்ள—
(மற்ற கார்யங்களில்) விருப்பமில்லாதவனாய், ஈண்டு பதைப்
பற்றிருப்பான் — (ஸாஸ்தரீய காரியைகளைச் செய்வதனால்
தவிர்க்கவொண்ணாமல் ஏற்படும் துன்பங்களினால்) துன்ப
புருதவனாய், எத்தொழிலும் மூண்டு புறத்து ஏது இயலாதே
நிகழும் யோகத்தான் — (ஸாஸ்தரீய காமங்கள் தவிராநது)
மற்ற காமங்கள் அனைத்தையும் தொடங்காமலே விடுகின்ற
கர்மயோக்யநிஷ்டயை, என் பததி யாது இயலவான்— என
னிடம் அன்போடு எல்லாக் கர்மங்களையும் அனுஷ்டிப்பவன்,
என உகப்பினுன— எனக்கு இனியவன்.

16 ஆத்மா ஒன்றையே விருமபுகிறவனாகையாலே ஸாஸ்தரங்களை
யொட்டிய விஷயங்களில் குறிக்கொண்டிருப்பவனாய், அதற்கு முரணான
வற்றில் அடியோடு பற்றற்றிருப்பவன் இவன் என்கிறான் இந்த ஸலோ
கத்தில். (அநபேக்ஷ) ஆத்மாவைத் தவிர்த்த எல்லாப் பொருள்களையும்
விருமபாதவன். இவன் ஆத்மாவைக் காண்பதற்காக காமயோக்யத்தை
அனுஷ்டிப்பவனாகையாலே, இது பொதுவாக 'அநபேக்ஷ' (விருமபா
தவன்) என்றிருந்தபோதிலும் இப்படிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது.
(ஸூசி.) ஆஹார ஸூத்ரத்தித்யுடையவன். ஸூத்ரத்தித்யுடையவன் என்றே
இதற்குப் பொருளாயினும் அந்த ஸூத்ரத்தியை விதிக்கமுடியாதா
கையாலே, அதை விளைப்பதாய், ஸாஸ்தரங்களில் விதிக்கப்பட்ட
தரவயங்களைக்கொண்டு உடம்பை வளர்க்கையாகிற ஆஹார
ஸூத்ரத்தி இங்கு பொருளாகக்கொள்ளப்பட்டது. (தூக்ஷ) ஸாஸ்த
ரங்களில் சொல்லப்பட்ட காரியைகளைச் செய்வதில் வல்லவன் மற்ற
விஷயங்களில் வல்லமை ஆத்மாவைக் காண்பதற்கு இவனுக்கு
உதவாதாகையாலே, அதற்கு உதவும் ஸாஸ்தரீய காமங்களில்
வல்லமை இதற்குப் பொருளாகக்கொள்ளப்பட்டது. (உத்யானீந)
மற்ற கர்மங்களில் பற்றில்லாதவனாயிருப்பவன். வல்லமையைச்
சொன்னவுடன் அதற்கு நேர்மாறான ஓளத்யானீன்யத்தைச் சொன்ன
படியால், எந்த விஷயங்களில் வல்லமை சொல்லப்பட்டதோ அதற்கு
மாறான விஷயங்களிலேயே ஓளத்யானீன்யத்தைக் கொள்ளவேண்டி
யிருப்பதால் இப்படிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. ஸாஸ்தரங்களில்

समर्थः, अन्यत्रोदासीनः, गतव्यथः—शास्त्रीयक्रियानिर्वृत्ताववर्जनीय-
शीतोष्णपरुषस्पर्शादिदुःखेषु व्यथारहितः, सर्वारम्भपरित्यागी—
शास्त्रीयव्यतिरिक्तसर्वकर्मारम्भपरित्यागी, य एवंभूतो मद्भक्तः, स मे
प्रियः ॥ १६ ॥

விதிக்கப்படாதவையாயும் தள்ளப்படாதவையாயுமிருக்கும் கரியை
களில் பற்றற்றிருப்பவன் என்று கருத்து “உத்யாஸீந” எனலும்
சொல் பக்ஷபாதமில்லாமலிருக்கையைக் குறிக்கிறது என்று சிலர்
உரையிட்டார்கள். பதினெட்டாவது ஸலோகத்தில் “ஸம் சதரௌ
ச மிதரே ச” என்று பக்ஷபாதமினமை தெளிவாகச் சொல்லப்
படப்போகிறதாகையாலே இங்கு இவ்வண்ணமே பொருள்கொள்ள
வேண்டும், (கூதவயத) ஸாஸ்திரீயமான கர்மங்களைச் செய்யும்
போது தவிரக்கவொண்ணாமல் ஏற்படும் குளிர்ந்ததும், உஷணமாயும்,
கொடியதாயுமிருக்கும் ஸபாஸம் முதலான துன்பங்களில் துன்ப
மடையாமலிருப்பவன். காமயோக நிகழ்வுகளுக்கு இந்த மனநிலை மிக
அவசியமானதென்று முதல் ஷடகத்திலும் எடுக்கப்பட்டதன்றோ.
(ஸாவாரம்பபரிதயாகீ) ஸாஸ்திரீய காமங்கள் தவிராத மற்ற
காமங்கள் அனைத்தையும் தொடங்காமலே விடுபவன். ‘ஸாவாரம்ப’
என்று பொதுவாகச் சொன்னபோதிலும், இவனுக்கு விதிக்கப்பட்ட
கர்மயோக நிகழ்வுகளைத் தொடங்குவதை இவன் விடமுடியாதாகையாலே
விதிக்கப்படாத மற்ற காமங்கள் விஷயமாகவே இது கொள்ளப்
பட்டது, “உத்யாஸீந” என்ற இடத்தில் அதற்கைய கர்மங்களில்
பற்றற்றிருக்கை சொல்லப்பட்டது. இங்கு மனப்பூர்வமாக அவற்றைக்
கைவிடுகை சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் புநருக்தியிலை
அன்றிக்கே உத்யாஸீநஸப்தத்தால் அத்தகைய கர்மங்களில் முயற்சி
யற்றிருக்கையும், இங்கு அதன் பூலனாக அவற்றைத் தொடங்காமலே
கைவிடுகையும் சொல்லப்படுகிறதாகையால் புநருக்தியிலை. இங்கு
கர்மம் எனப்படுவது வாக்கினாலும், காயம் எனப்படும் உடம்பினாலும்
விளையும் செயல் அச்செயலே தொடங்கும் நிலையில இருக்கும்
போது ஆரம்பமெனப்படுகிறது. அச்செயலைக் கைக்கொள்ளுவது
ஆரம்பமெனப்படுகிறதாகவும் கொள்ளலாம். (யோ மத்ஸபகத் ஸ
மேப்ரிய) எவன் இப்படியிருந்துகொண்டு என்னிடம் அன்பு செலுத்து
கிறானோ அவன் எனக்கு இனியவன். இகருணைங்களிததும்
என்னிடம் அன்போடு கூடியிருக்கையாலேயே எனக்கு உகப்பைத்
தருகிறது என்று கருத்து.

यो न हृष्यति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति ।

शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान् यस्य मे प्रियः ॥ १७ ॥

17. யோ ந ஹ்ருஷ்யதி ந த்,வேஷ்டி ந ஸோசதி ந
காங்ஷதி ।
ஸுபு,ஸுபுபரிதயாகீ, புக்திமாந் யஸ்ஸ மே பரிய: ॥

ய: ந ஹ்ருஷ்யதி—எந்தக் கர்மயோக,நிஷ்ட,ன் (இனிய விஷயங்களைப் பாராதது) உகப்பதிலையோ, ந த்,வேஷ்டி— (இனியதலலாதவற்றைப் பார்த்தது) வெறுப்பதிலையோ, ந ஸோசதி—(இனியவற்றை இழந்தபோது) வருநதுவ திலையோ, ந காங்ஷதி—(இனியவற்றைப் புதிதாகப் பெற) விரும்புவதிலையோ, ய:—எவன், ஸுபு,ஸுபு பரிதயாகீ, — புணயபாபச் செயலகளைக் கைவிட்டவனாய், புக்திமாந்—என்னிடம் அன்பு செலுத்துகிறானோ, ஸ:—அவன், மே பரிய:—எனக்கு இனியவன்

17. உகப்புவெறுப் பொன்றிலுமற் றுடசோக மற்று
மிகப்பயிலு மாசை விடுததுச்—சுகததமரு(ம)
நன்மையுடன் நீமை நசித்தியலும் பத்திமா
னென்மனத்தி லின்பத்தா னிங்கு

ஒன்றிலும் உகப்பு வெறுப்பற்று — (இனியதான) எப் பொருளிலும் உகப்பற்று, (இனியதலலாத) எப்பொருளிலும் வெறுப்பற்று, உள சோகமற்று — (இனியவற்றை இழந்த போது) மனவருத்தமில்லாமல், மிகப் பயிலும் ஆசை விடுதது — (இனியவற்றைப் புதிதாகப் பெற) மிகவும் உண்டாகும் விருப்பத்தை விட்டு, சுகதது அமரும் நன்மையுடன் நீமை நசித்து—இவ்வுலகில காணப்படும் புண்ணிய பாபச் செயலகளைக் கைவிட்டு, இயலும் பத்திமான்—கர்ம யோக,த்தை அனுஷ்டிக்கும் அன்புடையவன், இங்கு—இவ்வுலகத்தில, என் மனத்தில் இன்பத்தான்—என் மனத் துக்கு இனியவன்.

॥ ஶா ॥ யோ ந ஹ்யதி — யன்மனுஷ்யாநாஃ ஹ்நிமித்யம் ப்ரியஜாத்
 தத்ராப்ய யஃ கர்மயோகி ந ஹ்யதி; யச்சாப்ரியம், தத்ராப்ய ந ட்ரேஷ்டி;
 யச்ச மனுஷ்யாநா ஶோகநிமித்யம் ஶார்ப்யாபுவித்சக்ஷயாதிசம், தத்ராப்ய ந

17 விதிவசத்தால் வந்தடைந்த இனிய விஷயங்களிலும், இனியதல்லாத விஷயங்களிலும் முறையே உகப்பையும் வெறுப்பையும் அடையாதவனாய் ஶாஸ்தரங்களில் தள்ளப்பட்டாத விஷயங்கள் கிடைக்காதபோது அவற்றை விரும்பாதவனாய் இந்த உகப்பு வெறுப்பு விருப்பம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமான புண்ய பாபச் செயல்களைச் செய்யாதவன் இவன் எனகிருந் இந்த ஶலோகத்தில் (யோ ந ஹ்ருஷ்யதி) உலகத்திலுள்ள பராக்ருத மனிதர்கள் எந்த இனிய விஷயத்தைப் பெற்று உகக்கிறார்களோ அந்த விஷயத்தைப் பெற்றுக் காமயோக, நிஷ்ட, னுன இவன் உகப்பதில்லை என்று கருத்து. பதினேந்தாவது ஶலோகத்தில் 'ஹாஷாமாஷ' என்று தொடங்கி, குறிப்பிட்ட புருஷனைக் குறித்து இவனுக்கு உகப்பில்லை என்று கூறப்பட்டது, இங்கு அசேதனமான ஶப்த, த்ராதி, விஷயங்களைக் குறித்தும் செல்வம் முதலானவற்றைக் குறித்தும் இவனுக்கு உகப்பில்லை என்று காட்டப்படுகிறது ஆகையாலே புந்ருகதியில்லை யசச, ப, த, ததாலே காமயோக, நிஷ்ட, னுனையாலே இவனுக்கு ஆதமாவைத் தவிரந்த விஷயங்களில் உகப்பு, வெறுப்பு, வருத்தம் ஆகியவை இல்லை என்று உணர்த்தப்படுகிறது (ய ந த், வேஷ்டி) உலகிலுள்ள பிராகிருத மனிதர்கள் எந்த இனியதல்லாத விஷயத்தை யடைந்தது வெறுக்கிறார்களோ அந்த விஷயத்தையடைந்து காமயோக, நிஷ்ட, னுன இவன் வெறுப்பதில்லை என்று கருத்து. 13வது ஶலோகத்தில் 'அத, வேஷ்டா ஶாவபூ, தாநாம்' என்று சேதனங்களைக் குறித்து இவனுக்கு வெறுப்பில்லை என்று காட்டப்பட்டது இங்கு இனியதல்லாத அசேதனப் பொருள்களைக்குறித்து வெறுப்பில்லை என்று காட்டப்படுகிறது ஆகையாலே புந்ருகதியில்லை. (ய ந ஶோசதி) மற்ற மனிதர்கள் மனைவி மக்கள் செல்வம் முதலானவற்றை இழக்குமபோது வருந்துவதுபோலே இக்கர்மயோக, நிஷ்ட, னுன அவற்றையிழந்து வருந்துவதில்லை என்று கருத்து. ஶாமான்ய ஜனங்களும் உகப்புக்கோ வெறுப்புக்கோ வருத்தத்துக்கோ காரணமில்லாதபோது அவற்றை அடைவதில்லை. காரணமிருக்குமபோதும் இவன் அவற்றையடைவதில்லை என்பது இவனுக்குச் சிறப்பு. "விகாரஹேதென ஸதி விகரியநதே யேஷாம் ந சேதாமஸித ஏவ த், ரா" [விகாரமடைவதற்குக் காரணமிருக்குமபோது எவர்

शोचति; तथाविधमप्राप्तं च न काङ्क्षति; शुभाशुभपरित्यागी—
पापवत्पुण्यस्यापि बन्धहेतुत्वाविशेषादुभयपरित्यागी; य एवंभूतो
भक्तिमान्, स मे प्रियः ॥ १७ ॥

களுடைய மனம் விகாரம் அடைவதில்லையோ அப்பாக்களே தீராகளா
என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. காமயோகத் திஷ்டனான ஜனக
சக்ரவர்த்தியும் “யித்திலாயாம பரதீபதாயாம ந மே கிருசுந
தஹயதே” [புராத ராஜததாம் 17-19] [எரிகின்ற மித்திலையில் என
னுடையதொன்றும் எரியவில்லை] என்று கூறினாரன்றோ. (ய ந காங்
ஷதி) எப்பொருளை இழந்தால் சோகமுண்டாகுமோ அப்பொருள
கிடைக்காதபோது அதை விரும்புவதும்மில்லை, இது கிடைத்தால்
பிறிதொரு காலத்தில் இதைழிகுமபோது வருந்தவேண்டிவரும்
என்று அறிந்தவனாகையாலே அதை விரும்புவதில்லை என்று கருத்து
“யாவத குருதே ஜநது: ஸமபுநததார மநஸ: பரியாந | தாவந
தோஸய நிகுநயநதே ஹருதயே ரோகஸங்கவ ||” [விஷ்ணு
புராணம் 1-17-66] [மனிதன் எந்த அளவுக்கு மனத்துக்கு இனிய
ஸமபுநததங்களைச் செய்துகொள்ளுகிறானோ அந்த அளவுக்கு அவன்
தன் நெஞ்சில் வருத்தத்துக்கு முளை அடித்துக்கொள்ளுகிறான்]
என்று பராஸரமஹர்ஷியும் கூறினாரன்றோ. “யாதனின யாதனின நீங்கி
யான நோதல அதனின அதனின இவன்” [திருக்குறள் 341] என்று
திருவள்ளுவரும் இதை உரைத்தாரன்றோ. ஆக விதிவசத்தால்
வந்தடைந்த இனிய இனனாத பொருள்களில் உகப்பு, வெறுப்பு,
வருத்தமும், கிடைக்கப்பெறாத இனிய பொருள்களில் ஆசையும்
இவனுக்கு இல்லை என்று காட்டப்பட்டது. இனி அடுத்த பத்தத்தாலே
இந்த விருப்பம், வெறுப்பு, வருத்தம், ஆசை ஆகியவை ஏற்படு
வதற்குக் காரணமான புண்யபாபச செயல்களை இவன் கைவிட்டிருப
பதைக் காட்டுகிறான்—(ஸுபுராஸுபுபரிதயாகீ) புண்யபாபச செயல
களைக் கைவிட்டிருப்பவன். இவன் பாபச செயலைச் செய்வதற்கு
இடமேயில்லையாகையால் இவரு அதைக் கூறியது தருஷ்டாந்தத்துக்
காக. இருமபு விலங்குபோன்ற பாபம்போலே, பொன் விலங்குபோன்ற
புண்ணியமும் ஸமஸார ப்நததத்துக்கு வாசியறக் காரணமாகிற
தாகையாலே இரண்டு வகைச் செயல்களையும் கைவிட்டிருப்பவன்
என்று கருத்து. பாபம்போலே புண்ணியமும் இவனுக்குக் கைவிட
தக்கது என்னும் காரணத்தாலேயன்றோ சூரத்தோக்யோபநிஷத்தும்
‘ந ஸுக்ருதம் ந து:ஷகருதம்’ என்று புண்யபாபங்களிரண்டையும்
தொடங்கி, “ஸாவே பாப்மாந: அதோ நிவாத்தநதே” [சூரத் 8-4-1]

समश्चतौ च मित्रे च तथा मानावमानयोः ।

शीतोष्णसुखदुःखेषु समस्सङ्गविवर्जितः ॥ १८ ॥

तुल्यनिन्दास्तुतिर्मौनी संतुष्टो येन केनचित् ।

अनिकेतस्थिरमतिभक्तिमान्मे प्रियो नरः ॥ १९ ॥

18. ஸமஸ்சதரௌ ச மித்ரே ச தத,ா மாநாவமானயோ: ।
ஸீதோஷ்ணஸுக,து,ககேஷு ஸமஸ்ஸங்க,விவர்ஜித:॥

19 து,ல்யநிநத,ாஸ்துதிர்மௌநீ ஸந்துஷ்டோ யேநகேநசித।
அநிகேதஸ ஸதி,ரமதிர் ப,கதிமாந மே ப்ரியோ நர: ॥

ஸத்ரௌ ச மித்ரே ச ஸம:—(அருகிலிருக்கும்) எதிரி யிடமும நண்பனிடமும ஒத்த மனத்தையுடையவனாய், தத,ா—அவ்வண்ணமே, மாநாவமானயோ: (ஸம:)— மதிப்பிலும் அவமதிப்பிலும் (ஒத்தமனத்தினனாய்), ஸீதோஷ்ண ஸுக,து,ககேஷு ஸம.—குளிர், உஷ்ணம், இனபம், துனபம் ஆகியவற்றிலும் ஒத்தமனத்தினனாய், (இதற்குக் காரணம் யாதெனில்), ஸங்க,விவர்ஜித:—எதி லும் பற்றற்றிருப்பவனாய், துல்ய நிநத,ா ஸ்துதி:—பழிப்பி லும் புகழிலும் ஒத்தமனத்தினனாயிருப்பவனாய், மௌநீ— (பிறர் புகழ்நதபோதும் இகழ்நதபோதும்) பதில உரைக் காமலிருப்பவனாய், யேநகேநசித ஸந்துஷ்ட.—தற்செய லாகக் கிடைத்த அற்பப்பொருள்களாலும் திருப்தியடை பவனாய், அநிகேத:—வீடு முதலானவற்றில பற்றற்றவனாய், ஸ்தி,ரமதி:—ஆத்மாவில உறுதிப்பாட்டையுடையவனாய், ப,கதிமாந நர—என்னிடம் அன்பு செலுத்தும் மனிதன், மே ப்ரிய:—எனக்கு இனியவன்

[எல்லாப் பாபங்களும் இவனிடமிருந்து நீங்குகின்றன] என்று முடிபபதன மூலம் இவனுக்கு இஷ்டமான மோஷத்துக்குத் தடையாகையாலே புணயபாபங்கள் இரண்டையும் பாபமென்றே நிர்ந்தேயித்தது. (ய ப,கதிமாந ஸ மே ப்ரிய) இவ்வண்ணமிருந்து கொண்டு என்னிடம் அன்பு செலுத்துகிறவன் எவனோ அவன் எனக்கு இனியவன்.

॥ मा ॥ अद्वैता सर्वभूतानाम् (१३) इत्यादिना शत्रु मित्रदिषु
द्वेषादिरहितत्वमुक्तम् ; अत्र तेषु सन्निहितेष्वपि समचित्तत्वं

18. ஒன்னலர்க ளுறநூர் விருபபிகழவோ முற்றகுளிர்
பன்னழ லீனபதுன் பமபழி—மன்னுபுகழக
கொததமைந்து மெனனியா யூமனையற றுறறுணர்ந்த
பத்தனவ னெனனுகபபின பறறு

ஒன்னலர்கள் உறநூர்—எதிரிகள் நண்பர்கள், விருப்பு
இகழ்வோடு—மதித்தல, அவமதித்தல, உற்ற குளிர் பன்னு
அழல்—கடுங்குளிர், கடுஞ்சூடு, இனப துன்பம்—இனபம்
துன்பம், பழி மன்னு புகழ்க்கு—பழித்தல நன்கு புகழ்தல
ஆகிய இரட்டைகளுக்கு, ஒத்து—ஒத்த மனத்தினனாய்,
அமைந்து—பற்றற்றவனாய், மெனனியாய்—(புகழ்ந்தபோதும்
இகழ்ந்தபோதும்) பதில் உரைக்காமலிருப்பவனாய், ஊர்
மனையற்று—(தனக்கென) ஒரு ஊரோ வீடோ இல்லாதவனாய்,
உற்று உணர்ந்த—ஆதமாவை உறுதியாக உணர்ந்த, பத்தன
அவன்—அந்தக் கர்மயோக, நிஷ்ட, ஞான என புக்த்தன,
என் உகப்பின பறறு—எனது உகப்புக்கு விஷயமாவான

18, 19. இவ்விரு ஸ்லோகங்களிலும், நண்பர் எதிரிகள், மதிப்பு
அவமதிப்பு, குளிர் உஷணம், இனபம் துன்பம், புகழ் பழி ஆகிய
பலவகைப்பட்ட இரட்டைகளில் ஒத்த மனத்தினனாயிருக்கையும்,
அவற்றுக்குக் காரணமும் விளக்கப்படுகிறது. (ஸம்: ஸதரௌ ச
மிதரே ச) அருகிலிருக்கும் நண்பர்கள் எதிரிகள் விஷயத்திலும்
விருப்போ வெறுப்போ காட்டாமல் ஒத்த மனத்தினனாயிருப்பவன்.
“அதுவேஷ்டா ஸாவயூதாநாம்” [13] என்று தொடங்கி, பொது
வாக எதிரிகளிடம் வெறுப்பும் நண்பரிடம் விருப்பமில்லாதவன் என்று
சொல்லப்பட்டது. இங்கு அருகிலிருக்கும் நண்பர் எதிரிகள் விஷ
யத்திலும் விருப்பு வெறுப்பிலொமையாகிற சிறப்பு சொல்லப்
படுகிறது. கண்காணமிருக்கும் இவர்கள் விஷயத்தில் பலருக்கு
விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் இருக்கக்கூடும்; அருகிலிருக்கும்
இவர்கள் விஷயத்தில் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமலிருப்பது அரி
தன்றோ. அச்சிறப்பும் இவனிடம் உண்டு என்று கூறப்படு
கிறது. ஆகையாலே 13-வது ஸ்லோகத்தோடு புநருக்தியில்லை.

‘ஸம் சதரௌ ச மிதரே ச’ என்று இங்கு சத்ருமித்ரர்கள் பொதுவாக எடுக்கப்பட்டிருக்கும்போது அருகிலிருக்கும் சத்ருமித்ரர்களே குறிப்பிடப்படுவதாகக் கூறுவதெப்படி? எனில் மதிப்பு அவமதிப்பு, குளிர் உஷ்ணம், இன்பம் துன்பம், புகழ் பழி ஆகிய நெருங்கியிருக்கும் இரட்டைகளோடு சேர்த்துப்படிக்கப்படுகையால் சத்ருமித்ர ஸப்தம் நெருங்கியிருப்பவாகளையே குறிப்பது உசிதம். (தத்ரா மாநாவமாநயோ ஸம்) அவவண்ணமே பிறர் தம்மை மதிப்பதிலும் அவமதிப்பதிலும் ஓத்த மனத்தினனாயிருப்பவன். (ஸீதோஷண ஸுக்து, ‘ககே,ஷு ஸம்’) குளிர் உஷ்ணம், இன்பம் துன்பம் ஆகியவற்றிலும் ஓத்த மனத்தினனாயிருப்பவன். இவையனைத்துக்கும் காரணத்தைச் சொல்லுகிறது மேலபதம்—(ஸங்க, விவாஜித:) ஆதமாவைத் தவிராத மறற எப்பொருளிலும் பற்றற்றவன். ஸப்த, த்ராதி, விஷயங்களில் பற்று இருந்தால் அவற்றையிட்டு சத்ரு மித்ரர்களிடமும், மானாவமானங்களிலும், ஸீதோஷண ஸுக்து, ‘க்கங்களிலும் அவன் ஓத்த மனத்தினனாயிராமற்போக இடமுண்டு பற்றில்லாமையால் அதற்கு இடமில்லை என்று கருத்து (துலயநிந்தாஸதுதி:) பழிப்பிலும் புகழிலும் ஓத்த மனத்தினனாயிருப்பவன் ஒருவன் தன்னை நிந்திப்பதனால் கோபமோ துதிப்பதனால் ஆதரமோ இல்லாமையால் நிந்தாஸதுதிகளுக்குப் பல்மில்லாமலிருப்பதையிட்டு அவற்றில் ஓத்த மனத்தினனாயிருப்பவன் என்று கருத்து. இதனால் விளைவதைச் சொல்லுகிறது அடுத்தபதம்—(மௌநீ) பிறா புகழ்நதபோதும் இகழ்நதபோதும் பதிலுரைக்காமலிருப்பவன். லௌகிகர்கள் தன்னை நிந்திப்பவனை நிந்திக்கிறார்கள். துதிப்பவனைத் துதிக்கிறார்கள். நிந்தாஸதுதிகளில் ஓத்த மனத்தினனாயிருப்பதால் இவன் அப்படிச் செய்வதில்லை என்று கருத்து ‘மௌநீ’ எனனும் பதத்தால் ஆதம் விஷயமான மன்னத்தைக் கொள்ளலாமேயெனில்; மேலே ‘ஸ்திரமதி:’ என்னும் பதத்தினாலேயே அது ஸித்திக்கப்ப போகிறதாகையால் இங்கு அதைச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. மேலும் ‘‘முநி’ மநந ஸீல’ தஸ்ய பூாவ மௌநம்’’ என்று மன்னம் செய்யும் முனியின தன்மையாக மௌனத்தைக்கொள்வது அப்ரஸித்தமான பொருள். எந்த வாததையும் சொல்லாமலிருப்பதே இங்கு மௌனம் என்று குறிக்கப்படுகிறது என்று சொல்லலாமென்று பார்த்தால், அப்படிக்கொள்வதில் இங்கு அடியோடு பயனில்லை. ஸங்கீததனம் முதலானவற்றை இவனுக்கு விதித்துமிருக்கிறது. சில தேச காலங்களில் அனுஷ்டிக்கப்படும் மௌன வரதத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டால்

ततोऽप्यतिरिक्तो विशेष उच्यते । आत्मनि स्थिरमतिर्वेन निकेतना-
दिव्यसक्त इत्यनिकेतः; तत एव मानावमानादिव्यपि समः; य एवं-
भूतो भक्तिमान्, स मे प्रियः ॥ १८ ॥ १९ ॥

அதற்குப் பயனிருத்த போதிலும் முன்பின பதங்களோடு சோததி யில்லை ஆகையால் முன்பின பதங்களை யொட்டி முன் கூறியபடியே பொருள்கொள்ள வேண்டும். இவன் மௌனியாயிருப்பதற்கு மறறொரு காரணத்தைக் காட்டுகிறது அடுத்தபதம்—(ஸந துஷ்டோ யேந கேநசித) தற்செயலாகக் கிடைக்கும் அறப்பொருள்க ளாலும் திருபதியடைபவன் இப்படித் திருபதியடையாதவனன்றே ஒரு பொருளை விருமபி ஒருவனைத்துதித்து யாசிக்க முற்படுவான். கொடுக்காதவனை வெறுத்து நிந்திக்கவும் முற்படுவான். இப்படி இது முன் பதத்திக்குக் காரணத்தைக் காட்டுகிறதாயினால் “ஸநதுஷ்டஸ் ஸததம் யோகீ” என்று பதினாறாவது ஸலோகத்திற் சொன்னதோடு புநருகதியில்லை (அநிகேத) இப்படி அறப்ப பொரு ளைக்கொண்டு திருபதியுடையவனாயிருப்பதாலும், அடுத்த பதத்தில சொல்லுகிறபடி ஆதமாவில் நெஞ்சத்தை நிலையாக வைத்தவனாகையாலும் வீடு நிலம் முதலானவற்றில் பறற்றறவனாயிருப்பவன் இப்பெருமைகள் அனைத்துக்கும் காரணத்தைச் சொல்லுகிறது அடுத்தபதம்—(ஸதி, ரமதி) ஆதமாவில் உறுதிப்பாட்டையுடையவன். இதனாலேயே இவன் வீடு முதலானவற்றில் பறற்றறவனாகவும், அலப ஸத்துஷ்டனாகவும் மௌனியாகவும், நண்பர் எதிரிகள் மானம் அவமானம், குளிர் உஷணம், இனம் துன்பம், புகழ் பழிப்பு ஆகியவற்றில் ஓத்த மனத்தினனாகவும் இருக்கிறான் என்று கருத்து இவ விரண்டு ஸலோகங்களையும் ஸநயாஸி விஷயங்களென்று யாதுவ பரகாஸர் உரையிட்டதற்குப் பொருத்தமெதுவுமில்லை இங்கு சொல் லப்பட்டிருக்கும் இரட்டைகளில் ஓத்த மனத்தினனாயிருக்கை மோஷத்தை விரும்பும் கருஹஸத்துகளுக்கும் வேண்டியனையெனன்றே. ‘அநிகேத’ என்று வீடற்ற ஸந்யாஸியையே கூறுகிறது என்று கூறுவதும் சரியல்ல. “ந சாபி ரமயாவஸத்பரியஸய” [ஆபஸ தம்ப, தர்ம்] [அழகிய வீட்டில் பற்றுடையவனுக்கு (மோஷமில்லை)] என்கிற ரீதியில் வீட்டில் பற்றில்லாதவனையும் அப்பதம் குறிக்கலாம். இங்கு வீட்டில்லாமையைச் சொல்வதில் பயனென்றும்மில்லை. கருஹஸத தர்களுக்கு வீடு முதலியவை கர்மஜ்ஞான யோகங்களுக்கு உதவி யும் புரிகின்றன. ஆகையால் இங்கு அநிகேத ஸப்தத்தால் வீடு முதலானவற்றில் பற்றில்லாமையையே பொருளாக்கக்கொள்வது

॥ मा ॥ असादात्मनिष्ठाऽभक्तियोगनिष्ठस्य श्रेष्ठं प्रतिपादयन्
यथोपक्रममुपसंहरति—

ये तु धर्म्यामृतमिदं यथोक्तं पर्युपासते ।

श्रद्धाना मत्परमा भक्तास्तेऽतीव मे प्रियाः ॥ २० ॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु भक्तियोगो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥ '

20. யே து துர்மயாமருதமிதம் யதேதாஃக்தம் பர்யுபாஸதே ।
ஸரத,த,த,நா மதபரமா புக்தாஸதேதீவ மே ப்ரியா: ॥

இதி ஸ்ரீமத,ப,க,வத,கீ,தாஸ உபநிஷத்ஸு

புகதியோகோ நாம த,வாத,ஸோதத,யாய ॥

யே து—எவர்கள், துர்மயாம்ருதம் இதம்—ப்ராபகமா
கவும ப்ராப்யமாகவும இருக்கும் இந்த புக்தியோகத்தை,
யதேதாஃக்தம்—இந்த அத்யாயத்தின் இரண்டாவது ஸலோ
கத்தில் சொன்னபடி, பர்யுபாஸதே—நன்கு அனுஷ்டிக்கிறார்
களோ, ஸரத,த,த,நா —ஸரதத்தையையுடையவாகளாய்,
மதபரமா —எப்போதும் எனனோடு சேர்த்தியை விரும்பு
கிறவர்களான, தே புக்தா. — அந்த புகதர்கள், மே—
எனக்கு, அதீவ ப்ரியா —மிகவும் இனியவர்கள்

19. ஏவரித தன்மியமா மின்னமுத யோகத்தை

மேவி யுரைத்தவகை மேவுவா—ராவலுட

னெறபரம ராகு மெழிற்பத்தர் யானுகப்ப

நிறபரவர் மேலாய் நிகழ்ந்து.

பொருந்தும். இக்காரணத்தாலேயே பதின்மூன்றாம் ஸலோகம்
தொடங்கி இதுவரையுள்ள எல்லா ஸலோகங்களுமே அக்ஷரோபாஸக
னான ஸநயாஸியைப்பற்றியவை என்று ஸங்கரா பூர்ஷ்யமிட்டதும்
தள்ளப்படுகிறது (புகதிமாந மே பரியோ நர) இவ்வண்ணமாக
இருந்ததுகொண்டு காமயோகத்தினாலே என்னிடம் எவன புகதிசெலுத
துகிறானோ அவன் எனக்கு இனியவன். முன் ஸலோகங்களிற்போலே
யத்தச்ச,ப,த,ங்களை அத்யாஹாரம் செய்துகொண்டு (வருவித்துக்
கொண்டு) உத,தே,ஸய விதேயங்களை இவ்வண்ணமே
கொள்ளவேண்டும.

ஏவர் — எ வ ர் க ள் இத்தன்மியமாம் இன்னமுத
யோகத்தை மேவி—ப்ராபகமாகவும் பராப்யமாகவும் இருக்கும்
இந்த புக்தியோகத்தைக் கைக்கொண்டு, உரைதத வகை
மேவுவார்—இந்த அத்யாயத்தின் இரண்டாவது ஸ்லோ
கத்தில் சொன்னபடி நான்கு அனுஷ்டிக் கிருகளோ,
ஆவலுடன்—ஆர்வத்துடன், ஏறபரமர் ஆகும்—எப்போதும்
என்னோடு சேர்த்தியை விருமபுகிறவர்களான, எழில
பத்தாவார்—சிறந்த புக்தர்களான அவர்கள், மேலாய
நிகழ்ந்து யானுகப்ப நிற்பர்—மிகச் சிறப்புடன் நான உகக்கும்
படியாயிருப்பார்கள்.

20 இதுவரை ஏழு ஸ்லோகங்களாலே ஆதம் நிஷ்ட, டாகளின்
தன்மைகள் கூறப்பட்டன. தொடக்கத்தில் கூறியதுபோலே இந்த
ஆத்ம நிஷ்ட, டைக்காட்டிலும் புக்தியோக, நிஷ்ட, டையின் சிறப்பைக்
கூறிகொண்டு, இவ்வத்யாயத்தின் இரண்டாவது ஸ்லோகத்தில்
சொன்னதுபோலவே இந்த ஸ்லோகத்திலும் கூறி அத்யாயத்தை
நிறைவுபடுத்துகிறான் இடையில பராஸங்கிக்மாவே புகதி
யோக, டத்தில் ஸகதியில்லாதவனுக்கு ஆத்ம நிஷ்ட, டயானது புக்தி
யோக, டத்தை ஸாதி, டத்துக் கொடுக்கும் என்று கூறி, ஆத்ம நிஷ்ட,
னுக்கு வேண்டிய குணங்களையும் விளக்கினான் என்பது குறிக
கொள்ளத்தக்கது. இரண்டாவது ஸ்லோகத்தில் “நிதயயுக்தா”
என்று சொன்னதையே இங்கு ‘மதபரமா’ என்று கூறுகிறான், “ஸரத,
த்யா பரயோபேதா:” என்று அங்கு கூறியதையே இங்கு “ஸரத, த,
த்யாநா” என்று கூறுகிறான், அங்கு ‘தே மே யுகததமா.’ என்
றதையே “புகதாஸ்தே அதீவ மே ப்ரியா” என்று இங்கு விளக்கு
கிறான். ஆக, தொடக்கத்தில் சொன்னதையே இங்கு நிறைவுபடுத்து
கிறான் என்று விளங்குகிறது. (யே து) எவர்களோவெனில்
துஸப், தம் முனடி ஏழு ஸ்லோகங்களால் கூறப்பட்ட ஆத்ம நிஷ்ட,
னைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன் இவன் என்று காட்டுகிறது மேலே
இவனுக்கு இந்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கும் பெருமைகளும்
முன் சொல்லப்பட்ட ஆத்ம நிஷ்ட, டைக் காட்டிலும் சிறந்த புக்தி
யோக, ட நிஷ்ட, டனே இவன் என்று தெளிவுபடுத்துகின்றன. நடு ஷட்
கத்தில் கடைசி ஸ்லோகமாயிருக்கும் இது நடு ஷட்கத்தில் முக்கியமாகக்
கூறப்படும் புக்தியோக, டத்தின் உபஸம்ஹாரமுமாகிறது. (த்யர்ம
யாமருதம் இதம்) “த்யர்மயம் ச அமருதம் ச த்யர்மயாமருதம்”
என்னும் கர்மத்யாரயஸமாஸதாலே “ப்ராபகமாகவும் பராப்யமாகவும்

இருக்கும் இந்த புக்தியோகம்” என்று பொருளபடுகிறது. “தூரமாத அதபேதம் தூரமயம்” என்று தூரமத்தை மீளுதது “தூரமயம்” எனப்படுகிறதாகையாலே இப்பதும் ஸாதூனத்தைக் குறிக்கிறது. ஆகையால் “அமருதம்” எனனும் மற்ற பதும் மோக்ஷ ஸாதூனத்தைக் குறிக்காமல் அமுதம்போல இனிய பராப்யத்தைக் குறிக்கிறது. (யதேதூக்தம் பர்யுபாஸதே) மயயாவேஸ்ய மநோ யே மாம்” என்று இரணடாவது ஸ்லோகத்தில் சொன்ன ரீதியில் முற் கூறிய புக்தியோகத்தை நனகு அனுஷ்டிக்கிறார்களோ என்றபடி, இடையில் ஆதம் நிஷ்டை முதலானவை ப்ராஸங்கிகமாக வந்த வையேயாகையாலே ‘யதேதூகதம்’ என்று பரதூானமாகச் சொல்லப் பட்ட புக்தியோகத்தை எடுப்பதே உசிதம். (ஸ்ரதூதூதூநா:) ‘ஸ்ரதூதூயா பரயோபேதா” என்று இரணடாவது ஸ்லோகத்தில் சொன்னபடியே மேலான ஸரதூதூயோடு கூடியவாகள் (மதபரமா:) “நிதயயுகதா:” என்று இரணடாவது ஸ்லோகத்தில் சொன்னபடி எனனோடு எப்போதும் சோந்திருக்க விரும்புகிறவர்கள் என்று கருதது ஐஸவாய கைவலய நிஷ்டூகனைப்போலே எம்பெருமானை இவர்கள் ஸாதூனமாக மாததிரம் கொள்ளாமல் மோக்ஷத்தில் என்றும் அடையததக்க பராப்யமாகவும் கொள்கிறார்களனரே. (தே புக்தா) முற்கூறிய ஆதம்நிஷ்டூகன்குக்கும் ஐஸவாயாதிநிஷ்டூகன்குக்கும் புக்தியிருந்தபோதிலும் இவர்களே முக்கியமான புக்தர்கள் (மே அதீவ பரியா) எனக்கு மிகவும் இனியவர்கள். தங்களது பராப்ய தத்துக்கு எனனை ஸாதூனமாகக்கொண்டு புகதி செலுத்துகையாலே அவர்கள் எனக்கு இனியவர்கள் எனனை பராப்யமாகவும் கொள்ளு கையாலே இவர்கள் எனக்கு மிக இனியவர்கள் “உதூாராஸஸாவ ஏவைதே ஜஞாநீ தவாதமைவ மே மதம்” [கீதை 7-18] என்கிற படியே தங்கள் விருப்பத்தைப்பெற எனனை அடையும் உதூாராகளா கையாலே அவர்கள் எனக்கு இனியவர்கள், எனனையல்லாது வேறெனறை அறியாதவர்களாய் எனக்கே தூராகளான ஆத மாகளாயிருக்கையாலே இவர்கள் எனக்கு மிக இனியவர்கள். ‘ஸ மஹாத்மா ஸுதூர்ஸபுக” [கீதை 7 19] என்று எனக்கும்

பகவத் கீதை வெண்பா

(பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின் ஸாரததைக் கூறும் பாட்டு)

வாய்ந்தவான கீதை வளர்பன னிரண்டாமோத
தேயந்தநெறி பததி யியலகாட்டும - வாய்ந்ததனிற்
சக்தியில்லார் தாமுயலச சாருநற் பததிவருந்
சித்த முயற்றியதுஞ் சேர்ந்து

வாதி, கேஸரி அழகியமணவான ஜீயரீன புக, வத, கீ, தை வெண்பாவில்
பன்னிரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று

வாய்ந்த வான் கீதை—பொருத்தமான சிறந்த கீதையில,
வளர் பன்னிரண்டாமோத்து—நிறைவடைந்த பன்னிரண்டா
மத்தியாயம், ஏய்ந்த நெறி—பொருந்திய உபாயமான,
பத்தி—புகதியின், இயல்—தன்மையையும் அதனில் வாய்ந்து
சக்தியில்லார்தாம்—அந்த புக்தி யோகத்தை அனுஷ்டிப்ப
பதற்கு 'ஸக்தியில்லாதவர்கள், முயலச சாரும்—முயன்று
அனுஷ்டிப்பதாய், நல் பததி வரும்—நல்ல புகதியை விளைப
பதான, சித்த முயற்றி அதும—மனப்பழக்கங்களையும், சேர்ந்து
காட்டும்—ஒருங்காகக் காட்டும்.

கிடைத்தற்கரியவர்களன்றோ இவர்கள் என்று கருத்து இவ்வண்ண
மாக 'து' ஸப்தத்தாலும் விசேஷணங்களாலும் முன ஏழு ஸலோகங்
களால் கூறப்பட்டவர்களைக் காட்டிலும் இவர்கள் வேறுபட்டவர்கள்
என்று விளங்குகையாலே 'முன ஏழு ஸலோகங்களின் உபஸஹாரமே
இந்த ஸலோகம்' என்று சங்கரர் உரையிட்டது பொருந்தாது என்று
விளங்குகிறது. 20.

ஆக இவ்வத்யாயத்தில் ஆதமநிஷ்டை, யைக் காட்டிலும் புகதி
யோகத்தின் சிறப்பும், புக்தியோகத்தில ஸக்தியில்லாதவன் கைக
கொள்ளவேண்டியவைகளும், அவற்றிலும் ஸக்தியில்லாதவன் காம
யோகத்தால் ஆதமத்யாஸனத்துக்கு முயலவேண்டுமென்பதும், காம
யோகத்தை அனுஷ்டிப்பவன் கைக்கொள்ளவேண்டிய குணங்
களும், ஆதமநிஷ்டையைக் காட்டிலும் புகதிநிஷ்டைவிடமே எம்பெரு
மானுக்கு அன்பு மிகுதியென்பதும் சொல்லப்பட்டன. ஆக இவ்
வண்ணமாக இந்த மத்யமஷ்டகத்தில எம்பெருமானாகிற பரம்
பொருளின் உண்மையான அனுபவம் உண்டாவதன் பொருட்டு
ஜ்ஞானதோடு கூடிய கர்மயோகத்தால் உண்டாகும் புக்தியோகம்
சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸுவாமி த்யாஸன இயற்றிய
கீதார்த்த, விவரணத்தில் பன்னிரண்டாம அதியாயம் நிறைவுபெற்றது.

மத்பயம் ஷட்கத்தின் ஸாரப்பொருள்

பத்திவகை யாங்கறிநது சேரப் பரன்பெருமை
யெததியலு மாயநித ததுவடிவி—லொத்தியலக
காட்டியது பத்திநலங் கண்ணன் றருகீதை
மாட்டிடையா றேத்தின வகை.

கண்ணனதரு கீதை மாட்டு—கண்ணன் அருளிச்செய்த
கீதையில், இடை ஆறு ஓத்தின் வகை—நடுவிலுள்ள
ஆறத்தியாயங்கள் எத்தியலுமாய்—கர்மயோக்யம் முழுவ
தையும் அனுஷ்டித்து, நித்தது வடிவிலொத்தியல—நிதய
மான ஆதமஸவருபத்தை நேரே காண்பதுபோன்ற காட்சி
யைக் கண்டு, பத்திவகை ஆங்கு அறிநது—புத்தியோக்யத்தின்
தன்மைகளை அதன்பின் அறிநது, பரன்பெருமை சேர—பரம்
பொருளின் அனுபவத்தைப் பெறுவதற்காக, பத்திநலம்—
புத்தியோக்யத்தின் பெருமைகளை, காட்டியது—விளக்கிற்று.

கீதாந்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் அருளியது)

பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

13. தனகழ லிறபத்தி தாழா ததுமதன் காரணமா
மினகுண சிந்தையு மீதறி யார்க்கவ வடிமைகளும்
தன்கரு மங்க ளறியா தவர்க்கி லருநிலையும்
தனகழ லன்பர்க்கு நல்லவன் சாற்றினன பாரததனுக்கே

உரை:—தன கழல் அன்பர்க்கு - தன திருவடிகளில்
புத்தியை அனுஷ்டிப்பவருக்கு, நல்லவன் - அருளுடைய
கண்ணன், பாரததனுக்கு - அர்ஜுனனுக்கு, தன கழலில்
பத்தி - (இறைவனான) தன திருவடிகளில் செய்யும் புகதி
யோக்யம், தாழாததும் - (சைவலய நிஷ்டையையப்போல
பலன் கொடுக்கத்) தாமதியாமையும், அதன் காரணமாம் -
அந்த புகதியோக்யத்திற்குக் காரணமாகன்ற, இன குண
சிந்தையும் - (எம்பெருமானுடைய இனிய குணநுணர்ந்
தானமும் (அதாவது—இனிய குணங்களை நினைத்துப் பழகு
தலும்), ஈது அறியார்க்கு - (இதைச் செய்ய) இயலாத
வாக்கு, அவவடிமைகளும்—அந்த புகுவத் கைங்கர்யங்களும்,
தன் கருமங்கள்—தனக்கு விதித்த புகுவத் கைங்கர்யங்களை

அறியாதவர்க்கு-(செய்ய) இயலாதவர்க்கு, இதை நிகழும் -
ஸூலபுமான (ஆத்மத்யாக்மாநாகிய) உபாயமும் (ஆகிய
இவற்றை) சாற்றினன் - உபதேசித்தான்

கீதாஸலோகாதத,ச் சுருக்கம்

பன்னிரண்டாமத்தியாயம்

ஸ்லோ

அாதத,ம்

1. "புகழ்வுத்துபாஸகர்கள், ஆதமோபாஸகர்கள் என்னுமிருவரில் எவர் தம் பயனை விரைவில் அடைவார்கள்?" என்னும் அர்ஜுனனின் கேள்வி.
2. "என்னையே ப்ராபயமாக நினைத்து உபாஸிப்பவர்கள் ஆதமோபாஸகர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள்" என்னும் கண்ணனின் பதில்.
- 3-5. முற்கூறிய ஜ்ஞானியைக் காட்டிலும் கைவல்ய நிஷ்ட,னின் தாழ்வை கண்ணன் விளக்குதல்.
- 6-7. தனனை உபாஸிப்பவர்கள் சிறந்தவர்கள் என்று முன்கூறியதைக் கண்ணன் மிகத் தெளிவாகக் கூறுதல்.
8. "நீ என்னிடம் புகதி செய்வாய்" என்று அர்ஜுனனைக் குறித்து விதித்தல்.
9. "என்னிடம் உறுதியாக நெஞ்சைச் செலுத்த இயலவில்லையாகில் என் கலயாண குணங்களை அனுஸந்திப்பதாகிற அப்யாஸ யோகத்தின் மூலம் புகதியையடையலாம்" என்று கூறல்.
10. "அப்யாஸ யோகத்தில் ஸகதியிலலையாகில் என் விஷயமான கர்மங்களைச் செய்வதில் ஈடுபடுவதால் விரைவில் அப்யாஸ யோகத்தைப்பெற்று புகதியைச் செலுத்தி எனை அடையலாம்" என்று கூறல்.
11. "புகதியோகத்தில் ஸகதியிலலாதவன் அதை ஸாதித்துத் தரும் உபாய பரம்பரையில் எலலை நிலமான காமயோகத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்" என்று கூறல்.
12. ஒன்பது, பத்து, பதினென்று ஸ்லோகங்களை விளக்குதல்.
- 13-19. ப,லனில் விருப்பமற்றுச் செய்யப்படும் கர்மயோகத்தில் உள்ளறிநிற்பவன் கைக்கொள்ளவேண்டிய குணங்களை விவரித்தல்.
20. புகதிநிஷ்ட,ன் தனக்கு மிக இனியவன் எனக்கூறல்.

பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின் கீதாஸலோகாதத,ச் சுருக்கம்

கீறைவுற்றது

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் புகுவத் கீதா

மத்யமஷட்க பாத்ரா நுகர்மணிகை

— ௨௬ —

[இதில ஏழு முதல் பன்னிரண்டு அததியாயங்களில் உள்ள ஸலோகங்களின் பாத்ரங்களின் அட்டவணை அத்தியாய ஸலோக எண்களுடன் தரப்பட்டுள்ளது. அந்த ஸலோகங்களின் முதல் பாத்ரப்பகுதிகள் பருத்த எழுத்துக்களில் அவை தொடங்கும் பக்கங்களுடன் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.]

பாத்ராதி, அத ஸலோகம்	அநாதி, மத்யா 752	11-19	
அ	அநிகேதஸ ஸதி, ரமதி	12-19	
அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம 167	8- 3	அநித்யமஸுகூம	9-33
அக்ஷராணாமகா 677	10 33	அநேகதிவ்யா	11-10
அக், நிராஜயோதி 377	8-24	அநேகபூரஹு	11-16
அஜாநதா	11-41	அநேகவக்தர 730	11-10
அனோரணீயாமஸம்	8- 9	அந்காத்தபு, த	11-10
அதனாத், வம்	12- 8	அநேகைவ	11- 8
அத்யேதிதத ஸர்வம்	8-28	அநதகாலே ச 178	8- 5
அத, சித்தம் 886	12- 9	அநதவததுப, லம் 116	7-23
அத, வா ப்ரஹ்ம 701	10-42	அநயயாவர்த்ததே	8 26
அதை, தத்யபய 892	12-11	அபரேயமிதஸத் 25	7- 5
அத்ருஷட்பூவம் 834	11-45	அபஸ்யத், தே, வ	11-13
அத, வேஷடா 903	12-13	அபிசேதஸுது, 529	9-30
அதி, தை, வம்	8- 1	அபராப்யமாம்	9- 3
அதி, பூ, தம்க்ஷரோ 173	8- 4	அப்யாஸயோக, 8- 8	
அதி, பூ, தம் சகிம்	8- 1	அப்யாஸயோகேந	12- 9
அதி, யஜ்ஞ கத, ம் 163	8- 2	அப்யாஸேபயஸமர்த	12-10
அதி, யஜ்ஞோ஽ஹம்	8- 4	அமீ (சத்வா) ஸர்வே	11-26
அத்யாதமமகர்ம ச	7-29	அமீ ஹித்வா	11-21
அத்யாதமவித்யா	10-32	அமருதம் சைவ	9-19
அநந்தம் விஸுவதோ	11-11	அவஜாநந்தி 449	9-11
அநந்த தே, வேஸ	11-37	அவஸம் ப்ரகருதே	9- 8
அநந்த பூரஹும்	11-19	அவ்யக்தம் பர்யுபா	12- 3
அநந்தவீர்யாமித	11-40	அவ்யக்தம் வ்யக்தி 121	7-24
அநந்தஸாஸம்மி 665	10-20	அவ்யக்தாத் 238	8-18
அநந்யசேதா: 224	8-14	அவ்யக்தாஸக்த	12- 5
அநந்யாஸநிந்த 493	9-22	அவ்யக்தாஹி	12-5
அநந்யேநைவ	12- 6	அவ்யக்தோ஽க்ஷர 248	8-21
அநபேக்ஷ ஸ்ஸாசி: 913	12-16	அவ்யக்தோ஽வ்ய	8 20

அஸ்நந்தி திவ்யாந்	9-20
அஸ்நாமி ப்ரயதாதமந	9-26
அஸ்ரத, த, த, நா: 421	9-3
அஸ்வதத, ஸர்வ 664	10-26
அஸ்விநௌ	11-6
அஸம்மூட, ஸஸ	10-3
அஸம்ஸயமஸமகூரம்	7-1
அஸக்தம் தேஷு	9-9
அஸிதோ தேவலோ	10-13
அஹங்கார இதீயம்	7-4
அஹம் க்ருதஸநஸய	7-6
அஹம்க்ரதுரஹம் 470	9-16
அஹம் ஸச	7-17
அஹம் ஸர்வஸய 596	10-8
அஹம் ஹி ஸர்வ 500	9-24
அஹமகூநிரஹம்	9-16
அஹமஜ்ஞாநஜம்	10-11
அஹமாதமா 641	10-20
அஹமாதீர் ஹி	10-2
அஹமாதீர் ச	10-20
அஹமேவம் விதேயா	11-54
அஹமேவாக்கூய கால	10-33
அஹர்யத்யுபரஹமணே	8-17
அஹிம்ஸா ஸமதா 578	10-5

ஆ

ஆக, யாஹி மே 791	11-31
ஆத்மாநம் பரமேஸ்வர	11-3
ஆத்மாநம் மதபரா	9-34
ஆதி, த்யவர்ணம்	8-9
ஆதி, தயாநாமஹம் 651	10-21
ஆதி, தேவமஜம்	10-12
ஆப, ரஹமபு, வநா 236	8-16
ஆயுத, ரநாமஹம் 664	10-28
ஆர்ததோஜ்ஜ்ஞாஸு	7-16
ஆவ்ருததிமசைவ	8-23
ஆஸவாஸயாமாஸ	11-50
ஆஸுரமபு, ராவம்	7-15
ஆஸ்தி, தஸ்ஸஹி	7-18
ஆஸதி, தோயோக,	8-12
ஆஹுஸதவாம் 616	10-13

இ

இச்சு, த்வேஷஸ	7-27
இச்சு, ரமித்வாம	11-46
இதிமதவாப, ஜந்தே	10-8
இதயர்ஜுநம் 846	11-50
இத்யம், துதே குஹ்ய 411	9-1
இத்யம், வக்ஷ்யாமயஸே	7-2
இத்யாநீமஸரி	11-51
இநத்யுரியாணமமந.	10-22
இமமபராபய	9-33
இமாமஸதவம், வ்யாபய	10-16
இஹைகஸத, ம 725	11-7

உ

உசசைஸஸர 664	10-27
உத்யாராஸ ஸர்வ 81	7-18
உத்யாஸீநவத்யாஸீநம்	9-9
உத்யாஸீநோகூதவயத்யு	17-16
உத்யுப, வஸச	10-34

ஈ ரு

ருக்ஸாமயஜுரேவச	9-17
ருதுநாம குஸுமாகர	10-35
ருதேபித்வா	11-32
ருஷீமஸசஸர்வாந	11-15

ஏ

ஏகத்வேந பருகூக்த்வேந	9-15
ஏகபூக்திர்விஸிஷ்யதே	7-17
ஏகயாயாதயநாவ்	8-26
ஏகாமஸேநஸ்தி, தோ	10-42
ஏகோ஽த்யுவா	11-42
ஏதச்சு, ருதவா 803	11-35
ஏதத்யோநீகிபூ, தாநி	7-6
ஏதாமவிபூ, திம் 593	10-7
ஏபி, ஸஸாவமித்யம்	7-13
ஏவமத்ரயீத்யுர்மம்	9-21
ஏவம்ரூபஸக்ய	11-48
ஏவம்ஸதத்யுகதா 868	17-1
ஏவமூக்த்வா 728	11-9
ஏவமேதத்யு 714	11-3
ஏஷுதாத், தே, ஸத	10-40

ஐ
ஐராவதம க்யஜேந்த் 10-27
ஐஸவரம புருஷோத்தம 11- 3

ஓ
ஓமிதயேகாஶ்ரம 203 8-13

க.க.
கத்ய வித்யா 633 10-17

கத்யநதஸசமாம 10- 9

கர்ணம தத்யாநயாந் 11-34

கர்த்தும தத்யோக்யம் 12-11

கலபக்ஷயேபுந 9- 7

கலபாதெதுளவிஸ்ரு 9- 7

கவிமபுராணமநு 191 8- 9

கவீநாமுஸநா 10-37

கஸசித்யததி 7- 3

கஸசிநமாம்வேத்தி 7- 3

கஸமாச்சதேந 808 11-37

காமரா க்யவிவாஜிதம் 7-11

காமைஸதைஸ் 103 7-20

காமோஸமி பரதர் 7-11

கால கலயதாமஹம 10-30

காலோஸமி 794 11-32

கிமஜஞானேந 10-42

கிமகாமபுருஷோத்தம 8- 1

கிஞ்சித்யஸதி 7- 7

கிமதத்யபுரஹ்ம 163 8- 1

கிமபுநாப்யராஹ்மண 9-33

கிரீடநம்க்யதிநம் 746 11-17

" " 836 11-46

கீர்த்திஸ்ஸரீர்வாக்ச 10-34

க்ரவந்ஸித்யதி 12-10

கூடஸத்யமசலம் 12- 3

க்ருதாஞ்ஜலிரபாஷத 11-14

க்ருதாஞ்ஜலிர் வேப 11-35

கேசித்யபீதா 11-21

கேசித்யவிலக்நா 11-27

கேஷுகேஷுச 10-17

கௌநதேய ப்ரதிஜா 9-31

க்லேஸோதி 12- 5

க்ஷமாஸத்யம்த்யம 10- 4

க்ஷிப்ரமப்யவதி 9-31

க்ஷணேபுண்யே 9-21

க்யமமநோப்யுத்திரேவச 7- 4

க்யதா க்யதம்காம 9-21

க்யதிபயர்த்தா 476 9-18

க்யநத்யாவயக்ஷாஸுர 11-22

க்யநத்யாவாணம 10-26

க்யரீயஸேப்யரஹம 11-37

க்யயத்ரீச்யநத்யஸாம 10-35

க்யிராமஸமயேக 10-25

க்யஹயமத்யயாதம 11- 1

ச
சதுர்வித்யாப்யஜந்தே 65 7-16

சதவாரோமநவ: 10- 6

சிநதயோஸி 10-17

சேதஸாநாநயக்யாமிநா 8- 8

ஜ. ஜ.
ஜக்யதஸஸாஸவதே 8-26

ஜக்யதபரஹ்ருஷயத் 11-36

ஜக்யத்யவயக்த 9- 4

ஜக்யத்யதி பரிவர்த்ததே 9-10

ஜநாநாம புண்ய 7-28

ஜநாஸஸுக்ருதிநோ 7-16

ஜயோஸமிவ்யவஸா 10-36

ஜராமரண 142 7-29

ஜிதவாஸதரூந் 11-33

ஜீவநமஸர்வப்யுதேஷு 7- 9

ஜீவப்யுதாமமஹா 7- 5

ஜஞாதவ்யமவ 7- 2

ஜஞாதுமத்யரஷ்டும் ச 11-54

ஜஞாதவ்யப்யுதாத்யம் 9-13

ஜஞாநம் ஜ்ஞாநவதாம 10-38

ஜ்ஞாநம்தேஹம் 16 7- 2

ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாந 9- 1

ஜ்ஞாநதீபேந 10-11

ஜ்ஞாநயஜ்ஞேநச 9-15

ஜ்ஞாநவாந்மாம் 7-19

ஜ்ஞாநாத்யத்யாநம் 12-12

ஜ்ஞாநீசப்யுதரஷ்டு 7-16

ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ 7-18

ஜ்ஞேயோஸிநியதாத்	8- 2	துஷ்யந்திசரமநதி ச	10- 9
ஜ்யோதிஷாமரவி	10-21	தேஜஸசாஸ்மி	7- 9
ஜ்ஷாணாமக	10-31	தேஜஸதேஜஸவிநா	7-10
த, த்			10 36
தம தம்நியமமாஸ்தூய	7-20	தேஜோபி ⁴ ராபூர்ய	11-30
தம் தமேவைதி	8- 6	தேஜோமயம் விஸவமி	11-47
தத குருயதா	12-11	தேஜோராஸிம்	11-17
ததஸ்ஸவிஸமயா 740	11 14	தே தமபுகதவா	9 21
ததகுருஷ்வமதூர்ப்ப	9-27	தே த் ³ வநதத்வ	7-28
ததக்ஷாமயேதவாம்	11-42	தேநைவரூபேண	11-46
தத ததேவாவகூச்சு	10-41	தேபிமாமேவ	9 23
தததே பத்யுஸங்க	8-11	தேபியாநதி பராம	9-32
தததவேநாதஸசயவந்தி	9-24	தே புணயமாஸாத்ய	9-20
ததரசாந்தூரமஸம்	8 25	தே ப்ராபநுவநதி	12- 4
ததரபரயாதா	8-24	தே பூரஹமதத் ³ விது	7 29
ததரைகஸ்தம் 736	11-13	தேமேயுகததமா	12- 2
ததரைவாவயகத	8 18	தேவிதுயுகததேசேதஸ	7 30
தத ³ தவாமீ	11-28	தேஷாம கையோகூவித	12- 1
தத ³ ஸாவாணி	9 6	தேஷாமஜ்ஞாநீ 73	7-17
ததேவ நாஸாய	11-29	தேஷாமநிதயாபி ⁴ யு	9-22
தத ³ ஹம் புகதயுபஹ்	9-26	தேஷாமஸததயுக 604	10 10
ததேவமே தூர்ஸய	11 45	தேஷாமஹம் 881	12- 7
ததேவமே ரூப	11 49	தேஷாமேவாநு 607	10 11
தத ³ தூரம் பரமமம்	8-21	தே ³ ஹோராதரவிதே ³	8-17
தத ³ புவத்யஸை	7-23	தயஜதயநதேகளேபூரம்	8- 6
தபஸசாஸ்மிதபஸவிஷு	7-9	தயாகூசசூரநதிர	12-12
தபாம்யஹம்ஹம் 481	9-19	தரிபி ⁴ ராகுணமயைர்	47 7-13
தபோதூரம்	10- 5	தரைவித்யாமாம் 484	9-20
தமாஹு பரமாம்கூதிம்	8 21	தவதத கமலபதராஷு	11- 2
தவஸௌமயம்	11 51	தவமக்ஷரம்பரம் 748	11-37
தவாபிவக்தராணி	11-29	தவமக்ஷரம்ஸத ³ ஸத	11-38
தஸமாததவமுத 797	11 33	தவமவ்யய ஸாஸவத	11-18
தஸமாத்பரணமய 830	11-44	தவமஸ்யபூஜ்யஸச	11-43
தஸமாதஸாவேஷு 183	8 7	தவமஸ்யவிஸவஸ்ய	11-18
	8-27		11-38
தஸய தஸ்யாசலாம்	7-21	தவமாதி ³ தேவ	11-38
தஸ்யாராத ³ நமீஹதே	7-22	தவயாததம்விஸவ	11-38
தஸ்யாஹம்ஸுலப:	8 14	தவாம்ஸத்யாபரிசிந்த	10-17
தாமேவவித்யூதாம்	7 21	த³ம்ஷ்ட்ராகராளா 773	11-25
துஷ்யநிந்தா 919	12-19	த ³ ம்ஷ்ட்ராகராளாநி	11-27

துண்டோத்யமயதா69210-38
 துத்ராமியுத்தியோகம்10-10
 துரஸ்யாதமாநம் 11- 4
 துரஸ்யாமாஸபார்த 11- 9
 துரநேசயதபுண்ய 8 28
 துவிஸூயஸஹஸ்73511-12
 துவ்யகநத்யாநுலே 11-11
 துவ்யமத்யுத்ராமிதே 11- 8
 துவ்யமாலயாம 731 11-11
 துவ்யாநேகோத்யதா 11-10
 துவ்யாஹ்யாதம் 10-16
 துஸோநஜானே 11-25
 துபதாநலாக்கத்யுதி 11-17
 துக்கத்யாலயமஸாஸ 8-15
 துருஷ்டவாநஸிமாம் 11-53
 துருஷ்டவாநஸியந்மம் 11-52
 துருஷ்டவாத்யுபுதம் 11-20
 துருஷ்டவாருபம் 11 49
 துருஷ்டவாலோகா 11-23
 துருஷ்டவாஹிதவா 11-24
 துருஷ்டவேதம் 849 11-51
 துருஷ்டவைவகாலா 11-25
 தேவதேவஜக்தபதே 10-15
 தேவரஷிநாரத்யுஸ 10-13
 தேவாஷீணமச 10-26
 தேவாஅபயஸ்ய 10-52
 தேவாநாமஸ்மி 10-22
 தேவாந்தேவயஜோ 7-23
 தேஹவத்யுபிரவாபய 12- 5
 தேஹேதேஹபுரு 8- 4
 தேஹேஸமிநமது 8- 2
 தைவீரபரகருதிமா 9-13
 தைவீஹயேஷா 52 7-14
 த்யாவாபருதி 758 11-20
 த்யூதம்சுலயதாம686 10-36
 துரஷ்டுமதவத்யுந்யேந 11-48
 துரஷ்டுமிசச்யாமிதே 11- 3
 துரோணமசபீஷ80011-34
 துவநத்யவஸஸாமாஸி 10-33
 துவந்த்யவமோஹேந 7-27

துர்மஸ்யாஸ்யபரந்தப 9- 3
 துரமாவிருத்தேதா 7-11
 துரதாஹம் விஸவ 10-33
 துரமோராதரிஸ்த 381 8-25
 துருதிம்நவிநத்யாமி 11-24
 தேநுநாமஸமிகாம 10-28
 த்யாநாத்கர்ம 12-12
 ந
 நக்ஷத்ராஹமஹம் 10-21
 நசகரியாபிர் 11-48
 நசமத்ஸத்யாநி 9- 5
 நசமாமதாநி 441 9- 9
 நசாஹம தேஷ்வவ 9- 4
 நதத்யுஸதிவிநா 10 39
 நதுமாமபிஜாநநதி 9-24
 நதுமாமஸக்ய 726 11- 8
 நதவதஸமோஸதய 11-43
 நதவஹமதேஷுதே 7-12
 நத்யாநேநசேஜ்யயா 11-53
 நபுஸஸப்ருஸம் 769 11-24
 நமஸகருத்வா 11-35
 நமஸ்யநதஸசமாம 9-14
 நமபுரஸ்தாத்யு 11-40
 நமாம் துஷ்கருதி 62 7-15
 நமே துவேஷ்யோஸதி 9-29
 நமே புகதப்ரணஸ்யதி 9-31
 நமே விதுஸஸுர567 10- 2
 நமோநமஸதேஸது818 11-39
 நமோஸதுதே 11 31
 நமோஸதுதே ஸர்வத 11-40
 நராஹம் ச நராதிபம் 10-27
 நவேத்யஜஞாத்ய 841 11-48
 நஸகநோஷிமயி 12 9
 நஸோசதிநகாநக்ஷதி 12-17
 நஸ்யதஸுநவிநஸ்யதி 8-20
 நஹிதே புகுவந 10-14
 நஹி பரஜாநாமி 11-31
 நானாவர்ணக்ருதீநிச 11- 5
 நானாவித்யாநிதிவ்யாநி 11- 5
 நாததம் நமத்யம 11-16

நாந்தோடஸ்திமம்697	10-40	பஸ்யாமி விஸுவேஸ	11-16
நாபநுவநதிமஹாத்மாந	8-15	பஸ்யாஸசர்யாணி	11- 6
நாஸ்யாமயாதமபுவ	10-11	பாணடுவாநாந்தநரு	10-37
நாஸ்த்யந்தோவிஸத	10-19	பிதாஸிலோகஸ்ய	11-43
நாஹம் ப்ரகாஸ 125	7-25	பிதாஹமஸ்ய	9-17
நாஹம் வேதைந்ந853	11-53	பித்ருணாமர்யமா	10-29
நிக்ருஹணம்யுதஸ்ரு	9-19	பிதருநயாநதி	9-25
நிதயம் துாஸநகாந	11-52	பிதவபுத்ரஸ்ய	11-44
நிதயயுக்தஸ்யயோகிந	8-14	புணயோக்யநத:	7- 9
நிதயயுக்தா உபாஸதே	9-14	புநராவர்ததிநோ	8-16
”	12- 2	புநர்ஜநமநவித்யதே	8-16
நித்யாநம்பீஜமவ்யயம்	9-18	புநஸசபூயோடபி	11-39
நிபுத்தநநதிதநருஜய	9- 9	புருஷம்ஸாஸவதம்	10-12
நிமிததமா தரமபுவ	11-33	புருஷஸாதிதேவதம்	8- 4
நிர்மமோநிரஹங்கார	12-13	புருஷஸைபர. பாரதத	8-22
நிர்வைரஸஸாவ	11-55	புரோதஸாமச முக்யம்	0-24
நிவஸிஷ்யஸிமயேவ	12- 8	பரக்ருதிம மோஹிநீம்	9-12
நிவாஸஸாஸரணம்	9-18	பரகருதிம யாநதிமாமி	9- 7
நீதிரஸமிஜிஃஷதாம்	10-38	பரகருதிம வித்தி	7- 5
நேதேஸருதீபாத 388	8-27	பரகருதிம ஸவாமவ	9- 8
ப, ப, ப		ப்ரகருத்யாநியதா	7-20
பத்ரம் புஷ்பம் 507	9-26	ப்ரஜநஸாஸமி	10-28
பரம் ப்ரஹ்மபரம் 6111	0-12	பரஜாபதிஸத்வம்	11-39
பரமபுவமஜாநந்தோ	7-24	ப்ரணமய ஸிரஸா	11-14
”	9-11	ப்ரணவஸஸர்வ	7- 8
பரமம் புருஷமதிவ்யம்	8- 8	பரதயக்ஷாவக்யம்	9- 2
பரமம்ரூபமைஸவரம்	11- 9	ப்ரபத்யநதேநராதமா	7-15
பரஸ்தஸமாதது 248	8-20	ப்ரபத்யநதேடந்ய	7-20
பவந பவதாமஸமி 672	10-31	பரபுவம் ந மஹர்ஷய	10- 2
பவிதரமிதமுததமம்	9- 2	ப்ரபுவ. ப்ரளய	7- 6
பவிதரம் பரமம் புவாந்	10-12	ப்ரபுவப்ரளயஸ்த்யாநம்	9-18
பஸ்யமே பார்த்த 720	11- 5	ப்ரபுவத்யஹராக்யமே	8-19
பஸ்யமேயோக்யமைஸ	9- 5	ப்ரபுவநதயஹராக்யமே	8-18
”	11- 8	ப்ரபுவாஸஸிஸாஸி	7- 8
பஸ்யாதித்யாந 723	11- 6	ப்ரயாணகாலே சகத்யம்	8- 2
பஸ்யாத்யஸசராசரம்	11- 7	ப்ரயாணகாலேடிச	7-30
பஸ்யாமிதவாதீப்த	11-19	ப்ரயாணகாலே மநஸா	8-10
பஸ்யாமித்வாதூர்நிர்	11-17	ப்ரயாதாயாந்நிதம்	8-23
பஸ்யாமிதவாம ஸர்வ	11-16	ப்ரவக்ஷ்யாம்யந	9- 1
பஸ்யாமி தேவாம்741	11-15	ப்ரவிபுத்தமநேகத்யா	11-13

ப்ரவேஷ்டும் ச	11-54
பரஸாத்யேதவாமஹம்	11-44
பரஸீத்யேவேஸ	11-25
,	11-45
பரஹலாத்யஸாஸமி	10-30
ப்ராத்யாநயத ச்ரு	10-19
பரிய பரியாயா	11-44
பரியோஹிஜ்ஞாநிநோ	7-17
பு ம புவலவதாமஸமி	7-11
புஹுத்யா விஸவதோ	9-15
புஹுத்யாம் புஹு	11-23
புஹுநாம ஜநமநாம	7-19
புஹுநீயத்யுருஷ்ட	11-6
பீஜம் தத்யஹமாஜூந	10-39
பீஜம் மாம	7-10
புத்யா பாவஸம்ந்விதா	10-8
புத்யதிஜ்ஞாந	10-4
புத்யதிபுத்யதிமதாம்	7-10
புருஹதஸாம் 684	10-35
போத்யநத பரஸபரம்	10-9
புரஹம் புரஹமவிதோ	8-24
புரஹமாணமீஸம்	11-15
புத்தாஸதே஽தீவ மே	12-20
புகதாஸதவாம பர்யு	12-1
புகதிமாநமே பரியோ	12-19
புகதிமாந ய: ஸ	12-17
புகத்யா தவந 853	11-54
புகத்யா யுகதோ யோக்ய	8-10
புகத்யா லப்யஸதவ	8-22
புஜதாம் பரீதிபூர்வ	10-10
புஜதே மாமநய	9-30
புஜநதே மாம த்யுருட்ய	7-28
புஜநதயநயமகஸோ	9-13
புயம் சாப்யமேவ ச	10-4
புயேந ச பரவ்ய	11-45
புவநதி பாவா	10-5
புவாபயயௌ ஹி 712	11-2
புவாமிந சிராத்	12-7
புவிஷ்யாணி ச	7-26
புவேத்யுக்யபதுத்தி	11-12

புாஸஸதவோக்ரம்	11-30
புாஸஸதஸய மஹாத்	11-12
பிநா பரகருதிரஷ்ட	7-4
பீஷமோ த்யுரோண	11-26
புதக்யுராமமிம கருத்	9-8
புதக்யுராம ஸ 238	8-19
புதபாவா புவதேஸ	10-15
புதபாவோத்யுவகரோ	8-3
புதபருந்ந ச புவ	9-5
புதாநாமநத ஏவ	10-20
புதாநாமஸமி	10-22
புதாநி யாந்தி	9-25
புதவா புந ஸௌம்ய	11-50
புதவாபுதவா ப்ரலீ	8-19
புமிராபோ஽நலோ 22	7-5
புய ஏவ மஹா 565	10-1
புய கத்ய தருப்தி	10-18
போகதா ச பரபுரேவ	9-24
பருவோர்மத்யே	8-10
ம	
மச்சிததா மத்யுக்ய 598	10-9
மதகர்மகருநமதபர 859	11-55
மதகர்மபரமோ புவ	12-10
மதத ஏவ ப்ருத்யுக்ஷி	10-5
மதத ஏவேதி தாந்வி	7-12
மதத பரதரம் 31	7-7
மததஸஸாவம் பரவாத	10-8
மதஸத்யாநி ஸர்வ	9-4
மத்ஸத்யாநீத்யுபத்யாரய	9-6
மத்யுக்யுரஹாய 709	11-1
மத்யாதத்யுமபி கர்மாணி	12-10
மத்யுபுகதஸஸங்க்ய	11-55
மத்யுபுக்தா யாந்தி	7-23
மத்யுபாவா மாநஸா	10-6
மத்யுயாஜீ மாமநம்	9-34
மத்யம் சைவாஹமர்	10-32
மநுஷ்யாணம் 18	7-3
மநோ ஹருதி, நிருத்ய	8-12
மநதரோ஽ஹமஹமே	9-16
மநமநா புவ 546	9-34

மந்யநதே மாமபுதுத்ய 7-24	மாமநுஸமர யுத்ய ச 8- 7
மந்யஸே யதி, 718 11- 4	மாமாஸரிதய யதந்தி 7-29
மம தேஜோமஸஸமபு 10-41	மாமிச்சு,பபதும 12 9
மம தே,ஹே குடூரா 11- 7	மாமுபேதய து கௌந 8 16
மம பூ,தமஹேஸவரம 9-11	மாமுபேதய புநா 233 8 15
மம மாயா துரதயயா 7-14	மாமேபுய பரமவ்ய 7 13
மம யோ வேததி 10- 7	மாமேவ யே ப்ரபத்ய 7-14
மமாதமா பூ,தபூரவந 9 5	மாமேவா நுததமாம 7-18
மமாவயயமநுததம் 7 24	மாமேவைஷ்யஸி 9-35
மயா ததமித்ய, 423 9- 4	மாமேவைஷ்யஸய 8 7
மயா துரஷ்டுமிதி 11- 4	மாயயா ஸபஹ்ருதஜ்ஞா 7 15
மயா ஸத்யகேஷண 445 9-10	மாயாமேதாம் தரநதி 7 14
மயா பரமாகூரதபரண 11-41	மாஸாநாம மாகக்யஸீ 10-35
மயா ப்ரஸநநேந 838 11-47	மாஹாதம்யமபி 11- 2
மயா பூ,தம் சரா 11-39	முகதீதா ய ஸ ச 12-15
மயா ஹதாம்ஸதவம 11-34	முநீநாமபயஹம 10 37
மயி தே தேஷு 9-29	முடோ ஸயம நாபி,ஜா 7 25
மயி புதுதி,ம நிவே 12 8	மூாத,ந்யாத,யாதமந 8-12
மயி ஸநநயஸய 12- 6	மருகூரணம ச மருகே, 10 30
மயி ஸாவமித்யம் 7 7	மருதயுஸமஸாரவாதமநி 9-3
மயைவ விஹிதாந்ஹி 7-22	மருதயுஸமஸாரஸாக்ய 12- 7
மய்யர்ப்பிதமநோபுதுதி, 8- 7	மருதயுஸ்ஸர்வஹர681 10-34
” ” 12 14	மேரு ஸிக்யரிண 10-23
மயயாவேஸி தசேத 12- 7	மைதர கருண ஏவ 12-13
மயயாவேஸய 871 12- 2	மோக்ஷயஸே காம 9-28
மயயாஸகதமநா: 11 7- 1	மோக,ஜஞாநா விசேத 9-12
மயயேவ மந 884 12- 8	மோக,யாஸா மோக, 452 9-12
மரீசிர்மருதாமஸமி 10-21	மோஹிதம நாபி,ஜாநா 7 13
மஹர்ஷய: ஸபத 589 10- 6	மோஹோ ஸயம விசு, 11- 1
மஹாஷ்ணம ச ஸர்வ 10- 2	மௌநம் சைவாஸமி 10-38
மஹர்ஷீணமபுருகு, 606 10-25	ய
மஹாதமாநஸது 455 9-13	யம ப்ராப்ய ந நிவர்தத 8-21
மஹாபூரோ பூஹு 11-23	யமயம் வாடபிஸமரந்1808- 6
மஹாயோகேஸவரோ 11- 9	ய பரயாதி தயஜந் 8-13
மாம து வேத, ந 7-26	ய பரயாதி ஸ மதுபூ 8- 5
மாம த்யாயந்த உபா 12- 6	யச்சாநயத்யு,தூரஷ்டும் 11- 7
மாம் ஹி பார்தத, 542 9 32	யச்சாபஹாஸார்த்822 11-42
மாதா தூதா பிதா 9-17	யச்சாபி ஸர்வ 694 10-39
மாதே வயத,ாமா 844 11-49	யஜந்தே ஸரதத்ய,யா 9-23
மாநுஷீம் தநுமாஸரிதம 9-11	யஜந்தோ மாமுபாஸ 9-15

யஜநதயவிதிபூர்வகம் 9-23
 யஜஜு ஹோஷித்யுத்யாஸி9-27
 யஜஜஞாதவா நேஹ 7- 2
 யஜஜஞாதவா மோக்ஷ 9- 1
 யஜஞாநாமஜபயஜஞா 10-25
 யஜநஞரிஷ்ட்வா 9-20
 யததாமபிஸித்யுத்யாநாம 7- 3
 யதந்தஸச த்யுருட 9-14
 யதாதமா த்யுருடநிஸச 12-14
 யதகரோஷி யத்யுஸ515 9-27
 யததபஸயஸி கௌநதே9-27
 யததேஹம் ப்ரீயமாண10 -1
 யததவயோகதம்வசஸ 11- 1
 யதர காலே தவநா377 8-23
 யத்யாஸகாஸாஸதி,430 9- 6
 யத்யா ஜஞாஸயஸி 7- 1
 யத்யா நதீநாம 784 11-28
 யத்யா பரதீபதம் 784 11-29
 யதேதாஃக்தம் பாயுபாஸ 12-20
 யத்யக்ஷரம் வேத்யு 198 8-11
 யத்யுசசுந்தோ ப்ரஹ்ம 8-11
 யத்யு ப்யாஸத்யுருஸீ 11-12
 யத்யுயத்யுவிபூதிமத698 10-41
 யநமாம் வத்யுஸி 10-14
 யந்மே தவத்யுநயேந ந 11-47
 யமஸஸம்யமதாமஹம் 10-29
 யயேத்யு த்யார்யதே 7-5
 யஸமாநநோத்யுவி 910 12-15
 யஸயாநத்யுஸத்யுநாநி 8-22
 யஸஸ மாமேதி 11-55
 யஸ்ய ஸாவேஷு 8-20
 யாதி நாஸத்யுத்ர 8- 5
 யாதி பார்த்தத்யாநுசிநத 8- 8
 யாநதி தேவவரத்யா503 9-24
 யாநதி மத்யாஜினோ஽பி 9-25
 யாபிபூர்விபூதிபூர்லோ 10-16
 யுஜ்யதே நாத்ர ஸமஸ 10- 7
 யுத்யுயஸ்வஜேதா஽ஸி 11-34
 யே சாப்யக்ஷரமவ்யக் 12- 1
 யே சைவ ஸாத்விகா44 7-12

யே ஜநா பாயுபாஸதே 9-22
 யே து த்யுர்யாம்ருத92312-20
 யே து ஸர்வாணி881 12- 6
 யே தவக்ஷரமநித 873 12- 3
 யே தவந்யதே,வத்யா496 9-23
 யேந மாமுபயாநதி 10 10
 யேந ஸர்வமித்யும ததம் 8-22
 யே஽பி ஸயு பாயயோ 9-32
 யே ப்யுஜநதி து மாம் 9-29
 யே஽வஸதி,தா ப்ரத்ய 11-32
 யேஷாம தவநத்யு,135 7 28
 யேஷாம் லோக இமா 10- 6
 யோக்யும யுஞஜந்மத்யா 7- 1
 யோக்யுக்ஷேமம் வஹாம்ய9 22
 யோக்யுமாயாஸமா 7-25
 யோக்யுயுஃதோ ப்யுவார் 8-27
 யோக்யு பரம் ஸத்யுந 8-28
 யோக்யு பராப்ய நிவர்த்த 8-25
 யோக்யு முஹயதி 8-27
 யோக்யுஸவர ததோ 11- 4
 யோ ந ஹருஷ்யதி916 12-17
 யோமத்யுப்யுத ஸமே 12-14
 " " 12-16
 யோ மாம் ஸமரதி 8-14
 யோமாமஜமநாத்யு,ம்571 10- 3
 யோ மே ப்யுஃத்யா ப்ரய 9-26
 யோ யோ யாம் யாம்109 7-21
 ர
 ரக்ஷாம்ஸி பீத்யாநி 11-36
 ரஸோ஽ஹம்பஸு 36 7- 8
 ராக்ஷஸ்மாஸுரீம சைவ 9 12
 ராஜவித்யுயா ராஜ415 9- 2
 ராஜஸாஸ்தாமஸாஸச 7-12
 ராதரிம் யுக்ஷஸஹஸரா 8-17
 ராதாயாக்யுமே பரலீய 8-18
 ராதர்யாக்யுமே஽வஸ 8-19
 ராம ஸஸத்ரப்யுருதா 10-31
 ருத்ரானாம் ஸவகர65710-23
 ருத்ராதி,த்யா வஸ765 11-22
 ருபம் பரம் த்யுர்ஸிதமா 11 47

ரூபம் மஹத்தே 767 11-23

ல

லப, தே ச தத 7-22

லேலிஹ்யஸே 788 11-30

லோகத்ரயம் பரவயதி 11-20

லோகத்ரயேத்யபரதி 11-43

லோகாந்நோத்யவிஜதே 12-15

லோகாந்ஸமக்ராதவது 11-30

லோகாந்ஸமாஹர்த்து 11-32

லோகோ மாமஜமவ்ய 7-25

வ

வக்துமாஹஸ்யஸே 630 10-16

வகதராணி தே 770 11-27

வக்ஷயாமி புரதர்ஷப 8-23

வக்ஷயாமி ஹிதகா 10-1

வருணோ யாத்யஸாம் 10-29

வர்த்தமானாநி சார்ஜாந 7-26

வஸூநாம் பாவகஸ்சா 10-23

வாத் ப்ரவத்யதாமஹம் 10-32

வாயுயமோடக்யநி 816 11-39

வாயுஸஸர்வதரகோ 9-6

வாஸுதேவ ஸாவமிதி 7-19

விஜ்ஞா துமிச்சாமி 11-31

விததேஸோ யக்ஷரக்ஷ 10-23

வித்ராதேவாந தூந 10-14

வித்தி, பார்த்த, பருஹ 10-24

வித்தி, பார்த்த, ஸநாத 7-10

வித்தி, மாமமருதோ 10-27

விபு, திம் ச ஜநார்த்த, 10-18

விபு, தீநாம் பரநதப 10-40

விபு, தீராதமந 10-19

விபு, தோவிஸதரோ 10-40

விமுக்தோ மாமுபை 9-28

விஸந்தி நாஸாய 11-29

விஸந்தி யத்யதயோ 8-11

விஸந்தி வக்தராண்ய 11-28

விஸவேதஸவிநௌ 11-22

விஷட்ப்யாஹமிதம் 10-42

விஸர்க்க, கர்மஸமஜ்ஞித 8-3

விஸருஜாமி புந. 9-8

விஸ்தரேணத்மநோ 635 10-18

விஹாரசயயாஸந 11-42

வீக்ஷந்தே தவாம் 11-22

வருஷணீநாம் 689 10-37

வேததாஸி வேத்யம் 11-38

வேததி லோகமஹேஸ 10-3

வேதத்ய தவம் புருஷோ 10-15

வேத்யாநாம் ஸாம் 653 10-22

வேத்யாஹம் ஸமீ 129 7-26

வேதேஷ்ய யஜ்ஞே 390 8-28

வேத்யம் பவிதரம் 9-17

வைநதேயஸ்ச பக்ஷி 10-30

வயபேதபி, பரீச 11-49

வயாத்தாநம் தீப்த 11-24

வ்யாபதம் தவயைகேந 11-20

வயாஹரநாமநுஸமரந 8-13

ஸ

ஸக்ய ஏவவிதே, 11-53

ஸதஸோத்ய, ஸஹஸர 11-5

ஸப்த, கே, பௌருஷம் 7-8

ஸரீரேபாண்ட்யவஸத 11-13

ஸஸவச்ச, நதிமநிக, 9-31

ஸீதோஷணஸுக, 12-18

ஸுகலகருஷணே 384 8-26

ஸுப, ஸுப, பரிதயாகீ, 12-17

ஸுப, ஸுப, ப, லை 520 9-28

ஸருணு மே பரமம் 10-1

ஸருணவதோநாஸ்தி 10-18

ஸரத்த, த, த, நாந மத்பர 12-20

ஸரத்த, த, யா பரயோ 12-2

ஸரத்த, த, யா சசிதுமிச்ச, 7-21

ஸ்ரீமத்ராஜிதமேவ வா 10-41

ஸரு, த, த, விஸதரஸோ 11-2

ஸரேயோ ஹி ஜ்ஞா 898 12-12

ஷ

ஷண்மாஸா உததராய 8-24

ஷண்மாஸா த, க்ஷிணய 8-26

ஸ

ஸந்துஷ்டஸ்ஸததம் 903 12-14

ஸந்துஷ்யோ யேந 12-19

ஸநத்யுருஸ்யநதே	11-27	ஸர்வஸ்ய த்யாதாரமசி	8- 9
ஸநநியமயேநத்யுரி873	12- 4	ஸர்வாணீத்யுபத்யாரய	7. 6
ஸநந்யாஸயோக்ய	9-28	ஸர்வாரம்ப்யபரிதயாகீ	12-16
ஸமஸித்திம பரமாம்	8-15	ஸர்வாஸசர்யமயம	11-11
ஸகேதி மதவா 822	11 41	ஸர்வாம்ஸதத்யா பூத	11 15
ஸக்யத்யுக்ஷதம பீத்யுத	11-35	ஸர்வே நமஸ்யநதி ச	11 36
ஸசேதா பரகருதிம	11-51	ஸர்வைஸஸஸைஹவாவ	11-26
ஸ தம பரம புருஷமு	8 10	ஸஹஸரபூரஹோ பவ	11-46
ஸததம் கீததயந 459	9-14	ஸஹஸரயுக்யபர்யந238	8 17
ஸ த்யாஸரதத்யா112	7-22	ஸஹாஸமதீயைரபி	11-26
ஸதவம ஸதவவதா	10-36	ஸாதிபூதாதிதை150	7-30
ஸத்யுஸசாஹமாஜுந	9-19	ஸாதிபூத்யஜனம ச யே	7 30
ஸத்யா தத்யுபாவபூவித	8- 6	ஸாதுரேவ ஸ மநதவ்ய	9-30
ஸநாதஸதவம புரு	11-18	ஸித்தியநாம கபிலோ	10-26
ஸமதியு கக்யுஸக்ய	12-13	ஸுக்யம் த்யுக்ஷம	10- 4
ஸமஸஸதரௌ ச 919	12-18	ஸுதுர்த்யாஸமிதி851	11-52
ஸமஸஸங்க்யவிவாஜித	12-18	ஸுஸுக்யம் கர்ததும்	9- 2
ஸ மஹாதமா ஸுதுயா	7-19	ஸுதரே மணிக்யுணா	7- 7
ஸமுத்ரமேவாபிபூக்யா	11-28	ஸுயதே ஸசராசரம	9-10
ஸமோஹம ஸாவ523	9-29	ஸௌநீராமஹம்	10-24
ஸமயக்யவ்யவஸிதோஹி	9 30	ஸோஹிகம்பயேந	10- 7
ஸ யாதி பரமாம	8-13	ஸதுவநதி த்வாம	11-21
ஸரஸாமஸமி ஸாக்யூ	10-24	ஸதரியோ வைஸ்யாஸ	9-32
ஸர்க்க்யாணமாதி674	10-32	ஸத்யாநே ஹ்ருஷீ 805	11-36
ஸர்க்கேயாநதி பரந்தப7-27		ஸத்யாவராணம ஹிமா	10-25
ஸாபபாணமஸமி	10 28	ஸமரநமுத்த்வா கலே	8- 5
ஸாவம ஸமாப்நோஷி	11-40	ஸம்ருதிரமேத்யா	10-34
ஸர்வகாமபூலத்யாக்யம்	12-11	ஸரோதஸாமஸ்மி	10 31
ஸாவதரக்யமசிநதயம ச	12- 3	ஸவகம ரூபம் த்யாஸயா	11-50
ஸர்வதர ஸமபூத்யுய	12- 4	ஸவதேஜஸா விஸவ	11-19
ஸர்வத்யவாராணி 203	8 12	ஸ்வத்யாஹமஹமௌ	9-16
ஸாவபாபை பரமுச்ய	10- 3	ஸவபூரவோஹத்யயாத்ம்	8- 3
ஸாவபூதஹிதே ரதா	12- 4	ஸவயம சைவ பூரவீஷி	10-13
ஸாவபூதாநி கௌந434	9- 7	ஸவயமேவாதமநா 627	10-15
ஸாவபூதாநி ஸமமோ	7-27	ஸவஸதீத்யுகத்வா மஹ	11-21
ஸர்வபூதாஸ்யஸதித	10-20		
ஸர்வமேதத்யுருதம் 624	10-14	ஹ	
		ஹநத தே கத்யி 637	10-19

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம .

ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு
எளிய தமிழ் விரிவுரைகளுடன் வெளிவரும்
சிறந்த மாதப்பத்திரிகை

“ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதாசனம்”

ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்குப் பெரியவாச்சானபிள்ளை முதலான ஆசாரயாக்கள் அருளிச்செய்த மணிபரவாளநடை வியாக்கியானங்களை எளிய தமிழ்நடை விவரணைகளோடு வெளியிடுவதையே முக்கிய நோக்கமாகக்கொண்டு இப்பத்திரிகை கடந்த முப்பத்தெட்டு வருடங்களாக நடைபெற்று வருகின்றது தற்போது நாசகியா திருமொழி வியாக்கியானம் விவரணைதேதோடு தொடர்ந்து அச்சிடப்படுகின்றது இது தவிர, விரிவான கீதா வ்யாக்யானமும், ஆசாரயாக்களின் சரித கிரந்தை விரிவாக விளக்கும் ஆசார்ய வைபவமஞ்ஜரீயும், ஸ்ரீபாஷ்யஸாரமான (தமிழ் விவரணைதேதோடு கூடிய) சாரீரக காரிகாவளியும் அன்பார்களின் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கும் ஸுதாசனர் பதிலும், மற்றும் பல கட்டுரைகளும், கிரந்தங்களும் புத்தகமாகக்கி கொள்ளலாமபடி தனித்தனி பார்வகனாகத் தொடர்ந்து வருகின்றன விவரணைதேதோடு கூடிய வார்த்தாமாலையும் ஸுதாசனத்தில் வெளிவந்ததேயாகும். விளம்பரமேயில்லாமல் நல்ல காகிதத்தில் ஒவ்வொரு மாதமும் சுமார் அறுபது பக்கங்கள் தரமான விஷயங்களைக்கொண்டு வெளிவருவது இப்பத்திரிகையின் தனிச் சிறப்பாகும்

ஆசிரியர்:—

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் (ஸுதாசனர்),
அட்வகேட்.

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

வருடச் சந்தா ரூ. 18 ஆயுள் சந்தா ரூ. 125.
தனிப்பிரதி ரூ. 1-50.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28-உ (12-1-1948) முதல்
தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.

